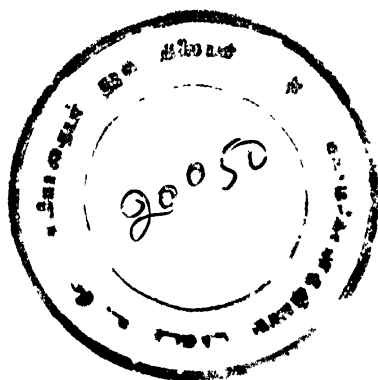

ஸ்ரீ விசார சாதரம்

BRAHMAHOPADHYAYA
DR. U. V. S. IYER LIBRARY.
SRI LAKSHMI NAGAR MADRAS

MAHARAJA'S LIBRARY
U. V. S. IYER LIBRARY
MADRAS NAGAR 12

20050

ஸ்ரீ கணேசாய நமः

ஸ்ரீ சாது நிச்சலதாஸரவர்கள்

இ ய ற் றி ய ரு ளி ய

ஸ்ரீ விசாரசாகரம்.

இ ல் லு

பென்ஷன் ரிஜிஸ்தரார்

அ. சிவராயரால்

ஹிந்திபாஷையிலிருந்து

தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

தஞ்சைமாநகரம்

ஸ்ரீமத் வெ. குப் பஸ்வாமிராவு அவர்களால்

ரிசோதிக்கப்பட்டு,

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

[3வது பதிப்பு]

1914

[Copyright & Right of Translation Reserved]

விலை ரூபா 3—4—0.

Introduction.

(To THE 1ST EDITION.)

The importance of the work now presented to the public for the first time in a Tamil garb will appear from the following extract—a review of the original that appeared in the *Times* of Madras some years ago.

"The *Vicharsagar*, or Ocean of Thought, is an admirable and indeed, exhaustive treatise, in Hindustani, on the main problems of Vedanta Philosophy, by the well known Sadhu Nischaldas, a pupil of the celebrated Mahatma Dadu. All knowledge begins with thought; but right knowledge follows from right thought, which Sree Sankaracharya defines to be none other than the insight into life, its beginning and end. The *Vicharsagar* is an ocean of thought in this sense of the word. The book opens with a description of the four requisites of a student, and then proceeds to guide the reader, and the student, through the preliminary stages of the Raja Yoga, beginning with Viveka, Vairagya, and ending with Mumukshuta. The book then conceives three different kinds of students, varying in the degree of their preparation, natural as well as acquired; for appreciating the truths of an abstruse, yet rational and sublime, philosophy like the Vedanta, and ends with having made each of them Jivanmukta (absolved even while living) by various arguments, *pro* and *con* suited to the requirements of each. This is carried out by a beautiful allegory, in which Tatvadrishhti (intuition), Adrishhti (scepticism), and Tarkadrishhti (free-thinking)—the three sons of king Purna Santati (Holy Samskara), attain Moksha, under proper instruction, the last having advised his father also of the truths of the highest aim. There are many Sanskrit works on the philosophy of the Vedanta, all based on the Upanishads and the Sutras of Vyasa, as explained by Shankara, which it is difficult for many reasons to go through in any short period of time. The present volume, inasmuch as it embodies in itself all the principal things contained in these works, is really a blessing to those who do not know Sanskrit. Nay, it does more. On certain knotty points the work displays such lucidity and accuracy of thought that it is almost difficult to deny that even in classical writers the like of it is not easy to find."

The Vedanta deals with the phenomena of matter and mind, and declares, quite in accordance with modern science, that the nature of the former cannot be comprehended. It is not a materialist in the sense in which God—the

all exists; nor can it be said not to exist in the sense in which the
"being of a tree" do not exist. Hence its nature is not, as well as
not, i.e., *anirvachanya*, or indescribable. But the Vedanta further
maintains that nothing exists, but in and of Brahman (the supreme
self) devoid of all properties or conditions, and that the *indivisible*
creation is but a mere shadow in reality. This, the main
thesis, of the Vedanta, is attacked by all descriptions of opponents
as a position extremely untenable and therefore easily vulnerable.
If everything is Brahman, and Brahman is without conditions, where
stands the hypothetical shadow of the world? How, again, can
Avidya, or ignorance, the material cause of this shadow, co-exist
with its opposite, *Vidya*, or gnana, the hypothetical attribute of
Brahman? And how, lastly, from the analogy of a rope conceived
in darkness to be a snake, could the world be falsely attributed to
Brahman, unless it be granted against the hypothesis that the
snake, if it has been directly seen in reality, at some previous

assure our readers without indulging in any details, which
would necessarily lengthen this short notice, that the *Pravachana*
will furnish a clear and concise solution of all these doubts. It
is always necessary that a thing should be clear if the more
practice can fairly begin."

"We may draw attention to one more point which is
defined with equal clearness in the volume. What are the
characteristics of a true gnani (enlightened one)? Is he able to free himself from
the law of *Prarabdha*? These are doubts which dash the
vision of many an enquirer into the secrets of the Vedanta.
Let him, who wishes to realise the characteristics of a true
gnani, turn to *Vicharchagar*, and he will find therein a clear
statement of the way in which an enlightened person is
distinguished from the rest of the world."

"Besides these and many similar points of note, the volume
is a single creed, nor any single school of philosophy, but the
proper place designed to it in the attempt at general
information put forth in this volume."

The translator thinks that very little more
could be said of the importance of the work which is now
being put forth in the vernacular.

1-வது பதிப்புக்கு முகவரை

இப்பிரஞ்சத்திற் சகலரும் இச்சிப்பது சகப்பிராப்தியும் துக்கநிவர்த்தி யுமே. சகப்பிராப்தியின் பொருட்டு ஸ்திரீ தன் புத்திராதிகளை அநேகர் தேடுகிறார்கள். துக்கநிவர்த்தியின் பொருட்டுத் தானம் தீர்மம் முதலியவை களைச் சிலர் செய்கிறார்கள். சிலர் நியாயம் முதலிய கீர்த்தகளை அப்பியதிக்கிறார்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட எவ்வித முயற்சியாலும் துக்கமற்ற சுகம் கிடைக்கிறதில்லை. சகல துக்கங்களுக்கும் காரணமெதுவோ அது இவ்வகம் சுகம் உண்டாகமாட்டாது. சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் அடியில் வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:—ஒருகாலத்தில் நாரதர் சனத்குமாரரைப் பார்த்து “ஸ்வாமின்! என்னைச் சோகமில்லாதவனாகச் செய்தருளாய்” என்று அப்போது சனத்குமாரர் சொன்னதாவது:—பிரம்மம் தேசத்தொல்லை ரூபம். அதற்கு வேறானதெல்லாம் துக்கம். அத்தனையும் அதன் வாயிலாக ஜகத்தும் பிரம்மத்துக்கு வேறாக இருப்பதால், அவை துக்கரூபம். ஆகையால் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாகாதவரையில் துக்கம் அடியோடு நிவிர்த்தியாகமாட்டாது. இந்த அஞ்ஞானம் ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகும். ஞானம் விசாரத்தால் உண்டாகிறது. நான் யார்? ஜகத்து எப்படி உண்டாயிற்று? சுக துக்கங்களுக்குக் காரணமென்ன? இவ்விதமான விசாரனைக்கு விசாரமென்று பெயர். இவ்விதவிசாரமின்றியில் சுகம் கிடைக்கமாட்டாது.

இந்த வேதாந்த விசாரம் ஆதிகாலத்தில் எங்கும் விசேஷமாய் நடந்துவந்து, பிறகு மனுஷியர்களுக்குப் போகங்களில் பிரவிர்த்தியாகப்பட்டு அது மலிவாய்ப்பு, இப்போது ஸ்வல்பகாலமாய்ப் புத்திமான்களுடைய புத்தி மறுபடியும் அதில் பிரவிர்த்தித்திருக்கிறது. ஆங்கிலேய தேசத்தினுள்ள, சில விதவாண்களும் இவ்விசாரத்தில் பிரவிர்த்தித்து நம்முடைய இருஷிகளாற் செய்யப்பட்ட வேதாந்த சாஸ்திரங்களைப் பரிசயம் பண்ணுகிறார்கள். இப்படி இருக்க நாம் நம்முடைய கிரந்தங்களைப் பார்த்து நம்முடைய கைத்துக்குச் சாதனமாயிருப்பதைத் தேடாமலிருப்பது வெகு. அதுகெடும். ஆகையால் பிரம்மஞானத்தை அதாவது ஆத்மஞானத்தை நாம் சம்பாதிக்கவேண்டியது அவசியம். இம்மஞான விஷயத்தில் விசேஷமுயற்சி இப்போது கவனத்தி வதற்குக் காரணமும், அம்முயற்சியின் பலன்களும், பிரம்மஞானத்தானந்தமும், பிரம்மஞானக், சங்கத்தின் பூஸ்தகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையும் பார்க்க. *

நீ க வு ரை.

3. இந்தப் பிம்ம ஞானமானது உபநிஷத்துக்கள் பிம்மசூத்திரங்கள் இவைகளின் விபாக்கியானவகை இவைகளில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக்கூத்தங்களின் கருத்து வெவ்வேறு மதஸ்நர்களால் வெவ்வேறு விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது எங்கும் அதனுதை விசாரமே விசேஷாயிருபதால், அதின்படி வேதாந்தத்தின் சுருக்கம் யாதெனின், சரஸ்தானந்தஸ்வரூபமாயும், அகண்டைகாசமாயும், ஸ்வயம்பிரகாசமாயும் அரங்கமாயிருப்பது பிம்மம். இது சுததமாயிருப்பதால் ஜகத்து முதலியவைகளுடனாக காரணமன்று இதர சுத்த சேதனத்தை மாபை என்னும் சுததி ஆசிரியருக்குக்கொண்டிருக்கிறது. இது அனுநியாயும், ஏகமாயும், ஞானத்தால் நாரமடைவதாயும், சதசத்துக்களுக்கு விலக்ஷணமாயும் இருக்கிறது. இந்தர சந்திரசு சதவம், ரஜஸ், தமஸ் என முக்குணங்களுண்டு. சுததசுவ குணத்தில் பிரதிபிம்பிகள் எசுவன். பசவானே ஜகத்காரணம். இந்த ஈச வரன் சுவஞ்ஞன், சர்வசக்திமான், ஸ்வதந்திரன், விபாபகன், நித்திபன். மலின சுவகுணத்தில் பிரதிபிம்பிக்கிறவன் ஜீவன். அநேக பாத்திரங்களிலுள்ள ஜலத்தில் பிரதிபிம்பிக்கும் குரியன் ஒன்றுனாலும் பிரதிபிம்பங்கள் அநேகமாயும் தோன்றுவதுபோல, அநேக அந்தக்காணங்களில் பிரதிபிம்பிக்கும் சேதனம் ஒன்றுனாலும் அந்தக்காணங்களாகிற உபாதிகளில் உண்டாகும் பிரதிபிம்பங்களாகிற ஜீவான அநேகம். எந்த அந்தக்காணத்தில் அஞ்ஞானம் இருக்கிறதோ, அந்த அந்தக்காணத்துடன் கூடிய ஜீவனுக்குப் பதம் உண்டாகிறது. ஜீவன் புண்ணியபாபங்களைச்செய்து சுததுக்கங்களை அனுபவித்து ஜன்ம மாணதி சம்சார சாகுத்தில் உருளுகிறான். எந்த அந்தக்காணத்திலுள்ள அஞ்ஞானம் ஞானத்தால் நிவிததிபாகிறதோ அந்த ஜீவன் முத்தனுகிறான். இவ்விதமாகப் பததமோக்ஷங்கள் அஞ்ஞானத்தாகும் ஞானத்துக்கும் ஆநீனமாயிருக்கின்றன. மாயையின் தமோ குணமசக்தினின்றும் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டி உண்டாகிறது. ஞான முண்டானவுடன் எல்லாம் பிம்மஸ்வரூபம் என்று விளங்குகிறது.

4. இந்தப் பிம்மஞானத்தின்பொருட்டுச் சம்ஸ்கிருதத்தில் உபநிஷத்துக்கள், பிம்மசூத்திரங்கள், இவைகளின் விபாக்கியானங்கள் முதலிய அநேகக் கிரந்தங்களும் இதர பாஷைகளிலும் அநேகக்கிரந்தங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளில் அடங்கிய முக்கியமான விஷயங்களை எல்லாம் தெரிவிக்கொள்ள இவைகளை எல்லாம் ஒருவன் பார்க்கவேண்டும். விதவான் களுக்குக் கூட இது சிக்கரத்தில் முடியாத விஷயமாயிருக்கச் சாதாரணஜனங்களுக்குக் கேட்பானேன். மேலும் உபநிஷத்துகளில் சில விஷயங்கள்

வெகு கடினமாயிருக்கின்றன. தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று நிவ்ர ஆசையுள்ளவர்களுக்குச் சாதக மில்லாவிடின் அதைவிட அதிக வருத்தம் அவர்களுக்கோது. ஆகையால் உபதேஷத்துகள், புராணங்கள் முதலியவைகளி னின்றும் முக்கியமாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயங்களையெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு சுலபமான கிரந்தம் வெகு உபயோகமா யிருக்கும்.

5. விசாரசாகர மென்னும் கிரந்தம் இச்சுதன்மையது. சானுரிச்சுலதாஸ்ஜீ அவர்களால் இது றிந்தியாவிலுள்ள எழுதப்பட்டிருக்கிறது. டில்லி பட்ட ணத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள டெஹ்ராவிலி என்னும் கோமத்தில் இவர் சமீப காலத்தில் தான் இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இவருடைய ஞானத்தை இவருடைய கிரந்தமே விளக்குவிக்கும். சிவதுமுதலிய வடதேசங்களில் இந் கிரந்தத்தினின்றும் சாதுகன உபதேசம் பெற்றுக்கொள்வதாகத் தெரிய வருகிறது. உதிரியான பூங்களை நாரானது ஒரு மாலைபாகக் கட்டுவதுபோல், நிச்சலதாஸ்ஜீ அவர்கள் ஜனங்களிடத்தில் வெகு நெருப்பால் அவர்களின் உணியோகத் தின்பொருட்டு வெகு புஸ்கங்களில் அடங்கிய சாரங்களை இருத ஒரு கிரந்தத்தில் ரோதநிருக்கிறார்கள். கிரந்தகாரருடைய சரித்திரம் விவரமாய்த் தெரியவில்லை.

6. கிரந்தம் சாகாம் என்று பெயரிடப்பட்டிருப்பதால், அத்தியாயங் கள் தாங்கங்கள் அதாவது அலைகளாக சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. முதலாவது தாங்கத்தில், கிரந்தத்தின் முக்கியமான நருத்தாடம் ஜீவபிர்ம்ம ஐகியத்தைக் காட்டும் மங்களாரணம், கிரந்தமகிமை, அநிகாஸிஷணம், ஜீவபிர்ம்ம பிபமாகற விஷயம், அக்கலிவித்தி ககபிராபதியாற்ற பிர யோசனம், சிவனமனை நிதித்தியாசனங்கள், ஞானத்தின் அந்தரங்க பகி ரங்க சாதனங்கள், மோஷத்தின் சாபஷாதசாதனம் இவைகளெல்லாம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

7. முதல் தாங்கத்திற் சொல்லிய அனுபந்த சதுஷ்டயம் இரண்டாவது தாங்கத்தில் விசேஷமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு அக்கத்துக் கும் ஒவ்வொரு உபாயம் ஏற்பட்டிருப்பதால் பிர்ம்மஞானமின்றியிலேயே அக்கநிந்தியாருமென்றும், அநியப்பாத விஷயத்தில் இச்சை யுண்டா காதபடியால் பிர்ம்மஞானத்தில் இரகை ஒருவனுக்குமில்லை என்றும், ஜீவபி ரிர்ம்மஸ்வரூபங்களில் பேதங்களிருப்பதால் இவைகள் ஒன்றெனக் கூடாதென் னும், அத்தியாச சாயக்கிரி ஶில்லாதபடியால் பந்தம் சத்தியமென்றும்,

இந்தர் சுத்தியபந்தம் கம்மத்தால்தான் நிவிர்த்தியாகுமென்றும் ஸ்ரீவாசுபதி ஆசேபிக்கிறான். பிரம்மஞானமின்றியில் துக்கம் அழியாதி நிவிர்த்தியாக மாட்டாதென்றும், சாட்சிக்கும் பிரம்மதத்துக்கும் ஏகதவம் சொல்லக்கூடுமென்றும், பந்தம் மித்தையென்றும், இந்த மித்தியா பந்தம் ஞானமன்றியில் யாதொரு காமத்தாலும் நிவிர்த்தியாகமாட்டாதென்றும், *அஞ்ஞானியின் காமபஜன்மாதிரியைக் கொடுக்காமலிராதென்றும் சமாதானம் சொல்லி, கருதத்தை ஆராய்ப்பதற் பிரயோஜன முண்டென்று கீரதகாரர் ஸ்தாபிசுகார். அனுபந்த சதுஷ்டயத்தை இந்த இரண்டு தாங்கங்களில் நிருபித்திருப்பதுபோல சம்ஸ்கிருத கீரதங்களில் பார்ப்பது அரிது. கிஷ்யன் சம்பாதிக்க வேண்டிய விவகாதி சாதனங்கள் விவாமாய்ச சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

8. முன்றாவது தாங்கத்தில், குரு லக்ஷணம், குருவை அவசியம்தேடவேண்டுமென்பது, குருவைச் சேரிகரும் விதம், பாஷாதிருத்ததினாலும் ஞானமுண்டாகும் என்பவை எல்லாம் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

9. நான்காவது தாங்கம்முதல் குரு சிஷ்ய வினாவிடையாக ஒருநாளை முலாய் ஞானம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. இரகதையில் சுபசந்தி பெற்று ஒரு அரசன் அக்மஞானத்தைச் சம்பாதிக்க விரிதது, தன் பிள்ளைகளாகிற தத்துவநிருஷ்டி, தர்க்கநிருஷ்டி, அநிருஷ்டி, இம்முறையிலிடத்தில் இராசசியத்தை ஒப்புவித்துக் காட்டுக்குரியாக எத்தனம் செய்தையில், அரசன் குமாரர்களை முதலில் புறப்பட்டுப் போய்விட்டானா. பிறகு குருவைக் கண்டு அவர்கள் உபதேசம் பெற்றனர். இந்த நான்காவது தாங்கத்தில் உத்தமாதிகாரியாக தத்துவநிருஷ்டிக்குத் துக்கநிவித்தி சுகப்பிராப்திகளின் பொருட்டு ஜீவப்பிராமங்களின் அபேதஞ்ஞானம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. ரஜ்ஜுகில் தோன்றும் சாப்பம்போல இந்தப் பிரபஞ்சம் மித்தை என்று நிருபிக்கப்படுகிறது. ரஜ்ஜு சாப்ப நிருஷ்டாநதம் எந்த வேதாந்த கருத்தினாலும் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், ரஜ்ஜுகில் சாப்பம் எவ்விதமாக உண்டாகிறதென்பது இந்தக் கீரதத்தில் விவரித்திருப்பதுபோலக் காண்பது அரிது. ஜீவபிராமம் அபேத விஷயத்தில் வெகு ஆசேப சமாதானங்களும், வேத குருவாக்கியங்களால் பிரமாத்தின் பிரத கியைஞான முண்டாகும் என்பதும் இத்தாங்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

10. ஐந்தாவது தாங்கத்தில் வேதம் குரு இவை பொய்யென்பதும், நினைவாற்றன் பொய்யான ஜ்ஞாந விபா பிராகும என்பதும், பிரமாந்தை அறியாதபால ஜகஜ்ஞாந நினைவாற்றன் என்பதும், மாயை, ரசவான்,

மு க வு னை.

ஜீவன், சூட்சும சிருஷ்டி, ஸ்தூலசிருஷ்டி, பஞ்சகோசவிவகம், லயகோசனை, பிரணவ உபாசனை முதலியவைகளும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

11. ஆறுவது தாங்கத்தில் ஜாதகத்தையும் ஸ்வரூபமும் அநேக காரணங்களால் சமமென்பதும், “கான யா” என்னும் கேள்விக்கு “சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாயும், ஜனனமானங்க ளன்றியினா, அசகீதமாயு நிருக்கிற பிம்மமே ஜீவன்” என்கிற உத்தரமும், “சிருஷ்டிகளுக்கானம் யா” என்னும் கேள்விக்கு, “சகவானே தனா ஜீவன் அல்ல” வென்பதும், “முத்திக்குச் சாதனம யாது” எனனும்கேள்விக்கு “அராதனம் காமமலல, ஞானம்தான்” என்பதும், சபதந்தின வாயபியாதலக்ஷிபாதததங்களும மகாவாகிய உபதிதசமும சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

12. ஏழாவது தாங்கத்தில் சாந்தியினை அந்நாயகங்கள், ஞானிக்கு பிரசித்தி திளிந்தி இணையுமா மயாமலில் எனபது, பிராயத பலத்தால் ஞானிக்கு விவகாம சம்பந்திடு தென்பது ஜீவன் முகதி விநீதக முகதி லக்ஷணங்கள், வேதங்கள் புராணங்கள் முதலியவை அகவைத ஞானத்துக்கே சாதனமா யிருப்பதைக் காண்பிராயதமாக விநீதகமே 18 பிரஸ்தானங்களாகிய (1) வேதங்கள், (2) உபவேதங்கள், (3) ஆங்குகள், (4) புராணங்கள், (5) உபபுராணங்கள், மயாவைநேயிகளாகிய, தாம் சாந்திங்கள், சாந்திய சாந்திய, பரவிராத்தியம், சைவக் கிரந்தங்கள், வைஷ்ணவக் கிரந்தங்கள், நான்யகிரந்தம், சக்தி புனை யாகிய வாமமாயகம், புராணங்களிற் சொல்லிய நவன் விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளின் பூஜையில் நான் வியாசருடைய கருத்து, நான் சாந்திங்களில் பிரமாணமானது, இவைகளெல்லாம் விந்தாராயப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

13. மேற்சொல்லிய விஷயங்கள் நன்றி வேறு அநேக விஷயங்களும் இவ்வேழ தாங்கங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன இவைகளில் நியாயம் ஞானமே மந்திரம் இயாதங்களின் கருதங்களும், அவைகளின் பிரசு களும் ஆங்காவரு குறிகாரப்பட்டிருக்கின்றன இவ்வந்த கிரந்தங்கள் விசேஷ மாயத் ததகம் மகத்தையே ஸ்தாபித்தார். இதில் இந்நாயகங்கள் கண்டிக்குபபட்டு அகவைத சித்தாதகம் ஸ்தாபிதப்படுகிறது. ஆதலானதனுக்கு உபயோகமான விஷயங்களைல்லாம் தெளிவாயும் முகதியுடனும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இவ்வந்தகம் விசேஷமாய் முகதியிதானமா யிருக்கிறது. சுருதி வாக்கியங்களை எடுத்துச் சொல்லுகின்ற மட்டும் அபிபிராசிக்கு விஷ

முகவுரை.

யம் சுலபமாய்ப் போதமாகமாட்டாது. ஆகையால் எந்த யுக்திகளால் அச் சுருதிகளின் சுருத்து மனதில் சுலபமாய்ப்படுமோ அவைகள் கிரந்தகாரரால் விசேஷமாய் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. கிரந்தம் இவ்வளவு சுலபமாய்க் கிரந்தகாரரால் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், கடைத்தெருபு புராணங்களைக் கேட்பதுபோல் இதைக் கேட்பதினாலும், கதைகளை வாசிப்பது போல இதை வாசிப்பதினாலும் மேற்சொல்லிய விஷயங்களெல்லாம் அறியப்படுமா என்பது வினாசை. சிரத்தையுடன் கவனமாய்ப் படிக்காதவரையில் விஷயம் முன்போலவே இருக்கும், சிரமத்துக்குத் தக்கபலன் உண்டு.

11. இந்த அபூர்வமான கிரந்தம் வடதேசத்தில் சில பாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குச் சமானமான கிரந்தம் இத்தமிழ் நாட்டில் காணோம். இக்கிரந்தத்தை முதலில் வாசிக்கும்போது மனனத்தின் பொருட்டு இதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தேன். பிறகு இத்தமிழ் நாட்டில் இந்த அற்புத கிரந்தம் விளங்கவேண்டுமா என்று சில இஷ்டர்கள் ஆரோபித்ததன்பேரில் இதைப் பிரசுரஞ்செய்யப் பிரயத்தினம் செய்யப்பட்டது. இதில் அடங்கிய இரத்தினங்கள் வெளிபாக வேண்டுமென்ற சுருத்தைத் தவிர வேறில்லை.

15. இக் கிரந்தத்தை 714 பிரிவுகளாகப் பிரித்திருக்கிறேன். இப் பிரிவுகளின் சுருக்கத்தை விஷயஞ்சுக அணுகுமணிகையில் எழுதியிருக்கிறேன். கடினமான விடங்களில் சுருக்கத்தைக் கொஞ்சம் விரிவாயும் எழுதியிருக்கிறேன். இது வெகு சாதகமா யிருக்குமென்று நினைக்கிறேன். (உ-ம்) ஜாக்ரதஸ்வபந சமநிருபணம், மகாவாக்கிய உபதேசம். மேலும் இந்த அட்டவணைபால் பிரிவுகளின் முன்பின் சம்பந்தங்களும், ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் தெரியவேண்டிய உள் விஷயங்களும் தெளிவாத்த தெரியக்கூடும். விஷயங்களைக் கண்டுபிடிக்கும் பொருட்டு கடைசியில் அகராதி சொல்லட்டவணையையும் கொடுத்திருக்கிறேன்.

16. இத் தமிழ்மொழிபெயர்ப்புக்கு வெகு குறிப்புகள் சிறிய எழுத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் மூல கிரந்தத்தில் கடினமாயுள்ளவைகளைத் தெளிவாக்குவதுடன், மூலத்தை அனுசரித்துத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய சில விஷயங்களையும் எடுத்துச் சொல்லுகின்றன. இக் குறிப்புள்ள விசாரசாதகரின் விபாக்கிபானத்தினின்றும், பஞ்சதசப்பிரகரணம் அதன் ஹிந்தி விபாக்கியானம் இவைகளினின்றும், ஹிந்தி பாலபோதத்தினின்றும், மூீசங்காசாரிபருடைய பாலபோதம் ஆதம்போதம் இவை

முகவுரை.

மூலினின்றும் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எகதேசத்தில் சொந்தக் குறிப்புகளையும் கொடுத்திருக்கிறேன். மொத்தத்தில் 418 குறிப்புகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

17. இந் கிரந்தத்தில் சமஸ்கிருத பதங்கள் வருவதால் சில விடங்களில் அவைகளைச் சமஸ்கிருதப் போலவே தமிழ் எழுத்தில் எழுதியிருக்கிறேன். (உ—ம்) காணதை, ஸ்திரதை, சஞ்சலதை முதலிய.

18. இப்படிப்பட்ட கிரந்தத்தை இவ்வளையில் ஒருவரும் இதற்குமிற் நாட்டின் உபயோகத்துக்காக வெளியிடாததைப் பார்த்து இப்போது இந்தப் பிரயத்தினம் என்னால் செய்யப்பட்டது. கூடிய பிரயாசையுடன் மொழி பெயர்த்திருக்கிறேன். வித்வான்களால் கண்டு பிடிக்கப்படும் பொருள் குற்றங்களும் சொற்குற்றங்களும் வர்தனதுடன் அங்கீகரிக்கப்படும். குற்றங்களை மன்னித்துச் சாரத்தை கிடைத்துப் பிரயத்தினப்படுவார்களைத் தைரியப்படுத்துவது பெரியோர்களுக்குச் சகஜம். இதற்குக் கொடுபடும் ஆகாரவின் பேரில் மறுபிரதி போடுப்படி. நேரிடுமேயாவது அவைகள் மொழிபெயர்ப்பில் திருத்தப்படும். இப்போது பல விடங்களில் காணப்படுகிற விசாரத்துக்கு இக் கிரந்தம் உபயோகமானால் எந்தனிதந் நாரியம் சபலமாகும்.

2-வது பதிப்புக்கு முகவுரை.

1893ஆம் ஆர்ப்பத்தில் விசாரசாகரம் தமிழில் முதலில் பிரசுரித்தப்படுத்தினேன். அக்காலத்தில் இந்தக் கிரந்தத்தின் மஹிமை இப் பிரதேசத்தில் விசேஷமாய்த் தெரிந்திராதபடியால் புஸ்தகத்தை இங் நாட்டார் எப்படி ஆதரிப்பார்களோ என்று மனோதைரிய மறவனாகவே யிருந்தேன். கொஞ்சகாலம்வரையில் புஸ்தகங்கள் விசேஷமாய்ச் செல்வாகவில்லை இதின் மஹிமை தெரியவாத் தெரியவா புஸ்தகங்கள் யாவையும் செலவானது மன்றித் தழிழ் தெரியாத் கர்னாடக இராஜஜிபத்திலுள்ள ஜனங்களின் உபயோகத்திற்காகக் கர்னாடக மொழிபெயர்ப்பும் ஏற்பட்டது. தெலுங்கு பாஷையிலும் இதைப் போடவேண்டியது என்று சிலா யோசிக்கிறார்களா மலையாளத்தில் போடவேண்டு மென்று ஒரு ஈவாமிகள் அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனால் இந்தக் கிரந்தத்தில் சகல ஜனங்களுக்கும் விசேஷ ஆதரவு இருக்கிறதாய்த் தெரியவருகிறது. இந்தப் புஸ்தகம் வேண்டுமென்று வெகு பெயர்கள் இடப்பட்டபடியால் இரண்டாவது பதிப்புப்போட எதனித்தேன். இச்சமயத்தில்

மு க வு ன ன்.

தலமான ஹிந்தியதீபின் பிரிவுகளை அணுகித்தே இதிலும் விஷயங்கள்
பிரகடப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் விருத்திப்பிரபாகரம் என்னும் அறியாத
புத்தகத்தையும் பாலபோத முநலிய பற்றும் அநேக நாலகோடும் ஹிந்தியி
நிருநு பொழிபெயர்த்த தந்தையர் மகா-நா-நாநீ வே குப்புசாமிராஜு
அவர்களைநடுகாண்டு இந் தந்தையை பரிஷ்காரப்படுத்தி யிருக்கிறேன்.
அவர்கள் இந்த விஷயத்தில் எடுத்த ஹக்கோண்ட சோமம் அதுகூட அவர்கள்
செய்த உபகாரத்திற்காக நான் வெறு நன்றியறிவுள்ளவனாக யிருக்கிறேன்.

முதல் பதிப்பின் கடைசியில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பிரம்மஞானர்
நருக்கம் இந்தப் பதிப்பில் கொடுக்கப்படவில்லை இந்த பாகத்தை எவ்வப்
பரிஷ்காரப்படுத்த வேண்டுமென்று யோசனை இருப்பதால் அதை சிறுத்திக
கொண்டிருக்கிறேன்.

குற்றாலர்,
தந்தையர் ஜில்லா. }

அ. சிவன்.

3-வது பதிப்புக்கு முகவுரை.

இந்த பொழிபெயர்ப்பின் முதல் இரண்டு பதிப்புகளுக்கும் கொடுக்கப்
பட்ட ஆதாவால், இந்தப் புத்தகம் பிரச்சாரமாய் அச்செய்தபி யிருக்கிறதாகத்
தெரியவருவதால் இந்த முறைப்படுத்தியுப் போடப்பட்டிருக்கிற து. ம-நா-நாநீ
குப்புசாமிராஜு அவர்கள் செய்த சில நிருத்தங்களும் இதில் சேர்க்கப்பட்ட
யிருக்கின்றன. விஷயானுகரணிகையில் இருந்த பிச்சுகளும் திருத்தப்
பட்டிருக்கின்றன.

மைலாபட்டி.

அ. சிவராம்.

ஓம்

ஸ்ரீ விசாரசாகரம்.

விஷயத்தைக் காட்டும் அனுகூலமணிகை.

முதலாவது தரங்கம்.

அநுபந்தசாமானிய நிருபணம்.

1 வஸ்துநிரித்தேசநுபமங்களம்.

1

1. மங்களாசனம்

பிரிவு

ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்யரூப மங்களாசனம்
ஒவ்வொரு விசேஷணத்தின் பிரயோஜனம்
அனைக விசேஷணங்களின் பிரயோஜனம்

2. ஆகேஷபசமாதானங்கள்.

ஆகேஷபம், விஷ்ணு முதலியவர்களை ஸ்மரிக்கவேண்டியது
சமாதானம், அவர்கள் தன் ஸ்வரூப சமுத்திரத்தின் அலைகள்
ஆ. ஈசவானாத சமுத்திரத்தின் அலைகளாகச் சொல்லலாம்
ச. ஈசவானாத தன் ஸ்வரூபத்தில் கலித்தன்
ஆ. பிரஹ்மத்தில் ஈசவான் கலித்தனால்தான் பிரஹ்மஸ்மானை
செய்யவேண்டும்
ச. பிரஹ்மத்துக்கும தனக்கும் யாதொரு பேதமுமில்லை
ஆ இஷ்டதேவதைகளை ஸ்மரிக்கவேண்டும்
ச இவர்கள் தன்னைக்காட்டிலும் வேறில்லை

2 கிரந்தமகிமை (2—3)

ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களிருக்க இதரபாஷா கிரந்தங்களின்
பிரயோஜனம்

2

அநேகபாஷா கிரந்தங்களிருக்க விசாரசாகரத்தின் விசேஷம்

3

3. அறுபத்த சதுராய தீர்மானம் (4-32)

1 அறுபத்த சதுராயம் (4)

2 அத்தர் (5-23)

1. அதிகாரி வாணகம் (5)

2. காலக் குறையுடையவர்கள் (6-11)

1 விவரம் 7

2 காலக் குறையுடையவர்கள் 8

3 சமாதானத்தையுடையவர்கள் 9

(1) இவையினையுடையவர்கள் 9

(2) சமாதானத்தையுடையவர்கள் 10

(3) சமாதானத்தையுடையவர்கள் 11

(4) சமாதானத்தையுடையவர்கள் 12

(5) இவையினையுடையவர்கள் 13

4. முழுக்கூற்று வகை 14

3. ஞானசாதனங்கள் 14

4. அருத்தாங்கியுடைய சாதனங்கள் 15-16

5. விவகாரத்தையுடைய அருத்தாங்கியுடையவர்கள் 17

6. சிவனுடையவர்களுடைய லக்ஷணம் பிரயோஜனம் (18-19)

1 சிவனுடையவர்கள் 18

2 மனனம் 18

3 நித்தியபிரயாணம் 18

4. சிவனுடையவர்களுடைய பிரயோஜனம் 18-19

7. ஞானத்தின் சாதாரணத்தையுடையவர்கள் 20

8. இவையினையுடைய சமாதானங்கள் (21-24)

1. ஆ (1) சேவல வாகுத்தால அபரோகூரணம் உண்டாக
மாட்டாது 21

(2) அபரோகூரணம் சிவனுடையவர்கள் வியாததமாகும் 21

2. ச (1) சேவல வாகுத்தால அபரோகூரணம் உண்
டாகும் 22

(2) சிவனுடையவர்கள் உண்டாகும் 23

3. சம்பந்தம் 24

4. விவரம் 25

5. பிரயோஜனம் (26-32)

1. பிரயோஜனலக்ஷணம் 26

2. ஆசை சமாதானங்கள் (27-32)

- 1 ஆகக் கனம் எப்போது மிகுந்த அனாதை அடைபட்டிருந்ததன்
கூடாது 27
- 2 * (1) அடைபட்டிருந்ததற்கு கனத்தையும் அடையக்கூடும் 28-29
(2) அப்படியே இவ்வாறு தகுந்ததையும் நிவர்த்திக்கக்
கூடும் 30
- 3 ஆ. ஒரே பதார்த்தம் (மோகூ) தவிர்ப்பாவும் அப்பாவும் இரண்டும் 31
சேரமாட்டா
- 4 ச அப்பாவும் பாவமுமாய் மாநாவும் சேரக்கூடும் 32

இரண்டாவது தாழ்த்தல்.

அதற்கு விசாரணை நிறுத்தம்.

1. அநாதை கனம் (33-36)

அதற்கு விசாரணை நிறுத்தங்கள் (33-36)

அதற்கு விசாரணை நிறுத்தம் —

- 1 மோகூத்தின் ஒரு அமசமான காரணமான மூல அஞ்ஞானம்,
காரியமான பிரபஞ்சம், இவைகளின் நிவர்த்தியில் ஒருவருக்கு
இரண்டாவது இல்லை. ஆனால் மூன்றுவகை அநாதை
காரணத்தின் விளைவாக இருக்கையுண்டாகிறது 33-34
- 2 இருதரமும் அநாதை காரணத்தின் பொருட்டு மூல அஞ்ஞானம்
காரணம் உண்டாகவில்லை 35-36

சுருத்திரிபதி விஷயம் —

மோகூத்தின் மற்றொரு அமசமான பிரபஞ்சப்பிரபந்தி விஷயத்தில்,
பிரபந்தத்தின் அனுபவம் இல்லாததால் அதையடைய இரண்டாவது
மாட்டாது 37

மோகூ இரண்டாவது எவ்வாறு தோன்றும் இல்லை:—

எல்லா நிகழ்வுகளும் இரண்டாவது காரணத்தின் இச்சை
உண்டாகிறது இந்த சுகம் மோகூத்தின் இல்லாததடியால்
மோகூ இரண்டாவது ஒருவருக்கு இல்லை. ஆகையால் எவ்வாறு
யாதார்த்தமில்லை. ஆகையால் மோகூ நிவர்த்தியோஜனம் 38

2. விஷயத்தில் அநாதைகள் (39-41)

மோகூத்தின் இரண்டாவது காரணத்தையும் நிவர்த்தி அனுபவத்தையுமிருப்ப
தால் இரண்டாவது உதவம் சொல்லக்கூடாது 39

2. சாட்சிக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் ஏகத்துவம் சொல்லக்கூடாது 40—41

1. ஜீவனைக் காட்டிலும் சாட்சி வேறில்லை 40
2. அப்படி இருந்தாலும் சாட்சி தனையென்றே சொல்லவேண்டும் 41
3. அந்தக்கரணம் இந்திரியங்களுக்கு விஷயமல்ல 41
4. அந்தக்கரணம் அதன் வீர்த்திக்கும் விஷயமல்ல 42
5. அந்தக்கரணமும் அதன் தர்மங்களைக் கருதுகக்கூடும் சாட்சிக்குத்தான் விஷயங்கள் 43
6. ஒருவர் கருதுக்கந்தன் மற்றொருவருக்கு இல்லாதபடியால் சாட்சி அனைகம், சாட்சிக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் ஏகத்துவம் சொல்லக்கூடாது 44

3. பிரயோஜனத்தில் ஆகேஷைப்பங்கள். (45—59)

1. ஞானத்தால் பந்தம் நிவிர்த்தியாகமாட்டாது (45—50)

1. பந்தம் சத்தியம் 45
2. உத்தியாச சாமக்கிரிகளின் விவரம் 46
3. இவைகளில்லாததால் பந்தம் சத்தியம் (47—50)
- (1) சித்தாந்தத்தில் பந்தம் பொய்ப்பா யிருப்பதால் சத்திய வஸ்துஸம்ஸ்காரம் சித்திக்ஷவிலலை ஆகையால் பந்தம் சத்தியம் 47
- (2) ஆத்மாவுக்கும் பததத்துக்கும் சாதிரிபை தோஷமில்லாத படியால் தோஷம் சித்திக்ஷவிலலை; ஆகையால் பந்தம் சத்தியம் 48
- (3) சித்தாந்தத்தில் பிரமாத்திரு பிரமாணங்கள் கல்பிதங்களாதலால் தோஷங்களை சித்திக்ஷவிலலை. ஆகையால் பந்தம் சத்தியம் 49
- (4) அநிஷ்டான பிரஹ்மத்தினிடத்தில் அஞ்ஞானம் சேர்ந்திருக்கமாட்டாது 50
- (5) பிரஹ்மத்துக்கு சாமானிய விசேஷ பாவங்களிலலை நிர்விசேஷம் ஆகையால் பிரஹ்மம் சாமானியமாய் அறியப்படுகிறதென்றும் விசேஷமாய் அறியப்படவில்லை யென்றும் சொல்லக்கூடாது. ஆகையால் பந்தம் சத்தியம் 50

2. கர்மத்தால் மோக்ஷம் சித்திக்கும், ஏகபவிவ்ருதம் (51—58)

ஸ்ரீ விசாரசாகரம்.

1. மோக்ஷமடைய கர்மத்தை அவசியம் செய்யவேண்டியது 51

2. காமத்தின் விவரம் (52—53)

(1) விசித்தம். (2) நிஷித்தம் 52

(3) விசித்தத்தில் பாண்குவீதம் 53

3. மோக்ஷ இச்சையுன்னவன் செய்யவேண்டிய கர்மம் (54—59)

(1) நிஷித்த காமியகர்மங்களை விட்டு நித்தியஸைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். இவ்வகளுக்குப் பலனாவது 54

(2) நிஷித்தத்தை நிவிர்த்திக்குப் பிராயச்சித்த கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியது (55—56)

(1) சாதாரண பிராயச்சித்தம் அறியப்பட்டிருக்கிற பாபத்தையும் அசாதாரண பிராயச்சித்தம் அறியப்படாத ஜன்மாதிரி பாபத்தையும் நிவிர்த்திக்கும் 55

(2) சாதாரண பிராயச்சித்தத்தின் இருவகைப் பலன்கள் 56

(1) ஜன்மாதிரி சாமியகர்மங்கள் இப்போது பலனிலிச்சை இல்லாதவனுக்குப் பலிக்கிறதில்லை 57

(2) ஜன்மாதிரி பிராயத்தகாலம் போகத்தினால் நாசமடைகிறது 58

(3) பிராயச்சித்தமும் அனாவசியம் 58

பந்தநிவிர்த்தி ஞானமன்றியில் வேறு உபாய (கர்ம) க்தால் சித்திக்கிறபடியால் கிரந்தம் நிஷ்பிரயோஜனம் 59

4. சம்பந்தத்தில் சூகோபம்.

அதிகாரி முதலிபவை சித்திக்காதபடியால் சம்பந்தமும் சித்திக்க வில்லை. ஆகையால் கிரந்தம் நிஷ்பிரயோஜனம் 60

2. அநுபந்தமண்டனம் (61—93)

அதிகாரிவிஷயமாய்ச் சமாநானங்கள் (62—71)

ஆகோப சுருக்கம் 61

(33—36) க்குச் சமாதானம் (62—63)

1. துக்ககாரணங்கள் முழுமையும் நிவிர்த்தியாகாமல் துக்க நிவிர்த்தியாகமாட்டாது 62

2. அந்தக் காரணங்கள் பிரஹ்மத்துக்குப் பின்னமான அஞ்ஞானமும் அதின்காரியமான பிரபஞ்சமும் 63

3. 37-க்குச் சமாதானம். சகானுபவர் எல்லாருக்கும் இருப்பதால் நிதமிபசகருபமான பிரஹ்மபிரோப்தியில் இச்சை உண்டாகக் கூடும் 64
4. 38-க்குச் சமாதானம் (65—71)
1. முழுட்சக்கள் இருக்கிறார்கள் 65
 2. ஆத்மசுகந்தில்தான் இச்சை எல்லாருக்கும் உண்டாகிறது 65
 3. முழுட்ச தெதிப்பதால் கிரந்தம் ஸபலம் (65—68)
 - (1) இந்தக் கிரந்தம் மோக்ஷசாதனமாக இருக்கிறது 66
 - (2) வேறு சாதனங்களுக்குள்ளும் இது நிஷ்பிரயோஜனமல்ல 67
 - (3) விவேகானிகள் கூடினவன் இருக்கக்கூடுமானால் அவனுக்கு இந்தக் கிரந்தம் பிரயோஜனப்படுமே 68
 4. நித்திய சுகந்தில் இச்சை உண்டாகிறது,தில்லை என்பது கிடையாது
 - (1) பாமரவிஷயிலகூணம் 69
 - (2) ஜிஞ்ஞாசு முத்தலகூணம் 70
 5. ஜிஞ்ஞாசுவுக்கும் பிரவிர்த்தி யுண்டாகும். ஆகையால் கிரந்தம் பிரயோஜனமுடையது 71
2. வி டியத்தில் சமாதானங்கள் (72—75)
1. ஜீவனுக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் ஏகத்வம் கூடாது சாட்சிக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் ஏகத்வம் கூடும் (72—74)
 1. சாட்சி ஸ்வரூபம் 72
 2. ஜீவஸ்வரூபம் 77
 3. ஏகத்வநிரூபணம் 77
 2. நானாசாட்சிக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் ஏகத்வம் சம்பவிக்கும் 75
 3. சுகதுக்கங்கள் கேவல சாட்சிக்குத்தான் விஷயமல்ல; ஆனால் விருத்தியில் ஆருடமான சாட்சிக்கு விஷயங்களாம் 76
3. பிரயோஜனவிஷயமாய்க் சமாதானங்கள் (77—92)
1. பந்தம் மித்தை. அது ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகும் (77—86)
 1. காரிய அத்தியாசநிரூபணம் (77—84)
 - (1) பந்தம் மித்தை 77
 - (2) 46-வது பிரிவில் கண்ட சாமக்கிரிகள் அத்தியாசத்துக்கு வேண்டியதில்லை. (78—84)
 1. சம்ஸ்காரம்:—(78—82)

- (1) சத்தியவந்து ஞானவன்ய சம்ஸ்காரம் அவசிய மில்லை வந்து பொய்யாகவுட் இருக்கக்கூடும் 78
- (2) காரியத்துக்குக் காரணம் அவ்வியவதித பூர்வகாலத் தில் இருக்கவேண்டும் 79
- (3) ஆ. காரணம் விபவதிதகாலத்தில் இருக்கக்கூடும் 79
- (4) ச. காரணம் அவ்வியவதித பூர்வகாலத்திலேயே இருக்கவேண்டும் 79
- (5) இந்த நியமம் சுவர்க்க கரகப்பிராப்தியில் காணப் படுகிறது 79
- (6) மேற்படி நியமம் ரஜ்ஜுசார்ப்பப் பிராப்தியிலும் இருக்கிறது 80
- (7) மேடி நியமம் சகல அத்தியாச விஷயத்திலும் இருக்கிறது 80
- (8) பாத அத்தியாசத்திலும் உச்சர அகங்காராதிசுரூ கதப் பூர்வ அகங்காராதிசுரூ ஞான சம்ஸ்கா ரம் காரணமாகம் 81
- (9) அகங்காராதிசுரூ பிரவாகரூபாய் அநைதி ராயிருப் பதால் எல்லா நிற்கும் முதலாவது அத்தியா சம் ஒன்றனுடென்பதில்லை 82

2. பிரமாதாசோஷம்:—வைராக்ய புருஷனுக்கும் லோப பயாதிரோஷங்கனன்றியிலேயே கிளரிஞ்சலில் வெள்ளி அத்தியாசம் உண்டாவதால் பிரமாதாவின் தோஷம் அவசியமில்லை 83—84

3. பிரமாண சோஷம்:—சேத்திரரோக மில்லாதவனுக்கும் ஆகாசத்தில் நிலவரணம் தோன்றுதலில் பிரமாண தோஷம் அவசியமில்லை 84

4. பிரமேயசோஷம்:—ஆசுமாவக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் காதி ரூபிய தோஷ மில்லாவிட்டாலும் அத்தியாசம் உண் டாகிறது 84

2 காரண அத்தியாச நிருபணம் (85—86)

(1) பிரஹ்மத்தினிடத்தில் அஞ்ஞானம் சேர்ந்திருக்கக்கூடும் 85

(2) ஆத்மா சாமானியமாய் அறியப்பட்டும் விசேஷமாய் அறியப் படாமலும் இருக்கிறது. மேலும் ஆத்மா நிர்விசேஷமென்ப தற்கு ஹானிவரமாட்டாது 86

2. கர்மத்தால் மோகனம் அத்திக்கமாட்டாது (86—91)

1 (55—58) ஆக்ஷேபச் சுருக்கம் 87

2. நித்திய ஸைத்தியங்கள் சுவர்க்கபலனைக் கொடுக்கின்றன 87

3. ஜன்மாந்திர காமிய கர்மம் அஞ்ஞானிக்குப் பலனை அவசியம் கொடுக் கும் 57-க்குச் சமாதானம் 88

4. ஞானத்தாலன்றியில் கர்மபலபோகம் தீராது 89

1. திருவள்ளூர் தாலுக்கா ரெவின்யூ டிவிஷனில் இருந்து வந்திருக்கிற கிராமங்களின் பட்டியல்	91
2. திருவள்ளூர் தாலுக்கா ரெவின்யூ டிவிஷனில் இருந்து வந்திருக்கிற கிராமங்களின் பட்டியல்	92
3. திருவள்ளூர் தாலுக்கா ரெவின்யூ டிவிஷனில் இருந்து வந்திருக்கிற கிராமங்களின் பட்டியல்	93
4. திருவள்ளூர் தாலுக்கா ரெவின்யூ டிவிஷனில் இருந்து வந்திருக்கிற கிராமங்களின் பட்டியல்	94
5. திருவள்ளூர் தாலுக்கா ரெவின்யூ டிவிஷனில் இருந்து வந்திருக்கிற கிராமங்களின் பட்டியல்	95
6. திருவள்ளூர் தாலுக்கா ரெவின்யூ டிவிஷனில் இருந்து வந்திருக்கிற கிராமங்களின் பட்டியல்	96
7. திருவள்ளூர் தாலுக்கா ரெவின்யூ டிவிஷனில் இருந்து வந்திருக்கிற கிராமங்களின் பட்டியல்	97
8. திருவள்ளூர் தாலுக்கா ரெவின்யூ டிவிஷனில் இருந்து வந்திருக்கிற கிராமங்களின் பட்டியல்	98
9. திருவள்ளூர் தாலுக்கா ரெவின்யூ டிவிஷனில் இருந்து வந்திருக்கிற கிராமங்களின் பட்டியல்	99
10. திருவள்ளூர் தாலுக்கா ரெவின்யூ டிவிஷனில் இருந்து வந்திருக்கிற கிராமங்களின் பட்டியல்	100

முன்னுரை தரங்கம்.

குரு சிஷ்ய லக்ஷணம்.

1. கிந்தனையை வளர்ப்பதற்காக பிரதிபலிப்பு	94
2. குரு சிஷ்ய லக்ஷணம் (95—96)	
1. குருலக்ஷணம்	95
2. சிஷ்யலக்ஷணம்	96
3. குரு அவசியம் வேண்டியது	
1. குருபக்திபலன்	97
2. குருநியாதிரு குருவினிடத்தில்தான் வேதார்த்தத்தைக் கேட்க வேண்டியது	98
1. பாஷாக்கிரந்தத்தாலும் ஞானம் உண்டாகக்கூடும்	99
2. குருசேவை (100—106)	
1. குருவை அவசியம் கேலிக்கவேண்டியது	100
2. அந்த சேவையின் பிரகாரம் (101—105)	
1. கருணைவாய்மையால் சமீபம் இருந்தால், சரீரம் முதலியவைகளை அர்ப்பணம் செய்தல்	101
2. சரீரத்தை அர்ப்பணம் செய்தல்	102
3. மனதை அர்ப்பணம் செய்தல்	103
4. தனத்தை அர்ப்பணம் செய்தல்	104
5. வாக்கை அர்ப்பணம் செய்தல்	105
6. சிஷ்யன் நடந்துகொள்ளவேண்டிய விதம்	
(1) பிஷ்ணுவாசம்	106
(2) உத்திராவின் பேரில் புதித்தல்	107
(3) உத்திராவின் பேரில் கேள்வி கேட்கல்	108

தருமபரிபாடல் திருமொழி
உத்தமபரிபாடல் திருமொழி

I. பூரணசூகம் 109

II. சுபசத்தி ராஜாவினுடையவும் இவன் பிள்ளைகளான தத்வதிருஷ்டி, அநிர்விஷ்டி, தத்வதிருஷ்டி இவர்களுடையவும் கதை 109-112

III. தத்துவதிருஷ்டியின் கேள்வி:—சுகப்பிராயத்திக்கும் துக்கநிவிர்த்திக்கும் கர்ம உபாசனைகளைத் தவிர வேறுபாயத்தைச் சொல்லவேண்டும் 113-114

IV. ஞானோபதேசம் 115—155.

1. துந உத்தரம்:—சுகம் எப்போதும் இருப்பதாலும் துக்கம் ஒருகாலத்திலும் இல்லாததாலும், கேள்வியில்லாத இச்சை பிராந்தியால்தான் உண்டாகிறது. நீ ஜனனமரணமில்லாத சேதனஸ்வரூபமான பிர்ம்மமாயிருக்கிறாய் 115

2. ஞால் ஐகோப சமாநானங்கள் (116—155)

1. சுகவிஷயமாய்:—(116—119)

1. விஷயன்:—நானே ஆனந்தரூபமாக இருந்தால், விஷயசம்பந்தத்தால் எனக்கு ஆனந்தம் தோன்றக்கூடாது. அப்படித் தோன்றுவதால் நான் ஆனந்தரூபன் அல்லன் 116

2. குரு:—அஞ்ஞானிகள் விஷயத்தில் பிரவிர்த்திக்கும்போது அவர்கள் மனது சஞ்சலிப்பதால் ஆக்மானந்தம் அவர்கள் புத்தியில் பிரதிபிம்பிக்கிறதில்லை, விஷயத்தில் ஆனந்தமில்லை என்பது சுருதியுத்தி அனுபவங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறது 117

3. சி. ஞானிக்கும் விஷயத்தில் இச்சை உண்டா? இல்லையா? 118

4. கு. விஷயத்தில் பிரவிர்த்தித்திருக்குப்போது ஞானியும் அஞ்ஞானிபோல் இருக்கிறான். ஆனால் விஷயாந்தத்தை ஸ்வரூபாந்தர்த்தத்துக்கு வேறாக அவன் நினைக்கிறதில்லை 119

2. துக்கவிஷயமாய் (120—155)

1. சி. ஐனனாதி துக்கங்கள் யாருக்குண்டு? 120

2. கு. அவைகள் ஒருவருக்குமில்லை 121

3. சி. துக்கம் ஒருவருக்கும், இல்லாவிட்டால் பிரத்தியக்ஷமாய் ஏன் காணப்படுகிறது? 122

4. கு. தான் பீரம்மஸ்வரூபமென்று அறியாதபடியால், ரஜ்ஜு சர்ப்பம்போலும், சொப்பன பதார்த்தம்போலும், துக்கம் பொய்த்தோற்றமாயிருக்கிறது 123
5. சி. ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம் எப்படித் தோன்றுகிறது 124
4. கியாதிகன் (125—130)
- (1) அசக்கியாதி 125
- (2) ஆக்மக்கியாதி 127
- (3) அந்நியதாகக்கியாதி (128—129)
1. சைபாயிக வைசேஷிக மதம் 128
2. சிந்தாமணிக்காரர் மதம் 129
- (4) டெடி மூன்று கியாதிகளின் கண்டனம் 130
- (5) அக்கியாதி 10
6. கு. 1. அக்கியாதி கண்டனம் (131—132)
2. அனீர்வசனீயகியாதி (133—146)
- (1) அதின் லக்ஷணம் சர்ப்பம் அவித்தியாபரிணாமம் 133
- (2) சர்ப்பஞானமும் அவித்தியாபரிணாமம், சர்ப்பமும் அதினஞானமும் ஒரேகாலத்தில் உண்டாகி ஒரேகாலத்தில் லயமாகின்றன 134
- (3) சர்ப்பம் சாக்ஷிபாவியம் 134
- (4) ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பமும் அதின் ஞானமும் அவித்தியாபரிணாமமாயும் சேதனவிவர்த்தமாயும் இருக்கின்றன 135
- (5) பிராந்திக்கு அதிஷ்டானம் ரஜ்ஜு அந்தக்கரண உபகிதசைதனீயம்தான்; ரஜ்ஜுவன்று, சர்ப்பமும் அதினஞானமும் ரஜ்ஜுஞானத்தால் நிவிரத்தியாகின்றன 136
- (6) ஆக்ஷேப சமாதானங்கள் (137—147)
- ஆ. ரஜ்ஜுஞானத்தால் சர்ப்பம் நிவிர்த்தியாக மாட்டாது 137
- ச. ரஜ்ஜுஞானமே சர்ப்பத்தின் அதிஷ்டான ஞானமாயிருப்பதால் சர்ப்பமநிவிரத்தியாகக்கூடும் 138
- ஆ. ரஜ்ஜுஞானத்தால் சர்ப்பஞானம் நிவிர்த்தியாகமாட்டாது 139
- ச. சர்ப்பமே இல்லாதபடியால் சர்ப்பஞானமும் இருக்கமாட்டாது 140
- ஆ. அதிஷ்டான ஞானமன்றியில் கல்பிதம் நிவிரத்தியாகமாட்டாது ஆகையால் சாக்ஷிஞானமன்றியில் சர்ப்பஞானம் நிவிர்த்தியாகமாட்டாது 141
- ச (1) நிவிர்த்தி இருவகையதால் சாக்ஷிஞானமன்றியில் சர்ப்பஞானம் நிவிர்த்தியாகக்கூடும் 142

- (2) ரஜ்ஜுஞானம் உண்டாக்குமயத்தில் சாக்ஷி
வினக்குகிறது 143
- (3) திரிபுடிஞானத்தால் சாக்ஷிஞானம் அவசியம்
இருக்கக்கொண்டிருக்கிறது 144
- (7) ஆகையால் ரஜ்ஜுஞானத்தால் சர்ப்பமும் அதின்
ஞானமும் நிவிர்த்தியாகின்றன 145
- (8) ஒரே ரஜ்ஜு பலபேர்களுக்கும் பலவிதமாகத் தோ
ன்றுவதால் பிராப்திக்கு அதிஷ்டானம் சாக்ஷி
யே தவிர வேறில்லை 146
7. சி. அபாரமான மித்தியா ஜகத்துக்கு ஆதாரமும் அதிஷ்டானமும்
யா? 147
- 8 கு (1) பொய்யான ஜகத்தக்கு ஆதாரமும் அதிஷ்டானமும்
நீதான் 148
- (2) ஆத்மாவின் சாமானியரூபம் ஆதாரமென்றும் விசேஷ
ரூபம் அதிஷ்டானமென்றும் சொல்லப்படும் 149
9. சி. ரஜ்ஜுசார்பங்களைக் காட்டிலும் வேறான திருஷ்டா இருப்
பதபோல ஆதரவைக்காட்டிலும் வேறு யார் ஜகத்தைப்
பார்க்கிறான் 150
10. கு. (1) அதிஷ்டானம் ஜடமானால் ஆத்மா திருஷ்டா, சேதன
மானால் சேதனமே திருஷ்டா. எல்லாக் கல்பிதங்
களுக்கும் அதிஷ்டானமே திருஷ்டா 151
- (2) ஆகையால் பொய்யான சம்சாரத்தை நிவிர்த்திக்க
இசைக்கலாகாது 152
11. சி. ஜன்மாபிசம்சாரம் பொய்பாக இருந்தாலும் துக்கத்துக்கு
ஏதுவாயிருப்பதால் அதை நிவர்த்திக்க உபாயஞ்சொல்ல
வேண்டும் 153
12. கு. (1) ஆத்மா அறியப்படாததினால் ஜகத்து பிரதிதியாகிறது.
அதை நிவிர்த்திக்க உபாயம் ஆதமஞானத்தான் 154
- (2). அஞ்ஞானம் சேவலஞானததல்தான் நசித்துப்போகும்;
சாமஉபாசனைகளால் நசிக்கமாட்டாது 155

V. உபதேசித்த விஷயத்தில் ஆக்ஷேபசமாதானங்கள் (156—212)

1. ஜீவப்பிரம்ம அபேதம் (156—175)

1. உபதேசத்தின் சுருக்கமும் சங்கையின் குசனையும் 156
2. தத்வதிருஷ்டியின் கேள்வி:—(157—158)
1. சநகைக்குக்காரணம் ஜீவப்பிரம்மஸ்வரூபபேதங்கள் 157
2. புத்திரூபவிருஷத்தில் இரண்டு பக்டிகள் இருப்பதாயும், ஒன்று
போகக்கலை அனுபவிக்கிறதாயும் மற்றொன்று போகமன்றியில்
இருப்பதாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதினால் ஜீவனுக்கும் பிரம்மத்
வகையும் பேதமுண்டு 159

3. அப்படி செய்தம் இன்னாவிட்டால் கர்மபாசனையை விவர்த்தமாய்
விடும் 158

3. குரு உத்தரம் (159—175)

1. 157-க்கு உத்தரம் (159—173)

1. ஆகாசத்தில் காண் குவிதம் இருப்பதுபோல் சேதனத்திலும்
நான்குவிதமுண்டு 159

2. நான்கு ஆகாசவண்ணை (160—168)

(1) கடாகாசம் 160

(2) ஜலாகாசம் 161

(1) வர்ணனை 161

(2) சங்கை 161

(3) சமாதானம் 161

(3) மோகாகாசம் 162

(1) வர்ணனை 162

(2) சங்கை 162

(3) சமாதானம் 162

(4) மகாகாசம் 163

3. நான்குவித சேதனங்கள் (164—172)

(1) அவைகளை வர்ணிப்பதால் உண்டாகும் பலன் 164

(2) கூடஸ்தவர்ணனை 165

(3) ஜீவவர்ணனை (166—170)

1. புத்திப்பிரதிபிம்பஞ்ச (166—169)

(1) ஜீவஸ்வரூபம் 166

(2) ஆபாசலக்ஷணம் 167

(3) ஜீவன் த்வம்பதத்தின் வர்ச்சியார்த்தம்,
கூடஸ்தன் த்வம்பதத்தின் லக்ஷியார்த
தம் 167

(4) ஜீவனுடைய புண்ணியபாவங்கள்

1. ஆபாசனிடத்தில்தான் விளங்கு
கின்றன 168

2. விசாரித்துப் பார்த்தால் ஆபாச
னிடத்திலும் இல்லை. புத்தியில்
தான் விளங்குகின்றன 169

2. அஞ்ஞானப் பிரதிபிம்பஞ்ச 169

(1) முடிவ் (166) ஸ்வரூபத்துக்கு தோஷம்

(2) ஸ்வரூபம் வேறீவிதம் 170

- (4) காவல்வண்ணன். தப்பதந்தின் வாசியார்த்த வடி
யார்த்தங்கள் 171
- (5) பிரம்ம வண்ணன்.. பிரம்மபதந்தின் வாசியார்த்த
வடிவார்த்தங்கள் 172
4. ஜீவனுடைய ஆபாசம்சம் புண்ணிய பரபண்ணைச் செய்து
கெதுக்க பலன்னை அனுபவிக்கிறது 173
2. 158—க்கு உத்தரம் (173—175)
1. புத்திரப விருஷத்திலுள்ள பகலிக்கு அர்த்தம். கூட
ஸ்தர் பிரகாசம் பண்ணுகிறார். ஆபாசன் போகிக்
கிறான் 173
2. ஜீவஸ்வரூபத்தி விருக்கிற ஆபாசன் கர்மம் செய்கிறான்.
நகவாஸ்வரூபத்தி விருக்கிற ஆபாசன் பலனைக் கொடுக்
கிறான். சுத்தசைதன்னியம் கர்மத்தையும் செய்கிற
தில்லை, பலனையும் கொடுக்கிறதில்லை 174
3. ஜீவபிரமங்களுடைய வகியார்த்தத்தில் பேசியில்லை.
ஆகையால் “நான் பிரம்மம்” என்று அறி 175
2. நான் பிரம்மம் என்கிற ஞானம் யாருக்குண்டாகிறது. (176—185)
1. சி. ஜீவஸ்வரூபத்தில் கூடஸ்தனும் ஆபாஸனும் இருப்பதால்
“நான் பிரம்மம்” என்கிற ஞானம் யாருக்குண்டா
கிறது 176
2. கு. 1. “நான் பிரம்மம்” என்கிற ஞானம் சேதனமாகிற கூடஸ்
தனுக்கு உண்டாகிறதில்லை. ஆபாசனுடைய எழு
அவஸ்தைகளில் ஒரு அவஸ்தையில் ஆபாசனுக்கு உண்
டாகிறது 177
2. எழு அவஸ்தைகள் (178—183)
1. அவைகளின் பெயர் 178
2. அஞ்ஞான ஆவரணஸ்வரூபங்கள் 179
3. பிராந்தி 180
4. பரோக்ஷ அபரோக்ஷ ஞானங்கள் 181
5. பிராந்திராசம் 182
6. ஹர்ஷம் 183
3. ஞானம் ஆபாசனுக்குத்தான் உண்டாகிறது 183
3. சி. பிரம்மத்தைக்காட்டிலும் வேறாகவிருக்கிற ஆபாசனுக்கு
“நான் பிரம்மம்” என்கிற ஞானம் உண்டானால்
அந்த ஞானம் பொய்யாய்விடும் 184
4. கு. “நான்” என்கிற பதத்துக்கு இரண்டு அர்த்தங்கள்.
அவைகளில் (1) கூடஸ்தனுக்கும் பிரம்மத்துக்கும்
முக்கிய சாமானுதிகரணியத்தாலும், (2) ஆபாசனுக்
கும் பிரம்மத்துக்கும் பாதசாமானுதிகரணியத்தாலும்
அபேதம் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறது 185

3. கூடஸ்தன் ஆபாஸன் தோன்றும் காலம் 186—205

1. சி. நான் என்பதில் கூடஸ்தனும் ஆபாஸனும் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. 'அவைகளிரண்டும் ஒரேகாலத்தில் தோன்றுகின்றனவா? அல்லது வெவ்வேறு காலங்களில் தோன்றுகின்றனவா?' 186

2. குரு உத்தரம் (187—205)

1. ஒரே காலத்தில் சாக்ஷியாகிற கூடஸ்தனும் ஆபாஸனும் தோன்றுகிறார்கள். ஆபாஸன் சாக்ஷிக்கு விஷயமாயிருக்கிறான் சாக்ஷி ஆபாஸனுக்கு விஷயமாயில்லை 187
2. கடாதி வெளிப்பதார்த்த விஷயங்களில்
- (1) அந்தக்கரணவாதி ஆபாசசித்தமாயிருக்கிறது 187
- (2) அஞ்ஞானத்துக்கு ஆசிரியமும் விஷயமும் சேதனமாம் 188
- (3) கடம் ஸ்வயம் ஜடராயினும் அது எப்போதும் ஆவிரூபமாயிருக்கிறது அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி பாகம் ஆவரணத்தைப் போக்காடிக்கிறது. ஆபாச பாகம் கடத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது 189
- (4) திருஷ்டாந்தம் 190

3. பிரமாண நிருபணம் (190—196)

- (1) பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணம் 190—191
- (2) அனுமானப்பிரமாணம் 192
- (3) சப்தப்பிரமாணம் 193
- (4) உபமானப்பிரமாணம் 194
- (5) அர்த்தாபத்திப்பிரமாணம் 195
- (6) அனுபலத்திப்பிரமாணம் 196

4. பிரமாலக்ஷணம் (197—199)

- (1) ஸ்மிருதி பிரமாவல்லவென்பதாம் 197
- (2) ஸ்மிருதியும் பிரமாவென்பதாம் 198
- (3) சித்தாந்தம் 198
- (4) ஆறுவிதப் பிரமாக்கள் 199

5. கரணலக்ஷணம். 199

இத்திரியங்களின் கரணத்தி 200

6. பிரமாதி சேதனங்கள்

- (1) பிரமாதிருசேதனம் 200
- (2) பிரமாண சேதனம் 200
- (3) பிரமா சேதனம் 200

(4) பிரமேயசேதனம்

200

7. பிரமந்தா லக்ஷணம் (201—204)

(1) அவச்சேதவாதத்தில் அந்தக்காண விநிஷ்டசேதனம் பிரமாதா, அந்தக்காண உபகிதசேதனம் சாக்ஷி

201

(2) ஆபாசவாதத்தில் அந்தக்காணமும் ஆபாசமும் சேதனமும் சேர்த்தது பிரமாதா. ஆபாசசகித அந்தக்காண உபகிதசேதனம் சாக்ஷி

202

(3) இரண்டு பக்ஷங்களின் வித்தியாசங்கள்

202

(4) ஆபாசவாதத்தின் கிரேஷ்டதை

203

(5) அந்தக்காணத்தில் இருக்கிற இரண்டுவிதப் பிரகாசமே பிரமாதா என்னப்படும், யேறு இல்லை

204

8. பிரமாதா முதலிய நான்கு சேதனங்களின் ஸ்வரூபம்

205

9. கடாதி விஷயங்களுடையவும் ஆந்தர பிரமத்தினுடையவும் பிரத்தியக்ஷஞானம் உண்டாகும் விதம்

205

4. பிரம்மத்தின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் (206—212)

1. தத்துவதிருஷ்டியின் கேள்வி (206—210)

1. இந்திரிய சம்பந்தமன்றியில் பிரம்மத்தின் பிரத்தியக்ஷஞான முண்டாக மாட்டாது.

206

2. பிரம்மம் ஞானேந்திரியததுக்கு விஷயமல்ல (207—209)

1. ராமகிருஷ்ணதிகளுடைய சரீரங்கள் பிரம்மமல்ல. ஆனால் அநிஷ்டானமே பிரம்மம்

207

2. ஆக்ஷேபம் சரீரமே பிரம்மம்

207

3. சமாதானம் அநிஷ்டான சேதனமே பிரம்மம்

207

4. ராமகிருஷ்ணதி சரீரங்களுக்கும் இதர சரீரங்களுக்கும் வித்திடாசம

207

(1) புண்ணியபாபங்களுக்கு ஆதீனமாகாமலிருத்தல்

207

(2) பூதகாரியமாகாமலிருத்தல்

207

(3) அஞ்ஞான நிவிர்த்திக்கு உபதேசத்தை அபேக்ஷிக்காமலிருத்தல்

207

5. ஆகையால் பிரம்மம் நேததிரேந்திரியத்துக்கு விஷயமாயில்லை

207

6. பிரம்மம் தவக்கிந்திரியத்துக்கு விஷயமல்ல

208

7. பிரம்மம் ரஸனை, கிராணம், சுரோத்திரம் இவைகளுக்கு விஷயமல்ல

209

3. பிரம்மம் காமேந்திரியங்களுக்கு விஷயமல்ல

210

2. குரு உத்தரம் (211—212.)

1. இந்திரிய சம்பந்தமன்றியில் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் உண்டாகாதென்கிற நியமமில்லை

211

2. சுததுக்கங்கன் சமூகப்பரல் வினங்குகின்றன

211

3. பீர்த்துமனம் பிரத்தியக்ஷமாக இந்திரியங்களின்மீது உண்டா கிறது. பீர்த்துமனம் சாக்ஷிபாவியமன்று	212
4. அனுமானஞானம்	212
5. சங்கிரகம்	212
6. தத்வதிரிஷ்டியின் பேதப்பிரகாசத்தின் முடிவு	212

ஐந்தாவது தரங்கம்.

மத்தியமாதிகாரி உபதேச நிருபணம்.

1.—குரு வேதம் வியவகாரிகசத்தை (213—238).

1. கேள்வி:—வேதம் குரு இவைகள் சத்தியமா பொய்யா?
சத்தியமானால் அத்வைதம் கெட்டுப்போய்விடும். பொய்
யானால் புருஷார்த்தமாகிற மோக்ஷம் கிடைக்கமாட்டாது 213

2. குரு உத்தரம் (214—230)

1. பிரமாண (சங்கர) அப்பிரமாண (பேதவாத) மதங்கள் 214—216

(1) வியாசவசனம் 214

(2) வால்மீகி வசனம் 214—215

(3) வேதவசனம் 216

2. பேதமதங்களின் திரஸ்காரம் 216

3. பர்ச்சுவின் கதை (217—227)

(1) பர்ச்சுவின் மேன்மையான தகை 217

(2) பர்ச்சு சன்னியாசியாதல 217

(3) ஸ்திரீ ஸ்துதி 217

(3) ஸ்திரீ நிந்தை 218

(5) பர்ச்சுவின் வைராக்கியம் 219

(6) சுகம் ஏகாந்தத்தில் தான் கிடைக்கத்தக்கது. தைத்திரீய
உபநிஷத்தின் கருத்து 220

(7) ஸ்திரீயால் வருந்துக்கம் (221—224)

1. குருஸ்ஸ்திரீ சங்குதுக்கம் 221

2. ரூபவதிஸ்ஸ்திரீ சங்குதுக்கம் 221

3. தனகாசம் 222

4. தர்மகாசம் 223

5. பிந்துகாசம் 224

(8) புத்திர சங்குதுக்கம் 225

- (9) தணங்குதுக்கம் 226
- (10) பர்ச்சு காட்டுக்குப்போருதல் 226
- (11) ராஜா பர்ச்சுவை சத்தித்துப் பயப்படுத்தல் 227
4. திர்ஷ்டாந்தத்தை தார்ஷ்டாந்தத்தில் பூரித்து அபேதவாதத்தை தள்ளுதல் 228
5. பொய்யானதுக்கம் பொய்யான உபாயத்தால் நிவிர்த்தியாகும் என்பதைக் காண்பிக்கும் கதை 229
6. அதுபோல பொய்யான வேதம் குரு இவைகள் சம்சாரதுக்கத்தை நிவிர்த்தி செய்யக்கூடும் 230
3. கேள்வி. பொய்யான வேதகுருக்களால் சம்சாரதுக்கம் நிவிர்த்தியானால் கானல்ஜலத்தால் தாகம் தீரக்கூடுமே 231
4. குரு உத்தரம்
1. திர்ஷ்டாந்தம் சரியல்ல 231
2. சத்தாநிபுணம்
- (1) சத்தாபேதங்கள் 232
- (2) வியாவஹாரிகசத்தை 233
- (3) பிராதிபாவிகசத்தை 234
- (4) பாரமார்த்திகசத்தை 235
3. வேதகுருக்களும் சம்சாரதுக்கமும் வியாவஹாரிகசத்தையாக இருப்பதால் அவைகளால் சம்சாரதுக்கம் நிவிர்த்தியாகக்கூடும். 236

பிராந்தி நிவிர்த்தியில் பேதம்.

1. கேள்வி. களிஞ்சிலில் வெள்ளி முதலியவைகள் பிரம்மஞானமன்றியில் நிவிர்த்தியாகின்றன. சம்சாரதுக்கம் பிரம்மஞானத்தினால் நிவிர்த்தியாகிறது. இந்த பேதத்துக்குக் காரணமென்ன 237
2. உத்தரம். எதை அறியாததினால் எது உண்டாகிறதோ, அதை அறிகிறதினால் அது நிவிர்த்தியாகின்றது. ஆகையால் பிரம்மத்தை அறியாததினால் உண்டாகிறசம்சாரம் பிரம்மஞானத்தினால் நிவிர்த்தியாகிறது 238

II. ஸம்ஸாரவிஷயமாய் (239—270)

1. கேள்வி. பிரம்மத்தை அறியாததினால் சம்சாரம் எந்தக்கிரமமாக உண்டாகிறது 239
2. குரு உத்தரம் (240—270)
1. யாதொரு கிரமமுன்றியில் ஸ்வபம்போல் ஜகத்துத்தோன்றுகிறது. வேதத்தின் கருத்து 240
2. கருதியில் சொல்லியிருக்கிற ஜகத்தின் உற்பத்திக்கிரம விஷயத்தில் குத்திரக்காரருடையவும் பாஷியக்காரருடையவும் அபிப்பிராயம் 241

3. கருதியில் சொல்லிய உற்பத்திக்கோமம் (241—259)

1. மாயை (241—247)

1. மாயையின் கருபம். அதுவே அஞ்ஞானம் (241—242)
2. அஞ்ஞானம் பிம்மத்தை ஆரவித்த அதையே விஷயமாகுமெனது 243
 - (1) வாய்ப்பினை அஞ்ஞானம் தீவிர ஆரவித்த பிம்மத்தை விஷயமாகுமெனது. அஞ்ஞானம் அநேகம் 244
 - (2) இது சரியல்ல எனென்றால்
 1. அஞ்ஞானம் ஒன்றாக இருக்கிறது 245
 2. அது சுத்தப் பிம்மத்தைத்தான் ஆரவித்துக்கொண்டிருக்கிறது 246
3. அஞ்ஞானத்தால் பத்தமும் அதன் கிவிர்த்தியால் மோகமும் சித்திக்கின்றன 247
- மாயையின் ஸம்பேதங்கள் 247

2. நகவரன் (248—249)

1. நகவரன் கருபம் 248
2. இரண்டிலித வாரணங்களின் கருபம் 249
3. நகவரன் ஜகத்தின் உபாதான நியித்தவாரணம் 249

3. ஜீவன் 250

4. ஜகத் துரிக்ஷ (251—259)

1. உத்தம அதம லோகங்களும் பௌகங்களும் 251
2. ஜீவபோகத்தின் பொருட்டு ஜகத்தை நிரூபிக்க வேண்டும் என்கிற நகவர இச்சை 252

3. குட்சமநிரூப (253—257)

- (1) குட்சம பஞ்சபூதங்கள்; அவைகளின் குணங்கள் 253
- (2) அத்தக்காரணம்; அதின் உட்பிரிவுகள் 254
- (3) பஞ்சப்பிராணங்கள் 255
- (4) பஞ்சரூபனத்திரியங்கள் 256
- (5) பஞ்சஸ்பேஷத்திரியங்கள் 256
- (6) குட்சமநிரூப உபசக்காரம் 257

4. ஸ்தூலநிரூப (257—259)

- (1) ஸ்தூலநிரூபயின் உற்பத்திக்குக் காரணம் 257
- (2) பஞ்சகோணம். முதலாவது விதம் 258
- இரண்டாவது விதம், 258

2-து விதத்தில் சொஷ்டத

258

(3) ஸ்துலபிம்மாண்டாதினின் உற்பத்தி

259

4. பஞ்சரோசங்களினால் (260—270)

1. பஞ்சரோசங்களின் விவரம் 260
2. கிரோசனமதம் பஞ்சரோசமே ஆத்மா 261
3. இந்திரிய ஆத்மம் பஞ்சமதம். இந்திரியமே ஆத்மா 262
4. தீர்மானியப்ப உபாசனமதம், பிராணனே ஆத்மா 263
5. மன ஆத்மவாதமதம். மனதே ஆத்மா 264
6. விஞ்ஞானவாதிபெனத்தமதம். புத்தியே ஆத்மா 265
7. ஆனந்தமபேசமே ஆத்மா (266—268)
 - (1) பட்டம்மதம். ஆத்மாநெஜுடல்வரூபம் 266
 - (2) குன்னியவாதி மாத்தியமிகபெனத்தமதம் ஆத்மா குன்னியம் 267
 - (3) பரபேசனையாதிக மதம் ஆத்மா ஜடம், ஞானம் குணம் 268
 - (4) ஷே மதாண்டனம் 269
8. ஜீவசுவான பஞ்சரோசங்களினின்றும் விவேசனம் செய்பவென்றியது அவசியம் 269
9. விவேசனம் செய்யும் விதம் 270

III. மகாவாக்கியார்த்த உபதேசம் (271—308)

1. மஹாவாக்கியார்த்த உபதேசம் 271
2. கேள்வி. ஆத்மா புண்ணியபாவங்களைச் செய்து சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதால் ஆத்மாவுக்கும் பிரம்மத்துக்கும் ஏகத்துவஞ் சொல்லக்கூடாது 272
3. குரு உத்தரம் (273—303)
 1. அசுத்தாவாயும் அபோத்தாவாயும் நித்தியமும் தனியுயிருத்தெ ஆத்மாவுக்கும் பிரம்மத்துக்கும் ஏகத்துவஞ் சொல்லக்கூடும் 273
 2. வேதாந்தச் சொவணபண் 274
 3. ஞானி அஞ்ஞானிகளின் அடைபாணங்கள் 275
 4. இரகசியதத்வ உபதேசம் 276
 5. ஸபித்தனை (277—279)
 - (1) இதின் பிரயோசனம்; சகை பிரபஞ்சமும் நகவரூபம் 277
 - (2) ஸபித்தனையின் பிரமம் (278—279)
 1. ஸ்துலபிரபஞ்சம் பஞ்சேருதபூதஸ்வரூபம் 278
 2. பஞ்சேருதபூதம் அபஞ்சேருதபூதஸ்வரூபம் 279
 3. அபஞ்சேருதபூதம் பிரேருதிஸ்வரூபம் 279

4. பிரகுதி பிரதானஸ்வரூபம்	279
5. பிரதானம் பிரம்மஸ்வரூபம்	279
6. தியான் குணபேதங்கள்	
(1) பேதவிவரம்	280
(2) தியானத்தில் பேதங்கள்	280
(3) அஹங்கிஷைத்தியானம்	281
7. பிரணவ உபாசனை (281—303)	
1. பிரணவத்தின் அஹங்கிஷைத்தியானம்	281
2. நிர்க்குணசகுணப்பிரணவங்களின் உபாசனைபலன்	282
3. சகுணஉபாசனையின் விதம் சொல்லாததற்குக் காரணம்	283
4. நிர்க்குணப்பிரணவ உபாசனை (283—302)	
(1) சலகவஸ்துக்களும் ஒங்காஸ்வரூபம்	283
(2) ஒங்காரத்துக்கும் பிரம்மத்துக்கும் அபேதம்	284
(8) பிரம்மரூப ஒங்காரத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் அபேதம் (285—292)	
1. பிரம்மஆத்மாக்களின் 4 பாதங்கள்	285
2. விராட்விசுவங்களின் அபேதம்	285
3. லை 7 அகசுக்கள்	285
4. லை 19 முகங்கள்	285
5. 14 திருபுடிகள்	286
6. விசுவம் விராட் அகாரம் இவைகளின் அபேதம்	287
7. விசுவ தைஜஸ்பேதாபேதங்கள்	288
8. தைஜஸன், ஹிரணணியகாப்பன் உகாரம் இவைகளின் அபேதம்	289
9. பிராக்ருன் ஈசுவரன் மகாரம் இவைகளின் அபேதம்	290
10. பிராக்ருனுடைய வேறு பெயர்கள்	290
11. பிராக்ருனுடைய திருபுடி	290
12. விசுவாதிகள் மூன்றாம் ஒன்று	291
13. துரியத்துக்கும் ஈசுவராட்சிக்கும் அபேதம்	291
14. இரண்டி ஸ்வரூபங்களின் கூடிய ஒங்கார ஆத்மாக்களின் அபேதம்	292
15. ஆத்மாவின் பாதத்துக்கும் ஒங்காரத்தின் மாநிலமாகும் அபேதம்	292
(4) வயசித்தனை	293
(5) ஒங்காரசித்தனத்தில் பாமஹம்சனுக்குத்தான் அதிகாரம்	294
(6) ஒங்காரத்தின்பலன்	295—296
1. குணம் மோகம்	295

2. பிம்மலோகப்பிரப்தி	296
(7) பிம்மலோகமார்க்கம்	297
(8) சாயுஜ்ய மோக்ஷவர்க்கம்	298
(9) ஒங்காரரூப அநுஹந்தோக்ஷம் தியானத்தினால் பிம்மலோகம் அடையம் கிடைக்கும்	299
(10) பிம்மலோகம் போனவர்கள் மதுபடியுபி சம்சாரத் துக்குத் திரும்புகிறதில்லை	300
(11) லிரண்ணியகர்ப்ப உபாசனாக்கு ஆத்மாவின் தோற்றம் அதற்குக் காரணம்	301
(12) ஒங்கார மகாவாக்யங்களின் அர்த்தம் ஒன்று	302
5. கிர்க்ருணப் பிரணவ உபாசனாவில் அதிகாரமில்லாதவன் செய்பவெனடிய கிரியை	303
தரக்கதின் முடிவு	303

ஆறாவது தரங்கம்.

I. ஜாக்கிரஸ்வப்னங்கள் சமம்.

1. இத்தரங்கத்துக்குப் பூர்வபீடிகை.	304
2. தரிக்கதிருட்டி என்னும் கனிப்டாதிக்காரியைக் கேள்வி (305-306)	
1. ஜாக்கிரபதார்த்தத்தின் ஸ்மரணை ஸ்வப்னத்தில் உண்டாகிற தால் ஸ்வப்னத்திலுள்ள ஸ்மிருதிரூபஞானமும் சத்தியம், ஆகையால் ஸ்வப்னம்போல் ஜாக்கிரபதார்த்தம் பொய்யென்று சொல்லக்கூடாது.	
2. ஸ்வப்னத்தில் லிங்கசரீரம் வெளியேயென்று நிஜமானபதார்த்தங்களைப் பார்க்கிறது. ஆகையால் ஸ்வப்னம் பொய்யல்ல	306
3. தரு உத்தரம் (307-328)	
1. முதல் கேள்விக்கு	
1. ஸ்வப்னஞானம் பிரத்தியக்ஷம்	307
2. அது ஜாக்கிர ஞானத்தின் ஸ்மரணரூபமல்ல	307
3. அனுபவப்பிரமாணம்	307
4. ஒருகாலத்தில் அனுபவிக்கமுடியாதவைகளின் ஞானமும் ஸ்வப்னத்தில் உண்டாகிறது	307
2-வது கேள்விக்கு	
1. ஸ்வப்னத்தில் லிங்கசரீரம் ஸ்தூலத்தைவிட்டு வெளியே போகிறதில்லை	308

3. அப்பனத்தின் பிராணம் வெளியே போகிறதில்லை. ஆனால் அந்தக்காணம் இந்திரியத்தின் வெளியேசென்ற பதார்த்தம் என அறிவின்றன 308

3. ச. (1) பிராணனன்றியில் அந்தக்காணத்தின் வெளியே போகிறதில்லை 308

(2) அந்தக்காணத்தினிடத்தில் கிரியாசக்தி ஸ்வம்மம் ஞானசக்தி மட்டு மிருப்பதால், அவைகளுக்குப் பிராணத்தின் சகாயம் வேண்டியது 308

4. ஸ்வப்பனத்தில் தோன்றும் விவகாரம் ஜாக்ஷிதத்தில் உபயோகப் படுகிறதில்லை 308

5. ஜாக்ஷிதத்தின் சத்தியமான பதார்த்தங்கள் ஸ்வப்பனத்தில் விபரிதமாய்த் தோன்றுகின்றன 308

2. சித்தார்த்தம் (309—328)

சொப்பனத்திலும் திருபுடி தோற்றமுண்டு

(1) பக்தநாதி பதார்த்தங்கள், அவைகளின் ஞானத்துக்குச் சதனமான இந்திரியத்தின், அந்தக்காணம், இவைகள் எல்லாம் உன்னை உண்டாக்கின்றன 309

(2) ஸ்வப்பனபதார்த்தம் சாக்ஷிபாவியமாணமும், இந்திரியம், அந்தக்காணம், பிராணன், ஸ்ரூஷரீரம், இவைகள் எல்லாம் சொப்பனத்தில் தோன்றுகின்றன 309

(3) வியாக்ஷரிக இந்திரியங்கள், பிராதிபாவிக சொப்பன பதார்த்தங்கள் அறியாதபடியால், சொப்பன இந்திரியங்கள் வேறு 309

(4) அவைகளின் கோணங்கள் வேறு 309

(5) சொப்பன ஞாந்ருணங்கள் 309

(6) அகிர்வசனியத்தொதி 309

2. ஸ்வப்பனத்தின் அநிஷ்டான உபநாண காரணங்கள் (310—311)

(1) ஆ:—ஜாக்ஷி பதார்த்தம் உற்பத்தியாகி பிரதிதியாகி தது. சொப்பனபதார்த்தம் உற்பத்தியாகாமல், பிரதிதியாகிதது. 310

(2) ச:—தேகசை எமக்கிரியைகளன்றியில், சித்திராக்ரூப தோஷசபித அவித்தவால் சொப்பனபதார்த்தம் உண்டாகிறது. அந்தக்காணம் அல்லது சாக்ஷி அவித்ததையே உபநாணகாரணம். முதல் பகஷத்தில் எட்டுசேதனம் அநிஷ்டானம். 2-வது பகஷத்தில் பிர்ம்மசேதனம் அநிஷ்டானம் 311

3. ஜாக்ஷி ஸ்வப்பனங்களி ரத்தை ஒன்றே (312—317)

(1) ஆசுபம்:—(312—313)

1. சொப்பனத்துக்கு பிர்ம்மம் அநிஷ்டானமானால் பிர்ம்மஞான மன்றியில் ஸ்வப்பனம் கிவித்தியாக மாட்டாது 312

[illegible]

(2) சமாதானம் (314-315)

1. நிவிர்த்தி இலாகை வாகனம் பிளம்மூரூர் மதுநிலைய
ஸ்டாப்மன் நிவிர்த்திவாகனமும்

2. ஜாக்கி பதார்த்தம் தேவலம் அவித்தியாரோடா
ஜாக்கியமா யிருப்பதால் விவாகரணம் மென்மையாக
சொப்பனா பதார்த்தம் கித்திராரோடா சந்திர அவித்
தியா ஜாக்கியமா யிருப்பதால் பிராதிபாலமென்
தாம் சொல்லப்படும். விவாகரணத்திற்கு சந்தர்ப்ப
மில்லாதபடியால், ஜாக்கி ஸ்கப்பாக்களுக்கு விவ
கரணமில்லை

315

(3) **கூலேபம்:**— வேதாந்த பரிடாஷாதி கொந்தங்களிலும் வித்தியாசாணிய சுவாமிகளாலும் மூன்று வித சத்தைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

316

(4) சமாதானம்:—அனாதைப் பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் பிராதிபானி கங்கனாதலால் சந்தைகள் இரண்டேயாம்

817

4. தேசகால சாமக்கிரக வான்றியில் ஜாக்கிர பதார்த்தத்தின் உத்
பத்தி (317—822)

(1) ஸ்வபன்னம்போல ஆகாசாதி பிரபஞ்சமும் தேதகால சாமக்
கிரியன்றியில் உண்டாகிறது

817

(2) கு:-மதுரண சபாயிகள் மதம்:-மாபாலிஷ்ட- பீம்
மத்தினிந்தம் முதலித் தேசகாலம், பிறகு ஆராதி
கள் உண்டாயின வென்பதாம்

818

(8) ச:—(1) நேசனலங்கள் உற்பத்தியானதான அவர் அயிப் பிரபலம்

818

(2) ஆனால் அவர் அபிப்பிராயம் என்னவெனில்:—
ஆகாசத்திசைப்போல தேசகாலங்களைப் பிரதிதி
பாதிக்கின்றன. வசேஷமான மென்னவெனில்
தேசகாலங்கள் காரணரூபமாயும், ஆகாசத்திசை
காரியரூபமாயும் பிரதிதிபாதிக்கின்றன.

818

(4) ஆகையால் 319:-

1. தேவாலயங்களில் காரணவரையில்லாத படித்தின்
அச்சிப்புகள் செத்திருக்கும், காரணத்தையும் பிரித்தி
யாவதாட்டாது

2. சங்கப்பிரபஞ்சத்தாகும் பிரம்மம் காணமாறு
தேசகாலங்களில் காணதையும், மற்றவைகளில்
காரியத்தையும் பிரதிபாச றேறுவில்கு 319
3. தேசகாலங்களில் காணதை இவ்வாவிட்டால், அவை
கள் அகாணமாயிருக்க அவைகள், காணதை
தோன்றவதினால் அன்னியதாக்கியாதி தெற்கும்.
தெற்கத்தத்தில் அநிர்வசனீயக்கியாதிபே அங்கேரி
க்கப்பட்டிருக்கிறது 319
4. தெற்கத்தத்தில் ஞானம் விஷயத்தை அனுசரித்து
உண்டாவதால், தேசகாலங்களில் தோன்றல்
காணதை, அக்காணதை இருப்பதையே ஸ்திரீப்
படுத்துகிறது 319
- (5) சமாதானம் (320—322)
1. சிவப்பு புஷ்பத்துடன் சம்பா
சிவப்புவண்ணம் அநியதாக்கியாதி ரீதியாய்ப் பிரதிபி
யாவதுபோல, அநிஷ்டான பிரம்மத்தின் காணத்
தையும் தேசகாலங்களில் அன்னியதாக்கியாதி
ரீதியாய்ப் பிரதிபாசுகிறது 320
2. இதில் அநியதாக்கியாதியை அங்கேரிப்பதால் எங்
கும் அதையே அங்கேரிக்க வேண்டுமென்ற நியம
மில்லை. புஷ்பம் ஸ்படிகம்போல இரண்டு பதார்த
தங்களுடன் அந்தக்காணம் சம்பந்தப்படுமபோது,
அநியதாக்கியாதியும் கிளிக்ஸிவ்போல ஒரு
பதார்த்தத்துடன் அந்தக்காணம் சம்பந்தப்படும்
போது அநிர்வசனீயக்கியாதியும் தெற்குகின்றன
319-க்குச் சமாதானம் 321
3. ஸ்வபனத்தில் பிரகாசாணரூபமாயும் புத்திரின் காரிய
ரூபமாயும் பிரதிபிதயாவதுபோல, தேசகாலங்கள்
காணரூபமாயும், ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சம் காரிய
ரூபமாயும் பிரதிபிதயாகின்றன, 319-க்குச் சமாதா
னம் 322
4. அநிஷ்டானசேதனம் அசங்கமா பிரபந்தால், அத
னிடத்தில் காணதையே இவ்வு. அநிர்வசனீய
தேசகாலங்களில் அநிர்வசனீய காணதை மாயா
பலத்தால் தோன்றுகிறது 322

(6) தீர்மானம், ஜாக்ரதஸ்வப்பனங்கள் சமம்

822

ஜாக்ரத ஸ்வப்பன பதார்த்தங்கள் அன்றிரம் 823—824

1. ஆ:—ஜாக்ரத பதார்த்தம் சொப்பனத்திற்குப் பிறகும் இருப்பதாலும், ஒரு சொப்பனத்தில் கண்ட பதார்த்தம் மற்றொரு சொப்பனத்தில் காணப்படாதபடியாலும் ஜாக்ரத ஸ்வப்பனங்கள் சமமல்ல

823

2 ச:—(1) இப்படித் தோன்றுவது மூடனுக்குத்தான்

823

(2) சுவை பதார்த்தங்களும் அவித்தியா பரிணாமமாயும் சேதன விவர்த்தமாய் யிருக்கின்றன. வீரத்தி யுண்டாகும்போது அவைக ளுண்டாகி விருத்தி கஷ்டமாகும்போது அவைகளும் கஷ்டமாகின்றன. ஆகையால் முதல் ஜாக்ரததின் பதார்த்தமே இரண்டாவது லும் காணப்படுவதாகச் சொல்லக்கூடாது

824

3 ஆ:—விழிதககொண்ட புருஷனுக்கு முத்திய ஜாக்ரத பதார்த்தத்தின் ஞானமிருப்பதால், பதார்த்தம் ஸ்திரமல்லவெனக் கூடாது

825

4 ச:—ஸ்வப்பனத்தில் தற்காலத்தில் உண்டான பதார்த்தத்தில் வெகுநேரஸ்திரதை தோன்றுவதுபோல், அவித்தியா பலததால் ஜாக்ரத பதார்த்தத்திலும் மித்தியா ஸ்திரதை பிரக்தியால் தோன்றுகிறது

825

ஜாக்ரத ஸ்வப்பனபதார்த்தங்களில் காரியகாரண பாவங்களில்லை. (325—328)

1. ஆ:—ஸ்வப்பன பதார்த்தம் சாக்ரத அவித்தையினின்றும் உண்டாவதாலும், ஜாக்ரத பதார்த்தங்கள் அவையவைகளின் காரணங்களினின்றும் உண்டாவதாலும், இரண்டுமே சமமாம் சொல்லக்கூடாது

825

2. ச:—(1) ஜாக்ரத பதார்த்தங்களின்போல ஸ்வப்பன பதார்த்தங்களிலும் காரியகாரணபாவங்கள் தோன்றுகின்றன. இதனாகதத்தில் காரியகாரண பாவங்களில்லை. எல்லாம் அவித்தையின் காரியங்களே

326

(2) கருதியில் சொல்லப்பட்ட கிருஷ்டிக்ரமம் வயகித்தனை மூலமாக அத்தைவத பொத்தின் பொருட்டுத்தான். அதற்கு வேறு பிரயோஜனமில்லை

327

3. திருஷ்டி கிருஷ்டிகுவாதம்

328

7. ஜாக்ரத ஸ்வப்பனங்கள் இரண்டும் சாக்ரதபாவியங்களாம்

328

8. முடிவு

329

வேதம் குரு பொய்பென்பதற்குத் திருட்டாத்தம். (329—453)

1. தர்க்கதிரஷ்டியின் அன்றாவது கேள்வி—ஸ்வபனம் போல சமுசாரமும் ஸ்வஸங்கால மிருக்கிறதாக விருந்தால் அன்றிகாலமாக இருக்கிற பதம இவ் லாமலி நக்க வேண்டிய பததெய்திந்தியான மோ கந்திசுன்பொருடு ஏற்பட மிருக்கிற வேதம் குரு நிரவறா திராதனங்கா எல்லாம் செப்பவாய்விடும் 329

2. நிர்த்தாத்தத்தை யறிபாமல் இத்தக் கேள்வி கேட்கப் பட்டது 329

2. குரு உத்தரம்—(330—443)

1 சொப்பனத்தில் குருவேதம் முதலியவை நிரந்திர மா வாய்ப்பால் உத்தரம் தான் திரிதிரித்தல்பொ ளை உபதேசமும் நிர்த்தாயான நிரந்திரத்தான. இத்தகு திருட்டாத்தம் 330

2. அக்கிரதேவனுடைய சொப்பனம் 331—453

1. அக்கிரதேவனுக்கு சொப்பனம் கீதானந்தம் 331

2. அக்கிரதேவனுக்குருவாய் உத்தரம் 332

3. மித்தையான அசாரியால் நிர்த்தையான செப்பவாய் நிர்த்த யான சமஸ்தருக மாயகமால் உபதேசம் 333—457

மங்கலாசனம் (333—355)

(1) அதன் பிழையானம்—சொக நாதரவீடத்தில் காணத்தக்க உத்தரம் குப்பது 333

(2) அந்நியபதம் 334

(3) உத்தரம் செவ்வாய் உத்தரம் உத்தரம் 335

(4) உத்தரம் உத்தரம் உத்தரம் 336

(5) உத்தரம் உத்தரம் 337

(6) உத்தரம் உத்தரம் 338

(7) உத்தரம் உத்தரம் 339

(8) உத்தரம் உத்தரம் 340

குருவே உத்தரம் 341

(1) திருட்டாத்தம்—உத்தரம் காணத்தக்க உத்தரம் 342

(2) தாண்டவரத் பேரவையால் சிவ்யனுக்கு உண்
கு தன்பம் 377

(5) துணை சிவர்க்கிக்கு உபயம-விபாக சூத்திரம் (337-388)

4 அக்கிரதேகவனுடைய கேள்விகள்

(1) உண் யார் 339

(2) உபகாரத்திற்குக் கந்தையார் 339

(3) முதலே முதலாக உணர்வு உண்டாக உபாசனையார்
அல்லது அமைதியில் உபாசனையார் 339

5 முதல் கேள்விக்கு உத்தரம் (340-349)

1 உத்தரம் (341-344)

(1) உத்தரம் உபாசனையார் 340

(2) உத்தரம் உபாசனையார் 340

(3) உத்தரம் உபாசனையார் 341

2 உத்தரம் உபாசனையார் 341

(1) உத்தரம் உபாசனையார்—(1) 25 தத்துவங்கள் 342

(2) உத்தரம் உபாசனையார்—
உத்தரம், உபாசனையார் வகுப்பங்கள் 342

(2) உத்தரம் உபாசனையார் 342

3 உத்தரம் உபாசனையார் உத்தரம் (343-351)

(1) உத்தரம் உபாசனையார் (343-347)

1 உத்தரம் உபாசனையார் உத்தரம் (348-349)

(1) உத்தரம் உபாசனையார் 14 குணங்கள்; உத்தரம்
உபாசனையார் 8 குணங்கள்; உத்தரம் உத்தரம்,
உத்தரம் உத்தரம் 343

(2) உத்தரம் உபாசனையார் 343

(3) உத்தரம் உபாசனையார் உத்தரம் 343

(4) உத்தரம் உபாசனையார் உத்தரம் 343

(5) உத்தரம் உபாசனையார் உத்தரம் உத்தரம்
உத்தரம் 343

(6) உத்தரம் உபாசனையார் (1) உத்தரம் உத்தரம்
உத்தரம் உத்தரம் உத்தரம் 343

(2) உத்தரம் உபாசனையார்
உத்தரம் உத்தரம்
உத்தரம் உத்தரம் 344

(3) உத்தரம் உபாசனையார்
உத்தரம் உத்தரம் 344

- (7) ஆத்மா அநேகம் 315
- (8) ஆத்மா வியாபகம்
- (1) சகல அற்பபதார்த்தங்களுடன் சம்பந்தமே வியாபக லக்ஷணம் 315
- (2) அநேகபதார்த்தங்களுக்கு வியாபகத்வம் சொல்லக்கூடாது 345
- (3) நிவாயகமான அநேகபதார்த்தங்கள் வியாபகமாயிருக்கலாம் 315
- 2 (343—345) மதண்டனம்
- (1) ஆத்மா அநேகமாகிய வியாபகமாயிருந்தால் இன்ன ஆத்மாயுள்ள இன்ன சரீரமென்பதைக் காண முடியக்கூடாது 346
- (2) மனநுபூதியியம், பதார்த்தங்கள் இவைகளும் சரீரத்தை நிச்சயிக்கமாட்டா 346
- (3) “எான், என்னுடையது” என்னும் புறமும் சரீரத்தை நிச்சயிக்கமாட்டாது 346
3. வேதாந்த சித்தாந்தம்
- (1) அந்தக்காண்டமே காததா போத்தா, அநேகம் 347
- (2) அது வியாபகமன்று, அனுபவமன்று, ஆனால் மத்தியம பரிமாணம் 347
4. மத்தியமபரிமாணமத சீராகாணம் (348—349)
1. மத்தியமபரிமாணமே—ஆத்மா காணா, காததா போத்தா, மத்தியமபரிமாணம் 349
2. இதின் கண்டனம் 349
3. அனுபரிமாணமத சீராகாணம் (350—351)
- 1 இதின் விவரமும் கண்டனமும் 350
2. ஆ. கஸ்தூரிபோல் அனுபவான ஆத்மா பிரகாசித்தது 351
3. ச திரிஷ்டாந்தம் சரியன்று 351
4. ஆத்மா அனுபவென்னும் சூத்திரின் கருத்து 351
4. சித்தாந்தம் (352—353)
1. ஆத்மா எகம், வியாபகம், சகாதின் அந்தக்காண்டம்மன், அந்தக்காண்ட உபபித்த ஆத்மாவில் கற்பித்தவன் 352
2. இவை அந்தக்காண்ட விநிஷ்ட ஆத்மாவில் கற்பித்தவனல்ல 353

3. அந்தக்காணம் அஞ்ஞான உபதேசத்தில் கல்பிதம் 354
- 5 ஆத்மாவின் சத்ருபம் 355
- 6 ஆத்மாவின் நிதருபம்
1. ஆத்மா எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கிறது 356
2. ஆ. ஆத்மா பிரகாசரூபமல்ல, ஐடம் அதற்கு
ஞானம் குணம். அநிஞ்ஞம் உது எல்லாவற்றையும்
பிரகாசிப்பிக்கிறது 357
3. ச. (1) ஞானம் நிதவியமா அநிதவியமா? நிதவியமா
ஞல் உதுவே ஆத்மாவரூபம் 357
- (2) ஞானம் அநாதகாரணங்களால் உண்டாகாத
படியால் அது அநிதவியமன்று 358
- (3) உற்பத்தி காரணம் அந்தக்காண விர்த்திக்கு
உண்டு 359
- 7 ஆத்மாவின் ஆத்மரூபம் (360-363)
- 1 ஆத்மா ஆத்மரூபம், விஷயத்தில் ஆத்மாவில்லை.
இச்சை இல்லாத நிச்சல அநாதகாரண விர்த்தியில்
ஆத்மாநாதம் விளங்குகிறது 360
2. ஆ:—இச்சை இல்லாதபோது கிரந்தி காரமாகிறது.
கிரந்தியுடையதில் ஸவரூபாத்மம் விளங்காது 361
- 3 ச:—(1) இச்சையாகிறது கிரந்தியாகிறது இல்லாவிட்டா
லும், பிராப்தவிஷயத்தின் ஞானரூப சாத்
விகவிர்க்கி இருக்கிறது இதில் விஷய உப
நிதித் தோதகாரணம் விளங்குகிறது. இது
ஆத்மாநாதத்தாகுமேயன்று 361
- (2) அல்லது, இச்சாபாவத்தால் உண்டாகும் அந்
தர்மகவிராதநியால் அநாதகாரண உபநிதி
தோதகாரணம் கிரந்திக்கப்படுகிறது 361
- (3) முதல் (361) பகஷத்துக்கு இரண்டாவது
(361) (பகஷம்) உததமம் 361
4. எல்லாவற்றையும்விட ஆத்மாவே எல்லாருக்கும் அநிதப்
பிரிதிக்குக் காரணம் 362
5. நியாயமதத்தில் ஆணந்தம் ஆத்மாவின் குணமல்ல
வென்று சொன்னது சரியல்ல. கஷாப்பதியிலும்
ஆணந்த மிருப்பதால் ஆத்மா ஆணந்தஸ்வரூபத்தான் 363
8. சசுநிதானந்தம் பாஸ்பரம் வேதிலலை 364
9. பிரம்ம ஆத்மாக்களின் பேதலான 364
- 1 அசுரூபத்தில் பிரம்மமும் ஆத்மாவுமொன்று 364
2. உபாதி பேதமன்றியில் இரண்டாகும் வேதபேதமில்லை 365
10. பிரம்மரூப ஆத்மாவுக்கு ஜன்மமில்லை 366-368

1	ஆத்மாவுக்கு ஜகந் ஒவ்வாது	366
2	சுற்றித் தங்களின் இரண்டு அமசங்கள்.	367
3	சுல பதார்த்தங்களின் இந்து அம்சங்கள்	368
4.	ஆதமாவின் ஷட்விகாரபாவம்	368
11	ஆத்மா அசங்கள் உபஸங்காரம்	369

6. இரண்டாவது (339) கேள்விக்கு உத்தரம் (370-374)

1	ஜகத் கர்த்தா நசுவரன்	370
2	அவருடைய சுவஞ்ஞாதி விசேஷணங்கள்	371
3	அற்பஞ்ஞாதிகளுடன் கூடின ஜீவன் கர்த்தாவல்ல	372
4.	நசுவான் வியாபகமாயும் நித்தியமாய் மிருக்கிறார்	373
5	நசுவானுக்கும் ஜீவனுக்கும் பேதம் சொரூபத்திலில்லை	374

முன்றாவது (339) கேள்விக்கு உத்தரம் (375-406)

1.	முத்திகுக்குச் சாதனம் ஞானம்	375
2.	காம உபாசனைகள் ஞானசாதனங்களல்ல 375-379	
1.	கர்ம உபாசனைகளின் பலன் அளித்தியமாதலால் அவைகளால் நித்தியமான மோகம் கிடைக்க மாட்டாது	376
2.	கர்ம உபாசனைகளின் இந்துவித உபயோகங்கள்	377
3.	கர்மத்தின் இந்து உபயோகங்களும் முமுகூவுக்கு வேண்டியதில்லை	377

1. பதார்த்த உற்பத்தி:—

(1) ஸ்வபாவசித்தமான மோகம் எக்
கர்மத்தாலும் உண்டாகமாட்டாது 377

(2) வேதார்த்தச் சரணமும் மோகம்
உண்டாவதற்கன்று 378

2 பதார்த்தநாசம்:—ஆத்மாவுக்குப் பந்தம் ஒரு
காலத்திலும் இல்லாதபடியால், முமுகூ-
வால் இச்சிகசக்கூடிய பதார்த்தநாசமில்லை 379

3. பதார்த்தபிரபங்கி:—பந்தமில்லாத நித்திய
முகதமான ஆத்மாவைக் கர்மத்தால்
அடையலாமென்பது ஒவ்வாது 379

4. பதார்த்தவிகாரம்:—நிர்விகாரமீன ஆத்மா
வுக்கு விகாரத்தை உண்டிபண்ணுகிற
எக்கர்மமும் உபயோகப்படமாட்டாது 380

5. ஸம்ஸ்காரம்:—

1. சுத்தாந்தக்கரணத்துடன் கூடின முழுக்ஷுவுக்
குப் பாபத்தை நிவர்த்திசெய்யும் எக்கர்மமும்
உபயோகப்படமாட்டாது 380
2. நிர்க்ருணமான ஆத்மாவக்கு னுதனகுணத்தைக்
கொடுக்கும் எக்கர்மமும் உபயோகப்படமாட்
டாது 380
4. உபாசனை மானசிககாமத்தால் அதுவும் உபயோகப்பட
மாட்டாது என்பதில் வேறு யுகநிகள் சொல்லப்பட
வில்லை 380

ஆகேபங்கள் (380-383)

1. கர்மமும் உபாசனையும் ஞானத்துடன் சேர்ந்தா இருக்க
வேண்டியது. பகிதிராஷ்டாந்தம் 380
2. கர்மஉபாசனைகள் மோக்ஷத்துக்கு சாக்ஷாத் ஸாதனங்கள்.
சேதுதிராஷ்டாந்தம் 381
3. ஷே. ஷே. பரம்பராசாதனங்கள்

- (1) கர்ம உபாசனைகள் உந்தக்கரண ஈந்திமூலமாக
ஞானத்துக்கும், ஞானமூலமாக மோக்ஷத்துக்
கும ஹேதுக்கள விருக்ஷிராஷ்டாந்தம் (381-382)
- (2) உண்டான ஞானத்தை ரக்ஷிக்கவும் அவைகள்
வேண்டியவை 383
- (3) இலலாவிதின் பாபமுண்டாகி ஞானம் நஷ்ட
மாகும் 383

4. சமாதானங்கள்

- 1 காம உபாசனைகளுக்கும் ஞானத்துக்கும் வீரோ
தம் (384-386)
- (1) சரீரத்தக்கு ஆதார வேறு, நான் புண்ணிய
பாபங்களைச் செயது ஆவைகளின் பலனை
அனுபவிக்கிறேன் இது காமியின் மசம
ஆதமா அசங்கப்பிராமமரூபமென்பது ஞானி
யின் மதம் ஆகையால் காமம் ஞானத்துக்கு
விரோதம் 384
- (2) காத்தா கர்மபலன்களின் பேதஞானம் கா
மத்துக்கு ஹேது. இவைகள் ஆதமாவருகு
வேற்று என்பது ஞானியின் மதம் 384
- (3) பாஷியகாரருடைய மதம் 384
- (4) காமபலன் அநித்திய சம்சாரம். ஞானபலன்
நித்தியமோக்ஷம் ஆகையால் வீரோதம் 385
- (5) கர்மிக்கு ஆத்மாவினிடத்தில ஜாகி முதலியவை
களின் பிரதி உண்டி. ஞானிகுக்குப் பிராநடி
யில்லை ஆகையால் ஞானிகுக்குக் கர்மாதிகாரமில்லை 385

- (6) ஞானிக்கு உபாவித உபாஸக பாவங் ளில்
லாதபடியால் ஞானத்துக்கும் உபாசனைக்
கும் விசாரதம் 385
- (7) பக்திநிர்வ்ஹந்தம் சரியன்று 386
2. மோகூத்துக்குக் கர்ம உபாசனைகளின் அபேகையில்லை
(387—389)
1. சேதுநிர்வ்ஹந்தம் சரியல்ல. சேதுதர்சனம் சிரத்தையையே
அபேகித்திற்று 387
2. பிர்மவத்தை கர்மோபாசனைகளை அபேகித்தித்தில்லை.
மோகூம் நித்தியப்பிராப்தம் 388
3. சாஸ்திரத்தில் கேவலம் ஞானம்தான் மோகூசாதன
மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது 389
- 3 கர்மஉபாசனைகள் ஞானத்துக்குச் சாசனங்களை தவிர மோகூ
த்துக்கன்று. விருகூநிர்வ்ஹந்தம் சரியன்று. உத்தமஜிஞ்
ஞாஸகவுக்கும் வித்வானுக்கும் கர்ம உபாசனைகள் வீண 390
4. உண்டான ஞானம் கர்மோபாசனைகளால் காப்பாற்றப்படமாட்
டாது. இவைகள் ஞானத்துக்கு ஹேதுக்களானாலும் உண்
டான ஞானத்துக்கு விசாரதிகளாம் 391
5. (1) ஞானி சுபகர்மத்தை விவேதாலும் அசுபகர்மத்தைச்
செய்வதாலும், அவனுக்குப் பாபமில்லை 393
- (2) ஜீவன்முக்தி ஆனந்தத்துக்குப் பிர்மமாகார விர்த்தியே
காரணமானதால் ஞானிக்குக் கர்மோபாசனைகள்
வேண்டியதில்லை 393
6. ஆக்ஷேபம்:— ராகத்துவேஷாதிகள் அந்தக்கரணத்தின் சஹஜ
தர்மங்களானதால், ஞானியின் அந்தக்கரணமும் சஞ்சலிக்
கங்கூடமே, அதை நிவிர்த்திக்கும் ஞானியும் உபாசனையைச்
செய்யவேண்டியது 394
7. சமாதானம் (394—399)
- திட்போதமுள்ள ஞானிக்குச் சமாதியும் விசேஷமும்
சமம். அவன் கர்மோபாசனைகளில் பிரயத்தின பூர்வக
மாகப் பிரவிர்த்திக்கமாட்டான் 394
1. மந்தபோதமுள்ள உத்தமஜிஞ்ஞாசுவம் கர்மோபாசனைக
ளில் பிரவிர்த்திக்கமாட்டான் 395
3. போதமில்லாத உத்தமஜிஞ்ஞாசுவம் அப்படியே 396
4. ஞானத்திலிச்சையுள்ள மந்தஜிஞ்ஞாசுவமப்படியே 396

- 5 ஞானத்தி லிச்சை இருந்தும் போகத்தில் ஆசத்தியுள்ள
மந்தஜிஞ்ஞசுக்கு நிஷ்காமகர்மத்திலும் உபாசனையி
லும் அதிகாரமுண்டு 396.
6. ஞானத்தி லிச்சையிலுமாம் போகத்தில் ஆசத்தியுள்ளவ
னுக்கு சகாமகர்மத்தில் அதிகாரம் 396
- 7 திடபோதத்துக்கும் கர்மோபாசனைகளுக்கும் விவோத
மில்லை 397
- 8 ஞானியின் கர்மம் ஆபாசரூபம் 398
- 9 மந்தபோதத்துக்கும் கர்மோபாசனைகளுக்கும் விவோதம்.
முடிவு 399
5. மேற்சொன்ன அர்த்தம் சர்வவேதசாரம் 400—401
6. அந்த அர்த்தத்தின் சுருக்கம் (402—404)
- 1 ஜீவஸ்வரூபம் 402
2. ஞானசாதனம் 403
- 3 சமுசாரஸ்வரூபம் 404
4. ஞானி அஞ்ஞானிகளின் கீழ்நங்கள் (404—406)
- 1 ராகவிராகங்கள் 404
2. ஞானி அஞ்ஞானிகளின் விராகலக்ஷணம் 405
3. சாக்ஷபசாக்ஷபாவங்கள் 406
8. மகாவாக்ஷியார்த்தஞானம் (406—419)
1. ஞானஸ்வரூபம் 406
2. லக்ஷணவிவரம் (407—419)
1. லக்ஷணங்களின் பெயர் 407
2. அவைகளின் ஞானம் அவசியம் வேண்டியது 407—408
3. விருத்திபேதங்கள்—சக்தி, லக்ஷண, விருத்திகள் 409
4. சக்திலக்ஷணம் (410—427)
- நிடாயமதப்படி—ஈசுவர இச்சைதான் பதசக்தி 410
- 2 சித்தாந்தப்படி—பதார்த்த பாகும்படியான பதத்தி
லுள்ள சாமாத்தியந்தான் பதசக்தி 411
- (1) ஆ. தனிகளும் சக்தி அக்ஷிணிக்கு வேறுகக்
காணப்படாததுபோல, பதசக்தியும்
வண்ணசமுதாயததுக்கு வேறுகச சொ
ல்லப்படக்கூடாது 412
- (2) சமாதானம் 413

- (1) பிரதிபந்தங்களால் அக்கினி எரிக்காதபடியால், அக்கினியின் சக்தி அக்கினிக்கு வேராகவே இருக்கிறது 413
- (2) அப்படியே மற்றபதார்த்தங்களிலும் சக்தி வேராகவே இருக்கிறது 414
- (3) சக்தி வேறு என்பதற்கு அனுபவம் 414
3. நியாயமதகண்டனம்—ஈசுவர இச்சை ஈசுவரதர்மமானதால் ஈசுவரனைத்தவிர வேறு இடத்தில் இருக்கமாட்டாது 415
4. வையாகரணமதப்படி : —அர்த்தஞானத்தை உண்டாக்கும்படியான பதத்திலுள்ள யோக்கியதையே பதசக்தியாம் 416
5. ஷே மதகண்டனம் (417—418)
- (1) வையாசரணீ சாமர்த்தியத்தை அங்கீகரித்தால் அதுவே சக்தி. சாமர்த்தியத்தையும் அதற்கு வேரான யோக்கியதாரூபசக்தியையும் அங்கீகரிப்பது உலகவிருத்தம் 417
- (2) சாமர்த்தியத்தையே யோக்கியதையாகச் சொன்னால் சித்தார்த்தம் சித்திக்கிறது 417
- (3) சாமர்த்தியத்தையே அங்கீகரிக்காமல் யோக்கியதையே சக்தியாகச் சொன்னால், அசமர்த்தமானபதம் அர்த்தஞானத்தை உண்டாக்கும் என்பது நபுமசகனுக்கு அமோகவீரியமிருப்பதாகச் சொல்லுவதற்கு ஒப்பாகும் ஆகையால் சமர்த்தியமே சக்தி 418
6. பட்டரீதியாய்:-பதத்துக்கும் அர்த்தத்துக்குமுள்ள பேதாபேதரூப தாதாத்மிய சம்பந்தந்தான் சக்தி எனப்படும். 419
- (2) பிரமாணம் (420—421)
- 1 அபேதப்பிரமாணம்-உபநிஷத்துகள் 420
2. பேதப்பிரமாணம்-சர்வலோகானுபவம் 421
- 3 இதரப்பிரமாணங்கள்
- (1) குணம், குணீ-ஜாதி, வியக்தி, கிரிபை, கிரியாவான் இவைகளின் பேதாபேதரூப தாதாத்மிய சம்பந்தம் 422
- (?) காரியகாரணங்களின் ஷே
- 7 ஷே மதகண்டனம் (122—127)
1. வாக்ஸியவரீசகங்களின் பேதாபேதரூப தாதாத்மிய சம்பந்தம் அசங்கீதம் (422—424)

1. பேதாபேதங்கள் பாஸ்பரம் விருத்தமா
தால் அவைகள் ஒரிடத்தில் ஓரா 422
2. ஓம் அக்ஷரம் பிர்ம்மமென்னும் கருதியின்
கருத்து 423
3. பிர்ம்மத்துக்கும் ஒங்காரத்துக்கும் அபேதம்
சித்தித்தாலும் கடாதிபதங்களுக்கும் அவை
களின் அர்த்தங்களுக்கும் அபேதம் சித்
திக்கமாட்டாது 425
4. சக்திவாதி (சித்தாந்தி) மதத்தில் வாச்சியவாச
கங்களின் கேவலம் பேதமிருக்கக்கூடும் 424
2. உபாதான காரணத்துக்கும் காரியத்துக்கும் பேதா
பேதரூபதாதாத்மிய சம்பந்தமில்லை (425—427)
 1. கேவலம் பேதம் நியாயமதத்தில் தோஷ
மன்று 425—
 2. ஷே சித்தாந்தத்திலும் அப்படியே 46
 3. பட்டருடைய மதத்திலேயே அவைகள் தோ
ஷங்கள்
 3. குணகுணீ முதலியனாவகளிலும் பேத
த்தை அங்கீகரிப்பதால் சித்தாந்தத்
தில் தோஷமில்லை
 4. சித்தாந்தம்:—பேதாபேதங்களுக்கு விஸ
க்ஷணமான அநிர்வசனீய தாதாத்மிய
சம்பந்தமே அங்கீகரிக்கத்தக்கது
 5. சக்கியலக்ஷணம்
 6. லக்ஷணையின் லக்ஷணம், லக்ஷியார்த்தம்
3. ஜஹர்முதலிய லக்ஷணைகள் (430—432)
 1. ஜஹர்லக்ஷணை
 2. அஜஹர்லக்ஷணை
 3. பாகத்தியாகலக்ஷணை
4. தத்வமசி என்னும் மகாவாக்யத்தில் ஸக்ஷணையைச்
சொர்த்தல் (433—442)

1. தத்பத்வாச்சியார்த்தம் 433
2. த்வம்பதவர்ச்சியார்த்தம் 434
3. மகாவாக்கியத்தின் வாச்சியார்த்தத்தால்,
ஏகத்வம் விருத்தமாக இருப்பதால்,
லக்ஷியார்த்தத்தான் கிரகிக்கத்தக்கது 435
4. ஜுகர்லக்ஷணை அமையாது 436
5. அஜுகர்லக்ஷணையும் அப்படியே 437
6. பாகத்தியாகலக்ஷணைதான் அமையும் (438—442)
1. ஜீவேசுவாஸ்வரூபம் (438—442)
 1. வித்திபாரணீயசுவாமிமதம்-ஆபாசவாதம் 438
 2. விவரணக்காரருடைய மதம்-பிரதிபிம்ப
வாதம் 440
 3. ஆபாசப்பிரதிபிம்பவாதங்களின் பேதம் 441
 4. அவச்சேதவாதம் 441
- 2 என்னவாதங்களிலும் ஆபாசவாதத்தான் சிரோஷ்டம் 442
5. இதரமூன்று மகாவாக்கியங்களில் பாகத்தியாகலக்ஷணை 443
6. இதரவாக்கியங்களின் ஷூ. லக்ஷணை 443
7. (430—447) பிரிவுகளின் சுருக்கம் 444
8. இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணை சொல்லவேண்டியது
 1. ஆ இரண்டு பதங்களில் லக்ஷண நிஷ்பபலம் 445
 2. ச. முதல்பதத்திலாவது இரண்டாவது பதத்தி
லாவது லக்ஷணையை அங்கீகரிப்பதால்
நான்கு வாக்கியங்களில் விருத்தம்
கர்ணப்படுகிறது 446
 3. ஆ. ஈசுவரவாசகபதத்தில் மட்டும் போதுமே? 447
 4. ச. அப்போது வேதவிசாரத்தால் அனர்த்தமே
உண்டாகும் 447
 5. ஆ. ஜீவவாசகபதத்தில்மட்டும் போதுமே 448
 6. ச. அப்போது மாயாசகிதம் மாயாவிசிஷ்ட
மாக முடியும் 448
 7. சித்தாந்தம். இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணை
யை அங்கீகரிப்பதினால் யாதொரு தோஷ
மில்லை 449
9. ஒதப்புரோதபாவம் 449
9. சொப்பனகிரந்தத்தின் முடிவு 450
10. அக்கிரந்தேதவனுடைய 4-வது கேள்வி 451

11. குரு உத்தரம்	452
12. தாங்கமுடிவு	453

7-வது தரங்கம்.

1. ஜீவன்முக்தி விதேகமுத்தி வர்ணனை.

1. பூர்வபீடிகை	454
2. ஞானிக்கு வியவகாரத்தில் நியமமில்லை	454
3. ஆக்ஷேபம்	455
4. தத்துவதிருஷ்டியின் ஹேளனம்	455
5. சித்தாந்தம் ஞானிக்கு வியவகாரத்தில் நியமமில்லை	
6. ஆக்ஷேபங்கள் (455—473)	

1. சரீர நிர்வாஹத்தின்பொருட்டு வியவகாரத்தில் பிரவிர்த்தி யுண்டு (455—457)

1. வியவகாரத்தில் நியமமில்லாவிட்டாலும், சரீர நிர்வாஹத்தின்பொருட்டு நியமமுண்டு	455
2. கர்மவிவரமும், அதின் கசமும்	455
3. ஞானிக்குப் பிராரப்தமில்லை யென்பதின் கருத்து	455
4. ஆ. ஞானஞ்ஞண்டான பிறதும் வேறு ஜன்மம்கிடைக்கக்கூடும்	456
5. ச. ஞானமுண்டானபின் வேறு ஜன்மம் உண்டாக மாட்டாது	457

2. சமாதியில் நியமமுண்டு

1. 'மனது ஒன்றைப் பிடித்துக்கொள்ளாமல் ஸ்திரீர்ப்பட மாட்டாது	458
2. சமாதியில் மனது ஸ்திரீர்ப்படுகிறது	458
3. சமாதி விவரம்	
1. சமாதியின் எட்டு அங்கங்கள்	459
2. இயமலக்ஷணம்	460
3. நிமிமலக்ஷணம்	461

1. பிரவிருத்தியிலாவது நிவிர்த்தியிலாவது ஞானிக்குரியமயில்லை.
வியங்காரத்தின் அதிகமும் குறைவும் பிராப்தபலன் 474
2. ஆ. அதிக வியவஹாஸத்தால் ஞானமுண்டாகமாட்டாது 474
3. ச. வியங்காரத்தின் அதிகத்தால் ஜீவன்முத்தியின் சுகம் குறைவாயும், வியவகாஸத்தின் குறைவால் ஐடி சுகம் அதிக மாபும் உண்டாகின்றது. ஞானம் மட்டும் எல்லாருக்கும் சமமாகின்றது 474
4. ஆ. ஜீவன்முத்தி சுகத்தைவிட்டுப் போகத்தில் பிரவிர்த்தித் தவன் விதேசமோகூத்தையும் விட்டு வைகுண்டலோக இச் சைபைக் கொள்ளக்கூடும் 475
5. ச. ஐடி இரண்டும் அசம்பாவிதம் 475
6. ஞானியின் பிராப்தம் ஜீவன்முத்தியின் விலகாணுந்தத்துக்கு விரோதமானாலும் ஜீவன்முத்திக்கு விரோதமன்று 476
7. அனாதம்பதார்த்தத்தில் மித்தியாபுத்தியிருந்தாலும் பிரவிர்த்தி யுண்டாகக்கூடும் 477
8. ஆ. தோஷதிருஷ்டியுண்டானால் பிரவிர்த்தி யுண்டாகமாட் டாதே 478
9. ச. தோஷதிருஷ்டியிருந்தாலும் ஞானிக்குப் பிராப்தத்தால் பிரவிர்த்தியுண்டாகக்கூடும் 478

II. தத்துவதிருஷ்டி அநிருஷ்டியின் முடிவு.

1. தேசகாலாதிகளின் அபேகைபுயன்றியில் தத்துவதிருஷ்டியின் மரணம் 479
2. உபாசகர்களின்பொருட்டு ஞானிக்கு ஐடி வேண்டியவை 480
3. தேசாதிகளின் அபேகைபுடன் அநிருஷ்டியின் மரணம் 481

III. தர்க்கதிரிஷ்டியின் கதை. (482—496)

1. தர்க்கதிரிஷ்டியின் நிசசயம் 482
 1. சர்வசாஸ்திரங்களுக்கும் பிரம்மஞானத்தின்பொருட்டே ஏற் பட்டிருக்கின்றன 482
 2. வித்தையின் பதினெட்டுப் பிரஸ்தானங்கள் (483—496)
 1. அவைகளின் பெயர் 483
 2. நான்கு வேதங்களுக்கும் பிரம்மஞானத்தில் தாத்தரியம் 484
 3. நான்கு உபவேதங்களுக்கும் ஐடி 485
 1. ஆயுர்வேதம் 485
 2. சந்நிவேதம் 485

3. கார்த்தவவேதம்	485
4. அர்த்தவேதம்	485
4. ஆறு வேதாங்கங்கள்	
1. அவைகளின் பெயர்	486
2. எகக்ஷ	487
3. கல்பம்	487
4. வியாகரணம்	487
5. நிருக்தம்	487
6. ஜோதிஷம்	487
7. பிங்கள சூத்திரம்	488
5. பதினெண் புராணங்கள், உபபுராணங்கள்	488
6. நிபாய வைசேஷிக சூத்திரங்கள்	488
7. மீமாம்சா சாஸ்திரம்	
1. பிர்மமீமாம்சை	489
8. தர்மசாஸ்திரங்கள் (490—493)	
1. ஸ்மிருதிகள்	490
2. சாங்கிய சாஸ்திரம்	491
3. யோக சாஸ்திரம்	492
4. வைஷ்ணவ கிரந்தம்—பாஞ்சராத்நிரம்	493
5. சைவ கிரந்தம்—பாகபததூதிரம்	493
6. தேவி உபாசனை போதிகும் கிரந்தம்	493
9. நிகிர்ஷ்ட மதங்கள்	
1. வாமமர்க்கம்	494
2. நாஸ்திக தம்	495
10. சாஸ்திரத்தியாதி இதரங்கிரந்தங்கள்	496
3. முடிவான தீர்மானம்	496
தர்க்கநிருஷ்டி விந்வானுடன் கலந்து தன் நிசையதைத் பரி சோதித்தல்	497
தர்க்கநிருஷ்டி பிதாவைப் பார்க்க இச்சித்தல்	498

IV. சுபசந்திராஜாவின் கதை.

1. சுபசந்திரி பண்டிதர்களை அழைத்தல்	499
2. சுபசந்திரியின் கேள்வி	500
3. பண்டிதர்களின் உத்தரம் (501—506)	
1. விஷ்ணு உபாசகன்	501
2. சிவசேவகன்	502
3. கணேசபூசகன்	503
4. தேவிபத்தன்	504
5. சூரிய உபாசகன்	505
6. ஸ்மார்த்தமதம்	506
4. ஆறு சாஸ்திரங்களின் பரஸ்பர விரோதத்தன்மை	507

V. தர்க்கதிருஷ்டி தகப்பனுக்குக் குருவாதல்.

1. தர்க்கதிருஷ்டி தகப்பனை அடைதல்	508
2. தர்க்கதிருஷ்டியின் கேள்வி	509
3. சுபசந்திரியின் உத்தரம்	509
4. தர்க்கதிருஷ்டியின் உபதேசம் (509—516)	
1. காரணப் பற்றம் உபாபெகத்தக்கது, காரியப் பற்றம் தன்னத்தக்கது	509
2. புராணத்திற் சொல்லிய ஸ்துதி நிகழைக்கு அபிப்பிராயம்	510
3. திருஷ்டாந்தம்	510
4. ஐந்து தேவதைகளின் உபாசனைக்கும் பலன் ஒன்றே	511
5. பாமாத்மாவினிடத்தில் காமரூபங்கள்	512
6. சகலபுராணங்களின் தாற்பரியம் (513—514)	
7. மூர்த்தி பூஜையின் கருத்து	515
8. காரணப் பற்றம் உபாசனை	516
5. சுபசந்திரியின் கேள்வி-பிரமாணசாஸ்திரம் யாது	518
6. தர்க்கதிருஷ்டியின் உத்தரம்	
1. உத்தர மீமாம்சை பிரமாணம் (519—520)	
2. இதர சாஸ்திரங்கள் அப்பிரயோஜனம்.	521.
3. அந்தகோலங்கூல நியாயம்	522

சுபசந்ததியின் சந்தேகநிலிந்தி 523

VI. சுபசந்ததியின் மரணம் 524

VII. தர்க்கதிருஷ்டியின் அந்தம்

தர்க்கதிருஷ்டியின் மரணம் 525

கிரந்தபிரயோசனம் 526

கிரந்தமுடிவு 527

மங்கலம்

விஷயசூசக அட்டவணை முற்றிற்று.

ஹரி ஓம் தத்சத்.

ஓம்.

ஸ்ரீ கணேசாய நம:.

விசாரசாகரத்தின்

வஸ்துநிர்த்தேசரூப + மங்கல உரை.

சுகமாயும், நித்தியமாயும், பிரகாசமாயும், வியாபகமாயும், நாமரூபங்களுக் காதாரமாயும், † புத்தி யறியாததாயும் புத்தி யறிவதாயும், சத்தமாயும், அபார மாயும் இருப்பது எதுவோ அது நான்.

“அது நான்” என்பதனால் மகாவாக்கியத்தின் (443) அர்த்தமான பிரத் திய கபின்ன (அந்தராத்மாவினும் வேறாகாத) பரமாத்மா தனது சொரூப மெனப்பட்டது.

இனி அதன் தனித்தனி விசேஷணங்களைக் கூறுவாம்:—

அது (பிரஹ்மம்) எப்படி யிருக்கிறது ? 1. || “சுக”மாயிருக்கிறது (364), 2. § “நித்திய”மாயிருக்கிறது(242-355), 3. § “பிரகாச”மாயிருக்கிறது (356), 4. ¶ “வியாபக” மாயிருக்கிறது (364), 5. *** “நாமரூபங்களுக் காதார”மா யிருக்கிறது (149).

மீண்டுமே அது (பிரஹ்மம்) எப்படி யிருக்கிறது ?

6. “புத்தியறியாததாயும் புத்தியறிவதாயும்” இருக்கிறது.

(1) இதன் பொருள்:—புத்தி அதனை (பிரஹ்மத்தை) ப் பிரகாசிப்பிக்கிற தில்லை, ஆனால் அது புத்தியைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது என்பதாம்.

(2) மற்றோர் பொருள்:—புத்தி, சப்தத்தின் சக்திவிருத்தியினால் (409) பிரஹ்மத்தை யறிகிறதில்லை, சப்தத்தின் லக்ஷணவிருத்தியால் (409-432-438) அறிகிறது என்பதாம்.

(3) மற்றுமோர்பொருள்:—மலின (மல விக்ஷேப தோஷங்களோடு கூடிய) புத்தி பிரஹ்மத்தை யறிகிறதில்லை, சுத்த (மலவிக்ஷேப தோஷங்

* வஸ்து நிர்த்தேசம் = பொருளியல்புரைதல். வஸ்துவென்பது இங்கு நிற்குண வஸ்துவாம்.

† மங்கலம் = விக்கினாசத்திற்கு அதுகூலமான வியாபாரம்.

‡ இத்தாலாசிரியர் ஹிந்திபாஷையின் செய்யுளில் இவ்வாக்கியத்தை இருபொருள் படச் செய்திருத்தலால், அதற்கேற்றபடி இங்கும் “புத்தியறியாததாயும் புத்தியறிவதா யும்” என்று இருபொருள்பட மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

|| ஆந்தம் = பரமப்பிரேமைக்கு விஷயமாவது. § சத்தியம்.

§ சித்தி, சைதன்யம், ஞானஸ்வரூபம்.

¶ மாபகம் = தேசகால வஸ்துக்களால் அந்தமில்லாதது.

‡ குவிஷ்டானம், விவர்த்த உபாநாசகாரணம்.

சொல்லும் பசுதத்தில் நியாய மதத்தில் (343) ஆகாசம் கால முதலியவற்றை நித்தியமாகச் சொல்லியிருத்தலால் அவற்றில் அதிவியாப்தி யுறும். அதனை நீக்குதற்குப் பிரஹ்ம லக்ஷணத்தில் “நித்திய” மென்பதுடன் “பிரகாச” மென்பதும் சேர்க்கப்பட்டது.

(1) விஷயாததம் அநித்தியமா யிருக்கின்றது.

(2) நையாயிகர் ஆத்மாவின் ஆரத்தகுணத்தை அநித்தியமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

* இங்குப் பிரஹ்மம் “சுக”மாயும் “நித்திய” மாயும் இருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவற்றில் அதிவியாப்தி யில்லை.

2. நித்தியம்—பிரகாசம்:—பிரஹ்மத்தைக் கேவலம் “நித்திய” மாகச் சொல்லும்பசுதத்தில் நியாய மதத்தில் (343) ஆகாசம் கால முதலியவற்றை நித்தியமாகச் சொல்லியிருத்தலால் அவற்றில் அதிவியாப்தி யுறும். அதனை நீக்குதற்குப் பிரஹ்ம லக்ஷணத்தில் “நித்திய” மென்பதுடன் “பிரகாச” மென்பதும் சேர்க்கப்பட்டது. நியாய மதத்தில் ஆகாசாதிகள் நித்தியமாகக் கொள்ளப்பட்டனும், பிரகாச ரூபமாகக் கொள்ளப்படாமல் ஜடமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இங்குப் பிரஹ்மம் “நித்திய” மாயும் “பிரகாச” மாயும் இருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அம்மதத்தில் அதிவியாப்தி யில்லை.

3. பிரகாசம்—வியாபகம்:—பிரஹ்மத்தைக் கேவலம் “பிரகாச” மாகச் சொல்லும் பசுதத்தில்,

(1) சூரியாதிப் பிரகாசங்களில் அதிவியாப்தி யுண்டாகும்.

(2) அல்லது நியாய மதத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கும் (343-357) ஆத்மாவின் ஞானகுணத்தில் அதிவியாப்தி யுண்டாம்.

(3) அல்லது கூணிக விஞ்ஞான வாதிகள் மதத்தில் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் (127) கூணிக விஞ்ஞான ரூப ஆத்மாவின்மீதில் அதிவியாப்தி யுண்டாம்.

அதை நிவிருத்திசெய்யப் பிரஹ்ம லக்ஷணத்தில் “பிரகாச” துடன் “வியாபக” மும் சொல்லப்பட்டது.

(1) சூரியாதிப் பிரகாசம் வியாபகமன்று; பரிச்சின்னமாம்.

* இலக்ஷி வஸ்துவிற்கு இவ்விதக்ஷணம் சம்பவித்தென, இல்லையென விரும்பி விசாரம் பரிகாசம்.

† ஒரு வஸ்துவின் லக்ஷணம் மற்றொரு வஸ்துவிலும் இருத்தல் அதிவியாப்தி தோஷமாம்.

‡ குணம் பரிசேஷம் ஆகி நித்தியமென மென்பது நியாயம்.

விசாரணாகரத்தின்

(2) சையாயிகர் ஆத்மாவின் ஞானஞ்ஞத்தை வியாபகமாகக் கொள்ளுது, பரிச்சின்னமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

(3) அங்ஙனமே கூடணிக விஞ்ஞானவாதிகள் கூடணிக விஞ்ஞானத்தை வியாபகமெனக் கொள்ளாது, பரிச்சின்னமாகக் கொள்ளுகின்றனர்.

இங்குப் பிரஹ்மம் “பிரகாச” மாயும் “வியாபக” மாயு மிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அதிவியாபதி யில்லை.

4. வியாபகம்—நாமரூப ஜதாரம்:—பிரஹ்மம் கேவலம் “வியாபக” மாய் இருக்கிறதென்று சொல்லும் பகூத்தில்,

(1) * ஆகாசாதிகளும் வியாபகமாயிருத்தலின் அவற்றில் அதிவியாபதியுண்டாம்.

(2) நியாயப் (345) மிரபாகர் ஆத்மாவை விபுவெனக் கொண்டிருக்கின்றனர்; அதில் அதிவியாபதி யுண்டாகும்,

(3) சாங்கிய மதத்தில் பிரகிருதியை வியாபகமெனக் கொண்டிருக்கின்றனர்; அதில் அதிவியாபதி யுண்டாம். அதை நிவிர்த்திசெய்யப் பிரஹ்ம இலக்ஷணத்தில் “வியாபக” த்துடன் “நாமரூபங்களுக் காதார” மென்பதும் சேர்க்கப்பட்டது.

(1) ஆகாச முதலியன வியாபகமாயினும் நாமரூபங்களுக் காதாரமாகா.

(2) அங்ஙனமே சையாயிகளும் பிரபாகரமும் ஆத்மாவை விபுவெனக் கொண்டாலும் நாமரூபங்களுக் காதாரமாகக் கொள்ளவில்லை.

(3) சாங்கிய மதத்தில் பிரகிருதியை வியாபகமெனக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் நாமரூபங்களுக் காதாரமெனக் கொள்ளவில்லை.

இங்குப் பிரஹ்மம் “வியாபக”மாயும் “நாமரூபங்களுக் காதார” மாயு மிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அவற்றில் அதிவியாபதி யில்லை.

5. நாமரூப ஜதாரம்—சுயம்பிரகாசம்:—பிரஹ்மத்தைக் கேவலம் “நாமரூபங்களுக் காதார” மாகச் சொல்லும் பகூத்தில் † பிராதிபாஸிக சர்ப்ப முதலியவற்றின் நாமரூபங்களுக்கு ஆதாரம் ரஜ்ஜு முதலியனவாம்; அவற்றில் அதிவியாபதியுண்டாகிறது. அதனை நீக்குதற்குப் பிரஹ்மத்தின் இலக்ஷணத்தில் “நாம ரூபங்களுக்கு ஆதார” மென்பதுடன் “புத்தி யறியாததாயும் புத்தி யறிவதாயும் ‡ (சுயம்பிரகாசம்)” என்பதும் சேர்க்கப்பட்டது.

“நாமரூபங்களுக் காதார” மென்னும் ஒரு விசேஷணத்தினால்லைய எந்த மதத்தின் ளப்பதார்த்தத்திலும் பிரஹ்மத்தின் இலக்ஷணத்திற்கு அதி

* ஆகாசாதிகளின் வியாபகத்துவம் ஆபேஷிகமாம். (172-பார்க்க.)

† தோற்றமாத்ரிதம், கற்பிதம். 316-வது பிரிவைப் பார்க்க.

‡ இதற்குச் சுயம்பிரகாசமென்னும் பொருள் 2^{வது} பக்கத்தில் பெறப்பட்டது.

வியாப்தி தோஷமுண்டாகாது. அன்றியும் வேதார்த்த மதத்தில் (136) ரஜ்ஜு வாதி ஸ்தலங்களிற் கற்பித சர்ப்பாதினரின் நாம ரூபங்களுக்கு ஆதாரமாக ரஜ்ஜு உபஹித சைதன்னியமே அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; ரஜ்ஜு முதலியன அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. என்றாலும், இவ்விடத்தில் ரஜ்ஜு வாதினை நாமரூபங்களுக் காதாரமாகக் கூறி அதிவியாப்தி நிவாரணஞ் செய்தது ஸ்தல திருஷ்டியினால் செய்ததாம்.

6. சுயம்பிரகாசம்—சுத்தம்:—பிரஹ்மத்தைக் கேவலம் “சுயம்பிரகாச” மென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில்,

சில உபாஸகர்களது மதத்தில் ஆத்மாவைச் சுயம்பிரகாசமாகக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்; அதில் அதிவியாப்தியுண்டாம்.

அதனை நீக்குதற்குப் பிரஹ்மலக்ஷணத்தில் “சுயம்பிரகாச” த்துடன் “சுத்த” மென்பதுஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

அவ்வுபாஸகர்களது மதத்தில் ஆத்மா ஸ்வயம்பிரகாசமாயும் அவித்தையாதி மலத்தோடு கூடியதாயு மிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலால், “சுயம்பிரகாச” மென்பதோடு “சுத்த” மென்பதைச் சேர்ப்பதனால் அதிவியாப்திதோஷம் நிவிர்த்தியாய்விடுகிறது.

7. சுத்தம்—அபாரம்:—பிரஹ்மத்தைக் கேவலம் “சுத்த” மென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், சாங்கிய மதத்தில் (342) ஆத்மா சுத்தமென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அதிவியாப்தியுண்டாம். அதனை நீக்குதற்குப் பிரஹ்மலக்ஷணத்தில் “சுத்த” த்துடன் “அபார” முஞ் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. சாங்கியமதத்தில் ஆத்மாவைச் சுத்தமெனக் கொள்ளினும் அபாரமெனக் கொள்ளவில்லை. சாங்கிய மதத்தில் ஆத்மா தேசகாலங்களால் அந்தமுடைய தன்றாயினும் வஸ்துநிதில் அந்தமுடையதாம். ஆகலால் முற்றும் அபாரமன்று. ஈண்டுப் பிரஹ்மம் “சுத்த” மாயும் “அபார” (தேசகால வஸ்து பரிச்சின்னரகித) மாயு மிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அதில் அதிவியாப்தி யில்லை.

முற்கூறிய பிரஹ்ம லக்ஷணங்களில் சுகடி—நித்தியம், நித்தியம்—பிரகாசம் என்னும் இரண்டு இரண்டு விசேஷணங்களாலேயே அதிவியாப்தி தோஷம் நிவிர்த்தியாவதாக யிருந்தாலும், பிரஹ்மத்தை யறியவேண்டுமென்னும் இச்சை யுள்ளவர்களுக்கு அந்த விசேஷணங்களின் ஞானமுண்டாகுக, அல்லது அநேக விதமாகப் பிரஹ்ம லக்ஷணத்தின் ஞானமுண்டாகுக என்னும் நிமித்தத்தால் அதிக விசேஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன. முற்கூறிய விசேஷணங்களோடு கூடிய பிரஹ்மம் யாதோ “அதுவே நான்” என்பது மங்கலாசாரணத்தின் * தாற்பரியம்.

(1)

* ஜீவப்பிரம ஐக்கியமான கிரந்தத்தின் விஷயம் இந்த மங்கலாசாரணத்தினால் குசனை செய்யப்படுகிறது.

வினாக்கள்

புதுச்சேரி மன்றம்.

1-வது குடிசைப்பயிற்சியை சிவன் முதலிய தேவதைகளின் ஸ்மாரண மங்கலத்தைச் செய்வேண்டும். அத்தேவதைகளை விட்டுத் தனது ஸ்மாரணப் பங்கலத்தைச் செய்வது சரியன்று.

மாநாடாள்—எனது (பிரதிகாந்தமாவின்) ஸ்வரூபம் சமுத்திரம் போல அபாரம் மிகுந்தது. அதில் விஷ்ணு, சிவன், பிரஹ்மா, சூரியன், சந்திரன், வசுதன், யமன், சக்தி, ருபேன், கணபதி என்பவர்களால் உபசரிக்கப்பட்ட சகல தேவதைகளும் அலைகளாக இருக்கிறார்கள். ஆதலால் எனது ஸ்மாரணரூப மங்கலத்தால் சகல தேவதைகளின் மங்கலமும் பெறப்படுகிறது. ஆதலால் தனது மங்கலத்தையே செய்தலில் ஓர் அநுசிதமு மில்லை.

(2)

2-வது குடிசைப்பயிற்சியை—விஷ்ணு சிவன் முதலிய தேவதைகளை (மாயாவிசுவரூபம்) சேதனமான ஈசுவரனது அலைகளாகச் சொல்லலாம்; உமது சொரூபத்தினை (பிரதிகாந்தமாவின்) அலைகளாகச் சொல்லலாகாது. ஆதலால் ஈசுவரனது மங்கலத்தைச் செய்தல்வேண்டும். விருகாத்தின் மூலத்தில் விடப்பட்ட தேவத்தினால் இவை முதலியன திருப்தி யடைவதுபோலும், பிராணனுக்கு ஆசாரம் கொடுப்பதனால் இந்திரியாதிகள் திருப்தி யடைவதுபோலும் ஈசுவரனது மங்கலத்தினால் சர்வ தேவதைகளின் மங்கலமும் சித்திக்கிறது; உம் முதலிய (பிரதிகாந்தமாவின்) மங்கலத்தினால் சகல தேவதைகளின் மங்கலமும் சித்திக்கிறதில்லை.

மாநாடாள்—கிருபையை யுடையவரும் சர்வஞ்ஞமான எந்த ஈசுவரனை நினைத்து இருதயத்தில் தியானஞ் செய்கிறார்களோ அந்த ஈசுவரன் மாயோபாதிபதியால் அஜீஜாவிற் சர்ப்பம்போலும் சொப்பனத்திற் பட்டணம்போலும் என் சொரூபத்தில் மித்தையாகவே விளங்குகிறார். எந்த வஸ்து எதனிடத்திற் கற்பிக்கப்படுகிறதோ, அந்தக் கற்பித வஸ்து அநிஷ்டான ரூபமேயா பெண்ணும் நியம மிருத்தலால் எனது ஸ்மாரணரூப மங்கலத்தினால் ஈசுவரனது சகல தேவதைகளின் மங்கலமும் சித்திக்கிறது. ஆதலால் என் சொரூப மங்கலமே உசிதமாம்.

(3)

3-வது குடிசைப்பயிற்சியை—ஈசுவரன் சுத்தப் பிரஹ்மத்தில் கற்பிதர்; உமது சொரூபத்தில் கற்பிதரல்லர். ஆதலால் நிருக்ஞர்ப் பிரஹ்மத்தின் மங்கலம் செய்யத்தக்கது. அதன் மங்கலத்தால் சகல தேவதைகளின் மங்கலமும் சித்திக்கிறது. உமது மங்கலத்தினால் சித்திக்கமாட்டாது.

மாநாடாள்—கயிற்றையறியாததினால் சர்ப்பப்பிரஜிதியுண்டாவதுபோல, என்னை (பிரஹ்மத்தை) யறியாததினால் இந்த ஜகத்தின் பிரதிதி யுண்டாகின் றதோ, கயிற்றை யறிவதினால் சர்ப்பம் நிரிருத்தியாவதுபோல, என்னை (பிரஹ்மத்தை) யறிவதினால் இந்த ஜகத்து நிரிருத்தியாகிறதோ, அந்த அநிஷ்ட

பரந்திர சத்தப் பிரஹ்மத்தை நான் தானே திருநெல்வேலி நான் தானே தானே என்ற சொன்னதினால் அம்சம் பிரகாரம் அம்சம் அம்சம் அம்சம் உபாஸக உபாஸக உபாஸக முதலிய எவ்விதத்தையும் அம்சம் அம்சம் அம்சம் அம்சம் கும சிறிதும் பேதமில்லை பெண்புறம்; பேதமில்லை அம்சம் அம்சம் அம்சம் அம்சம் ரூபம், பிரகாரித்தன்மை ரூபம், ஆதிதயத்தன்மை ரூபம் என்பது அம்சம் அம்சம் அம்சம் அம்சம் பரந்திரதத் தன்மைகளும் இல்லாதவனாகான் என்பது அம்சம் அம்சம் அம்சம் அம்சம் ஆதலால் என்று (பிரத்தியகாத்மாவின்) மங்கலமே சத்தப் பிரஹ்மத்தின் மங்கலமாம்.

ச-வது ஓசையிம்:—உங்கள் பரம்பரைக் குருவாகிய தாதுநீயவர்கள் சம்பிரதாயத்தின் இஷ்ட தேவதையாகிய ஸ்ரீராமசந்திரனை நமஸ்காரம் செய்வது யுக்தம்.

சமாதானம்:—எந்த ராமசந்திரனை யறிகிறதற்காகச் சுகிருத புருஷர்கள் ஆசையின்றிச் சற்கருமங்களைச் செய்கிறார்களோ, அந்த ராமசந்திரன் (தாதுதயாலஜியின் சம்பிரதாயத்தில் ராமரானவர் நிரீக்குணப் பிரஹ்ம சொருபமா யிருத்தலின்) என் சொருபமாகவே இருத்தலால் நான் யாரை நமஸ்கரிப்பேன்? என்னை விட வேறு வஸ்து இல்லாததினால் நான் யாரையும் நமஸ்காரஞ் செய்ய வேண்டியதில்லை என்பது கருத்து. அல்லது எந்தப் பிரஹ்மத்தை யறியும் விருப்பத்தால் சுகிருத புருஷர்கள் ராமசந்திரனை நிஷ்காமமாய்ப் பஜிக்கிறார்களோ, அந்தப் பரப்பிரஹ்மம் என் சொருபமா யிருத்தலால் நான் யாரை நமஸ்கரிப்பேன்? எனக்குப் பின்னமாக வேறொன்று மில்லவேயில்லை; நான் யாரை நமஸ்காரம் செய்வேன் என்பது தாற் பரியும்.

(5)

வஸ்துநிர்த்தேசருபமங்கல உரை முடிந்தது.

ஓம்.
ஸ்ரீ கணேசாய நம:.

ஸ்ரீ விசார சாகரம்.

முதலாவது தாங்கம்.
அதுபந்த சாமாநிய நிருபணம்.

1. வஸ்துநிர்த்தேசரூபமங்கலம்.

1. சுகமாயும், நித்தியமாயும், பிரகாசமாயும், வியாபகமாயும், நாம ரூபங்களுக் காதாரமாயும், புத்தி யறியாததாயும் புத்தி யறிவதாயும், சுத்த மாயும், அபாரமாயும் இருப்பது எதுவோ, அது நான்.

2. அபாரமான எனது சொரூப சமுத்திரத்தில் விஷ்ணு, சிவன், பிரஹ் மா, சூரியன், சந்திரன், வருணன், இயமன், சக்தி, குபேரன், கணேசன் என்பவர்கள் அலைகளாயிருக்கின்றார்கள்.

3. எந்தக் கிருபாநிதியாகிய சர்வஞ்ஞனை முரிகள் இருதயத்திற் கொண்டு தியானஞ் செய்கின்றார்களோ, அவர் என்னிடத்தில் உபாதிபிதால் மித்தையாக விளங்குகின்றார்.

4. எதனை யறியாததினால் பழுதையிற் பாம்புபோல ஜகத்துத் தோன் றுகின்றதோ, எதனை யறிவதனால் அப்பாம்புபோல ஜகத்து நசித்துப் போகின்றதோ அந்தநான், தானேதான்.

5. புண்ணியவான்கள் எந்த ராமனை ஞானவிருப்பத்தால் நிஷ்டாம மாகப் பணிக்கின்றார்களோ, அந்த ராமன் எனது ஆத்மாவர யிருத்தலால் யான் யாரை நமஸ்கரிப்பேன்?

(1.)

2. கிரந்தமகிமை. 2-3.

வேதாந்த சித்தாந்த மென்னுஞ் ஜலத்தால் நிறைந்து மிகவும் ஆழமா யிருக்கின்ற “விசாரசாகரம்” என்னும் நூலைச் சொல்லுகின்றேன்.

* பூர்வபகி சித்தாந்திகளாலேனும், குரு சிஷ்யர்களாலேனும் செய்யப்படும் ஜடம் சேதன முதலிய பதார்த்தங்களின் நிர்ணயத்திற்கு விசாரமென்று பெயர். இங்கு விசார சப்தத்திற்கு விடாத ஷடானையினால் பூர்வபகி முதலியோர்களுக்கி ன்ணியிக்கப்பட்ட அர்த்தமாகிய விசாரத்தின் விஷயமும் கொள்ளப்படும். அவ்விசா ரத்தின் விஷயமான நிர்ணயிக்கப்பட்ட அர்த்தமே சித்தாந்தமாம். ஆதலால்,

1. பிரதிவாதி அல்லது சிஷ்யனாகிய வடிவிலுந் பிரேரிக்கப்பட்ட சித்தாந்தி அல் லது குரு மேகமாம்.

இதனைத் * திராணுவன் விசாரித்து (குருமுகமாகச் சிரத்தை பங்கிபுடன் கேட்டு மனனஞ்செய்து) சொருபத்தின் சாக்ஷாத்காரரூப அபரோகக்ஷ ஞான வாயிலாக அவித்தையாதி யனர்த்தங்களின் நிவிருத்தி பூர்வகமாய்ப் பரமா நந்தத்தை அடைவான். † சூத்திரம் ‡ பாஷ்யம் ¶ வார்த்திகை § முதலிய ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்கள் அநேகம் இருந்தாலும், அந்த ஸம்ஸ்கிருத நூல்களால்

2. அத்தொலுண்டாகியது விசாரமாகிய ஜலத்தின் மழையாம்.

8. அதனோடு அதன் விஷயம் வேதத்தின் சித்தாந்தமாகிய ஜலமாம்.

4. அது சாக்ஷாதைப்போல் விஸ்திரணமா யிருத்தலின் இந்நூல் சாக்ஷாமாம்.

ஆதலால் இது விசாரசாக்ஷ மெனப்படுகின்றது.

1. இதன் ஆதிமுதல் அந்தபரியந்தமான வர்ணங்களின் சமஷ்டிவடிவம் பூமியாம்.

2. இதன்கண் முற்கூறிய வேதத்தின் சித்தாந்தமாகிய ஜலம் நிறைந்திருக்கின்றது.

3. இதற்கு ஏழு பிரகரணங்களான நூல்க மென்னும் அலைகளும்.

8. இதில் கடினப் பிரசங்கமாகிய மகரங்களும்,

5. சுத்த சொருபத்தின் நிர்ணயமான மணி மாணிக்க முதலியனவும்,

6. விவேகாதி சாதனவடிவப் பதினாறு இரத்தினங்களு மிருக்கின்றன.

7. இதனைக் கடத்தற்கு ஜிஞ்ஞாசுவின் புத்தி ஓடும்.

8. அப்பியாசம் நல்ல காற்று.

9. பிரஹ்மநிஷ்டராகிய குரு மாலும்.

10. இதற்குச் சம்சாரமாகிய கு (தீய) தேசத்தோடு சம்பந்தமுடைய அஞ்ஞானம் இக்கரை.

11. மோக்ஷவடிவ சுதேசத்தோடு சம்பந்தமுடைய ஞானம் அக்கரை.

12. இதனைச் சிரத்தையோடு படித்தலாகிய கடத்தற்கு மோக்ஷவடிவ சுதேசத்தின் பிராப்தி பயனும்.

இத்தன்மையதாய் இவ்விசாரசாக்ஷ மென்னும் நூலிருக்கிறது.

* 'தீ' என்பது புத்தி, அதனை 'ர' என்பது விஷயங்களினின்றும் இரக்ஷித்தல். இத்தன்மைய பிரஹ்மசரிய முதலிய சாதனங்களோடு கூடிய அதிகாரி இங்குத் "தீர" னெனப்படுகிறான்.

† சொற்ப அக்ஷரங்களை யுடையதும், சந்தேகமில்லாத சாரத்தை யுடையதும், எங்கும் பிரவிருத்தியாவதும், எதனாலுந் தடுக்கப்படாததும், தோஷமில்லாததமாயுள்ள வாக்கியம் எதுவோ அது சூத்திரமெனப்படும். இத்தன்மைய சூத்திரங்களின் சமுதாய வடிவ வுட் (ஆறு) சாஸ்திர முதலிய அநேக கிரந்தங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் இங்கு வேத வியாசாரம் செய்யப்பட்ட 555 பிரஹ்ம சூத்திர வடிவ உத்தர மீமாம்ஸா சாஸ்திரம் "சூத்திர" சபத்தால் கிரகிக்கத்தக்கதாம்.

‡ சூத்திராதிருப மூலக்கிரந்தங்களிலுள்ள பதங்களைக்கொண்டு அவற்றிற்குப் பரியாயமான தனது பதங்களைக்கூறி, பின்னர் மூலத்துள்ள பதங்களை யறுசரித்த பதங்களால் தனது பதங்களை விவரித்தல் (விசேஷமாக வர்ணித்தல்) "பாஷ்ய" மெனப்படும். இப்படிப்பட்ட பாஷியங்கள் அநேகமுள்ள. அவற்றுள் இங்கு ஸ்ரீ சங்கராசாரிய ரார் செய்யப்பட்ட பாஷியம் கிரகிக்கத்தக்கது.

¶ மூலகிரந்தகாரரால் சொல்லப்பட்டனவும், சொல்லப்படாதனவும், விருத்தமாகச் சொல்லப்பட்டனவுமாகிய அர்த்தங்களின் சிந்தனமான விசாரம் எதன்கண் இருக்கிறதோ, அத்தன்மைய சுலோகரூபமானவியாக்கியானத்திற்கு "வார்த்திகை"மென்றுபெயர். அப்படிப்பட்ட வார்த்திகைகளும் அநேகமுள்ள. அவற்றுள் இங்கு ஸ்ரீ சங்கராசாரியருடைய சிஷ்யரான மண்டநமிகிரரென்னும் ஸ்ரீசுரேசுவராசாரியரால் செய்யப்பட்ட வார்த்திகை கிரகிக்கத்தக்கது.

§ முதலியவெனும் சபத்தால் உபநிஷத்துக்கள் பகவத்கைத் முதலிய அநேக கிரந்தங்கள் கிரகிக்கத்தக்கனவாம்.

மந்தபுத்தியுடைய புருஷர்களுக்குப் போதமுண்டாகிறதில்லை. * தமிழ்நூல்களால் மந்தபுத்தியுடைய புருஷர்களுக்கும் போதமுண்டாகும். ஆதலால் நூலை ஆரம்பித்தல் நிஷ்பண்ணும். ஸம்ஸ்கிருத நூல்களை விசாரித்தற்கும் புத்திசாமர்த்தியமில்லாத † மந்தமதியுடைய அஞ்ஞானிகளின்பொருட்டு இத்தமிழ்நூலை யாரம்பித்தல் ஸபலமாம் (பிரயோஜனமுடையதாம்). (2.)

3. தமிழ்நூல்களனேக மிருந்தாலும் விசாரசாகரமொழிந்த மற்றத் தமிழ் நூல்களால் ஆத்மவஸ்துவிலுள்ள சந்தேகங்கள் நிவிருத்தியாகா. இதில் இது ஏதுவாம்:—

1. சிலர் சிர்வண்ணுசெய்து தமிழ்நூல்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். அவற்றின் விஷயம் சில அமசங்களில் மூத்திரம் சாஸ்திர அநுசாரமாயும், கேட்ட அர்த்தம் ‡ சரியாகக் கிரகிக்கப்படாத அமிசங்களில் சாஸ்திர விருத்தமாயும் இருக்கும். ஆகையாற் கேள்வியுடையோராற் செய்யப்பட்ட தமிழ்நூல்களினால் சந்தேகமின்றிய போத முண்டாகிறதில்லை.

2. வேறு சிலர் சொற்பசாஸ்திரம் படித்துத் தமிழ் நூல்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். அவற்றில்* வேதாந்தார்த்தம் பூர்ணமாகச் சொல்லப்படாதினால் அவற்றினாலும் சந்தேகமின்றிய போத முண்டாகிறதில்லை.

இந்த விசாரசாகர கிரந்தத்திலோ விஷயங்கள் பூர்ணமாயும் வேதாந்தசாஸ்திர அநுசாரமாயும் எவ்விடத்திலும் விருத்தமில்லாமலு மிருக்கின்றன. ஆத்மஞானத்தில் உபயோகமுள்ள பதார்த்தங்கள் விஸ்தாரமாகவும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் இதற்குச் சமானமாக வேறு தமிழ் நூல்களில்லை; எல்லாத் தமிழ்நூல்களினும் இது உத்தமமானதாம். (3.)

* இந்நூலாசிரியர் ஸ்மிந்திபாஷா கிரந்தமெனக் கூறியுள்ளாயினும், இங்குத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் புகுந்தமையின் தமிழ்நூலெனக் கூறவேண்டியதாயிற்று.

† மந்தமதியுடைய அதாவது சம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களை விசாரித்தலில் அற்ப புத்தியுடைய அஞ்ஞானி (சொருபத்தை யறியாதவர்) களின்பொருட்டு இத்தமிழ்நூலை ஆரம்பித்தல் என்றதனால் “சம்ஸ்கிருதத்தில் அற்ப மதியுடைய சொருபத்தின் அஞ்ஞானி இத்தமிழ்நூலுக்கு அநீகாரி” யெனப்பட்டது.

இவ்விவக்கணத்தின் பரிகை இதுவாம்:—

1. தமிழ் சம்ஸ்கிருதம் என்னும் இரண்டிலும் அற்பமதியுடைய அஞ்ஞானிகளோ பாமரர்களும் விஷயிகளுமாகிய அநேகஜீவர்க ளிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் மூர்க்கர்களாயிருத்தலின் தங்களை அஞ்ஞானிகளென்று மதிக்காது, ஞானிகளென மதித்திருக்கின்றனர். ஆதலால் அறிதல் வேட்கையின்மையின், விவாகத்தில் அநிகாரியாகிய வுண்ட (ஆண்மையில்லாத) புருஷனைப்போல அவர்கள் கிரந்தத்தில் அதிகாரிகளாகார்.

* 2. சம்ஸ்கிருதத்தில் அற்பமதியையுடையவர்களோ சிலர் தமிழ் உணர்ச்சியுடையோராய் ஞானிகளாய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழ் நூலில் அற்பமதியுடைய ரல்லர். ஆதலால் அறியும்வீருப்ப மின்மையின் கிரந்தத்தில் அதிகாரிகளல்லர்; மூத்தராவர்.

3. அஞ்ஞானிகளோ சிலர் (பாமரர், அல்லது விஷயிகள், அல்லது ஜிஞ்ஞாஸுக்கள்) சம்ஸ்கிருத ஞானர்த்தவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் அற்பமதியுடையவர்களல்லராகலின், தமிழ்நூலில் அதிகாரிகளல்லர்.

ஆதலால் மூழ்குறிய லக்ஷணம் தோஷமின்றியதாம்.

‡ இந்திரியத்தின் அல்லது சித்தத்தின் சஞ்சலத்தன்மையினால் சிர்வணம் செய்யப்பட்ட அர்த்தம் பூதாக்கினியைப்போல உள்வாறு தாரணஞ் செய்யப்படாத.

4. அதுபரந்ததின் பெயர்.

அதிகாரி, சம்பந்தம், விஷயம், பிரயோஜனம் என்பவற்றிற்கு அதுபரந்த பெயர். அதிகாரிமுதலிய கிரந்தத்தின் அதுபரந்தத்தை யறியாவிடின், விவேகிக்குகிரந்தத்திற்கு பிரயிருத்தி யுண்டாகாது. ஆதலால் எவ்வதுபரந்த நன்மையிதனால் அதிகாரி இந்நூலைக் கேட்பாரேனோ, அவ்வதுபரந்தத்தை இப்போது சொல்லுகிறேன். (4.)

5. அதிகாரிவன்மை. 5-23.

அந்தக்காணத்தின் மூன்றுதோஷங்களுண்டு:—1. ஒன்று † மலம், 2. மற்றையது விசேஷம், 3. மூன்றாவது ஆவரணம்.

1. நிஷ்காமகர்மத்தினால் அந்தக்காணத்தின் மலதோஷம் நீங்கும்.
2. உபாசனையினால் விசேஷதோஷம் நீங்கும்.
3. ஞானத்தினால் ஆவரணதோஷம் நிவர்த்தியாகும்.

எவனுக்கு நிஷ்காம கர்ம உபாசனைகளால் மலவிசேஷங்கள் நிவர்த்தியாகிச் சொரூபத்தை மறைக்கும் அஞ்ஞானமாத்மிகம் சித்தத்திலிருக்க

து விடு நாலு கால்களின் நிர்முகாது. அதுபோல சகல கிரந்தங்களும் நான்கு அதுபரந்தங்களின் நிர்முகாது. அவற்றைத் தெரிந்துகொண்டாலன்றி விவேகிக்குகிரந்தத்திற்கு பிரயிருத்தியுண்டாகாது. ஆதலால் கிரந்தாரம்பத்தில் இவற்றைச் சொல்ல வேண்டியது அவசியம். தன்னை (அதுபரந்தத்தை) யறிந்த பிறகு எது முழுகூவைக் கிரந்தத்தோடு சம்பந்தப்படுத்துகிறதோ அது அநுபந்தமாம்.

† ஸ்தூலதேகத்தில் லாதம் பித்தம் கபமென்று மூன்று தோஷங்கள் உண்டு. அவற்றை நிவர்த்திக்கத் தன்வந்திரிமுதலியோர் ஆயுள்வேதத்தைச் செய்திருக்கின்றனர். அதுபோல அந்தக்காணத்திலும் மலம் விசேஷம் அஞ்ஞானமென்று மூன்று தோஷங்களுண்டு. அவற்றை நிவர்த்திக்கக் கர்மகாண்டம் உபாஸனாகாண்டம் ஞானகாண்டமென்றும் மூன்று காண்டங்களோடு கூடிய நாலுவேதங்கள் பரமேசுவரனாற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

1. மலம் என்பது பாவம். அப்பாவம் ஜன்மாந்தரங்களிற்செய்யப்பட்ட அசுபகர்மங்களாலுண்டாகிய அதர்மம், அபூர்வம், அதிருஷ்டம் என்னும் பெயர்களோடுகூடிய சம்ஸ் சொரூபமாய் யிருத்தலால் அதிருக்ஷமாய் யிருக்கிறது; ஆதலால் பிரத்தியக்ஷமாகிறதில்லை. மலம் எனமாயினும் அசுபவாசனீயால் அஃது அதுயிக்கப்படுகிறது. நிஷித்த கர்மத்திலாவது விஷயத்திலாவது எவனுக்கு இச்சையுண்டாகின்றதோ, அவனுடைய சித்தத்தில் அதுவாசனை யிருக்கின்றது. அதனால் அவன் “மலதோஷத்தோடுகூடியவ” னென்று அதுமாதிரிக்கப்படுகின்றான். இதனை நிவர்த்திக்க நிஷ்காமகர்மம், பூததையை, சசுவாநாமோச்சாரணம் என்பவை உபாயங்களாம். இவற்றில் முதல் இரண்டு உபாயங்களும் மலத்தை மாத்மிகம் போக்கும். நாமோச்சாரணம் விசேஷத்தையும் போக்கும்.:

2. சித்தத்தின் சஞ்சலத்தன்மைக்கு விசேஷமென்று பெயர். எவனுடைய சித்தம் பெயரற்றதின் கிரவணமுதலியவற்றிலாவது மகர் வாக்கியத்தின் அர்த்தமாகிய தனது சொரூபத்திலாவது ஸ்திரமாய் நிர்மாமல் அந்நியவிஷயங்களில் பிரயிக்கிறதோ அவன் சித்தம் சஞ்சல முடையதாம். இதனாலேயே அவன் விசேஷதோஷத்தோடு கூடியவனென்று அறியப்படுகின்றான்.

கிறேன். எவன் கனம் அமைச்சர் கருத்து? அமைச்சர்: கனம் பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னது சரியாக இருக்கிறது. புரட்சி எதிராக இருக்கிறது.

(5)

6. நான்கு சாதனங்களின் வர்ணம், 6:14.

1. விவேகம், 2. அவராக்கியம், 3. சமாதிஷ்ட்சம்பந்தி, 4. மமகாபந்தவம்
என்பவை சாத்தவர்களாம்.

7. (1.) விவேகலக்ஷணம்.

1. ஆத்மா நாசமின்றியதும் கிரியையின்றியதுமாம்.
2. ஜகத்து நாசமுள்ளதும் கிரியையுடையதுமாம்.

இவ்வாறு அறிதலை + விவேகம் என்பார்.

விவ்விவேகமே எல்லாச் சாதனங்களுக்கு மாதாரமாம். ஏனெனின் முதலில் விவேகமுண்டாகுமாயின், பின் வைராக்கியாதி மற்றச் சாதனங்களுமுண்டாம். விவேகமுண்டாகாவிடின் மற்ற முன்றும் உண்டாகா. ஆதலால் வைராக்கியம், சமாதிஷ்ட்சம்பத்தி, முமுகசுத்துவம் என்பவற்றிற்கு விவேகம் † ஏதுவாம்.

(7c)

இதனை நிவர்த்திக்க (1) ஈசுவர நாமோச்சாரணம், அஜ்யாமந்திரோச்சாரணம், ஈஸ்வரமூர்த்தித் தியானம் அல்லது நிரக்ருணப் பரஹ்மசிந்தன முதலிய உபாசனாக்கள் செய்யத்தக்கனவாம். ஏனெனின் உபாசனையால் சித்தம் ஏகாக்ஷரமாக விசேஷமோஷம் நிலிருத்தியாகிறது. (2) அல்லது ஈசுவரபுத்தியாகக் குருவைச் சரீரம், வாக்கு, மனம், தன்ம் என்பவைகளாற் சேவைசெய்யின், அச்சேவை கர்மோபாஸனைக் வின்றியே சித்தத்திற்குச் சத்தியையும் ஏகாக்ஷரத் தன்மையையும் கொடுக்கும். (3) அல்லது மந்தமான ஞானவிருப்பினலும் பரீதியுடன் வேதாந்த இரவணத்திலாவது அபியாசத்தி லாவது பிரவிருத்தித்தலும் கர்மோபாஸனைக் வின்றியே சித்தத்துக்குச் சத்தியையும் ஏகாக்ஷரத் தன்மையையும் கொடுக்கும்.

3. பரஹ்மரூப ஆத்மாவை நான் அறியேன் என்னும் வியவகாரத்திற்கு உறுதி அளிப்பதற்காக இது தத்துவஞானத்தால் நிவர்த்தியாகும்.

* பிரகஸ்பதிசுவனம் என்னும் யாகத்துக்குப் பிராஹ்மணனும், ராஜகுமாரனும், கந்திரியனும், ஸேரம யாகத்துக்கு வைசியனும் எப்படி யதிகாரிகளோ, அப்படியே வேதாந்த விசாரத்துக்கு நான்கு சாதனங்களோடும் கூடினவன் அதிகாரியாவான்.

† அன்னமானது நீரையும் பாலையும் பிரிப்பதுபோல, ஆத்மாவையும் அறாத்மாவையும் திடமாக விசாரித்தல் (பிரித்தறிதல்) விவேகம். இவ்விவேகமாத்திரத்தால் ஜகத்து மித்தையென்னும் பரோகூளுரான முண்டாகுமேயன்றி அபரோகூளுரான முண்டாகாது. ஆதலால் மற்றச் சாதனங்களும் வேண்டும்.

† சங்கை:—பிறரை வெல்லும் விருப்பினர்களாகிய பண்டிதர்களுக்கும் “ஆத்மா நித்தியம்; ஆத்மாவிற்குக் கீழமான தோஷம் பிரபஞ்சவடிவ அளத்தா அரித்தியம்” என்னும் வடிவின் தாபிய பேதலான மென்னும் விவேக முண்டாயிருக்கின்றது. ஆனால் அது ஏன் அவர்களுக்கு வலாக்கியாதி பிற்சாதனங்களுக்கு ஏதாவதெனில்.

சமாநாணம் :—அப்பண்டிதர்களுக்குச் சாஸ்திராப்பியாசத்தினால் விவேகஞானம் முண்டாயினும், அது நிவந்தகம் காம் உபாசனைகளால் சுத்தியின்றிய மலின அத்தக் காரணமாகிய தேசத்தி லுண்டாகின்ற தாகலின்,

1. வேறிடத்தினின்றும் பெயர்த்துச் சேலம்பந்தமின்றிய பாலிலிதத்தில் ஈயப் பட்ட கதலி விருஷத்தினையேபோல, ஸ்வாசகியமுதலிய பிற்சாணவழி (பக்க) விருஷ

8. (2) வைராக்கிய லக்ஷணம்.

பிரஹ்மலோக பரியந்தமான போகங்களில் இச்சையுண்டாகாமல் அவற்றை விடுதலை * வைராக்கியமா மென்று வேதார்த்தத்தை யறிந்த முனிசு சொல்வது இவ்வாறு.

(8.)

9. (3) சமாதி ஆறன்பெயர். 9-13.:

சமம், நமம், சிரத்தை, சமாதானம், உபாதி, தீதிகை யென ஆறாம். (9.)

10. [1-2] சமதமலக்ஷணம்.

(1) மனதை விஷயங்களினின்றும் தடுத்தலை நல்லதிரர் + சம மென்பர்.

பரம்பரைக்கு ஏதுவாகிறதில்லை. ஆனால் அந்த விவேகம் சித்திர அங்கதனைப்போலும், சித்திர அமுதத்தைப்போலும், சித்திர அக்கினியைப்போலும் சொன்மாதிரத்தா லாகிய யதா யிருத்தலின் அவிவேகமேயாம்.

2. சுத்தியுள்ள அந்தக்கரண தேசத்தில் உதயமாகிய விவேகம் ஜலமும் ரசமுமுள்ள (சுதுப்பு) நிலத்தில் நடப்பட்ட கதலி விருகத்தினைப்போல வைராக்கியாதி பிற்சாதன வடிவ பிறவிருகங்களின் பரம்பரைக்கு ஏதுவாகின்றது ஆதலால் சுத்தசித்தமாகிய பூமியில் உதயமாகிய விவேகம் வைராக்கியத்திற்கு அசாநாரண காரணமாம். வைராக்கியம் ஷட்சம்பந்திக்கு அசாநாரணகாரணமாம். இவ்வாற்றால் பின்பின் சாதனங்களுக்கு முன்முன் சாதனங்கள் நிமித்தகாரணமாம். சுத்த அந்தக்கரணமாகிய பூமி எல்லா வற்றிற்கும் உபாதானகாரணமாம்.

ஆதலால் சித்தசுத்தி பூர்வமான விவேகம் முமுக்ஷுக்களால் அவசியம் சம்பாதிக்கத்தக்கதாம்.

* வைராக்கியமாவது தியாகஞ்செய்யும் இச்சை, அல்லது இச்சையில்லாமை. இது 1 யதமானம். 2 வியதிருகம். 3 உதேநீநியம். 4 வசிகாரம் என நாலுவகையாம்.

1. யதமானம் என்பது மந்தவிவேகம்.

2. வியதிருகம்:—கீரியானது நகுலக்கொடியை யாசிரயித்துப் பாம்புடன் சண்டையிலேனுபோல் சற்சங்கத்தின் ஆசிரயத்தால் தூர்க்குணத்தை விடுதலிலும், நற்குணத்தைக் கொள்ளாதலிலும் உண்டாகும் உற்சாகம் வியதிருகமாம்.

3. இந்திரிய நிக்கிரகமே உதேநீநியம்,

4. மனோநிக்கிரகமே வசிகாரம். இது (1) மந்தம், (2) தீவிரம், (3) தீவிரதாமென மூவகையாம்.

(1) புத்திரதனாகி அசத்தால் சமாரத்தை வெறுக்கும் புத்திவிருத்தி மந்தமாம்.

(2) இந்த லோகத்தில் புத்திராதி சம்பந்தத்தா லுண்டாகும் சுகத்தை இச்சியாமலிருப்பது தீவிரம்.

(3) புனராவிருத்தி யுண்டென்பதை யறிந்து சர்வலோகங்களின் இச்சையு மில்லாமலிருப்பது தீவிரதாம்.

இவற்றில் ஞானத்துக்குக் காரணம் தீவிரதா வசிகார வைராக்கியமாம். இதனையே ஜிஞ்ஞாஸு சம்பாதிக்கவேண்டும்.

† தோஷதிருஷ்டியாகிய அஞ்சுத்தால் மனதாகிய யானையைச் சுவாதினப்படுத்துவது சமம்.

- (2) இந்திரியங்களை விஷயத்திற் செல்லவிடாமற் தடுப்பதனைத்
* தம மென்பர். (11.)

11. [3-4] சிரத்தை சமர்தானலக்ஷணம்.

- (3) † சிரத்தை வேதகுரு வாக்கியங்களில் விசுவாசம்வைப்பது. (12.)

- (4) ‡ சமர்தானம் மனது சலியாமல் ஸ்திரமாய் நிற்பது. (13.)

12. [5] உபராமலக்ஷணம்.

* தோஷதிருஷ்டி பூர்வகமாய்ச் சாஸ்திரசிந்தனையாகிய சாட்டையால் சப்தாதி விஷயவடிவ மார்க்கத்தில் போகும் இந்திரியங்களாகிய குதிரைகளைச் சுவாதீனஞ் செய்தல் தமம். இரூபபூச்சின்மீய் கண்ணாடியில் முகத்தைப் பார்க்கும்போது நேத்திர விருத்தி வெளியிற் சென்றுவிடுகின்றது. அதுபோல இந்திரியவாயிலை விஷயங்களினின்றும் தடுத்தலாகிய தமமின்றி மனதின் நிரோதமாகிய சமம் சித்தியாது. கடிவாளத்தைப் பிடித்தாலன்றிக் குதிரை யடங்காததுபோல மனதின் நிரோதமாகிய சமமின்றி இந்திரியங்களின் நிரோதமாகிய தமம் சித்தியாது. ஆதலால் இச்சமதமங்களுக்கு ஒன்றற்கொன்று அபேகையுண்டு.

அங்ஙனமே எல்லா வுட்சம்பத்திகளுக்கும் ஒன்றற்கொன்று அபேகையுண்டு.

அதுமேல் 8 வது பக்கம் § விளக்கவுரையில் நிரூபிக்கப்படும்.

* † எவனுக்கு ஈசுவரன் குரு முதலியவர்களிடத்தில் பூஜ்யபுத்தியால் பிரீதிரூப பக்தியுண்டாகிறதோ, அவனுக்கு வேதம் சாஸ்திரம் குரு என்பவர்களின் வசனங்களில் சிரத்தை யுண்டாகிறது ஆகையால் சிரத்தை பக்தியை அபேகைக்கிறது. இந்தக் கிரந்தத்தில் மூன்றாவதாகச் சொல்லப்பட்ட சிரத்தை சில கிரந்தங்களில் ஆறாவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(1) சர்வசாதனங்களின் சம்பத்தியாகிய தயிர்கடைதலின் சாமக்கிரியில் சிரத்தை கடைதற் பாத்நிரமாம். அது பங்கமானால் சகல சாதனங்களும் வியர்த்தமாகும்.

(2) அல்லது சகல சாதனங்களின் சம்பத்தியாகிய விருகூத்திற்குச் சிரத்தை பழமாம். அது நாமமானால் சகல சாதனங்களும் வியர்த்தமாகும்.

சிரத்தையிருந்தால் மற்றச் சகல சாதனங்களும் ஸபலமாம். ஆதலால் ஞானத்தின் சகல சாதனங்களிலும் சிரத்தை முக்கிய சாதனமாம். அது குஸங்கம் (கீரட்டி) முதலிய நாச நியித்தங்களினின்றும் இரூகிக்கத்தக்கதாம்.

சாதன சம்பத்தியாகிய தயிர் கடைதற் சாமக்கிரியின் உருவகம் ஸ்ரீ போதாத்நாசரமென்னும் ஞானின் முதல் ரத்தினத்திலும், இச்சாதன சாமக்கிரியாகிய விருகூத்தின் உருவகம் ஸ்ரீ பாலபோதினியென்னும் உரையோடு கூடிய பாலபோதத்தின் முதல் உபதேசத்திலும் விஸ்தாரமாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

‡ பிரஹ்மரூப லக்ஷியத்தில் சித்தம் ஏகாக்கிரமாயிருப்பது சமாதானம். மூன் அதிகாரிலக்ஷணத்தில் உபாஸனையால் விசேஷதோஷம் நீங்கிச் சித்த ஏகாக்கிரத்தன்மையுண்டாயிருக்க வேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இவ்விரண்டு சித்த ஏகாக்கிரத்தன்மைகளுக்கும் வித்தியாசம் யாதெனின், முதலாவதுசகுணப்பிரஹ்மத்தின் அல்லது மூர்த்தியின் உபாஸனையால் உண்டாவது; இரண்டாவது நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தினிடத்தில் இருப்பது.

(5) * உபநாமாவது சாதனசகித சகல கர்மங்களையும் விட்டு விஷமாக எண்ணி விஷயங்களை விட்டோடுதலும், †. ஸ்திரீயை வெறுத்தலுமாம். (14.)

13. [6] திதிக்கையின் லக்ஷணம்.

(6) ¶ திதிக்கையாவது சீதோஷ்ணம் பரிதாசமுதலிய 'துவந்துவங்களைச்' சகிப்பது திதிக்கையாமெனப் பண்டிதர்களாகிய \$ முனிவரவிறைவர் கூறுவர். இச்சமமுதலிய \$ ஆறும் ஒரே சாதனமாக வெண்ணப்படுகின்றன. ஆதலால் விவேகிகள் சாதனங்கள் ஒன்பதாகா, நான்கையாமென்று சொல்லுவார். (15.)

* தியாகஞ்செய்தபின் அடையப்பட்ட விஷயத்தில் மறுபடியும், இச்சை யுண்டா காமலிருப்பது வைராகியத்தின் பயனாகிய உபநாமமாம். இதனையே உபநாயென்றும் விடவென்றும் கூறுவர் இதுவே மீண்டும் போகங்களில் அதினமாகாதிருத்தல் வடிவின் தாகிய வைராகியத்தின் பயனாம். அடையாத விஷயங்களில் தோஷதிரஷ்டி பூர்வக மாய் இச்சையில்லாமலிருப்பது வைராகியம்.

† ஸ்திரீ, தனம், ஜாதி, அபிமானம் முதலிய கர்மத்தின் சாதனங்களோடு.

‡ இங்கு "விஷயங்களை விட்டோடுதல்" என்பதனாலேயே ஸ்திரீ முதலிய சகல விஷயங்களிலும் அருவருப்புக் காட்டப்பட்டது. மீண்டும் காரியாகிய விஷயத்தில் அரு வருப்பைக் கூறுதலால் புரகுத்தி (கூறியது கூறல்) என்னும் தோஷ முண்டாகின்றது. ஈன்றாலும் பல ஜன்மங்களில் செய்த ஸ்திரீசங்கத்தின் சமஸ்காரம் தீவிரமாயிருந்த லாலும், ஸ்திரீயினிடத்தில் சப்தம் ஸ்பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் மைதுன மென்னும் ஆறு விஷயங்களும் மிகுதியாய்ப் பெறப்படுதலாலும், மற்றவிஷயங்களினும் ஸ்திரீ விஷயம் பிரபலமாம். ஆதலால் அதனிடத்தில் அதிக அருவருப்பைச் செய்தல்வேண்டுமென்னும் அபிப்பிராயத்தால் அதனை மீண்டும் கூறியதாமாகவிய, அது ஈண்டுக் கூறியது கூற லென்னும் துஷணமாகாது பூஷணமேயாம்.

¶ ரொவனுதிப் பிரசங்கங்களில் அவைகளுக்கு விரோதமான சீதோஷ்ணம் பரி தாகம் முதலியவைகளைச் சகித்தல் திதிக்கை. இஃது இவ்லாபியின் ரொவனுதி காலங் களில் பரிதாகம் முதலியவைகள் சம்பவிக்கும். அப்போது அவற்றை நிவிர்த்திக்க மனது பிரவர்த்திக்கும். அதனால் ரொவனுதிகளுக்கு விக்கினமுண்டாகும். ஆதலால் திதிக்கை (சகித்தல்) அவசியம் வேண்டும்.

\$ முனி = சங்கியாசி; அவர்களில் வரர் = சிரோஷ்டர்களாவார் வித்துவந்தஸ்கியாசி கர்; அவர்களுக்கு இறைவர் = ஆசாரியர். அவர்கள் ஈண்டுமுனிவரவிறைவர் எனப்படுவர்.

‡ சரீரூபாதத்திற்கு இந்திரியங்கள் குதிரைகள், மனம் கடிவாகம், புத்தி சா ரதி, ஆத்மா எனுமானன். எவனுடைய சாரதி சரியாயிருக்கிறதோ, அவனுடைய இந் திரியங்களென்னும் குதிரைகள் ஈன்மார்க்கத்திற் சென்று, எனுமானனை ஸ்வர்க்கம் அல் லது மோகம் என்னும் இடத்திற் சேர்ப்பிக்கும். சாரதி தவறுடையவனுயின், இந்திரி யங்கள் என்னும் குதிரைகள் தவறான வழியிற் சென்று எனுமானனை கரகத்திற் கொ ண்டு சேர்ப்பிக்கும். ஆதலால் முமுகுவானவன் தனது புத்தியாகிய சாரதி தனக்குத் தோற்றியவண்ணம் கடவாமலும், இந்திரியங்களாகிய குதிரைகள் ஈன்மார்க்கத்திற் றெல்லும்படியாகவும் செய்யவேண்டியது. இவ்விடத்தில் புத்தியாகிய சாரதியை வசப்படுத்துதல் சமம் எனப்படும். இந்திரியங்களாகிய குதிரைகளை வசப்படுத்துதல் தம

14. (4.) முழுக்ஷுத்துவ லக்ஷணம்.

பிரஹ்மப்பிராப்தியும் அநர்த்த நிவிர்த்தியும் மோக்ஷத்தின் சொந்தமாய்.

மெணப்படும். புத்தியும் இந்திரியங்களும், சாரதியின் அதினைத்திற் குதிரைகளும், குதிரைகளின் அதினைத்தில் சாரதியுரிப்பதுபோல் இருக்கின்றன.

சுவர்ணத்தாற் செய்யப்பட்ட அநேக மணிகளையுடைய மாலை ஒரு பூஷணமாக எண்ணப்படுவதுபோல, சமதமாதிகள் வெவ்வேறு யிருந்தாலும் பாஸ்பரம் சகாயத்தை அபேகித்தலால் அவை ஆறும் ஒரு சாதனமாக எண்ணப்படுகின்றன. சமாதியாற்றும் பாஸ்பரம் சாதனமாதல் வருமாறு:—

1. (1) மனதை யடக்குதலாகிய சமமின்றி இந்திரியங்க ளடங்கா ஆகலின் தமம் சமத்தை யபேகிக்கிறது.

(2) மனவடக்கமின்றிப் பகிர்முகமாகிய (ஸ்திரீ புத்திராதி விஷயங்களில் பற்றுடைய) மனத்திற் கு வேதாந்த சாஸ்திரத்திலும் சற்குருவினிடத்திலும் பூர்ண ரொத்தையிராது ஆதலால் சீர்த்தையும் சமத்தை யபேகிக்கிறது.

(3) மன நிரோதமின்றிப் பிரஹ்மத்தில் சித்தம் ஏகாக்ஷரத்தன்மையை யடையாது. ஆதலால் சமாதானமும் சமத்தை யபேகிக்கிறது.

(4) பாஸ்முதலிய உத்தம ஆகாரத்தால் வளர்க்கப்பட்ட கட்டினிறிய பூனை எலியைக் கண்டவுடன் நிற்காமல் அதன்பேரில் பாய்வுதுபோல், விஷயங்களினின்றும் உபரதியடைந்த மனதும் நிரோதமென்னும் கயிற்றால் கட்டப்படாததாயின், நிற்காமல் கிடைத்த விஷயங்களில் பாயும். ஆதலால் உபரதியும் சமத்தை யபேகிக்கிறது.

(5) அந்தர்முகமான மனகிற்றாறன் சீதோஷ்ணாதி துவந்துவங் (இருமை)களைச் சகிக்கமுடியும்; பகிர்முகமான மனதால் சகிக்கமுடியாது. ஆதலால் திதிகைடியும் சமத்தை யபேகிக்கிறது.

இவ்வாற்றால் தமாதிசு ஐத்திற்கும் சமம் சககாரியம் (சகாயமாய்.)

2. (1) அங்ஙனமே இராசப்பூச்சின்றிய கண்ணாடியில் கேத்திரவிருத்தி தடுக்கப்படாததுபோல? இந்திரியவாயிலத் தடுத்தலின்றி மனம் தடுக்கப்படுகிறதில்லை. ஆதலால் சமம் தமத்தை யபேகிக்கிறது.

(2) உருவமுதலிய விஷயங்களில் பற்றுள்ளவனுக்குச் சற்குரு சற்சாஸ்திரங்களில் ரொத்தையிரா தாகலின் சீர்த்தையும் தமத்தை யபேகிக்கிறது.

(3) இந்திரிய நிக்கிரகமின்றிச் சஞ்சலமடைந்த மனதில் ஏகாக்ஷரத்தன்மை நிலைக்கிறதில்லை ஆகலின் சமாதானமும் தமத்தை யபேகிக்கிறது.

(4) இந்திரியங்களை யடக்காவிடின், பிரத்தியக்ஷமாய் அதுபலிக்கப்பட்ட அதுகல விஷயங்களில் இராகத்தின் புலப்பட்ட சம்ஸ்காரவாயிலாக இச்சை யுண்டாம். ஆதலால் உபரதியும் தமத்தை யபேகிக்கிறது.

(5) இந்திரிய நிரோதமின்றி விஷயங்களைக் காண்பதினால் சஞ்சலப்படும் மனது சீதோஷ்ணாதினைச் சகியாது. ஆதலால் திதிகைடியும் தமத்தை யபேகிக்கிறது.

அதன் * தீவிரமான இச்சை முழுகுத்துவ மெனப்படும். (16.)

விவேகாதிகள் நான்கும், சிவனா, மன்ன நிதித்தியானை மென்னும் முன்னும், தத்துவம் பதார்த்தங்களின் + சோதன மொன்றுமாகிய எட்டும் ஞானத்துக்குச் சாதனங்களை மெனப்படும். (17.)

இவ்வாற்றால் சமமுதலியவற்றிந்துத் தமம் சுககாரியாம்..

3. அங்ஙனமே சற்குரு சற்சாஸ்திர வசனங்களில் விசுவாசமாகிய சித்தையின் நிச்சி சிவனாத்திற் பிரவிருத்திக்கும் இச்சையின்மையால் பதியினிடத்துச் செல்லுவதில் உபயோகியான சிங்காரத்தை விதவையணியாததுபோலச் சிவனாத்திற் உபயோகியான சமமுதலிய எச்சாதனத்தையும் புருஷன் தரியான். சித்தையின் நிச்சி தரிக்கப்பட்ட சகல சாதனங்களும் விதவையினால் செய்யப்பட்ட சிங்காரத்தைப்போல வியாத்தமாம் ஆதலால் சமமுதலிய சகல சாதனங்களும் சித்தையையே அபேக்ஷிக்கின்றன இவ்வாற்றால் சித்தை சமமுதலிய சகல சாதனங்களுக்கும் சுககாரி யென்பது வெளிப்படையாம்.

4. அங்ஙனமே சித்த ஏகாக்கிரத்தன்மையின் நிச்சி சமாதானத்தனங்கள் சித்திக்கு மாட்டா. ஆதலால் சமமுதலியன சமாதானத்தை யபேக்ஷிக்கின்றன. இவ்வாற்றால் சமமுதலியவற்றிந்துச் சமாதானம் சகாயமாம்.

5. அங்ஙனமே விஷயங்களினின்றும் சித்தம் உபாதி யடையாதாயின் சமமுதலியன சித்திக்குமாட்டா. ஆதலால் சமமுதலியன உபாதியை யபேக்ஷிக்கின்றன. இவ்வாற்றால் சமமுதலியவற்றிந்து உபாதி சகாயமாம்.

6. அங்ஙனமே சித்தம் உஷ்ணம், பசி தாகம், லாபம் ஈஷ்ட முதலிய அநேக வியவகாரத்தாலுண்டாம் உபத்திரவங்களைச் சகித்தவன்றி மனநிரோதம், இந்நிரிய நிரோதம், குருசாஸ்திர வசனங்களில் விசுவாசம், சித்தத்தின் ஏகாக்கிரத்தன்மை, அடையப்பட்ட தனது விஷயங்களில் உபாதி என்னும் இவை உண்டாகா. ஆதலால் சமாதிகள் திதிகையாகிய தவத்தையும் அபேக்ஷிக்கின்றன. இவ்வாற்றால் சமமுதலியவற்றிந்துத் தித்தை சுகாயமாம்.

இவ்விதமாகச் சமமுதலியன பரஸ்பரம் சகாயமாகின்றன. ஆதலால் இவை ஆறும் ஒரே சாதனவடிவமாம்.

* தீவிரமென்பது பரியுன்னவன் அன்னத்தைத் தேவெதுபோலும், எவ்ருப்பில் அகப்பட்டவன் ஐவத்தைத் தேவெதுபோலும் இதை முழுமுகூதவம் எல்லாச்சாதனங்களுக்கும் முன்னரே யுண்டாகின்றது. ஏனெனின் 'பிரயோஜனத்தைக்கருதாமல் மந்தனம் ஒன்றிற் பிரவர்த்தியான்' என்பதனால் மந்தமான மோக்ஷரூபவலத்தின் இச்சையின்வாடிட்டால் சிஷ்காம காமத்தில் ஒருவனுக்கும் பிரவிருத்தியுண்டாகாது. ஆதலால் மந்தமான மோக்ஷ இச்சை எல்லாச் சாதனங்களுக்கும் முன்னரே இருக்கவேண்டியது. ஆனால் அப்போது அது தீவிரமாகிறது. மற்றச் சாதனங்கள் சித்தித்தபின் அவ்விச்சை தீவிரமாகின்றது. அத்தீவிர இச்சைதான் சிவனாத்திகளின் பிரவிருத்தியுண்டாகும்படி செய்கின்றது.

+ சேதனத்துக்கும் ஜடத்துக்கும் முறையேயுள்ள காரணகாரியத்தன்மை அநிஷ்டான அத்தியஸ்தத்தன்மை திருஷ்டா திருசெய்தத்தன்மை சாஷிசாக்ஷியத்தன்மை வண்பவற்றைச் சாஸ்திரத்திற் கூறியபடி விசாரித்தல் அதாவது அன்னம் பாலைபும்

15. அந்தரங்க பகிரங்க சாதனங்கள் 15-16.

1. முற்கூறிய விவேகாதிகளெட்டும். அந்தரங்க சாதனங்களாம்.

2. யஞ்ஞாதிகர்மங்கள் † பகிரங்கஸாதனங்களாம்.

அவற்றில் ஜஞ்ஞாசுவானவன் பகிரங்கத்தைவிட்டு ‡ அந்தரங்கத்தைக் கொள்ளவேண்டியது.

1. எவற்றிற்குச் சிரவணத்திலாவது ஞானத்திலாவது பிரத்தியக்ஷபய நிருக்கிறதோ அவை அந்தரங்கசாதனமாம்.

விவேகாதிகள் நான்கும் சிரவணத்துக்குச் சாதனமாயிருக்கின்றன. ஏனெனின்,

நீரையும் பிரிப்பதுபோலும், அல்லது வெண்ணெயையும் மோரையும் பிரிப்பதுபோலும், மண்ணையும் கிணற்றுகாயத்தையும் பிரிப்பதுபோலும் பிரிப்பதே பதார்த்தசோதனையாம். வேதாந்த சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட சகலப் பிரக்கிரியைகளுக்கும் இப்பொருளை யறிவித்தலிலேயே தாற்பரியமாம். இவ்வந்தமே மகாவாக்ஷியார்த்த ஞானத்தில் உபயோகியாம். ஆதலால் முற்கூறிய பதார்த்த சோதனம் முமுகாவினால் செவ்வையாய் செய்யத்தக்கதாம்.

* தனுசினின்று விடுபட்ட பாணமானது லக்ஷியத்தை (குறியை)த் துளைப்பதற் சமீபித்த சாதனமாகுதலால் அதுஅதன் அந்தரங்கசாதனமாம். அதுபோல விவேகாதிகள் எட்டும் ஞானத்தின் சமீபித்த சாதனமாயிருத்தலின் ஞானத்தின் அந்தரங்கசாதனங்களெனப்படுகின்றன.

† தனுசு தூரத்திலிருப்பதாய் லக்ஷியத்தைத் துளைத்தற்குப் பாணத்தை விடத்வாயிலாகச் சாதனமாயிருத்தலால், அது அதற்குப்பகிரங்கசாதனமாம். அதுபோல யஞ்ஞமும், ஸகுறோபஸூனை முதலிய கர்மங்களும் ஞானத்துக்குத் தூரத்திருப்பனவாய், பாவமும் விஷேஷமுமான மலங்கள் இயன்றவாறு ஒழிதலாகிய சித்தசுத்தியைக் கொடுத்தலோடு ஞான விருப்பத்தை யுண்டாக்குதல்வாயிலாகச் சாதனங்களாயிருக்கின்றன. ஆதலால் அவை ஞானத்தின் பகிரங்கசாதனங்களாம்.

‡ இவற்றில் அந்தரங்கசாதனத்தைச் சம்பாதித்தபின் பகிரங்கத்தை விடவேண்டியது. கிணற்றில் விழுந்தபுருஷன் முதலில் மரவோர் முதலிய ஏதேனும் ஓராதாரத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறான் பின் அவனை வெளிப்படுத்துவதற்கு இரக்கமுள்ள ஓர் புருஷன்கயிற்றை விடின், அப்போது அவன் தான் முன்பற்றியிருந்ததைவிட்டுக் கயிற்றைப் பிடிக்கின்றான். அவ்வாறு கயிற்றைப் பிடிக்காமல் தான் முன் பிடித்திருந்த ஆதாரத்தை யும் விட்டுவிடுவானாயின் அக்கிணற்றிலேயே மூழ்குவன்.

அங்ஙனமே ஜனனமாணமென்றும் ஜலந்தோடுகூடிய சம்ஸாரமாகிய கிணற்றில் விழுந்த ஜீவன் சாதசங்கமுதலிய நிமித்தத்தா லடைவப்பட்ட சுபவாசனையினால் கர்ம உபாசனைகளிற் பிரவர்த்திக்கின்றான் எப்போது ஈசுவரானுகூல தயையுடைய புருஷனது கிருபையினால் சித்தசுத்தி பூர்வமான ஞானவிருப்பமுதலிய சாதனங்களின் அடைவுண்டாகின்றதோ, அப்போது அந்தப் புருஷன் ஞானவிருப்புடையோனாய்க் கர்மமாகிய பகிரங்க சாதனத்தைவிட்டு விவேகமுதலிய அந்தரங்க சாதனத்தைச் சித்தத்தில் தரிக்கின்றான். ஆனால் அந்தரங்க சாதனத்தை யடைதலின்றிப் பகிரங்க சாதனத்தை விடுவானாயின், இத்தச் சிவன் உபயப்பிரஷ்ட (இரண்டினின்றும் எழுவியவு) ஞாய்ச் சம்சாரமாகிய கிணற்றில் மூழ்குவன். *

(1) விவேகாதிகளின்ரிய பசிர்முக புருஷனுக்குச் சிவனம் சித்திக்கிற நிலை.

(2) அங்கனமே சிவனமனன நிதித்தியாசனங்களுக்கு ஞானத்தில் உபயோகமிருக்கின்றது. சிவனாதிகளின்ரி ஞானமுண்டாகிறதில்லை.

(3) அங்கனமே தப்பதாரித்த துவம்பதாரித்தங்களின் ஞானமின்றியும் அபேதஞான முண்டாகிறதில்லை.

இவ்வாறு விவேகாதி நான்கு சாதனங்களும் சிவனத்திலும், சிவனாதி நான்கு சாதனங்களும் ஞானத்திலு முபயோகப்படுதலால் அவ்வேட்டே அந்தாங்கசாதனங்களாம்.

16. 2. எந்தச் சாதனத்துக்குச் சிவனமாவது ஞானமாவது பிரத்தி யகூப பயனாகிறதில்லையோ, அந்தக்காணசுத்தி எதற்குப் பயனாகிறதோ, அது ஞானத்துக்குப் பகீரங்கசாதன மெனப்படுகின்றது. இத்தன்மையன யஞ் ஞாதி கர்மங்களாம்.

யஞ்ஞாதி கர்மங்கள் சம்சாரத்துக்குச் சாதனமா யிருத்தலின், அவற் றால் அந்தக்காணசுத்தி யுண்டாமென்று கூறுதல் பொருந்தா தாயினும், அவை* ஸகாமபுருஷனுக்குச் சம்சாரத்துக்கு ஹேதுவாயும், நிஷ்காமபுருஷ னுக்கு அந்தக்காண சுத்திக்கு ஹேதுவாயு மிருக்கின்றன. இவ்வாறு நிஷ் காமபுருஷனுக்கு அந்தக்காணசுத்தி வாயிலாக ஞானத்துக்கு ஹேதுவா யிருத்தலால் யஞ்ஞாதிகள் பகீரங்கஸாதனங்க ளெனப்படுகின்றன.

விவேகாதிகள் அந்தாங்கஸாதனங்க ளெனப்படுகின்றன. பகீரங்க மென் பது தூரத்தது. அந்தாங்க மென்பது சமீபத்தது. யஞ்ஞாதி கர்மங்கலையும்

* ஒருவர் இரஸாயன முணாதவராய்ஸ்தானதானங்களுடைய ஸாதவாயிருந்தார். அவர் தமது சிஷ்யனைச் சமீபத்தில் உட்காரவைத்தது, உருக்கியதாயிரத்தில் ஓர் பச்சிலை யின் இரசத்தைப் பிழிந்த இரஸாயனம் செய்தது காட்டினார். பின்னாத தாம் அநேக வருஷங்கள் வரையில் தீர்த்தயாத்தனா செய்துகொண்டிருந்தார் அப்போது அச்சிஷ்ய னது கையிலுல் இரஸாயனம் செய்யப்படவில்லை; உண்மையானவழி தடைபட்டது. அந்தக் குருவானவர் மீண்டும் திரும்பிவந்தபோது சிஷ்யனை நோக்கி “தாயிரத்தில் இப் பச்சிலையின் இரசத்தினையே நேரான கையிலுல் விவெதனல் இரஸாயன முண்டா காதது; தரித்திரத்தன்மையே யுண்டாகும். தலைகீழாகப் பச்சிலையின் இரஸத்தைப் பிழி வதனால் அல்லது வேறு சேர்க்கையிலுல் இரஸாயனமுண்டாம்; தரித்திரத்தன்மை நீக்கிவிடும்” என்றனர். அப்போது அவன் அவ்வாறே செய்து சித்திபெற்றான்.

அங்கனமே சாஸ்திரமாயிய குரு ஜீவனுக்குச் சித்தசுத்தியாயிய இரஸாயனம் சித்திக்கும்பொருட்டு அறிவிக்கப்பட்ட கர்மம் எதுவோ, அது காமத்தால் (இச்சை யோடு) செய்யப்பட்டதாய்ச் சித்தசுத்தியாயிய இரஸாயனத்திற்கு ஏதுவாகாதது, சம் ஸாரமாயிய தரித்திரத்தன்மைக்கு ஏதுவாகின்றது. இக்கர்மமே நிஷ்காமத்தன்மையாற் செய்யப்பட்டதாய்ச் சித்தசுத்தியாயிய இரஸாயனத்திற்கேதுவாய்ச் சம்ஸாரமாயிய தரித் திரத்தன்மையை நீக்குகின்றது. இங்கு அதுபாண பேதத்தால் ஓளவுத்ததின் குணம் வேறுபடுதலும் திருவ்டார்த்தமாம்.

அவற்றிற்குச் சாதனமான ஸ்திரீ தன புத்திராதிகளையும் தியாகம் செய்பவன் ஞானாதிகாரியாவன். ஞானாதிகாரியிடத்தில் யஞ்ஞாதிகள் சம்பவியாமையால் தூரத்திருப்பனவாம். (19.)

17. விவேகாதிகள் அந்தரங்க சாதனமாமாறு.

விவேகாதிகள் ஞானாதிகாரியிடத்திற் சம்பவித்தலால் சமீபத்தவாம். அவற்றிலும் இவ்வளவு பேதமுண்டு:—* விவேகாதிகள் சிவவணத்தி லுபயோகப்படுகின்றன. † சிவவணாதிகள் ஞானத்தி லுபயோகப்படுகின்றன. ஆதலால் விவேகாதிகளை யபேக்ஷித்துச் சிவவணாதிகள் அந்தரங்கமாயும், சிவவணாதிகளை யபேக்ஷித்து விவேகாதிகள் பகிரங்கமாயு மிருக்கின்றன. எல்லாக் கிரந்தங்களிலும் விவேகாதிகளையும் அந்தரங்கஸாதனமாய்ச் சொல்லிப் பகிரங்கமாய்ச் சொல்லாவிடினும், விவேகாதிகளுக்கு ஞானத்திற்குச் சாதனமான சிவவணத்தில் பிரத்தியக்ஷ பயனுண்டு. சிவவணாதிகளைப்போல விவேகாதிகளும் ஜ்ஞாநசுவாற் கொள்ளத்தக்கனவாம்; யஞ்ஞாதிகளைப்போலத் தள்ளத்தக்கனவன்று; ஆதலால் விவேகாதிகள் அந்தரங்க மெனப்படுகின்றன; யஞ்ஞாதிகளை யபேக்ஷித்தும் அந்தரங்கமாம்; இதனாலும் அந்தரங்க சாதனங்களிற் சொல்லப்படுகின்றன. (20.)

18. ஞானத்தின் மூக்கிய அந்தரங்க சாதனங்களான (மகாவாக்கிய) சிவவண மனன நிதித்தியாசனங்களின் இலக்ஷணம்.

விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்து ஞானத்துக்கு முக்கியமான அந்தரங்க சாதனங்கள் “தத்துவமணி” முதலிய மகாவாக்கியங்களாம்; சிவவணாதிகளுமன்று. ஏனெனின்,

‡ 1. யுக்தியினால் வேதாந்த வாக்கியத்தின் தாற்பரியத்தை நிச்சயஞ் செய்வது சிவவணமென்று சொல்லப்படுகின்றது. (21.)

* வேதாந்தசாஸ்திர சிவவணம் நீண்டகாலம் நிரந்தர ஆதரவோடு கூடியதாயிருந்தால், விவேகாதி நான்குசாதனங்களின்றிப் பகிர்முகமாகிய புருஷனுக்கு இடையின்றிய சிவவண முண்டாகாது. சிவவணமின்றி மனனநிதித்தியாசனங்களு முண்டாகிவிடும். ஆதலால் மனனநிதித்தியாசனங்களுக்கு ஏதுவாகிய சிவவணத்தில் விவேகாதி நான்கு சாதனங்களின் உபயோக (பல) மிருக்கின்றது.

† சிவவணாதிகளின்றித் திடஞான முண்டாகாதாகலின் ஞானத்தில் சிவவணாதி நான்கின் உபயோகமுண்டு.

‡ அக்கினியின் ஞானம் புகையாலுண்டாகுதல் புகை அக்கினியை நிச்சயிக்கும் குறியா (இலிங்கமா)ம், அதுபோல வேதாந்தவாக்கியங்களின் தாற்பரியமாகிய அந்நைவதஸ்வரூபஞானம் உபக்ஷிம உபஸம்ஹாராதிகளால் உண்டாகிறது. ஆதலால் அவைகள் தாற்பரிய நிச்சயத்துக்கு இலிங்கங்களாயிருக்கின்றன. அவ்விலிங்கங்கள் ஈண்டு யுகதி, சப்தத்தால் கிரகிக்கப்படுகின்றன.

பிரஹ்மங்களின் * அபேதத்துக்குச் சாதகமான யுக்திகளா

அவ்விவிலக்கங்களாவன:—

- (1) உபக்ஷிம உபஸம்ஹாரம், (2) அப்பியாஸம், (3) அபூர்வதை, (4) பஸம், (5) அந்த்வாதம், (6) உபபத்தி என்பனவாம்.

1. உபக்ஷிமமாவது பிரகாணத்தின் ஆரம்பம். உபஸம்ஹாரமாவது பிரகாணத்தின் முடிவு. ஆரம்பத்திற் சொல்லிய அர்த்தத்தையே முடிவிலும் சொல்வது உபக்ஷிம உபஸம்ஹார்களின் ஏகரூபமாகிய முதலாவது இலங்கியம்.
2. அத்வைதார்த்தத்தை யடிக்கடி சொல்வது அப்பியாஸமாம். யாசுன் தன் பிரயோஜனமான ஒரே கருத்தை வெவ்வேறு வசனங்களால் வெளியிடுவது போல் வெவ்வேறு யுக்திகளால் அத்வைதப் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிப்பதே அப்பியாஸம்.
3. பிரஹ்மம், உபநிஷத்தஞ்சொழிந்த மற்றப் பிரமாணங்களால் அறியப்படா தென்றும், ஸ்வயம்பிரகாசமா யிருத்தலால் அந்நியப் பிரமாணங்களை யபேக்ஷிக்கிறதில்லையென்றும் பிரதிபாதிப்பதே அபூர்வதை.
4. அத்வைதப் பிரஹ்ம ஞானத்துக்கு அர்த்தங்களின் நிரூபத்தியும் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியுமே பயனெனச் சொல்வது பலமென்றும் கான்காவது இலங்கமாம்.
5. பேதஞானத்தின் நின்ற வடிவினவும் அபேதஞானத்தின் வஸ்து வடிவினவுமான வாக்கியங்கள் அர்த்தவாத மெனப்படும்.
6. பிரதிபாதிக்கப்படும் அத்வைதார்த்தத்தற்கு அதுகலமான திருஷ்டாந்தம் உபபத்தி யென்றும் ஆறுவது இலங்கமாம். மண்ணிற்கும் அதிலுண்டாகிய கடாடிகளுக்கும் பேதமில்லாததுபோலவும், தங்கத்துக்கும் அதனற் செய்யப்பட்ட நகைகளுக்கும் பேதமில்லாதது போலவும், காரணமான பிரஹ்மத்தற்கும் அதன் காரியமான ஜகதற்கும் பேதமில்லையெனப் பிரதிபாதிப்பதே உபபத்தியாம்.

இந்த ஆறு இலிங்கங்களும் வேதாந்தவாக்கியங்களின் அத்வைதார்த்தத்தை நிச்சயிப்பதே சீவணமெனப்படும். வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் அப்பியாசம் அதற்குச் சாதனமாயிருத்தலின் அதுவும் சீவண மெனப்படும். இவ்விவிலக்கங்கள் 'சுருதிஷ்டல்விங்க சங்கிரக' மென்றும் நூலில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

* ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தின் சாதகயுக்திகள் இவையாகும்:—

1. ஜீவன் பிரஹ்மத்தினும் அபின்னம்; சச்சிதானந்த வடிவமாயிருத்தலின்; ஈசுவர சேதனம்போல; ஏது சச்சிதானந்த வடிவமன்றோ அது பிரஹ்மத்தினும் அபின்னமன்று; கடம்போல; ஏதனால் இது (ஜீவன்) இவ்வனமன்றோ, அதனால் பிரஹ்மத்தின் பின்னமன்று; ஆனால் அபின்னமாம். ஈண்டு (இவ்வதுமானத்தில்),

1. ஜீவன் பகவும்;
2. அதற்குப் பிரஹ்மத்தோடு அபேதம் காத்தியம்;
3. சச்சிதானந்தவடிவத்தன்மை ஏது;
4. ஈசுவரசேதனமும், கடமும் உந்நாண்ம் (திருஷ்டாந்தம்).

இது முதலியன அநுமானப்பிரமாணவடிவ யுக்திகளாம்.

லும், பேதத்துக்குப் பாதகமான யுக்திகளாலும் அத்தியேயபிரஹ்மத்தைச் சிந்தனைசெய்தல் மனனமென்று சொல்லப்படுகிறது. (22.)

2. (1) கடமட உபாதிகளை நீக்கின் கடாகாசமடாகாசங்களுக்கு அபேத மிருத்தல் போல, புத்தியும் மாயையுமாகிய உபாதிகளை யொழிக்கின் ஜீவப் பிரஹ்மங்களுக்கு அபேத மிருத்தலுறுதல்.

(2) கடாகாசம் ஜலாகாசம் மகாகாசம் மேகாகாசம் என நான்கு ஆகாசங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஜலாகாசத்திற்கும் மேகாகாசத்திற்கும் அபேத மில்லையாயினும், கடாகாச மகாகாசங்களுக்குப் பெயர்மாத்நிரத்தாற் பேதமுண்டு; பரமார்த்தமாயில்லை. அங்ஙனமே கூடஸ்தன் ஜீவன் பிரஹ்மம் ஈசுவரன் என நான்கு சேதனங்களுண்டு. அவற்றில் ஜீவனுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் அபேத மில்லையாயினும், அவற்றின் அநிஷ்டான லக்ஷியார்த்தமாகிய கூடஸ்தனுக்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் பெயர்மாத்நிரத்தால் பேதமுண்டு; பரமார்த்தமாயில்லை. இவை முதலியன திருட்டாந்த (உவமானப்பிரமாண) வடிவ யுக்திகளாம்.

3. “இங்கு நானாவென்பது சிறிதுமில்லை” என்றல் முதலிய சுருதிகளில் பேதம் நிஷேதிகப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த நிஷேதம் (விலக்கு) வாஸ்தவ அபேத முளதாயின் சம்பவிக்கும்; அஃதின்றிச் சம்பவியாது ஆதலால் பேத நிஷேதத்தினது அதுபத்தி (பொருத்தமின்மை) யின் ஞானமாகிய அர்த்தபத்திப் பிரமாணத்தால் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தினது ஞானமாகிய அர்த்தபத்திப் பிரமாண யுண்டாகின்றது. இது முதலியன அர்த்தபத்திப் பிரமாணவடிவ யுக்திகளாம்.

இவ்வாறு பிரததியகூப்பிரமாண சப்தப்பிரமாணங்களுக்கு வேறும் யுக்தியென்றும் பதத்திற்கு வாச்சியமான அதுமானம் உவமானம், அர்த்தபத்தியென்னும் மூன்று பிரமாணங்கள் அபேதத்தின் சாதக யுக்திகளாம்.

ஜீவப்பிரஹ்ம பேதத்தின் பாதகயுக்திகள் இவையாம்:—

1. ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் பேதம் மித்தையாம்; ஒன்பாதிசமா (உபாதிவினாலாதி யதா) யிருத்தலால்; கடாகாச மகாகாசங்களின் பேதத்தைப்போல; “யாது மித்தையன் றோ அது ஒன்பாதிசமு மன்று எங்ஙனம்: கடபடங்களுக்கு வியவகாரதசையில் பேத முண்டு; அது ஒன்பாதிச மன்று; ஆதலால் மித்தையுமன்று எதனால் அது (ஜீவன்) இவநனமன்றோ, அதனால் மித்தையன்றெனலு மின்று; ஆனால் மித்தையேயாம். ஈண்டு,

(1) பேதம் பகடும்;

(2) மித்தியாத்நன்மை காத்தியம்;

(3) ஒன்பாதிசத்தன்மை ஏது;

(4) இரண்டு ஆகாயங்களின் பேதமும் கடபடங்களின் பேதமும் உதாரணம்.

இது முதலியன அதுமானப்பிரமாணவடிவ யுக்திகளாம்.

ஈண்டு முதலியவென்றும் சொல்லால் “முமுக்ஷுசர்வஸ்வஸாரஸங்கிரஹ” த்திற் கூறப்பட்டனவும், “வேதார்த்த பதார்த்தமஞ்ஞஷா” வற் கூறப்பட்டனவும், இத்தாலின் மூன்றாவது தாக்கததின் டிப்பணி (வினக்கவுரை)யில் சொல்லப்பட்ட பஞ்சபேதங்களை நிவர்த்திக்கும் சிந்தனாமானங்களுள் நான்கதுமானங்களுள் கொள்ளப்படும்.

2. (i) பிம்பப் பிரதிபிம்பங்களின் பேதம் மித்தையாவதுபோல, ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் பேதம் மித்தையாகும்.

3. அக்ஷாத்தமாகார விருத்தியின் மறைப்பின்றிய பிரஹ்மாகார விருத்தியின் ஸ்திதி * நிதித்தியாஸனமென்று சொல்லப்படுகின்றது. நிதித்தியாஸனத்

(2) அகேச கடாசகங்களுக்கு ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதம் மித்தையாவதுபோல, ஜீவன் ஒருவரோடு ஒருவர்க்குள்ள பேதம் மித்தையாம்.

(3) சொப்பன ஜீவர்களுக்கும் சொப்பன கடமுதலியவற்றிற்கும் உள்ள பேதம் மித்தையாதல்போல, ஜீவ ஜடங்களுக்கும் பேதம் மித்தையாம்.

(4) இரஜ்ஜுவிற்கும் கற்பித சர்ப்பத்திற்கும், அல்லது சாக்ஷிகேதனத்திற்கும் சொப்பனப்பிரபஞ்சத்திற்கு முள்ள பேதம் மித்தையாதல்போல, ஜடஜகத்திற்கும் ஈசுவானுக்குமுள்ள பேதம் மித்தையாம்.

(5) இரஜ்ஜுவிற்கு கற்பிக்கப்பட்ட சர்ப்பம் தண்ட முதலியவற்றிற்காவது, சொப்பன பதார்த்தங்களுக்காவது ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதம் மித்தையாதல்போல, ஜட பதார்த்தங்களுக் கொன்றற்கொன்றுள்ள பேதம் மித்தையாம்.

இவை முதலியன உவமானப் பிரமானவடிவ யுக்திகளாம்.

3. மகாவாக்சியங்களில் சொல்லப்பட்ட ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதம் யாதோ, அது தோற்றப்படுகின்ற பேதத்தின் மித்தியாத் தன்மையின்றிப் பொருத்தாததாய்ச் சேவப் பிரஹ்மங்களினது பேதத்தின் மித்தியாத் தன்மையைக் கற்பிக்கின்றது. இது முதலியன அநீதாபத்திப் பிரமாணவடிவ யுக்திகளாம்.

4. சாக்ஷி சொப்பனங்களில் உபாதிருத்தலால் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் பேதத் தோற்றுகிறது. அவ்நானமே சமுத்தியில் உபாதிசுளில்லாமையால் பேதம் தோற்றுகிற தில்லை. ஆதலால் ஜீவப் பிரஹ்மங்களுக்குப் பாரமார்த்திக பேதத்தின் அபாவமிருக்கின்ற தென்னும் 'சிசைய' முண்டாகின்றது. இது முதலியன அநுபலப்பிப் பிரமாணவடிவ யுக்திகளாம்.

இவையாவும் பேதத்தின் பாதக யுக்திகளாம்.

* நிதித்தியாஸனத்துக்கும் சாக்ஷாதகாரத்துக்கும் பேதம் யாதெனின், சாக்ஷாத் காரத்தில் அக்ஷாத்தமாகார விருத்தியின் அகாராயமின்றிய பிரஹ்மாகார விருத்தியின் ஸ்திதி, ஸ்வபாவமாய் விரைந்த மாத்தின் கிளையிணைப்போல் பிரயத்தனமின்றி யுண்டாகிறது. நிதித்தியாஸனத்தில் பிரஹ்மாகார விருத்தியின் ஸ்திதி பிரயத்தனத்தால் விரைக்கப்பட்ட கிளையோல் உண்டாகிறது. கையினால் பிடித்திருத்தலாகிய பிரயத்தனம் நீங்கினவுடன் கிளை நிமிர்ந்து விடுவதுபோல், நிதித்தியாஸனத்தில் பிரயத்தனம் நீங்கினவுடன் பிரஹ்மாகார விருத்தியின் ஸ்திதியும் தங்குகிறதில்லை.

அல்லது:—சாக்ஷாத் கார முடையவனுக்கு வியவகாரகாலத்தில் ஓர் காலத்து முற் கூறிய விருத்தியின் ஸ்திதி இல்லாததாகக் கர்த்தவியபுத்தியினால் பச்சாத்தாபமு (பின் வருத்தது) ண்டாகிறதில்லை. நிதித்தியாஸன முடையவனுக்கு வியவகாரகாலத்தில் ஓர் காலத்து முற்கூறிய விருத்தியினது ஸ்திதியின் அபாவ முண்டாகக் கர்த்தவியபுத்தியினால் பச்சாத்தாப முண்டாகிறது.

சாக்ஷாத் காரத்தோடு நிதித்தியாஸனத்துக்கு இத்துணைப் பேதமுண்டு.

நிஃ. — — — அவஸ்தையினை யே சமாதி யென்பர். ஆதலால் சமாதியும் வேறு சாதனமாகாமல் * நிதித்தியாஸனத்தில் அடங்குகிறது. (23.)

இந்தச் சிவண மனன நிதித்தியாஸனங்கள் ஞானத்திற்குச் சாக்ஷாத் சாதனங்களன்று. ஆனால் புத்திதோஷங்களாகிய அசம்பாவணையையும் கிபரீத பாவணையையும் நாசஞ் செய்வனவாம்.

* திரிபுடியின் விளக்கத்தோடு கூடிய சலிகற்பசமாதி எதுவோ, அதுவே நிதித்தியாசனமாம். அதன் பரிபாக அவஸ்தை நிர்விகற்பசமாதி யெனப்படுகின்றது. ஆதலால் இங்கு “சமாதி” யென்னும் சொல்லால் திரிபுடியின் பாண (விளக்க) மின்றிய நிர்விகற்பசமாதி கொள்ளப்படுகின்றது. அந்த நிர்விகற்பசமாதி 1. பாகியம், 2. ஆந்தரமென்னும் பேதத்தால் இருவகைத்தாம்:—

1. மூர்த்தி முதலிய பாகிய ஆலம்பனத்தை (பற்றுக்கோட்டை)ச் சிந்தித்தலால் உண்டாவது எதுவோ, அது பாகியநிர்விகற்பசமாதியாம்.

2. சர்வாத்ர (எல்லாவற்றினும் உள்ளாகிய அத்தைதப் பிரஹ்மத்தைச் சிந்தித்தல் எதுவோ, அது பூர்த்தாநிர்விகற்பசமாதியாம்.

அவற்றுள், ஆந்தர நிர்விகற்பசமாதியும் (1) சாக்ஷாத்காரவடிவம் (2) அசாக்ஷாத்காரவடிவமென்னும் பேதத்தால் இருவகையினதாம்:—

(1) குருமுகவாயிலாக அந்தந்தோடுகூடிய மகாவாக்கியத்தின் சிவண மன்னாசிவடிவ விசாரபூவகமாய் அத்தைதப் பிரஹ்மத்தைச் சிந்தித்தலால் பிரஹ்மாத்மாவின் எகத்துவம் அபரோக்ஷபானததோடு உண்டாவது எதுவோ, அது சாக்ஷாத்காரவடிவ பூர்த்தாநிர்விகற்பசமாதியாம்.

(2) விசாரபூவக அத்தைதப் பிரஹ்மத்தின் சிந்தனத்தினாலும் எகத்துவத்தின் பரோக்ஷபானததோடு உண்டாவது யாதோ, அது அசாக்ஷாத்காரவடிவ பூர்த்தாநிர்விகற்பசமாதியாம்.

(1) அவற்றுள், அசாக்ஷாத்காரவடிவம் யாதோ அது சாக்ஷாத்காரவடிவ சமாதியின் சாதனமாம். ஆதலால் அது நிதித்தியாசனத்தில் அடங்கும்; வேறு சாதனமன்று.

(2) சாக்ஷாத்காரவடிவ சமாதி எதுவோ, அது ஒரு கூணத்தில் உதயமாகின்றது, இரண்டாவது கூணத்தில் நிலைத்து ஆவரணத்தைக் கெடுக்க ஆரம்பிக்கின்றது. மூன்றாவது கூணத்தில் ஆவரணம் நாசமாகின்றது. அதனால் ஜீவன்முத்தி யுண்டாகின்றது. முதலில், இது கூணமிருப்பதாயினும் ஆவரணத்தைக் கெடுக்கின்றது. ஆதலால் வித்துவாணித்தில் ருதம்பரை (மறைத்துள்ளவைகளைக் காணும் உண்மை) யுணர்ச்சி முதலிய சித்தி யுண்டாகுதலின் சங்கையிலே. கடத்தின் சாக்ஷாத்கார முண்டாகத் தற்காலம் (அப்பொழுதே) கடத்தின் ஆவரணம் பங்கமாகின்றது அதன்பொருட்டுப் பின்புத்தியைத் தடுத்தலின் பிரயோஜனமில்லை. அங்ஙனமே பிரஹ்மத்தின் ஆவரணம் பங்கமானபின் அடத்தினால் விருத்தியை நிரோதித்தலின் பிரயோஜனமில்லை. இங்ஙனமுண்டாகிய பின்னரும், ஏழாவது பூமிபரியந்தம் எந்த விருத்திநிரோதம் செய்யப்படுகின்றதோ, அந்த நிரோதம் வாசனாப்ய மனோநாசவாயிலாக, அதாவது மனதின் ஸ்தூலத்தன்மையின் நிவிருத்தியாயிலாக, ஜீவன்முத்தியின் விலகாண் ஆந்தத்திற்கு ஏதுவாம்; ஆவரண பங்கத்திற்கு ஏதுவன்று

இவ்வாற்றால் சமாதி நிதித்தியாசனத்தில் அடங்குகின்றது.

1. * சமசயத்தினை வசம்பாவனை யென்பர்.

2. † விபரியத்தினை விபரிதாவனை யென்பர். (24.)

19. சிரவணாதிகள் பரம்பரையாக ஞானத்திற்கு ஏதுவாதல்.

சிரவணத்தினால் பிரமாண சந்தேகமும், மனனத்தினால் பிரமேய சந்தேகமும் நீங்குகின்றன.

1. ‡ வேதாந்தவாக்கியம் அத்தியாயப் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறதா? அல்லது அந்நிய அர்த்தத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறதா? என்று || பிரமாணத்தில் சந்தேக முண்டாகிறது. அது சிரவணத்தினால் நிவிரூத்தியாகிறது.

2. ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதம் சத்தியமா? அல்லது பேதம் சத்தியமா? என்று § இவ்வாறு ¶ பிரமேயத்தில் சந்தேக முண்டாகின்றது. அது மனனத்தினால் நிவிரூத்தியாகின்றது.

3. தேகாதிகள் சத்தியம், ஜீவப்பிரஹ்ம பேதமும் சத்தியமென்னும் ஞானத்தினை விபரிதாவனை யென்பர். அதனையே விபரியமென்றும் கூறுவர். அது நிதித்தியாசனத்தினால் நிவிரூத்தியாகிறது.

* “இது ரஜ்ஜுவா? அல்லது சர்ப்பமா?” என்றிவ்வாறு இரண்டு கோடி (பக்ஷ) களை விஷயிக்கும் ஞானம் சமசயம் எனப்படும்

† “இது சர்ப்பம்” என்னும் அவித்தியாவிருத்தி விபரியமாய் இதுவே பிராந்தி ஞானமென்றும், விபரிதாவனையென்றும் சொல்லப்படும் இதனையே விபரிதஞானமென்றும், ஞானுத்தியாஸமென்றும் கூறுவா இவ்வாறு இவ்ரு மிதசையான அநாத்ம வடிவ தேகாதிகளைச் சத்தியரூபமாகவும் ஆதமரூபமாகவும் அறிவது விபரியம்

‡ வேதத்தின் அந்த (கடைப்) பாகமாகிய உபநிஷத்து; அல்லது வேதத்தின் அந்தம் அதாவது நிர்ணயம் எதன்கண் இருக்கின்றதோ, அத்தன்மைய ரூத்திரபாஷியவடிவ உத்தரமீமாம்ஸாசாஸ்திரம் வேதாந்த மெனப்படும் அவற்றின் வாக்கியமாவது பதசமுதாயம் (சொற்களின் கூட்டம்) வேதாந்தவாக்கிய மெனப்படும்.

|| பிரமாணானத்துக்குக் காரண மெதுவோ, அது பிரமாண மெனப்படும். இவ்ரு வேதத்திற் சொல்லப்படும் மோக்ஷமுதலிய பதார்த்தங்களின் யதார்த்த அநுபவ வடிவ சாத்திப் பிரமையின் காரணமாகிய உபநிஷத்துவடிவ சப்தம் எதுவோ, அது பிரமாண சப்தத்தின் விரீதமாம். அதன் சொரூபத்தில் முற்கூறியவிதமான எந்தச் சம்சய முண்டாகின்றதோ, அது பிரமாணகத சம்சயமாம். விசாரிததப் பாரக்குமிடத்து எவ்வளவு பிரமேயகத சம்சயங்களின் பேதம் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவ்வளவே பிரமாணகத சம்சயங்களின் பேதமும் எதற்குகின்றன.

§ “இவ்வாறு” என்பது இதுமுதல் அநேக வடிவீனையுடைய பிரமேயகத சம்சயங்க ளான வென்பதாம். பிரமேயகத சம்சயத்தின் அநேக பேதம் பஞ்சதஸியின் உரையிலும், அவ்வளவே பாலபோதத்தின் பாலபோதினி யென்னும் உரையிலும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

¶ பிரமாணானத்தினாலேனும் அல்லது அதன் சாதனமாகிய பிரமாணத்தினாலேனும் அறியத்தக்க மோக்ஷமுதலிய பதார்த்தங்கள் எவையோ, அவை இங்குப் பிரமேய மெனப்படுகின்றன.

இவ்விதத்தால் சிவவணதிகள் மூன்றும் அசம்பாவனை விபரீதபாவனைகளை நாசம்பண்ணுவனவாம். அசம்பாவனை விபரீதபாவனைகளும் ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தகமாம். ஆதலால் ஞானத்தின் பிரதிபந்தகத்தைக் கெடுக்கும் வாயிலாகச் சிவவணதிகள் ஞானத்திற் றேது வெனப்படுகின்றன; சாக்ஷாத் ஹேதுவன்று. (25.)

20. அவாந்தரவாக்கியம் பரோக்ஷஞானத்திற்கும், மகாவாக்கியம் அபரோக்ஷஞானத்திற்கும் ஏதுவாமாறு.

ஞானத்திற்குச் சாக்ஷாத் சாதனம் சுரோத்திர சம்பந்தி வேதாந்த வாக்கியமாம். அவ்வேதாந்த வாக்கியம் இருவகையாம்.—1. ஒன்று அவாந்தர வாக்கியம்; 2. ஒன்று மகாவாக்கியம்.

1. பாமாத்மாவின் அல்லது ஜீவனது சொருபத்தை யறிவிக்கும் வாக்கியம் அவாந்தரவாக்கிய மெனப்படும்.

2. ஜீவபாமாத்மாக்களின் ஏகத்துவத்தை யறிவிக்கும் வாக்கியம் மகாவாக்கிய மெனப்படும்.

1. அவாந்தர வாக்கியத்தினால் பரோக்ஷஞான முண்டாகும்.

2. மகாவாக்கியத்தினால் அபரோக்ஷஞான முண்டாகும்.

1. “பிரஹ்ம இருக்கிறது” என்னும் ஞானத்தைப் பரோக்ஷஞான மென்பர்.

2. “பிரஹ்மம் நான்” என்னும் ஞானத்தினை அபரோக்ஷஞான மென்பர்.

“நீ பிரஹ்மம்” என்று குருனிது லுசசரிக்கப்பட்ட வாக்கியம் சுரோதாவின் காதில் சம்பந்தப்பட்டவுடனே “நான் பிரஹ்மம்” என்னும் அபரோக்ஷ ஞானம் சுரோதாவாக குண்டாகிறது. சுரோதாவின் காதில் வாக்கியம் சம்பந்த மாதலின் ஞானமுண்டாகிறது. ஆதலால் சுரோத்திர சம்பந்தி வாக்கியமே ஞானத்திற் றேதுவாம்.

1. சுரோத்திர சம்பந்தி அவாந்தர வாக்கியம் பரோக்ஷஞானத்திற் றேதுவாம்.

2. சுரோத்திர சம்பந்தி மகாவாக்கியம் அபரோக்ஷஞானத்திற் றேதுவாம். மகாவாக்கியத்தினால் எல்லோருக்கும் அபரோக்ஷஞானமே யுண்டாகிறது; பரோக்ஷஞான முண்டாகிறது. (26.)

* கண்ணிற் போடப்பட்ட மை நேத்திர ரோகத்தை நிவர்த்தித்தல் வாயிலாகச் சூரியனைப் பார்க்கச் சாதனமாயிருக்கிறது. சாக்ஷாத் சாதன மன்று சூரியனைக் காண்பதற்குச் சாக்ஷாத் சாதனம் நேத்திரமாம அபிவ்ருணமே சிவவணதிகளும் ஞானத்தின் பிரதிபந்தகங்களாகிய சமுசய விபரியயருப. ரோகங்களை நிவர்த்தித்தல் வாயிலாக ஞானத்திற்குச் சாதனங்களாம்; சாக்ஷாத் சாதனம் சுரோத்திரசம்பந்தி மகாவாக்கியங்களாம்.

21. வேதாந்தத்தின் ஏகதேசியின் மதம்.

(கேவல வாக்கியத்தால் பரோக்ஷஞான முண்டாகுமெனல்.)

ரகதேசியின் மதம் இதுவாம்:—

1. சிவணமனன நிதித்தியாசனங்களோடு கூடிய வாக்கியத்தினால் அபரோக்ஷஞான முண்டாகிறது.

2. கேவல வாக்கியத்தினால் பரோக்ஷஞான முண்டாகிறது; அபரோக்ஷஞான முண்டாகிறதில்லை.

கேவல வாக்கியத்தினாலேயே அபரோக்ஷஞான முண்டாகுமாயின், சிவண மனன நிதித்தியாசனங்கள் விபர்த்தமாகும். சித்தாந்தத்தில் கேவல வாக்கியத்தால் அபரோக்ஷஞான முண்டாகிறது; சிவனுடிகளால் அசம்பாவின விபர்த்தபாவனைகள் நாசமாகின்றன; ஆதலால் சிவனுடிகள் விபர்த்தமாகா. என்றாலும், எந்த வஸ்துவின் அபரோக்ஷஞான முண்டாகிறதோ, அந்த வஸ்துவில் ஒருவருக்கும் அசம்பாவனை விபர்த்தபாவனைகள் உண்டாகா. ஆதலால் கேவல வாக்கியத்தினால் அபரோக்ஷஞான முண்டாகுமென்று சொல்லுவோர் சித்தாந்தத்தில் “தத்துவமஸி” முதலிய வாக்கியங்களால் பிரஹ்மத்தின் அபரோக்ஷஞான முண்டானபின், அசம்பாவனை விபர்த்தபாவனைகள் சம்பவியாவகலின், சிவனுடிக் சாதனங்கள் விபர்த்தமாகா. “கேவல வாக்கியத்தால் பரோக்ஷஞான முண்டாகின்றது; சிவண மனன நிதித்தியாசனங்களைச் செய்தால் அபரோக்ஷஞான முண்டாகின்றது” எனனும் மதத்தில் சிவனுடிகள் விபர்த்தமாகா. இது அநேக கிரந்தகாரருடைய மதம். அங்ஙனமாயினும் இம்மதம் நலமுடையதன்று. ஏனெனின, (27.)

22. முற்கூறிய ஏகதேசியின் மதம் நலமுடையதாகாமை. 22-23.

சப்தத்திற் கிது சபாவமாம்:—

1. எந்த வஸ்து || விபவஹிதமாயிருக்கிறதோ, அதன் ஞானம் சப்தத்தினால் பரோக்ஷமாகவே யுண்டாம். எவ்விதத்தினாலும் விபவஹிதவஸ்துவின்

* சித்தாந்தத்தின் ஏகதேசத்தை ஆராய்ததுச் சுவதந்திரமாக அதிக அந்தம் வஸ்துவில் கிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதன்மைய பஞ்சதசி முதலிய வேதாந்தத்தின் பிரகாரணத்தவகனின் கர்த்தாக்களாகிய ஆசிரியர்கள் இங்கு ஏகதேசி யெனப்படுவர்.

† கேவல வாக்கியத்தினால் அபரோக்ஷஞான முண்டாமென்று கூறுவோர் சித்தாந்திகள்; அவர்கள் மதத்தில்.

‡ மந்தபோதமுடையவனுக்குச் சிவணமுதலிய சாதனங்களின் ஆலசியம் (சோம்பல்) உண்டாகலாகாது என்னும் அபிப்பிராயத்தால் கூறிய இது சம்க்ஷேபசாரிகத்திற்கு வேறான அநேக பிரகாரணக் கிரந்தங்களின் கர்த்தாக்களது மதமாம்.

§ திடஞான முடையோருக்கும் சிவண முதலியவற்றில் கர்த்தவ்யபுத்தி உண்டாகலாகாதென்னும் அபிப்பிராயத்தால் கேவல வாக்கியத்தினால் அபரோக்ஷஞானத்தைக் கூறும் சித்தாந்தியை அதுசரித்து இச்சமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது.

|| தேசத்தினாலாகிய அல்லது காலத்தினாலாகிய அந்தராயத்தினை (மறைப்பினை) விபவதான மென்பர். விபவதானமுடைய வஸ்துவினை விபவஹிதமென்பர்.

ஞானம் சப்தத்தால் அபரோகூடமாகிறதில்லை. வியவஹித சுவர்க்கத்தின் ஞானமும், இந்திராதி தேவதைகளின் ஞானமும் சாஸ்திரரூப சப்தத்தினால் பரோகூடமாகவே யுண்டாகின்றன.

எந்த வஸ்து அவ்வியவஹிதமாக இருக்கிறதோ, அதன் (1) அபரோகூட ஞானம் (2) பரோகூடஞான மிரண்டும் சப்தத்தா லுண்டாகின்றன.

(1) எங்கு அவ்வியவஹித வஸ்துவினைச் சப்தம் “இருக்கிறது” என்னும் வடிவத்தால் அறிவிக்கிறதோ, அங்கு அவ்வியவஹிதத்திற்கும் பரோகூடஞான முண்டாகின்றது. அது * “பத்தாவது புருஷன் இருக்கிறான்” என்பதாகும். இவ்வாறு ‘இருக்கிற’ என்னும் வடிவத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட அவ்வியவஹித தசமனுடைய ஞானம் சப்தத்தினால் பரோகூடமாகவே யுண்டாயிருக்கின்றது.

(2) எங்கு அவ்வியவஹித வஸ்துவினை “இது இருக்கிறது” என்னும் வடிவத்தால் சப்தம் அறிவிக்கிறதோ, அங்கு சப்தத்தினால் அவ்வியவஹிதத்தின் அபரோகூடஞானமே யுண்டாகிறது; பரோகூடஞான முண்டாகிறதில்லை.

1. எந்த வஸ்து தூரதேசத்திலிருக்கின்றதோ, அது நேரத்தினால் வியவஹிதமாம். எந்த வஸ்து சென்ற அல்லது வருகாலங்களில் உண்டாகின்றதோ, அது காலத்தினால் வியவஹிதமாம்.

2. வியவஹிதத்திற்கு வேறான அந்தராயமின்றிய வஸ்து எதுவோ அது அவ்வியவஹித மெனப்படுகின்றது.

* இவ்வு இது பிரசங்கமாம் — ஓர் பத்துச் சிறுவர்கள் ஒன்றசேர்ந்து விசேஷமாகத் தேசாந்தரத்திற்குப் போனார்கள் போருங்கால் வழியில் காணற்சல ஆறு ஒன்று எதிர்ப்பட. அதனைக்கடந்து கரையேறினவுடன் அவர்களுள் முதன்மையான ஒரு சிறுவன் மற்ற ஒன்பது சிறுவர்களையும் எண்ணித் தன்னை யெண்ணாது சொல்லத்தொடங்கினான். — என தன்பன் !

1. “பத்தாவது புருஷனை யான் காணேன்”. இவ்வந்தானுவஸ்தை யுண்டாயிற்று.

2-3. அதனால் “பத்தாமவன் இல்லை”, “காணப்படவில்லை” என்னும் இருவகை ஆவாண முண்டாயிற்று.

4. அதனால் அழகை முதலிய விசேஷப் முண்டாயிற்று.

5. பின்னர் ஓர் உண்மையுணரப்போனென்னும் ஆபத்தபுருஷன் வந்தான். அவன் “பத்தாமவன் இருக்கின்றான்” என்னும் அவாந்தரவாககியத்தைச் சொன்னான். அதனைக் கேட்டு அப்பத்தாவது புருஷனுக்குத் தனது சொருபமான பத்தாமவனது “பத்தாமவனிருக்கிறான்” என்னும் பரோகூடஞானமே யுண்டாயிற்று.

6. பின்னர் “பத்தாமவன் எங்கு இருக்கின்றான்?” என்று கேட்க, அவ்வாப்தபுருஷன் “பத்தாமவன் நீ” என்னும் வாக்கியத்தைக் கூறினான். அப்போது அவனுக்கும் “பத்தாமவன் யான்” என்னும் அபரோகூடஞான முண்டாயிற்று.

7. அதனால் அஞ்ஞானத்தாலாகிய ஆவாணத்தோடு அழுதல் முதலிய விசேஷம் நாசமாயிற்று. அதனால் ஹர்ஷ (சந்தோஷ) வடிவ நிதும்பி யுண்டாயிற்று.

அது, “பத்தாவது புருஷன் ஈ” என்றிவ்வாறு சப்தத்தா லறிவிக்கப்படும் தசமனுக்கு அவனது அபரோகூஞானமே யுண்டாவதுபோலவாம்.

(1) அங்ஙனமே பிரஹ்மம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவா யிருத்தலால் அத்தியந்தம் அவ்விவவஹிதமாயிருக்கிறது. அதனை “இருக்கிறது” என்னும் வடிவத்தால் அவாந்தாவாக்கியம் போதிக்கிறது. ஆதலால் அவ்விவவஹிதப் பிரஹ்மத்தின் ஞானமும் அவாந்தா வாக்கியத்தினால் பரோகூமாக்கவே யுண்டாகின்றது.

(2) “பத்தாமவன் ஈ” என்னும் வாக்கியத்தினைப்போல சுரோதாவின் ஆத்மவடிவ (சொரூப) மாகப் பிரஹ்மத்தை மகாவாக்கியம் போதிக்கிறது. ஆதலால் மகாவாக்கியத்தினால் அவ்விவவஹிதப் பிரஹ்மத்தின் பரோகூஞான முண்டாகாமல் அபரோகூஞானமே யுண்டாகின்றது. (28.)

அங்ஙனமே, இப்புருஷனுடைய ஜீவன் ஸ்தூலசரீரத்தோடுகூடிய புரியவந்தக வடிவ ஒன்பது புருஷர்களோடு சேர்ந்து சமசாரமென்னும் காணற்சல ஆற்றிற் பிரவேசித்து, அதன் மனுஷிய தேகமாகிய கரையில் வந்து ஒருகால் ஞானவிரூப்பகாலத்தில் விசாரிக்கின்றான். அப்போது,

1. தன்னிவ்வேருகிய முற்கூறிய ஒன்பது புருஷர்களையும் அறிகின்றான். ஆனால் அவர்களை யறிபவனுடைய தனது நிஜரூப்பிரஹ்மத்தை அறியேன் என்னும் அந்நான அவஸ்தை யுண்டாயிற்று.

2-3. அதனால் “பிரஹ்மயில்லை”, “காணப்படவில்லை” யென்று ஒருவகை துவாணம் உண்டாயிற்று.

4. அதனால் அர்த்தாத்தியாசமும் ஞானாத்தியாசமுமாகிய வினோப மென்னும் சோக முண்டாயிற்று.

5. பின்னர் “பிரஹ்மம் இருக்கிறது” என்று குருவானவா அவாந்தாவாக்கியத்தைச் சொல்ல, அதனைக்கேட்டுப் “பிரஹ்மம் இருக்கிறது” என்னும் பரோகூஞான முண்டாகின்றது.

6. பின்னர் “பிரஹ்மம் யார்” என்று கேட்கக் குருவானவர் “நீயே பிரஹ்மம்” என்னும் மகாவாக்கியத்தைச் சொன்னார். அதனைக் கேட்டுச் சிஷ்யனுக்கு “யான் பிரஹ்மம்” என்னும் அபரோகூஞான முண்டாகின்றது.

7. அதனால் அஞ்ஞானத்தினாலாகிய ஆவரணத்தோடுகூடிய இருவகை அத்தியாச வடிவ வினோபத்தின் நாச முண்டாகின்றது. அதனால் அத்தியந்த ஹர்ஷரூப நிர்வாக (தடைபற்ற) திருப்தி (ஆநந்தம்) உண்டாகின்றது.

இச்சிதாபாஸனது ஏழு அவஸ்தைகளின் வர்ணனம் ஆசாரியராற் செய்யப்பட்ட உபதேசஸஹஸ்ரியிலும், அங்ஙனமே இந்நூலின் நான்காவது தரக்கத்திலும் விஸ்தாரமாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இவகுச் சுருக்கமான அதன் தன்மைமுத்திரம் அறிவிக்கப்பட்டது.

* இவ்வு இது இரகசியமாம்:—பத்தாவது புருஷனுக்கு மனதினாலும் கேத்திரத்தினாலும் பிரத்தியக்ஷமாகத்தக்க தேகாதி சங்கதாங்களின் சாமக்கிரியாகிய மனமும் கேத்திரமுமிருந்தும், அபரோகூஞான முண்டாகவில்லை. ஆனால் “பத்தாமவன் ஈ”யென்னும்

23. அன்றியும், “எந்த வஸ்துவின் அபரோகூஞான முண்டாகின்றதோ, அதனிடத்து அசம்பாவனை விபரீதபாவனைகள் உண்டாகாவாகலின், சிவ னாதிகள் * விபர்த்தமா” மென்று சொல்லப்பட்டது.

அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், இராஜன் † பர்ச்சுவென்னும் மந்திரியை நேத்திரத்தால் அபரோகூமாயறிந்தும் விபரீதபாவனை நீங்கவில்லை. அதுபோல மகாவாக்கியத்தினால் பிரஹ்மத்தின் அபரோகூஞான முண்டானாலும், எவனுடைய புத்தியில் அசம்பாவனாதி தோஷங்க ளிருக்கின்றனவோ, அவனுடைய தோஷவடிவ களங்கத்தோடு கூடிய ஞானம் பலத்திற்கு ஏதுவாகாதி; அந்தத்தோஷ நிவிருத்தியின்பொருட்டுச் சிவனாதிகளைச் செய்ய வேண்டும். எவனுடைய புத்தியில் தோஷங்களில்லையோ அவன் சிவனாதிகளைச் செய்யவேண்டியதில்லை.

இவ்வாற்றால் ஞானத்துக்குச் சாதனம் மகாவாக்கியமாம்; சிவனாதிகள் என்று. ஆனால் ஞானப்பிரதிபதங்களான தோஷங்களைச் சிவனாதிகள் நாசஞ்செய்கின்றன. ஆதலால் சிவனாதிகள் ஞானத்திற்குச் சாதனங்களெனப்படுகின்றன. விவேகாதிகள் சிவனாதிகளுக்கு ஹேதுவாகலின் ஞானத்திற்குச் சாதனங்க ளெனப்படுகின்றன. (29.)

விவேகாதி ‡ நான்கு சாதனங்களோடு கூடிய புருஷன் எவனோ அவன் அதிகாரியாவன்.

வாக்கியத்திலேயே அபரோகூஞான முண்டாயிருக்கிறது. ஆதலால் பத்தாமவனது அபரோகூஞானமாகிய பிரமைக்குச் சப்தம் காணமாம். அதனால் அது பிரமானமாம். அதற்கு மனமும் நேத்திரமும் சககாரிகளாம் அங்ஙனமே பிரஹ்மத்தின் அபரோகூஞானமாகிய பிரமைக்குச் சாணம் மகாவாக்கியமாகிய சப்தமாம் ஆதலால் அது பிரமானமாம். அதற்குச் சாதனங்களாற் சம்ஸ்கரிக் கப்பட்ட மனம் சககாரியாம்.

* “மைத்திரேயி! ஆதமா பாக்கத்தக்கது; சிவனஞ் செய்யத்தக்கது; மனனஞ் செய்யத்தக்கது; நிதித்தியாசனஞ் செய்யத்தக்கது.” என்றல் முதலிய சுருதியாற் சொல்லப்பட்ட ஆதமதரிசனத்திற்குச் சாதனமான சிவனாதிகள் நிஷ்பலமாகத்தக்கனவாகா; ஸபலமாகத்தக்கனவாம். கேவல மகாவாக்கியத்தினால் அபரோகூஞானத்தை அங்கீகரிக்கச் சுருதியிடுகூறிய சிவனாதி சாதனங்கள் நிவர்த்திக் கத்தக் தோஷயின்மையினால், ரோக மில்லாதிருக்க ஓஷத்தத்தை உபயோகப்படுத்துவதுபோல நிஷ்பலமாகுமென்பது அபிப்பிராயம்.

† பர்ச்சுவென்னும் மந்திரியின் விஸ்தாரமான விருத்தாந்தம் மேல் கீந்தாவது தாக்கத்திற் சொல்லப்படும். ஆதலால் இங்கு அவர் பெயர்மாதிரிச் சொல்லப்பட்டது.

‡ ஞானத்திற்குமுன் சுருணப்பிரஹ்மத்தின் சாக்ஷாத்காரபரியந்தம் எவனுக்கு உபாசனை யுண்டாயிருக்கிறதோ, அவனைக் கிருதோபாஸனன் என்பர். அவனின் வேருகியவனை அகிருதோபாஸனன் என்பர். அவர்களுள் கிருதோபாஸனனது விராக்கியாதி சாதனங்கள் தீவிரமாயிருத்தலின் பிரசித்தமாய்க் காணப்படுகின்றன. அகிருதோபாஸனனது சாதனங்கள் மந்தமாயிருத்தலின் பிரசித்தமாய்க் காணப்படாது மறைந்திருக்கின்றன. ஆனால் எங்ஙனம் வஸ்திரத்தின் ஒரு முன்தானையைப் பிடிக்க வஸ்திரமுழுவதும் பிடிக்கப்பட்டதாகின்றதோ, அங்ஙனமே நான்கு சாதனங்களினின்றும் ஒருசாத

24. சம்பந்தவரிணநம்.

1. கிரந்தத்திற்கும் விஷயத்திற்கும் பிரதிபாத்தியப் பிரதிபாதகபாவ சம்பந்தமுள்ளது. கிரந்தம் பிரதிபாதகமும், விஷயம் பிரதிபாத்தியமுமாம். (விஷயத்திற்கு) சொல்லுவது எதுவோ அது பிரதிபாதகமாம். சொல்லப்படுவது யாதோ அது பிரதிபாத்தியமாம்.

2. அதிகாரிக்கும் பலத்துக்கும் பிராப்பிய பிராபகபாவ சம்பந்த முள்ளது. பலம் பிராப்பியம்; அதிகாரி பிராபகன். எந்த வஸ்து அடையப்படுகிறதோ அது பிராப்பியம். எவன் அடைகிறானோ, அவன் பிராபகன்.

3. அதிகாரிக்கும் விசாரத்திற்கும் கரித்தூரு கரித்தவ்வியபாவ சம்பந்த முள்ளது. அதிகாரி கரித்தா; விசாரம் கரித்தவ்வியம். செப்பவன் கரித்தா; செய்யத்தக்கது கரித்தவ்வியம்.

4. கிரந்தத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் ஜநக ஜநீயபாவ சம்பந்த முள்ளது. விசாரவாயிலாகக் கிரந்தம் ஞானத்திற்கு ஜநகமாம்; ஞானம் ஜநீயமாம். உற்பத்திசெய்வது யாதோ அது ஜநகமாம். உற்பத்தியாவது யாதோ அது ஜநீயமாம்.

இவை † முதலிய வேறு ‡ சம்பந்தங்களையும் அறிந்துகொள்க. (30.)

25. விஷயவரிணநம்.

ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவம் (ஐக்யெம்—ஒருமை) இரதூலிற்கு விஷயமாம். எது பிரதிபாதனஞ்செய்ய (சொல்ல)ப்படுகிறதோ, அது விஷயமெனப்படுகின்றது. இந்நூலில் ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவம் பிரதிபாதனஞ் செய்யப்படுகின்றதாகலின், அவ்வேகத நவம் நூலிற்கு விஷயமாம். அதனையே சகல வேதவாக்கியங்களும் பிரதிபாதிக்கின்றன. ஆதலால் ஜீவப்

பிரஹ்மம் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. எல்லாச்சாதனங்களும் மறைந்திருக்கின்றன என்னும் நிச்சயமுண்டாகின்றது. என்னே, விவேகாதி நான்கு சாதனங்களும் ஒன்றற்கொன்று சககாரியாயிருத்தலின். ஆனால் எவ்வெவ்வகையானும் கிரந்தையுள்ளவனும் வியசனமுள்ளவனுமாகிய நிவிரபுத்தியுடைய புருஷனுக்குப் போதமுண்டாமென்பது விவேகமாம்.

† இங்கு “முதலிய” என்னும் சொல்லால் சிவனுதி சாதனங்களுக்கும் ஞானத்திற்கும், அங்கனமே விஞ்ஞானத்திற்கும் மோகாதத்திற்கும் உள்ள சாததியசாதனபாவமுதலிய சம்பந்தங்களைத் தெரிந்துகொள்க.

‡ ஜலத்தையும் தெளிதலையும்போன்றிருத்தலால், யோக்கியதை (தருதி)யுடையனாய் ஒன்றற்கொன்று உபயோகியான இரண்டு பதார்த்தங்களுக்குச் சம்பந்தம் சித்திக்கின்றது; உபயோகியின்றிய பதார்த்தங்களுக்குச் சித்திக்கிறதில்லை. ஆதலால் யோக்கியதையின்றிச் சம்பந்தம் சம்பவியாயமையின் ஞானமாகிய அர்த்தாபத்திப் பிரமாணத்தால் அங்ஙனப்பதார்த்தங்களின் யோக்கியதையைக் கற்பித்தலாகிய அர்த்தாபத்திப்பிரமை உண்டாகின்றது. இக்காரணத்தால் சாஸ்திரங்களில் சம்பந்தத்தின் வியவகாரம் எழுதப்படுகின்றது; வேறு பிரயோஜனத்தின்பொருட்டன்று.

பிரஹ்மங்களின் பேதத்தைக் கூறுவோர் சடர்களும் (புறங்கூறுவோரும்) வேதத்திற்கு விநோதிகளுமாவர். (31.)

26. பிரயோஜன வர்ணனம். 26 - 32.

பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞானமும் பிரபஞ்சமும் ஜனன மானவடிவ அங்கத்திற்கு ஹேதுவா யிருத்தலால் அநாத்மெனப்படுகின்றன. அவ்வநாதத்தின் நிகிருத்தியும் பாமாநதத்தின் பிராப்தியும் மோக்ஷம் எனப்படுகின்றன. அது (மோக்ஷம்) 1. கிரந்தத்தின் பாம்ப்பிரயோஜனமாம்; 2. ஞானம் அவாந்நாப்பிரயோஜனமாம். (32.)

1. அநநிடத்திற் புருஷனுக்கு இச்சையுண்டாகின்றதோ அது பாம்ப் பிரயோஜன மெனப்படுகின்றது. அதுவே புருஷனிடத்திலும் சொல்லப்படுகின்றது. அநந இச்சை அங்கநிகிருத்தியிலும் சுகப்பிராப்தியிலும் சகல புருஷர்களுக்கும் முண்டாகின்றது. அதுவே மோக்ஷத்தின் சொருபமாம்.

ஆதலால் பாம்ப் பிரயோஜனம் மோக்ஷமாம்; ஞானமன்று. ஏனெனின் சுகப்பிராப்தி அங்கநிகிருத்திக்குச் சாதனமாகவோ ஞான மிருக்கிறது. சுகப்பிராப்தி அல்லது அங்கநிகிருத்திருபமாக ஞானமில்லை. ஆதலால் அவாந்நாப் பிரயோஜனம் ஞானமாம். (33.)

2. எந்த வஸ்துவின் வாகிலாகப் பாம்ப்பிரயோஜனம் அடையப்படுகிறதோ, அது அவாந்நாப்பிரயோஜன மெனப்படும். கிரந்தத்தின் ஞானவாகிலாக முத்திருபப் பாம்ப்பிரயோஜன மடையப்படுகின்றதாகவின், ஞானம் அவாந்நாப் பிரயோஜனமாம். (34.)

27. கிரந்தத்தின் பிரயோஜனத்தில் சங்கையும் சமாதானமும். 27 - 32.

“அநந்த நிகிருத்தியும் பாமாநதப் பிராப்தியும் கிரந்தத்தின் பாம்ப் பிரயோஜனமா” மென்று சொல்லப்பட்டது. அது பொருந்தாது. ஏனெனின் + சகல வேதங்கட்கும் ஜீவனைப் பாமாநத சொருபமாக வாணிக்கின்றன. நீங்களும் அதனை யங்கோரஞ் செய்கிறீர்கள். அடையாத வஸ்துவின் அடைவு கூடும். எப்போதும் பிராப்தமாயி (அடையப்படா) நுக்கிற வஸ்துவின் அடைவு முற்றும் பொருந்தாது. ஆதலால் “எப்போதும் பாமாநத சொருபமாயுள்ள ஆத்மாவிற்குப் பாமாநதப் பிராப்தி கூறுதல் எவ்விதத்தாலும் பொருந்தா” தென்று ஓநுவன் சங்கை செய்கிறான். (35.)

* புருஷனானது முகத்திற்கெதிரில் பிரியவசனங்களாக கூறி, புறத்தே அவர்களை அப்பிரியப்படுத்துகிறவாகன் எவர்களோ, அவர்கள் கடறொணப்படுவர்.

† “ஐயாநமோநநுஃ ஐய ஹ-பிரஞ்ஞானமாகிய ஜீவனெவனோ அவன் ஆகந்த வடிவப் பிரஹ்மமாவன்.” என்றல் முதலிய நான்கு வேதங்களின் வாக்கியங்களும் ஜீவனைச் சுபாவமாகச் சித்தித்த (இயல்பார் பெறப்பட்ட) ஆகந்த வடிவமெனக் கூறுகின்றன.

28. அச்சங்கையைக் கேட்டுக் கிரந்தத்தின் பிரயோஜனத்திற் கிரந்தை உபயோகித்தது. ஆதம் வித்தையை யுபதேசிக்கும் குருவின் கிருபையினால் சந்தேகவடிவ குதர்க்கங்களைத் திருஷ்டாந்தத்தினால் நிவிர்த்தி செய்துவிட வேண்டும். (36.)

29. அந்தப் * திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்படுகின்றது:—ஒரு புருஷன்கையில் கங்கணம் இருக்க, அவனுக்கு “என்கைக் கங்கணம் காணாமற்போயிற்று” என்று பிரமமுண்டாய் விடுமாயின், அப்போது அவனுக்கு மற்றொருவன் வார்த்தையினால் “என் கங்கணம் கையிலிருக்கின்றது” என்று கங்கணத்தின் ஞான முண்டாய்ப்புகின்றது. அப்போது அவன் “என் கங்கணம் கிடைத்து விட்டது” என்று சொல்லுகிறான். இவ்வாற்றால் அடையப்பட்டிருந்த கங்கணத்தின் அடைவும் சொல்லப்படுகின்றது. (37.)

அங்ஙனமே பரமாத்ம சொரூபமான ஆத்மாவின்விடத்தில் அவித்தையின் பலத்தினால் “ஆத்மா பரமாத்மசொரூப மன்று; பிரஹ்மமே பரமாத்ம சொரூபம்; அந்தப் பிரஹ்மத்துக்கும் எனக்கும் வியோகம் உண்டாய்விட்டது; உபாசனையினால் அந்தப் பிரஹ்மத்தை யடைவேன்” என்று அநேக முட ஐனங்களுக்குப் பிராந்தியுண்டாயிருக்கிறது. வெகு பண்டிதர்களும் இவ்வாறு சொல்லுகிறார்களானின், அவர்களும் முடர்களுையாவர். ஏனெனின், ஜீவப் பிரஹ்ம வியோகத்தை யங்கீகரிப்பவர் மூர்க்கரெனப்படுகின்றனர். அப்புருடர்களுக்கு உத்தம சம்ஸ்காரத்தினால் பிரஹ்ம ஞானியாகிய ஆசாரியரிடத்தினின்றும் ஒருகால் வேதாந்த சிவணம் கிடைத்துவிடுமாயின், அப்போது கேட்ட அர்த்தத்தை நிச்சயித்துப் “பரமாத்மம் நமக்குக் கிரந்தத்தினாலும் ஆசாரியருடைய கிருபையினாலும் கிடைத்தது.” என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்ஙனம் அவர்கள் கூறுவதற்கு அடிப்பிராயம் இதுவாம்:—ஆத்மாவோ முன்பும் பரமாத்ம சொரூபமாகவே யிருந்தது. ஆனால் “எனது ஆத்மா பரமாத்ம சொரூபமா யிருக்கிற”தென்று விளங்காது இருந்தது. ஆதலால், பரமாத்மம் பிரபந்தமில்லாததுபோலிருந்தது. ஆசாரியா மூலமாகக் கிரந்தத்தைக் கேட்டலால் பரமாத்மம் புத்தியில் விளங்குகிறது. அதனால் பரமாத்மத்தை அடைந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

இவ்வாற்றால் பிராப்தத்தின் பிராப்தியும் (அடைந்ததின் அடைவும்) பொருத்தவால் பரமாத்மப் பிராப்தி வடிவ கிரந்தத்தின் பிரயோஜனம் சம்பவிக் கின்றது. (38.)

30. பிராப்தத்தின் பிராப்தி கிரந்தத்தின் பிரயோஜனமாவதுபோல, நித்திய நிவிர்த்தத்தின் நிவிர்த்தியும் பிரயோஜனமாதல் சம்பவிக் கின்றது.

* வாதப்பிரதிவாதிகள் இருவருக்கும் சமமதமான பொருள் யாதோ, அது திருஷ்டாந்தமாம். அதவே உதாரணமாக. திருஷ்டாந்தத்தினால் சித்திப்பொருளைத் தாண்டிப் பரிந்தமென்பர். அதனையே சித்தாந்த மென்றும் கூறுவர்.

நிர்ஷ்டாப்தம்:—ரஜ்ஜு-வினிடத்திற் சர்ப்பம் நித்திய நிவிருத்தமாம். அது ரஜ்ஜு-வின் ஞானத்தால் நிவிருத்தியாகிறது. அங்ஙனமே ஆக்மாவினிடத்திற் சமுசாரம் நித்திய நிவிருத்தமாம். அதன் நிவிருத்தி ஆக்மாவின் ஞானத்தினால் உண்டாகிறது. ஆகையால் * நித்திய நிவிருத்தத்தினை நிவிருத்தியும் + நித்தியப் பிராப்தத்தினை பிராப்தியும் கிரந்தத்தின் பரமப்பிரயோஜனமாம். (39.)

31. ஒரு பதார்த்த (மோக்ஷ)த்தில் பாவம் அபாவமென்று இரண்டு பொருந்தாமை.

“காரணசகித ஜகத்தின் நிவிருத்தியும் பரமாநந்தப்பிராப்தியும் கிரந்தத்தின் பிரயோஜனமாம்” என்று முன் சொல்லப்பட்டது அது பொருந்தாது. ஏனெனின் நிவிருத்தியென்பது துவம்ஸத்திற்காம். துவம்ஸம் நாசம் என்பன பரியாயச்சொற்கள். “அந்த நாசம் அபாவரூபமாம். ஆதலால் மோக்ஷத்தில் பாவரூபத்தன்மையும், அபாவரூபத்தன்மையுமாகிய இரண்டும் தோற்று கின்றன.

1. அநர்த்தத்தின் நிவிருத்தியைக் கூறுதலால் அபாவவடிவத்தன்மை தோற்றுகின்றது.

2. பரமாநந்தத்தின் பிராப்தியைச் சொல்லுதலால் பாவவடிவத்தன்மை தோற்றுகின்றது.

அவ்விரண்டும் ஒரு பதார்த்தத்தில் பொருந்தா. ஏனெனின் பாவரூபத்தன்மையும் அபாவரூபத்தன்மையுமாகிய இரண்டும் தம்மில் விரோதிகளாம். விரோதி தர்மங்கள் எவையோ அவை ஒருகாலத்தில் ஒருவஸ்துவிலிரா. ஆதலால் கிரந்தத்தின் பிரயோஜனம் சம்பவியாது.” என்று ஒருவன் சங்கை செய்கின்றான். (40.)

* வர்த்தமான காலத்தில் வியாவகாரிக அல்லது பிராதிபாவிகப் பிரபஞ்சத்தின் பாவமிருக்கவுந், பாரமார்த்திக சத்தையினால் பிரபஞ்சத்திற்கு மூன்று காலத்திலும் நிஷேதமுக சுருதியினால் வித்தவாண்களது அநுபவத்தினாலும் சித்தித்த அத்தியந்தர பாவமிருக்கின்றது. அதுவே அதன் நித்தியநிவிருத்தியாம். இதனையே விஷயவடிவ நிவிருத்தி யென்றும் கூறுவர். முற்படரிய நித்தியநிவிருத்தியினையுடைய பிரபஞ்சம் எதுவோ, அது நித்தியநிவிருத்தம் அதாவது துக்கம் (வெறுமை-பாழ்) எனப்படுகின்றது. அந்த நித்தியநிவிருத்தப் பிரபஞ்சத்தின் நிவிருத்தி, அதாவது இருக்கின்ற பரமார்த்த சத்தையினால் சுருதியுட்கி தத்துவஞானம் என்பவற்றால் முக்காலத்தன்மையை நிச்சயித்தலாகிய விஷயவடிவ நிவிருத்தி யாதோ, அது நித்தியநிவிருத்தத்தின் நிவிருத்தியாம்.

† தன் வீட்டில் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் நிதி அறியாமையினால் அடையப்படாதது போலிருக்கின்றது. அதனை அஞ்சனமுசலிய சாதனங்களால் நிச்சயித்தலாகிய ஞானம் எதுவோ அது நித்தியப் பிராப்தத்தின் பிராப்தியாம். அங்ஙனமே பரமாநந்த வடிவப் பிரஹ்மம் யாதோ, அது எவ்வாவற்றிற்கும் தானேதானா (சொரூபமா) யிருத்தலால் நித்தியப் பிராப்தமாம். ஆயினும் அது அஞ்ஞானத்தினால் அடையப்படாததுபோன்றிருக்கின்றது. அதனைத் தத்துவஞானத்தினால் “நானே பரமாநந்த வடிவப் பிரஹ்மம்” என்று நிச்சயித்தலாகிய ஞானம் எதுவோ அது நித்தியப் பிராப்தத்தின் பிராப்தியாம்.

32. அச்சங்கையின் உத்தரம்

காரணசகித ஜகத்தின் நிவிருத்தி அகிஷ்டானப் பிரஹ்மரூபமாம்: அதனின் வேறன்று. அது சர்ப்ப நிவிருத்தி அகிஷ்டான ஜஹ்ம வடிவமாதல் போலவாம். “சுகல கற்பித வஸ்துக்களின் நிவிருத்தியும் அகிஷ்டான ரூபமாம்; அதனின் வேறாக” தென்பது பாஷ்யகாரரது சித்தாந்தம். ஆதலால் இவ்விடத்தில் ‘அநர்த்த நிவிருத்தி * பிரஹ்மரூபமாம். எனெனின் சுகல அநர்த்தத்திற்கும் அகிஷ்டானம் பிரஹ்மமாம். அந்தப் பிரஹ்மம் பாவரூப (உண்மை வடிவ) மாம். ஆதலால், அநர்த்தத்தின் நிவிருத்தியை பாவரூபமாயிருத்தலின் கார்த்தத்தின் பிரயோசனம் பொருந்துகின்றது என்னும் வார்த்தை சித்தித்தது. (11.)

வாழ்த்து.

இந்த முதலாவது தரங்கத்தை எந்த ஜிஞ்ஞாசுவானவன் நீர்த்தமாகப் படிக்கிறானோ, அவனைத் தினந்தயாளுவான தாது குருவானவர் முத்தனாகச் செய்வாராக.

அதபந்த சாமாநிய ரூபணம் என்னும் முதலாவது தரங்கம்

முற்றிற்று.

* கற்பித அநர்த்தத்தின் நிவிருத்தியில் இரண்டு பகுவருணநி:—

1. “அறியப்படுதற்கண்மைத் தாமதநிலை உபலக்ஷித (உபலக்ஷணத்தால் லறியப்பட்ட) அகிஷ்டான வடிவம் கற்பிதத்தின் நிவிருத்தியாக” என்பது முற்பகடிக்கும்.
2. “கற்பிதத்தின் நிவிருத்தி அதாவது அபாவம் எதுபோ அத அகிஷ்டானத்தினும் அதாவது அதிகாரத்தினும் வேறாகிய அநாவசனியமாம்” என்பது இரண்டாவது பகடிக்கும்.

அவற்றின் முதற்பகடிப் பாஷ்யகாரரதாம்; இரண்டாவது பகடிப் நியாயவாசஸ்பதி காரராகிய வாசஸ்பதிய்சிரரதாம்

1. எவ்வளம் முற்பகடித்திலி ‘புருஷன் தானு” என்றும் வாகியத்திற்குப் “புருஷனுது அபாவ வடிவம் தானு” என்றும் பாத்ராளர க்ரணியத்திற்கும் அதை மாகின்றதோ, அவ்வளமே “ஸவபுர வஸிபுர ஸுபுஹ - ரிசயமாக ஸுவயவலகார (ஜகத்து) பிரஹ்மம்” என்று விதிமுடித் தன்மையினால் சுகல ஜகத்திற்கும் பிரஹ்ம வடிவத் தன்மைபைப் பிரதிபாதிக்கும் சுருதி வாகியத்திற்கு “இத்தத் தோற்பபரி கின்ற சர்வசகத்தின் அபாவவடிவம் பிரஹ்மம்” என்று “சாயம்” “பிரஹ்மம்” என்னும் சமான விபகதி (முதல் வேற்றுமையின)புடைய இரண்டு பதார்த்தத்தும் பாத்ராமா நாதிகரணிய வடிவ சம்பந்தத்தினால் அநாத்மகின்றது ஆதலால் கற்பித அநர்த்தத்தின் நிவிருத்தி அதாவது பரமார்த்த சத்தையினால் அதையிதாபாவம் யாதோ, அது பிரஹ்ம வடிவமாக யிருத்தலின் மோகூத்தலில் பாவவடிவசுருண்மையும் அபாவவடிவத்தன்மையு மிருத்தலால் துவைதம் வரும் என்னும் சங்கையிலே

2. இரண்டாவது பகடித்திலி “புருஷன் தானு” என்றும் வாகியத்திற்குப் “புருஷனுடைய அபாவமுடையது தானு” என்னும் அர்த்தம் உண்டாகின்றது. “ரிச சயமாக இவ்வெல்லாம் பிரஹ்மம்” என்றும் சுருதி வாகியத்திற்கும் “இதாற்றுகின்ற இச்சகல சகத்தின் அபாவமுடையது பிரஹ்மம்” என்பது பொருளாகின்றது.

முற்கூறிய அபாவ வடிவ நிவிருத்தியும் அநாவசனியமென்றும் நிதையாம் எந்த வஸ்து அநிர்வசனியமாமோ, அது வாலகய அகஷ்டானத்தினும் பின்னமாகாது; அகி ஷ்டான வடிவமாம். ஆதலால் மோகூத்தலில் துவைதம் வரும் என்னும் சங்கையிலே

கூறிய இவ்விண்ணு மோகூத்தலில் முதற்பகடித்திலி இலாகவ முண்டு இரண் டாவது பகடித்திலி கௌரவமுண்டு. ஆதலால் முதற்பகடிப் பிரேஷ்டமாம். இருவகை யானும் மோகூத்தலில் துவைதம் வரும் என்னும் சங்கையிலே.

ஓம்.

ஸ்ரீ கணேசாய நம:.

ஸ்ரீ விசாரசாகரம்.

இரண்டாவது தரங்கம்.

அநுபந்தவிசேஷ நிருபணம்.

இதன் முதல் தரங்கத்தில் அநுபந்தம் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது.

அது இப்போது இரண்டாவது தரங்கத்தில் விஸ்தாரமாய்ப் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

33. காரணத்தோடு ஐகத்து நீங்குதலாகிய மோக்ஷத்தினது முதல் அம்சத்தின் இச்சை பொருந்தாமை. 33 - 36.

நாறு சாதனங்களோடு கூடினவன் அதிசாரி என்று சொல்லப்பட்டது. அங்கான்கு சாதனங்களில் முழுக்ஷாத்தனவமொன்று முழுக்ஷாத்தனவ மென்பது மோக்ஷ இச்சை. காரணசக்தி (மூலவித்தைபோடுகூடிய) ஜகத்தின் நிவிருத்தியும் பிரஹ்மப்பிராப்தியும் மோக்ஷமெனப்படுகின்றன. இதில் காரண சக்தி ஜகத்தின் நிவிருத்தியாகிய மோக்ஷ அம்சத்தினை ஒருவரும் விரும்புகிறதில்லை யென்னும் வாதத்தையை, (42.)

34. பூர்வபசுவி பிரதிபாதனம் செங்கிஞன்.

அநிகாரிகண்டநம் (1) 34-38.

மூலவித்தையோடு ஜகத்தின் + நாசத்தை பொருவரும் இச்சிக்கிறதில்லை. ஆனால் விவேகியானவன் மூன்றுவித துக்கங்கடையும் நாசஞ்செய்ய

* ஒருவன் வீரிகட்ட ஆரம்பிக்கும்தொழுது வேறொருவன் தடுக்கிறான். அப்போது அவன் நிபாஸ்தலத்தில் தன் பாத்தியத்தை ஸதாபித்துக்கொண்டு தடையில்லாத வஞ்சம் மறுபடியும் வீரிகட்டுகிறான். அதுபோல கிரந்த காத்நா இதன் முதல் தரங்கத்தில் அநுபந்த சுருஷ்டயத்தைச் சாதாரணமாய் நிரூபித்தார். அது இந்நூலாசிரியர் வீட்டினைச் செய்யத் தொடங்கியது போலும் அதனை இரண்டாவது தரங்கத்தின் முற்பாதியால் பூர்வபசுவி தடுத்தலிட்டான். அப்போது சித்தாந்தியாகிய நூலாசிரியர் சுருதியாகிய இராஜாவை அந்சரித்த யுக்தியாகிய மந்திரியினிடத்து முறையிட்டிக்கொண்டு அவர் பலத்தால் மறுபடியும் தடையில்லாதவராய் நான்கு அநுபந்தங்களின் நிருபணத்தோடு இந்நூலைச் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கின்றார்.

இவ்வாற்றால் இவ்விரண்டாவது தரங்கத்தில் நான்கு அநுபந்தங்களையும் விசேஷமாக நிரூபித்திருக்கின்றார்.

+ பிச்சைக்காரன் பயத்தினால் சமையல்பண்ணாமலிருக்க ஒருவனும் இச்சியாதது போலும், நிலப்பேணுக்கஞ்சி துணியை எறிந்துவிட ஒருவனும் இச்சியாததுபோலும், பசு பசுநிலை பயத்தினால் நிலத்தைவிட்டுவிட ஒருவனும் இச்சியாததுபோலும்,

இச்சிற்றன். இதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—துக்கம் மூன்றுவகையின
தாம்.—1 ஒன்று அத்தியாத்தமதுக்கம். 2 மற்றையது அபிபுத்ததுக்கம். 3
மூன்றுவது அநிதைவதுக்கம்.

1. ரோகம், தகைம், பசி முதலியவற்றினுண்டாகும் துக்கம் * அந்நியாத்தம்
விசேஷமெனப்படும். (43.)

2. திருடர், புலி, சர்ப்ப முதலியவற்றினுண்டாகும் துக்கம் † அநிபுத்த
துக்கமெனப்படும். (44.)

3. பக்ஷாக்கூஸப் பிரேதக்கிரகாதிகளாலும் தேவாத ஆதபங் (குளிர்
வந்து வெயில்) களாலும் உண்டாகும் துக்கம் ‡ அநிதைவதுக்கமெனப்படும்.

இத்தன்மைய மூன்றுவித துக்கங்களை நிவிருத்திக்க எல்லோரு மிச்சிக்
கிறார்கள். துக்கத்திற்கு அன்னியமான எதனையும் நிவர்த்திக்க விவேகி இச்
சிக்கிறதில்லை. ஆதலால் அஞ்ஞானசகித சகல ஜகத்தின் நிவிருத்தியில்
இச்சை பொருவருக்கு முண்டாகிறதில்லை. (46.)

35. மேலும், “எல்லோரும் துக்க நிவிருத்தியை இச்சித்தாலும், அஞ்
ஞானசகித சகல ஜகத்தின் நிவிருத்தியின்றித் துக்கநிவிருத்தி யுண்டாகாது.
ஆதலால் துக்கநிவிருத்தியின் பொருட்டு அஞ்ஞான சகித சர்வஜகத்தின்
நிவிருத்தியையும் அபிபுத்திக்கிறார்கள்” என்று சித்தாந்தி கூறுகின்றார். (47.)

36. அது பொருந்தாது. ஏனெனின் ஆயுள்வேதத்திற் சொல்லிய ஒளஷ
தங்கனால் ரோகஜகதிய துக்கங்கள் நிவிருத்தியாகின்றன. போஜனத்தினால்
பசிபாலுண்டாகும் துக்கம் நிவிருத்தியாகின்றது. இவ்விதமாக அததற் கேற்
பட்ட பரிசாரத்தால் அநதத்தத் துக்கம் நிவிருத்தியாகின்றது. ஆதலால் அஞ்
ஞான சகித ஜகத்தின் நிவிருத்தியின்றியும் துக்கநிவிருத்தியுண்டாம். துக்க
நிவிருத்தியின் பொருட்டு அஞ்ஞானசகித ஜகத்தின் நிவிருத்தியை விரும்பு
தல் ‡ பொருந்தாது. “காரணசகித ஜகத்தின் நிவிருத்தியும் பிரஹ்மத்தின்
விவேகபூர்வமன் மூலித துக்கங்களின் பயததிலால் காரணததோடு ஜகத்தா ஈகித்துப்
போகவேண்டுமென்று இச்சியான்; மூலித துக்கத்தின் காரணத்த விச்சிக்கிறான். இது
காரணியமநாதுகாரிகாது சங்கை.

* ஆத்மாவை யாசிரயத்திற்குமல் ஸ்தூல ரூபம் சரீரம் அந்நியாத்தம் மெனப்படும்.
அதனு லுண்டாகும் துக்கம் அந்நியாத்தம் துக்க மெனப்படும். அதனையே அந்நியாத்தம்
நாப மென்றும் கூறுவர்.

† தனது சரீராதி சங்காதங்களுக்கு வேறாய் சகல இத்திரியத்திற்கு விஷய
மாகது யாதோ அது அநிபுத்தமாம். அநினின்று முண்டாகும் துக்கம் அநிபுத்த துக்க
மெனப்படும்.

‡ சரீராதி தனது சங்காதத்திற்கு வேறாய் சகல இத்திரியத்திற்கு விஷயமாக
நிரூபித அநிதைவமாம். அதன் பிரேணயின லுண்டாகும் துக்கம் அநிதைவ
துக்கமாம்.

* மூன் அதுபலிக்கப்பட்ட வஸ்துவின் இச்சையுண்டாம். பிரஹ்மவடிவ அநிஷ்ட
பூர்வத்தின் ஞானத்தினால் காரண சகித ஜகத்தினது நிவிருத்தியின் அதுபவம் மூன்
பிரேணயம் செய்யப்பட்டதில்லை. ஆதலால் காரணசகித ஜகத்தின் இச்சை வகைகளும்

பிராப்தியும் மேலும் மெனப்படுகின்றது.” இதில் காரணசகித ஜகத்தின் நிமிருத்தி வடிவ மோக்ஷத்தின் முதலாவது அம்சத்தில் இச்சை யொருவருக்கு முண்டாகாது. 48.]

37. பிரஹ்மப் பிராப்தி வடிவ மோக்ஷத்தினது
இரண்டாவது அம்சத்தின் இச்சையும்
ஒருவருக்கும் பொருந்தாதென்னும் வார்த்தையைப்
பூர்வபக்ஷி கூறுகின்றான்.

எந்தவஸ்து முன் அதுபவிக்க (அறிய) ப்பட்டிருக்கிறதோ, அதனை யடைய இச்சையுண்டாகும். அறியப்படாத பதார்த்தத்தை யடையவேண்டு மென்று இச்சையுண்டாகாது. அன்னியதேசங்களில் அனேகபதார்த்தங்கள் அறியப்படாமலிருக்கின்றன. அவைகளை யடைய இச்சை யொருவருக்கு முண்டாகாதுபோல் அதிகாரிக்குப் பிரஹ்மசொருபத்தின் ஞான மில்லை. அவனுக்குப் பிரஹ்மத்தின் ஞானமிருக்கிறதோ அவன் அதிகாரியல்லன் ; முத்தனாவன். அவனுக்குப் பிரஹ்மப் பிராப்தியில் இச்சையுண்டாகாது. ஆத லால் வேதாந்த சிவணத்துக்கு முன் அறியப்படாத பிரஹ்மத்தை யடைத லில் இச்சையுண்டாகாது. இவ்வாற்றால் அஞ்ஞானசகித ஜகத்தின் நிமிரு த்தியும் பிரஹ்மப்பிராப்தியுமான மோக்ஷத்தில் இச்சை யொருவருக்குமுண் டாகமாட்டாது. ஆதலால் முமுகுஷு ஒருவனும் இல்லை. (49.)

38. முமுகுஷுத்துவம் பொருந்தாமையால்
வைராக்கிய முதலியனவும் பொருந்தாதெனல்.

வேறு வித்தால் அதிகாரியின் அபாவத்தைப்
பூர்வபக்ஷி பிரதிபாதிக்கின்றார்.

எல்லோரும் விஷயசுகத்தை இச்சிக்கிறார்கள். சகல விஷயங்களையும் விட்டுத் தவஞ்செய்கிறவர்களும் பரலோகத்தினுத்தமபோகங்களை இச்சித்து அநேக கிலேச (துன்ப) ங்களைப் பொருத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆதலால் இகலோக அல்லது பரலோக விஷயசுகத்தை எல்லோரும் இச்சிக்கிறார்கள். அந்த விஷயசுகம் மோக்ஷத்திலில்லை. ஆதலால் மோக்ஷசாதனத்தை ஒரு வரும் இச்சிக்கிறதில்லை. இவ்விதத்தால் மோக்ஷத்தின் இச்சையாகிய முமுகு ஷுத்துவம் சித்திக்கிறதில்லை. அன்றியும் எல்லோருக்கும் விஷயசுகத்தின் இச்சை யிருந்ததால் வைராக்கிய சம தம உபாதினளும் ஒருவரிடத்தினும் சித்திக்கிறதில்லை. ஆதலால் சாதனசதுஷ்டய சகித அதிகாரி யில்லாமையால் கிரந்தாரம்பம் நிஷ்பிரபோசனமாம். (50.)

உடாது எஃபது பூர்வபக்ஷியினது எகைவின் வினக்மாம். இதற்குச் சந்தானம் மேல் 53-ஐது பிரஹ்மத்தின் டிப்பணி (வினக்ஷனா) யில் சொல்லப்படுகி.

விஷயகண்டநம். (2) 39-44.

பூர்வபக்ஷம்.

39. ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியம் பொருந்தாதெனல்.

முன் (25) “ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியம் இக்கோத்தத்தின் விஷயம்” என்று கூறியது பொருத்தது. ஏனெனின்,

1. பிரஹ்மமோ,

(1) [1] * அவித்தை [2] † அஸ்மிதை [3] ‡ ராகம் [4] || துவேஷம் [5] § அபிசேவேசம் என்னும் ஐந்து கிலேபங்களு மின்றியதாம்.

(2) வியாபகமாய்;

(3) ஏகமாய்; || ஸ்ஜாதீய பேதாதிதமாம். ஏனெனின் பிரஹ்மத்திற்கு ஸ்ஜாதீயமான வேறு பிரஹ்மமில்லை.

* விசாரித்துப் பார்க்க எது இல்லா மற்போகிறதோ, அது அவித்தையெனப்படும். அவ்வவித்தை 1. மூலாவத்தை 2. தூலாவத்தை மென இருவகைகளு.

1. சுத்தசைதன்னியத்தை மூலககொண்டிருப்பது மூலாவத்தை

2. கடமுகவிய உபாதிபுடைய சைதன்னியத்தை மறைப்பது எதுவோ அது தூலாவத்தையாம். மூலாவத்தையும் (1) காரிய (2) காரணபேதத்தால் இருவகைகள்.

(1) ஆவாண விசேப சத்திகளுடன்கூடி அநாதிபாவரூபமா யிருப்பது காரண வடிவ அவித்தையாம்.

(2) ஒன்றில் மற்றொன்றின் புத்தி வடிவத்தோற்றம் எதுவோ, அது காரியவடிவ அவித்தையாம்.

அவற்றில் காரியவடிவ அவித்தையும்,

[1] அகர்த்மாவாகிய தேகாதிகளிடத்தில் ஆத்மபுத்தி,

[2] அநித்தியமான ஆகாயாதிகளில் நித்தியபுத்தி,

[3] துக்கரூப ததைகளில் சுகபுத்தி,

[4] அகனியான சரீரம் ஸ்திரீ புத்திரர்களை முத்தமிடுதல் முதலியவற்றில் சுசி புத்தி என்று இவ்வாறு நான்கு வகைப்படும்.

இங்குப் பஞ்சக்கிலேசப் பிரசங்கத்தில் முற்கூறிய நால்வகைக் காரியாவத்தையே கொள்ளப்படும்.

† புத்தி ஆத்மாக்களின் ஒருமை யுணர்ச்சி அஸ்மிதை. இதனையே சாமாநிய அகங்கார மென்றும் கூறுவர்.

‡ அதுகூல பதார்த்தத்தின் ஞானத்தால் உண்டாகும் புத்திவிருத்தி ராகம்.

|| பிரதிசூல பதார்த்தத்தின் ஞானத்தாலுண்டாகும் புத்திவிருத்தி துவேஷம்.

§ மாண்பயத்தால் சரீரத்தை அகலித்தலினுண்டாகும் ஆக்கிரகம் அபிநிவேசம்.

¶ பிரஹ்மம் ஸ்ஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகதபேதாதிதமாய் இருக்கிறது.

1. தனக்குச் சமானஜாதியோடுள்ள பேதம் ஸ்ஜாதீயம்; ஒரு பிராமணனுக்கு மற்றொரு பிராமணனோடுள்ள பேதம் போதும்.

2. தனக்கு அன்னியஜாதியோடுள்ள பேதம் விஜாதீயம்; பிராமணனுக்குச் சூத்திரனோடுள்ள பேதம் போதும்.

தாய்மம்.] ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தின் சங்கை, (சாக்ஷிதா-)

2. ஜீவனே,

(1) சர்வக்கலேசமுடையதும்,

(2) பரிச்சின்னமும்,

(3) நாநாவுமாம். ஏனெனின் எக்தனை சரீரங்களுள்வோ அத்தனை ஜீவர்களுளா. எல்லாச் சரீரங்களிலும் நரே ஜீவன் இருப்பதாய்ச் சொல்லும் பகஷத்தில் ஒரு சரீரத்தி லுண்டாகும் சுகதுக்கங்கள் எல்லாச் சரீரத்திலும் உண்டாகவேண்டும்.

3. தனக்குத் தன் அவயவங்களோடுள்ள பேதம் ஸ்வகந்தபேதம் அது பிராஹ்மண னுக்குத் தனது கை கால் முதலிய அவயவங்களோடுள்ள பேதம் போலும்.

1. எல்லாம் ஒரே பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாயிருத்தலால் ஸஜாதீயமான வேறு பிரஹ்ம மில்லாமையால் பிரஹ்மம் ஸஜாதீய பேதமகிடமானது.

3. பிரஹ்மசேதனத்துக்கு வேருகத் தோன்றும் ஜடப்பிரபஞ்சம் விஜாதீயம் பிர பஞ்சம் சக்ஷிமமானால் பிரஹ்மம் விஜாதீய பேத சகிதமாயிருக்கும். ஆனால் பிரபஞ்சம் சத்தியமன்று; ரஜ்ஜு-விற கற் றிக்கப்பட்ட சர்ப்பம்போல் மிததையாயிருக்கிறது. என மிததையோ அது அகிஷ்டாணத்தினும் வேறுபடுகிறதில்லை. ஆதலால் பிரஹ்மம் விஜா தீய பேதமகிடமாயிருக்கிறது.

3. பிரஹ்மம் நிர்வயவமாயிருக்கின்றது. சச்சிதானந்தங்கள் பிரஹ்மத்தின் தம்மக்க ளாம்; அவயவங் ளன்று. புஷ்பத்தின் ஸ்பரிசு ரூப ஸ கத்தங்கனாகிப் குணங்கள் போல் சச்சிதானந்த தர் மங்கள் பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமேயாம்; அதனின் வேறன்று. ஆதலால் பிரஹ்மம் ஸ்வகந்தபேத மகிடமாயிருக்கின்றது.

• ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியமாயிவாய் ஆகேஷுப சமாநானங்கள்:—

1. ஆகேஷுபம்:—எல்லாச் சரீரங்களிலும் ஒரே ஆத்மா இருந்தால் பிரஹ்மத்திற் கும் ஆத்மாவிற்கும் ஏகத்துவஞ் சொல்லக்கூடும். ஆத்மா அகேஷா யிருப்பதால் ஏகத் துவஞ் சொல்லலாகாது.

1. சமாநானம் —¹. ஆத்மா அகேஷமென்பதற்கு யாதொரு பிரமாணமு மில்லை.

2. திப்திரியமாகிய பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணங்களால் அஞ்ஞானிக்குப் பேதம் தோற்றுக்கின்றது அது சரீரத்தை விஷயஞ்செய்வதாம்; ஆத்மாவை விஷயஞ்செய்வ தன்று. ஏனெனின், ஆத்மா சருதிபைத் தவிர வேறு பிரமாணங்களால் அறியத்தக்க தன்று. ஆதலால் சரீரங்களிலுள்ள ஆத்மா வெவ்வேறன்று. அகேஷ கடங்களிலுள்ள ஆசாம் ஒன்றுயிருப்பதுபோல அகேஷ சரீரங்களிலுள்ள ஆத்மாவுமொன்றே. இதற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் ஏகத்துவஞ் சொல்லக்கூடும்.

2. ஆகேஷுபம்:—ஆத்மா அகேஷமென்பதில் ஒருபிரமாணமு மில்லை யென்பது பொருத்தது. ஏனெனின் ஆத்மா நாநாவென்னும் அந்தத்தில் பிரத்தியக்ஷாதி சகல பிரமாணங்களும் இவ்வாறு சித்திக்கின்றன:—

1. எக்தகந்த ஆகம்பிரத்தியயத்தின் (யானெனு முணர்ச்சியின்) பேதமிருக்கின் மதோ, அக்தகந்த ஆத்மாவின் பேதமுண்டு.

(1) தேகங்கள்தோறும் “யான்|பிராஹ்மணன், யான் க்ஷத்திரியன்” என்பதில் ஆகம்பிரத்தியயத்தின் பேதம் பிரத்தியக்ஷமாய்ச் காணப்படுகின்றது.

40. “சுகமுதலியன அந்தக்கரண தர்மங்கள். அவ்வந்தக்கரணம் அநேகமாம். ஆதலால் ஒருவனுக்குச் சுகனுக்கங்கள் உண்டானால் எல்லோருக்கும் அவை உண்டாகிறதில்லை. சாக்ஷி சுகனுக்காகிடமாயும் ஏகமாயும் சாவற்றிலேசாகிடமாயும் இருக்கிறது. அதற்குப் பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்துவஞ் சொல்லக்கூடும்.” என்று வேதாந்தி கூறுகின்றனர்.

(2) சகல தேகங்களிலும் ஆத்மாவின் எகத்துவமுனதாயின், “ஈ, யான், இது” என்றல் முதலிய வியவசாரத்திற்குக் கேடுண்டாகும். அதனால் ஆத்மாவின் பேதத்தில் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாண மிருக்கின்றது.

2 ஆத்மாவின் பேதமில்லையாயின் “ஈ, யான், இது” என்றல் முதலிய வியவசாரம் சித்தியாகாது. ஆதலால் வியவசாரத்திற் பேதமின்றிச் சம்பவியாமைமைய ஆத்மாவின் பேதத்தில் அந்தாபரதர்ப் பிரமாணமும் சித்தமாகின்றது.

3. (1) ஆத்மா சரீரங்களுக்கோடும் வேறு வேறும், சரீரவடிவ வியவசார பின்னமாயிருத்தலின்; ஆ முதலிய பசுசு (விவகரு) களாப்போல.

(2) ஆத்மா சரீரங்களுக்கோடும் பின்னபின்னமாய், சரீரங்களுக்கோடும் ஆத்மாவின் பிரத்தியயத்திற்குப் பேதமிருத்தலால்; கடமுதலியவற்றைப்போல

இவைமுதலிய அநுமானப்பிரமாணங்களும் ஆத்மாவின் பேதத்தில் சித்திகடிகில்கின்றன.

4. (1) “அதிதி, தேவர், கங்காவர், மனிதர், பிதிரா, வசுரா” எனறு ஸ்வா முதலியோரது பேதத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் சுருபிமா;.

(2) “தேவா, தானவா, கந்தாவா, இயாகா, இராகா, கின்னரா” என்றல் முதலிய புராணவசனமும் ஆத்மாவின் பேதத்தில் பிரமாணமாய்

5. ஆத்மாவிற்கு ஏகத்துவம் அங்குகள்கின், வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் கூறாமையின்களின் வியவஸ்தை சித்தியாகாது. ஏனெனின்,

(1) ஒருவன் துககி அல்லது ககியானால் எல்லோருடனுக்கள் அல்லது ககிகளாதல்வேண்டும்.

(2) ஆத்மாவின் எகத்துவமுனதாயின் சகலரும் சாரூருராவா ஆகவே விநிஷேதவடிவ சாஸ்திரங்கள் வியாததமாகும்; சாவருளுக்கோக் குறித்தது விநிஷேதமின்மையால்

(3) ஒருவன் பேததனனால் எல்லோருக்கும் பந்த முண்டாகும். அல்லது ஒருவன் முத்தனனால் எல்லோரும் முததராதல்வரும்

ஆதலால் ஆத்மா அகேகமெனல் பிரமாணசித்தமாய்,

2. கமாநானம்—ஆத்மா அகேகமெனப்பதில் சொல்லப்பட்ட பிரமாணங்களை பொருத்தா. ஏனெனின்,

1. வியாப்தியின் வியபிசாரத்தி (பிறஞ்சகியி) னால் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் பெறப்படாமையின்,

(1) “எங்கு எங்கு அகம் பிரத்தியயத்தின் பேதமுனதோ, அவரு அங்கு ஆத்மாவின் பேதமுனது” என்னும் வியவடிவவியாப்தியாதோ அது வியபிசாரத்தை யடைகின்றது. ஏனெனின், யான் கிசு, யான் குமாரன், யான் எவ்வளன், யான் விருத்தன் என்று கிசுத் துவமுதலிய அவஸ்தைகளின் பேதத்தால் அகம் பிரத்தியயத்திற்குப் பேதமிருக்கின்றது.

41. சாக்ஷி நாதாவாதம் 41-44.

அங்மார்த்தை பொருத்தாது. ஏனெனின் கர்த்தா போக்தாவாயுள்ள ஜீவனுக்கு வேறொரு சாக்ஷி இருக்கிறதென்பது மலடிமக னிருக்கிறானென்பதை ஒக்கும். சாக்ஷிபை அங்கீகரிக்காட்செய்யினும் அதை ஒன்றெனல் பொருந்தாது; அநேகமென்றே கொள்ளவேண்டும். ஏனெனின் வேதாந்த சித்தாந்தம் இதுவாம்:—“அந்தக்காணமும் சுகலுக்கமுதலிய அந்தக்காண தர்மங்களும் இந்திரியங்களுக்கும் அந்தக்காணத்துக்கும் விஷயமாகா; ஆனால் சாக்ஷிக்கு விஷயமாம். ஏனெனின் இதந்திரியங்கள் பஞ்சுகருத பூதங்களை விஷயஞ் செய்கின்றன. இங்னாகண் இத் துணைப்பேதம் இருக்கிறது:—

என்றாலும் சுகமுதலிய அவஸ்தையினையுடைய அகம் பிரததியயத்தின் அந்தமாகிய ஆத்மாவின் பேதத்தைக் காணாமையினாலும், ஆத்மாவின் பேதமுளதாகப் பாலியாவஸ்தை முதல் விருத்தாவஸ்தை பரியந்தம் செய்யப்பட்ட காரியங்களின் ஸ்மரணை சம்பவியாவஸ்தையினாலும் ஆத்மாவின் பேதத்திற் பிரததியக்ஷப்பிரமாணம் பெறப்படாததாம்.

2 எவ்வளவு ஒரே தேசத்தில் அவயவங்களின் பேதத்தை ஆசிரயித்துத் தலை, கை, கால்முதலிய வியவகாரங்கள் உண்டாகின்றனவோ, அவ்வளவுமே சகல சரீரங்களிலும் ஆத்மாவின் ஒருமையுண்டாகியும் சரீரத்தின் பேதத்தை ஆசிரயித்து “கீ, கான், இது” என்றவ முதலிய வியவகாரங்கள் சித்தமாகின்றன.

3 ஆத்மாவியவகாரம் ஆத்மாவின் பேதத்தை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. இவ்வாறு வியவகாரம் பேதத்தையே ஆத்மாவின் பேதமின்றி வியவகாரம் சம்பவியாவஸ்தையின்மையால் ஆத்மாவின் பேதத்தில் அந்தர்ப்பத்திப் பிரமாணமும் அசித்தமாம் (பெறப்படாததாம்).

4 சரீரமாகிய வியவகாரின் பேதத்தாலும் நானென்னும் பிரததியயத்தின் பேதத்தினாலும் ஆத்மாவிற்கும் பேதமுண்டு என்னும் அநாமாணப் பிரமாணமும் அசித்தமாம். ஏனெனின், பரமாத்மாவைக் காணவடிவமுன்றுதேகங்களுக்கும் ஜாக்கிரதேக சொப்பன தேசங்களிற்கும் பேதத்திருக்கின்றன யானென்னும் உணர்ச்சியின் அந்த வடிவ ஆத்மாவிற்குப் பேதமின்னமையால்

4 (1) முன்கொல்லப்பட்ட சுருகியாதோ அது ஆத்மாவின் உபாதிவடிவ தேவர் முகப்பெயர் தேசத்தின் பேதத்தைக் கூறுகின்றது; ஆத்மாவின் பேதத்தைக் கூறுவதில்லை ஏனெனின் அதேதேசத்திலும் கைதன்னியம் ஏதருபமாயிருத்தலின் ஆத்மாவின் பேதத்தால் அசம்பவமிருக்கின்றது அந்நால் முற்கூறிய சுருகி சரீரபேதத்தைப் பிரதிபாதித்தலிற் சுருகித்துடையதாம்; ஆத்மாவின் பேதத்தைப் பிரதிபாதித்தலிற் சுருகித்துடைய தன்மெனல் பெறப்பட்டது

(2) அவ்வாறே புராணஸூதனையும் அறிந்துகொள்க.

5 (1) ஆத்மாவின் உபேதமுளதாயின் சுகலுக்க முதலியவற்றிற்கு வியவஸ்தை சித்தியபாது என்று கீ கூறியதும் பொருந்தாது. ஏனெனின் அசுக்க அந்தக்கங்களின் வியவஸ்தை பிராரப்தகாமத்தின் அதினாயிருத்தலாலும், ஒரே தேசத்தில் காமபேதத்தால் சுகலுக்க முதலியவற்றின் விசித்திரதன்மையைக் காணுதலாலும், சுகலுக்கங்கள் புண்ணிய பாவங்களின் காரியமாயிருத்தலின் அவற்றின் பேதத்தாலும், திராபாசு முகி கூடிய அந்தக்காணவடிவ போக்தாவின் பேதத்தாலும் சுகலுக்க முதலியவற்றின் வியவஸ்தை சம்பவிகின்றது.

3-1-5. இரகணை ஆக்கராணம் சிவணம் என்னும் மூன்று இந்திரியங்களுக்கும் ஸ்கந்தசப்தங்களை மாத்திரம் விஷபஞ்செய்கின்றன; தம் ஆசிரயங்களை விஷபஞ்செய்வதில்லை. ஆகலால் இரமூன்று இந்திரியங்களாலும் அந்தகராணஞான முண்டாகிறதில்லை.

அங்ஙனமே, தேந்திரதிறனும் துவக்கினாலும் அந்தக்காணத்தின் ஞான முண்டாகிறதில்லை. ஏனெனின் பஞ்சிக நதபூதம் அல்லது பஞ்சிகருத பூதத்தின் காரியமான உருவமுடையது அல்லது பரிசுமுடையது எதுவோ அது தேந்திரதிறனும் துவக்கிற்கும் விஷபமாம். அந்தக்காணம் அபஞ்சிகருதபூதங்களின் காரியமாயிருந்தலால் (251) தேந்திரதிறனும் துவக்கிற்கும் விஷபமாகிறதில்லை. இத்தகராணத்தினால் அபஞ்சிகருதபூத காரியமான தேந்திரதிரியமுடைய தேந்திரத்திற்கு விஷபமாகிறதில்லை; பாஷிபவஸ்துக்கள் இருநிரியங்களுக்கும் விஷபமாகின்றன. அந்தக்காணம் இருநிரியங்களை யிப்போகிறது ஆகலால் இருக்கிறது. அந்நாலும் அந்தக்காணம் இருநிரியத்திற்கு விஷபமாகிறதில்லை.

42. அந்தக்காணம் தன்விருத்திக்கும் விஷயமாகிறது. ஏனெனின் அந்தக்காணம் விருத்திக்கு ஆசிரயமாகிறது. ஆகலால் அந்தக்காணம் தன் விருத்திக்கு விஷபமாகாட்டாது. அக்கினியானது தாஹத்திற்கு ஆசிரயமாக இருக்கிறது. அது அந்தக்காணம் விஷபமாகிறதில்லை. ஆனால் அக்கினிக்கு வேறொரு காஷ்டாதி வஸ்துவகளை இருத்தாது விஷபமாகுகிறது. அவ்வாறு அந்தக்காணத்திற்கு அன்னியமான வஸ்துவங்கள் அந்தக்காண ஜகதியிலிருத்திருக்கிற விஷபமாகின்றன; அந்தக்காணம் விஷபமாகிறதில்லை.

43. அங்ஙனமே அந்தக்காண தர்மங்களும் அந்தக்காண விருத்திக்கு விஷயமாகிறது. ஏனெனின் அந்தக்காண விருத்தி அந்தக்காணத்தை விஷய

* இரகண காரண சப்தரணம் என்னும் மூன்றினாலும் கிரமமாக இரகணத்திலும் கந்தத்திலும் சப்தத்திலும் என்னும் மூன்று ஜாதிகளும், இரகணத்திலும் பரிபரிப மதாதத்துவ முதலிய ஆவரணங்களும், கந்தத்துவ வியாபக கந்தத்தன்மை இரகணத்தன்மையையும் விஷயமாக இரகணத்திலும், சப்தத்தன்மையையும் வியாபக (அதிசவிதத்திலிருக்கும்) ஜாதியின் வியாபகமான (சுருத்தவிதத்திலிருக்கும்) தாரதமயவடிவ (அதிசத்தன்மையும் மந்தத் தன்மையுமான) இரகண ஜாதிகளும் கொள்ளப்படும். அதனை இயன்றவாறு கண்டு கொள்க.

† வீட்டின் நடு இருட்டிற்கு ஆசிரய (இருப்பிட) மும் விஷயமுமாம். சேதனம் அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயமும் விஷயமுமாம் (243). அதுபோல அந்தக்காணம் விருத்திக்கு ஆசிரயமாயினும் விஷயமாகுமா? அங்ஙனமாயினும் இதில் இது இரகணமாம்:—வீட்டின் நடு இருள் முதலியவற்றைப்போல எங்கு ஆசிரயமும் ஆசிரிதமும் பேதப்படுகின்றனவோ, அங்கு ஒரேவஸ்து ஆசிரயமும் விஷயமுமாம். எங்கு இருப்பினையும் அதன் தாஹக சகதியினையும் போல ஆசிரயமும் ஆசிரிதமும் பேதப்படவில்லையோ, அங்கு ஆசிரயமும் விஷயமும் ஒன்றும் அந்தக்காணமும் விருத்தியும் பேதப்படாமை யால் அந்தக்காணம் விருத்திக்கு உபாதானவடிவ ஆசிரயமாயன்றி விஷயமாவதில்லை.

அந்தியபந்தம் அந் தர்மங்களை அந் தர்மங்களையும் விஷயமாகும். அந்தக் காரணத்தால் விஷயமாகும் விருத்தியை அந்தக்காரணத்திற்கு எதிர்ப்பாக மாற்றினால் ஆதலால் அந்தக்காரண தர்மங்களும் அந்தக்காரண விருத்திக்கு விஷயமாகின்றன.

அந் தியபந்தம் இது நியமம்:—விருத்தியின் ஆசிரயத்திற்குக் கொஞ்சம் தாதுவிருக்கும் வஸ்து விருத்திக்கு விஷயம்; விருத்திக்கு ஆசிரயமாக அந் தியபந்த சமீபத்திலிருக்கும் வஸ்து விருத்திக்கு விஷயமாகின்றன. நேத் தியவிருத்திக்கு ஆசிரயமான நேத்திரத்திற்கு அந் தியபந்த சமீபத்திலிருக்கும் அந் தியபந்த நேத்திரத்திற்கு விஷயமாகாததுபோல அந்தக்காரண விருத்திக்கு ஆசிரயமான அந்தக்காரணம் எதுவோ அதன் அந் தியபந்த சமீபத்திலுள்ள அந் தியபந்த தர்மங்கள் அந்தக்காரண விருத்திக்கு விஷயமாகின்றன. இவ் விருத்தியால் அந்தக்காரணமும் அதன் தர்மங்களும் இந்திரியங்களுக்கும் அந்தக் காரணத்திற்கும் * விஷயமாகின்றன; ஆனால் சாக்ஷிக்கு விஷயமாகின்றன.

44. அந்தச்சாக்ஷி ஒன்றைக் கொள்ளின், ஒரு அந்தக்காரணத்தின் அந் துக்கங்கள் சாக்ஷியால் விளங்குவதுபோல எல்லோரது அந் துக்கங்களும் விளங்கவேண்டும். அங்ஙனம் விளங்காமையால் சாக்ஷி யநேகமெனலவேண் டும். அநேக சாக்ஷிகளை யங்கீகரித்தலால் தோஷமில்லை. ஏனெனின் எந்தச் சாக்ஷிக்கு எந்த அந்தக்காரணம் உபாதிபயிருக்கிறதோ, அந்தச்சாக்ஷியால் அதன் உபாதியின் தர்மங்கள் விளங்குகின்றன. அதனால் எல்லோரது அந் துக்கங்களும் விளங்குகின்றன.

இவ்விதமாகச் சாக்ஷியநேகமாக இருக்கிறது. அவற்றிற்கு ஏகமான பிரதிபந்தோபி ஏதத்துவம் பொருந்தாது.

* நேத்திரோத்திரியம் தன்னின் தூரத்துள்ள ஏனைய எல்லாவற்றையுமுடைய வஸ்து களையும் பிரகாசிக் (காண்) கின்றது. ஆனால் தனது அந்தத்துவம் (சூருட்டுதன்மை), மந்தத்துவம், படுத்துவம் (நெனிவு) என்னும் தர்மங்களோடு தன்னைப் பிரகாசிக்கிற தில்லை. நேத்திரோத்திரியம் அந்தக்காரணம் முற்கூறிய தாமங்களோடு நேத்திரத்தைப் பிரகாசிக்கின்றது.

அங்ஙனமே அந்தக்காரணமும் தனக்கு வேறான சகல ஜடவஸ்துகளையும் பிரகா சிக்கின்றது. ஆனால் சக முதலிய தர்மத்தோடு தன்னையே பிரகாசிக்கின்றன. ஆனால் ஆபாஸனோடு அந்தக்காரணத்தில் சூருடசாக்ஷி தாம் நேத்திர அந் தக்காரணத் தைப் பிரகாசிக்கின்றது. ஆதலால் ஆபாஸனோடு அந்தக்காரணம் பூபேகாநித கவயம் பிரகாசமாம்; நிபேகா கவயம் பிரகாசமன்று.

சாக்ஷி தனது பிரகாச (விளக்க)த்தில் மற்றொன்றைப் பிரகாசத்தை அபேகித்திற தில்லை; எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பதாயிருக்கின்றது. ஆதலால் நிபேகாநித கவயம் பிரகாசமாம்.

இந்த முலோத்தத்திற் கூறிய சங்கையின் சமாதானம் இவ்விதப்பிராயமாகவே டெம் விஷயமென்பதின் பிரகாசத்தில் சொல்லப்படும் ஆதலால் பிரதிபந்தின் விஷயத்தில் பிரதிபந்தி தருகின்றது.

பியோஜன கண்டதம் (3) 45 - 59

பூர்வபக்ஷம்.

45. மித்தையாகிய பந்தத்திற்குச் சாமக்கிரியின்மைப்பாடு அதன் நிவிருத்தி கூடாமை.

அகங்கார முதலிய அநாதம் வஸ்துக்கள் பந்த மெனப்படுகின்றன. அப்பந்தம் அத்தியாஸூருபமாகிய ஞானத்தால் நிவிருத்தியாகும். அத்தியாஸூருபமாகாதாயின் ஞானத்தினால் நிவிருத்தியாகாது. ஏனெனின் ஞானத்தின் காரணமாக இதுவாம்:—எந்த வஸ்து அறியப்படுகிறதோ அதனிடத்துள்ள அத்தியாகத்தையும் அஞ்ஞானத்தையும் அவ்வஸ்துவின் ஞானம் நிவர்த்தியாக்குமென. அது ரஜ்ஜுவின் ஞானம் ரஜ்ஜுவிலுள்ள சர்ப்பாத்தியாசத்தையும் ரஜ்ஜுவின் அஞ்ஞானத்தையும் நிவிருத்தி செய்வதுபோலாம்.

பிராந்திஞானத்திற்கு விஷயமாகும் மித்தியாவஸ்துவும் பிராந்திஞானமும் * அத்தியாச மெனப்படும்.

எதினிடத்தில் எந்த வஸ்து மித்தையாகவில்லையோ சத்தியமாகவிருக்கிறதோ அதற்கு ஞானத்தினால் நிவிருத்தியில்லை.

அங்ஙனமே ஆத்மாவினிடத்தில் அகங்காராதிபந்தங்கள் அத்தியாசமான (மித்தையா) குமாயின் ஞானத்தால் அவை நிவர்த்தியாகும். ஆத்மாவினிடத்தில் மித்தையான பந்தத்தின் சாமக்கிரியில்லை; பந்தம் பிரதிதியாகிறது. ஆதலால் பந்தம் சத்தியமாம். அந்தச் சத்தியபந்தத்தின் நிவிருத்தியை ஞானத்தால் விருமபுவது பயனில்லாததாம்.

* தனது அபாவத்தின் அதிகாணத்திலுள்ள அவபாஸம் (விஷயமும் ஞானமும்) எதுவோ, அது அத்தியாச மெனப்படுகின்றது. எங்ஙனம்: கற்பித சர்ப்பத்தின் வியாவகாரிகமும் பாரமாதத்கமுமாகிய அபாவத்தின் அதிகாண (ஆசிரிய) இரஜ்ஜுவினிடத்தில் பிராதிபாவிக சாபதத்தின் அவபாஸம் (சர்ப்பமும் அதன் ஞானமும்) இருக்கின்றது அது அத்தியாஸமாம்.

அல்லது அதிஷ்டானத்தினும் விஷமசத்தையுடைய அவபாஸம் எதுவோ அது அத்தியாஸ மெனப்படுகின்றது. எங்ஙனம்: வியாவகாரிகசத்தையுடைய இரஜ்ஜுவடிவ அதிஷ்டானத்தினும் விஷம அதாவது பிராதிபாவிகவடிவ விபரீதசத்தையுடைய அவபாஸம் (சர்ப்பமும் அதன் ஞானமும்) எதுவோ அது அத்தியாசமாம்.

அவ்வத்தியாசம் ௧ அந்தாதத்தியாசம், ௨. ஞானத்தியாசம் என்னும் பேதத்தால் இருவகையினதாம்.

1. பிராந்தி ஞானத்தின் விஷயமான சர்ப்பாதி மித்தியாவஸ்து யாதோ, அது அந்தாதத்தியாசமாம்

2. பிராந்தி ஞானமாகிய மித்தியாவஸ்துவின் மித்தியாஞானம் எதுவோ அது ஞானத்தியாசமாம்

அவற்றுள் ஞானத்தியாசம் பரோக்யம் அபரோக்யமென்னும் பேதத்தால் இருவகைத்தாம்.

அந்தாதத்தியாசம் 1. கேவல சம்பந்தத்தியாசம், 2. சம்பந்தசகித சம்பந்தத்தின் அத்தியாசம், 3. கேவல தர்மாதத்தியாசம், 4. தர்மசகித தர்மத்தின் அத்தியாசம், 5. அத்தியாசத்தியாசம், 6. அந்நியதாரத்தியாசம் என்னும் பேதத்தால் அதுவகைத்தாம்.

46. அத்தியாச * சாமக்கிரி நிருபணம்.

(2) சுத்தியவஸ்துவின் ஞானத்தாலுண்டாம் சம்ஸ்காரம், (2) பிரமேயத்தின் நோஷம், (3) பிரமாதாவின் நோஷம், (4) பிரமாணத்தின் நோஷம், (5) அந்நிஷானத்தின் விசேஷவடிவ அந்நாவம் சாமானியவடிவ ஞானமென்னும் இவை அத்தியாச ஸாமக்கிரியைகள். இவையின்றி அத்தியாசம் உண்டாகாது.

1. கினிஞ்சலில் வெள்ளியின் அத்தியாசமும் ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பத்தின் அத்தியாசமும் உண்டாகின்றன. அது எவன் உண்மையான வெள்ளியையும் சர்ப்பத்தையும் பார்த்திருக்கின்றான் அவனுக்குண்டாகிறது. எவன் உண்மையான வெள்ளியையும் சர்ப்பத்தையும் பார்த்ததில்லைவோ அவனுக்குண்டாகிறது; ஆதலால் சுத்தியவஸ்துவின் ஞானஜநியஸம்ஸ்காரம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாம்.

2. கினிஞ்சலில் சர்ப்பத்தின் அத்தியாசமும் ரஜ்ஜுவில் வெள்ளியின் அத்தியாசமும் முண்டாகிறதுபோலாகலின் பிரமேயத்திலே சாதிரியாக நோஷம் அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாம்.

அல்லது சம்ஸர்க்காததியாசம சொருபாத்தியாசமென்னும் வேறுபாட்டால் அத்தியாசம் இருவகைத்தாம்.

இங்கு இது நிச்சயமாம்.—கேவல சம்பந்தாத்தியாசமே சம்ஸர்க்காத்தியாசமாம். சம்பந்தசகித சம்பந்தியின் அத்தியாசமே சம்ஸர்க்காத்தியாசமாம். அதனாலே அந்நியோத்தியாத்தியாசமாம். என்கும் சம்ஸர்க்கமும் சொருபமுமாகிய இரண்டற்கும் மிசைத்தன்மை (கலப்பு) உண்டாகின்றது இரண்டினுள் ஒன்றன் அத்தியாசம் எதுவோ அது அந்நியத்தியாசமெனப்படும் அதுமித்தியா வஸ்துவின் சொருபாத்தியாசவடிவமாகவும் சுத்தியவஸ்துவின் சம்பந்தாத்தியாசவடிவமாகவும் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்த அந்நியத்தியாசத்தினால் அல்லது கேவல சம்பந்தாத்தியாசத்தினால் வேற்றுமையாகக்கூடாது யாதோ அது ஆத்மா அநாதமாகலின் அத்தியாசத்தினது பேதத்தை அறிதற்பொருட்டாம். ஆனால் சகல அந்தாததியாசமும் அந்நியோத்தியாச வடிவமேயாம்; அதனின் வேற்றுமை. அவ்வந்நியோத்தியாத்தியாசம் சிலவிடத்துக் கேவலம் தர்மத்தினதாம்; சிலவிடத்துத் தர்மசகித தர்மயினதாம். ஆதலால் முறையான பேதத்தால் அந்நியோத்தியாத்தியாசம் இருவகைத்தேயாம். இவற்றின் சுருக்கமான உதாரணம் விசாகந்திரோதயத்தின் ஆறுவது கலையிலும் விஸ்தாரமான உதாரணம் ஸ்ரீ விருத்திப் பிரபாகரத்திலும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

* சாமக்கிரி என்பது காரண சமுதாயம். அது சமையலுக்கு அடுப்பு விறகு ஜல முதலியன சாமக்கிரிகளாகுதல் போலும்.

↑ பிரமாஞானத்தின் விஷயம் எதுவோ அது பிரமேயமெனப்படும். கற்பித சர்ப்பம் ரஜத முதலியவற்றின் அநிஷ்டானமாகிய ரஜ்ஜு சுத்தி முதலியன பிரமாஞானத்தின் விஷயமாகலின் பிரமேயமாம். அதன்கண்ணுள்ள சர்ப்ப முதலியவற்றின் சமானத்தன்மை யாதோ அதனைச் சாதிரியாக நோஷ மென்பர். இதனாலே பிரமேய நோஷமென்றும் உறுவர். இரஜ்ஜுவின்விடத்துப் பூமியிப்பொருத்திருத்தற்ன்மை, நீட்சி, மூலவயங்குதன்மை என்பவை சர்ப்பத்தின் சாதிரியமாம். சுத்தியில் வெண்பாசு பண்புத்தன்மைவடிவ இரஜதத்தின் சாதிரியமிருக்கின்றது இவ்வாறு வேறிடங்களிலும் அநிஷ்டானத்தில் அத்தியஸ்தத்தின் சாதிரியிழைத்து அறிந்துகொள்க.

தாய்மம்.] பந்தத்தின் அத்தியாசத்தில் சாமக்கிரி சித்தியாமை.

3. இவ்விதமாகப் பிரமாந்தரில் லோபபயாதி தோஷங்களும்,

4. தேத்திர முதலிய பிரமாணங்களில் மஞ்சட்காமாலை முதலிய தோஷங்களும் அத்தியாசத்துக்கு ஹேதுவாம்.

5. கிளிஞ்சலின் “இது” என்னும் (149) சாமானிய ஞானமுண்டாய், “இது கிளிஞ்சல்” என்னும் விசேஷஞான முண்டாகாவிடின், அப்போது அத்தியாச முண்டாகின்றது. “கிளிஞ்சல்” என்று விசேஷ வடிவமாக ஞானமுண்டாயினும் சாமானிய லீடவமாக ஞானமுண்டாகாவிடினும், அப்போது அத்தியாச முண்டாகிறதில்லை. அதிஷ்டானத்தின் விசேஷ வடிவமாக அஞ்ஞானமும் சாமானிய வடிவமாக ஞானமும் அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாம்.

இவ்வளவு அத்தியாச சாமக்கிரிக ளிருக்கின்றன. இவற்றில் ஏதாவதொன்று குறைந்தாலும் அத்தியாச முண்டாகாது. கடத்திற்குக் குலாலன், சக்கரம், தண்டம், மண் என்பவை சமாக்கிரிகள். இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று குறைந்தாலும் கட்டமுண்டாகாததுபோல அத்தியாசமும், அதன் சாமக்கிரிகளில் ஏதாவதொன்று குறைந்தாலும் உண்டாகாது; எல்லாச் சாமக்கிரிகளாலும் உண்டாகின்றது.

47. பந்தத்தின் அத்தியாசத்தில் சத்தியவஸ்துவின் ஞானத்தினாலுண்டாகும் சம்ஸ்காரத்தின் அசித்தி.

அங்ஙனமே:—பந்த அத்தியாசத்தில் ஒருகாரணமுமில்லை. பந்தம் எங்கேனும் சத்தியமா இருக்குமாயின், அதன் ஞானத்தாலுண்டாகும் ஸம்ஸ்காரத்தினால் ஆத்மாவினிடத்தில் மித்தையான பந்தம் பிரதிபலியாகும். ஆனால் சித்தாந்தத்தில் ஆத்மாவிற்கு வேறான சத்தியவஸ்து யாதொன்று மில்லை. ஆதலால் சத்தியபந்தத்தின் ஞானஜந்திய ஸம்ஸ்கார மில்லாமையால் ஆத்மாவினிடத்தில் பந்தத்தின் அத்தியாசம் பொருந்தாது.

48. பந்தத்தின் அத்தியாசத்தில் பிரமேய தோஷம் சித்தியாமை.

அங்ஙனமே ஆத்மாவிற்கும் பந்தத்திற்கும் சாதிரியுமுமில்லை. மாறான தம்பிரகாசத்தை (இருளொளியை) ப்போல விபரீதசுபாவ மிருக்கின்றது.

1. ஆத்மா பிரத்தியங்காம்; பந்தம் பராக்ராம். பிரத்தியக் கென்பது உள்ளிற்கும், பராக் கென்பது வெளிக்கும பெயராம்.

2. ஆத்மா விஷயியும் பந்தம் விஷயமுமாம்; பிரகாசஞ் செய்வது பந்தமே அது விஷயி யெனப்படும். எது பிரகாசிக்கப்படுகின்றதோ அது விஷயி மெனப்படும்.

1. பிரத்தியக்கில் பாக்கின் அத்தியாசமும் பாக்கில் பிரத்தியக்கின் அத்தியாசமும் உண்டாகிறதில்லை. எங்ஙனம்: புத்திராதிகளின் அபேகையால்

யாக் தேவம் பிரதிபலனம். அதனிடத்தில் புத்தியாதிகை அத்தியாசமும் புத்தியாதிகைத் தேவத்தின் அத்தியாசமும் உண்டாகிறதில்லை.

3. விஷயத்தில் விஷயின் அத்தியாசமும் விஷயின் விஷயத்தின் அத்தியாசமும் உண்டாகிறதில்லை. பங்குணம்: விஷயவாதிய உருதலியவற்றில் விஷயவாதிய நபத்தின் அத்தியாசமும் நபத்தின் உருதலியவற்றின் அத்தியாசமும் உண்டாகிறதில்லை.

அங்குணமே சாதிரியை மின்னாவால் பிரதிபலிக்கிறவாதியை ஆதாரமிடத்துப் பாக்கியவடிவ வட்டத்தின் அத்தியாசம் பொருத்தது. பிரதிபலிக்கும் பாக்கிக்கும் விவோத முண்டு. விஷயத்திற்கும் விஷயிக்கும் விவோதமுண்டு; சாதிரியில்லை. ஆதலால் பந்தத்தின் அத்தியாசம் ஆக மானிடத்திற்குப் பொருத்தது.

49. 3-4. பந்தத்தின் அத்தியாசத்தில் பிரமாதா முதலிய தோஷங்கள் சித்தியாமை.

அங்குணமே பிரமாதாவின் தோஷமும் பிரமாணத்தின் தோஷமுமில்லை. ஏனெனின் “பிரமாதா முதலிய சாவப்பிரபஞ்சமும் அத்தியாசமுமாய் இருக்கின்றது. அதுவே பந்தம்” என்பது வேதாந்தச் சித்தாந்தம். இவற்றால் பந்த அத்தியாசத்துக்குமுன் பிரமாத, சிறு பிரமாணங்களின் சொரூபம் பெறப்படுகிறதில்லை; அவைகளின் தோஷங்களும் பெறப்படுகிறதில்லை. ஆதலால் பந்தத்தியாசம் பொருத்தது.

50. 5. பந்தத்தின் அத்தியாசம் பிரமாணத்தின், விசேஷவடிவ அஞ்ஞானம் பொருத்தாமை.

அத்தியாசத்தின் விசேஷவடிவ அஞ்ஞானமும் பொருத்தது. ஏனெனின் பந்தத்திற்கு அத்தியாசமான பிரமாணம் சுயமபிரகாச ஞானவடிவமாம். அந்தச் சுயமபிரகாச ஞானவடிவப் பிரமாணத்தில் குரியனிடத்தில் இருள் போல அஞ்ஞானம் இருக்கமாட்டாது. பிரகாசமான குரியனுக்கும் இருளுக்கும் விவோதம் நுப்பதுபோலச் சேதனப்பிரகாசமான பிரமாணத்திற்கும் தமோரூபமான அஞ்ஞானத்திற்கும் பாஸ்பாய் விவோதமுண்டு.

அத்தியாசத்தின் அஞ்ஞானத்தை யங்கிகரித்தாலும் பந்தத்தின் அத்தியாசம் பொருத்தது. ஏனெனின் அத்தியாசம் அறியப்பட்டதிலும் அத்தியாசம் அறியப்படாததிலும் அத்தியாசம் உண்டாகாது. ஆனால் விசேஷவடிவமாக அறியப்படாததாய்ச் சாமானியவடிவமாக அறியப்பட்டதின்கண்

* பிரமாண சைதன்யத்துக்கு வேருன அஞ்ஞானமும் அந்நகரியமான ஸ்தூல ரூபம் பிரபஞ்சமாகிய இவ்வெல்லாம் சேதனத்தில் அத்தியஸ்தமாம். அந்தக்கரண ரூபம் பிரமாதாவும் இத்திரியரூபம் பிரமாணமும் இவற்றில் அடங்கியிருத்தலால் இவைகளும் அத்தியஸ்தமாம். ஆதலால் பிரபஞ்சத்தின் அத்தியாசத்துக்குமுன் இவைகள் சித்திக்கிறதில்லை. இது உபநிஷதங்களின் மீறாயித்தெய்தப்பட்ட அத்தியாசசித்தாந்தமாம்

நாட்கள் 1 கேவல கர்ம-மோக-சித்தி (ஏகபவிகவாதம்) 51-59. 43

அத்தியாக முண்டாகும். பிராந்தம் சாமானிய விரோஷ பாவங்களின்றி நி-
விரோஷமாய் இருக்கிறதென்பது சித்தாந்தம். ஆதலால் பிராந்தம் விரோஷ
ரூபமாய் அறிவப்பட்டதனால் சாமானியரூபம் வரப்பட்டது மானது.

அத்தியாகத்தை அவிசயம் அங்கேயிக்கு வேண்டுமென்றும் ஆகையால்
பிராந்தத்தில் சாமானிய விரோஷ பாவங்கள் பங்கேயிக்கென் சித்தாந்தத்தை
கிட புகிறும்.

இவ்வாற்றால் நிவிரோஷப் பிரகாசரூபப் பிராந்தத்தில் விரோஷமாவ
அஞ்ஞாணமும் சாமானியமாவ ஏனாம மில்லாமையால் அதனிடத்தில்
அத்தியாகம் உண்டாகாது. ஆதலால் பிராந்தத்தில் பந்தம் அத்தியாகரூப
மென்று கூறுதல் பொருத்தாகு; ஆனால் பந்தம் சத்தியமாம். அதைத்திய
பந்தம் ஏனாததால் சிவிரூத்தியாகாது. ஆதலால் ஏனாவாயிலாக மோக
ரூப பிரகாசத்தின் பிரயோஜனம் பொருத்தாகு. ஏனத்தினால் மோகம்கிட
க்குமென்று சொன்ன சிந்தாரதம் நலமுடைபதன்று. ஆனால் கர்மத்தினால்
மோகமுண்டாம் என்னும் வாதத்தை ஏகபவிகவாதத்தின்படி சொல்லு
கின்றார்:—

51. கேவல கர்மத்தால் மோகத்தின் சித்தி
(ஏகபவிகவாதம்). 51-58.

ஏனத்தினால் சத்தியபந்தத்தின் நிவிரூத்தியை யங்கேயித்தல் யுக்தி
யோடு கூடிய தன்று; அபுக்தமாம் (பொருத்த மின்றியதாம்). ஆதலால் எந்
தப் புருஷன் முத்ததை விரும்புகின்றானோ அவன் சந்ததம் (இடையின்றி)
நித்தியகர்மத்தைச் செய்தல் வேண்டும். இதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—

52. காமம்: 1. விசுதம், 2. நிஷித்தமென இருவகைத்தாம்.

1. புருஷனுடைய பிரவிருத்தி நிமித்தமாய் எதன் சொரூபத்தை வேதம்
போதித்திருக்கிறதோ அது விகிதகர்ம மெனப்படும். புருஷனது நிவிரூத்தி
எதனால் போதிக்கப்படுகிறதோ அது நிஷித்தகர்ம மெனப்படும்.

சபாவசித்தமாய்ச் செய்யப்பட்ட கிரியை எதுவோ அது கர்மமன்று.
ஏனெனின் வேதத்தால் பிரவிருத்தி நிவிரூத்திகளின் பொருட்டு அறிவிக்
கப்பட்டது எதுவோ அது கர்மமெனப்படும். உதாசீனக் கிரியைகள் கர்
மங்களன்று. ஆதலால் கர்மம் இருவகையினதாம்; மூன்று வகையின
தன்று.

53. விசுதகர்மம்: (1) பிராயசசித்தம், (2) காமியம், (3) கைமித்திகம்,
(4) நித்தியம் என நான்கு வகைப்படும்.

* வேதத்தில் விதிக்கப்படாதனவும், நிவேதனிக்கப்படாதனவுமாகிய சாகத்துவே
ஷங்களின்றிய ஸ்வாபாவிகமான (இயல்பான) நடத்தல் செனசமுதலிய கிரியைகள்
உதாசீனக்கிரியைகளாம்.

1. புரணாகரத்தின் பொருட்டு விதிக்கப்பட்ட கர்மம் பிராயச்சித்தமாகும். சாவதாய் பிரபுத்தந்தினம் ஒரு சந்திரியை திரவியத்தைக் கொடுத்துப் பாவத்தைச் சம்பாதிக்கிறது; அந்தப் பாவம் திரவியத்தைத் தியாகம் செய்தனாலும் முன்புதான் உபவாச யிருத்தலாலும் கெடும்.

2. பறத்தின்பொருட்டு விதிக்கப்பட்ட கர்மம் காரியம். அவைமனழைய இச்சிக்கிறவன் செய்யும் † காரீரியாகமும் சுவர்க்கத்தை இச்சிக்கிறவன் செய்யும் அக்கிளிஹோத்திரம் சோமமாக முதலியனவுமாகும்.

3. எந்தக் கர்மத்தைச் செய்யாததினால் பாவமுண்டாகுமோ, எதைச் செய்வதனால் புண்ணியபாவரூப பவன் உண்டாகிறதில்லையோ, எது எப்போதும் விதிக்கப்பட்டது, ஒர் நிமித்தத்தைக்கொண்டு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அச்சர்மம் நைமித்திகம். இரகணகாலத்தில் செய்யும் சிராத்தங்கள் நைமித்திக கர்மங்களாகும். வயோயிருத்தன், சாதியிருத்தன், ஆசிராமயிருத்தன், வித்தியா யிருத்தன், தர்மயிருத்தன், ஞானயிருத்தன் எவ்வும இவர்கள் வருங்கால த்தில் எழுந்து நின்றவாகிய கர்மமும் நைமித்திகமாகும். வீந்தியாசப்தத்தினால் சாவதிராணமும் ஞானசப்தத்தால் அபிரோகஞ்ஞானமும் கொள்ளத்தக்கன. மேற்சொன்ன யிருத்தர்களில் சிரமமாகப் பின்சொல்லப்பட்டவர் முன் சொல்லப்பட்டவரினும் ‡ உத்தமர்.

4. அவசியம் செய்யத்தக்க காரியத்தை மறந்துவிடுதல் பிரமாத மெனப்படும். அவ் வது ஏது சாந்திரத்தினால் செய்யத்தக்கதா யிருக்கின்றதோ, ஏதனைச் செய்தற்கு இச் சாவதும் இருக்கின்றதோ, அந்தக் காரியத்தைச் செய்யா யிருத்தல் பிரமாத மெனப்படும். எண்ணம்: எதிராகிய சந்திரியைக்குத் திரவியத்தைக் கொடுக்கலாகாதென்ற சாந்திரம் விதித்திருக்கின்றது; தனக்குக் கொடுக்கலாகாதென்று இச்சையுயிருக்கின்றது. பீண் டும் அதைச் செய்யா யிருத்தல் (திரவியத்தைக் கொள்ளாமை) பிரமாத மெனப்படும்.

† தந்திரசத்தில் மறை பெய்யவேண்டுமென்றும் விருப்பமுடைய அரசன் தன் பிரைஜானினின்றும் திரவியத்தின் வியாகவகையத்தைச் செய்துகொண்டு எந்த யாகத் தைச் செய்கின்றானோ அது காரீரியாக மெனப்படும் அவ்வது வம்ச (முன்செல்) யிருக்கத்தின் அங்கும (முன்) கரீமாம். அவற்றின் நேறாமத்தால் உண்டாகும் லாகம் காரீரியாக மெனப்படும்.

‡ இதன் பொருள் இதுவாகும்:—

1. அவஸ்தாயிருத்தரினும் ஜாதி (வருண) ளிருத்தர் உத்தமர்.

2. கேவல வருணயிருத்தரினும் அவஸ்தாவிருத்தரும் வருணயிருத்தருமானவரீ உத்தமர்.

3. அவஸ்தாயிருத்தர் வருணவருத்தர் இருவரினும் ஆசிராமயிருத்தர் உத்தமர்.

4. கேவல ஆசிராமயிருத்தரினும் அவஸ்தாயிருத்தர் ஆசிராமயிருத்தர் உத்தமர்.

5. அவஸ்தாயிருத்தர் ஆசிராமயிருத்தர் வருணயிருத்தரென்னும் மூவரினும் வீந்தியாவிருத்தர் உத்தமர்.

6. கேவல வீந்தியாவிருத்தரினும் அவஸ்தாவிருத்தர் வீந்தியாவிருத்தர் உத்தமர்.

4. எதனைச் செய்பாதினில் பாவமுண்டாகிறதோ, செய்கிறதில் பாவம்
னியமில்லையோ, எது எப்போதும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது நித்தியம்.
அவை ஸாத சந்தியாவந்தனாகளாம்.

இவ்விதமாக நான்குவித விதிகளும் களம் நிஷித்தகர்மமும் சோந்த
கர்மம் கிந்தாவகையாம்..

54. மோக்ஷத்தை யிச்சிக்கிறவன் காமிய நிஷித்தகர்மங்களைச் செய்
லாகாது. ஏனெனின் காமியகர்மத்தால் உத்தமலோகமும் நிஷித்தகர்மத்
தால் நீசலோகமும் அடையப்படும். ஆதலால் இவற்றைத் தியாகஞ்செய்து,
நித்தியகர்மங்களை எப்போதும், கைமித்திககர்மங்களை நிமித்தங்களை நேரிடும்
போதும் செய்யவேண்டும். ஏனெனின் நித்திய கைமித்திககர்மங்களைச் செய்
பாவிட்டால் பாவங்கள் உண்டாம். அப்பாவங்களால் நீசபோனி அடைய
ப்படும். ஆதலால் பாவத்தைத் தடுப்பதற்காக நித்திய கைமித்திக கர்மங்
களைச் செய்யவேண்டும். நித்திய கைமித்திககர்மங்களுக்கு அவற்றைச் செய்
பாதினிலுண்டாகும் பாவங்கள் செய்வதனிலுண்டாகாமலிருப்பதே பயன்,
வேறுபயனில்லை. ஆதலால் முழுஞ்ஞானவன் நித்திய கைமித்திக கர்மங்
களை அவசியம் செய்யவேண்டும்.

55. ஒருகால் எவனாவது பிரமாதத்தினால் நிஷித்தகர்மத்தைச் செய்
தால் அந்தத் தோஷத்தை நிவிர்த்திசெய்வதற்காகப் பிராயச்சித்தத்தைச்

7. அவஸ்தாவிருத்த வித்தியாவிருத்தரினும் வருணவிருத்த வித்தியாவிருத்த
உத்தமர்.

8. வருணவிருத்த வித்தியாவிருத்தரினும் சூசாமவிருத்த வித்தியாவிருத்த
உத்தமர்.

9. அவஸ்தாவிருத்த வருணவிருத்த சூசாமவிருத்த வித்தியாவிருத்தரினும் து
விருத்த உத்தமர்.

10. அவஸ்தாவிருத்த தர்மவிருத்தரினும் வருணவிருத்த தருமவிருத்த உத்தமர்.

11. வருணவிருத்த தருமவிருத்தரினும் சூசாமவிருத்த தருமவிருத்த உத்தமர்.

12. சூசாமவிருத்த தருமவிருத்தரினும் வித்தியாவிருத்த தருமவிருத்த உத்தமர்.

13. அவஸ்தாவிருத்தர்முதல் தருமவிருத்தர்பரியந்தமான இவ்வெல்லோரினும்
ஞானவிருத்த உத்தமர். அவர்களுள்ளும்,

14. கேவல ஞானவிருத்தரினும் அவஸ்தாவிருத்த ஞானவிருத்த உத்தமர்.

15. அவஸ்தாவிருத்த ஞானவிருத்தரினும் வருணவிருத்த ஞானவிருத்த உத்தமர்.

16. வருணவிருத்த ஞானவிருத்தரினும் சூசாமவிருத்த ஞானவிருத்த உத்தமர்.

17. சூசாமவிருத்த ஞானவிருத்தரினும் வித்தியாவிருத்த ஞானவிருத்த உத்தமர்.

18. வித்தியாவிருத்த ஞானவிருத்தரினும் துமவிருத்த ஞானவிருத்த உத்தமர்.

இவ்ருத் துமமென்னும் சொல்லால் சாஸ்திரத்திற் கூறிய அந்தந்தவித அநு
பாசமும், வித்தியாவிருத்தமென்னும் சொல்லால் அதிக சாஸ்திரப்பிரபாசமும்
வரும், ஞானவிருத்தமென்னும் சொல்லால் அதிக ஆகுடரும் கொணரப்படும்.

செய்யவேண்டும். ஒருவன் இந்த ஜன்மத்தில் நிகழ்த்தாமல் தைச் செய்வாரும்தான் ஜன்மந்தரத்தில் செய்தபாவத்தைப் போக்குவதற்காகப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்யவேண்டும். ஆனால் இவ்வளவு பேதமுண்டு:—பிராயச்சித்தம் இருவகைத்தாம். (1) ஒன்று அசாதாரணம், (2) ஒன்று சாதாரணம்.

ஓர் பாவவிசேஷத்தை நிவர்த்திக்கச் சாஸ்திரத்தினால் விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்தம் அசாதாரணமாம். அது முன் (55)ல் சொல்லப்பட்ட உபவாசாதிகளாம்.

2. சர்வபாவங்களையும் நிவர்த்திக்கச் சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்தம், சாதாரணமாம். அது கங்காஸ்தலம், சசுவாநாமோச்சாரண முதலியனவாம்.

இவ்விதத்தால் இரண்டுவிதப் பிராயச்சித்தங்களுள்.

1. பாவம் அறியப்பட்டதாயின் அதைப் போக்குவதற்காகச் சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய அசாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்யவேண்டும்.

2. ஜன்மந்தரத்திற் செய்யப்பட்டனம் இப்போது அறியப்படாததுமான பாவத்தைப்போக்கச் சாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்யவேண்டும். ஏனெனின்,

1. அசாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தின் சுபாவமிதுவாம்:—எப்பாவத்தைப் போக்க எப்பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்பாவம் அப்பிராயச்சித்தத்தால் நீங்கும்; மற்றையது போதாது.

2. ஜன்மந்தரத்தின் பாவமின்னதென்று தெரியாமைபால் அதனை நிவர்த்திக்க, சாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்யவேண்டும்.

56. சாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தினால் சர்வபாவங்களும் நிகழ்த்தியாகின்றன. கங்காஸ்தலம் முதலியனவாகச் சொல்லப்படும் சாதாரணப் பிராயச்சித்தங்கள் கேவலப்பிராயச்சித்த வடிவமன்று; ஆனால் 1. காமியவடிவமும், 2. பிராயச்சித்தவடிவமுமாகும். ஏனெனின்,

1. கங்காஸ்தலத்தினாலும் சசுவாநாமோச்சாரணத்தினாலும் உத்தமலோகம் அடையாபிவதாய்ச் சாஸ்திரம் கூறுதலால் அவை காமியவடிவமாம்.

2. பாவத்தைப் போக்குவதாகவின் பிராயச்சித்தரூபமாம்.

அசுவமேதமாகப் பிரமஹத்தியாநி பாவங்களை நிவர்த்திக்கிறது; சுவர்க்கப்பிராப்திருபயத்தையும் கொடுக்கிறது. அவ்வசுவமே கங்காஸ்தலத்தினாலும்; கேவலப் பிராயச்சித்தமன்றாகவின் உத்தமலோகத்தைக் கொடுக்கின்றன. அதனை (உத்தமலோகப் பிராப்தியை) முமுக்ஷு-வானவன் இச்சிக்கிறதில்லை. அவ்வனமாயினும் உத்தமலோகத்தில் இசையுள்ளவனுக்குக் கங்காஸ்தலத்தினால் பாவத்தைப் போக்கி அவ்வுத்தமலோகத்தைத் தருகின்றன.

இச்சையில்லாதவனுக்குப் பாவமாத்மீர்த்தையே போக்குகின்றன. ஆதலால் இச்சையோடு அறுஷ்டிக்கப்பட்ட காமியரூபப் பிராயச்சித்தமும், இச்சையின்றி யறுஷ்டிக்கப்பட்ட கேவலப் பிராயச்சித்தரூபமாம்.

வேதாந்த மதத்தில் சகல கர்மங்களும் ஸகாமபுருஷனுக்கு ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவும், நிஷ்காமபுருஷனுக்கு அநாத்காணசத்தியாவூ மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவுமாவதுபோல, ஒரே கங்காஸ்நானமும், அங்ஙனமே ஈசுவரநாம உச்சாரணமும் ஸகாமரூபத்துக் காமியவடிவப் பிராயச்சித்தமாயும் நிஷ்காமரூபத்துக் கேவலப் பிராயச்சித்தரூபமாயு மிருக்கின்றன. ஆதலால் முமுகூஷு சாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்யவேண்டும்.

இவ்விதத்தால் ஜன்மார்த்தத்தின் பாவங்களெல்லாம் ஞானமின்றியே நிரிடுகதியாகின்றன.

57. அங்ஙனமே முமுகூஷுவுக்கு ஜன்மார்த்தத்தின் காமியகர்மமும் மலடிக்குச் சமாளமார்; பலத்திறகு ஏதுவன்று. ஏனெனின் வேதாந்தசித்தாந்தத்தில் கர்மாறுஷ்டான காலத்தில் புருஷனது இச்சை பலத்திற்கு ஏதுவெனக் கொள்ளப்பட முடிகின்றது. இச்சையோடு அறுஷ்டிக்கப்பட்ட காமம் சுவர்க்காதி பலத்திறகு ஹேதுவாய்; நிஷ்காமமாக அறுஷ்டிக்கப்பட்டது சுவர்க்காதி பலத்திறகு ஹேதுவென்றென்பது வேதாந்த சித்தாந்தம்.

அங்ஙனமே கர்முடைய ஏகபவிகவாதியின் சித்தாந்தத்தில் கர்மசித்தியின் பிரகாரம் புருஷனுடைய இச்சை பலத்துக்கு ஹேதுவாரிருக்கிறது. அப்புருஷனது இச்சை புருஷன் முமுகூஷுவானகாலத்தில் நீங்கியிட்டது. ஆதலால் ஜன்மார்த்தத்தின் காமியகர்மமும் பலனுக்கு ஹேதுவாகிறதில்லை. ஒருவன் தனத்தை யடையவேண்டுமெனவும் இச்சையால் ஒரு தனிக்ளை ஆராதிக்கிறான். அப்படி யாராதித்யின் அவனுக்குச் சில ஹேதுக்களால் தனத்தி லிச்சை விடப்படுமாயினும் தனபிராப்திரூப பலன் உண்டாகிறதில்லை. அங்ஙனமே ஜன்மார்த்தத்தின் காமியகர்மத்திற்கும் முமுகூஷுவுக்கு இச்சையில்லாமையால் பலன் உண்டாகிறதில்லை.

இவ்வாறான கேவல காமத்தினால் மோக்ஷமுண்டாகும்.

58. வர்த்தமான ஜன்மத்தில் காமியகர்மமும் நிஷித்தகர்மமும் செய்யப்படாததினால் ஊர்ததுவ (மேல்) அநோ (கீழ்) லோகங்க ளடையப்படுகிறதில்லை. ஜன்மார்த்தத்தின் பிரார்த்தமான நிஷித்த காமியகர்மங்கள் போகத்தால் ஈசமாகின்றன. நித்திய கையித்திக கர்மங்களைச் செய்யாததினால் ஊர்தாரும் பாவம் அவற்றைச் செய்வதினால் முமுகூஷுவுக்குச் சம்பவிக்கிறதில்லை. ஜன்மார்த்தத்தின் சஞ்சித நிஷித்தகர்மங்கள் சாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தால் நிரிடுகதியாகின்றன. ஜன்மார்த்தத்தின் சஞ்சித காமியகர்மங்கள் முமுகூஷுவுக்கு இச்சையில்லாமையால் பலனைக் கொடுக்கிறதில்லை. ஆகையால் முமுகூஷு நித்தியகையித்திக சாதாரணப் பிராயச்சித்தரூப கர்மங்களைச்

செய்யவேண்டும். வர்த்தமான ஜன்மத்தின் அறியப்பட்ட நிஷித்தகர்ம முன
தாயின் அசாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்யவேண்டும்.

அல்லது, முழுகூர்வானவன் நிதியநைமித்திகங்களைப்பே
செய்து பிராயச்சித்தத்தை விட்டுள்ளிக. ஏனெனின் சஞ்சிதவிஷித்த காரிய
கர்மங்கள் முழுகூர்வுக்கு காசமாப் படுகின்றன. வேதாந்தமதத்தில் ஞானிக்
குச் சஞ்சிதகர்மங்கள் காசமாவதாய் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல,
நிஷித்த காரியங்களைவிட்டு நிதியநைமித்திகங்களைச் செய்வதே முழுகூர்
வுக்கு கம்முடைய மதப்படி சஞ்சிதகர்மங்கள் காசமாகின்றன.

3. † அல்லது சஞ்சிதமான காரியவிஷித்தகர்மங்கள் யாவற்றே சேர்ந்து
ஒரு ஜன்மத்தைக் கொடுக்கும். ஆதலால் முழுகூர்வுக்கு வேறு ஒரு ஜன்ம
முண்டாகும்.

4. ‡ அல்லது, யோகியின் உபயோக கர்மாவஸ்திபால அநோகாலத்தில் எல்
லச் சஞ்சிதமும் அகந்த சிவகளை ஆரம்பித்தான. அவரால் முழுகூர்
பின் ஜன்மத்தில் எல்லாவற்றின் பயனாயும் அதுபயித வகைகாண்டுகள்.

5. § அல்லது, நிதியநைமித்திகங்களைச் செய்தலானுடைய நூல்லை
சம் ஜன்மத்தாகிய சஞ்சித விஷித்தகர்மங்களின் பயனாக. ஆதலால் ஜன்
மத்தாத்தின் சஞ்சித விஷித்தகர்மங்கள் வேறுஜன்மத்தைக்கூட காரியமாப் ப
சஞ்சிதம் ஏதுவோ அல்லது ஜன்மத்திலேயுமுள்ள பாலத்திலேயுமுள்ள அக
சரீரங்களை ஆரம்பிக்கண், 2. ஆதலால் ஜன்மத்திலே முழுகூர்வுக்கு

சாதாரண சாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்வதில் வேறு சாமந்தைக
ண்டு முழுகூர்வுக்குத் தன் மதத்தில் பிரிமண்டாகாதேனும் அபிப்பிராயதால்
பூர்வபக்ஷி வேறு எவிய உபாயகளைச் சொல்லுபின்

† “நாஸ்து க்விமபித சபித்யுதகாஸ்ய பகரவி | அவஸ்ய பிவ
மொத்யுயா க்ருதா கபித்யுதகாஸ்ய பகரவி | தாநோடி கம்பகனாலும் அந்
ஞானியின் கர்மமபேதமின்றி காசமாகாத அல்ல செய்ப்பட்ட சபாசபகாங்க
அவசியம் அதபிதகத்தகனவால் போகமன்றி (அவசியத்தபயனா) காந்திரத
த்தை அங்கேகிரிசை, முற்கூறிய சாஸ்திர கனவாஸ்திரவிரோதமுண்டாகும் தத்த
நீங்குதற்பொருட்டு வேறுபகந்தைக கூடுகின்றன”

‡ அகேக விவகூண ஜன்மகாரணத்தே காரணமான அகேக காரணியின்
பயன் ஒரு ஜன்மத்திற் சமபவியாதேனும் சகனவையகாரணமி வேறு பகந்தாதக்
கூறுகிறார்.

§ யோகியின்காயமாவது சரீரங்கள், அடற்றின் விடிகமாவது சமூகம் (கூட்
டம்); அதனைப்போல ஒருகாலத்திலும் அகேகவித ஜன்மங்களால் அகேகவித கமவ்
பவிகூப்பரிவதுபோல அகேகவித தந்திரமும் பன் ஜன்மத்தில் அதுபவிக் கெருமென
ளும் அச்சதால் முழுகூர்வுக்கு இம்மூதததல் பிரவிரூததயுண்டாகாதெனும் அபிப்
பிராயததால் அபவிகவாதி பின்ஜன்மத்தில முழுகூர்வுக்குக் கேவல ககத்தின் போகத
தைக் கூட்டித தன மதத்தில் உருபியை யுண்டுபண்ணுகின்றார்.

துக்கத்தின் லேசமு முண்டாகிறதில்லை; கேவலம் சுகத்தின்பேரே முண்டுகிறது. ஏனெனின், ஜன்மந்தத்தின் சஞ்சிதமான, விதிதகர்மங்களால் சரீரமுண்டாயிருக்கிறது. சஞ்சித நிஷித்தம் நித்தியபரைமித்திக கர்மாத்ஷ்டானக் கிலேசத்தினால் முன் ஜன்மத்திலேயே அதுபவித்துக் கொள்ளப்பட்டது.

இவ்விதமாகப் பிராயசரித்தமின்றிக் கேவல நித்தியபரைமித்திக கர்மங்களின் அதுஷ்டானத்தினால் மோகதமுண்டாகின்றது. ஆதலால் நித்தியகர்மங்களை எப்போதும், பரைமித்திககர்மங்களை நிமித்தம் நேரிடும்போதும் அதுஷ்டிக்க வேண்டியது. இத்தமத்ததைச் சாஸ்திரத்தில் ॥ ஏகபவிகவாதமென்பர்.

59. பந்தநிவிருத்தி ஞானவாயிலாக நூலின் பிரயோஜன மாகாமை.

இதனாலும் ஞானவாயிலாகப் பந்தநிவிருத்தி நூலின் பிரயோஜனமன்று. ஏனெனின், எந்த வஸ்து வேறென்றினு லுண்டாகிறதில்லையோ, அது முக்கியப் பிரயோஜனமாகிறது. ரூபஞானம் தேதநிபின்பி வேறெதனாலு முண்டாகாமையால் ரூபஞானமே தேதநிபித்தின் முக்கியப் பிரயோஜனமாவது போல, பந்தநிவிருத்தியானது கிரகநிபித்திக் காமதநினு லுண்டாகின்றது; ஆதலால் பந்தத்தின் நிவிருத்தி கிரகத்தின் பிரயோஜனமன்று.

இவ்வாற்றால் கிரகத்தின் அதிகாரிவிஷயப் பிரயோஜனங்கள் பொருத்தா.

60 சம்பந்த கண்டநம். (1)

(பூர்வபக்ஷம்.)

அதிகாரி முதலியவை யின்மையால் சம்பந்தமும் பொருத்தாது. ஏனெனின்,

1. விஷயமின்னமையால் கிரகத்திற்கும் விஷயத்திற்கும் பிரதிபாத்தியப் பிரதிபாதகத்தனாலா சம்பந்தம் பொருத்தாது.

2. அதிகாரியுடைய பவனுமின்னமையால் அவற்றிற்குப் பிராப்பியப் பிராபகபாவ சம்பந்தம் பொருத்தாது.

3. அதிகாரியின்மையால் அவனுக்கும் விசாரத்திற்கும் கத்திருகத்ததம்பாவ சம்பந்தம் பொருத்தாது.

4. ஞானம் பயனிலாததாயிருத்தலின் கிரகத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் ஜகதிபஜகபாவசம்பந்தம் பொருத்தாது. ஸபலவஸ்து ஜகதியமாம்; முற்கறியபடி ஞானம் ஸபலமன்று.

5. ஞானத்தின் சொரூபமுமில்லை. இதனாலும் ஞானத்திற்கும் கிரகத்திற்கும் சம்பந்தம் பொருத்தாது. ஏனெனின் ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேத

ஏ ஏகபவிகத்தை - ஏகஜன்மத்தை அல்லது மோகதத்துக்குச் சாதனமாக ஒரு கர்மத்தை; வாநம்-சொல்லுதல்; ஏகபவிகவாதமென்னும் சொல்லிற்குப் பொருளாம்.

50 (சித்தாந்தம் 61-93) அதிகாரிமண்டநம் (1) 61-71. [இரண்டாவது

நிச்சயத்திற்குச் சித்தாந்தத்தில் ஞானமென்று பெயர். அவ்வபேதநிச்சயம் பொருந்தாது. ஏனெனின் ஜீவப்பிரஹ்மங்களுக்கு அபேதமில்லையென்னும் வார்த்தை விஷயநிராகரணத்தில் முன் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் அபேதநிச்சயவடிவ ஞானம் பொருந்தாது.

இவ்வாற்றால் அதிகாரி முதலிய அநுபந்தங்களின் அபாவத்தால் கிரந்தத்தின் ஆரம்பம் பொருந்தாது.

பூர்வபக்ஷியின் கிரமமாக உத்தரம். 61—93.

61. அதிகாரி மண்டநம். (1) 61—71.

34-36. இலக்கத்திலுள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உத்தரம் 61-63.

[மோக்ஷத்தினது முதலம்சத்தின் இச்சை பொருந்துமாறு]

“மோக்ஷத்தின் இச்சை ஒருவருக்கும் பொருந்தாது. ஏனெனின் மோக்ஷத்தில் இரண்டு அம்சங்களுள்.

1. ஒன்றோ காரணத்தோடுகூடிய ஜகத்தின் நிவிருத்தியாகிய மோக்ஷத்தின் அம்சம்.

2. மற்றைய அம்சம் பிரஹ்மத்தின் பிராப்திவடிவமாம்.

அவற்றுள் காரணத்தோடுகூடிய ஜகத்தின் நிவிருத்திவடிவ மோக்ஷத்தினது முதலம்சத்தின் இச்சை ஒருவருக்குமில்லை. ஆனால் மூன்றுவித துக்க நிவிருத்தியினிச்சை எல்லாப் புருஷர்களுக்குமுண்டு. அந்தத் துக்க நிவிருத்தி தத்தம் உபாயங்களினால் உண்டாய்விடுகின்றது. ஆதலால் காரணத்தோடு கூடிய ஜகத்தின் நிவிருத்தியை விரும்புகிறவனாகிய முமுக்ஷு-அதிகாரியெனல் பொருந்தாது.” என்று முதலில் பூர்வபக்ஷி கூறினார்.

62. அதன் சமாதானத்தை முதலில் கூறுகின்றார்.

ஜகத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞானம், ஜகத்து என்பவற்றின் நாச மின்றிய வேறு உபாயங்களால் மூன்றுவித துக்கங்களின் நாசமுண்டாகாது. மூல் அவிதையின் நிவிருத்தியால் சகல துக்கங்களும், துக்கங்களுக்குக் காரணமான ரோகாதிகளும், ரோகாதிகளுக்கு ஆசிரய (இட)மான சரீராதிகளும் நாசமாகின்றன. ஆதலால் மூன்றுவித துக்கநாசத்தின்பொருட்டுக் காரண சகித ஜகத்தின் நிவிருத்திருப மோக்ஷத்தின் முதலம்சத்தை எல்லோரும் இச்சிக்கிறார்கள்.

நாற்பரியம் இதுவாய்:—எவர்கள் சகல ஓளஷதாதி உபாயங்களைச் செய்து விற சமர்த்தர்களோ அவர்களுக்கும் துக்கம் நிமமமாக நிவிருத்தியாகித் தில்லை. ரோகாதிகளுண்டாகுந் துக்கங்கள் சிலருக்கு ஓளஷதாதி உபாயங் களால் நிவிருத்தியாகின்றன; சிலருக்கு ஓளஷதாதி களால் நிவிருத்தி யாகித் தில்லை. ஆதலால் ஓளஷதாதி உபாயங்களால் ரோகாதிகளால் உண்டாகும் துக்

கனகன் நியமமாக நிவிருத்தியாவதில்லை. மேலும் எவனுக்கு ஓளஷதாதி உபாயங்களால் துக்கம் நிவிருத்தியாகிறதோ, அவனுக்கும் துக்கம் மறுபடியும் உண்டாகிறது. ஆதலால் ஓளஷதாதி உபாயங்களால் துக்கம் அத்தியந்தம் நிவிருத்தியாகிறதில்லை. எது நிவிருத்தியாகி மறுபடியும் உண்டாகிறதில்லையோ, அது அந்நியந்தந் ரிநந்தி எனப்படும். ஓளஷதாதி உபாயங்களால் துக்கம் நிவிருத்தி நியமமாக உண்டாகிறதில்லை; நிவிருத்தியான துக்கம் மறுபடியும் உண்டாகிறது. ஆதலால் அஃகுபாயங்களால் அத்தியந்த நிவிருத்தியு முண்டாகிறதில்லை.

மேலும் துக்கத்தின் சகல சாதனங்களும் நாசமானால் சகல துக்கங்களும் நியமமாக நிவிருத்தியாகும். அசசாதனங்கள் நாசமாக மறுபடியும் துக்கமுண்டாகாது. ஆதலால் துக்கம் நிவிருத்தியின் பொருட்டுத் துக்க* சாதனங்களினது நிவிருத்தியின் இச்சை யெல்லோருக்கும் உண்டாகிறது.

63. அந்நந் துக்கத்தின் சாதனம் அஞ்ஞானமும், அதன் காரியமான பிரபஞ்சமும். இவ்வாற்ததை சாந்தோக்கிய உபரிஷத்தில் பூமலித்தையிற் பிரசித்தம். அவரு இது பிரசங்கமாம் — “ஒரு சமயத்தில் சனற்குமாரரிடத்தில் நாரதர் சென்று, “சுவாமின், ஆதமஞானியா யிருக்கிற புருஷனுக்குச் சோகமுண்டாகாது. நானே சோகத்தோடு கூடியவனாய் யிருக்கிறேன். ஆதலால் நான் அஞ்ஞானியா யிருக்கிறேன். எனக்கு அஞ்ஞானம் நீங்கும் படி உபதேசம் செய்யவேண்டும்” என்று சொன்னார்.

அப்போது சனற்குமாரர் நாரதரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார் :—நாரதரே, பூமா சோகாதமாயும் சகருபமாயும் இருக்கிறது. பூமாவுக்கு அந்நியமான சகலமும் துசசமாயும் துக்கத்துக்குச் சாதனமாயும் இருக்கின்றன.

பூமா என்பது பிரஹ்மத்திற்காம்.

இவ்விதமாகப் பிரஹ்மத்துக்குப் பின்னமான வஸ்து எதுவோ அதனைச் சகல துக்கங்களுக்கும் சாதனமென்பா. அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமான பிரபஞ்சமும் பிரஹ்மத்துக்குப் பின்னமா யிருத்தலின் துக்கத்துக்குச் சாதனமாம். அவைகள் நிவிருத்தியாவதால் சகல துக்கங்களும் நியமமாக அததியந்தமாய் நிவிருத்தியாகின்றன. ஆதலால் சகல துக்கங்களின் நிவிருத்தியின்

* உபத்தய யுன்பெண்ணும் பதார்த்தங்களை விட்டாலன்றிக் கபரோகம் நிவிருத்தியாகாதாகலின், கபலிவிருத்தியை விரும்புகின்றவன் “யான் வைத்தியனால் தெரிந்துகொண்டு கபத்தை யுன்பெண்ணும் பதார்த்தங்களை விடுவேன்.” என்று கபத்தினது சாதனங்களின் நிவிருத்தியை இச்சிக்கிறான். அங்ஙனமே துக்கத்தினது சாதனங்களின் நிவிருத்தியின்றித் துக்கத்தின் நிவிருத்தி யுண்டாகாது ஆதலால் துக்கத்தின் நிவிருத்தியை விரும்பும் புருஷன், “யான் சாஸ்திரத்தினாலும் குருவினாலும் தெரிந்துகொண்டு துக்கத்தின் சாதனங்களை விடுவேன்” என்று துக்கத்தின் சாதனங்களினது நிவிருத்தியையும் இச்சிக்கிறான்.

பொருட்டு அஞ்ஞானசகிதப் பிரபஞ்சத்தின் * நிவிருத்திருப மோக்ஷத்தின் முதல் அம்சத்தின் விருபபம் பொருந்துகிறது.

64. இலக்கம். 37-38-ல் உள்ள பூர்வபக்ஷத்தின் உத்தரம். 64-65.

(மோக்ஷத்தின் இரண்டாவது அம்சத்தின் இச்சைகூடும்.)

அன்றியும் “எந்தவஸ்து அதுபவிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதனை யடைய இச்சை உண்டாகும். பிரஹ்மம் ஒருவராலும் அதுபவிக்கப்படவில்லை யாகலின், பிரஹ்மப் பிராப்திருப மோக்ஷத்தின் இரண்டாவது அம்சத்தின் இச்சை ஒருவருக்கும் உண்டாகுமில்லை.” எனறு பூர்வபக்ஷியினால் முன் (37-வது பிரசங்கத்தில்) சொல்லப்பட்டது.

அதன் சமாதானத்தைக் கூறுகின்றீர்.—எல்லோரும் சுகததை அதுபவித்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் சுகத்தில் இச்சை எல்லோருக்கும் உண்டாகிறது.

* இங்கு இது சங்கையாம்:—முன் அதுபவிக்கப்பட்ட பதார்த்தம் எதுவோ அதன் கண் இச்சை யுண்டாமென்பது நியமம். பிரஹ்மவடிவ அபிஷ்டானத்தின் ஞானத்தால் அஞ்ஞானஸகிதப் பிரபஞ்சத்தினது நிவிருத்தியின் அதுபவம் முமுகூவுககு முன் ஒருகாலத்திலு முண்டானதில்லை ஆதலால் அவனுக்கு அஞ்ஞானஸகிதப் பிரபஞ்சத்தினது நிவிருத்தியின் இச்சை பொருந்தாது.

இந்த 37-வது பிரசங்கத்தின் டிப்பணியிற் கூறிய சங்கைககு இது சமாதானமாம்:—அதுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துவின் இச்சை யுண்டாகுமென்னும் நியமமில்லை ஆனால் அதுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துவின் ஸஜாதீயமான வஸ்துவின் இச்சை யுண்டாமென்பது நியமமாம். அதுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துவின் இச்சை யுண்டாயின் புசித்த போஜனத்தில் மீண்டும் பிரவிருத்தி யுண்டாதல் வேண்டும்; உண்டாகுமில்லை ஆனால் அதற்கு ஸஜாதீயமாய் அதன் சமான அல்லது அதனின் வேறான போஜனத்தில் இச்சை யுண்டாகிறது. அஞ்ஞானத்தாக்கும் பிரபஞ்சத்தாகும் அபிஷ்டானம் பிரஹ்மமாவதுபோல கற்பித ஸர்ப்பத்துக்கு அபிஷ்டானம் இராஜ்ஜு முதலியனவாம் ஆதலால் பிரஹ்மமும் ரஜ்ஜுவும் அபிஷ்டானத்தன்மையால் பாஸபரம் ஸஜாதீயங்களாயிருக்கின்றன. ஸர்ப்பபாதிகளின் நிவிருத்தியும் அஞ்ஞானஸகிதப் பிரபஞ்ச நிவிருத்தியும் பாஸபரம் ஸஜாதீயங்களாயிருக்கின்றன. ரஜ்ஜுவாதிங்களின் ஞானத்தால் சர்ப்பாதிங்களின் நிவிருத்தி யுண்டாகுமென்பது முமுகூவுக்கு அதுபவிக்கப்பட்டதாம் ஆதலால் அவற்றின் ஸஜாதீயமான பிரஹ்மஞானத்தால் அஞ்ஞான சகிதப் பிரபஞ்சத்தின் நிவிருத்தியில் இச்சை யுண்டாகக்கூடும்.

† இங்கு இது இரகசியமாம்:—அதுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துமாதிரத்தின் இச்சை யுண்டாகுமாயின்; அதுபவிக்கப்பட்ட ரோகமுதலிய நிமித்தத்தா லுண்டாகிய துக்கத்திலும், அதன் சாதனமாகிய ரோகாதி வடிவப் பிரதிசூல வஸ்துவிலும் இச்சை எல்லோருக்கும் உண்டாதல்வேண்டும்; உண்டாகுமில்லை ஆதலால் அதுபவிக்கப்பட்ட சுகத்திலும், சுகத்தின் சாதன வடிவ அதுசூல வஸ்துவிலும் இச்சையுண்டாம். அவற்றிலும் அதுபவிக்கப்பட்ட அதுசூல வஸ்துவின் சஜாதீயத்தின் இச்சை யுண்டாமென்பது நியமம் எதனால் புத்தியில் பிரஹ்மாநாதத்தின் பிரதிபிம்பவடிவ விக்ஷய சுகம் எல்லோராலும் அதுபவிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அதன் சஜாதீய பிம்பபூத சுகவடிவப் பிரஹ்மம் சாஸ்திரங்களிற் கேட்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அதனால் பிரஹ்மப் பிராப்தியின் இச்சை கூடும்.

“பிரஹ்மம் நித்திய சுகருபமாம்” என்று சாஸ்திரத்தில் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆதலால் உத்தம விவேகியானவன் சுகசொருபப் பிரஹ்மத்தின் அடைவை இச்சிக்கிறான்.

65. சுகல ஜனங்களும் விஷய ஜந்ரிய சுகத்தை இச்சிக்கிறார்கள். அந்த விஷய ஜந்ரிய சுகம மோக்ஷத்தில் கிடைக்கிறதில்லை; ஆனால் பிரபஞ்சத்திற்கிடைக்கிறது. ஆதலால் மோக்ஷ இசையுள்ள அதிகாரியே சித்தியபமையால் கிரந்தாரம்பம் நிஷ்பிரயோஜனமாம்.” என்று முன் (38 - வது பிரசங்கத்தில்) சொல்லப்பட்டது.

இப்படி ஆக்ஷேபிக்கும் பூர்வபக்தியை இது கேட்கவேண்டும்:—(1) முமுகு ஒருவனும் இல்லையா? (2) அல்லது முமுகு இருந்தும் அவனுக்கு கிரந்தத்திற்கு பிரவிருத்தி உண்டாகிறதில்லையா?

1. “முமுகுவே இல்லை” எனின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின் எல்லோரும் சர்வ துககநாசத்தையும் நிதகிப சுகபபிரபக்தியையும் இசைக்கிறார்கள். அநதச சர்வ துககநாசமும் சுகபபிரபத்யுமே மோக்ஷமா. ஆதலால் எல்லோரும் முமுகுசுககளாகவே இருக்கிறார்கள்.

அன்றியும், “விஷய ஜந்ரிய சுகத்தை எல்லோரும் இசைக்கிறார்கள்” னேன்று கூறப்பட்டது.

அஃதில்லை; ஆனால் சுகமாத்ரித்ததை எல்லோரும் இசைக்கிறார்கள். அந்தச் சுகம விஷயத்தினுண்டாகுக, அல்லது விஷயபினரி உண்டாகுக. விஷய ஜந்ரிய சுகத்தினையே விரும்புவார்களாயின, சுமுததி சுகத்தின் இசையுண்டாகலாநாது. சுமுததி சுகம விஷயஜந்ரியமன்று ஆதலால் சுகமாத்ரித்ததை எல்லோரும் இசைக்கிறார்கள்; கேவலம் விஷயஜந்ரிய சுகத்தையே இசைக்கிறதில்லை. அதற்கு மாறான ஆதமநகத்தில் இசையுண்டாகிறது; விஷயசுகத்தில் இசையுண்டாகிறதில்லை. ஏனெனின் எல்லோருக்கும் குறைந்த அல்லது அதிக விஷயசுகம் கிடைத்தும் இருக்கிறது. ஆனால் “எக்காலத்திலும் நாசமாகாத ஒரேவிதமான சுகம் நமக்கு கிடைக்கவேண்டு” மென்னும் இசையைப் பிபாதுமிருக்கிறது. இத்தனமைய சுகம ஆதம சொருபமான மோக்ஷமா. ஆதலால் எல்லோரும் முமுகுசுககளாவர். “முமுகு ஒருவரும் ஆகார்” என்று கூறுதல் பொருந்தாது.

66. முமுகு சித்தித்தலால் கிரந்தத்தின் ஆரம்பம் ஸபலமாமெனல். 66—68.

2. “முமுகு இருந்தும் அவனுக்குக் கிரந்தத்தில் பிரவிருத்தி உண்டாகிறதில்லை; ஆதலால் கிரந்தாரம்பம் நிஷ்பலமாம்” என்று கூறுகிறவனை இது கேட்கவேண்டும்:—

(1) கிரந்தம் மோக்ஷசாதன மாகாமையினால் அதில் பிரவிருத்தி உண்டாகவில்லையா?

(2) அல்லது இந்தக் கிரந்தத்தைவிட வேறு சாதனங்களிருந்தால் அவற்றிற் பிரவிருத்தி யுண்டாய் இதில பிரவிருத்தி உண்டாக வில்லையா ?

(3) அல்லது எந்தச் சமமுதலிய சாதனங்களால் கிரந்தத்தில் அதிகாரம் சொல்லப்பட்டதோ, அந்தச் சமமுதலியவற்றையுடைய ஞானத் துக்குயோக்கியமான அதிகாரி ஒருவனுமில்லாமையால் கிரந்தத்திற் பிரவிருத்தி உண்டாகவில்லையா ?

(1) “கிரந்தம்.மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமன்” றென்று கூறியது யாதோ அது பொருந்தாது ஏனெனின் மோக்ஷம் ஞானத்தால் நியமமாக உண்டாகிறதென்பது வேதந்தின் சித்தாந்தம்.

அந்த ஞானம் சிவனாத்தால் உண்டாகிறது.

அச்சிவனம் இரண்டு * விதமாம்:—

(1) ஒன்றோ வேதாந்த வாக்கியத்திற்கும் சுரோத்திரத்திற்கு முள்ள சையோகரூப சிவனமாம்.

(2) மற்றையது வேதாந்தவாக்கியத்தின் விசாரரூபசிவனமாம்.

இவற்றில் ஞானத்திற்கு ஹேது முதல் சிவனமாம்; இரண்டாவதன்று. ஏனெனின், சப்த ஜகதியுள்ளத்தில் இத்திரியத்தோடு சப்தத்திற்குள்ள சையோகமே எங்கும் ஹேதுவாம். ஆதலால் வேதாந்தவாக்கியத்திற்கும் சுரோத்திரத்திற்கு முள்ள சையோகரூப சிவனம் பிரஹ்ம ஞானத்திற்கு ஹேதுவாம். அவாந்தவாக்கியத்தின் சிவனம் பரோக்ஷஞானதாகுகும், மகாவாக்கியத்தின் சிவனம் அபரோக்ஷஞானத்துக்கும் ஹேதுவென்பது முன் (20-ல்) பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எவனுக்கு ஞானமுண்டானாலும் அசம்பாவனை விபரிதபாவனைகள் இருக்கின்றனவோ, அவன் இரண்டாவது [1] சிவனத்தையும் [2] மனனத்தையும் [3] நிதித்தியாசனத்தையுஞ் செய்யவேண்டும்.

[1] வேதாந்த வாக்கியத்தின் விசாரரூப சிவனத்தினால் வேதாந்த வாக்கியத்திலுள்ள அசம்பாவனை நீங்குகிறது. “வேதாந்த வாக்கியம் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறதா ? அல்லது வேறு அந்தத்ததைப் பிரதிபாதிக்கிறதா?” என்னும் சமுதயம் வேதாந்த வாக்கியத்தின் அம்பாவனையாம். அது அவற்றின் விசாரத்தால் நிவிருத்தியாகிறது.

[2] மனனத்தால் பிரமேயத்தின் அசம்பாவனை நீங்குகிறது. ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவம் வேதாந்தத்தின் பிரமேயமென்று சொல்லப்படுகின்

* அங்க அங்கி பேதத்தால் சிவனம் இருவகைதாம் அவற்றுள் இரண்டாவது சிவனம் முதல் சிவனத்திற்கு உபகாரகமாம். ஆதலால் அது அங்கி (சாதன) சிவனமெனப்படுகின்றது. முதல் சிவனம் உபகாரியமா மாகவின் அங்கி (பல) சிவனமெனப்படும்.

ஸபலமாமெனல்-66-68.

றது. “அவ்வேகத்துவம் சத்தியமா? அல்லது ஜீவப் பிரஹ்மபேதம் சத்தியமா?” என்னும் சம்சயம் யாதோ, அது பிரமேயத்தின் அசம்பாவனை யென்ப படுகின்றது. அது மனனத்தினால் நீங்குகின்றது.

[3] நிதித்தியாசுனத்தால் விபரிதபாவனை நிவிருத்தியாகிறது.

இவ்விதத்தால் முதல் சிவணமோ ஞானவாயிலாக மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாம். விராரூப சிவண மனன நிதித்தியாசனங்கள் அசம்பாவனை விபரிதபாவனைகளின் நிவிருத்தியாயிலாக மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாம். வேதாந்தமென்பது உபநிஷதது. அது இந்த நூலைவிட வேறு யிருக்கினும், அதன் சமான அர்த்தமுடைய பாஷைவாக்கியங்கள் இந்நூலினு யிருக்கின்றன. அவற்றின் சிவணத்தினாலும் ஞான முண்டாகுமென்பது இனி (90 - ல்) பிரதிபாதிக்கப்படும்.

இவ்வாறு ஞானவாயிலாகக் கிரந்தம் மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாம். இந்தக் கிரந்தம் விசாரரூபமாயும் மனனரூபமாயு யிருத்தலால் அசம்பாவனாதி தோஷங்களின் நிவிருத்தியாயிலாக மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவாம். ஆதலால் கிரந்தத்தினால் மோக்ஷம் உண்டாகாதென்பது கேவலம் ஹடமாத்நிரமாம்.

67. (2) “கிரந்தத்தினால் மோக்ஷம் உண்டாம். ஆனால் வேறு சாதனங்களாலும் மோக்ஷமுண்டாம். ஆதலால் கிரந்தத்தின் ஆமபம் நிஷ்பலமாம்.” என்று கூறுவானாயின்,

அவனை இது கேட்பாம்:—மோக்ஷத்தைத் தரும் வேறு சாதனங்கள் எவை? “ஜீவப்பிரஹ்ம ஐகியத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் † உபநிஷத்து சூத்திரபாஷிப முதலிய ஸமஸ்கிருத கிரந்தங்கள் அநேகயிருக்கின்றன. அவற்றினாலும் ஞானவாயிலாக மோக்ஷம் உண்டாகிறது. இதற்கு வேறு அதிகாரியில்லை. ஆதலால் இந்தக் கிரந்தம் நிஷ்பிரயோஜனமாம்.” என்று சொல்லுவானாயின்,

அவ்வாறேதே சத்தியமாயினும், அந்தக் கிரந்தங்களின் அர்த்தத்தைக் கிரகிக்கச் சத்தி யில்லாத முழுக் கூறுவுக்கு அவற்றால் ஞானமுண்டாகாது.

* பாஷைநூலின் சிவணத்தினாலும் ஞானமுண்டாகிறது என்னும் வார்த்தை மேல் 90-வது பிரசங்கத்தில் சொல்லப்படும்.

† வேதத்தின் அந்த (கடைப்) பாகமாகிய வேதாந்தம் எதுவோ அது உபநிஷத்தெனப்படும். அவ்வுபநிஷதங்கள் அநேகமாம் (கௌ) அவற்றில் ஈசம், சேனம், கடம், பிரசினம், முண்டகம், மாணகேகியம், தைத்திரீயம், திரேயம், சாததோகியம், பிருகதாரணியகம் என்னும் பத்து உபநிஷத்துகளும் முக்கியமாம். அவற்றிற்கு ஸ்ரீ சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகளால் செய்யப்பட்ட பாஷியமுளது. சூத்திர பாஷியங்களின் இலக்கணம் முன் 2-வது பக்கத்தில் ‡, § குறியுள்ள டிப்பணிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஆதலால் மந்த புத்தியுடைய முழுக்ஷுவுக்கு அவற்றிற் பிரவிருத்தியுண்டாகாது; இந்தக் கிரந்தத்திற்குள் பிரவிருத்தி யுண்டாகும்.

68. (3) அன்றியும், “கிரந்தத்தினால் மோக்ஷமுமுண்டாம். சம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களால் மந்தபுத்தி யுள்ளவர்களுக்குப் போதமும் உண்டாகாது. முழுக்ஷுவும உண்டு; என்றாலும் கிரந்தத்தில் பிரவிருத்தி உண்டாகிற தில்லை. ஏனெனின் விவேக வைராகிய சமமுதலியவற்றை யுடையவன் அதிகாரி யெனப்பட்டது. அது தூலபமா (கிடைத்தலரிதா) கலின் தன்னிடத்தில் சாதனமின்மையைக் கண்டு கிரந்தத்திற் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறதில்லை.” என்று கூறுவானுபின்,

அவனை இது கேட்பாம்:—[1] அதிகாரிகள் அநேகரில்லையா? [2] அல்லது ஒருவரும் இல்லையா?

[1.] “அதிகாரிகள் அநேகரில்லை” எனின்,

அதனை யாமும் அங்கேரிககின்றோம்.

[2.] “ஞானத்திற்கு யோக்கியமான அதிகாரி ஒருவரும் இல்லை” என்று கூறின,

அவ்வார்த்தை பொருந்தாது ஏனெனின் அந்தக்கரணத்தில் (க) மலம் (ங) விசேஷம (ச) சொரூபாவணமென மூன்று தோஷங்களிருக்கின்றன.

(க) மலம் என்பது பாவத்திற்காம்.

(ங) விசேஷம் என்பது சஞ்சலத்தன்மைக்காம்.

(ச) சூவாணம் என்பது அஞ்ஞானத்திற்காம்.

(க) சுபகாமததால் மலதோஷம் நீங்குகின்றது.

(ங) உபாசனையினால் விசேஷதோஷம் நீங்குகிறது.

(ச) ஞானத்தால் சூவாணதோஷம் நிவிருத்தியாகின்றது.

எவனுடைய அந்தக்கரணத்தில் மல விசேஷ தோஷங்கள் இருக்கின்றனவோ அவன் அதிகாரி யல்லன். ஆனால் இந்த ஜன்மத்திலாவது பூாவ ஜன்மத்திலாவது செய்த சுப காமத்தினாலும் உபாசனையினாலும் எவனுடைய மல விசேஷ தோஷங்கள் நிவிருத்தியா யிருக்கின்றனவோ, அங்ஙனமே ஞான யோக்கிய அதிகாரியா யிருக்கின்றானோ, அவனுக்கு இந்தக் கிரந்தத்தில் பிரவிருத்தி உண்டாகும்.

* 1. கிருதோபாஸனர், 2. அகிருதோபாஸனர் என்னும் பேதத்தால் அதிகாரிகள் இருவகையாவா. அவர்களுள்,

1 சகுணப் பிரஹ்மத்தின் சம்பூர்ண (சித்தத்தின் ஏகாக்கிரத்தன்மை பரியந்தமான) உபாசனை எந்தப் புருஷனும் செய்யப்பட் டிருக்கின்றதோ, அவன் கிருதோபாஸனாவன அவனிடத்திலோ சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்ட சாதனங்கள் யாவும் பிரசித்தமாய்க் காணப்படுகின்றன.

69. பாமர விஷயிபுருஷர்களின் லக்ஷணம்.

“எல்லோரும் விஷய சுகந்தை யிச நிகழற்குள். நித்திப சுகந்தை ஒரு வரும் இச சுகந்தைலே” என்று முன் (33-ல்) சொல்லப்பட்டது.

அது பொருந்தாது எனெனின, 1. பாமான், 2. விஷயி. 3. ஜிஞ்ஞாசு, 4. முதலெனப் புருஷர் ஞான்கு வகையினாவர்.

1. இகலோகத்தில் நிஷித்தமாயும் விநாமாயும் இருக்கிற போகங்களில் ஆசுதையுள்ள சாஸ்திர ஸமஸ்கார மின்றிப் புருஷன் பாமான் எனப்படுவன்.

2. சாஸ்திராதுசாரமாக விஷய போகங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு இக பாலோகங்களின் போகங்களை யடையக காமஞ் செய்பவன் † விஷயி யெனப்படுவன்.

70. ஜிஞ்ஞாசுவின் லக்ஷணம்.

3. இத்தகையப புருஷன் ஜிஞ்ஞாஸு வெனப்படுவன்.—எந்தப் புருஷன் உத்தம ஸமஸ்காரத்தினால் சத்தாஸ் திரங்களைச் சிவண்ணஞ் செய்கிறானோ, அந்த நாமனாகப் இவ்வாறு விவேக முண்டாகிறது:—

2. எவனுக்கு ஞான சிவந்த முன் சகுணப் பிரஹ்மத்தின் உபாஸனை அபூரணமாயிருக்கிறதோ, அவன் அக்ருதோபாஸனனாவன். அவனிடத்தில் சகல சாதனங்களும் பிரசித்தமாய்க் காணப்படுவதில்லை. ஆனால் சிற்சில சாதனங்கள் பிரசித்தமாய்க் காணப்படுகின்றன, கெணமாயு மிருக்கின்றன. ஆதலால் அவனுக்குச் சித்தத்தின் ஏகாகிரதன்மை யின்மையால் ஞானமுண்டாகிய பின்னா விபீதபாவனை யிருக்கின்றது அதனை நிவிருத்திக்கும்பொருட்டு நிதித்தியாஸனம் காதசவ்வியமாம்.

1. உத்தமன், 2. மத்திமன், 3. கனிஷ்டன் என்னும் பேதத்தால் பாமர ஸ்வகையினராவர்.

1. சாஸ்திரவுணர்ச்சி யுடையவனானும் இவ்வுலகத்துப் போகங்களிலேயே பற்றுடையவன் உத்தம பாமரனாவன்.

2. சாஸ்திர முணராதவனுப் பிறர்வாயாற் கேட்கப்பட்ட சாஸ்திரார்த்தங்களில் விசுவாசம் வைத்தலின்றி இவ்வுலக போகங்களிலேயே பற்றுடையவன் மத்திமபாமரனாவன்.

3. முற்றும் சாஸ்திர சமஸ்கார மின்றி யிருத்தலால் இவ்வுலக போகங்களிலேயே ஆசுத்தையிருப்பவன் கனிஷ்ட (அஃப) பாமரனாவன்.

† 1. உத்தமன், 2. மத்திமன், 3. கனிஷ்டன் என்னும் பேதத்தால் விஷயி ஸ்வகையினராவர்.

1. வைகுண்டம் அல்லது பிரஹ்மலோக முதலியவற்றின் இச்சையினால் சகாம உபாசனையிற் பிரவிருத்தித்தவன் உத்தமவிஷயியாவன்.

2. சுவர்கலோகத்தின் இச்சையினால் ஸகாம கர்மத்தில் பிரவிருத்தித்தவன் மத்திமவிஷயியாவன்.

3. இவ்வுலகத்து ராஜ்ஜியாதி போகங்களின் இச்சையினால் புண்ணிய கர்மத்திற் பிரவிருத்தித்தவன் கனிஷ்ட விஷயியாவன்.

(1) விஷயசுகம் அநித்தியமாம். அஃதுள்ளகாலத்திலுங்கூட வதேனும் ஓர் துக்கம் அவசியம் இருந்துகொண்டிருக்கும். முடிவில் நாசமுடையதாகிய சுகம் துக்கத்திற்கு ஏதுவாம். 'இனிச் சுகம் போய்விடுமென்னும் பயத்தினால் வர்த்தமான காலத்திலும் சுகம் துக்கத்திற்கு ஹேதுவர் யிருக்கிறது. இவ்வாறு விஷயசுகம் துக்கத்தினால் விழுங்கப்பட்டிருக்கின்றது; ஆதலால் துக்கரூபமாம்.

(2) இந்தத் துக்கம் இலௌகிக வுபாயத்தினால் நிவிர்த்தியாகிறதில்லை. ஏனெனின் உபாயம் செய்பவனுக்கும் சுகல துக்கங்களும் நிவிர்த்தியாகிறதில்லை. நிவிர்த்தியாயினும் மறுபடியும் உண்டாகின்றன.

(3) சரீரம் உள்ளவரையில் துக்க நிவிர்த்தி சம்பவிப்பதுமில்லை. ஏனெனின் சரீரங்கள் எவையோ அவை யாவும் புண்ணிய பாவங்களால் உண்டாகின்றன.

[1] மனுஷிய சரீரமோ மிசிரகர்மத்தின் பயன் என்பது பிரசித்தம்.

[2] தேவசரீரமும் மிசிரகர்மபயனே. தேவசரீரம் கேவலம் புண்ணியத்தின் பயனாமாயின், தேவர்களுக்குத் தம்மினும் அதிகமான மற்றைத் தேவர்களது விபூதியைக் கண்டு தாபம் உண்டாகின்றது; அஃது உண்டாகலாகாது. எல்லாத் தேவர்களிலும் பிரதானமான இந்திரனுக்கும் அநேக தைத்திய தானவர்களது பயத்தினால் துக்க முண்டாவதாகச் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தேவசரீரம் கேவலம் புண்ணியபயனே யாமாயின் தேவர்களுக்குத் துக்க முண்டாகலாகாது. ஆதலால் தேவசரீரமும் புண்ணியபாவ மிண்டின் பயனும். அன்றியும் தேவர்கள் பாபாதேர்க ளென்று சுருதியில் சொல்லியிருத்தற்குத் தாற்பரிய மிதுவாம்:—கர்பத்திற்கு அதிகாரம் கேவல மனுஷிய சரீரத்தில் இருக்கிறதே யல்லாமல் பிறவற்றில் இல்லை. ஆதலால் தேவசரீரத்திற் செய்யப்பட்ட சபாசபகர்மங்களின் பயன் தேவர்களுக்கு ஞ்ண்டாகுதில்லை. தேவசரீரத்திற்கு முந்திய சரீரத்திற் செய்யப்பட்ட சபாசப கர்மங்களின் பயன் தேவசரீரத்திலும் உண்டாகிறது. இவ்வாறு தேவசரீரம் மிசிரகர்மத்தின் பயனாயிருக்கின்றது.

[3] திரியக்கு பசு பக்ஷிகளின் சரீரங்களும் மிசிரகர்ம பயனும். ஏனெனின் அவற்றின் பிரசித்தமான துக்கம் பாவத்தின் பயனும், மைதுனாதிசுகம் புண்ணியபயனாமாம்.

* இதில் இத்துணைப் பேதமுண்டு:—பாமேசுவரனது பக்தி, தயை, எத்தியம், ஞானமுதலிய சுபகுணங்களுக்கோ மனிதர் மாத்மிரத்திற்கு அதிகாரமுண்டு. வர்ணசிரமங்களின் கர்மங்களுக்கோ வர்ணசிரமமுடைய மனிதர்களுக்கே ஏற்றபடி அதிகாரமுண்டு. ஆதலால் தேவர் திரியக்கு பசு பக்ஷிகளுக்கு கிரமமாகச் சர்வஞ்ஞத்தன்மை அற்பஞ்ஞத்தன்மை வடிவ ஏதுவிலால் ஞானியையும் சிறுவனையும்போல வர்த்தமான சரீரத்தில் செய்யப்பட்ட சபாசப கர்மங்களின் பயன் வேறு ஜன்மத்தில் உண்டாகுதில்லை. இது சாஸ்திர மரியாதை.

(க) வயிற்றினால் நடக்கும் (ஊரும்) ஜந்துக்கள் தீரியக்கெனப்படும்.

(ங) பக்ஷிகளால் பறக்கும் பிராணிகள் பக்ஷியெனப்படும்.

(ச) நான்குபாதங்களால் நடப்பவை பக்ஷெனப்படுகின்றன.

(ஞ) சிலவிடத்துப் பசு பக்ஷிகளும் தீரியக்கென்றே சொல்லப்படுகின்றன.

இவ்வாறு சகல சரீரங்களும் புண்ணியபாவங்களால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

[1] சில சரீரம் அதிக புண்ணியத்தினாலும் சொற்ப பாவத்தினாலும் உண்டாகின்றன. அவை தேவசரீரங்களாம். தத்தம் புண்ணியங்கள் எவையோ அவற்றானே சகல தேவர்களிடத்தும் பாவம் குறைவாயிருக்கின்றது. ஆதலால் குறைந்த பாவத்தினாலும் அதிக புண்ணியத்தினாலும் ஆக்கப்பட்டது தேவசரீர மெனப்படுகின்றது. இந்த அபிப்பிராயத்தினற்றான் தேவசரீரம் கேவலம் புண்ணியகரம் பலனென்று சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; ஆதலால் விரோதமில்லை. பிராமணர்கள் மிகுதியாக வசிக்கும் கிராமம் பிராமணக் கிராமமெனப்படுவதுபோல அதிக புண்ணியத்தின் பயனாயிருத்தலால் தேவசரீரம் கேவல புண்ணியத்தின் பயனெனப்படுகின்றது. ஆனால் கேவல புண்ணியத்தின் பயன் அன்று.

[2] தீரியக்கு பசு பக்ஷிகளின் சரீரம் அதிக பாவத்தினாலும் குறைந்த புண்ணியத்தினாலும் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[3] உத்தம மனுஷியர்களது சரீரம் தேவ சரீரத்திற்குச் சமானமாயிருக்கிறது. நீசர்களது சரீரம் சர்ப்பாதிகளின் சரீரத்திற்குச் சமீபம்.

இவ்வாற்றார் சகலசரீரங்களும் புண்ணிய பாவங்களால் லக்கப்பட்டனவாம். பாவத்தின் பயன் துக்கமாகவின் சரீரம் உள்ளவரையில் துக்கம் நிவிருத்தியாகாது.

[1] அந்தச் சரீரம் தர்மா தர்மங்களின் பயனாயிருக்கிறது. அவற்றின் நிவிருத்தியின்றிச் சரீரம் நிவிருத்தியாகிறதில்லை. ஏனெனின், இப்போதுள்ள சரீரம் போனாலும் புண்ணிய பாவங்களால் வேறு சரீரம் உண்டாகும். ஆதலால் புண்ணிய பாவங்களின் நிவிருத்தியின்றிச் சரீரம் நிவிருத்தியாகாது.

[2] அந்தப் புண்ணிய பாவங்கள் ராகத்துவேஷங்களின் நாசமின்றி நிவிருத்தியாகா. ஏனெனின், இப்போதுள்ள புண்ணியபாவங்கள் அநுபவத்தால் நிவிருத்தியானாலும் ராகத்துவேஷங்களால் வேறு புண்ணியபாவங்கள் உண்டாகும். ஆதலால் ராகத்துவேஷங்களின் நிவிருத்தியின்றிப் புண்ணிய பாவங்கள் நிவிருத்தியாகா.

[3] அந்த ராகத்துவேஷங்கள் அநுகூலப் பிரதிகூல ஞானங்களால் துண்டாகின்றன.

(க) எதன்கண் அநுகூலஞான முண்டாகிறதோ அதன்கண் ராகமுண்டாகின்றது.

(ங) எதன்கண் பிரதிகூலஞான முண்டாகிறதோ அதன்கண் துவேஷ முண்டாகின்றது. ஆதலால் அநுகூலப்பிரதிகூல ஞானங்களின் நிவிருத்தியின்றி ராகத்துவேஷங்கள் நீய்நுத்தியாகா.

[4] அந்த அநுகூலப் பிரதிகூல ஞானங்கள் பேதஞானத்தால் உண்டாகின்றன. ஏனெனின், எந்தவஸ்துவைத் தன் சொரூபத்திற்கு அன்னியமாக அறிகிறதோ, அதன்கண் அநுகூலஞானம் அல்லது பிரதிகூலஞான முண்டாகிறது. தன் சொரூபத்தில் அநுகூலப்பிரதிகூல ஞானங்க ஞாண்டாகிறதில்லை.

(க) சுகத்தினது சாதனத்தின் பெயர் அநுகூலமாம்.

(ங) துக்கத்தினது சாதனத்தின் பெயர் பிரதிகூலமாம்.

தன் சொரூபம் சுகத்திற்காவது துக்கத்திற்காவது சாதனமன்று. சுக ரூபமாயிருக்கிலும் அது சுகத்திற்குச் சாதனமன்று. ஆதலால் சொரூபத்திற்குப் பின்னமாக எந்தவஸ்து அறியப்படாதோ, அதனிடத்தில் அநுகூலப் பிரதிகூல ஞானங்க ஞாண்டாகின்றன. இவ்விதமாகப் பதார்த்தங்களிலுண்டாம் தன்னிலும் வேறென்னும் ஞானமெதுவோ, அது அநுகூலப்பிரதிகூல ஞானங்களுக்கு வேறாவாம். * அந்தப் பேதஞானத்தின் நிவிருத்தியின்றி அநுகூலப்பிரதிகூல ஞானங்கள் நீய்நுத்தியாகா.

[5] அத்தப்பேதஞானம் அளிக்கையினாலுண்டாகிறது. ஏனெனின் “சுக் லப்பிரபஞ்சமும், அதன் ஞானமும் சொரூபத்தை அறியாதநாலததில் இருக்கின்றன” வென்பது சகல வேதசாஸ்திரங்களின் முரணாம். இவ்வாறால் எல்லாததுக்கங்களுக்கும் காரணம் சொரூபத்தின் அநுநானமாம்.

அந்தச் சொரூப அநுநானம் சொரூப ஞானமின்றி நிவிருத்தியாகாது. ஏனெனின், எந்தவஸ்துவின் அநுநானம் இருக்கிறதோ, அந்த அநுநானம் அந்தவஸ்துவை அறிவதால் நிவிருத்தியாகிறது என்பதாம்: ரஜஸின் அநுநானம் ரஜஸுஞானத்தால் நிவிருத்தியாகிறது. வேறெதனுடும் நிவிருத்தியாகிறதில்லை. சொரூபஞானமே அநுநானத்தின் நிவிருத்தி வாயிலாகத் துக்கநிவிருத்திக்கு வேறாவாம்.

* அநுநானமென மூலம் நீங்கவே, ஞானிக்கு ஐய சசுவராகளது பேதமும் அதன் உள்ளடங்கிய ஐய ஐயங்களது பேதம், ஐய ஐயங்களின் பேதம், ஐய சசுவராகளது பேதம் என்றும் இவ்வைந்து பேதமும் வாஸகவமாகக் காணப்படுவதில்லை ஆனால் சுற்றித் திரியும் உபாதிவினாசகியவனாயிருக்கின் கற்றிதமாகக் காணப்படுகின்றன ஆதலால் பாதிதாதுவிருத்தியினால் வறுத்தலிதையினைப்போல அநுகூலப் பிரதிகூல ஞானமும் இராகத்துவேஷ (பஞ்சக்கலேச)மும் சூபாசுபகிரியைகளும் தோற்றுவின்றன! ஆனால் அதன் பயனாகிய வரும்பிற்ப்பும் சுகதுக்கங்களுக்கும் உண்டாகா

சொருப ஞானத்தால் பிரஹ்மம் அடையப்படுகிறது. அந்தப் பிரஹ்மம் நித்தியமாயும், ஆனந்த சொரூபமாயும், துக்க சம்பந்தமின்றியதாயும் இருக்கிறது. ஆதலால் சொருபஞானத்தால் நித்திபழம் துக்கசம்பந்த மில்லாததுமான பிரஹ்ம சொரூப ஆனந்தம் அடையப்படுகிறது.

இவ்விதமாகத் துக்க நிவிருத்திக்கும் பாமாநந்தப் பிராப்திக்கும் காரணம் சொருபஞானமாம். ஆதலால் சொரூபம் அறியத்தக்கது.

இப்படி எவனுக்கு விவேகம் உண்டாகிறதோ அவன் * ஜிஞ்ஞாஸுவெனப் படுகிறான்.

4. ஸ்தூலசூक्ष்மகாரண சரீரங்களுக்குப் பின்னமாயுள்ள தன் சொருபத்தைப் பிரஹ்மரூபமாக அபரோக்ஷமாய் அறிபவன் முக்தனெனப்படுகிறான்.

71. கிரந்தத்தில் ஜிஞ்ஞாஸுவுக்குப் பிரவிருத்தியுண்டாம்; முக்தர்முதலிய மூவருக்கு முண்டாகாதெனல்.

1-2. இவ்வாறு நால்வகைப் புரூப உள். அவர்களுள் பாமாஸுக்கும் விஷயிக்கும விஷயசக்திதான் நிருபதிபுண்டாகிறது; சில விஷயிகளுக்குப் பாமசக்தியும இச்சையுண்டாகின்றது. எனாலும் அதனை யடைதற்குரிய உபாயமல்லாததனை உபாயமாக நினைத்த அநிவிரவாததிக்கொருவர். எவனின் உபாயத்தின் ஞானம் சத்தசங்கத்தினாலும் சத்தாஸங்கத்தினால் முண்டாம்; அது அவர்களுக்கில்லை. ஆதலால் பாமாஸுக்கும் விஷயிகளுக்கும் சுகப் பிராப்தியின் பொருட்டும் கிரந்தத்திற் பிரவிருத்தி உண்டாகாது. துக்க நிவிருத்தியின் பொருட்டும் அவர்கள் வேறு உபாயங்களில் பிரவாத்தித்தலால் கிரந்தத்திற் பிரவிருத்தி உண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் நாகரிகவிருத்தி சுகப்பிராப்திகளின் பொருட்டிப் பாமாவிஷயிகளுக்குக் கிரந்தத்திற் பிரவிருத்தி உண்டாகாது.

3. அங்ஙனமாயினும், ஜிஞ்ஞாஸுவுக்கு விஷயசக்திதான் இருந்தி உண்டாகிறதில்லை. ஆனால் பாமாசக்தியும நாகரிகத்தின் அகநிபந்த நிவிருத்தியினாலும் இச்சை உண்டாகிறது. “இந்தப் பாமசுகப்பிராப்தியும் துக்கத்தின் அத்தியந்த நிவிருத்தியும் ஞானமியறி உண்டாகாவெனச் சத்தசங்கத்தால் விவேக முண்டானவனுக்குக் கிரந்தத்திற் பிரவிருத்தி உண்டாகும்.

* 1. உத்தமன், 2. மத்திமன், 3. கனிஷ்டன் எனலும் பேதத்தால் ஜிஞ்ஞாஸுக்கள் மூலகையாவா.

1. தீவிர ஜிஞ்ஞாஸை யுடையவனுள் நான்கு சாதனங்களோடு அல்லது மந்த போதத்தோடு கூடியவன் உத்தம ஜிஞ்ஞாஸுவாவன்.

2. மந்த ஜிஞ்ஞாஸையினால் யேதாந்த சிவணத்திற் பிரவர்த்திப்பவன் மத்திம ஜிஞ்ஞாஸுவாவன்.

3. மந்த ஜிஞ்ஞாஸையினால் நிஷ்காம கரீம உபாசனையில் பிரவர்த்திப்பவன் கனிஷ்ட ஜிஞ்ஞாஸுவாவன்.

62. (சித்தாந்தம் 61-93) விஷயமண்டநம் (2) 72-73. [இரண்டாவது]

4. முக்தனுக்கும் கிரந்தத்திற் பிரவிருத்தி யுண்டாகாது. ஏனெனின் ஞானவான் முக்தனெனப்படுகின்றான். அவன் * கிருத கிருத்தியன். அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய தொன்றுமில்லை. இதுமேற் † பிரதிபாதிக்கப்படும். வினையாட்டாக அவன் பிரவர்த்தித்தாலும் அவனுக்குக் கிரந்தத்தினால் யாதொரு பிரயோஜனமும் சித்திக்கமாட்டாது. ஆதலால் முக்தனை உத்தேசித்தும் கிரந்தம் உண்டாகவில்லை.

இவ்வாற்றால் மோகஷ இச்சையுள்ளவன் அதிகாரி யெனல் பொருந்துகின்றது.

72. விஷயமண்டநம் (2) 72-73.

39-44-ல் உள்ள பூர்வபகுத்தின் உத்தரம்.

“ஜீவன் இராகாதிக்கிலேச சகிதமாயிருக்கிறான்; பிரஹ்மம் கிலேசாகிதமாயிருக்கிறது. ஆதலால் ஜீவப்பிரஹ்மஐக்கியம் கிரந்தத்தின் விஷயமாமெனக் கூறியது பொருந்தாது” என்று முன் (39) கூறப்பட்டது.

அது சத்தியமாயினும் ராகத்துவேஷ சகிதமான சாக்ஷிக்குப் பிரஹ்மத்வோடு ஏகத்துவம் கூடும்.

“கர்த்தா போக்தாவுக்கு வேறான சாக்ஷி மலடிமகன்போல அசத்தா” மென்று முன் கூறப்பட்டது.

அது பொருந்தாது. ஏனெனின் கர்த்தா போக்தாவாகிய சமுசாரியின் விசேஷ பாகத்துக்குச் சாக்ஷியென்று பெயர். சாக்ஷியை நிரூபித்தகின், சமுசாரியினது விசேஷபாகத்தின் நிரூபதமுண்டாகுதலால் கர்த்தா போக்தாவாகிய சமுசாரியின் நிரூபதமே யுண்டாகும்.

* அஞ்ஞான தசையில் இகலோக வியவகாரத்தின் பொருட்டு வியவசாயாதிகள், பாலோகத்தின் பொருட்டு ஸகாமகர்மோபாஸனைகள், சித்தசத்தி ஏகாதிரத்தன்மைகளின் பொருட்டு நிஷ்காமகர்மோபாஸனைகள், வேதாந்த சிவணத்தின் பொருட்டு விவேக வைராக்கியாதி சாதனங்கள், அபரோகூஞ்ஞானத்தின் பொருட்டுக் குருபதேசம், சமுசயாதிகளின் நிவீருத்தியின் பொருட்டுச் சிவவணாதிகள், தத்பதார்த்தத்தில் பரோகூப் பிராந்தியையும் துவம்பதார்த்த விஷயத்தில் பரிசுசின்னப் பிராந்தியையும் நிவீருத்திக்க ஒதப்புரோதபாவம், மோகூத்தின் பொருட்டுத் திடமான அபரோகூஞ்ஞானம் என்னும் இவற்றைச் செய்யவேண்டியதும் சம்பாதிக்கவேண்டியதும் கர்த்தவ்யமாம். இவற்றைச்செய்து சம்பாதித்து மிருப்பவன் கிருதகிருத்தியனாவன்.

† இவ்வாற்றை மேல் வீதாவது தரங்கத்தில் 275-வது பிரசங்கத்திற் சொல்லப்படும். இதன்மேல் பாமரனுக்கும் விஷயிக்கும் விஷயசுகத்தில் திருப்தி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதன்பொருட்டுச் சந்தோஷமில்லை. ஏனெனின், விஷயசுகத்தின் போகத்திற்கு அக்கினியில் போடப்பட்ட நெய்யைப்போல அதிகபோகத்தின் இச்சையாகிய ஆசையை விருத்திசெய்வதாயிருதலால் அகன்பொருட்டுச் சந்தோஷமில்லை. ஆனால் “விஷயசுகத்திற்கு விவக்ஷணமான நித்திய நிரதிசய ஆதம்சுகமும் இருக்கிறது” என்னும் ஞானமின்மையால் மனோதமாதிராமாக வரும் விஷயசுகத்தில் உண்டாம் கிருதார்த்தத்தன்மையின் ஞானம் முற்கூறிய திருப்தியென்னும் சொல்விற்குப் பொருளாம்.

* ஒரே சைதன்னியத்தில் சாக்ஷிபாவத்திற்கு அந்தக்கரணம் உபாதி யாயும், கர்நருத்துவ போக்திருத்துவங்களுக்கு விசேஷணமாயு மிருக்கிறது. விசேஷணத்துடன் கூடியது விசிஷ்டமெனப்படும்.

உபாதியுடையது உபஹிதமெனப்படும்.

எந்தவஸ்து எந்த இடத்தில் தானிருக்கிறதோ, அந்த இடத்திலுள்ள வேறொரு வஸ்துவை அறிவித்துக்கொண்டு தான் வேறாயிருக்கிறதோ, அது உபாதியெனப்படும். எங்ஙனம்: நியாயமதத்தில் கர்ணகோளகதகிலிருக்கும் ஆகாசத்திற்குச் சுரோத்திரமென்று பெயர். அக்கர்ணகோளகம சுரோத்திரத்திற்கு உபாதியாம். ஏனெனின் அக்கர்ணகோளகம் எவ்வளவு இடத்திலிருக்கிறதோ, அவ்வளவு இடத்திலிருக்கிற ஆகாசத்தைச் சுரோத்திரவடிவமாக அறிவித்துத் தான் வேறாய் இருக்கிறது. ஆதலால் கர்ணகோளகம் சுரோத்திரத்திற்கு உபாதிபாம். அங்ஙனமே அந்தக்கரணமும் எவ்வளவு இடத்தில் தானிருக்கிறதோ, அவ்வளவு இடத்திலிருக்கும் சைதன்னியத்தைச் சாக்ஷியென்னும் பெயரால் அறிவித்துத் தான் வேறாயிருக்கிறது. ஆதலால் அந்தக்கரணம் சாக்ஷிக்கு உபாதிபாம்.

இதனால், † அந்தக்கரணத்திலிருக்கும் சேதனமாத்திர மெதுவோ அது சாக்ஷியெனப்படுகின்றதென்னும் பொருள் சிதந்திதது.

73. தன்னோடு வஸ்துவை அறிவிப்பது எதுவோ அது விசேஷண மெனப்படுகிறது.

குண்டலமுடைய புருஷன் வந்தானென்னுமிடத்தில் புருஷனுக்குக் குண்டலம் விசேஷணமாம். ஏனெனின் தன்னோடு புருஷனது வரவைக் குண்டலம் அறிவிக்கின்றதாகவின் விசேஷணமாம். “நிலவர்ணமுள்ள கடத்தை நான் பார்த்தே” எனென்னுமிடத்திலும் நிலவர்ணம் கடத்திற்கு விசேஷணமாம்.

அங்ஙனமே அந்தக்கரணமும் கர்த்தா போக்தாவாகிய ஜீவசைதன்னியத்திற்கு விசேஷணமாம். ஏனெனின், அந்தக்கரணத்தோடு சைதன்னியத்

* ஒரே அந்தக்கரணம் விவேகியின் திருஷ்டியினால் சேதனத்திற்கு உபாதியும், அவிவேகியின் திருஷ்டியினால் விசேஷணமுமாம் ஆதலால் ஒரே சேதனம் விவேகிக்குச் சாக்ஷிவடிவமாயும், அவிவேகிக்கு ஜீவவடிவமாயும் விளங்குகின்றது. இது பால் போதத்தில் ஸ்பஷ்டமாய் எழுதப்பட்டுள்ளது.

† ஈண்டு இது சாக்ஷியினது ஓலகக்ஷணத்தின் பரிகைப்யாம்.

1. அந்தக்கரணமோ தானுமிருக்கின்றது, ஆனால் அது அதன்கண் இருப்பதன்று.
2. சேதனமோ சிதாபாஸனுமாம். அது சேதனமாத்திர மன்று.
3. சேதனமாத்திரமோ பிரஹ்மமுமாம். அது அந்தக்கரணத்தின்கண் இருப்பதன்று.

ஆதலால் மேல் எழுதப்பட்ட சாக்ஷியின் லக்ஷணம் தோஷமின்றியதாம்.

தைக் கர்த்தா போக்தா வடிவமாக அந்தக்காணம் அறிவிக்கிறது. ஆதலால் சமுசாரிக்கு அந்தக்காணம் விசேஷமானமாம்.

இதனால் இது பெறப்பட்டது:—அந்தக்காணத்துள்ள சேதனமும் அந்தக்காணமும் சமுசாரி எனப்படுகிறது † இவ்வாததத்தை மேல் விவரமாகக் கூறுவாம்.

74. சாகத்துவேஷாநிக் கிலேசங்கள் சமுசாரியிடத்திருக்கின்றன; சாக்ஷியினிடத்திலை. சமுசாரி இடத்திலும் விசேஷணபாகமான அந்தக்காணத்தில் இருக்கின்றன; † விசேஷியபாகமான சேதனத்திலிலை. சமுசாரியின் விசேஷியமான சேதனபாகத்திற்கும் சாக்ஷிக்கும் பேதமில்லை.

1. ஒரே சைதன்னியம் அந்தக்காணத்தோடு சமுசாரி எனப்படுகின்றது.

2. அந்தக்காணத் தன்மையைவிட்டு சாக்ஷி எனப்படுகின்றது.

ஆதலால் சாக்ஷிக்கும் சமுசாரியின் விசேஷியபாகத்திற்கும் பேதமில்லை. விசேஷியபாகத்தில் கிலேசத்தை யங்கிரிகுகும் பக்தத்தில் சாக்ஷியிலும் கிலேசத்தை யங்கிரிக்க வேண்டும். அன்றியும் “சாக்ஷி சாவக் கிலேசமுடில்லாதது” என்பது வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தம். ஆதலால் சமுசாரியின் விசேஷியபாகத்தில் கிலேசமில்லை; ஆனால் விசேஷணமாதிரிமான அந்தக்காணத்தில் கிலேசமிருக்கிறது இந்த அபிப்பிராயத்தாற்றின் சாகத்துவேஷங்கள் புத்தியின் தம்மங்களாம், ஜீவனது தாமங்க ளனென்று சொல்லப்படுகின்றன. இவ்விததால் அந்தக்காண விசேஷ்ட ஜீவனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்துவம் பொருத்தாதாயினும், அந்தக்காண உபஹித சாக்ஷிக்குப் பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்துவம் பொருத்தும்.

75. முன் (41) “சாக்ஷி அநேகம்; பிரஹ்மம் ஏகம். ஆதலால் நான் சாக்ஷிகளும் ஏகப்பிரஹ்மத்திற்கும் ஏகத்துவம் பொருத்தானது. வியாபகமான ஏகப்பிரஹ்மத்தோடு சாக்ஷிக்கு அபேதம் அங்கிரிகுகின், சாக்ஷியும் எல்லாச் சரீரங்களிலும் வியாபகமாய் ஏகமேயாடு. இதனால் சர்வ சரீரங்களின் சகலத்துக்களும் வின வகவேண்டும்” என்று கூறப்பட்டது

அவ்விதமாக பொருந்தாது ஏனெனின் நான்வசாக்ஷி ஏகமாம். ஜீவ சாக்ஷி அநேகமாயும் பரிசின்னமாய் மிகுகிறது; என்றும் வியாபகப் பிரஹ்மத்திற்கு வேறாக இல்லை. கடாகாபம் நான்வாயும் பரிசின்னமாய் மிருக்கினும் மகாகாசத்திற்கு வேறாகாது, மகாகாச ரூபமாகவேயிருக்கிறது. அதுபோல நான்வாயும் பரிசின்னமாய்முள்ள சாக்ஷியும் பிரஹ்மத்திற்கு வேறுகாமல் பிரஹ்மரூபமாகவே யிருக்கிறது.

† இவ்வர்த்தம் 4-வது தாங்கததுள 201-202 இலக்கங்களிலும், அங்ஙனமே ஆறுவது தாங்கததிலும் சொல்லப்படும்

† எதன் ஆசிரிதமாய் விசேஷண மிருக்கின்றதோ அது விசேஷியமாக மெனப்படும.

76. “சுகதுக்கங்கள் அந்தக்காணவிருத்திக்கு விஷயமாக” என்று முன் (43) சொல்லப்பட்டது.

அது பொருந்தாது. ஏனெனின், சுகதுக்கங்கள் சாக்ஷியால் விளங்குவன வாம்; அந்தச் சாக்ஷி நானாவாம். அங்ஙனமாயினும், எப்போது அந்தக்காணத் தின் பரிணாமம் சுகரூபம் அல்லது துக்கரூபமாகிறதோ, அதேசமயத்தில் அந்தக்காணத்தின் ஞானரூபவிருத்தி சுகதுக்கங்களை விஷயஞ்செய்வதாகிறது. அந்த விருத்தியி லாருடமான சாக்ஷி அவற்றைப் பிரகாசிக்கும் (அறி) கிறது. இவ்வாறு நூலாசிரியர்கள் சுகதுக்கங்கள் சாக்ஷிக்கு விஷயமாம்; விருத்தியின்மீது கேவல சாக்ஷிக்கு விஷயமாகா என்று கூறியிருக்கின்றனர்.

இந்த ஸ்தானத்தில் இது இரகசியமாம்:—ஆகாசத்தில் கடாகாசமென்னும் பெயரும் ஜலத்தைக் கொண்டிருதலாகிய காரியமும் கடரூப உபாதி திருஷ்டியால் தோற்றுவிக்கின்றன. அந்தத் திருஷ்டியின்றி அவை தோற்றம்; ஆகாசமாகிறதே தோற்றம். ஆதலால் கடாகாசம் மகாகாசரூபமாம்.

அங்ஙனமே சேதனத்தில் சாக்ஷியென்னும் பெயரும் தாம்சகித அந்தக் காணத்தின் பிரகாசரூப காரியமும் அந்தக்காணரூப உபாதி திருஷ்டியால் தோற்றுவிக்கின்றன. அந்தத் திருஷ்டியின்றி அவை தோற்றுவிக்கின்றன. ஆனால் சைதன்ரியமாத் திரமான பிரஹ்மமே தோற்றுகிறது. ஆதலால் சாக்ஷி பிரஹ்மரூபமாம்.

இந்த அபிப்பிராயத்தால் சாக்ஷி ஏகமென்று சொல்லப்பட்டது.

ஏனெனின், உபாதி திருஷ்டியின்றிச் சாக்ஷியில் அநேகத்துவமும் பரிச்சின்னத்துவமும் பிரதிபலிக்கின்றன.

அந்தச் சாக்ஷி ஜீவபந்தின் லக்ஷியமாம். இதனை † மேற்கூறுவாம்.

இவ்வாற்றால் ஜீவபிரஹ்ம ஐக்கியம் கிரந்தத்திற்கு விஷயமாகப் பொருள்படுகிறது.

77. பிரயோஜன மண்டநம்-(3) 77-92.

45-வது இலக்கத்துப் பூர்வபகுத்தின் உத்தரம்.

‡ காரிய அத்தியாசத்தின் நிருபணம். 77-84.

“பந்தம் சத்தியம். அது ஞானதால் நிவிருத்தியாகிறதில்லை. மித்தியாவில் நிவின் நிவிருத்தி ஞானத்தினால் ஹண்டாகிறது. ஆதலால் நிவிருத்தி மித்

* வெள்ளைக் காகிதத்தின்பேரில் மை தடவுதலால் அதன் மத்தியில் வெண்மை எழுத்துக்கள் அமைக்கப்பட்டன, அவ்வெழுத்திற்கும் வெள்ளைக் காகிதத்திற்கும் எவ்வளவு சொல்லாததாம் பேதமோ, அவ்வளவு சாக்ஷிக்கும் சுத்த சைதன்ரியத்திற்கும் பேதமுள்ளது எங்ஙனம் மைவடிவ உபாதியின் திருஷ்டியின்றி எழுத்து என்னும் பெயர் இல்லையோ, ஆனால் அவ்வெள்ளைக் காகிதமாகிரமிருக்கின்றதோ அங்ஙனமே அந்தக்காண வடிவ உபாதியின் திருஷ்டியின்றிச் சாக்ஷியென்னும் பெயரில்லை; ஆனால் அந்தச் சுத்த சைதன்ரியமே யிருக்கின்றது

† இது மேல் 4-வது தரங்கத்தின் 201-202 இலக்கங்களிலும் அங்ஙனமே 6-வது தரங்கத்தின் 341 இலக்கத்திலும் சொல்லப்படும்.

‡ அஞ்ஞானத்தினாலாகிய ஸ்தூலசூக்ஷ்ம பீரபஞ்சவடிவப்பிரமம் காரியாத்தியாசமாம்.

தியா பந்தத்தின் சாமக்கிரியில்லை. ஆதலால் பந்தம் சத்தியமாம். அதன் நிவிருத்தி ஞானத்தினாலுண்டாகுகிறதில்லை.” என்று முன் கூறப்பட்டது.

அது பொருந்தாது. ஏனெனின், பந்தம் மித்தையாம்; அதற்கு ஞானத்தினால் நிவிருத்தி பொருதுகின்றது.

78. இலக்கம் 47-48-ல் உள்ள பூர்வபக்ஷத்தின் உத்தரம். 78-82

“சத்திய வஸ்துவின் ஞானம் சம்ஸ்காரவாயிலாக அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாம். ஸங்கீரணம் சத்தியமான சாப்பத்தின் ஞானம் சம்ஸ்காரவாயிலாகச் சர்ப்பாத்தியாசத்தாக்கு ஹேதுவோ, அங்கீரணம் பந்தம் சத்தியமானால் சத்தியபந்தத்தின் ஞான முண்டாகும். சித்தாரதத்திலோ அவ்வந்தம் வஸ்துக்கள் எனவாயும் சத்தியமன்று. ஆதலால் சம்ஸ்காரவாயிலாக அததியாசத்திற்குச் சாமக்கிரியாகும் சத்திய வஸ்துவின் ஞானம் இல்லாமையால் பந்தம் அததியாசமன்று, ஆனால் சத்தியமாம்.” என்று முன் சொல்லப்பட்டது.

(1. சத்தியவஸ்து ஞான ஜந்நிய சம்ஸ்காரத்தின் கண்டம்)

அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், அததியாசத்தில் ஸம்ஸ்காரவாயிலாகச் சத்திய வஸ்துவின் ஞானம் ஹேதுவன்று. ஆனால் வஸ்துவின் ஞானம் ஹேதுவாம். அந்த வஸ்து சத்தியமாகாக அல்லது மித்தையாகாக. சத்திய வஸ்துவின் ஞானம் அததியாசத்தில் ஹேதுவாகுமாயின், ஒரு புருஷன் உண்மையான மாமரத்தைப் பார்த்ததில்லை ஆனால் விதகையாடியாற காண்பிக்கப்பட்ட பொய் மாமரத்தைப் பலதடவை பார்த்தும், “இது மாமர” மென்று அவன் சொல்லக் கேட்டுமிருக்கிறான். அந்தப் புருஷன் இலுப்பை மரத்தை ஒருகாலத்திலும் பார்த்ததில்லை, “இது இலுப்பை மர” மென்று கேட்டதில்லை. அவனுக்கு அந்த இலுப்பை மரத்தை கண்டவுடன் அதனிடத்தில் மாமர அததியாச முண்டாகிறது பூர்வபக்ஷியின் மதப்படி. இந்த அததியாச முண்டாகலாகாது ஏனெனின் உண்மையான மாமரத்தின் ஞானம் அவனுக்கில்லை. நம் மதப்படியே விதகையாடியால் காண்பிக்கப்பட்ட பொய் மாமரத்தின் ஞானமிருந்ததால் இலுப்பை மரத்தில் மாமர அததியாச முண்டாகுகிறது. ஆதலால் ஸஜாதியவஸ்துவின் ஞானஜந்நிய ஸம்ஸ்காரமே அததியாஸத்தாக்கு ஹேதுவாம்.

இந்த ஸம்ஸ்காரத்தை யுணர்பண்ணும் ஞானமும் அதன் விஷயமும் மித்தையாகவாவது சத்தியமாகவாவது இருக்குக. ஸம்ஸ்காரவாயிலாக ஞானம் ஹேதுவாம்.

“ஞானஜந்நிய ஸம்ஸ்காரம் ஹேதுவா” மென்று கூறுதலிற் பொருட் பேதமில்லை; ஒருபொருளேயாம். ஏனெனின், “ஞானம் ஸம்ஸ்காரவாயிலாக ஹேது” என்பதன் பொருள் இவ்வாம் — ஞானம் ஸம்ஸ்காரத்திற்கு ஏது; ஸம்ஸ்காரம் அததியாசத்திற்கு ஹேது என்பதாம். ஆதலால் ஸம்ஸ்கார

வாயிலாக ஞானம் ஹேதுவென்று கூறுதலாலும் ஞானஜந்ரிய ஸம்ஸ்காரமே அத்தியாஸத்திற்கு ஹேதுவென்பது சித்திக்கிறது.

79. (சித்தாந்தி:—) கேவல வஸ்துவின் ஞானமே அத்தியாஸத்திற்கு ஹேதுவெனக் கூறின் பொருந்தாது ஏனெனின், எது காரணமோ அது காரியத்திற்கு அவ்வியவஹித பூர்வகாலத்தில் இருக்கவேண்டுமென்பது நியமம். கடத்திற்கு ஹேதுவான தண்டசக்கராதிகள் கடத்திற்கு அவ்வியவஹித பூர்வகாலத்தி லிருக்கின்றன. அதுபோல அத்தியாஸத்திற்கு ஞானம் ஹேதுவாமெனக் கொள்ளின் அதுவும், அத்தியாஸத்திற்கு அவ்வியவஹித பூர்வகாலத்தில் இருக்கவேண்டும்.

1. (பூர்வபுஷி —) அது பொருந்தாது. ஏனெனின், எவனுக்குச் சர்ப்ப ஞான முண்டாயிருக்கிறதோ, அவனுக்கு ஞானமுண்டாகி ஒரு மாசத்திற்குப் பின்னும் ரஜஜுவில் சர்ப்பபாததியாச முண்டாகின்றது. அது உண்டாகலாகாது. ஏனெனின், ரஜஜுவில் சர்ப்பபாததியாசத்திற்குக் காரணம் சர்ப்ப ஞானம். அது முன்னரே நாசமாய்விட்டது. ஆதலால் அது அத்தியாஸத்திற்கு அவ்வியவஹித பூர்வகாலத்திலில்லை; பூர்வகாலத்திருக்கினும் அவ்வியவஹித பூர்வகாலத்தில் இல்லை.

(1) அவ்வியவஹித மென்பது மறைப்பின்றியதற்காம்.

(2) வியவஹித மென்பது மறைப்பு (இடையு) ன்ளதற்காம்.

2. காரியத்திற்கு முந்தியகாலத்தில் காரணமிருத்தல்வேண்டும். அது வியவஹித பூர்வகாலத்தி லிருக்கு; அல்லது அவ்வியவஹித பூர்வகாலத்தில் இருக்கு. “காரியத்துக்கு அவ்வியவஹித பூர்வகாலத்திற்குள் காரணமிருக்க வேண்டும்” மென்னும் நியமத்தைக் கொள்ளின், “விஹித கர்மம் சுவாக்ஸபிராப்திகுதம் நிஷித்தகாமம் நாகப் பிராப்திகுதம் ஹேதுக்களா” மென்னும் சாஸ்திர வரன்னை அபிராமாணமாய்விடும். ஏனெனின் காரிக, வாசிக, மாணஸகிரியைகளுந்ருப பெயர் கர்மமாம். அந்தக் கிரியைகள் அபுஷ்டானகாலத்திற்குப் பின்னரே நாசமாய் விடுகின்றன. சுவர்க்க நாகங்கள் காலாந்தரத்தில் உண்டாகின்றன. ஆதலால் சுவர்க்க நாகப் பிராப்திக்கு அவ்வியவஹித பூர்வகாலத்தில் விஹிதநிஷித்த கர்மங்களில்லை. எங்ஙனம் வியவஹித பூர்வகாலத்தின் பாகப் காமங்கள் சுவர்க்க நாகப்பிராப்திக்கு முறையே ஹேதுக்களோ, அங்ஙனமே “வியவஹித பூர்வகாலத்தின் சர்ப்பஞானமும ரஜஜுவில் சர்ப்பபாததியாசத்துக்கு ஹேதுவாம்.” என்று இவ்வாறு கூறின்,

1 - 2. (சித்தாந்தி:—) அவ்வாற்தை பொருந்தாது. ஏனெனின், எங்ஙனம் நஷ்ட ஞானமும நஷ்ட காமமும முறையே அத்தியாஸத்திற்கும் சுவாக்க நாகப் பிராப்திக்கும ஹேதுவாகின்றனவோ, அங்ஙனமே இறகது போன ரூபவனாலும் நஷ்டமான தண்ட சககராதிகளாலும் கடம் உண்டாக

வேண்டும். ஏனெனின், எங்ஙனம் ரஜ்ஜுவில் சர்ப்ப அத்தியாசத்திற்கு வியவஹித பூர்வகாலத்தில் சர்ப்பஞானம் இருக்கின்றதோ, சுவர்க்க நரகப் பிராப்திக்கு வியவஹித பூர்வகாலத்தில் சுபாசுப கர்மங்கள் இருக்கின்றனவோ, அங்ஙனமே கடத்திற்கு வியவஹித பூர்வகாலத்தில் மரித்துப்போன குயவனும் நஷ்ட தண்டமும் இருக்கின்றன. அவற்றாலும் கடம் உண்டாதல் வேண்டும்; அங்ஙன முண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் வியவஹித பூர்வகாலத்தில் உள்ளவஸ்து ஹேதுவாகிறதில்லை. ஆனால் அவ்வியவஹித பூர்வகாலத்திலுள்ள வஸ்து எதுவோ அதுவே ஹேதுவாகிறது.

சுபாசுப கர்மமும் காலாந்தரத்தில் வாப்போகிற சுவர்க்க நரகப் பிராப்திக்கு ஹேதுவாகிறதில்லை. ஆனால் சுப கர்மம் தனக்கடுத்த உத்தரகூடத்தில் தர்மத்தை உற்பத்தி செய்கிறது. அசுபகாமம் அநாதத்தை உற்பத்தி செய்கின்றது. அநதத் தாமாதாமங்கள் அநதக்கரணத்தில் தங்குகின்றன. அவற்றால் காலாந்தரத்தில் சுவர்க்க நரகங்கள் அடையப்படுகின்றன. அதன பின்னர் தர்மாதர்மங்கள் நாசமடைகின்றன. இந்த அபிப்பிராயத்தினாலேயே சாஸ்திரத்தில் சுபாசுப கர்மங்கள் அபூர்வவாயிலாகப் பலததங்கு ஹேதுவாம்; சாக்ஷாத் ஹேதுவன்றெனக் கூறியிருக்கின்றனர். தர்மாதாமங்களுக்கே அபூர்வமென்றும், அநீருஷ்டமென்றும், புண்ணியபாவமென்றும் பெயர். தாமாதாமங்களை யுண்டுபண்ணும் சுபாசுபக் கிரியையிணையும் சிலர் தர்மாதர்மமென்று கூறுகின்றனர். பிரபஞ்சத்தில் சுபக்கிரியை செய்கிறவனை இவன் தர்மம் செய்கிறானென்றும், அசுபக்கிரியை செய்கிறவனை இவன் அதர்மஞ் செய்கிறானென்றும் ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்தச் சுபாசுபக்கிரியைகளுக்குத் தாமாதாமங்களென்று பெயர் இல்லை. ஆனால் அநதக் கிரியைகள் தாமாதாமங்களை யுண்டுபண்ணுவனவாம்; ஆகலால் கிரியைகளுக்குத் தர்மாதர்மங்களென்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். ஆயுடே விருத்திசெய்யும் நெய்யைச் சாஸ்திரத்தில் பூயுசென்று சொல்வதுபோலக் கிரியையினைத் தர்மாதர்மமென்பர்.

இவ்வாற்றால் அவ்வியவஹித பூர்வகாலத்தில் ஹேது உளதாகின்றது.

80. ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பாததிபாசத்திற்கு அவ்வியவஹித பூர்வகாலத்தில் சர்ப்பஞானமில்லை. ஆதலால் சர்ப்பஞானம் ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பாததிபாசத்திற்கு ஹேதுவன்று. ஆனால் சர்ப்பஞானத்தினு லுண்டாகுப ஸமஸ்காரமே ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பாத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாம். அங்ஙனமே கிளிஞ்சிலில் வெள்ளி அத்தியாசத்திற்கு ஹேது வெள்ளி ஞானததால் உண்டாகும் ஸமஸ்காரமாம். இவ்வாற்றால் சகல ஸமஸ்காரங்களுமே அததிபாசத்திற்கு ஹேதுவாம்.

வஸ்துஞானம் ஸமஸ்காரத்திற்கு ஹேதுவாம். சுபாசுபகர்மங்களால் உண்டாகும் தர்மாதர்மங்கள் அநதக்கரணத்தில் தங்குவதுபோல வஸ்து ஞானததாலுண்டாகும் ஸமஸ்காரமும் அநதக்கரணத்தில் தங்குகிறது.

எவனுக்கு முன் சர்ப்பஞான முண்டாகவில்லையோ, அவனுக்கு வேறு வஸ்துக்களின் ஞானத்தாலுண்டாகிய ஸம்ஸ்கார மிருந்தபோதிலும் ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பாத்தியாசம் உண்டாகாது. எந்த வஸ்துவில் அத்தியாசமுண்டாகிறதோ, அதற்கு ஸஜாதீயமான வஸ்துவின் ஞானத்தாலுண்டாகும் ஸம்ஸ்காரம் அததியாசத்திற்கு ஹேதுவாகிறது; விஜாதிய வஸ்துவின் ஞானஜந்நிய ஸம்ஸ்காரம் ஹேதுவாகித்திலை. சர்ப்பத்திற்கு ஸஜாதீயம் சர்ப்பமே யொழிய வேறில்லை. சர்ப்பத்தின் பூர்வஞானம் எவனுக்கில்லையோ, வேறு வஸ்துக்களின் ஞானமிருக்கின்றதோ, அவனுக்கு ஸஜாதியவஸ்து ஞானஜந்நிய ஸம்ஸ்காரம் இல்லாமைபால் ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பாத்தியாசம் உண்டாகித்திலை.

ஸம்ஸ்கார மென்பது சூக்ஷ்மாவஸ்தை. இவ்வாற்றால் அத்தியாசத்திற்கு முன் உண்டாகிய ஸஜாதீய வஸ்துவின் ஞானஜந்நிய ஸம்ஸ்காரமே அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாம்.

“சத்தியவஸ்துவின் ஞானஜந்நிய ஸம்ஸ்காரமே அத்தியாசத்திற்கு ஹேதுவாம்; மித்தியாவஸ்துவின் ஞானஜந்நிய ஸம்ஸ்காரம் ஹேதுவன்று” என்னும் நியமமில்லையென்பது மா மரத திருஷ்டாந்தத்தால் முன் (78) பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் மித்தியாவஸ்துவின் ஞான ஜந்நிய ஸம்ஸ்காரமும் அததியாசத்திற்கு ஹேதுவாம்.

81. உதுபந்நத்தின் அத்தியாசத்திலும் பொருந்துகின்றது ஏனெனின், அகங்காராதி அநாத்ம் வஸ்துக்களும் அவற்றின் ஞானமும் பந்தமெனப்படும்.

அந்த அநாத்ம் வஸ்துக்கள் ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம்போல் எப்போது தோன்றுகின்றனவோ, அப்போதுதான் இருக்கின்றன; பிரதீதியாகாதகாலத்தில் இல்லை யென்பது எமது வேத மம்மத சந்த்நாந்தம். இந்தக் காரணத்தினாலேயே சுமுத்தியில் சகலப் பிரபஞ்சமும் மில்லையென்று பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுமுத்தியில் எப்பாதுதாதமும் பிரதீதியாகித்திலை. ஆதலால் சகலப் பிரபஞ்சமும் சுமுத்தியில் லயமாகின்றன. இதனைச் சாஸ்திரத்தில் திருஷ்டி சிருஷ்டிவாத மென்பர். இப்பொருள் பின் (317-329) பிரதிபாதிக்கப்படும்.

இவ்வாறு அருந்த அகங்காராதிகளும் அவற்றின் ஞானமும் உற்பத்தியாய் லயமாகின்றன. அகங்காராதிகளின் பிரதீதி யுண்டாகுங் காலத்தில் இவைகளுண்டாகியும், பிரதீதி லயமாகுங்காலத்தில் இவை லயமாகியும் வருகின்றன. அகங்காராதிகளும் அவற்றின் ஞானமும் அத்தியாசமாமென்பது

* திருஷ்டியென்பது அவிததையின் விருத்திவடிவ ஞானம்; அதன் சமகாலத்தில் இருஷ்டி அதாவது பதார்த்த (விஷய)ங்களின் உற்பத்தி; அதன் வாதம் அதாவது சொல்லுதல் எப்படித்திற் செய்யப்படுகின்றதோ, அப்படித்தினைச் சாஸ்திரத்தில் திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதமென்பர்.

70. (சித்தாந்தம் 61-93.) பிரயோஜன மண்ட-(3) 77-92. [இரண்டாவது

அநிர்வசனீயக்கியாயியின் பிரஸ்தாபத்திற் சொல்லப்படும் அகங்காரம் சாக்ஷி பாஸியமென்பது விஷயப்பிரஸ்தாபத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்ததால் அகங்காரத்தின் பிரதீதி சாக்ஷிருபமாகவே யிருக்கிறது. அதற்கு உற்பத்தி லயங்கள் பொருந்தா. அங்ஙனமாயினும், அகங்காரத்தையும் சாக்ஷி விருத்தியினாலேயே பிரகாசிக்கிறது; சாக்ஷாத்தாகப் பிரகாசிக்கிறதில்லை. அந்ந விருத்திக்கு உற்பத்திலயங்களிருந்ததால் அகங்காரப்பிரதீதிக்கும் உற்பத்தி லயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

இவ்வாறு உத்தரோத்தர அகங்காராதிகளின் உற்பத்திக்கும் அவற்றி னது ஞானத்தின் உற்பத்திக்கும் ஏது பூர்வபூர்வ மிததியா அகங்காராதி களின் ஞானஜந்ரிய ஸமஸ்காரம் என்பது பொருளுகிறது.

82. உத்தரோத்தர அகங்காராதிகளின் அத்தியாசத்துக்குப் பூர்வபூர்வ அத்தியாசத்தின் ஸமஸ்காரம் ஹேதுவாகுமெனல் பொருளுமாயினும், முத லிலுண்டான அகங்காரத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் ஸமஸ்காரம் ஹேது வெனல் பொருளுதாது. ஏனெனின், அந்த முதல் அகங்காரத்திற்குமுன் வேறு அகங்கார முண்டாயிருக்குமாயின், அதன் ஞானத்தின் ஸமஸ்கார முளாதாம். அந்ந முதல் அகங்காரத்திற்குமுன் வேறு அகங்காரம் உண்டான தில்லை. அங்ஙனமே “முகல ண்ஸுதுக்களின் முதல் அத்தியாசத்திற்கு ஹேது ஸமஸ்காரமெனல் பொருளுதாது” என்று கூறின,

சமாதானம்:—இச்சங்கையும் சித்தாந்த வுணர்ச்சியின்மையா லுண்டா கின்றது. ஏனெனின், வேதாந்த சித்தாந்தம் இதுவாம்:—பிரஹ்மம், ஈசுவரன், ஜீவன், அவித்தை, அவிததைக்கும் சைதன்னியத்திற்குமுள்ள சம்பந்தம், அநாதிவஸ்துக்களின் பேதம் எனனும் ஆறும் கோடுபமாக அநாதியாம். * உற் பத்தியில்லாதவஸ்து கோடுபமாக அநாதியெனப்படுகிறது. இந்த ஆறு வஸ்து க்களும் உற்பத்தியாகிறதில்லை. ஆதலால் அவை சொருபமாக அநாதியாம்.

* 1. பிரஹ்மம் அவித்தைக்கு அபிஷ்டானமாயிருத்தலின், அது அவித்தை (மூலப் பிரகிருதி)யினின்றும் உண்டாகிறதில்லை ஈசுவரஜீவாதிகள் பிரஹ்மமின்றிச் சித்தியா மையால் பிரஹ்மம் அநான்கினின்றும் உண்டாகிறதில்லை ஆதலால் பிரஹ்மம் அநாதி யாம்.

2. பிரஹ்மம் நிர்விகாரமாயிருத்தலின் அதனினின்றும் அவித்தையுண்டாகிற தில்லை ஈசுவராதி ஞான்கள் சித்தியோ அவித்தையினை சித்தியின் அதினைமாயிருத்தலின் அவற்றினின்றும் அவித்தையுண்டாகிறதில்லை ஆதலால் அவித்தை அநாதி யாம்.

3-4. ஜீவேசுவரர்கள் கேவலம் பிரஹ்மத்திலிருந்தாவது கேவலம் மாயையிலிருந் தாவது பாஸ்பரத்தினின்றாவது சுவசித்தியினை அதினைத்தின் பேதத்தினின்றாவது உண்டாகிறதில்லை. அவித்தியா சேதனங்களுது சம்பந்தத்தின் சித்தியால் ஜீவேசுவரர்க ளின் சித்தி யுளதாகின்றது அச்சம்பந்தம் தானும் அநாதியா யிருக்கின்றது. அதனி னின்றும் அவர்களுண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் ஜீவேசுவரர்களும் அநாதியாவா.

அகங்காராதிகளுக்குச் சுருதியில் உற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அவை சொரூபமாக அநாதியாகாவிடினும் பிரவாகரூபமாகச் சகல வஸ்துக்களும் அநாதியாம். சகலவஸ்துக்களின் பிரவாகம் நீங்குகிறதில்லை. அநாதி காலத்தில் ஒருகடமு மில்லையென்று சொல்லுமாடியான அத்தன்மைய ஓர்கால மிருத்ததில்லை. ஆதலால் கடத்தின் பிரவாகம் அநாதியாம். இவ்வாற்றால் சகல வஸ்துக்களின் பிரவாகமும் அநாதியாம். பிரளயகாலத்திலும் சுமுத்திற்போல சகல வஸ்துக்களும் ஸம்ஸ்காரரூபமா யிருக்கின்றன.

ஆதலால் பிரபஞ்சத்தின் பிரவாஹம் அநாதியாயிருத்தலின் பிரபஞ்சம் அநாதியெனப்படுகிறது. இத்தன்மைய ஞானமில்லாதவனுக்கு “முதல் அத் தியாசத்திற்கு றேறுவான ஸம்ஸ்காரம் பொருந்தாது” என்னும் சங்கையுண்டாகிறது. சித்தாந்தத்தில் எந்த அகங்காராதி வஸ்துக்களின் அத்தியாசமும் எல்லாவற்றிற்கும் முதலில் இல்லை. ஆனால் யாவும் தத்தம் பூர்வபூர்வ வத்தியாசங்களுக்கு உத்தரோத்தர அததியாஸங்களாயிருக்கின்றன. ஆதலால் சங்கை பொருந்தாது.

5 பிரஹ்மமும் அவிதையும் அநாதியாகலின் அவற்றின் தாதாத்மிய சம்பந்தமும் அநாதியாம். அவற்றினின்றும் அது உண்டாகுதில்லை. ஈசுவரன்முதலிய மூன்றை நெதிரியோ சம்பந்தத்தினது நெதிரின் அதீனமாழிருக்கின்றது ஆதலால் அவற்றினின்றும் அது உண்டாகுதில்லை. ஆதலால் அவித்தியாசேதனங்களின் சம்பந்தம் அநாதியாம்.

6 இவ்வைவது வஸ்துக்களும் தாமே தம்மிலிருந்துண்டாகின்றனவெனக் கொள்ளின் ஆத்மாசியதோஷமுண்டாகும். ஆதலால் இவ்வைவது வஸ்துக்களும் தாம்தம்மினின்றும் முண்டாகுதில்லை எதனால் இவற்றிற்கு உற்பத்தியில்லையோ, அதனால் அவ்வைவது வஸ்துக்களுக்கும் பாஸ்வாய் பேதமுண்டு. அந்நதும் உற்பத்தி பொருந்தாது.

இவ்வாற்றால் இவ்வாறு வஸ்துக்களுக்கும் உற்பத்தியில்லையாகலின் இவ்வைவது மாக அநாதியாம் அவற்றுள்,

(1) பிரஹ்மம் மூன்று காலத்திலும் பாதிக்கப்படாததாம். ஆகலின் அநாதி அநந்தமாம்

(2) அவித்தை முதலிய ஐந்தும் ஞானத்தால் பாதத்தை யடைகின்றன ஆகலின் அநாதி ஸாந்தமாம்.

பிரபஞ்சம் அநாதியாதலால் வெகுகாலம் நிலத்திருப்பதா யிருத்தலின் சத்தியமாகுமே? என்னும் சங்கைக்கு,

இது சமாதானமாம் — எங்ஙனம்? இரஜ்ஜுவில் சர்ப்பத்தின் பிரமமுண்டாகின்றதது; சொப்பனமு முண்டாகின்றது அது ஒரு கடிக்கை, ஒரு சாமம், இரண்டு சாமம், நான்குசாமம் வரையிலும் பூர்வசித்தமும் அநாதி சித்தமுமாகக் காணப்படுகின்றது. அல்லது சாப்பமுதலிய பிரமம் வருஷபரியந்தமு மிருக்கின்றது என்றாலும் இரஜ்ஜுவின் ஞானமும் ஜாக்ஜாத்தின் ஞானமு முண்டாக, அதன் முககாலத்தின்மையின் நிச சயவடிவபாத முண்டாகின்றது. ஆதலால் பிரபஞ்சம் மித்தையாம். இதனால் பிரவாக வடிவமாக அநாதிஸாந்த மெனப்படுகின்றது.

இவ்வாற்றால் ஸஜாதிய வஸ்துவின் பூவஸ்தானஜந்ரிய ஸம்ஸ்காரத்தால் அகங்காராதி பந்தத்தின் அததியாசம் சம்பவிக்கிறது.

83. இலக்கம் 49-ல் உள்ள பூிவபகூத்தின் உத்தரம் 83-84.

(2-பிரமேயதோஷத்தின் கண்டநம்)

“முன்றுவிதமான தோஷங்களை அததியாசத்திற்கு ஹேதுவாம்; பந்தத்தின் அததியாஸத்தில் தைதோஷமும் பொருத்தாதாகலின் பந்தம் சத்தியமா” மென்று முன் கூறப்பட்டது

அச்சங்கை பொருந்தாது ஏனெனின், தோஷமின்றி அததியாசம் உண்டாகாவிடின் அததியாசத்தருகருத் தோஷம் ஹேதுவாகும். வஸ்திமுண்டாவதற்கு நூல், நாடா (நூனாழி), துரி (நூற்பாதகிருதனும் பண்டமயி) இவைகள் ஹேதுககளா யிருக்கின்றன. அவை இருந்தால் வஸ்திமுண்டாகும்; அவை இல்லாவிடின் வஸ்திமுண்டாகாது. அதுபோலத் தோஷம் அததியாசத்திற்கு ஹேதுவன்று, ஏனெனின், சாதிரூபித் தோஷமின்றி ஆதமாவிவிடத்தில் ஜாதியின் அததியாச முண்டாகின்றது.

பிராமணத்துவாதி ஜாதி ஸ்தூலசரீர தாமபாம்; ஆதமாவின் தர்மமும் சூக்ஷ்மசரீரத்தின் தாமமுமன்று. ஏனெனின் முன் சரீரத்திலிருந்த ஆதமாவும் சூக்ஷ்மசரீரமும் வேறு சரீரம் அடையும்போதும் இருக்கின்றன. ஆனால் ஜாதிபாத்திரம் விதநிபாசப்படுகிறது. “முன்” சரீரத்திருந்த ஜாதியே பின் சரீரத்தும் இருக்கவேண்டு” மென்னும் நிபமமில்லை. ஆதமாவின் அல்லது சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் தாமம் ஜாதியாகுமாயின், பின்சரீரத்தில் வேறு ஜாதி உண்டாகலாகாது ஆதலால் ஜாதியானது ஆதமாவின் தாமமுப் சூக்ஷ்மசரீரத்தின் தர்மமு மன்று. ஆனால் ஸ்தூலசரீரத்தின் தாமமாம். அன்றியும் “நான் துவஜன்” என்பதாகப் பிராமணத்துவ கூத்ததிரிபதனுவ வைரிபதனுவ ஜாதிகளின் தோற்றம் ஆதமாவினிடத்தி லுண்டாகின்றது. ஆதலால் ஆதமாவிவிடத்தில் ஜாதியின் அததியாச மிருக்கிறது கவிரறில் சாப்படபாபாத்திகமாயிலலாதிருந்தும் தோற்றுக்கின்றமையால் அதில் சாப்பாத்தியாச முண்டாகின்றது. அதுபோல ஆதமாவினிடத்தில் ஜாதி பாபமாத்திகமாயிலலாதிருந்தும் தோற்றாவதினால் ஆதமாவினிடத்தில் ஜாதியின் அததியாசமிருக்கிறது.

மேலும் ஆதமாவோடு ஜாதிக்கு சாதிரூபியமில்லை. ஏனெனின்,

1. ஆதமா வியாபகமாயும் ஜாதி பரிசுசின்னமாய் மிருக்கின்றன.
2. ஆதமா பிரத்தியங்காயும் ஜாதி பாககாயு மிருக்கின்றன.
3. ஆதமா விஷயியாயும் ஜாதி விஷயமாயு மிருக்கின்றன.

இவ்வாற்றால் ஆதமாவினிடத்தில் அதற்கு விவோதிபான ஜாதியின் அததியாசமு முண்டாகிறது.

துவிஜிதி பென்பது மூன்று வர்ணத்திற்காம்.

எங்ஙனம் ஆத்மாவினிடத்தில் சாதிருசியமின்றி ஜாதியின் அத்தியாச முண்டாகிறதோ, அங்ஙனமே சாதிருசியமின்றி அகங்காராதி பந்தங்களின் அத்தியாசமும் ஆத்மாவினிடத்தி லுண்டாகிறது.

சாதிருசியதோஷம் அத்தியாசத்துக்கு ஹேதுவன்று. சாதிருசியதோஷம் அத்தியாசத்திற்கு ஏதுவாமாயின்,

1. ஆத்மாவினிடத்தில் ஜாதியத்தியாச முண்டாகலாகாது.

2. மேலுப சங்கில் மஞ்சள்நிற அத்தியாசமுண்டாகலாகாது.

3.† கறகண்டில் கைபடி அந்நியாச முண்டாகலாகாது. ஏனெனின்,

வெண்மைக்கும் மஞ்சள் நிறத்திற்கும் விரோதமுண்டு, சாதிருசியமில்லை. அங்ஙனமே மஞ்சள்நிறமும் கைபடிநிறமும் விரோதமுண்டு, சாதிருசியமில்லை. ஆகலால் அதிஷ்டானத்தில் மித்தியாவஸ்துவின் சாதிருசியதோஷம் அததி யாசத்துக்கு ஹேதுவன்று.

* நியாயமதத்தில் நித்தியமாயும் ஏகமாயும் அநேக தாமி(வியகதி)களிற் கலந்திருக் கும் தாமம் ஜாதியென்று சொல்லப்படும். அதற்கும் ஆகமாவிற்கும் சாதிருசியவடிவப் பிரமேயதோஷம் பொருந்துகிறது ஆகலால் ஆத்மாவினிடத்தில் ஜாதியின் அத்தியாச முண்டாகிறது. அதனால் பிரமேயதோஷம் அத்தியாசத்துக்கு ஹேதுவாமென்று ஒரு வன் சொல்லக்கூடு மென்பதை மனதிற் கொண்டு வேறு சங்கில் மஞ்சள்நிற அத்தி யாச திருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுகிறோ.

† அங்ஙனமாயின் சங்கில் மஞ்சள் அத்தியாசமில்லை. ஆனால் மஞ்சட்காமாலை தோஷமுள்ள நேத்திரத்திலிருக்கிற மஞ்சள் வாணம் சங்கில் ஓட்டுகிறது. ஆகையால் சங்கு மஞ்சளாயத் தோன்றுகின்றது என்னும் சங்கை யுண்டாயிற்று

பூண்டுக் கூறுகின்றீர்:—கடத்தில் பூசப்பட்ட சவாணம் தட்டானுக்கும் அந்நிய னுக்கும் தெரிவதுபோல சங்கிலுள்ள பீதவர்ணம் காமாலையுள்ளவனுக்கு மாததிரம் தெரிகிறது, பிறனுக்குத் தெரிகிறதில்லை ஆகலால் அந்நிவர்ணம் நேத்திரத்தினின் றும் வெளியேபோய்ச் சங்கி லொட்டவில்லை; அது பிரமரூபமாயிருக்கிறது.

அங்ஙனமாயின், சூகாசத்தில் பறந்தபகி எவனுடைய நேத்திரத்துக்குச் சமீபத்தி லிருந்துபோகிறதோ, அவனுக்குமாததிரம் வெகுதூரம் போகிறவரையில் தெரிகிறது; மற்றவனுக்குத் தெரிகிறதில்லை. அதுபோல எவன் கண்ணிலிருந்து மஞ்சள்வாணம் சங்கில் சென்றிருக்கிறதோ, அவனுக்குமாததிரம் அது தெரிகிறது, மற்றவனுக்குத் தெரிகிறதில்லை. யென்று சங்கை யுண்டாயிற்று

பூண்டுக் கூறுகின்றீர்:—ஆகாயத்தில் பறந்தபகி எவன் கண்ணிற்குச் சமீபத்தி லிருந்துபோனதோ, அவன் வேறொருவனுக்கு அதனை விரலினால் சுட்டிக் காட்டினால் தெரியும் அதுபோல சங்கிலுள்ள பீதவர்ணம் விரலினால் சுட்டப்படும் பிறனுக்குத் தெரிகிறதில்லை ஆகலால் மஞ்சள்வாணம் சத்தியமன்று; பிரமவடிவாம்.

இவ்வாறு சங்கில் மஞ்சள் அத்தியாசம் சாதிருசியமின்றி யுண்டாகின்றது என்று லும் இத்திருஷ்டாந்தம் முற்கூறிய சங்கை சமாதானவடிவ விவாதத்தால் சித்திக்கிறது. பிரத்தியக்ஷித்த வஸ்துவில் விவாதமுண்டாகிறதில்லை யென்னும் ஆசங்கையை மன திற் கொண்டு, இம்முன்றாவது கறகண்டில் கைபத்தியாசத்தின் திருஷ்டாந்தம் சொல் லப்பட்டிருக்கிறது.

84. (3. பிரமாதா தோஷத்தின் கண்ணம்)

அங்குளமே பிரமாதாவின் லோபப்பாதி தோஷங்களுக்கும் அங்குளபாசத்தி
க்கு றேனாவன்று எனினின், லோபநிலை நவராகப புருஷ நாபு
கிளிஞ்சிலை வெவளி அகநிபாச முண்டபுறம். பூமிபு திரிபு மத்யபு
தோஷநிலைவிருதால் அகநிபாச முண்டபாசத்து ஆதலால் பிரமாதா
வின் தோஷமும் அகநிபாசத்திற்கு றேனாவன்று.

(1. பிரமாதோஷத்தின் கண்ணம்)

பிரமாதோஷமும் அகநிபாசத்திற்கு றேனாவன்று எனினின்,
எல்லோருக்கும் ஸுபநிலை அபாசத்தில் நிலையாழி, கொப்பரை கூடும்
என்பவற்றின் வடிவமாத்ரே பரிபுஷிதமான ஆதலால் எல்லோருக்கும் ஆதா
யத்தில் நிலையாமை, கொப்பரை கூடும் என்பவற்றின் அகநிபாச முண்டா
கிறது. எல்லோருக்கும் தோஷவாசம் பிரமாதத்தில் தோஷத்திபாசம் தோஷ
மிருபதாசக கூறுவது பொருத்தமான ஆதலால் பிரமாதோஷமும் அகநி
பாசத்துக்கு றேனாவன்று.

ஆதாயத்தில் உள்ள நிலமுதலிபவற்றின் அகநிபாசத்தில் பிரமாத
தோஷம் ஸாறுமாத்ரே தோஷம். ஸ்ரீமத்யோஷத்திலே, சகலதோஷங்களுமில்லை;
சாதிரூபம்மில்லை, பிரமாதாவின் தோஷமில்லை என்பவனும் சகலதோஷங்க
வின் அபாவத்திற்கும் ஆதாயத்தில் நிலமுதலிபவற்றின் அகநிபாச முண்டா
கிறது. அங்குளமே அகநிபாசத்திலும் பதாத்திபாசம் தோஷம்
வின்மீதே உண்டாகிறது. ஆதலால் “தோஷங்களைவிடாமல் பதாத்திபாச
யாச ரூபம்” றேன்ற சங்கை பொருத்தமான எனினின், சகலதோஷங்களு
மில்லாமலிருந்தும் அகநிபாசத்தில் நிலையாமைவின் அகநிபாசம் சகல
தோஷங்களுக்கு முண்டாகிறது. ஆதலால் தோஷம் அகநிபாசத்திற்கு றேனாவன்று.

பித்தமுதலிப எததோஷங்களுமில்லாதவற்றுக்கும் ஆதாயம் நிலமுதலிப
தாயும் கொப்பரைவடிவின்மீதாயும் கூடாவடிவின்மீதாயும் தோஷங்களுண்டு.
ஆதலால் பிரமாதோஷம் அகநிபாசத்திற்கு றேனாவன்று.

இவ்வாறால் * தோஷம் அகநிபாசத்திற்கு றேனாவன்று. ஆதலால்
பந்தாததிபாசத்தில் தோஷத்தின் அபேகைகூறலில்லை.

* தோஷம் அதிபாசத்துக்கு றேனாவன்றென்று கூறியதற்கு அபிப்பிராயம்
இதுவாம். — சகலதோஷங்களுமிருந்தால் அதிபாச முண்டாதென்னும் நியமமில்லை,
ஆனால் யாதேனும் ஒரு தோஷமிருந்தாலும் அதிபாச முண்டாதும் உருகு ஆகாசத்தில்
நிலமுதலிபவற்றின் அதிபாசத்தில் எல்லாக் தோஷங்களுமில்லையென்று சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் ஒரு தோஷமும் அதிபாசத்திற்கு றேனாவன்று. அங்குளமா
யினும் யாண்டு ஒரு தோஷமுமில்லைபோ, ஆண்டு அவிதையே தோஷமாம். முற்றும்
தோஷமில்லையாயின், அதிபாசம் உண்டாகாது ஒரு தோஷமுமின்றி அதிபாசமுண்டா
காது. இதனற்றான் ஸ்ரீமதுத்தனஸ்யமிகர் அதவததிததியில் தோஷ ஐநியத்
தவம் பிரயதத்திற்கு இலக்ஷணமெனக்கூறியிருக்கிறார். இவ்விடத்தில்யாதொரு தோஷமும்

ஸபேஷபசாரீரத்தில் பரதாததிரபாததபபற்றிச் சொல்லுமிடத்தில்
தோஷங்களுமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன கிராமம் விரியுமின்னுமடயத்
திருவல் நாமெழுத்திலே. தோஷம் அததிரபாததங்களு றேதுவாதுவாயின்
மின்றி அததிரபாஸமுண்டாவகாக சொல்லது பிரௌடிவாதமாம் பிரௌடி-தன்
னுடைய உகுகிருவீடததனமையின் பொருட்டு ; வாதம்-சொல்லுதல் ; பிரௌடிவாத
மெனப்படும இவ்வ

இஃது வாதவாதி பங்கை செய்கின்றார் — விவாதத்திற் ற விஷயமான ஜகதது மித்
தையனது, அநிலமான தீர்ந சமானசத்தை யுடையதாய்க் கோஷத்தினால் உண்டாகாத
தாயிருக்கலின்; யாதவாது அதுபாடானதின் சமானசத்தை யுடையதாய்க் கோஷத்தி
னால் உண்டாகாததே அது அது மிததையனது, யாதது அதுபாடானதின் சமானசத்
தையுடையதாய்க் கோஷத்தினால் உண்டாகாததாகாது, ஆனால் அதுவன்றே கோஷத்தி
னால் உண்டாகாததிரபாததகாக, அது மிததையனதென்பதிலே, ஆனால் மிததை
யாய், இஃது சாப்ப முகலிபவற்றைப்போல வென்னும் விவாதமே அதுமானததால்
ஜகதின் அதுவாதவாதி

அவ்வாறு பொருத்தாக விண்ணின், கிராமவாசிக் இராஜமுதலியான கற்பித
சாப்பமுதலியவற்றிற் ற அதுபாடானமையின், அது திருஷ்டாந்தத்தினால் முற்கூறிய
அதுமானதின் திரபாதவாததின் விவாத சாப்ப முதலியான சாப்பமுதலிய
வற்றின் அதுபாடானது இஃது அதுபாடானதுபாடானது சேதனமாம்; அல்லது
மிருகதலிய உபாதிபாடானது இஃது அதுபாடானது தரங்கத்தில் அநிவசகிய
கிராமவாசிக் திருஷ்டாந்த தோஷப்படும ஆனால் அதுசேதனத்திற் ற சாப்பமுதலிய
சாப்பமுதலிய திரபாதததான் சமானசத்தையுடைய தோஷத்தின் அபாவம் திருஷ்டாந்தத்
தின மிருக்கிறது.

அவ்வாறு, தரங்கியின் அது (திருஷ்டாந்த திருஷ்டாந்த) கிராமவாசிக் கருவிக்
கும் பிரபாதிபாடானது மிருகதலிய உபாதிபாடானது சாப்பமுதலியவற்றிற் றும்
கிராமவாசிக் திரபாதததான் சமானசத்தையுடைய தோஷத்தின் அபாவம் திருஷ்டாந்தத்
தின மிருக்கிறது. அதுபாடானது சாப்ப முதலியவற்றிற் றும் அதுபாடானது இஃது
அதுபாடானது சமானசத்தையுடைய தோஷத்தின் அபாவம் திருக்கின்றது. அதுதால்
கருவிக் அதுபாடானது சாப்ப முதலியவற்றிற் றும் அதுபாடானது இஃது
அதுபாடானது சமானசத்தையுடைய திருக்கின்றது.

இவ்வாறு திருஷ்டாந்ததகாக இன்னவாறு முற்கூறிய விவாதமே அது
மானத்தின் அதுபாடானது அதுபாடானது சாப்பமுதலியவற்றிற் றும், ஆனால் மிததையேயாம்.

* இப்படி அதுபாடானது திரபாதததான் தோஷத்தைக் கூறுதல் இவ்வாறு —

1 அதுபாடானது சேதனத்தின் அதுபாடானது விவாதத்திற் ற சாப்பமுதலிய
அதுபாடானது சாப்பமுதலியவற்றின் மானகாரமுத அதுபாடானது பிரமாணதோஷமாம்.

2 தோஷத்தில் வெறு பிரமாண கிராமவாசிக் தான் சொல்லும பிரமாணமாம்.
அதுபாடானது அதுபாடானது பிரமாணதோஷமாம்

3 தோஷத்தில் விவாதத்தின் அதுபாடானது திரபாதததான் தோஷத்தைக் கூறுதல் இவ்வாறு —
அதுபாடானது சேதனத்தின் அதுபாடானது சாப்பமுதலியவற்றின் மானகாரமுத அதுபாடானது
பிரமாணதோஷமாம். அதுபாடானது சாப்பமுதலியவற்றின் மானகாரமுத அதுபாடானது
பிரமாணதோஷமாம். அதுபாடானது சாப்பமுதலியவற்றின் மானகாரமுத அதுபாடானது
பிரமாணதோஷமாம்.

இவ்வாறும் விவாதத்தின் அதுபாடானது திரபாதததான் தோஷத்தைக் கூறுதல் இவ்வாறு —
அதுபாடானது சேதனத்தின் அதுபாடானது சாப்பமுதலியவற்றின் மானகாரமுத அதுபாடானது
பிரமாணதோஷமாம். அதுபாடானது சாப்பமுதலியவற்றின் மானகாரமுத அதுபாடானது
பிரமாணதோஷமாம்.

அதை யெடுத்தது சொல்லுவோம். அந்தத் தோஷம் அததியாசத்திற்கு ஹேதுவன்று, அதனாலும் அது இங்கு நிரூபிக்கப்படவில்லை.

காரண அததியாச நிரூபணம் 85-92.

85. இலக்கம் 50-ல் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்குச்சமாதானம் 85-86

(5 அதிஷ்டானத்தின் விசேஷரூப அநுநாதத்தின் கண்டபம்)

“விசேஷவடிவந்தான் அறியப்படாதவன் நவில அததியாசமுண்டாகும். ஆதமா சுயம்பிரகாசம். அந்நிடைத்தில் அஞ்ஞானம் பொருந்தாது. ஏனெனின் இருளிக்கும் ஒளிகுறும் பரஸ்பரம் விகிரதமுண்டு. மிகுந்த வெளிசத்திலுள்ள அஜ்ஞாவில் சாப்பாத்தியாச முண்டாகாததுபோலச் சுயம்பிரகாசமான ஆதமாவில் பதாதததியாசம் உண்டாகாது.” என்று முன் சொல்லப்பட்டது

அச்சங்கையும் பொருந்தாது. ஏனெனின், ஆதமா பிரகாசரூபமாயிருந்தாலும் அதன் சொரூபப்பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விகிரதியன்று, அங்கு சொரூபப்பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விகிரதியாய்முடியாதின, சுழுத்தியில் பிரகாசரூப ஆதமாவின்நிடைத்தில் அஞ்ஞானம் தோன்றுகின்றது. அது நொற்றலாகாது.

கோர நித்திரைவிட்டெழுந்தவன் “நான் சுருமாய்த் தூங்கினேன், ஒன்றும் தெரியவில்லை” என்று அறிகிறான். இந்த ஞானத்திற்குச் சுருமம் அஞ்ஞானமும் விஷயங்களும் இந்த ஞானம் ஜாக்ரதகாலத்தில் பிரதநியக்ஷமன்று ஏனெனின், எந்த ஞானத்தின் விஷயம் எதிரிவிருந்திருந்தோ, அந்த ஞானம் பிரதநியக்ஷ ரூபமான ஜாக்ரதகாலத்தில் சுருமம் அஞ்ஞானமுமில்லை. ஆதலால் ஜாக்ரதத்தில் சுருத்தின் ஞானமும் அஞ்ஞானத்தின் ஞானமும் பிரதநியக்ஷரூபமான, ஆனால் ஸ்மிருதி ரூபமான அந்த ஸ்மிருதி அறியப்படாதவன் துவினதுண்டாகாது, ஆனால் அறியப்படாதவன் துவினதே யுண்டாகும். ஆதலால் சுழுத்தியில் சுரு அஞ்ஞான மெனப்பற்றின் ஞானமிருக்கிறது. அந்தச் சுழுத்திஞானம் அநுசங்கரணம் இத்திரிய மெனப்பற்றி லுண்டாகுதில்லை ஏனெனின் சுழுத்தியில் அநுசங்கரணம் மிகுதியங்களும இல்லை. ஆதலால் சுழுத்தியில் அநுபொருபமே ஞானமாம். ஞானம் பிரகாசம் எனப்பவற்றிற்குப் பொருள் ஸாரே.

* பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணம் அதிஷ்டானத்தின் விசேஷரூப அஞ்ஞானம் அதன் அததியாசம் காரண அததியாசம் எனப்படும் பிரபஞ்ச அததியாசத்துக்குக் காரணம் அஞ்ஞானம் அஞ்ஞான அததியாசத்துக்குக் காரணம் அந்நியமொன்றுமில்லை ஆதலால் அஞ்ஞானத்திற்கு அததியாசம் பொருந்தாது என்றாலும் தீபத்தைப்போலும், சாங்கியா கொண்டுள்ள சொப்பிரகாச ஆதமாவைப்போலும், கையாய்க் கொண்டுள்ள பேதத்தைப்போலும், அஞ்ஞானம் தன்னையும் பிறவற்றையும் நாவகிப்பதாம் ஆதலால் அதன் அததியாசம் பொருதுகின்றது.

இவ்வாறு சுழுகுதியில் ஆத்மா பிரகாசரூபமாயிருக்கிறது. அந்தப் பிரகாசரூப ஆத்மாவில் சொருபசகமும் அஞ்ஞானமும் விளங்குகின்றன. ஆகம் சொருபப் பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாயின, சுழுகுதியில் அந்நானந் தோற்றலாகாது. ஆதலால் ஆத்மா பிரகாசரூபமாகவோ இருக்கிறது. ஆனால் அதன் சொருபப் * பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று; மாறான ஆத்மாவின் சொருபப்பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்குச் சாதகமாம்.

இவ்வப்பிராயத்திற்றொன் வேதாந்த சாஸ்திரத்தில், “சாமானிய சைதன்னியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று, விசேஷ சைதன்னியமே அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியா” மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது எங்கும் வியாபித்திருக்கிற சைதன்னியம் சாமானிய சைதன்னியம் மென்றும், விருத்தியிலிருக்கிற சைதன்னியம் விசேஷ சைதன்னியம் மென்றும் சொல்லப்படும். கூட்டையிலிருப்பது சாமானிய அந்நி அது இருந்திருக்கிற விரோதியன்று. கூட்டைபைக் கடைதலாலுண்டாகும் விசேஷ அந்நி திரியிலேற்றப்பட்டு இருந்திருக்கிற விரோதியாகிறது அதுபோல வியாபக சைதன்னியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாயினும், வேதாந்த விசேஷநால் எந்த அந்நிகாரண விருத்தி பிரஹமாகாரமாகிறதோ, அதுவிருக்கிற சைதன்னியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம்.

இவ்வாறால் கேவல சைதன்னியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று. ஆனால்

1. † விருத்திசகித சைதன்னியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம்.

2. அல்லது சைதன்னியசகிதவிருத்தி அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம்.

1. முதற்பக்கத்தில் அஞ்ஞானநாசத்திற்குச் சைதன்னியமேற்றுவாயும் விருத்தி சாதகமாயும் இருக்கின்றன.

2. இரண்டாவது பக்கத்தில் அஞ்ஞான நாசத்திற்கு விருத்தி மேற்றுவாயும் சைதன்னியம் சாதகமாயும் இருக்கின்றன.

இரு அவ்விசேஷவாதத்தின் கிரமம்

* அந்நகாரம் ஆகாயமுதலிய நான்குபூதங்களின் குணங்களாகிய சபதஸ்பரிச ரச கந்தங்களே ஆவரணம் செய்கிறதில்லை. ஆனால் தேயுவின் குணமான ருபதசையே ஆவரணஞ் செய்கிறது. ஆதலால் அந்நகாரம் தேயுவின சாமானிய சொருபத்தை ஆசிராயிதது, அதனையே விஷயஞ்செய (மறைச) கின்றதாகலின், சாமானியதேயு அந்நகாரத்திற்கு விரோதியன்று அங்ஙனமே அஞ்ஞானமும் சைதன்னியத்தின் சாமானியப் பிரகாசத்தை ஆசிராயித்திருக்கின்றத, அதனையே விஷயஞ் செய்கின்றது ஆதலால் சாமானிய சைதன்னியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று.

† அவசேதவாதத்தில் விருத்திஸகித சைதன்னியம் அல்லது சைதன்னியந்தோடு கூடிய விருத்தி விசேஷ சைதன்னிய (தற்பிதீவிசேஷ சைதன்னிய) மெனப்படுகின்றது அது அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம் இரண்டிலும் பிற்பகம் சிரேஷ்டமாம்; விருத்தியே ஆவரண டங்கத்திற்கு ஏதுவாயிருத்தலின்.

ஆபச (202) வாத்திலோ சாமானிய சைதன்னிபக்தைபபோல விசேஷ சைதன்னியமம் அஞ்ஞானத்திற்கு விசோதிபன்று. ஆனால் விநாதசகித ஆபசன் அல்லது ஆபச சகித விநாத அஞ்ஞானத்திற்கு விசோதியாம்.

இவ்வாற்றல் பிரகாசரூப சைதன்னியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விசோதியன்று ஆனால் அஞ்ஞானம் சைதன்னிபக்தை யாசிரியித தகவொன்றி நக்கிறது. அந்நஞ்ஞானத்தால் முடிபபட்டஆகமாவின்விநாததில் பந்தத்தி யாசம் பொருத தகன்றது.

86. “சாமானிய நுபக்தால் அறிபபபட்டிப, விசேஷநுபக்தால் அறிபபபட்டாமலுமி நுபக்தி வஸ்துவித ஆகநிபாச முண்டாபும. ஆகமாவில் சாமானிய விசேஷபாவங்க விலலாபபரிணை நிமிபோஷாரான ஆகமா அறிபபபட்டிப அறிபபபட்டாமலுமி இருதக்தலபொ நுபக்தது. ஆகநிபட்டிபில் அந்நியாபாசமப விபாது.” என்று முள் சொல்லப்பட்டது.

அவ்வாறிதையும் பொருந்தாது எனெனின், “ஆகமா இருநக்தித” என்று எல்லோருநக்தும் விளங்குகிறது. ஆகமா என்பது நன சொநபக்திபக்தாம். “யான் இல்லை” என்று உதயநக்தம் தோற்றத்திலை. ஆனால் “யான் இங்கிறேன்” என்று எல்லோருநக்தும் தோற்றத்திலை. ஆனால் “ஆகமா இருக்கிறது” என்று எல்லோருநக்தும் விளங்குகிறது. ஆனால் சைதன்னியமாயும் ஆகதமாயும் விபபக்தமாயும் நிபதிபக்தமாயும் திபபிபுதக்தமாயும் ஆகமா இருப்பதாக எல்லோருநக்தும் விளங்குகிறிலை. ஆனால் சைதன்னியாதி லக்ஷணங்கனோடு கூடியதாக ஆகமா அறிபபபட்டவிலை, ஆனால் சக்தவடிவமாக அறிபபபட்டநாம். இது அநுபவசிக்தம் இங்க அநுபவசிக்த வாத்தையுதபல நான்பபபட்டாது.

1. எல்லோருநக்தும் விளங்குகிற ஆகமாவின் சக்தபபம சாயாயியநபமாம்.

2. தேவலாநாநிபருக்து விளங்குகிற ஆகமாவின் சைதன்னிய ஆநநதாதிருபம் விசே நுபமாம்.

1. எது பிரகாசலாதிரும அநித தேநாததிருமுன்னதோ அது சாமானியநப மெனபபிப.

2. எது சொபபகாலத்திலும் சொபபதிசக்ததிரு முன்னதோ, அது விசேஷநப மெனபபிப.

* சூரியனிடத்தில் அந்நகரம் சம்பலியாத நபோல ஸயயம்பிரகாசமான ஆத்மாவில் அஞ்ஞானம் சம்பலியாது என்று முள் கூறப்பட்டது

அச்சங்கை பொருந்தாது. எனெனின், சூரியனிலோநிசுள மகாதேஜுவின் விசேஷரூபங்களாம்; சாமானியரூபங்களன்று. ஆத்மாவின் ஸவரூபமோ சாமானியப் பிரகாசமாம் ஆதலால் அது அஞ்ஞானத்திற்கு விசோதியன்று. ஆதலால் திருவட்டாநக (சூரிய) தாவுட்டாநக (சேதன)ங்களின் விஷமததனமையால் முற்கூறிய சர்க்கைரு இடமில்லை.

ஆகமாவின் சொரூபமே சேதன ஆநந்தாதிகளாயிருக்கலால் சத்தூபம் போலச் சேதன ஆநந்தாதிகளும் எங்கும் விபாபகமாம். சததை யபேக்ஷித னா சேதன ஆநந்தாதிகள் சொரூப தேசத்திலும், ஆநந்தாதிகளை யபேக்ஷி துறா சத்தூபம் அதிக தேசத்திலும் இருப்பதாகச் சொல்லுதல் கூடாது. ஆகலால் சத்தூபம் ஆகமாவின் சாமானிய அம்ச மென்றும், சேதனாதிகள் விசேஷம் மென்றும் சொல்லுகலாம் பொருத்தம். அங்ஙனமாயினும் சத்தின் பிரிதி எல்லோருக்கும் அவித்திபாகாலகத்திலும் உண்டாகிறது. “ஆதமா ரேதனாநந்தாதி ரூப” மெனனும் பிரிதி எல்லோருக்கும் அவி த்திபாகாலகதி ஓண்டாகிறது. சேவலம் ஞானிகருமாத்திரம் உண்டா கிறது. அவித்திபாகாலத்தில் சேதனாநந்தாதிகளா டிருக்கின்றன ; ஆனால் சேதனாநந்தாதிகளில் ஆகலால் இவை இல்லாதவைபோன்றிருக்கின்றன இவ் விரிபிரியத்தால்

1. சைதனவியாதிகளா சொரூபகாலத் திருபனவாகச் சொல்லப்படு கின்றன.

2. சத்தூபம் ஆநந்தாலத்திலி ருப்பதாற் சொல்லப்படுகின்றது.

இவ்வாறல்ல சத்தூபத்திற்கும் சேதனாதிகளுக்கும் சாமானிய விசேஷ பாவங்களில்லைபாயினும், சொரூபகாலத்திலும் அநந்தாலத்திலும் சேதன வாகலால் சாமானிய விசேஷ பாவங்களைப்போல இவைகளிருக்கின்றன. இக காரணத்தினால்

1. ஆகமாவின் சத்தூபம் சாமானிய அம்சமெனப்படுகின்றது.

2. சேதனாதிகள் விசேஷ அம்ச மெனப்படுகின்றன.

ஆதமா பிரிதிசேஷமெனனும் சித்தாந்தத்திற்கும் ஷானியிலி. ஆதமா வில் சாமானிய விசேஷபாவங்கள் அங்கிருக்கும் பக்கத்தில் “ஆதமா நிர் விசேஷம்” என்றும் சித்தாந்தத்திற்கு ஹானியுண்டாகும். அந்தச் சாமா னிய விசேஷபாவங்கள் அங்கிருக்கப்படவில்லை; ஆனால் அநந்தாதியினால் சாமானிய விசேஷ பாவங்களைப்போலப் பிரிதி யுண்டாகின்றமையினால் சாமானிய விசேஷபாவம் கூடிவர.

இவ்விதமான சத்தூபத்தால் அறியப்பட்டதும், சேதன ஆனந்த சித்திய சத்த நிகழிய முத்த பிரஹ்மரூபத்தால் அறியப்பட்டதனுமான ஆகமாவில் பகதத்தின் அததியாசம் பொருதுகின்றது. அததியாசரூப பகதத்திற்கு ஞானத்தால் நிவிருத்தியும் பொருதுகின்றது. அதனால் கிரந்தத்தின் பிர யோஜனம் சம்பவிக்கிறது.

87. இலக்கம் 51-58-ல் உள்ள பூர்வபக்ஷத்தின் உத்தரம் 87-92.

(பூர்வபக்ஷி —) “நிஷித்தகாமிய கர்மங்களைத் தியாகஞ் செய்து நித்திய ஹமிததிகப பிராயசசித்த காமங்களைச் செய்யவேண்டியது. நிஷித்த கர்மம் இல்லாததினால் நீசலோகமும் சாமிய கர்மம் இல்லாததினால் உத்தமலோக

முண்டாய்ப்பட்டமாட்டா. நித்திய நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யாததினால் முண்டாகும் பாவம் அவற்றைச் செய்வதினால் ஓண்டாகிறதில்லை. இந்த ஜன்மத்திலாவது முன் ஜன்மங்களிலாவது செய்த பாவங்கள் சாதாரண அசாதாரணப் பிராயச்சித்தங்களால் நிவிர்த்தியாகின்றன. முன் செய்த காமிய கர்மங்களின் பலத்தில் இச்சை யிப்போ தில்லாததினால் முமுகூஷுவுக்கு அவற்றின் பயன் உண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் முமுகூஷுவுக்கு ஞானமின்றியே ஜன்மாபாவரூப மோக்ஷமுண்டாம்.” என்று முன் சொல்லப்பட்டது.

(சித்தார்த்தி:—) அதுபொருந்தாது. ஏனெனின், நித்தியநைமித்திக கர்மங்களுக்கும் சுவர்க்கரூப பயனுண்டு என்பதனைப் பாஷியகாரர் யுக்தியினாலும் பிரமாணத்தினாலும் நிரூபித்திருக்கின்றனர். ஆதலால் நித்தியநைமித்திக கர்மங்களால் உததமலோகம் அடையப்படும்; ஜன்மாபாவம் சித்திக்கமாட்டாது. நித்திய நைமித்திக கர்மங்களின் பலத்தை யங்கீகரியாவிடின், அவற்றைப் போதிக்கும் வேதம் நிஷ்பலமாகும். ஏனெனின், நித்தியநைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யாததினால் பாப முண்டாகுமாயின்; அவற்றைச் செய்வதினால் பாப முண்டாகாதிருத்தலே அவற்றின் பலனாதல் பொருந்தும். அந்த நித்திய நைமித்திகங்களைச் செய்யாததினால் பாபமுண்டாகிறதில்லை. ஏனெனின் அவற்றைச் செய்யாமலிருப்பது அபாவரூபம்; பாபம் பாவரூபம். அபாவத்திலிருந்து பாவ முண்டாகமாட்டாது ஆதலால் “நித்திய நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யாததினால் பாபமுண்டாகு” மென்று கூறுதல் பொருந்தாது. நித்திய நைமித்திகங்களைச் செய்யாததினால் பாப முண்டாகுமென்று கொள்ளின், “அபாவத்திலிருந்து பாவ முண்டாகமாட்டாது” என்று கிதைபின் 2-வது அத்தியாயத்தில் பகவான் சொல்லியிருக்கின்றார். அதற்கு விரோதமுண்டாகும். ஆதலால் நித்தியநைமித்திக கர்மங்களின் அபாவத்தால் பாவரூப பாததின் உற்பத்தி பொருந்தாது. இவ்வாறு நித்தியநைமித்திக கர்மங்களுக்குப் பாபமுண்டாகாமலிருப்பதே பயன் அன்று. ஆனால் நித்தியநைமித்திக கர்மங்களின்றியும் பாபமுண்டாகாமை சித்திக்கின்றது. ஆகையால் நித்திய நைமித்திக கர்மங்களுக்குச் சுவர்க்கரூப பலனை அங்கீகரியாவிடின் காமம் நிஷ்பலமாகும்; நிஷ்பல காமத்தைப் போதிக்கும் வேதமும் நிஷ்பலமாகும். ஆதலால் நித்தியநைமித்திக கர்மங்களாலுஞ் சுவர்க்கரூப னுண்டாகிறது.

88. “ஜன்மந்தரத்தின் காமிய கர்மங்கள் இச்சை யில்லாமையினால் பலனைக் கொடுக்கமாட்டா” வென்று முன் கூறப்பட்டது.

அவ்வார்த்தையும் பொருந்தாது. ஏனெனின், கர்மரூபமான விதையினின்று இரண்டு முளைகளுண்டாகின்றன. ஒன்று வாசனை, மற்றொன்று அநீருஷ்டம். தாம் அதர்மங்களுக்கு அதிருஷ்டமென்று பெயர். சுபகர்மத்திலிருந்து சுப வாசனையும் தர்மரூபமுடைய முண்டாகின்றன. அசுப கர்மத்திலிருந்து அசுப வாசனையும் அதர்மரூப முடைய முண்டாகின்றன. சுப வாசனையால் மேல் சுப

கர்மத்தில் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது; தர்மத்தால் சுகபோக முண்டாகிறது. இப்படியே அசுப வாசனையால் அசுப கர்மத்திற் பிரவிருத்தியும் அதர்மத்தால் துக்காறுபவமு முண்டாகின்றன. இவ்வாற்றால் வாசனாருபமும் அதிருஷ்ட ரூபமுமான முனைகள் கர்மரூப விதனினின்று முண்டாகின்றன. அவற்றில்,

1. “வாசனாருப முனையோ உபாயத்தால் நாசமடைகிறது.”

2. “அதிருஷ்டரூப முனைபலத்தைக் கொடுக்காமல் எவ்விதத்தாலும் நாசமடைகிறதில்லை” .

இது சாஸ்திர சித்தாந்தம்.

1. அசுப கர்மத்தினின்றும் உண்டாகிய அசுபவாசனாருப முனை சற் சங்காதி யுபாயங்களால் நாசமடைகிறது.

2. சுப கர்மத்தினின்று முண்டாகிய சுபவாசனாருபமுனை துற்சங்க முதலியவற்றால் நாசமடைகிறது.

சாஸ்திரத்தில் எவ்வளவு புருஷார்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, அதனால் பிரவிருத்திக்கு ஏதுவான வாசனை நசிகின்றது. ஆதலால் புருஷார்த்தமும் ஸபலமாம். போகததுக்கு ஹேதுவான அதிருஷ்டம் நாசமடைகிறதில்லை. ஆதலால் “பலத்தைக் கொடுக்காமல் காமம் நிவிருத்தியாகிறதில்லை” என்று சாஸ்திரத்திற் சொல்லியதற்கும் விரோதமில்லை. இவ்வாற்றால் அஞ்ஞானிக்குப் பலபோகமின்றிக் காமம் நிவிருத்தியாகாது.

ஞானிக்கோ போகமின்றியும் கர்மம் நிவிருத்தியாகிறது. ஏனெனின் கர்மம், கர்த்தா, பலன் என்பன பரமார்த்தமாகவோ யில்லை; ஆனால் அவித்தையினாற் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த அவித்தைக்கு ஞானம் விரோதியாம். ஆதலால் அவித்தியா கற்பித்த கர்மாதிகளும் ஞானத்தால் நாசமாகின்றன. சொப்பனத்தில் நித்திரையினால் தோன்றும் பதார்த்தம் ஜாக்கிரகாலத்தில் நித்திரையின் நிவிருத்தியினால் தோன்றாததுபோல, அவித்தியாரூப நித்திரையினால் தோன்றும் காமம் கர்த்தா பலன் என்பனவும் ஞானத்தை வடிவ ஜாக்கிரத்தில் அவித்தையின் நிவிருத்தியால் அபாவமாகின்றன; ஞானமின்றி அபாவமாகிறதில்லை.

1. இச்சை யில்லாமையினால் கர்மத்தின் பலபோக முண்டாகாதெனின், ஈசுவரனது சங்கற்பம், மித்தையாகும். ஏனெனின் “பலபோகமின்றி அஞ்ஞானிக்குக் காமம் நிவிருத்தியாகா” தென்பது ஈசுவர சங்கற்பம். இச்சையின்மையால் செய்த கர்மத்தின் பயனுண்டாகாதெனின், ஈசுவர சங்கற்பம் பொய்யேயாகும். “ஈசுவரன் சத்தியசங்கற்பன்” என்னும் வார்த்தை சாஸ்திரத்தில் பிரசித்தம். ஆதலால் “இச்சையின்மையால் முன்செய்த காமிய கர்மத்திற்குப் பயனுண்டாகா” தென்பது விருத்தம்.

2. இச்சை யில்லாமையினாலேயே காமிய கர்மபல முண்டாகாதெனின், அசுப கர்மத்தின் பலன் ஒருவருக்கு முண்டாகலாகாது. ஏனெனின், அசுப கர்மத்தின் பயனாகிய துக்கத்தில் ஒருவனுக்கு மிச்சை யுண்டாகிறதில்லை.

* ஆதலால் ஞானமின்றிக் கர்மபலத்தின் அபாவம் உண்டாகாது.

89. “எங்ஙனம் கர்மத்தின் அதுஷ்டான காலத்தில் இச்சையில்லாதவனுக்குக் காமத்தின் பயன் வேதாந்த மதத்தில் அங்கீகரிக்கப்படவில்லையோ, அங்ஙனமே கர்மாறுஷ்டானத்திற்குப் பிறகும் புருஷனது இச்சை நீங்கிவிடாமாயின் காமபீண் உண்டாகா” தென்று முன் (57) கொல்லப்பட்டது.

அவ்வார்த்தையும் வேதாந்த சித்தாந்தத்தைத் தெரியாது கூறியதாம். ஏனெனின், பலத்தில் இச்சையுடன் காமம் செய்கிறவனுக்கும் இச்சையில்லாமற் காமம் செய்கிறவனுக்கும் கர்மபலபோகம் நிச்சயமாகவே யுண்டாகும். ஆனால் இச்சையின்றிய கர்மத்தினால் அநதக்கரணம் சுத்தமாகிறது. இச்சையோடு காமஞ் செய்கிறவனுக்குக் கேவலம் போகமோ உண்டாகிறது; ஆனால் அநதக்கரணம் சுத்தமாகிறதில்லை.

1. “இச்சை யில்லாமற் கர்மத்தைச் செய்வதனால் அநதக்கரணஞ் சுத்தமாகிச் சிவவாத்தினால் ஞானமுண்டாய்விடுகின்றது. அவனுக்குக் கர்மத்தின் பலனுண்டாகிறதில்லை.”

2. “பலாபேகையின்றிக் கர்மஞ்செய்தும் சிவவா மில்லாததினாலாவது அல்லது வேறு எக்காரணத்தினாலாவது ஞான முண்டாகாதவனுக்கு இச்சையின்றிய கர்மத்தின் பலபோகம் நிவிருத்தியாகாது.”

இது வேதாந்த சித்தாந்தம்.

ஆதலால் ஞானமின்றிக் காமத்தின் பலபோகம் * நிவிருத்தியாகாது.

90. “பிராயச்சித்தத்தினால் சகல அசுப கர்மங்களும் நாசமாகின்றன” என்று முன் கூறப்பட்டது.

அவ்வார்த்தையும் பொருந்தாது ஏனெனின், அநந்தகற்பத்தின் அசுப கர்மங்கள் எவையோ, அவற்றிற்கு ஒரு ஜன்மத்தில் பிராயச்சித்தம் பொருந்தாது. கங்காஸ்நானம் ராசவாநாமோச்சாரண முதலியனவாகிய சர்வபாவங்களையும் நாசஞ்செய்யும் சாதாரணப் பிராயச்சித்தங்கள் எவையோ, அவைகளும் ஞானத்திற்கே சாதனங்களாகும். ஆதலால் சகல பாவங்களையும் நாசஞ் செய்வனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இதனால் ஞானத்தினாலேயே சகல பாவங்களும் நாசமாகின்றன.

* போகம் பிராயச்சித்தம் ஞானம் எனவும் மூன்றினாலும் கர்மத்தின் நிவிருத்தியுண்டாகின்றது இதற்கு நான்காவது காரணமில்லை.

1 அவற்றுள், பிராரப்தகாமம் போகத்தினால் நிவிருத்தியாகின்றது.

2. செய்யப்படும் காமம் பிராயச்சித்தத்தினாலும் ஞானத்தினாலும் நிவிருத்தியாகின்றது.

3 சஞ்சிதகாமத்தின் சிறிது நீக்கம் சாதாரணப் பிராயச்சித்தத்தினால் ஊண்டாகிறது முழு நிவிருத்தியும் ஞானத்தினால் ஊண்டாகின்றது.

91. “நித்தியநைமித்திக கர்மங்களைச் செய்வதனால் உண்டாகும் கிலேசம் பூர்வசஞ்சித நிஷிதத கர்மங்களின் பயனாகவிருத்தலால் அவற்றிற்கு வேறு பயனில்லை” பென்று முன் சொல்லப்பட்டது.

அவ்வார்த்தையும் பொருந்தாது ஏனெனின், சஞ்சித நிஷிததகர்மங்கள் பலவிதமாயிருத்தலால் அவற்றின் பயனாகிய துககமும பலவிதமாயிருக்கின்றது. கர்மானுஷ்டானத்தின் கிலேசமே அவற்றின் பயனெனல பொருந்தாது.

92. “சகலசஞ்சித காரிய கர்மங்களாலும் ஒரேசரீர முண்டாகு” மென்று முன் (57) சொல்லப்பட்டது

அவ்வார்த்தையும் பொருந்தாது. ஏனெனின் சஞ்சிதகாரிய கர்மங்கள் அநேகமாகம். அவற்றிற்கு ஒரு ஜன்மத்தில் அநுபவம் பொருந்தாது.

ஒருவனுக்கு ஒரேகாலத்தில் நானாசரீரங்களால் போகம் சொல்லப்பட்டது. அதுவும்கூட சித்தியோகிக்குப் பொருந்தாமேயன்றி மறறவாகட்குப் பொருந்தாது. சித்தியோகிகளும் மற்ற எல்லாசராமாத்ரிபங்களுமுண்டாகும்; ஆனால் ஞானமின்றி மோக்ஷம் உண்டாகா” தென்பது வேந்தநீதி சித்தாந்தம்.

இவ்வாற்றால் காரியகர்மங்களையும் நிஷிததகர்மங்களையும் விட்டுக் கேவலம் நித்தியநைமித்திக காமங்களை அஞ்ஞானிசெய்யின், அவனுக்கு நித்தியநைமித்திக கர்மங்களின் பயனை அனுபவித்தற்பொருட்டும் முனசெய்த சபாசுபகாரங்களின் பயனை அனுபவித்தற்பொருட்டும் அநேகசரீரங்கள் உண்டாகும்; மோக்ஷமுண்டாகாது. ஆதலால் ஞானவாயிலாகப் பந்தம் நிவர்த்தியாவதே கிரந்தத்தின் பிரயோஜனமாகல் பொருந்துகின்றது. சொப்பனத்தில் தோற்றும் பொய்ப்பொருள் ஜாக்கிரம வந்தாலன்றி நிவர்த்தியாகாததுபோல, அஞ்ஞானத்தால் தோற்றும் பொய்யான பந்தமும் ஞானஞ்ஜாக்கிரம வந்தாலன்றி நிவர்த்தியாகாது.

93. சம்பந்தமண்டநம். (4)

கிரந்தத்தின் ஆரம்பம் பொருந்துகின்றது.

இவ்வாற்றால் கிரந்தத்திற்கு அதிகாரி, விஷயம், பிரயோஜனம் என்பவை சம்பவிக்கின்றன. அதிகாரிமுதலினை சம்பவித்தலால் சம்பந்தமும் சம்பவிக் கிறது. ஆதலால் கிரந்தத்தின் ஆரம்பம் பொருந்துகின்றது.

அநுபந்தவிசேஷ நிரூபணமென்னும்

இரண்டாவது தரங்கம்

முற்றிற்று.

ஓம்.

ஸ்ரீ கணேசாயநமஃ.

ஸ்ரீ விசாரசாகரம்.

மூன்றாவது தரங்கம்.

ஸ்ரீ குரு சிஷ்ய லக்ஷணம். 94-96.

குரு பக்தி பயன்களின் றன்மையை நிரூபித்தல். 97-108.

94. கிரந்தாரம்பத்தின் பிரதிஞ்ஞை.

நான்கு அநுபந்தத்தோடு கிரந்தத்தை யறிந்து ஞானத்துடன் கூடிய குருவினிடத்தில் எவன் கிரந்தத்தைப் படிக்கிறானோ, அல்லது ஏகாக்ஷித தத்தோடு கேட்கிறானோ, அவன் மோக்ஷத்திற்கு மார்க்கமான ஞானத்தை விடைவான்.

குருசிஷ்யஸம்வாதத்தால் அர்த்தநிரூபணம் பண்ணுவதால் கேட்பவனுக்குப் போதம் சுலபமாயுண்டாகுமெனனும் காரணத்தால் குருசிஷ்யசம்வாதமாகக் கிரந்தம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

95. ஸ்ரீ குருலக்ஷணம்.

வேதாத்தியயனஞ் செய்து அதன் பொருளை யறிந்து ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியநிச்சயத்தால் ஆத்மஞானத்தில் நிலைத்தவனே குருவாவர். வேதாதியயனஞ்செய்தும் ஆதமஞானத்தில் நிஷ்டையில்லாதவர் தாம் முக்தராயினும் பிறருக்கு உபதேசஞ் 'செய்யத்தக்க குருவாகார். ஏனெனின், ஜிஞ்ஞாசுவின் சந்தேகங்களைப் போக்க அவருக்கு யுகதிகள் தோன்றா. சந்தேகங்க ளெழும்பாத உத்தம லம்ஸ்காரத்துடன் கூடிய ஜிஞ்ஞாசுவை யுபதேசிக்க இவர் சமர்த்தரானாலும் எல்லோருக்கு முபதேசிக்கத்தக்கவராகாமையின் ஆசாரியராகார். ஆனால்,

1. வேதாத்தியயனம் பண்ணினவரா யிருத்தல்வேண்டும்.

2. ஆத்மஞானநிஷ்டை யுடையவரா யிருத்தல்வேண்டும். அவனே ஆசாரியரெனப்படுவார்.

3. அவர் சிஷ்யனுடைய புத்தியில் தோற்றும் ஐவகைப் பேதங்களையும் நானாவித யுக்திகளால் கெடுப்பதற் சமர்த்தராதல்வேண்டும். அப்பேதங்களாவன:-ஜீவசுவரபேதம், ஜீவர்களின் பரஸ்பரபேதம், ஜீவஜடபேதம், ஈசுவர ஜடபேதம், ஜடஜடபேதம் என்பனவாம். இப்பேதங்களை அவர் கண்டிக்கவேண்டும். ஏனெனின் பேதம் பயத்திற்குக் காரணம். ஆதலால் பேதத்தை யவசியம் நிராகரிக்கவேண்டும்.

4. பேதத்தின் நிராகரணத்தினால் அத்துவயமாயும் அவித்தியாதி மலரகிதமாயுமுள்ள பிரஹ்மம் எதுவோ அதனைத் தரிசிப்பிக்க (தனது சொரூபமாகச் சாக்ஷாதகரிக்கச்செய்ய) வேண்டும்.

5. சகல சமுசாரத்தையும் மித்தியாவடிவமாக உபதேசிக்கவேண்டும்.

இத்தன்மைய அற்புத உபதேசத்தைச் செப்பவர் ஆசாரியரென்படுகிறார். ஞானமின்றித் தன் தலையை மொடடையடித்துக்கொண்டும் சிஷ்யனையு மிப்படிச செய்விப்பவராவது, வேறேர் சம்பிரதாயப்படி சின்னங்களை மாதிரிம தரிகுடும்படிச செய்பவராவது ஆசாரியராகார். சமுசாரமாகிய முதலையினின்றும் விடுவிகிறவரும் தததுவபோதனையைச் செய்கிறவருமாயுள்ளவரே குரவராவார்; வேஷதாரிகள் குரவராகாரென்று அறிஞர் கூறுவர்.

95. சிஷ்யனது லக்ஷணம்.

சாஸ்திராநுசாரமாகத் தேசிகர்லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது. எந்தச் சாதனத்தால் கிரந்தத்தில் அதிகாரமுண்டாகின்றதோ அந்தச் சாதனம் சிஷ்யனது லக்ஷணமாம். இதனால் முன் கூறப்பட்ட அதிகாரியின்லக்ஷணமே சிஷ்யனது லக்ஷணமெனத் தெரிந்துகொள்க.

97. குருபக்தியின் பல வர்ணநம்.

குருவினிடத்தில் ஈசுவரனிடத்தினும் அதிகபக்தி செய்யவேண்டும். ஏனெனின், சகல சாஸ்திரங்களிலும் சமர்த்தனாயுள்ளவனுயின் அவனும் குருவுபதேசமின்றி ஞானத்தை யடையான்.

* ஐந்து பேதங்களின் கண்டந யுக்திகள்:—

1. ஜீவசுவரர்களின் பேதம் கற்பிதம்; அவித்தியா மாயாரூப உபாதிகளாலாயினவையயிருத்தலின்; கடாகாச மடாகாசங்களின் பேதம்போல.

2. ஜீவர்களின் பரஸ்பரபேதம் கற்பிதம்; ஆபாஸ சகித அந்தக்காணரூப உபாதி யினாலாகியனவா யிருத்தலின்; நாநா கடாகாசங்களின் பேதம்போல.

3. ஜீவஜடங்களின் பேதம் கற்பிதம்; ஸாபாஸ அந்தக்காணநிராபாஸ நாமரூபமய உபாதிகளாலாகியனவா யிருத்தலின்; சொப்பனத்திலுள்ள சராசரங்களைப்போல.

4. ஈசுவரஜடபேதம் கற்பிதம்; ஸாபாஸமாயை நாமரூபமய உபாதிகளாலாகியனவாயிருத்தலின்; சாக்ஷி சொப்பனப் பிரபஞ்சங்களின் பேதத்தைப்போல.

5. ஜடஜடங்களின் பேதம் கற்பிதம்; நாமரூபமய உபாதி யினாலாகியனவா யிருத்தலின்; இரஜஜ்ஜலித் கற்பிதசர்ப்ப தண்டமுதலியவற்றின் பேதம்போல.

இவைவற்றுள் அதுமானந்தமும் பஞ்சபேதத்தின் கண்டநத்தில் யுக்திகள்.

முற்கூறியதனையே திருஷ்டாந்தத்தால் கூறுவாம்:—

வேதரூபமான சமுத்திரம் குருவின்றி உபபைப்போல் ஸ்தாரமாயிருக்கிறது. ஸ்தார (உப்பு) சமுத்திரத்தில் விழாதவன் அந்த ஜலத்தைப் பானஞ்செய்து கேவலம் உவாபபை யநுபவிக்கிறான். அதனால் கிலேசத்தை யடைகிறான். அங்ஙனமே குருவின்றி வேதார்த்தத்தை விசாரிக்கிறவன் பேதரூபமான ஸ்தாரத்தை யநுபவித்து ஜனனமாணவடிவ துக்கத்தை யடைகிறான். இக்காரணத்தினால் ராமானுஜர் மந்துவாசாரியர் முதலிய அநேகர் வேதார்த்தத்தை விசாரித்தும் குருமுகமாக விசாரியாமையினால் பேதத்தில் நிச சபகத்தை யடைந்து ஜநமணரூப துக்கத்தையே யடைந்ததாகாள்; முக்திரூப ஆநந்தத்தை யடையவில்லை. ராமானுஜர் முதலியோரும் வேதத்தைத் தங்கள் குருமுகமாய் விசாரித்து விபாககியானவர்களைச் செய்திருக்கின்றார்கள். என்றலும் எவர்கள் மூலமாக அவர்கள் விசாரித்தார்களோ அவர்கள் குருமாரல்லர். ஏனெனின் “ஜீவபிரஹ்ம ஐக்கியத்தை யுபதேசிக்கிறவரே குருவாவ” என்று முன் குருலக்ஷண (95) பிரசங்கத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களுக்கு உபதேசித்தவர்கள் ஜீவ பிரஹ்ம பேதத்தை யுபதேசித்திருப்பதால் அவர்களிடத்தி் லுபயோகிக்கும் குருசப்தம் ஜயினாகள் தங்கள் ஆசாரியரிடத் துபயோகிக்கும் குருசப்தமபோலாம். ஜயினாகளபோல் பேதவாதிகளின் சிஷ்பார்களும் தங்களுக்கு வேதோபதேசஞ் செய்கிறவர்களைக் குருவென்று சொல்லுகிறார்கள்; ஆனால் அவர்கள் குரவாகா. ஆதலால் ராமானுஜர் முதலிய பேதவாதிகள் குருமுகமாக விசாரித்தவர்களாகா. இக் காரணத்தால் பேதத்தில் அபிமானம் வைத்து ஜநமணரூப துக்கத்தை யடைகிறார்கள்.

அங்ஙனமே மற்றும முன் லக்ஷணவதனுடன் கூடிய குருவின்றித் தாமாகவே வேதார்த்தத்தை விசாரிப்பவர்களும், பேதவாதிகளிடத்தில் படித்து விசாரிப்பவர்களும் பேதமென்னும் ஸ்தாரத்தை யநுபவித்து ஜநமணரூப துக்கத்தையே யநுபவிக்கிறார்கள்.

மேகவடிவ பிரஹ்மவித்தென்னும் குருமுகமாகக் கேட்டு விசாரிப்பவர்களுக்கு வேதம் அமிர்த்தத்தினும் அதிக ஆநந்தத்திற்கு ஹேதுவாகிறது. அங்ஙனம் சமுத்திர ஜலம் இயல்பாகவே யுப்பா யிருந்து, மேகவாயிலாக மதுமாகின்றதோ, அங்ஙனமே வேதார்த்தமும் பிரஹ்மஞானியாகிய குருவாயிலாக ஆநந்தத்திற்கு ஹேதுவாகிறது.

§8. ஞானியாகிய குருவினின்றும் வேதார்த்தத்தைப் படித்தலும் கேட்டலும் தகுதியாமெனல்.

“குருவினிடத்துப் படித்த வேதத்தின் அர்த்தத்தை விசாரித்தலால் முக்தியாகிய பயனுண்டாகின்றது.” என்று முன் சொல்லப்பட்டது. அதனால் குரு ஞானியா யிருக்கவேண்டு மென்றாவது அஞ்ஞானியா யிருக்க வேண்டுமென்றாவது சொல்லப்படவில்லை. அதனை இனிக் கூறுவாம்:—“ஞான

மில்லாதவர் குருவாகார்” என்பதனை முன் கூறிவந்தோமாயினும், முற்கூறிய வார்த்தையினைத் திருஷ்டாந்தத்திற் கூறுவாம்:—

1. துருத்தி முதலிய தோற்பாத்திரங்களின் வாயிலாகவேனும் குட வாயிலாகவேனும் கிரகிக்கப்பட்ட சமுத்திரத்தின் ஜலம் உவர்ப்பினும் விலக்ஷணமான சுவைக்கு ஏதுவன்று அங்ஙனமே அஞ்ஞானி புருஷன் வாயிலாகக் கிரகிக்கப்பட்ட வேதமாயிய ரமுத்திரத்தின் அர்த்தமாயிய ஜலம் விலக்ஷணமான ஆநந்தத்திற்கு ஏதுவன்று. ஆதலால் அஞ்ஞானியாகிய பாடகன் தோற்பாத்திரத்திற்கும் கடத்திற்கும் சமானமாவன்.

2. ஞானி மேகத்திற்குச் சமானமாவ னென்னும் வார்த்தை முன் சொல்லப்பட்டது.

ஆதலால் தோற்பாத்திரத்திற்கும் கடத்திற்கும் சமானமான அஞ்ஞானியாகிய பாடகர்களைவிட்டு மேகத்திற்குச் சமானமாயிய ஞானியினின்றும் வேதத்தின் அர்த்தத்தைப் படிக்க அல்லது கேட்க.

99. பாஷா கிரந்தத்தினாலும் ஞான முண்டாமெனல்.

ஞானியினிடத்தில் வேதத்தைப் படிக்கவேண்டுமென்று கூறுதலால் வேதத்தின் கேள்வியாயிலாகவே ஜீவபிரஹ்மங்களின் சொரூபத்தை விசாரித்தலால் ஞானமுண்டாகின்றது. வேறு ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களினாலாவது பாஷா கிரந்தங்களினாலாவது ஞானமுண்டாகாது. ஆதலால் பாஷாகிரந்தத்தின் ஆரம்பம் நிஷ்பலமாகும் எனவும் சங்கை யுண்டாகின்றது.

அதற்குச் சமாதானம்:—“பிரஹ்மத்தை யறிந்தவன் பிரஹ்மரூபமாவன்” என்பது வேதத்திற் பிரதிபத்யமா. ஆதலால் அவனுடைய வாக்கு வேதரூபமாம். அந்த வாக்கு ஸம்ஸ்கிருத வடிவமாகுதல் அல்லது பாஷை வடிவமாகுதல் அது எவ்வாற்றினும் பேதப் பிரமத்தைக் கெடுக்கும்.

“வேத வாககியத்தாலன்றி ஞானம் உண்டாகா” தென்று கூறின்,

அந்நியமில்லை ஆயுள்வேதத்திற் சொல்லிய ரோகங்கள் அவற்றின் ஸ்தானங்கள் ஓஷதங்கள் என்னும் அவை முழுவதின் ஞானமும் வேறு ஸம்ஸ்கிருத நூல்களாலும் மறைப பாஷை நூல்களாலும் உண்டாயவிரிகின்றது. அங்ஙனமே எல்லாவற்றின் ஆத்மாவாகிய பிரஹ்மத்தின் ஞானமும் பாஷை முதலிய நூல்களாலு முண்டாகும்.

இதனாற்றான் சர்வஞானிகளான முனிகளும் மகரிஷிகளும் ஸ்மிருதி புராண இதிகாசங்களில் பிரஹ்மவித்யையின் பிரகாசத்தைக் கூறினர். வேதத்தினாலன்றி ஞான முண்டாகாவிடின் ஸ்மிருதியாதிகளில் அவ்வெல்லாப் பிரகாசங்களும் வியாதமாய்ப்போம். ஆதலால் ஆத்மாவின் சொரூபத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் வாககியத்தினால் ஞானமுண்டாகும். அந்த வாககியம் வேத

பாஷா கிரந்தம் வேறு படிவமாகுக. இதனால் பாஷா கிரந்தத்தினாலும் பாஷா முண்டாகுமென்பது சித்தித்தது.

பாஷா கிரந்தத்தால் ஞானமுண்டாகாது என்று ஆக்கிரகஞ் செய்பவரின் இது கோட்பாடு:—1. பாஷா கிரந்தம் வேதாதுசாரியல்லாமையின், அதனால் ஞானமுண்டாகாதா? 2. அல்லது அது பாஷாருபமா யிருத்தலால் ஞானமுண்டாகாதா? 3. அல்லது அவதார புருஷர்களால் செய்யப்படாமையால் ஞானமுண்டாகாதா? 4. அல்லது அசுத்தமா யிருத்தலின் ஞானமுண்டாகாதா?

1. வேதாதுசாரி யன்றெனும் முதற்பகூத்தைக் கூறின், (1) வேதத்தின் பாடத்தை யதுசரித்ததன்று? (2) அல்லது வேதத்தின் அர்த்தத்தை யதுசரித்ததன்று?

(1.) வேதத்தின் பாடத்தை யதுசரித்ததன்றெனின், மற்ற ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களும் வேதத்தை யதுசரித்தவையன்றாகலின் அவற்றாலும் ஞானமுண்டாகலாகாது.

(2.) “வேதார்த்தத்தை யதுசரித்ததன்” நெனின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின் எப்படியும் சில ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்கள் வேதார்த்தத்தை யதுசரித்திருக்கின்றனவோ எப்படியே சில பிராகிருத கிரந்தங்களும் வேதார்த்தத்தை யதுசரித்திருக்கின்றன ஆதலால் எங்ஙனம் ஆயுள்வேதத்தை யதுசரித்த மற்ற ஸம்ஸ்கிருத பிராகிருத கிரந்தங்களால் ஓஷத்தாதிகளின் ஞான முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே வேதார்த்தத்தை யதுசரித்த ஸம்ஸ்கிருத பிராகிருத கிரந்தங்களாலும் ஞான முண்டாகும்.

2. பாஷாகிரந்தம் பாஷாருபமா யிருத்தலால் அவற்றால் ஞான முண்டாகாதென்று சொல்லும்பகூத்தில், எப்படி ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தம் தேவபாஷை வடிவினதோ, எப்படியே பிராகிருத கிரந்தமும் மனுஷ்ய பாஷை வடிவினதாம். பாஷைத்தன்மை இரண்டிலும் சமானமாம்.

3. “பாஷாகிரந்தம் அவதார புருஷனால் செய்யப்படாமையின் அதனால் ஞான முண்டாகா” தென்று சொல்லும்பகூத்தில் சில ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களும் அவதார புருஷர்களால் செய்யப்படவில்லை. ஆதலால் அவற்றாலும் ஞான முண்டாகலாகாது.

4. “பாஷாகிரந்தம் அசுத்த” மென்று சொல்லும்பகூத்தில், எப்படி இதன் 401 இலக்கத்திற் கூறியபடி பிராகிருத நியமத்தால் ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தம் அசுத்தமாயிருக்கிறதோ, அப்படியே ஸம்ஸ்கிருதத்தின் நியமத்தாலும் பிராகிருத கிரந்தம் அசுத்தமாயிருக்கிறது. அசுத்தத்தன்மை இரண்டிலும் சமமாம்

இவ்வாற்றால் பாஷா கிரந்தத்தால் ஞான முண்டாகமாட்டாதென்று கொள்ளுதல் ஹடமாத்திரமாம். இந்த அபிப்பிராயத்தால் நாரக், தாதுஜீ, ராமதாஸஸவாயி, ஞானுபா, ஏகநாதஸ்வாமி முதலிய அநேக மகான்கள் பிராகிருத கிரந்தங்களைப் பரோபகாரார்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள். அவை எங்ஙனம் கல்யாணத்தைச் செய்வனவோ, அங்ஙனமே இக்காலத்தைய பிரஹ்ம ஞானிகளும் பிராகிருத கிரந்தங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள்; செய்கின்றார்கள்; இனிச் செய்வார்கள்; அவை யாவும் ஸம்ஸ்கிருதாப்பியாச மின்றிய அதிகாரி புருஷர்களுக்கு ஞானவாயிலாகக் கல்யாணத்திற்கு வதுவாம்

அப்பயநிக்ஷிதர் என்னும் பண்டிதர் சித்தாந்த லேசமென்னும் கிரந்தத்தில் பிழைபட்ட சொற்களின் உச்சரிப்பை நிஷேதிக்கும் சுருதியைப் பிரமாணமாகக் கொடுத்துப் பாஷா கிரந்தங்களை நிஷேதித்திருக்கின்றனர். அது தனது பாண்டித்தியத்தின் பிரபலத்தன்மையைக்கொண்டு செய்திருக்கின்றனர் ஏனெனின், ஸ்ரீ வேதவியாசரால் செய்யப்பட்ட குதசம்ஹிதையில் “ஸம்ஸ்கிருத பிராகிருதங்களாலும் கத்திய பத்திய

100. ஜிஞ்ஞாசு பிரஹ்மஞானியாகிய ஆசாரியரது

சேவைசெய்ய வேண்டுமெனல்.

எந்தப் பிரஹ்மவித்தின் வாக்கு வேதவசனத்துக்குச் சமமானதாய் கிறதோ அந்தப் பிரஹ்மவித்தாகிய ஆசாரியரை ஜிஞ்ஞாசுவானவன் பிரசன்னமாய் வேண்டியது. ஏனெனின், சேவையினால் குருவானவர் பிரசன்னராய்வான் அப்போது ஜிஞ்ஞாசுவானவன் தன் சொருபத்தையறிந்துகொள்ளுகின்றான். இதனால் இது அறியத்தக்கதாம்:—குருசேவை ஈசுவாசேவையினும் அந்நீசுமாம். ஏனெனின்,

1. ஈசுவாசேவை அதிருஷ்டபலத்திற்கு ஏதுவாம்.

2. குருசேவையோ அதிருஷ்டம் திருஷ்டமென்னும் இரண்டு பலங்களுக்கும் ஹேதுவாம்.

(1) எந்த வஸ்து தர்மாதர்மங்களின் உற்பத்தி வாயிலாகப் பலத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றதோ, அது அதிருஷ்டபலத்திற்கு ஹேதுவெனப்படும்.

(2) எந்த வஸ்து தர்மாதர்மங்களின் உற்பத்தியின்றி நேரே பலத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றதோ, அது தீருஷ்ட பலத்திற்கு ஹேதுவெனப்படும்.

1. ஈசுவாசேவை தர்மத்தின் உற்பத்திவாயிலாக அந்தக்காணத்தின் சுத்தி வடிவ பலத்துக்கு ஹேதுவாகிறது. ஆதலால் ஈசுவாசேவை அதிருஷ்ட பலத்துக்கு ஹேதுவாம்.

2. குருசேவை தர்மாதேவையின்றி ஆசாரியரது பிரசன்னத்தன்மை வால் உபதேசரூப பலத்துக்கு ஹேதுவாயிருத்தலால் திருஷ்டபலத்துக்கு ஹேதுவாம். அன்றியும், குருசேவை தர்மத்தின் உற்பத்திவாயிலாக அந்தக்காண சுத்திவடிவ பலத்துக்கு ஹேதுவாயிருத்தலால் அதிருஷ்ட பலத்துக்கும் ஹேதுவாகிறது.

இவ்வாற்றால் ஆசாரியசேவை ஈசுவாசேவையினும் உத்தமமாம். ஆதலால் ஜிஞ்ஞாசு எல்லாவிதத்தினாலும் பிரஹ்மவித்தான குருவைச் சேவிக்க வேண்டும்.

அக்ஷரங்களாலும், தேசபுனைவியின் அக்ஷரங்களாலும் போதிப்பவர் எவரோ அவர் குருவெனப்படுகின்றார்.” என்னும் பொருளுடைய வாக்கியங்களால் பிராகிருதபாஷையினாலும் போதமுண்டாகும் என்பது குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், முற்றும் பிராகிருதபாஷை உச்சரிக்கத் தகாததாமாயின், சகல லௌகிக விவகாரங்களும் சாஸ்திர வியாக்கியானமுதலிய வைதிகவிவகாரங்களும் லோபமாகும். அநாதிகாலத்தைய பாஷை வியவகாரத்தைமுற்றும் கிஷேதித்தல்பொருத்தான ஆதலால் பரிசேஷத்தால் (ஒழிப்பால்) முற்கூறிய சுருதிக்கு எஞ்ஞாற்பந்தமுள்ள விவகாரத்தில் யிழைபட்ட சொற்களின் உச்சரிப்பின் கிஷேதம் தாழ்ப்பியார்த்தமாமென்பது செஷ்டபுருஷர்களின் அபிப்பிராயம்.

101. ஆசாரியசேவைக் கிரமம்.

குரவன் கிடைத்தவளவில் தண்டம்போலச் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து, அவரது பரிசுத்தமான பாதாவிந்தங்களின் தூளியை உத்தமாங்கமாகிய சிரசில் தரிக்கவேண்டும்.

மிகத் தீவிர ஞானவிருப்பம் உண்டாகும்வண்ணம் குருவின் சமீபத்திலேயே யிருக்கவேண்டும். பந்தத்தை நீக்க விரும்புகிறவன் தன் சரீரம் மனது தனம் வாசித்து என்பவற்றைக் குருவுக் காபணஞ் செய்யவேண்டும்.

102. சரீரார்ப்பணக் கிரமம். (1)

சரீரத்தினால் குருவுக்கு வேண்டிய பலவித சேவைகளைச் செய்வதும், அவருடைய கட்டளைகளைக் கொஞ்சங்கூட மீறாமல் நடப்பதும் சரீர அர்ப்பணமாம்.

103. மன அர்ப்பணக் கிரமம். (2)

மனதில் ஸ்ரீராமனெனக் குருவை பெண்ணி அவரிடத்திற் பிபிரேமை வைக்கவேண்டும். தன்னிடத்தில் அவருக்குச் சந்தோஷ முண்டாகும்படி நடக்கவேண்டும். சொப்பனத்திலும் அவரிடத்தில் தோஷத்திருஷ்டி வரலாகாது. ஷ்ரீ, ஹரீ, பிரஹ்மா, கங்கை, துரியன் என்று அவரை அறியவேண்டும்.

* இரண்டு பாதங்கள் இரண்டு முழந்தானகள் இரண்டு கைகள் மாப்பு தலை யென்னும் இவ் வெட்டு அங்கங்களும் தரைபிற்படும்படி தண்டம்போல் தீர்க்க நமஸ்காரஞ் செய்வது சாஷ்டாங்க நமஸ்காரமாம்.

† பிபிரேமை யென்பது பக்தி; அதனை இராமனாகிய பாமேசுவரனுக்குச் சமானமாக வைத்தல்வேண்டும். அதாவது குருவைப் பாமேசுவரனென்றறிந்து பகதிசெய்யவேண்டும். இதில் இது சுருதிப்பிரமாணமாய்:—“யவ்யுஷெவெவராஹகியபூயாஷெவெவராஹதஸ்யுதெக்யுதாஹ்யுடாஹ் பூகாஸுநெ ஷ்வாஹநு:” எவ்னுக்குத் தெய்வத்தினிடத்து மேலான பகதி யிருக்கின்றதோ, தெய்வத்தினிடத்திற் போல குருவினிடத்து யிருக்கின்றதோ, அந்த மகாத்மாவிற்குச் சொல்லிய இந்தப் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கியவடிவ வேதார்த்தங்கள் தாமே பிரகாசிக்கும். கனிஷ்டபகதி ஒன்பது விதம்:—(1) சிரவணம், (2) கோதனம், (3) ஸ்மரணம், (4) பாதசேவணம், (5) அர்ச்சணம், (6) வந்தனம், (7) தாஸபாவம், (8) ஸகாபாவம், (9) ஆத்மநிவேதனம் அதாவது தோதிக னெல்லாவற்றையும் சமர்ப்பித்தல் என்பனவாம்.

‡ ஈண்டு இது இரகசியமாம்:—

1. குரு சிஷ்யனிடத்தில் அன்புடனிருக்கும்போது அவரை ஹரி (விஷ்ணு) ரூபமென்றறிக.

2. கோபிக்கும்போது அவரை ஹரீ தீவ நுப மென்றறி.

3. ராஜஸீ வியங்காரத்தில் தற்பராகும்போது பிரஹ்மா மென்றறிக

4. சாந்தமாயிருக்கும்போது கங்கைவடிவ மென்றறிக.

5. வசனமாகிய கிரணங்களால் பிரம் சந்தேகங்களுடன் கூடிய அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திக்கும்போது துரியநுபமென் றறியவேண்டும்.

இவ்வாறு பிரஹ்மவேதாதாவான குருவினிடத்தில் சிஷ்யன் எப்போதும் ஈசுவர பாவத்தை வைக்கவேண்டியது சொப்பனத்திலும் தோஷ திருஷ்டியைக் கொண்டுவரலாகாது ஞானத்திற்குமுன் ஞானத்தை அடைவதற்காகக் குருவைச் சேவிக்கவேண்டியது ஞானமடைந்தபின் செயல்பற்றி மறத்தலென்னும் தோஷத்தை நிவர்த்திக்கக் குருவைச் சேவிக்கவேண்டியது.

கேஷமத்தை விரும்பியவன் குருவின் வடிவத்தை இருதயத்திற் கொண்டு தியானிக்கவேண்டும். இது மனதின் அர்ப்பணமாம்.

104. தன அர்ப்பணக் கிரமம். (3)

1. பத்தினி, புத்திரன், பூமி, பசு, தாசி, தாசன், திரவியம், கிரகம், தானியம் என்பவற்றைத் தன மென்பர். இவ் வெல்லாவற்றையும் விட்டுச் சந்தியாசியாகிய குருவைச் சரணாகதி அடைவது தன அர்ப்பணமாம். ஏனெனின், குரு சந்தியாசியாயிருத்தலால் அவர் ஒன்றையும் அங்கீகரியார். ஆனால் அவரை யடைவதற்காகத் தனத்தை விட்டிருக்கின்றான். ஆதலால் இவ்வாறு விடுதலும் குருவிற்கே அர்ப்பண மெனப்படுகிறது.

குருவானவர் கிரகஸ்தாச்சிரமத்திலிருந்தால் அவருக்கே யெல்லாவற்றையும் அர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டியது. இது வேறுவகைத் தனார்ப்பணமாம்.

இதில் பிரஹ்ம வித்தையின் ஆசாரியர் கிரகஸ்த ராகாரெனின், அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின் யாத்நுவல்கியர், உத்தாலகர் முதலிய பிரஹ்மவித்தியா ஆசாரியர்கள் கிரகஸ்தர்க ளென்றே வேதத்திற் கேட்கப்படுகின்றது. ஆதலால் கிரகஸ்தரும் குருவாதல் கூடும்.

105. வாக்கின் அர்ப்பணக்கிரமம். (4)

குருவின் குணங்களைப் புகழ்ந்து சொல்லுதலோடு தோஷத்தை ஒரு போதும் சொல்லாதிருத்தலே வாக்கின் அர்ப்பணமாம்.

106. குருவை யடைந்தபின் சிஷ்யன் நடந்து

கொள்ள வேண்டிய விதம். 106-108.

புருஷன் தன்கேஷமத்தை விரும்பின், முன் சொன்னபடி சரீராதிகளை யர்ப்பணஞ்செய்து, குருவிருக்கு மிடத்திலாவது அல்லது சமீபத்திலாவது வெகுநூலம் வாசஞ்செய்யவேண்டும். தான் * பிகைஷயினால் ஜீவிக்கவேண்டும்.

.107. பிகைஷ யன்னம் வாங்கிவந்தால் அதனைத் தானாகப் புகியாமல் தேசிகர் முன் வைத்துவிடவேண்டும். பின்னர்த் தன்பொருட்டுக் குருவினிடம் போஜனம் கேட்கலாகாது. ஒருதினத்தில் மறுமுறை ஊருக்குள் பிகைஷக்குப் போகலாகாது. குருவானவர் தயைசெய்து கொடுத்தால் சாப்பிடவேண்டியது. சிஷ்யனுடைய பக்தியைப் பரீக்ஷித்தறியும்பொருட்டுக் குரு கொடுக்காவிட்டால் உபவாசமாயிருந்து வழக்கம்போல் மறுநாள் பிகைஷக்குப் போகவேண்டியது. மறுபடியும் குருவின் முன் வைக்கவேண்டியது. இதில் யாதொரு மனோவருத்தத்தையு மடையலாகாது.

* இந்தக்கிரமம் பிரஹ்மசாரி அல்லது சந்நியாசியாகிய சிஷ்யனுக்காய்; இவ்வகை நுக்கன்று.

118. இப்படியிருந்தகொண்டு வருவதில் குறுவின் சமயம் பார்வையாகியிருந்ததோடு அவர் தன்னை நோக்குவதில் இரு கரங்களை மீட்டி அவரைத் தடுப்பது வணக்கத்துடன் "ஆராய் அடியேன் உம்மேல் விரும்புகிறேன்" என்று தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டியது. அப்போது குறு உத்திரவு கொடுத்தால் கேட்கவேண்டியது.

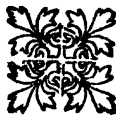
குறுகால் ஜன்மந்தரத்தின் உத்தம கர்மத்தினால் குறுவானவா கிருபை செய்து விஷயனுக்குத் தனதுயர்ப்பணமின்றியே உபதேசஞ் செய்து விடுவான், அந்த உத்தம அதிகாரிக்குக் கல்பாண முண்டாய்விடும். ஏனெனின் குறு சேவைக்கு இரண்டு பலனுண்டு. ஒன்று குறுவின் பிரசன்னத்வம் மற்றொன்று அந்தக்கரண சுத்தி. அவ்விரண்டும் அவனுக்குச் சித்திருக்கின்றன.

எனன் மனோ வாக்குக காய தனங்களை யர்ப்பணஞ் செய்து மனதைச் சூழ்த்திருநாளைச் சேவை செய்கிறானே, அவன் தான் சகலவிதவமுமான ரஹ்மரூபமாய்விடுகான். தானாவனவர் எப்போதும் அவனுக்குச் சகாயம் செய்கார்.

குறு பக்தி பயஸ்களின் றன்மை நிரூபண மென்னும்

முன்னுவது தரங்கம்

முந்நிந்நு.

ஓம்.
ஸ்ரீ கணேசாய நமः
ஸ்ரீ விசாரசாகரம்

நான்காவது தரங்கம்.

உத்தமாதிகாரி உபதேச நிருபணம்.

இப்போது குரு சிஷ்ய வினாவிடையாக ஒரு * புதிய கதையைக் கொல்லுகிறேன். அதைக் கேட்பதினால் ஜிஞ்ஞாசுவானவன் ஆத்மவிசாரணையிற் சமர்த்தனாகின்றான்:—

**109. சுபசந்ததிராஜா அவருடைய தத்துவதிருஷ்டி
அதிருஷ்டி தர்க்கதிருஷ்டி யென்னும் மூன்று
புத்திரர் என்பவர்களது கதை. 109-111.**

சுபசந்தி யென்னு மோரசன் பூமி சுவர்க்க பாதாள மென்னும் மூன்று லோகங்களையும் ஆண்டுகொண்டிருந்தான். அவனுக்கு மூன்று குமாரர்களிருந்தார்கள். அவர்கள் தத்துவதிருஷ்டி, அதிருஷ்டி, தர்க்கதிருஷ்டி யெனப் பெயரிடப்பட்டிருந்தார்கள். † அவர்கள் முறையே உத்தம மத்திய கனிஷ்டராவர். அவர்கள் நான்கு சாஸ்திரங்களும் கற்று முவுலகங்களிலும் பிரசித்தி பெற்றிருந்தார்கள். சுபசந்தி யரசன் தன் பாலியத்தை விநியோகிப்பதிலும் யௌவனத்தை ஸ்திரீலோலத்திலும் செலுத்தி அநேக போகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு தன்னுடைய புஜபல பரர்க்குமத்தால் முவுலகங்களையும் நீதியுடன் ஆண்டுவந்தான்.

110. அவனுக்கு ஒருகாலத்தில் தன் மனதில் பூர்வபுண்ணிய வலியால் அகஸ்மாத்தாய் ஆத்மா உற்பத்திகிதமும் சுகசொருபமுமாம்; அதற்கு வேறானவெல்லாம் துக்கரூபமாமென்னும் விவேகமுண்டாயிற்று. உண்டாகவே, யான் ஆத்மவிசாரணை செய்யும்பொருட்டு ராஜ்யத்தை விட்டுவிடுவேனாக, சுவர்க்கமத்திய பாதாளமென்னும் மூன்று உலகத்தையும் மூன்று புத்திரர்களும் அரசாட்சி செய்க என்று விசாரித்து, மந்திரியைக்கொண்டு அவர்களைத் தன் சமீபத்தில் வரவழைத்து, இரகசியமாய்த் தனக்குண்டான வைராக்ஷயத்தை

* அநாதி வேதத்திற் சொல்லிய ஜகத் யாஞ்ஞவல்கியர் முதலியோர் கதையைப் போல இந்தக் குருசிஷ்ய ஸம்வாதரூப கதை சொல்லப்படுகிறது. இது புராணதிகையிற் சொல்லப்படவில்லை. இது ஸ்வபுத்தியால் கற்பிக்கப்பட்டதாகலின் “புதிய” எனப்படும்.

† இம்மூன்று குமாரர்களும் முறையே 4-வது தாங்கத்தின் உத்தமாதிகாரி, 5-வது தாங்கத்தின் மத்தியமாதிகாரியும், 6-வது தாங்கத்தின் கனிஷ்டமாதிகாரியாகியிருக்கிறார்கள்.

அவர்களுடன் சொல்லி ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளும்படி, கட்டிகொயிட்டார். ஒருவனுக்குப் பூதாளலோகத்தையும் ஒருவனுக்குச் சுவர்க்கலோகத்தை யும் மற்றொருவனுக்குப் பூலோகத்தையுங் கொடுத்தார். பூலோகத்தில், எங்கு மளித்தால் சிவனதுபதேசத்தைக் கேட்டு அநாயாசமாக மோக்ஷமடையப் படுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட சர்வாந்தரியாமியாகிய பாமசிவனால் வசிக்கப் படுவதும், உத்தரவாகினி யென்னும் கிரீததி பெற்று கிளங்கும் கங்கைநதிக் கரையிலிருப்பதுமான காசிப்பட்டணத்தில் இருந்துகொண்டு ராச்சியபாரம் பண்ணும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார். ராஜ்யத்தைப் பாகித்துக் கொடுக்காவிட்டால் சகோதரர்களுக்கு இராஜகாரியத்தில் துன்பம் நேரிடுமெனக் கருகி இவ்வித மாய்ப் பிரித்துக்கொடுத்தார். மறுபடியும் குமாரரைப் பார்த்து இந்த அபார சமுசாரம் துக்கரூபமாயிருக்கிறது. பாமர்கள் இதைச் சுகமெனக் கருகி தன்மையே மேலாகப் பாவித்து ஆத்மவிசாரஞ் செய்யாம லிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஜனங்களின் சகவாசத்தை விட்டு நிஜமான சுகத்தையடைய விரும்புகிறேன் என்று சொன்னார்.

111. பிதாவின் இவ்விதமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு நல்ல யுக்தி புத்தி களுடன் கூடிய மூன்று சகோதரர்களுந் கூடி யேகாந்தத்திருந்து யோசித் தார்கள்; அதாவது நம்முடைய பிதாவ்னவர் துக்கமான சமுசார சாகரத் தில் நம்மைத் தள்ளிவிட்டுத் தான்மாதிரிப் பிரஹ்மனந்தமடைய, இசசிக் கிறார். இதனால் ஆத்மவிசாரத்தில் ஆசக்தியுள்ளவர்கள் அபாரமான துக்கரூப ராஜ்யத்தை விட விரும்புகிறார்கள்.

112. மூன்று புத்திரர்களும் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுக் குருவைச் சந்தித்தல்.

ஆதலால் நாமும் இந்தத் துக்கரூபமான ராஜ்யத்தை விட்டுவிடவேண்டு மென்று தீர்மானித்து மோக்ஷ இச்சை யுள்ளவர்களாய், சுபசந்தி (நல்ல சந்ததியை யுடையவன்) என்னும் பிதாவின்பெயரைக் காரணப்பெயராக்கிச் சற்குருவைத் தேட அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள். புறப்பட்டு அநேக தேசங்கள் போய்த் தேடித் தேடிக் கடைசியாய்க் கங்காநீர்துக்கு வந்து, அவ்விடத்தில் ஓர ஏகாந்தமான ஸ்தலத்தில் மரம், கிளை, தழைகளால் நெருங்கிய † வனத்தில் ஓராலமரத்தடியில் ‡ சின்புத்திரை தரித்து, ஜீவப்

* காசியில் மாணமடைநால் மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்னும் கருதியின் அபிப் பிராயம் இவ்விடத்தில் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

† 1. மரத்தின் நெருக்கம் வனத்தின் சிறப்பு.

2. கிளையின் நெருக்கம் மரத்தின் சிறப்பு.

3. தழைகளின் நெருக்கம் கிளையின் சிறப்பு.

இந்தவனம் மூவரை நெருக்கத்தோடு கூடியிருத்தலால் மிக்க அழகுடையதாம்.

‡ அங்குஷ்டத்தை (பெருவிரலையும் தாஜனியை (அதற்கடுத்த விரலையும்) சேர் த்தலால் பத்திராமுத்திரையுண்டாகின்றது. இதனை லோபாமுத்திரை தரீகமழக்கிரை துர்ணமுத்திரை (சின்புத்திரை) என்பர்.

பிரஹ்ம ஐக்கியத்தை † நிர்ந்தோஷங்களாயும் ஏகாக்கிர சித்தர்களாயும் உள்ள அநேக சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசஞ்செய்யும் திருகுணரகிதான. குருவைக் கண்டார்கள். அப்போது கைலாசத்தில் ஸனகாதிதருக் குபதேசித்த பரம சிவனைப்போல அவரைப் பாவித்துச் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரம் செய்து, மோக்ஷ இச்சையுடன். ** விதிப்படி சாண்டைந்து ஆறுமாதம் அவரைச் சேவை செய்தார்கள். பிறகு குருவானவர் பிரசன்னராகி அமிர்த வசனத்துடன் †† எக்காரணமாய் வந்திருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் யார்? எங்கிருந்து வந்தீர்கள்? என்று கேட்டார். அப்போது தத்துவதிருஷ்டியானவன் தம்பிமார்களுடைய குறிப்பை உள்ளத்தில் தெரிந்துகொண்டு கைகூப்பி நின்று சொல்லுகிறான்.

113. தத்துவ திருஷ்டியினால் பிரசினை செய்வதற்குக் குருவின் ஆஞ்ஞையைக் கேட்டலும் குரு ஆஞ்ஞை கொடுத்தலும்.

பகவானே ! நாங்கள் மூன்றுபேரும் பிராதாக்கள்; சபசந்ததி யென்பவரின் புத்திரர்கள். தினரும் நவீனரும் அறியாதவர்களுமாகிய நாங்கள் இருதயத்தில் அநேக அபிப்பிராயங்களை அறியவிரும்புகிறோம். (சொருபளுநத்தை யடையவிரும்புகிறோம்.) நாங்கள் கிருபைகடலாயும் கற்பகதருவிற்குச் சமானமாயும் விளங்குகிறீர்கள். நாங்கள் துக்காதினர்களா யிருக்கிறோம். உததிரவு கொடுத்தால் எங்கள் கோரிக்கைகளைத் தெரியப்படுத்திக் கொள்ளுகிறோம்.

ஸ்ரீ குரு சொல்லுகின்றார்.

சிஷ்யனே, என்வார்த்தையைக்கேள். நீ எதனைக் கேட்கின்றாயோ அதனைச் சொல்லுகிறேன். அதனால் உன்னிருதயத்திலுள்ள சந்தேகங்கள் நிவிர்த்தியாகிப் பரமானந்தமடைவாய்.

† 1. திருட்டு, வியபிசாரம், ஜீவஹிம்சை யென்னும் மூன்றும் சரீரதோஷங்களாம்.

2. பொய்மொழிதல், பிறர் நினைவு, கடுஞ்சொல், வீண்பேச்சு என்னும் நான்கும் வாக்கியத் தோஷங்களாம்.

3. இச்சை, சிந்தை, புத்தியின் மந்தத்தன்மை யென்னும் மூன்றும் மனதின் தோஷங்களாம்.

இவை நிருசிஹ்மதாபுசீய உபநிஷத்திற் சொல்லப்பட்ட பத்துத் தோஷங்களாம்.

** மூன்றாவது தாங்கத்தில் சொல்லியபடி.

†† 1. நீங்கள் மூவரும் எக்காரணமாக வந்திருக்கிறீர்கள் என்பது முதல் வினா.

2. நீங்கள் உங்களுள் என்ன ஆகின்றீர்கள் னென்பது நீங்கள் யாரென்னும் இரண்டாவது வினா.

3. எங்கிருந்து வந்தீர்களென்பது நீங்கள் யாருடைய புத்திரர்கள் னென்னும் மூன்றாவது வினா.

தத்துவதிருஷ்டியின் மூன்று பிரசினைகளில் இரண்டாவது மூன்றாவது வினாக்களுக்கு முதலிலும் முதல் வினாவிற்குப் பின்னும் விடை கொடுக்கப்பட்டது.

114. தத்துவதிருஷ்டியின் மோகக்ஷ இச்சையைக் குறிப்பிக்கும் விண்ணப்பம்.

குருவின் கருணையைக்கண்டு சிஷ்யன் இருதயத்தி லான்ந்தங் கொண்டு, தன் காரியம் சித்தியாய்விட்டதாக வெண்ணி வணக்கத்துடன் கேட்கத் தொடங்கினான்.

தத்துவதிருஷ்டி சொல்லுகின்றான்.

பகவானே, தாங்கள் கிருபாநிதியாகவும் சதாசிவனுக்குச் சமானமான சர்வஞ்ஞாயுமிருக்கிறீர்கள். அஞ்ஞானமதியுடைய நாங்கள் ஜனனமாணதி துக்கரூப சமுசாரத்திற்குப் பயப்படுகிறோம். அதன் நிவிர்த்திக்கும் பரமாத் தப் பிராப்திக்கும் உபாயத்தைச் சொல்லி யருளல்வேண்டும். அநேக சகாம வுபாசனைகளையும் கர்மங்களையுஞ்செய்தும் நாங்கள் இச்சிக்கும் பலனை யடைய வில்லை. ஆனால் மாறான சமுசாரம் அவற்றால் விருத்தியாகிறது. ஆதலால் எந்த வேறு உபாயத்தால் நாங்கள் கிருதார்த்தர்களாவோமோ அவ்வுபாயத்தைச் சொல்லியருள்க.

115. குருவின் உத்தரம். (மோகக்ஷவிச்சை பிராந்திஜந்நிய மென்பதனோடு மகாவாக்கியத்தின் உபதேசம்.)

துக்கநிவிருத்தி பரமாத்நத்திராப்தியினை மோகக்ஷமென்பர். சிஷ்யனு டைய இருதயத்தில் மோகக்ஷ இச்சை யிருப்பதைக்கண்டு அதற்குச் சாதன மான வேதத்திற் கூறியுள்ள ஞானத்தை யுபதேசிக்கிறார்.

ஞானத்தின் சொரூபம் அநேக சாஸ்திரங்களில் அநேகவிதமாய் வர்ணிக் கப்பட்டிருந்தபோதிலும், ஜீவப்பிரஹ்மபேதத்தை நிவர்த்திக்கும் ஞானமே மோகக்ஷாதனமென வேதத்திற் சொல்லியிருப்பதால் அந்த ஞானத்தையே உபதேசிக்கிறார்.

சிஷ்யனே, பரமாத்நத்தப் பிராப்தியிலும் ஜனன மாணதி துக்கரூப சமு சார நிவிர்த்தியிலும் உனக்குண்டாயிருக்கும் இச்சை பிராந்தியினாலுண்டான தென்று அறி. ஏனெனின்,

1. இயற்கையிலேயே பரமாத்நத்தசொரூபமா யிருக்கிறது. ஆதலால் அதனையடைய நீ இச்சிப்பது சரியன்று. எது கிடைக்கவில்லையோ அதனை யடைய இச்சிக்கக்கூடும். உன்னுடைய சொரூபமோ எப்போதும் பிராப்த மாகவே யிருக்கிறது. அதை யடையவேண்டுமென்று உண்டாகும் இச்சை பிராந்தியின்றி யுண்டாகுதில்லை.

2. ஜனனமாணதி சமுசாரம் எப்போதாவது உனக்கு இருக்கும்படித் தில் அதை நிவர்த்திக்க இச்சையுண்டாகலாம். ஆனால் அந்தச் சமுசாரம் சிறிதும் உன்னிடத்தில் இல்லை. ஆனதால் உண்டாகாத துக்கத்தை நிவர்த் திக்க உண்டாகுமிச்சை பிராந்தியின்றி யுண்டாகாது.

சிஷ்யனே ஜனனமரணம் அசேதனரூபப் பிரஹ்மமே நீ. ஆதலால் உன் இருதயத்தில் ஜன்மாதிகுக்கரிக்க மதிக்கவேண்டாம்.

116. பிரசினம்:—எனது ஆத்மா ஆநந்தரூபமாகுமாயின் விஷயசம்பந்தத்தில் ஆநந்தத்தின் பானம் ஆத்மாவில் வண்டாகலாகாதெனல்.
தத்துவதிருபாட கேட்கலாயினான்.

பகவானே, என் ஆத்மா ஆநந்தரூபமாயின் விஷயசம்பந்தத்தால் ஆநந்தம் ஆத்மாவினிடத்தில் தோற்றமாகாது. ஆதலால் ஆத்மா ஆநந்தரூபமன்று. ஆனால் விஷய சம்பந்தத்தால் ஆத்மாவினிடத்தில் ஆநந்தமுண்டாகிறது.

117. உத்தரம்:—ஆத்மவிழுநுக்கு அந்தர்முகவிருத்தியில் ஆநந்தம் விளங்குதலு'டு விஷயத்தில் ஆநந்தம் இல்லை எனலும்.

ஸ்ரீ குரு சொல்கின்றார்.

சிஷ்யனே, எவன் புத்தி ஆத்மரூபத்தை யறியவில்லையோ அவனுக்கு விஷயத்தி விசைச யுண்டாகிறது. இவ்விடத்தில் போகசாதனமே விஷயமெனப்படுகின்றது. ஆதலால் தப்புத்திராதிகளையும் கொள்ளவேண்டும்.

1. அவ்விஷய விச்சையினால் புத்தி சஞ்சலமா யிருக்கும். அச்சஞ்சல புத்தியில் ஆத்மசொரூபநந்தத்தின் பிரதிபிம்பம் விளங்குகுதில்லை.

2. இச்சித்தவிஷயம் கிடைத்தவுடன் உணராத் திரம புருஷனது புத்தி ஸ்திரப்பட்டு அதன் விருத்தி அந்தர்முகமாகின்றது. அந்த அந்தர்முக விருத்தியில் ஆத்மாவின் சொரூபநந்தம் பிரதிபிழ்க்கிறது.

அந்த ஆத்ம சொரூப ஆநந்தத்தின் புத்திபத்தை யறுபவிக்கிற புருஷனுக்கு “எனக்கு விஷயத்தா லாநந்த சபிரபித்த”றென்று * பிராந்தி யுண்டாகிறது. ஆனால் விஷயத்தி லாநந்தமில்லை.

1. ஒருகால் விஷயத்தி லாநந்த முண்டாமாயின், ஒரு விஷயத்தி லாநந்த மடைந்தவனுக்கு மறநொரு விஷயத்தில் விசை யுண்டாகுமபோதும், முந்திய ஆநந்தம் இருந்துகொண்டே யிருக்கவண்டும். ஆனால் அநுபவத்தில் அப்படியில்லை. நமமுடைய கிரமப்படி இரண்டாவது விஷயத்தி னிச்சையால் புத்தி சஞ்சலப்படுவதால் அச்சஞ்சல புத்தியில் சொரூபநந்தத்தின் பிரதிபிம்பம் விளங்குகுதில்லை.

* ஆத்மசொரூப ஆநந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்தை அறுபவித்துப் புருஷனுக்கு விஷயத்தில் ஆநந்தத்தின் பிராந்தி யுண்டாகின்றது. அது, நாய்க்குப் பசையற்ற எலுநீபைக் கடித்ததுத் தனது நாடையிலிருந்துவும் இரத்தத்தைச் சுவைக்க அவ்வெலும்பிலிருந்து வருஷதாகப் பிராந்தியுண்டாவதுவாஸம்.

98 ஞானி-விஷயஇச்-முன்கிர-விளக்கண்-இல்லை-நான்நாவது

2. விஷயத்திலேயே ஆரந்தம் உண்டாயின், ஒருவனுடைய பிரியமான புத்திரன் அல்லது மிகுந்த பிரியமு மறநெருவன் வெகுதூரம் தேசாந்தரம் போயிருந்து வந்தவுடன் அவர்பார்த்தவுடனே முதலில் உண்டாகும் ஆரந்தம் எதுவோ அது மறுபடி எப்போதும் இருப்பதில்லை. அது மாறாமல் நீடித்திருக்கவேண்டும். எனின் அந்த ஆரந்தத்துக்குக் காரணமான புருஷன் சமீபத்திலேயே ிக்கூன். ஆனால் அதுபவத்தில் அப்படி நீடித்திருப்பதில்லை. நம்முடைய மமாகவே முதலிறான் ஆரந்தம் பொருதுகின்றது; எப்போதும் சம்பந்தமில்லை. ஏனெனின் ஒருமுறை புருஷனைக் கண்டவுடன் விருத்தி ஸ்பந்திடுகிறது. மறுபடியும் விருத்தி வேறுவிஷயத்திற் சென்று சஞ்சலப்படுதல் முநதிய ஆரந்தம் விளங்குகிறதில்லை ஆதலால் பதார்த்தத்திலாநந்தமில்லை.

3. அல்லது விஷயத்தில் ஆரமுளதாயின் சமாதியி லுண்டாகிற போகாரந்தத்தின் விளக்கமுண்டாகாது. ஏனெனின், சமாதியில் ஓர் விஷயசம்பந்தமு மில்லை.

4. † அல்லது விஷயத்திலேயே ஆரந்த முளதாயின் சமுத்தியி லாநந்தத்தின் பானமுண்டாகலாகாது. எனின் சமுத்தியிலும் ஒருவிஷயத்தின் சம்பந்தமுமில்லை. ஆதலால் விஷயத்தி லாநந்தமில்லை. ஆனால் ஆத்ம சொரூபாநந்தம் முழுவதும் விளங்குகிறது. இதனானான் “ஆத்மசொரூபாநந்தத்தைக்கொண்டு யாவரும் உருப முடையவராகின்றனர்” என்று வேதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சிஷ்யனே, ஆரந்த சொரூபம் ஆத்மாவென்றறி. விஷய சம்பந்தத்தினால் அது பிரகடமாகிறது இது இணையிலலாத சித்தாந்தம் உதனை யான் உனக்கு இப்போது சொன்னேன். இதில் உனக்குச் சந்தேகம் உளதாயின் அதை மனதில் வைக்காமல் என் றுக்குத் தெரிவி. நான் அதற்குத்தரம் சொல்லுகிறேன்.

118. பிரசினம் பிரா
அதன் சம்பந்தம் எனக்கு விஷயத்தின் இச்சையும்
அதன் சம்பந்தம் தத்தால் முன்கிரமப்படி சுகத்தின்
விளக்கமு முண்டாகிறதா? இல்லையா? எனலும்.
தத்துவ இருஷ்டி கேட்கலாயினான்.

பகவானே, தாங்கள் முன் விஷயசம்பந்தத்தால் ஆத்மாநந்தத்தினது ஞானத்தின் கிாமத்தை முன் சொன்னீர்கள் அது அருஞானிகுருச் சொன்னீர்கள்; ஞானிக்குச் சொல்லவில்லை. ஏனெனின் எவன் புத்தி ஆத்ம சொரூபத்தினும் விமுகமாயிருக்கின்றதோ, அவனைப்பற்றி நீங்கள் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறீர்கள்.

* சித்தத்தின் ஏகாக்ஷரத்தன்னை மாயாகிய யோகத்தினால் வெளிப்படக்கூடிய ஆரந்தம்.

† சமாதி திருஷ்டாந்தம் சர்வலோகத்திலும் அதுபவத்திற்கு விஷயமன்றென்னும் தத்துவமண்டலமூல வேறு திருஷ்டாந்தம் கூறியிருக்கிறார்.

கிறீர்கள். இப்படிப்பட்டவன் அஞ்ஞானியே யல்லாமல் ஞானியல்லன். ஆதலால் தாம் இப்போது ஞானிகளுக்கு விஷயத்தில் இச்சையும் விஷயசம்பந்தத்தால் முறையியபடி சுகத்தின் விளக்கமும் உண்டாகின்றனவா? இல்லையா? வென்பதைச் சொல்லியருள்க.

119. உத்தரம்:—இருவகை ஆத்மவிழுநர் உளரெனல், விஷயநந்தம் சொருபநந்தத்தினும் வேறன்றெனல்.

ஸ்ரீ குரு சொல்லுற்றார்:—

செஷ்யனே, நீ மனதையும் காதையும் சாவதானமாக்குக்கேள்.

முன்னே நாம் எந்த ஆத்மவிழுகளைச் சொன்னோமோ, அவன் அஞ்ஞானியே ஆகான். ஆனால் ஞானியினுடைய புத்தியும் எப்போது வியவகாரத்தில் வந்து விடுகிறதோ, அப்போது அவன் தத்துவத்தை மறந்து விடுகிறான். அந்தக்காலத்தில் ஞானியும் ஆத்மவிழுகளே யாகின்றான். ஞானியின் புத்தி எப்போதும் ஆத்மகாரமாயிருக்குமாயின், அவனுக்குப் போஜனாதி வியவகாரஞ் சம்பவியாது. ஆதலால், ஆத்மவிழுக புத்தி இருவருக்கும் பொருதுகின்றது.

அஞ்ஞானியின் புத்தியோ எப்போதும் ஆத்மவிழுகமா யிருக்கிறது. ஞானியின் புத்தி ஆத்மவிழுக மாகும்போது, விஷயத்தி லிச்சை, விஷயசம்பந்தத்தால் ஆத்மசொருபநந்தத்தின் விளக்கம் என்பவை அஞ்ஞானிக் குண்டாவதுபோல ஞானிகளுக்கு முண்டாகின்றன. ஆனால் இவ்வளவு பேதமாய்:—

* ஜாக்ருதாகாரவிருத்தி யுண்டாகும்போது ஸ்வப்பனாகார விருத்தி யுண்டாகிற தில்லை; ஸ்வப்பனாகாரவிருத்தி யுண்டாகும்போது ஜாக்ருதாகார விருத்தி யுண்டாகிற தில்லை. அதுபோல ஞானியின் புத்தியும் ஆத்மகார மாகும்போது அநாதமாகாரமாகிறதில்லை; அநாதமாகார மாகும்போது ஆத்மகார யாகிறதில்லை.

ஓரே அந்தக்கரணத்தில் ஒரேகாலத்தில் பின்னவிஷயவடிவ ஸாமானிய விசேஷ ரூப இரண்டு விருத்திக ளுண்டானாலும், விசேஷரூப இரண்டு விருத்திக ளுண்டாகா. ஆதலால் வேறுவியவகாரத்தில் பொருந்தியுள்ள புருஷன் பெட்டியில் கையை வைத்துக் கொண்டே பணத்தை மறந்துவிடுகிறான், மீண்டும் விவகாரமமுடியவே அப்பணத்தின் நினைவு வருகிறது. அதுபோல ஞானியின் புத்தியும் வியவகாரத்தில் விசேஷமாய்ப் பொருந்தி யுள்ளபோது, தத்துவத்தை மறந்து வியவகாரம முடிந்தவுடன் தத்துவத்தின் நினைவைக் கொள்ளுகிறது.

இதனற்றான் பகவான் பாஷிபகாரப் பிரஹ்மருத்திர பாஷிபசத்தில் முதல் அத்தியாயத்தின் முதல் பாதத்தில் “வியவகாரத்தில் ஞானியும் டசுவெனனும் அவிவேகி களைப்போல வியவகரிக்கிறான்” என்று சொல்லியிருக்கிறார் இச்சூல மேல் எழுதி யுள்ள பொருள் டொருத்தமுடையதாம்.

100 ஜன்மாதி துக்கங்கள் எவற்றின்கண் உள எனல். [நாட்காவது]

1. விஷய சம்பந்தத்தால் விளங்கு மாநந்தம் தன் சொரூபநந்தத்திற்கு வேறன்று? ஆனால் அதன் ஆபாசமே என்று ஞானி அறிகிறான். இதனால் விஷயபோகத்திலும் ஞானிக்குச் * சமாதி சித்திக்கிறது.

2. அஞ்ஞானியோ தன் சொரூபமே ஆநந்தமென்றறிகிறதில்லை.

3. உண்மையில் இருவருடைய சொரூபமும் ஆநந்தமாம். விஷயத்தில் கேவலம் அஞ்ஞானிக்குப் பிராந்தியுண்டாகிறது.

120. ஜன்மாதி துக்கங்கள் எவற்றின்கண் உள? எனல்.

சிஷ்யன் கேட்கலாயினான்:—

சுவாமின், “நீ (360-363) பாமாநந்த சொரூப” மென்று தாங்கள் முன் சொன்னதை நான் நன்றாக அறிந்தேன்.

“ஜனன மாணகி சமுசாரூப துக்கம் என்னிடத்தி லில்லாமையால் அதன் நிவிர்த்தி பொருந்தா” தென்று தாங்கள் சொன்ன விஷயத்தில் ஒரு சந்தேகமுள்ளது:—ஜன்மாதி துக்கம் என்னிடத்திலேயாயின், எனக்கு வேறாகிய எதனை இச்சமசாரம் ஆசிரியிக்குகொண்டிருக்கிறதோ, அதனைத் தாங்கள் தயைசெய்து காட்டவேண்டும். அதைத் தெரிந்துகொள்வதில்

* சொல்லப்பட்ட இந்தச் சமாதி எதுவோ அது, தெரிந்து கூடிய திருடனைப்போல விஷயத்தில் தோஷதிரஷ்டிவடிவ விவேகத்தின் விழிப்பினாலும், மிதசியாபுத்திவடிவ திடவைராக்கியமிருத்தலினாலும், பததமுத மகிபாலனைப்போலசொற்ப்போகத்தினால் சந்தோஷத்தினாலும், கொலை செய்தற்குரிய புருஷனது போகத்தைப்போல பரிணாமத்தில் போகம் துக்கத்திற்கு ஏதுவாமென்பதின் ஞானமுண்டாதலால் திடராகமின்மையினாலும், விஷயநந்தம் சொரூபநந்தத்தினும் வேறாகாமையினது விளக்கத்தினாலும் (ஆத்மாநந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்திற்கு றேறாக விஷயத்தில் முற்றும் ஆநந்தமின்மையினது ஞானத்தினாலும்) சொரூபத்தின் அநுநதான வடிவ சமாதியினது குணத்தின் சமத்தன்மையினால் “இந்தப் புருஷன் சிவகம்” என்பதைப்போல கௌணமாம் (உபசாரமாதிரிமாம்).

அல்லது—எங்ஙனம்:—பாலர்கள் தமதுபாதத்தின் வீரலைச சுவைக்கின்றார்கள். பல்லின்றிய விருததபுருஷன் தனது உதடுமாததிரத்தைச் சுவைக்கின்றான். அவர்கள் அந்நியவிஷயபோகத்திற்குப் பாகமுடையவர்களல்லா அங்ஙனமே, ஞானியும் சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமின்றிய விஷயபோகத்தைச் செய்கின்றவரையுடைய சொரூபத்தின் அநுசந்தானத்தினால் இராகமின்மையின் அவனுக்கு விஷயபோகத்தில் சமாதி சொல்லப்படுகின்றது. அது விசேஷபததோடு கூடியதாயிருந்தலின் மிகத் தமமான விஷயசமாதியாம். ஆதலால் நாயின் பாததிரத்தில் வார்க்கப்பட்ட பாலப்போல இதன் விஷயம் ஆதரஞ் செய்யத்தக்கதன்று; ஆனால் ஞானிக்கு உபேக்ஷிக்கத்தக்கதாம். கூணிக விஷயநந்தமாயிருத்தலாலும், தேகாபிமான வடிவ ஆவரணத்தின் அபாவத்தினாலும் சுத்த சிவமாததிர வாசனையின் இருப்பினாலும் ஞானியின் மனம் யாண்டுச் செல்லுகின்றதோ, ஆண்டுப் பாதரகையோடு கூடிய புருஷனுக்குத் தோலால் மூடப்பட்ட பிருதிவியினைப்போல சமாதியிருக்கிறது இவ்வாத்தம் பாலபோதத்தின் ஒன்பதாவது உபதேசத்தில் பிரமாணத்தோடு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. விருப்புள்ளார் ஆண்டுக் காண்க.

அதனிடத்தில் சம்சார துக்கத்தைக் கண்டு என்னிடத்திலில்லையென்று கொள்வேன்.

121. உத்தரம்:—ஜன்மமுதலிய துக்கம் ஓரிடத்து மில்லையெனல்.

ஸ்ரீ குரு சொல்லவற்றார் —

சிஷ்யனே, ஏன் வார்த்தையைக் கேள். அதனால் உன் சந்தேகங்களெல்லாம் நிவிர்த்தியாகும். ஜகத்தின் அத்தியந்தாசம உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும் வேறிடத்திலும் இல்லை.

122. பிரசினம்:—துக்கம் ஓரிடத்துமில்லையெனின் பிரத்தியக்ஷமாக ஏன் தோற்றுகின்றது? எனல்.

தத்துவதிருஷ்டி சொல்லலாயினான் —

ஐயனே, ஜன்ம மரண முதலிய சமூகார துக்கம் என்னிடத்திலும் பிறரிடத்திலும் ஓரிடத்திலும் இல்லையெனின், ஏன் பிரத்தியக்ஷமாகிறது? இல்லாத வஸ்து தோற்றது. மலடிமகனும் ஆகாச ஷுப்தமும் தோற்றதுபோலச் சமூகாரமு மில்லையாயின் தோற்றலாகாது. ஜன்மமுதலிய சமூகாரம் தோற்றுகின்றது. ஆதலால் “ஜன்மாதி சமூகாரரூப துக்கம் இல்லை” யென்று சொல்லுதல் பொருந்தாது.

123. உத்தரம்:—ஆத்மாவை யறியாததினால் தோற்றுதலும் இரஜ்ஜு சர்ப்ப திருஷ்டாந்தமும்.

ஸ்ரீ குரு சொல்லவற்றார் —

ஜன்மாதி ஜகததுப் பரமாத்மாத்மாவில்லையாயினும், ஆத்மாவைப் பிரஹ்ம சொருபமென்று அறியாததினால் மிததையாகத் தோற்றுகிறது. எங்ஙனம் சொப்பன பதாரததம், ஆகாசத்தில் கருமை, ரஜ்ஜுவிற சாபாய என்பன பரமாத்மமாக இல்லாமலிருந்தும் பொய்பாகத் தோற்றுகின்றனவோ, அங்ஙனமே ஜன்மாதி ஜகததுப் பரமாத்மாத்மாவில்லை; மிததையாகத் தோற்றுகின்றது.

124. பிரசினம் —இரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம் எப்படித் தோற்றுகின்றது? எனல்.

தத்துவதிருஷ்டி கேட்கலாயினான்:—

ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம் மிததையாம். அதுபோல ஆத்மாவில் சமூகார துக்கம் மிததையாமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆண்டுத் திருஷ்டாந்த ஞானமின்றித் தாஷ்டாந்த (சிதாந்த) ஞானமுண்டாகாது. ஆதலால் “ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம் எப்படித் தோற்றுகிறது?” என்பது திருஷ்டாந்தத்தில் பிரசினம் (கேள்வி).

* ரஜ்ஜுவில் கற்பித சர்ப்பத்திற் ற வியாவகாசிக சததையினால் அத்தியந்தாபாவ மிருக்கிறது. அங்ஙனமே பிரஹ்மத்திற் கற்பிதமான ஜகத்திற்குப் பரமாத்ம சத்தையினால் அத்தியந்தாபாவ மிருக்கிறது. அதுவே ஜகத்தின் நித்தியரிவருத்தியாம்.

125. கேள்வியின் அபிப்பிராயம். 125-130.

பூண்டி ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம், கிளிஞ்சிலில் வெள்ளி முதலியன பிரமமா விருக்கின்றனவோ; ஆண்டு நான்கு மதங்களைக் கேட்டிருக்கின்றேன்.

1. சூனியவாதிகள் அசத்தியாதி கூறுவர்.
2. கூணிக விஞ்ஞானவாதிகள் ஆத்மக்கியாதி கூறுவர்.
3. நியாயவைசேஷிக மதஸ்தாகன அந்நியதாகியாதி கூறுவர்.
4. சாங்கியப் பிரபாகரர்கள அக்கியாதி கூறுவர்.

126. 1. அசத்தியாதி.

ஆண்டுச் சூனியவாதியின் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம் அத்தியந்தம் அசத்தாக இருக்கிறது. அப்படியே வேறிடத்திலும் அத்நியந்தம் அசத்தாக இருக்கிறது. இப்படி அத்நியந்தம் அசத்தாயிருக்கிற சர்ப்பத்தின் பிரதி ரஜ்ஜுவேசத்திலுண்டாகிறது. இதனை அசத்தியாதி பென்பர். அத்தியந்தம் அசத்தாயிருக்கிற சாப்பத்தின் கியாதி அதாவது விளக்கமும் சொல்லுதலும் அசத்தியாதி எனப்படும்.

127. 2. ஆத்மக்கியாதி.

விஞ்ஞானவாதியின் அபிப்பிராயம் இதுவாம் —ரஜ்ஜுவிடத்திலும் அப்படியே வேறிடத்திலும் புத்திக்கு வெளியில் ஓரிடத்தும் சாப்பமில்லை. சகல பதார்த்தமும் புத்திக்கு வேறாக இல்லை. சகல பதார்த்தங்களின் ஆகாரத்தையும் புத்தியே தரிகிறது. அந்தப்புத்தி கூணிக விஞ்ஞானரூபமாக இருக்கிறது. கூணிகரதோறும் உற்பத்தி நாசங்களை யடையும் விஞ்ஞானம் எதுவோ அதுவே (புத்தி) சாப்பரூபமாகப் பிரதிதியாகிறது. இதற்கு ஆத்மக்கியாதியென்று பெயர். ஆதமா என்றால் கூணிக விஞ்ஞானரூப புத்தி, அதன் கியாதியென்பது தோற்றமும் + சொல்லுதலுமாம்.

128 3. அந்நியதாகியாதி. 128-129.

நையாயிக வைசேஷிகர்களது அபிப்பிராயம் இதுவாம்.—புற்றுமுதலிய இடங்களில் மெய்யான சாப்பம் இருக்கிறது. அது நேததிரத்தினுற பார்க்கப்படுகிறது. நேததிரதோஷ பலத்தினால் சாப்பம் சமீபத்தில் எதிரில் தோன்றுகிறது. மெய்யான சாப்பத்திற்கும் நேததிரத்திற்கும் மத்தியில் சுவர்முதலிய மறைவுகளிருந்தபோதிலும் தோஷசகித நேததிரத்தினால் மறைபட்ட சாப்பமும் பார்க்கப்படுகிறது.

* அசத்தியாதியின் விசேஷகூற்றும் கண்டநமும் விருத்திரதாவலியின் பத்தாவது ரத்தந்திற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன, விருத்திப்பிரபாகரத்தின் ஏழாவது பிரகாசத்திலும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன

† ஆத்மக்கியாதியை விசேஷமாய்க் கூறுதலோடு கண்டித்தல் விருத்திரதாவலியின் புதினோவது ரத்தந்திலும், அவ்வனமே விருத்திப்பிரபாகரத்தின் ஏழாவது பிரகாசத்திலும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இதிலேர் சங்கை:—

தோஷத்தினால் சாமர்த்தியம் குறைகிறதே யன்றி விருத்தியாகிறது. ஜடாக்கினியின் ஜீர்ணஞ்செய்யுஞ் சாமர்த்தியம் வாத பித்த சுபத்திவக ளால் குறைவதுபோல, நேத்திரத்தின் சாமர்த்தியமும் கிமிர (இருள்) முத லிய தோஷங்களால் குறையவேண்டியது. புறறு முதலிய இடங்களிலுள்ள சர்ப்பத்தின் ஞானம் தோஷசுகித நேத்திரத்தா லுண்டாவதாகச் சொல்லப் பட்டது. அங்குச் சுதத நேத்திரத்திற்கு பிறவிடத்திலுள்ள பொருளின் பிரத்தியக்ஷஞான முண்டாகாது; ஆனால் தோஷசுகித நேத்திரத்திற்கு உண் டாகும். ஆதலால் “தோஷமுள்ள நேத்திரத்துக்குச் சாமர்த்தியம் அதிக மாகிறது” என்று கொள்ளுதலில் ஓர் திருஷ்டாந்தமுமில்லை.

அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின, சிலருக்குப் பித்ததோஷத்தினால் ஓர்விதரோக முண்டாகும்போது நான்கு மடங்குண்டாலும் திருத்தியாகி தில்லை. பித்ததோஷத்தினால் ஜடாக்கினியின் ஜீர்ணிகமும் சக்தி அதிகப்படு கிறதுபோல, நேத்திரத்திலும் இருள் முதலிய தோஷங்களால் வேறிடத்தி (மறைவி) விருக்கும் சாபபத்தின் பிரத்தியக்ஷஞ செய்பதற்குச் சாமர்த்தியம் விருத்தியாகிறது.

இவ்விதத்தால் புற்று முதலிய ஸ்தலங்களில் இருக்கப்பட்ட சர்ப்பம் அந் நியதா அதாவது வேறுபிரகாரமாய் எதிரிலிருக்கிற ரஜ்ஜுவில் கியாதி (தோ ற்றுதலும், சொல்லுதலும்) ஏதுவோ அது * அந்நியதாக்கியாதி எனப்படும்.

129 † சிந்தாமணிகாரர்மதம் இதுவாம் —தோஷமுள்ள நேத்திரத்தினால் புற்றிலுள்ள பாம்பு பாக்கபபிமாயின், மத்தியிலுள்ள வேறு பதார்த்தங்களும் ‡ பாக்கப்படவேண்டும். ஆதலால் மறைவிவிருக்கிற பொருள் நேத்திர த்தினால் அறியப்படமாட்டாது. ஆனால் தோஷமுள்ள நேத்திரத்திற்கு ரஜ்ஜு வானது தன் சொரூபமாக விளங்குகிறதில்லை; சாபபரூபமாக விளங்கு கிறது. ஆதலால் ரஜ்ஜுவின் அநநியதா அதாவது வேறுவிதமாய் சர்ப்பரூப மான கியாதி (தோற்றமும் சொல்லுதலும்) அந்நியதாக்கியாதி யெனப்படும்.

* இது பிராசீனமதம். இந்த மதத்தில் ஓரிடத்திலிருக்கிற வஸ்து வேறொரு இடத் தில் தோற்றவதே பிராந்தி என்று சொல்லப்படுகிறது சித்தாந்தத்திற் சொல்லிய அர்த்தாத்தியாஸ ஞானத்தியாஸரூபப் பிராந்தி இம்மதத்தில் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.

† இது சிந்தாமணியென்னும் நூலிற்குக் காததாவாகிய நவீன வையாய்கர்மதமாம். இம்மதத்தில் ஒருவஸ்து வேறு ரூபமாய் தோற்றுவதாகிய ஞானத்திபாசமே பிராந்தி எனப்படுகிறது. இவ்வநநியதாக்கியாதியின் விசேஷமாகுற்றும் கண்டறும் விருத்திரக்ஷ வலியின் பன்னிரண்டாவது ரத்தத்திலும், விருத்திப்பிரபாகரத்தின் ஏழாவது பிரகாசத் திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

‡ சாகக்ஷையில் உள்ள வெள்ளி சுத்திதேசத்தில் விளங்குமாயின், ஆண்டுக் கடையும் அதில் உள்ள சகலசாமக்கிரியோடு கூடிய வியாபாரியும் தோஷவெலியால் தோற்றுதல்வேண்டும்; அங்ஙனம், தோற்றுகிறதில்லை.

130. 4. அக்கியாதியும், முற்கூறிய மூன்று மதங்களின் கண்டநமும்.

அக்கியாதிவாதியின் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—

1. அசத்கியாதி மதப்படி அசத்தின் தோற்ற முண்டாகும் பகஷத்தில், மலரிமகன் முயிர்கொம்பு முதலியனவும் தோற்றவேண்டும். அப்படி தோற்ற மையால் அசத்தியாதிமதம் பொருத்தமுடையதன்று.

2. கூணிகளினுள்ளவாதியின் மதப்படி கூணிகந்தோறும் மாறும் புத்தி சர்ப்பாகாரத்தைத் தரிக்கும் பகஷத்தில் கூணிகளுக்குமேல் அசசர்ப்பத் தோற்றலாகாது. ஆனால் அநுபவத்தில் பிரமமுள்ளவரையில் அசசர்ப்பத் தோற்றுகிறது. ஆதலால் ஆத்மக்கியாதி மதம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதன்று.

3. அந்நியதாக்கியாதியின் முதற்கிரமம் சிந்தாமணிகாரமுடைய அந்நிய தாக்கியாதி மதத்தினுள் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் சிந்தாமணிகாரர் மதப்படியும் அந்நியதாக்கியாதி மதம் அசங்கதமாம். ஏனெனின் ஞேயாது சாரமாக ஞானமுண்டாகிறது. “ஞேயம் ரஜ்ஜு, ஞானம் சர்ப்பத்தினது” என்று கூறுதல் முற்றும் விரோதமாம். ஆதலால் இரதக்கிரமம் மதிக்கத்தக்க தாம்:—யாண்டு ரஜ்ஜுவிற சர்ப்பப்பிரம முளதோ ஆண்டு நேத்திரத்திற்குத் தன் விருத்திவாயிலாக ரஜ்ஜுவுடன் சம்பந்தமுண்டாய், ‘இது’ என ரஜ்ஜுவின் சாமானிய ஞானமுண்டாகிறது. சர்ப்பத்தின் ஸ்மரணையு முண்டாகிறது. “இது சர்ப்பம்” என்பதில் இரண்டு ஞானங்களுள்:—

1. “இது” என்னும் அமசமோ ரஜ்ஜுவின் சாமானியப் பிரத்தியக்ஷ ஞானமாம்.

2. “சர்ப்பம் இருக்கிறது” என்பது சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதி ரூப ஞான மாம்.

இவ்விதத்தால் “இது சர்ப்பம்” என்பதில் இரண்டு ஞானங்களுள். ஆனால் பிரமாதாவின் பயதோஷமும் பிரமாணத்தின் இரூப தோஷமுகிய இவைகளின் பலத்தினால் “எனக்கு இரண்டு ஞானங்களு முண்டாயிருக்கின்றன” என்று புருஷனாக விவேகமுண்டாகிறதில்லை. “இது” எனும் அம்சமான ரஜ்ஜுவின் சாமானியஞானம் யதாரததமாம். முன்பார்த்த சர்ப்பத்தின் ஸ்மரணரூபஞானமு முண்மையேயாம் என்றாலும், “எனக்கிரண்டு ஞானங்க ஞண்டாயின, அவைகளில் ரஜ்ஜுவின் சாமானியப் பிரத்தியக்ஷ ஞான மொன்று; சர்ப்பத்தின் ஸ்மரணரூபஞான மொன்று” என்னும் விவேக முண்டாகிறதில்லை. இவ்விண்டு ஞானங்களின் அவிவேகத்துக்குச் சாங்கியப்பிரபாகர மதத்தில் பிரமமென்பர். பிரமமுண்டாகிற இடங்களிலெல்லாம் இப்படியே அறியவேண்டும்.

“இந்தக் கிரமமாக ரஜ்ஜு முதலியவற்றில் சர்ப்பாதிப் பிரமமுண்டாகு மிடத்தில் நான்குமதங்களைக் கேட்டிருக்கிறேன். அவற்றில் உத்தமமான

தைச் சொன்னால் நான் அதைக் கொள்ளுகிறேன்” என்பது சிஷ்யனது பிரசினம்.

124-130 பிரசங்கங்களிலுள்ள பிரசினத்தின் உத்தரம் 131 - 146.

131. அக்கியாதிமதகண்டனம் 131-132.

குரு சொல்லுவற்றூர்.

சிஷ்யனே, அந்த நான்கு மதங்களுக்கும் வேறுகப் பிரமஸ்தலத்தில் அநீர் வசனீயக்கியாதி யென்னும் ஸீந்தாவது மதம் ஒன்றுண்டு. அசக்கியாதி, ஆத்மக் கியாதி, அந்நியதாக்கியாதி, அக்கியாதியென்னும்* நான்கு மதங்களும் யுக்தி யில்லாதனவாம்.

எங்ஙனம் பின்பின் மதநிரூபணத்தில் முன் முன்றுமதங்களும் அசங்கத மெனப்பட்டனவோ, அங்ஙனமே அக்கியாதிமதமும் அசங்கதமாம். ஏனெ னின், “இது சர்ப்பம்” என்னும் ஞானத்தில்,

1. முதலில் “இது” என்னும் அம்சமோ இரஜ்ஜுவின் சாமாநியமாகிய பிரத்தியக்ஷமாம்,

2. “சர்ப்பம்” என்பது முன்பார்த்த சர்ப்பத்தின் ஸ்மரணரூபஞானம்.

இது அக்கியாதிவாதியின் மதமாம். ஆண்டு முன்பார்த்த சர்ப்பத்தின் ஸ்ம ரணையினையே அங்கீகரித்து, எதிரிலிருக்கும் ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பஞானத்தை அங் கீகரியாவிடின, எதிரிலிருக்கும் ரஜ்ஜுவைக்கண்டு புருஷன் பயபபட்டு ஓடு கிறான். அநதப பயமும் ஓடுதலும் முண்டாகலாகாது. ஆதலால் எதிரிலிருக்கும் ரஜ்ஜுவிற்குள் சர்ப்பம் தோறறுகிறது; முன்பார்த்த சர்ப்பத்தின் ஸ்மரண மூண்டாகிறதில்லை.

132. அல்லது,

ரஜ்ஜுவின் விசேஷவடிவமான யதார்த்தஞானமுண்டானபிறகு, “என க்கு ரஜ்ஜுவினிடத்தில் மிததியாசர்ப்பம் தோற்றியது” என்று புருஷனுக்

* மேற்சொல்லிய நான்கு மதங்களன்றிச் சக்கியாதி என்று பூர்வபக்ஷிகளின் ஸீந் தாவது மதமொன்றுண்டு அமதப்படிச் சுகதியின் அவயவங்களோடு இரஜதத்தி னவ யவமும் எப்போது மிருக்கின்றது சுத்தியின் அவயவம் சததியமாயிருப்பதுபோல இரஜ தத்தின் அவயவமும் சததியமாம்; மித்தையன்று. தோஷத்தோடுகூடிய நேத்திர சம்பந் தத்தால் சித்தாந்தத்தில் அவித்தையில் பரிணாமமாக அநிர்வசனீய ரஜதம் உண்டாவது போல, தோஷத்தோடுகூடிய நேத்திர சம்பநதத்தால் இரஜதாவயவத்தினின்று சத்திய ரஜதமும் உண்டாகின்றது. சித்தாந்தத்தில் அதிஷ்டான ஞானத்தால் அநிர்வசனீய ரஜதம் நிரூபத்தியாவதுபோல, சுத்திஞானத்தால் சத்திய ரஜதமும் தனது அவயவத் திற் றெும்சமாகிறது. இம்மதமும் தள்ளத்தக்கது. ஏனெனின், சுத்தி ரஜத நிரூஷ்டாந் தத்தினால் பிரபஞ்சம் மித்தை என்னும் அநுயிதி உண்டாகின்றது. சத்கியாதி வாதத் தில் சுத்தியில் இரஜதம் சத்தியமாம் இதைத் திருஷ்டாந்தமாக வைத்துக்கொண்டு பிரபஞ்சத்தில் மிததியாத்துவசித்தி பெறுவது முடியாது. இன்னும் இந்தமதத்தில் அநேக தோஷங்களுள். கண்டிக்கும் யுக்திகள் கடினமாகையால் இங்கு எழுதப்படவில்லை.

ஞாண்டாகும் பாதத்தினாலும் ரஜ்ஜுவினிடத்திலேயே சர்ப்பம் பிரதிதியாகிறது; முன்பார்த்த சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகிறதில்லை.

2. இது “சர்ப்பம்” என்னுமிடத்தில் ஒரேஞான முண்டாகிறது; இரண்டுஞானங்க ஞாண்டாகிறதில்லை.

3. ஒரேகாலத்தில் அநதக்கரணத்தில் ஸ்மரணரூப ஞானமும் பிரத்தியக்ஷரூப ஞானமும் உண்டாகமாட்டா.

ஆதலால் அக்கியாத்மதழம் நழ்நும் அசங்கதமாம். இந்நான்கு மதங்க ளின் லக்ஷணங்களும் கண்டனமும் விவரணம், ஸ்வாராஜ்யசித்தி முதலிய கிரந்தங்களில் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. யுக்திகள் கடினமாயிருத்தலால் ஜிஞ்ஞாஸுவுக்குச் சுருக்கமாக அவற்றின் தன்மைமாத்திரம் சொல்லப்பட்டது; விரிவாயெழுதப்படவில்லை.

133. 5. சித்தாந்தத்திலுள்ள அதிர்வசனீயக்கியாதியின் தன்மை.

சித்தாந்தத்தில் அதிர்வசனீயக்கியாதி யுள்ளது. அதன் தன்மை இதுவாம்:— அநதக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திராதியாயிலாக வெளிப்பட்டு விஷயசமானாகாமாகிறது. அதனால் விஷயத்தின் ஆவரணம் நீங்கி விஷயந் தோற்றுகிறது. அதற்கு(ச ரூரியாதி)ப பிரகாசமும் சாதகமாயிருக்கிறது, பிரகாசமின்றிப் பதார்த்தம் விளங்குகிறதில்லை.

யாண்டு ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பப்பிரம முண்டாகின்றதோ, ஆண்டு அநதக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திரவாயிலாக வெளிப்படுகின்றது; ரஜ்ஜுவுடன் அதன் சமபந்தமு முண்டாகிறது. ஆனால் † இருள்முதலிய தோஷங்கள் பிரதி

* இதனை விசேஷமாகக் கூறுதலும் கண்டித்தலும் விருத்திரநாவலியின்பதின் மூன்றாவது மந்தத்திலும் விருத்திப்பிரபாகரத்தின் ஏழாவது பிரகாசத்திலும் செய்யப்பட்டுள்ளன.

† இருள் சப்தத்தால் மந்தாந்தகாரமும் கொள்ளத்தக்கது ஏனெனின் தோஷமின்றிய கண்ணுடையவனுக்கு நல்ல வெளிச்சத்தில் ரஜ்ஜுமுதலிய அதிஷ்டானத்தினது விசேஷரூபத்தின் அஞ்ஞானம் உண்டாகிறதில்லை.

காடாந்தகாரத்தில் அதிஷ்டானத்தின் சாமானியவடிவமான “இதந்தை” யின் ஞானமுண்டாகிறதில்லை. அதிஷ்டானத்தின் சாமானியரூப ஞானமின்றியும் விசேஷரூப அஞ்ஞானமின்றியும் அததியாஸ முண்டாகிறதில்லையென்னும் வார்த்தை முன் இரண்டாவது தரங்கத்தில் அததியாஸத்தின் பிரசங்கத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மந்தாந்தகாரத்தில் விசேஷரூபத்தின் அஞ்ஞானமும் சாமானியரூபத்தின் ஞானமுமாகிய இரண்டும் பொருந்துகின்றன. ஆதலால் நேத்திரத்தினது விஷயத்தின்கணுள்ள அத்தியாஸத்தில் மந்தாந்த காரத்தின் அபேகை யிருத்தலின் அதுவும் கொள்ளப்படும். நேத்திரத்தின் மந்தத்தன்மை வடிவ தியிரதோஷமும் கொள்ளப்படும். இரண்டில் ஒன்றானதாயின் அப்போது பிரமமுண்டாம் முதலிய என்னும் சொல்லால் காமாலைமுதலிய நேத்திரத்தின் ரோகங்களும் கொள்ளப்படும்.

பந்தகமா யிருக்கின்றன. ஆதலால் விருத்தியின் சொரூபம் ரஜ்ஜுவின் சமான காரமாகிறதில்லை. அதனால் ரஜ்ஜுவின் ஆவரணம் நசமாகிறதில்லை.

இவ்விதத்தால் ஆவரண பங்கத்தின்பொருட்டு விருத்தியின் சம்பந்த முண்டாகியும், எப்போது ரஜ்ஜுவின் ஆவரணம் பங்கமாகிறதில்லையோ, அப் போது ரஜ்ஜு சேதனத்திலுள்ள அவிததையில் கேஷாப (கலங்க) முண்டாய் அவ்வவித்தை சர்ப்பாகா பரிணாமத்தை யடைகிறது.

1. அந்த அவித்தையின் காரியமான சர்ப்பம் சத்தாயிருக்குமாயின், அது ரஜ்ஜுஞானத்தினால் பாதமாகாது; ஆனால் பாதமாகிறது. ஆதலால் சர்ப்பம் சத்தன்று.

2. அச்சர்ப்பம் அசத்தாமாயின் மலடிமகன்போலத் தோற்றுகிறது; ஆனால் அதுபவத்தில் தோற்றுகிறது. ஆதலால் அது அசத்துமன்று.

ஆனால் சதசத்துக்கு விலக்ஷணமான அநிர்வசனீயமாம். கிளிஞ்சில் முதலியவைகளில் வெள்ளி முதலியவைகளும் இவ்வாறு அநிர்வசனீயமாய் உற்பத்தியாகின்றன. இந்த அநிர்வசனீயத்தின் கியாதி அதாவது பிரதிதியும் சொல்லாதலும் அநிர்வசனீயக்கியாதி எனப்படும்.

134. பிரமஸ்தலத்தில் அந்தக்கரணத்திற்குப் பின்னமான அவித்தையின் பரிணாமமாயிய சர்ப்பாதி விஷயங்களும் அவற்றின் ஞானமும் ஒரே சமயத்தில் உற்பத்தியாய் ஒடுங்குகின்றன; அவை சாக்ஷிபாவியமாமெனல்.

எங்ஙனம் சர்ப்பம் அவித்தையின் பரிணாமமோ, அங்ஙனமே அதன்ஞான ரூபவிருத்தியும் அவித்தையின் பரிணாமமேயாம்; அந்தக்கரணத்தின் பரிணாம மன்று. ஏனெனின், ரஜ்ஜுஞானத்தால் சர்ப்பம் பாதிக்கப்படுவதுபோல அதன் ஞானமும் பாதிக்கப்படுகிறது. அந்தக்கரணத்தின் ஞானமாயின் பாத மாகலாகாது. ஆதலால் சர்ப்பமப்போலச சர்ப்பஞானமும் அவித்தியாகாரிய மாய்ச் சத்து அசததுகளுக்கு விலக்ஷணமான அநிர்வசனீயமா யிருக்கிறது. ஆனால்,

* சத்தின் விலக்ஷணம் அசத்து; அதனை அசத்துக்கு விலக்ஷணம் என்று சொல் லுதல் விருத்தம். அசத்துக்கு விலக்ஷணம் சத்து; அதனைச் சத்தின் விலக்ஷணமென்று சொல்லுதல் விருத்தம் சதசத்துக்கு வேறான மூன்றாவது பதார்த்த மிலலாமையினால் அநிர்வசனீய சப்தத்தினது அர்த்தத்தின் உணர்ச்சியே யிலையென்னும் சங்கைக்கு,

இது சமாதானம்:—1. மூன்று காலத்திலும் பாதிக்கப்படாதது சத்தெனப்படும். அதற்கு விலக்ஷண மென்பதனால் பாதிக்கத்தக்கதென்று ஏற்படுகிறது.

2. ஸ்வரூபமில்லாத மலடிமகன் முதலியவை அசத்தெனப்படும். அதற்கு விலக்ஷண மென்பதனால் ஸ்வரூபமுடையதென்று ஏற்படுகிறது.

1. சர்ப்பாதி ரஜ்ஜு உபஹித சேதனத்திலிருக்கும் தமோகுணப் பிரதான அவித்தை யம்சத்தின் பரிணாமம்.

2. விருத்திஞானம் சாக்ஷி சேதனத்திலிருக்கும் அவித்தையினது சத்துவ குணத்தின் பரிணாமம்.

எந்தச் சமயத்தில் ரஜ்ஜு-சேதனத்தின் அவித்தை சர்ப்பாகாரமாய்ப் பரிணமிக்கிறதோ, அதே சமயத்தில் சாக்ஷியை ஆசிரயித்த அவித்தை ஞான காரமாய்ப் பரிணமிக்கிறது. ஏனெனின், எந்த நிமித்தத்தினால் ரஜ்ஜு உபஹித சேதனத்தை யாசிரயித்த அவித்தையில் * கேஷாப (கலக்கு) முண்டாயிற்றோ, அதே நிமித்தத்தினால் சாக்ஷியை யாசிரயித்த அவித்தியம்சத்திலும் கலக்கமுண்டாகிறது. ஆதலால் பிரமஸ்தலத்தில் சர்ப்பாதி விஷயங்களும் அவற்றின் ஞானமும் ஒரேசமயத்தி லுண்டாகின்றன; ரஜ்ஜு முதலிய அதிஷ்டானங்களின் ஞானத்தினால் ஒரேசமயத்தில் லயமாகின்றன. இவ்வாற்றால்,

1. சர்ப்பாதிப் பிரமத்தில்,

(1) வெளியிலிருக்கும் அவித்தியம்சம் சர்ப்பாதி விஷயங்களுக்கு உபாதானகாரணமாம்.

(2) சாக்ஷி சேதனத்தை யாசிரயித்து உள்ளேயிருக்கும் அவித்தியம்சம் சர்ப்பாதி விஷயங்களின் ஞானவடிவ விருத்திக்கு உபாதானகாரணமாம்.

2. சொப்பனத்திலோ,

(1) சாக்ஷியை யாசிரயித்த அவித்தையின் தமோகுணம்சமே விஷய ரூப பரிணமத்தை யடைகின்றது.

(2) அந்த அவித்தையிலுள்ள சத்துவகுணம்சம் ஞானரூபபரிணமத்தை அடைகின்றது.

ஆதலால் சொப்பனத்தில் உள்ளேயிருக்கும் அவித்தையே விஷயத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் உபாதான காரணமாம்.

இக்காரணத்தினால் வெளியேயிருக்கும் ரஜ்ஜுசர்ப்பாதிகளும், உள்ளேயிருக்கும் சொப்பனபதார்த்தங்களும் சாக்ஷிபாலிய மெனப்படுகின்றன. அவித்தையின் விருத்திவாயிலாக எதனைச் சாக்ஷி பிரகாசிக்கிறதோ அது சாக்ஷிபாலிய மெனப்படும்.

135. ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பமும் அதன் ஞானமும் அவித்தையின் பரிணாமமும் சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்.

ரஜ்ஜு முதலியவற்றில் அநிர்வசனீய சர்ப்பாதிகளும் அவற்றின் ஞானமும் பிரமமென்றும் அந்தியாஸமென்றும் சொல்லப்படும். அந்தப் பிரமம் அவித்தையின் பரிணாமமும் சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்.

ஆதலால் பாதிக்கத்தக்க ஸவரூபமுடையது அநிர்வசனீய பதார்த்தமாம்; அங்ஙனமே பிரபஞ்சமும் இரஜ்ஜு சர்ப்பாதிகளுமாம். அவற்றின் உபலத்தியென்னும் பிரதிதி வேதாந்த ரீபுண பண்டிதர்களுக்கு குண்டாகின்றது.

* உபாதானம் காரியாபி (காரியத்திற் கெதிர்) முமாகுதல் கேஷாபம் எனப்படும்.

1. உபாதானகாரணத்துக்குச் சமான சுபாவமுடைய வேற்றுச்சொருபம் பரிணாமமெனப்படும்.

2. அதிஷ்டானத்திற்கு விபரீதமான சுபாவமுடைய வேற்றுச்சொருபம் விவரீதமெனப்படும்.

1. உபாதானகாரணம் அவித்தை. அது அநிர்வசனீயம். அப்படியே ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பமும் அதன் ஞானமும் அநிர்வசனீயமா யிருக்கின்றன. ஆகையால் ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பமும் அதன் ஞானமும் அவித்தையின் சமான சுபாவமுடைய வேற்றுச்சொருபம் அதாவது அவித்தையின் வேறுவிதமான வடிவம். அவை அவித்தையின் பரிணாமமாம்.

2. அங்ஙனமே ரஜ்ஜு அவச்சின்ன அதிஷ்டான சேதனம் சுத்ருபமாக இருக்கிறது. சர்ப்பமும் அதன் ஞானமும் சததுக்கு விலக்ஷணமாயிருக்கின்றன. ஆதலால் ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பமும் அதன் ஞானமும் அதிஷ்டான சேதனத்திற்கு விபரீத சுபாவமுடைய சேதனத்தின் வேறுவிதமான வடிவமாம்.

136. ரஜ்ஜு அந்தக்கரணங்களின் உபஹித சேதனம்

அதிஷ்டானமாம்; ரஜ்ஜுவன்றெனல்.

சர்ப்பமும் அதன் ஞானமும் ரஜ்ஜு

ஞானத்தால் நிவிருத்தியாதல்.

1. மித்தியா சர்ப்பத்துக்கு அதிஷ்டானம் ரஜ்ஜு உபஹித சேதனமாம்; ரஜ்ஜுவன்று. ஏனெனின், சர்ப்பம்போல ரஜ்ஜுவும் கற்பிதமாயிருக்கிறது. ஒரு கற்பிதவஸ்து வேறோர் கற்பித வஸ்துவிற்கு அதிஷ்டானமாகாது. ஆதலால் ரஜ்ஜு உபஹித சேதனமே அதிஷ்டானமாம்; ரஜ்ஜுவன்று.

ரஜ்ஜு விசிஷ்டசேதனத்தை அதிஷ்டானமெனினும் ரஜ்ஜு, சேதனம் என்னும் இரண்டும் அதிஷ்டானமாகும். ஆண்டு ரஜ்ஜு பாகத்தில் அதிஷ்டானத்தன்மை பாதிதமாம், ஆதலால் ரஜ்ஜு உபஹித சேதனமே அதிஷ்டானமாம்; ரஜ்ஜு விசிஷ்டசேதனமன்று.

2. அங்ஙனமே சர்ப்பஞானத்துக்குச் சாக்ஷிசேதனம் அதிஷ்டானமாம்.

இவ்வாறு பிரமஸ்தானத்தில் விஷயத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் உபாதி பேதத்தால் அதிஷ்டானம் வேறுபடுகிறது; ஒன்றாக இருக்கிறதில்லை.

1. விசேஷவடிவமாக ரஜ்ஜுவின் அறியாமையே, அவித்தையின் கலக்க வாயிலாக இரண்டன் உற்பத்தியிலும் நிமித்தமாம்.

2. அங்ஙனமே இரஜ்ஜுவின் ஞானம் இரண்டன் நிவிருத்தியிலும் நிமித்தமெனப்பட்டிருக்கின்றது.

137. இதற் சங்கை:—ரஜ்ஜுவின் ஞானத்தால் சர்ப்பத்தின் நிவிருத்தி பொருந்தாதெனல்.

இவ்வாறு சங்கை யுண்டாகின்றது:—ரஜ்ஜு ஞானத்தால் சர்ப்பத்தின் நிவிருத்தி பொருந்தாது. ஏனெனின், “மித்தியாவஸ்துவிற்கு எது அதிஷ்டானமோ, அந்த அதிஷ்டானத்தின் ஞானத்தினால் மித்தை நிவிருத்தியாகுமென்பது அத்துவைதவாதத்தின் சித்தாந்தம்.” மித்தியாசர்ப்பத்திற்கு அதிஷ்டானம் ரஜ்ஜு உபஹித சேதனமாம்; ரஜ்ஜுவன்று. ஆதலால் ரஜ்ஜு ஞானத்தால் சர்ப்பம் நிவிருத்தியாகாது.

138. இதற்குச் சமாதானம்:—ரஜ்ஜுவின் ஞானமே சர்ப்பத்தினது அதிஷ்டானத்தின் ஞானமாம்.

இது சமாதானமாம்:—“ரஜ்ஜு முதலிய ஜடபதார்த்தங்களின் ஞானம் அந்தக்காணத்தின் விருத்திரூபமாயின், ஆண்டு ஆவரணபங்கம் விருத்தியின் பிரயோஜனமாம். அந்த ஆவரணம் அஞ்ஞானத்தின் சக்கியாம். ஆதலால் ஆவரணம் ஜடத்தின் ஆசிரிதமன்று; ஆனால் ஜடத்துக்கு அதிஷ்டானமான சேதனத்தின் ஆசிரிதமாம். ஆதலால்,

1. ரஜ்ஜு சமான ஆகாரத்தையடைந்த அந்தக்காணத்தின் விருத்தியினால் ரஜ்ஜு அவசரின்ன சேதனத்தின் ஆவரணமே பங்கமாகிறது.
2. விருத்தியிலுள்ள சிதாபாசனம் ரஜ்ஜுவின் பிரகாசமுண்டாகிறது.
3. சேதனம் சுயம்பிரகாசமாயிருக்கிறது. அதில் ஆபாசனது உபயோகமில்லை.

இந்த விஷயம் முழுவதும் மேல் இதரங்கத்தில் (187-வது பிரசங்கத்தில்) சொல்லப்படும்.

இவ்வாற்றால்,

1. சிதாபாசனுடன் கூடிய அந்தக்காணத்தின் விருத்திரூப ஞானத்திலுள்ள விருத்திபாகத்திற்கு ஆவரணபங்கரூபபலம் சேதனத்திலுண்டாகிறது.
2. சிதாபாஸபாகத்திற்குப் பிரகாசவடிவ பலம் ரஜ்ஜுவிலுண்டாகிறது.

ஆதலால் விருத்திஞானத்திற்குக் கேவலம் ஜடமான ரஜ்ஜு விஷயமாகிறதில்லை. ஆனால் அதிஷ்டான சேதனத்துடன் கூடிய ரஜ்ஜு ஆபாசனுடன் கூடிய விருத்திக்கு விஷயமாகிறது. இக்காணத்தால் சித்தாந்தக் கிரந்தத்தில் “அந்தக்காணஜநியவிருத்திஞானம் பிரஹ்ம முழுவதிலையும் விஷயஞ் செய்கிறது” என்றெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தப்பிரகாரமாக ரஜ்ஜு ஞானத்தால் ஆவரணமின்றியதாய்ச் சர்ப்பத்தின் அதிஷ்டானமான ரஜ்ஜு அவசரின்னசேதனமும் தன் பிரகாசத்தி

நாங்கம்.]சர்ப்பமின்மையால் சர்ப்பஞானம் நிவிருத்தியாதல். 111

னால் விளங்குகிறது. ஆதலால் ரஜ்ஜுவின் ஞானமே சர்ப்பத்தின் அதிஷ்டான ஞானமாம். அதனால் ரஜ்ஜுஞானத்தால் சர்ப்பம் நிவிருத்தியாகும்.

139. சங்கை:—ரஜ்ஜுஞானத்தால் சர்ப்பஞானத்தின் நிவிருத்தி பொருந்தாமை.

வேறு சங்கை:—இவ்வாற்றால் மேற்சொல்லியபடி ரஜ்ஜுஞானத்தினால் சர்ப்பம் நிவிருத்தியானாலும் சர்ப்பஞானம் நிவிருத்தியாகாது. ஏனெனின் சர்ப்பத்திற்கு அதிஷ்டானம் ரஜ்ஜு அவசரின்ன சேதனமாம்; சர்ப்பஞானத்தாக்கு அதிஷ்டானம் சாக்ஷிசேதனமாம். முன்சொன்னபடி ரஜ்ஜுஞானத்தால் ரஜ்ஜு அவசரின்னசேதனமே விளங்குகிறது; சாக்ஷிசேதனம் விளங்குகிறதில்லை. ஆதலால் ரஜ்ஜு ஞானமுண்டானாலும் சர்ப்பஞானத்தாக்கு அதிஷ்டானமான சாக்ஷிசேதனம் அறியப்படாததாயிருக்கிறது. அறியப்படாத அதிஷ்டானத்தில் கற்பித்ததின் நிவிருத்தியாகிறதில்லை அறியப்பட்ட அதிஷ்டானத்திற்குள் கற்பித்ததின் நிவிருத்தியுண்டாகின்றது. ஆகையால் ரஜ்ஜு ஞானத்தால் சர்ப்பஞானத்தின் நிவிருத்தி பொருந்தாது.

140. அதன் சமாதானம்:—சர்ப்பத்தின் இன்மையால் சர்ப்பஞானம் நிவிருத்தியாதல் 140-142.

சமாதானம் இதுவாம்:—ஞானம் விஷயத்தின் அநினமாரிருக்கிறது. விஷயமாகிய சர்ப்பம் நிவிருத்தியாகவே சர்ப்பஞானம் விஷயமின்மையால் தானே நிவிருத்தியாகிறது.

141. சங்கை:—அதிஷ்டானஞானமின்றிக் கற்பிதம் நிவிருத்தியாகிறதில்லை. சர்ப்பத்தின் ஞானமும் கற்பிதம்; அதன் அதிஷ்டானம் சாக்ஷிசேதனம்; அதன் ஞானமின்றிக் கற்பித சர்ப்பத்தின் ஞானம் நிவிருத்தியாதல் பொருந்தாது என்று கூறின்,

142. அதன் சமாதானம் இதுவாம்:—நிவிருத்தி இருவகையாம்.

1. ஒன்று அத்தியந்தநிவிருத்தி;

2. மற்றொன்று காரணத்தில் லயமாகுதல்.

காரணத்துடன் காரியமும் நிவிருத்தியாகுதல் அந்நியந்தநிவிருத்தியென்பபடும்.

எல்லாக் கற்பிதவஸ்துக்களுக்கும் காரணம் அதிஷ்டானத்தை ஆசிரயித்துக்கொண்டிருக்கும் அஞ்ஞானமாம்.

1. அதிஷ்டான ஞானத்தினாலேயே அஞ்ஞானத்தோடு கற்பிதகாரியங்களின் நிவிருத்தியுண்டாகின்றது.

* வஸ்திரம் தனக்குக் காரணமான நூலுடன் எரிந்துபோகுதல் அத்தியந்த நிவிருத்தி. கடம் உடைந்து மண்ணுடிப்போகுதல் மற்றொருவித லயரூபநிவிருத்தி.

2. ஆனால் காரணத்தில் லயமாகும் நிமிருத்தி அதிஷ்டான ஞானமிகுந்தியுடையதாகும்.

சுமுத்திரிலும் பிரளயத்திலும் சகல பதார்த்தங்களும் அதிஷ்டான ஞானமின்றி அஞ்ஞானத்தில் லயமடைகின்றன. அங்குச் சர்வபதார்த்தங்களின் லயத்துக்குக் காரணம் போகத்திற்கு எதிர்முகமாகும் அபாவமாம். அங்ஙனமே அதிஷ்டான சாக்ஷியின் ஞானமின்றியே சர்ப்பஞானம் நிமிருத்தியாகிறது. அங்குச் சர்ப்பஞானத்துக்கு விஷயமான சர்ப்பத்தின் அபாவமே சர்ப்பஞானத்தின் நிமிருத்திக்குக் காரணமாகிறது.

இவ்வாறு ரஜ்ஜுஞானத்தால் சர்ப்பத்தின் நிமிருத்தி யுண்டாகின்றது சர்ப்பஞானத்துக்கு விஷயமான சர்ப்பத்தின் அபாவத்தால் சர்ப்பஞானத்தின் லயமுண்டாகின்றது.

143. இரஜ்ஜு ஞானசமயத்தில் சாக்ஷியின் விளக்கமுண்டாகின்றது.

அல்லது, சர்ப்பமும் அதன் ஞானமுமாகிய இரண்டும் ரஜ்ஜுஞானத்தினாலேயே நிமிருத்தியாகின்றன. ஏனெனின், ரஜ்ஜுவின் பிரத்தியக்ஷஞானமுண்டாகும்போது அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திரவாயிலாக வெளிப்பட்டு ரஜ்ஜுதேசத்தை யடைந்து அதன் சமானாகாமாகின்றது. ஆதலால் ரஜ்ஜுவின் பிரத்தியக்ஷசமயத்தில் விருத்தியுபகிதசேதனமும் ரஜ்ஜுஉபஹிதசேதனமுமாகிய இரண்டும் ஒன்றாகின்றன, அவற்றிற்குப் பேதமிருப்பதில்லை. இதில் இது ஏதுவாம்:—சேதனத்துக்குச் சொரூபமாகவோ பேதம் ஓரிடத்துமில்லை. ஆனால் உபாதிபேதத்தால் சேதனத்திற்குப் பேதமுண்டாகிறது. விருத்தியுபஹித சேதனத்தையும் ரஜ்ஜு உபஹித சேதனத்தையும் பேதம்கும் உபாதிகள் விருத்தியும் ரஜ்ஜுவுமாம்.

1. அந்த விருத்தியும் ரஜ்ஜுவுமே வேறுவேறுபடங்களி விருக்கும்போது உபாதிபுடைய சேதனங்கட்குப் பேதமுண்டாகிறது.

2. இரண்டு உபாதிகளும் ஓரிடத்தி விருக்கும்போது உபஹித சேதனங்கட்கும் பேதம் அம்பவிக்கிறதில்லை.

இது வேதாந்தபரிபாஷைமுதலிய கிரந்தங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

1. வெவ்வேறுபடங்களிவிருக்கும் உபாதிகளினாலேயே உபஹிதசேதனத்துக்குப் பேதமுண்டாகிறது.

2. ஒரே இடத்தில் இரண்டு உபாதிகளு மிருக்கும்போதும் இரண்டு உபாதிகளா உபஹிதமான சேதனமும் ஒன்றேயாம்.

இவ்வாறு ரஜ்ஜுவின் பிரத்தியக்ஷஞான சமயத்தில் ரஜ்ஜு உபஹிதசேதனமும் விருத்தியுபஹிதசேதனமும் ஒன்றாயிருக்கின்றன. அங்குச் சாக்ஷிசேதனமே விருத்தியுபஹித சேதனமாம். ஏனெனின், அந்தக்கரணத்திலும் அதன்

தமிழ் திரிபுடிஞானத்தில் சாக்ஷிஞானமுண்டாமெனல்

விருத்தியிலுமுள்ளதாய் அவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கும் சேதனமாதிரிச் சாக்ஷி யெனப்படும். இவ்விதமாக ரஜ்ஜுவின் பிரத்தியக்ஷஞானசமயத்தில் சாக்ஷி சேதனத்திற்கும் ரஜ்ஜு உபஹித சேதனத்திற்கும் அபேதமுண்டாகின்றது.

1. ரஜ்ஜு உபஹித சேதனம் ரஜ்ஜுஞானத்தால் விளங்குகிறது.

2. ரஜ்ஜு உபஹித சேதனத்திற்கு வேறுகாத சாக்ஷிசேதனமும் ரஜ்ஜு ஞானத்தால் விளங்குகிறது. இவ்வாறு ரஜ்ஜுஞானசமயத்தில் அதிஷ்டான சாக்ஷியின் விளக்கமிருத்தலால் கற்பித சர்ப்பஞானத்தின் நிவிருத்தி சம்ப விக்கின்றது.

144. சகலத் திரிபுடிகளின் ஞானத்தில் சாக்ஷியின் ஞான முண்டாமெனல்.

அல்லது, கூடஸ்ததிபிகையில் வித்தியாரண்ய ஸ்வாமிகள் இது கூறியிருக்கின்றனர்:—

1. “ஆபாஸ ஸஹித அந்தக்காணத்தின் விருத்தி இந்திரியவாயிலாக வெளியிற் சென்று கடாதி விஷயங்களைப் பிரகாசிக்கின்றது.

2. கடாதிவிஷயம், அங்ஙனமே ஆபாஸசகித விருத்திருப அளற்றின் ஞானம், அங்ஙனமே ஆபாஸஸஹித அந்தக்காணரூப ஞாதா என்னும் இம் மூன்றையும் சாக்ஷி பிரகாசிக்கிறது.”

1. “இது கடம்” என்பதாக ஆபாஸஸஹித விருத்தியினால் கடமாதிரித் தின் பிரகாசமுண்டாகிறது.

2. “நான் கடத்தை அறிகிறேன்” என்பதாக

(1) நான் என்னும் சப்தத்துக்கு அர்த்தமாகிய ஞாதா,

(2) ஞேயமாகிய கடம்,

(3) அதன் ஞானம் என்னும் திரிபுடிகளைச் சாக்ஷி பிரகாசிக்கிறது.

(ஞாதா, ஞானம், ஞேயமென்னும் மூன்றும் திரிபுடி எனப்படும்.)

இவ்வாற்றார் சகலத் திரிபுடிகளையும் பிரகாசிப்பது சாக்ஷியாம்.

சாக்ஷி தான் அஞ்ஞாதமாயிருந்தால் திரிபுடியின் ஞானம் சாக்ஷியினு ண்டாகாது. ஆதலால் சகலத்திரிபுடிகளின் ஞானத்தில் சாக்ஷியின் ஞானம் ஆவசியம் உண்டாகிறது.

அந்தச் சாக்ஷிஞானத்தால் சர்ப்பஞானத்தின் நிவிருத்தி சம்பவிக்கிறது. இது முற்கிரமப்படி சர்ப்பத்துக்கும் அதன் ஞானத்துக்கும் அதிஷ்டானங் கள் வெவ்வேறெனச் சொல்லப்பட்டது. இதில் இவ்வளவு சங்கை சமாதானங் கள் உள. இப்பகுத்தில் மற்றும் அநேக சங்கை சமாதானவடிவ விவா தங்களுள்.

145. சர்ப்பத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும்

அதிஷ்டானம் சாக்ஷியாதல். 145. 146.

ஆதலால் சர்ப்பத்துக்கும் அதன் ஞானத்துக்கும் அதிஷ்டானம் ஒன்றே பென்னும் பகஷத்தைக் கூறுகின்றார்:—

ஆண்டு வெளியிலிருக்கும் ரஜ்ஜுசேதனம் சர்ப்பத்துக்கும் அதன் ஞானத்துக்கும் அதிஷ்டானம் என்று கூறின—

அது கூடாது. ஏனெனின்—

1. எவ்வளவு ஞானம் உண்டாகின்றனவோ, அவை பிரமாதா அல்லது சாக்ஷியை ஆசிரயித்துண்டாகின்றன. ஞானம் வெளியிலுள்ள ரஜ்ஜுசேதனத்தின் ஆசிரிதமெனல் கூடாது.

2. அதுபோல சர்ப்பத்திற்கும் சர்ப்பஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானம் அந்தக்கரண உபஹித சாக்ஷிசேதனமென்று கொள்ளின், சரீரத்தினுள் அந்தக்கரண தேசத்தில் சர்ப்பம் தோற்றுதல் வேண்டும்; ரஜ்ஜுவினிடத்தில் சர்ப்பம் தோற்றவேண்டியதில்லை. உள்ளே உற்பத்திபுகிய சர்ப்பம் மாயையின் பலத்தால் வெளியில், தோற்றுவதாகக் கொள்ளின ஆதமக்கியாதியின் மதம் சித்திக்கும்.

இவ்விதத்தால்

1. ரஜ்ஜு உபஹிதசேதனம் ஞானத்துக்கு அதிஷ்டானமாகாது.

2. அந்தக்கரண உபஹிதசேதனம் சர்ப்பத்துக்கு அதிஷ்டானமாகாது.

ஆதலால் சர்ப்பத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானம் ஒன்றெனல் பொருந்தாது. அங்ஙனமாயினும், ரஜ்ஜுவின் அருகற்சென்ற அந்தக்கரணத்தின் “இது” எனும்வடிவ விருத்தியிலுள்ள சேதனத்தின் ஆசிரிதமான அவித்தை சர்ப்பாகார ஞானாகார பரிணாமங்களை யடைகிறது.

1. உபஹித சேதனத்திலுள்ள அவித்தையின் தமோகுணம்சம் சர்ப்ப பத்திற்று உபாத்நகாரணமாம்.

2. அதிற்றுனையுள்ள சத்துவ குணம்சம் சர்ப்பத்தின் ஞானத்திற்கு உபாத்நகாரணமாம். சர்ப்பத்திற்கும் அதன் ஞானத்திற்கும் விருத்திவபுஹித சேதனம் அதிஷ்டானமாம்.

1. விருத்தி வெளியில் ரஜ்ஜுசேதனத்திற் சென்றது. அதனால் விருத்தியுபஹித சேதனமும் வெளியில் இருக்கிறது. ஆதலால் அது சர்ப்பத்தின் ஆசிரயமாதல் கூடும்.

2. அந்தக்கரணத்தின் சொரூபம் எவ்வளவோ, அவ்வளவே சாக்ஷியின் சொரூபமாய்ச் சரீரத்தினுள்ளிருக்கும் அந்தக்கரணமே விருத்திவரூப

பரிணாமத்தை யடைகிறது. ஆதலால் விருத்தியுபஹித சேதனம் சாக்ஷியாம். அதனால் அது ஞானத்துக்கு ஆசிரியமாதல் கூடும்.

ரஜ்ஜு பிரக்தியக்ஷமாகும்போது ரஜ்ஜுசேதனமும் விருத்திசேதனமும் இரண்டும் ஒன்றாகுதலால் ரஜ்ஜு ஞானத்தில் சர்ப்பமும் அதன் ஞானமும் நிவிருத்தியாதல் கூடும்.

146. யாண்டு ஒரே ரஜ்ஜுவில் பத்துப் புருஷர்களுக்குச் சிலருக்குச் சர்ப்பமும், சிலருக்குத் தடியும், சிலருக்குப் பூமாலையும், சிலருக்குப் பூமியின் வெடிப்புப் சிலருக்கு நீர்த்தாரையாயும் வெவ்வேறுகத் தோற்றுக்கின்றதோ, அல்லது எல்லோருக்கும் சர்ப்பமே தோற்றுக்கின்றதோ, ஆண்டு எந்தப் புருஷனுக்கு ரஜ்ஜுவின் சாக்ஷாத்கார முண்டாகின்றதோ, அவனது விருத்தி சேதனத்தில் கற்பித அக்தியாசத்தின் நிவிருத்தி யுண்டாகிறது. எவனுக்கு ரஜ்ஜுஞான முண்டாகவில்லையோ, அவனுக்கு அக்தியாசத்தின் நிவிருத்தி யுண்டாகிதில்லை. ஆதலால் விருத்திசேதனமே கற்பிதத்தின் அதிஷ்டானமாம்; ரஜ்ஜுமுதலிய விஷய உபஹித சேதனமன்று.

ரஜ்ஜு உபஹித சேதனத்தைச் சர்ப்ப தண்டாதிகளுக்கு அதிஷ்டானமெனக் கொள்ளின், பத்துப் புருஷர்களுக்குத் தோற்றும் பத்துப்பொருள்களும் ஒவ்வொருவனுக்கும் தோற்றுதல் வேண்டும். ஆனால் எமது கிரமப்படி எவனுடைய விருத்தி சேதனத்தில் எந்தப்பொருள் கற்பிதமாகிறதோ, அந்தப்பொருள் அவனுக்குமாத்திரம் தோற்றுகிறது; பிறனுக்குத் தோற்று கிடுகில்லை.

இவ்வாறு வெளியிலுள்ள சர்ப்பாதிகளுக்கும் அவற்றின் ஞானத்திற்கும் விருத்தியுபஹிதசாக்ஷி அதிஷ்டானமாம். சொப்பன பதார்த்தங்களுக்கும் அவற்றின் ஞானத்திற்கும் அநதக்கரண உபஹித சாக்ஷியே அதிஷ்டானமாம்.

இவ்வாற்றால் சதசத்துகளுக்கு விலக்ஷணமான அநிர்வசனீய அவித்தையின் பரிணாமமான அநிர்வசனீயசர்ப்பாதிகளின் கியாதி (பிரதீதியும் சொல்லுதலும்) * அநிர்வசனீயக்கியாதி யெனப்படும்.

147. பிரசினம்:—அபாரமித்தையாகிய ஜகத்தின்

ஆதாரமும் அதிஷ்டானமு மெவையெனல்.

சிஷ்யன் கேட்கலாயினான்.

சுவாமி! எதன்கண் இந்த அபாரமான ஜகத்துத் தோற்றுக்கின்றதோ, அத்தன்மைய இதன் ஆதாரம் யாது? அதனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்.

* அநிர்வசனீயக்கியாதி ஸ்ரீ விருத்திரத்தாவலியின் எட்டாவது ரதநத்தில் கிறது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவே விரிவாய் ஸ்ரீ விருத்திப்பிரபாகரத்தின் ஏழாவது பிரகாசத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

முற்கூறிய பிரசினத்தின் உத்தரம் 148. 149.

148. மித்தையாகிய ஜகத்திற்கு ஆதாரமும் அதிஷ்டானமும் நீயெனல்.

ஸ்ரீ குரு சொல்லவற்றார்.

கிஷ்யனே! உன்னுடைய நிஜரூப அஞ்ஞானத் (பிரஹ்மஸ்வரூபமாக வறி யாத) தினால் உனக்கு மித்தையான ஜகத்துத் தோற்றுகிறது. ஆதலால் ஜகத் துக்காதாரமும் அதிஷ்டானமும் நீ. எங்ஙனம்: ரஜ்ஜுவை யறியாமையால் மித்தையான சர்ப்பம் தோற்றுகிறது; அங்கு மித்தையான சர்ப்பத்துக்கு ஆதாரமும் அதிஷ்டானமும் ரஜ்ஜுவாம்.

மித்தியாசர்ப்பத்திற்கு அதிஷ்டானம் முக்கிய (சித்தாந்த) மான இரண் டாவது பக்ஷத்தில் விருத்தியுபவ்றித சேதனமும், முதற்பக்ஷத்தில் ரஜ்ஜு உபவ்றித சேதனமுமாம். எந்தப்பக்ஷத்திலும் ரஜ்ஜு அதிஷ்டானமன்று.

அங்ஙனமாயினும், முதற்பக்ஷத்தில் சேதனத்தில் அதிஷ்டானத்தன்மை யின் உபாதி ரஜ்ஜுவாம். ஆதலால் ஸ்தூல திருஷ்டியினால் ரஜ்ஜுவே யதிஷ்ட டான மெனப்படுகிறது. மித்தியாசர்ப்பத்துக்கு ரஜ்ஜு அதிஷ்டானமும் ஆதாரமுமா யிருப்பதுபோல மித்தியா ஜகத்துக்கு நீயே அதிஷ்டானமும் ஆதாரமுமாயிருக்கறாய்.

149. ஆத்மாவின் சாமானியரூபம் ஆதாரமும்

விசேஷவடிவம் அதிஷ்டானமுமாமெனல்.

இவ்விடத்தில் இது ரகசியமாம்:—ரஜ்ஜுவில் இரண்டு ஸ்வரூபங்களுள்

1. ஒன்று சாமானியரூபம்.

2. மற்றொன்று விசேஷரூபம்.

1. சாமானியவடிவம் “இது” என்பதாம்.

2. விசேஷவடிவம் “ரஜ்ஜு”வாம்.

1. “இது சர்ப்பம்” என்று மித்தியாசர்ப்பத்தோடு அபின்னமாய்ப் பிரா ந்திகாலத்திலும் தோற்றுகிற “இது” என்னும் ரூபம் சாமானியரூபமாம்.

2. பிராந்திகாலத்தில் எதன் ஸ்வரூபம் தோற்றது, எது தோற்றுவத னால் பிராந்தி நீங்குகிறதோ, அது ரஜ்ஜுவின் விசேஷரூபமாம்.

அதுபோல ஆத்மாவுக்கும் இரண்டு ஸ்வரூபங்களுண்டு. 1. ஒன்று சாமானிய ரூபம். 2. ஒன்று விசேஷரூபம்.

1. சத்ரூபம் சாமானியரூபம்.

2. அசங்கததன்மை, கூடஸ்தத்தன்மை, நித்தியமுத்தத்தன்மை முதலி யன விசேஷரூபம்.

ஏனெனின்,

1. “ஸ்தூலகுக்ஷ்மசங்காதம் ‘இருக்கிறது’” என்பதில் ஸ்தூலகுக்ஷ்ம சங் காததின் பிராந்திசமயத்திலும் மித்தையான சங்காதத்திற்கு வேறுகாமல் சத்ரூபம் விளங்குகிறது. ஆதலால் ஆத்மாவின் சத்ரூபம் சாமானியரூபமாம்.

நாங்கம்.] ஜகத்திருஷ்டா ஆத்மாவினும் வேறென.

2. ஸ்தூலரூபம் சங்காதத்தின் பிராந்தசமயத்தில் ஆத்மாவின் அசுட-
கூடஸ்த நித்தியமுக்தஸ்வரூபம் தோற்றுகிறதில்லை. ஆனால் அசங்காதவிந-
ரூப ஆத்மா தோற்றுவதனால் சங்காத (சரீர) ப் பிராந்தி நிவிருத்தியாகிறது.
ஆதலால் அசங்கத்தன்மை, கூடஸ்தத்தன்மை, நித்தியமுக்தத்தன்மை, விந-
பகத்தன்மை முதலியன, விசேஷரூபங்களாம்.

1. எல்லாப் பிராந்திகளிலும் சாமானியரூபம் ஆதாரமெனப்படுகின்றது.

2. விசேஷரூபம் அதிஷ்டானமெனப்படுகின்றது.

1. சர்ப்பத்துக்கு ஆசிரயமான ரஜ்ஜுவின் சாமாநிய “இது” எனும்
வடிவம் சர்ப்பத்துக்கு ஆதாரமாயிருக்கிறது;

2. விசேஷ ரஜ்ஜு சொரூபம் அதிஷ்டானமாயிருக்கிறது.

1. அங்ஙனமே மித்தியாப் பிரபஞ்சத்தின் ஆசிரயமான ஆத்மாவின் சாமா-
னிய சத்ரூபம் பிரபஞ்சத்தின் ஆதாரமாம்.

2. அசங்கத்தன்மை முதலிய விசேஷரூபங்கள் அதிஷ்டானமாம்.

இவ்வாறு ஆதார அதிஷ்டானங்களுக்குச் சிறிது பேதம் * சர்வஞாநம்
முனிவரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

**150. பிரசினம்:—ஜகத்திருஷ்டாவை ஆத்மாவிற்கு
வேறெனச் சொல்லவேண்டுமெனல்.**

சிஷ்யன் கேட்கலாயினான்.

சுவாமி! பொய்யான ஜகத்துக்குத் திருஷ்டா யார்? எவன் அதிஷ்ட-
ானமாயும் ஆதாரமாயுமிருக்கிறானோ அவன் திருஷ்டாவாகான். தாற்பரிய
மிதுவாம்:—ஜகத்துக்கு ஆதாரமும் அதிஷ்டானமும் ஆத்மாவாதலால், ஆத்-
மாவினும் வேறாக ஜகத்திருஷ்டாவைச் சொல்லுதல்வேண்டும். அது சர்ப்-
பத்துக்கு அதிஷ்டானமும் ஆதாரமுமான ரஜ்ஜு எதுவோ அதனினும்
வேறாகிய புருஷன் சர்ப்பத்துக்குத் திருஷ்டாவாதல்போலவாம்.

முகூடரிய பிரசினத்தின் உத்தரம் 151 - 152.

**151. சகல கற்பிதங்கட்கும் அதிஷ்டானமே திருஷ்டாவாதல்.
ஸ்ரீ குருவானவர் சொல்லுவற்றார்.**

ஜகத்தில் எந்தவஸ்து மித்தையோ அது அதிஷ்டானத்தில் கற்பிதமாம்.
அதிஷ்டானம் இருவகைத்தாம்:—ஒன்று சேதனம்; மற்றொன்று ஜடம்.

1. அதிஷ்டானம் ஜடமாயிருக்குமிடத்தில் அதிஷ்டானத்தினும் திரு-
ஷ்டா வேறாம்.

* இவர் சம்கேபசாரீரமென்னும் நூலின் ஆசிரியரும் ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமி
களின் பெளத்திர சிஷ்யருமாவார்.

2. சேதனம் அதிஷ்டானமா யிருக்குமிடத்தில் அதிஷ்டானமே திருஷ்டானம்; வேறு திருஷ்டானமில்லை.

சொப்பனத்திற்கு அதிஷ்டானம் சாஸ்திரசேதனம். அதுவே அந்தச் சொப்பனத்திற்குத் திருஷ்டானமாம். அங்ஙனமே ஜகத்துக்கு ஆத்மாவே அதிஷ்டானம். அதுவே திருஷ்டானமாம். ஸ்தூலதிருஷ்டியாகப் பழதையைச் சர்ப்பத்திற்கு அதிஷ்டானமெனக்கொண்டு இச் சங்கை சமாதானங்கள் சொல்லப்பட்டன. சித்தார்த்தத்திலோ சர்ப்பத்துக்கு அதிஷ்டானம் சாஸ்திரசேதனமாம். அதுவே திருஷ்டானமாம். ஆதலால் சகல கற்பிதங்களுக்கும் அதிஷ்டானமே திருஷ்டானமாம். சங்கை சமாதானங்கள் பொருந்தா.

152. மித்தையாகிய சம்சாரத்தின் நிவிருத்தியை

விரும்புதல் கூடாது.

சிஷ்யனே ! இவ்விதமாகச் சமுசாரபுதுக்கம் பிரார்த்தியால் உன்னிடத்தில் தோற்றுக்கிறது. அந்த மித்தையின் நிவிருத்தியை இச்சித்தல் கூடாது.

திருஷ்டார்த்தம்:—ஒரு இந்திரஜாலிகன் ஒருவனுக்குப் பொய்யான சத்தருவை மந்திரபலத்தினால் காண்பிப்பானாயின் அச்சதருவைக் கொல்ல அவன் பிரயத்தனப்படுகிறதில்லை; அதுபோல மித்தியாசமுசாரத்தினது நிவிருத்தியின் இச்சை பொருந்தாது.

153. பிரசினம்:—ஐன்மாதி சம்ஸாரம் துக்கவதுவாயிருத்தலின் அதன் நிவிருத்திக்கு உபாயம் எனக்குக் காட்டுவீராக எனல்.

சுவாமி! “ஜகத்து உன்னிடத்தில் மித்தையாக விருக்கிறது; சத்தியமாகவில்லை” யென்று நீங்கள் சொன்னது சத்தியமாகவிருந்தாலும், அந்த மித்தியாபுத்தினாலாவது அல்லது வேறு எந்த வுபாயத்தினாலாவது ஜனனமாணதி சமுசாரம் என்னிடத்தில் தோற்றுதிருக்குமபடியான வுபாயத்தைத் தேவரீர் சொல்லி யருளல்வேண்டும்.

“பொய்யை நிவிருத்தி செய்யச் சாதனம் வேண்டியதில்லை” யென்று தேவரீர் சொன்னது சத்தியமாக விருந்தாலும், எவனுக்கு மித்தியாபதார்த்தம் துக்கத்துக்கு ஏதுவாயிருக்கிறதோ, அவனுக்கு அந்த மித்தியாபதார்த்தம் சாதனத்தினால் தள்ளத்தக்கது ஒருவனுக்குத் தினந்தோறும் பயங்கரமான சொப்பனமுண்டாகிறது. அது பொய்யாகவிருந்தாலும் அதனை நீக்குதற்காக ஜபம் பாதப்பிரக்ஷா என முதலிய அநேக வுபாயங்களை அறுஷ்டிக்கின்றான். அதுபோல இந்தச் சமுசாரம் பொய்யாகவிருந்தாலும் ஐன்மாதி துக்கத்திற்கு ஹேதுவாக எனக்குத் தோற்றுகிறது. ஆதலால் சமுசாரத்தை நிவிருத்திசெய்ய இச்சிக்கிறேன். தாம் தயவுசெய்து உபாயத்தைக் காட்டுவீராக.

முற்கூறிய பிரசினத்தின் உத்தரம் 154-155.

154. ஆத்மாவின் அஞ்ஞானத்தினால் ஜகத்தின் பிரதிபி

யுண்டாகின்றது. அதன் நிவிருத்தியின் உபாயம்

ஞானத்தின் சொரூபமாமெனல்.

.ஸ்ரீகுரு சொல்லலுற்றார்.

சிஷ்யனே! ஜகத்துரூபமான துக்கத்தை நிவிருத்திசெய்யும் சாதனத் தைக் கேட்டாய். அதை யானுனக்கு முன்னமே சொல்லிவிட்டேன். அதனை நீ திடமாக நிச்சயஞ்செய். அதனால் ஜகத்துரூபதுக்கம் உன்னிடத்தில் தங்காது.

சிஷ்யனே! உன்னுடைய ஆத்ம சொரூபத்தை நீ யறியாததினால் ஜகத்து ரூபதுக்கம் உனக்குத் தோற்றுகிறது. அது ஆத்மஞானத்தால் நிவிருத்தியாகிறது. எந்த வஸ்து எதன் அஞ்ஞானத்தினால் விளங்குகிறதோ, அந்த வஸ்து அதன் ஞானத்தினால் நீங்குகிறது என்பது நியமம். ரஜஜுவையறியாததினால் சர்ப்பம் தோற்றுகிறது. அது ரஜஜுவென்று தெரிந்தமாத்நிரத்தில் நிவிருத்தியாகிறது. அதுபோல ஆத்மாவை யறியாததினால் ஜகத்துத் தோற்றுகிறது. ஆத்மாவை யறிந்தமாத்நிரத்தில் ஜகத்து நிவிருத்தியாகிறது. அந்த ஆத்மஞானத்தை யானுனக்குச் சொல்லிவிட்டேன்.

ஜகத்து என்னிடத்தில் முன்றுகாலத்திலுமில்லை. ஏனெனின் அது மித் தையா யிருக்கிறது. எது மித்தையோ அது அதிஷ்டானத்தின் ஹானியைச் செய்கிறதில்லை. கானல்ஜலம் பூமியை நனைக்கிறதில்லை. அதுபோல ஜகத்து விளங்குகிறது; ஜ்ஞஸ் மித்தையாயிருக்கிறது; எனக்கு ஹானி யுண்டாக்குவதில் சிறிதும் சாமர்த்திய முடையதன்று. “நான் சச்சிதானந்தரூபப் பிர ஹ்ம ஸ்வரூபமா யிருக்கிறேன்” என்னும் நிச்சயத்திற்கு ஞானமென்று பெயர். அதுவே மோக்ஷத்திற்குச் சாதனம்; வேறெதுவும் சாதனமன்று. அந்த ஞானத்தை நான் உனக்கு முன்னமே உபதேசம் செய்துவிட்டேன்.

155. அஞ்ஞானத்தின் நாசம் கேவல ஞானத்தாலாம்;

காம் உபாசனைகளா லாகாதெனல்.

சிஷ்யனே! ஜகத்தின் உபாதானகாரணம் அஞ்ஞானமாம். அந்த அஞ் ஞான நாசத்தால் ஜகத்துத் தானே நாசமாகிறது. ஏனெனின் உபாதானம் நசித்தபின் காரிய மிருப்பதில்லை. அந்த அஞ்ஞானத்தின் நாசம் கேவலம் ஞானத்தினால் உண்டாகிறது; கரீமத்திலுலும், உபாசனையிலுலும் உண்டாகி தில்லை. ஏனெனின் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதி ஞானமாம்; காம் உபாசனை கள் விரோதிகளன்று.

கீருஷ்டாந்தம்:—வீட்டினுள்ளிருக்கும் இருள் எச்செய்கையாலும் நீங்கு கிறதில்லை; கேவலம் பிரகாசத்தால் நீங்குகிறது. அதுபோல அஞ்ஞான

* முன் இதே தாங்கத்தின்சண் உள்ள (115-123) பிரசங்கங்களிற் சொல்லப் பட்டது. மீண்டும் அவ்வுபாயத்தையே கூறுகின்றார்.

பிரஹ்மமும் எனது சொரூபமும் விருத்தி. வேறொருவருடைய சொரூபத்தால் நிவிருத்தியாகிறது; வேறொருவருடைய சொரூபமும் நிவிருத்தியாகிறது. சிஷ்யனே! ஜகத்து நிவிருத்தியாகும் பிரஹ்ம உபதேசத்தை யான் உனக்குச் சொன்னேன். இதனை நீ மனதில் கொண்டு செவ்வையாய் விசாரித்துச் சமூசயங்க ளேதேனுமிருந்தால் கேட்பாயாக.

பிரசிதம் 156-158.

**156. முற்கூறிய அர்த்தத்தை அறுவதித்தலோடு
சொல்லப்படும் சங்கையைச் சூசிப்பித்தல்.**

சிஷ்யன் கேட்கலாயினான்.

சுவாமி! தாம் சொன்னபடி “ஜகத்திற்குக் காரணம் அஞ்ஞானம். அந்த அஞ்ஞான நாசத்தாலுண்டாகும் ஜகத்தின் நிவிருத்தி ஞானத்தாலுண்டாகிறது” என்பதையும், “ஜகத்து மித்தை; ஜீவன் ஆநந்தஸ்வரூபன்; அவன் பிரஹ்மத்தினும் வேறல்லன்; பிரஹ்மரூபமேயாவன் என்னும் நிச்சயத்திற்கு ஞானமென்று பெயர். அதில் ஜகத்து மித்தை; ஜீவன் ஆநந்தஸ்வரூபன்.” என்பதையும் நான் சத்தியமாக அறிந்தேன்.

ஆனால் ஜீவனும் பிரஹ்மமும் ஒன்றென்றதை யான் அறிபதில்லை; ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் பேதததையறிவிக்கும் சங்கை என் மனதில் தோற்றுதலால்.

**157. பிரஹ்மமும் எனது சொரூபமும் ஒன்றற்கொன்று
விருத்தமாம். ஆதலால் அதனோடு எனக்கு
ஐக்கியம் பொருந்தாதெனல்.**

சுவாமி!

1. நான் புண்ணிய பாபங்களைச் செய்கிறேன்.
2. அவற்றின் பயனாகிய ஜனனமாணம், சுகதுக்கம் என்பவற்றை யதுபவிக்கிறேன்.
3. அநேகவிதமான ஜகத்து என்னிடத்தில் தோற்றுகிறது
4. ஜகத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞானத்தை நிவிருத்திக்க நான் ஞானத்தை விரும்புகிறேன்.

1. பிரஹ்மத்தில் புண்ணியமில்லை, பாபமில்லை.
2. ஜன்மம் இல்லை, மாணமில்லை, சுகமில்லை, துக்கமில்லை.
3. வேறெவ்விதக் கிலேசமும் பிரஹ்மத்திலில்லை.
4. ஞானத்தின் இச்சையுமில்லை.

ஆதலால் பிரஹ்மத்தின் சொரூபமும் எனது சொரூபமும் ஒன்றற்கொன்று விருத்தமாம். ஆதலால் இரண்டற்கும் ஏகத்துவம் பொருந்தாது.

என்னிடத்திலும் ஜன்மாதி சமுசாரம் பரமார்த்தமாயில்லை. எனது உய்
பொய்யான ஜன்மாதிசுக் எனக்குப் பிராந்தியினால் தோற்றுவின்றன. பித்த
மத்தில் இல்லை. ஜீவனுக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் இவ்வளவு பேதமிருந்தால்
ஏகத்துவம் பொருந்தாது.

158. பக்ஷிவடிவத்தன்மையால் விலக்கணமாயுள்ள
ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் பிச்சியத்தினால் கம் உபாசனைகளைப்
பிரதிபாதிக்கும் வேதம் நிஷ்பலமாமெனல்.

வேறு சங்கை.

சுவாமி ! எனக்கு வேறொரு சமுசயம் உண்டு. அதனைத் தாம் கேட்க
வேண்டும். அச்சம்சயம் எத்தன்மையதெனின், அதனால் ஜீவப்பிரஹ்மங்
களின் ஏகத்துவநிச்சயம் கெட்டுப்போகும். அதனைச் சொல்லுகின்றேன். தாம்
கேட்டு அச்சம்சயத்தைக் கெடுக்கவேண்டும். வேதத்தில் இவ்வாறு பார்த்தி
ருக்கிறேன்:—புத்திருபமான ஒரு விருகூதத்தில் இரண்டு பக்ஷிகளுண்டு.
அவைகளிரண்டும் சமானமாம். அவற்றில்,

1. ஒன்று கம்பல போக்தாவாயிருக்கின்றது.

2. மற்றொன்று சுத்தமாய்ப் போகமின்றியதாய் அசங்கமாய்க் கம்பல
போக்தாவைப் பிரகாசிக்கிறது.

இவற்றில்,

1. ஒன்று கம்பலத்தைப் புசிக்கும் ஜீவனாகத் தோற்றுக்கின்றது.

2. மற்றொன்று பரமாத்மாவாகத் தோற்றுகிறது. ஆதலால் அவற்றிற்கு
ஏகத்துவம் பொருந்தாது.

வேதத்திற் கம்மமும் உபாசனையும் வெருவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்
கின்றன. அவை ஜீவனும் பிரஹ்மமும் ஒன்றென்பதில் நிஷ்பலமாய்விடும்.
ஏனெனின், தாம் ஜீவப்பிரஹ்ம பிச்சியம் கூறுகின்றீர்கள். அது 1. பிரஹ்மத்
தில் ஜீவஸ்வரூபத்திற்கு அநாதர்பாவம் சொல்லுகின்றீர்களா? 2. அல்லது ஜீவ
னிடத்தில் பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்திற்கு அநாதர்பாவம் சொல்லுகிறீர்களா?

1. ஒருநால் பிரஹ்மத்தில் ஜீவஸ்வரூபத்திற்கு அநாதர்பாவம் சொல்லும்
பக்ஷத்தில் ஜீவனே பிரஹ்மரூபமாதலால் அநிகாரி இல்லாமற்போவான்.
அதனால் கம் உபாசனைகள் நிஷ்பலமாகும்.

2. ஜீவனிடத்தில் பிரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு அநாதர்பாவம் சொல்லும்
பக்ஷத்தில்,

1. பிரஹ்மம் ஜீவரூபமாயிருத்தலால் எதன் உபாசனை செய்யப்படுகின்
றதோ, அந்த வுபாசியத்தின் அபாவமுண்டாகும். ஆதலால் உபாசனை நிஷ்பல
மாகும்.

2. அன்றியும், கம்பலத்தைக் கொடுக்கிற பரமாத்மாவின் அபாவமுண்
டாகுமாதலின், கம்மம் நிஷ்பலமாகும்.

* இது பிரமேயகத கம்சயத்தின் சொருபமாம்.

மீமாம்ஸைக் சொல்லும் “சர்மமே ஈசுவரன்; அதனாலேயே பயனுண்டா கிறது.” என்னும் வார்த்தை நலமுடை' தன்று. ஏனெனின் சர்மமே ஜடம்; அவற்றிற்குப் பலத்தைக் கொடுக்கும் சாமர்த்தியம் பொருந்தாது. ஆதலால் காமத்தின் பலத்தை ஈசுவரனே கொடுக்கிறா.

இவ்வாறனால் பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவனுக்கும் , எகத்துவம் பொருந்தாது.

இலக்கம் 157-ல் உள்ள பிரசினத்தின் உத்தரம். 159-172.

159. நான்கு ஆகாசமும் நான்கு சேதனமும்.

ஸ்ரீ குரு சொல்லுவற்றர்.

சிஷ்யனே ! உனக்குண்டாகிற சந்தேகத்தை நிவர்த்திக்கும் விசாரத் தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

ஒரு ஐகாசத்திற்கு நான்கு பேதங்கள் உன.—அவை 1. கடாகாசம், 2. ஜல காசம், 3. மேகாகாசம், 4. மகாகாசம் என்பனவாம். அதுபோல ஒரே சேத னத்திற்கு நான்கு பேதங்களுள்—அவை 1. கூடஸ்தன், 2. ஜீவன், 3. ஈசுவரன், 4. பிரஹ்மம் என்பனவாம்.

இந்நான்கு பேதங்களும் ஆகாயத்திற்போல சேதனத்தினு முண்டு.

சிஷ்யனே ! எப்போது இவற்றின் ஸ்வரூபங்களை நன்றாகக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுகிறபோ, அப்போது உனது சங்கைக்குச் சமாதானம் நீயே தெரிந்துகொள்ளுவாய் ஆதலால் நான் உனக்கு இவற்றின் சொரூபங் களைச் சொல்லுகிறேன் கேள். இவற்றைக் கேட்பதினால் சந்தேகமின்றிய ஞானம் உனக்குண்டாகி ஜன்மாதி துக்கங்களும் நாசமாய்க்கிடும்.

160. 1. கடாகாசவர்ணனம்.

சிஷ்யனே ! ஜலத்தினால் நிறைந்திருக்கிற கடத்திற்கு எவ்வளவு ஆகா சும் அவகாசங் கொடுக்கிறதோ, அவ்வளவு ஆகாசத்தினைக் கற்றோ + கடா காசமென்று சொல்லுவா.

* இது பிரமாணகத சம்சயத்தின் சேர்நுபமம்

+ இங்கு இது சங்கையாம்—கடத்திற்கு வெளியே இருக்கிற ஆகாசம் மகாகாச மார்; அதனின் வேறாய் உள்ளே யிருக்கிற ஆகாசம் கடாகாசமாகெனணும் இக்கடா காசத்தின் லக்ஷணம் எளிதாம் அதனைவிட்டு “ஜலச தினால் நிறைந்திருக்கிற கடத்திற்கு எவ்வளவு ஆகாசம் அவகாசங் கொடுக்கிறதோ, அவ்வளவு ஆகாசம் கடாகாசமாம்” என்று இவ்வாறு லக்ஷணஞ் செய்வதனால் என்ன பிரயோஜனம் ?

இதற்கு இது ஏமாநாணமாம் —கடாகாசத்திற்கு முற்கூறிய லக்ஷணஞ் செய்யின், கடம் எதில் நிலத்திருக்கின்றதோ, அந்த ஆகாசம் நீந்தாவது கபாலாகாச (ஒட்டா காய) மென்று சொல்லவாகும் அது சாஸ்திரத்திற்கு விருத்தமாம். ஆதலால் இவ்விர ண்டாவது லக்ஷணம் செய்தல் உচিতமாம்.

161. 2. ஜலாகாசவர்ணனம்.

சிஷ்யனே' ஜலம் நிறைந்த கடத்தில் நகூத்திராதிதனோடு ஆகாசத் தின் பிரதிபிம்பமுண்டாகிறது. அவ்வாகாசத்தின் பிரதிபிம்பமும் கடா காயமுமாகிய இரண்டும் சேர்ந்து ஜலாகாசமென்று சொல்லப்படும்.

இதில் ஒருவன் சங்கிக்கின்றான்.

ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்ப முண்டாகாது; ஆனால் தேவலம் நகூத்திராதி தனின் பிரதிபிம்பமுண்டாகும். ஏனெனின், ஆகாசம் ரூபமில்லாதது; ரூப முள்ள பதாரதநாகனின் பிரதிபிம்பமுண்டாமாகலின் ஆகாசத்துக்குப் பிரதி பிம்பம் பொருந்தாது.

அச்சங்கைக்குச் சமாதானம்.

ஜலத்தில் ஆகாசத்தின் 'பிரதிபிம்ப முண்டாகாவிடின், குதிரைக்குள் படியாவு ஜலத்தில் மனிதனளவான பெருமையின் (ஆழத்தின்) தோற்ற முண்டாகிறது. அது உண்டாகலாகாது. ஆதலால் ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்ப த்தை ஒப்புக்கொள்ளுதல் தகுதியாம.

ரூபமில்லாத பதாரததததுக்குப் பிரதிபிம்பமுண்டாகுதில்லை யென்று கூறின, அதுவும் நியமில்லை ஏனெனின் † ரூபமில்லாத சத்ததததுக்குப் பிர திதொனியுண்டாகிறது. அந்தப் பிரதிதொனிய் சத்தத்தின் பிரதிபிம்ப மாம். ஆதலால் ரூபாகித ஆகாசதததததும் பிரதிபிம்பம் கூடும்.

162. 3. மேகாகாசவர்ணனம்.

மேகத்துக்கு எந்த ஆகாசம் அவநாசம் கொடுக்கிறதோ, மேக ஜலத் தில் எந்த ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்ப முண்டாகிறதோ, அவவிரண்டினையும் மேகாகாசமென்பர்.

இதில் ஒருவன் சங்கிக்கின்றான்.

மேகம் ஆகாசத்தில் இருக்கிறது. ஆனால் அதில் ஜலமும் ஆகாசப்பிரதி பிம்பமும் காணுதலினி, எங்ஙனம் அறியப்படும்?

* ஜலமின்றிப் பிரதிபிம்ப முண்டாகாது ஆதலால் எண்டு ஆகாயத்தின் பிரதிபி ம் என்பதனால் கடத்திலுள்ள ஜலம் எதுவோ அதனோடு கூடிய ஆகாயத்தின் பிரதி பிம்பம் கொள்ளப்படுகின்றது

† குணம் குணத்தை ஆசிரயித்திராது; ஆனால் ஆகாசாதி திரவியத்தை யாசிரயித் திருக்கும் எனனும் நியமப்படி நீலபீதாதி வாண்மயமான ரூபம் ரூபகுணத்தை ஆசிர யிக்ஷா திருத்தலால் ரூபாகிதமாம். இந்த ரூபாகித நீலமுதலிய வர்ணங்களின் பிரதிபி ம் கண்ணுமுதலிய சொசச உபாதியில் உண்டாகின்றது அங்ஙனமே ரூபாகித ஆகாசத்திற்கும் ரூபாகித சேதனத்திற்கும் பிரதிபிம்பம் பொருதுகிறது.

அதற்குச் சமாதானம்.

மேகத்தில் ஜலமும் ஆகாசப்பிரதிபிம்பமும் பிரத்தியக்ஷமாகாவிடினும் அனுமானத்தினால் அறியப்படுகின்றன.

1. மேகத்திலிருந்து ஜலவிருஷ்டி யுண்டாவதால் மேகத்தில் ஜலமிருக்கிறதென்று அனுமானமுண்டாகின்றது. மேகத்தில் ஜலமிராதாயின் ஜலவிருஷ்டி மேகத்தினின்று முண்டாகாது.

2. மேகத்திலுள்ள ஜலம் ஆகாயத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடு கூடியதாயிருக்கிறது. ஏனெனின், ஜலமிருந்தால் அது ஆகாயத்தின் பிரதிபிம்பமின்றி யிராது. ஆதலால் மேகத்திலுள்ள ஜலமும் ஆகாயத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடு கூடியதாம்.

இவ்வாற்றால் மேகத்தில் ஜலம் ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்ப மென்பவற்றின் அனுமான முண்டாகிறது.

163. 4. மகாகாச வர்ணனம்.

பிரஹ்மாண்டத்துக்கு உள்ளும் புறமும் ஒரேவிதமாயும் வியாபகமாயும் இருக்கிற ஆகாசத்தின் ஸ்வரூபத்தை அற்புத புத்தியையுடைய பண்டிதர் மகாகாசமென்று சொல்லுவர்.

164. நான்கு சேதனங்களினது வர்ணனத்தின் உபோற்காதம்.

சிவ்யனே நான்குவித ஆகாசத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொன்னேன். இனி நான்குவித சேதனத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். அதனைக் கேட்பதினால் விசாரத்தின் பயனாகிய ஞானம் அடையப்படும்.

165. 1. கூடஸ்த வர்ணனம்.

புத்தி † அல்லது விபஷ்டி அஞ்ஞானத்தின் அநிஷ்டான சேதனத்துக்குக் கூடஸ்தரென்று பெயர்.

* சில அக்ஷைகளைக் கிரகங்களில ஜீவன் ஈசுவான் பிரஹ்மம் என மூன்று சேதனங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன அநாதியான ஆறுபதார்த்தங்களிலும் இம்மூன்றே எழுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன கூடஸ்தசேதனத்தை விட்டதனால் ஒருதோஷமுமில்லை. ஏனெனின், கூடஸ்தனுக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் பெயாமாததிரத்தில் பேதமாம்; வேறெவ்வித பேதமுமில்லை. இதுவுமன்றி விததியாரண்யஸ்வாமி + ன் திருக்குத்திருசிய மென்னும் கிரகத்தில் கூடஸ்தன் பாரமார்த்திகஜீவனென்றும் ஜாக்கிரகாலத்திலுள்ள ஓநதக்கரணப் பிரதிபிம்பன் வியாவகாரிகஜீவனென்றும், சொப்பனத்திலுள்ளவன் பிராதிபாவிகஜீவனென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விதத்தால் கூடஸ்தன் ஜீவனிடத்து அந்தர்பாவமாயிருக்கிறான்.

† ஜீவஸ்வரூபம் புத்திப்பிரதிபிம்பமாகவும் அவித்தியாப் பிரதிபிம்பமாகவும் இனி வர்ணிக்கப்படுதலால் இவ்விடத்தில் இரண்டு பக்ஷங்கள் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டன.

1. எந்தப்பக்கத்தில் புத்தியோடுகூடிய சேதனம் ஜீவனாகிறதோ, அந்தப் பக்கத்தில் புத்திக் கதிஷ்டானசேதனம் கூடஸ்த் நெனப்புகிறது.

2. எந்தப்பக்கத்தில் வியஷ்டி அஞ்ஞானத்தோடுகூடிய சேதனம் ஜீவனென்று சொல்லப்படுகிறதோ, அந்தப்பக்கத்தில் வியஷ்டி அஞ்ஞானத்துக்கு அதிஷ்டான சேதனம் கூடஸ்த் நெனப்புகிறது.

இந்த ஸ்தானத்தில் இது சித்தாந்தமாம்:—ஜீவத்தன்மைக்கு எது விசேஷணமோ, அதன் அதிஷ்டானத்துக்குக் கூடஸ்த் நென்று பெயராம். இந்தக் கூடஸ்தன் உற்பத்தியில்லாததாம். இதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—பிரஹ்மத்துக்கு வேறாக எப்படிச் சிதாபாஸன் உண்டாகிறானோ, அப்படிக் கூடஸ்தனுண்டாகிறதில்லை; ஆனால் பிரஹ்மரூபமாகவே யிருக்கிறான். அது கடாகாசம் மகாகாசத்துக்கு வேறாகாமல் மகாகாசரூபமாகவே யிருப்பதுபோலாம். இந்தக்கூடஸ்தன் எவனோ அவனே பூதம்பந்தத்தின் லக்ஷியாரீந்தமாம். கூடஸ்தனுக்கே பிரத்தியக்கென்றும் நிஜரூபமென்றும் ஜீவஜாக்ஷியென்றும் பெயர்.

166. 2. ஜீவ வர்ணனம் 166-170.

அநேக காமகர்மங்களுடன் கூடிய புத்தியில் உண்டாகிற சேதனப் பிரதிபிம்பத்தை வித்துவான்கள் ஜீவனென்பர். 'அந்தக் கேவலப் பிரதிபிம்பமாதிரத்தை ஜீவனென்று சொல்லுவதில்லை. ஆனால் கடாகாசத்தோடு கூடிய ஆகாசப் பிரதிபிம்பத்தை ஜலாகாசமென்று சொல்லுவதுபோலப் பிம்பமாகிய கூடஸ்தனோடு கூடிய சிதாபாசனை ஜீவனென்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஆதலால் புத்தியிலுள்ள * சிதாபாஸனம் புத்தியின் அதிஷ்டான சேதனமுமாகிய இரண்டற்கும் † ஜீவனென்று பெயர்.

* இங்கே "சிதாபாஸ" நென்னும் சப்தத்தால் புத்தியோடுகூடிய சிதாபாஸன் கொள்ளப்படும். இவ்வாததை மேல் 187-வது பிரசங்கத்தின் ஆரம்பத்தில் நூலாசிரியரால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. பஞ்சதசியில் ஸ்ரீ வித்தியாரணிய ஸ்வாமிகளும் "புத்தி அதன்கண் உள்ள சிதாபாஸன் அவ்விரண்டற்கும் அதிஷ்டானமாகிய கூடஸ்த சேதனனியம் என்னும் மூன்றன் சமூகம் ஜீவனெனப்படுகின்றது" என்றெழுதி யிருக்கின்றனர். ஆதலால் புத்தி அல்லது அவித்தை அதன்கண் உள்ள சிதாபாஸன் அவற்றிற் கதிஷ்டானமாகிய கூடஸ்தன் என்னும் மூன்றும் சேர்ந்து ஜீவனெனப்படுகின்றது.

† காமமும் கர்மரூபமாகிய ஜலத்தோடுகூடிய புத்திவடிவ கடத்தில் சேதனத்தின் பிரதிபிம்பமிருக்கின்றதுஎன்னும் கிரமம் அறிதற்கரியதாம். ஆதலால் ஸ்தூலதேகவடிவ கடத்தில் நகசிகைபரியந்தம் நிரமபியுள்ளது புத்தியாகிய ஜலமாம். அதில் சேதனத்தின் பிரதிபிம்பமும் கூடஸ்தனுமாகிய இரண்டற்கும் பெயர் ஜீவனென்னும் கிரமம் அறிதற்கெளியதாம்.

1. இங்குக் கேவல புத்தியோடுகூடிய சிதாபாஸனைத் துவம்பந்தத்தின் ஊர்த்தமாகிய ஜீவனெனக் கூறின், அதில் பாகத்தியாகலக்ஷணை சம்பவியாது; ஆனால் வாச்சிய பாகம் முழுவதிலையும் விதலாகிப் விட்டலக்ஷணை சம்பவிக்கின்றது. அவ்வனம் கொள்ளதல் ஆசாரியர்களது யுக்திக்கு விரூந்தமாம்.

167. முன் பிம்பமாகிய கூடஸ்தனோடு கூடிய ஆபாஸன் ஜீவன் எனப் பட்டது. அதனால்,

1. இது தோற்றுக்கின்றது:—புத்தியிலுள்ள பிரதிபிம்பம் எதுவோ, அது கூடஸ்தனதாம்; வெளிப் பிரஹ்மசேதனத்தினதன்று. ஏனெனின், எதனது பிரதிபிம்ப முண்டாகின்றதோ, அது பிம்ப மெனப்படுகின்றது. அது கூடஸ்தனைப் பிம்பமென்று சொன்னமையால் அதன் பிரதிபிம்பமாமென்னும் பிரதிபிண்டுகின்றது. அதனை இப்போது கூறுகின்றோ.

சிவப்புப் புஷ்பத்தின்பேரில் வைக்கப்பட்ட வெண்மையான 'ஸ்படிகத் தில் புஷ்பத்தினது சிவப்பு வர்ணத்தின் தோற்றம் உண்டாகிறது. அது அநதச் சிவப்புப் புஷ்பத்தின் பிரதிபிம்பமாம். அதுபோலக் கூடஸ்தனை யாகிரயித்த புத்தியில் கூடஸ்தனுடைய பிரகாசத்தின் தோற்ற முண்டாகிறது. ஸ்படிகம் மிகவும் சுததமாயிருப்பதுபோலப் புத்தியும் சதனுவருணத்தின் காரியமாயிருத்தலின் மிகச் சுததமாயிருக்கிறது. ஆதலால் கூடஸ்தனது தோற்றத்திற்கும் பிரதிபிம்பமென்று பெயர்.

2. அல்லது, பிரஹ்ம சைதன்னியத்தின் பிரதிபிம்பமுண்டாம். கடத்திலுள்ள ஜலத்தில் மகாகாசத்தின் பிரதிபிம்ப முண்டாகிறது; கடத்திலுள்ளிருக்கும் ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்ப முண்டாகிறது. ஏனெனின், எவ்வளவு கம்பிரத்துவம் (ஆழம்) ஜலத்தில் காணப்படுகிறதோ அவ்வளவு ஆழம் கடத்திலுள்ள ஆகாசத்தில் இல்லை. அந்த ஆழம் ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்பமாம். ஆகையால் அது வெளியாகாசத்தின் பிரதிபிம்பமாம்.

1. “வியாபகசேதனத்திற்கு பிரதிபிம்பம் பொருநதா”தென்று ஒருவன் சொல்லுவானாயின்,

அச்சங்கை ஆகாச திருஷ்டாந்தத்தால் நின்றுத்தியாகிறது. ஏனெனின், ஆகாசம் வியாபகமாயிருந்தும் அதன் பிரதிபிம்பமுண்டாகிறது. அங்ஙனமே வியாபக சைதன்னியத்திற்கும் பிரதிபிம்பம் பொருந்தும்.

2. “ரூபமுடைய பதார்த்தத்திற்கு ரூபமுடைய பதார்த்தத்தில் பிரதிபிம்பமுண்டாகிறது” என்று ஒருவன் கூறுவானாயின்,

அதுவும் நியாயமில்லை. ஏனெனின், “ரூபமில்லாத 'சப்தத்திற்கு ரூபமில்லாத ஆகாசத்தில் பிரதிபிம்பமுண்டாகிறது” தென்று முன்னமே (161) சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் சைதன்னியத்திற்கும் பிரதிபிம்பம் கூடும்.

2. அதிஷ்டானத்திற் கயின்னமாய் அதிஷ்டானத்தை மறைப்பது ஆரோப்பிய மெனப்படுமீ. அதிஷ்டானத்தின் வேராய் ஓடித்தும் ஆரோப்பியத்தின் தோற்றமுண்டாகிறது. இது அதுபவத்திற்கு விருத்தமாம்

ஆதலால் சிதாபாஸனோடு கூடிய புத்திவிசிஷ்ட கூடஸ்தசேதனன் ஜீவனென்று கொள்ளுதல் தருதியாம்.

இவ்விதத்தால் புத்தியிலுள்ள ஆபாஸனும் புத்தியின் அதிஷ்டான சேதனமுமாகிய இரண்டற்கும் பெயர் ஜீவனென்று சொல்லப்பட்டது.

1. அந்த ஜீவன் துவம்பதந்தின் வாச்சிய மெனப்படுகின்றது.

2. ஜீவனிடத்திலுள்ள சிதாபாஸனைவிட்டுக் கூடஸ்தன்மாத்திரம் துவம் பதத்தின் லக்ஷியமெனப்படுகின்றது.

1. அஹம் (நான் என்னும்) சப்தத்தின் வாச்சியமும் ஜீவனும்.

2. கேவல கூடஸ்தன் அஹம் சப்தத்தின் லக்ஷியமாம்.

168. சிதாபாஸன் கூடஸ்தன் என்னும் இரண்டற்கும் பெயர் ஜீவன மாயினும், ஜீவத்தன்மையின் சகல தர்மங்களும் ஆபாஸனிடத்தி லிருக்கின் றன. புண்ணியம் பாபம் அவற்றின் பபனாபே சக துக்கம், லோகாந்தரம் போகாதல் இந்த லோகத்திற்கு வருதல் முதலிய எல்லாவற்றையும் ஆபாஸ சகித புத்தி செய்கின்றது; கூடஸ்தன் செய்கிறதில்லை; கூடஸ்தனிடத்தில் கேவலம் பிராந்தியால் தோற்றுகின்றன.

அந்தப் பிராந்தித் தோற்றமும் புத்திசகித ஆபாசனுக்குண்டாகிறது; கூடஸ்தனுக்குண்டாகிறதில்லை. ஏனெனின்,

1. கூடம் என்பது நொல்லன் பட்டடை. அதுபோல நிர்விசாரமாயிருப் பது கூடஸ்தனென்று சொல்லப்படுகிறது.

2. அல்லது கூடமென்பது மித்தையாகிற புத்தியும் சிதாபாஸனுமாம். அவற்றின்கண் அசங்க (பற்றின்றிய) வடிவமாக நிலைத்திருப்பது கூடஸ்தன் எனப்படுகிறது.

ஆகைபால் கூடஸ்தனிடத்தில் பிராந்தியாதிகள் சம்பவியா; ஆனால் சிதா பாஸனிடத்தில் சம்பவிக்கும்.

169. முற்றும் விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்துப் புண்ணியபாபங்கள் சக துக்கங்கள் லோகாந்தரம்போகாதல் வருதல் என்பவை கேவலம் புத்தியி லிருக்கின்றன; ஆபாஸனிடத்து மில்லை. புத்தியின் சையோகத்தால் ஆபாஸ னிடத்தில் இருக்கின்றன.

* இருப்புக கொப்பரையில் காய்ச்சப்பட்ட தைலத்தில் ஆகாயத்தின் பிரதிபிம்ப முண்டாகின்றது. அவ்வகனியின் தாபம் (காயன்) தைலத்திற்கேயாம்; அதன்கண் ணுள்ள ஆகாயத்தின் பிரதிபிம்பத்திற்கில்லை. அப்போது தைலநிரம்பிய கொப்பரையின் அதிஷ்டானவடிவ ஆகாயத்திற்கு எங்கிருந்துண்டாகும்? அதுபோல் புண்ணிய பாபாதி வடிவ சம்ஸ்காரம் எதுவோ அது கேவல புத்தியி லிருக்கின்றது. ஆபாஸனிடத் தும் பிராந்தியின்றி இல்லை. அப்போது அவற்றின் அதிஷ்டான கூடஸ்தனிடத்து எங் கிருந்தண்டாகும்? ஆனால் கூடஸ்தனிடத்து அதன் தோற்றமே அள்ளானத்தினாலாகிய பிராந்தியாம்.

ஐயமும் “ஜலசகித கடம் கோணலானாலும் கோணாலும் ஒருவனால் கொண்டுபோகப்பட்டாலும் கொண்டுவரப்பட்டாலும், அதன் சம்பந்தத்தினால் ஆகாசத்திபாசம் சகலக் கிரியைகளையும் செய்கிறதோ, தான் சுதந்தரமாக ஒன்றையும் செய்கிறதில்லையோ, அங்ஙனமே காமகர்மரூபமான ஜலத்தால் நிறைந்த புத்திரூபமான கடம் புண்ணிபமுதலிய சகல விகாரங்களையும் தரிக்கிறது; அதன் சம்பந்தத்தால் சிதாபாஸனும் தரிக்கிறது. கூடஸ்தன் சகல விகாரமு மில்லாதவனாக யிருக்கிறது. ஜலம் நிறைந்த கடத்தின் விகாரங்களில்லாததாய்க் கடாசாமிருக்கின்றது. அதுபோலக் கூடஸ்தனையுமறிக ஆகையால் ஜீவத்தன்மையின் தர்மங்கள் சிதாபாஸனிடத்தில் இருக்கின்றன. ஆயினும் கூடஸ்தனிடத்தில் அஞ்ஞானத்தால் தோற்றுமின்றன. ஆகையால் புத்தியினிடத்துள்ள கூடஸ்தசகித சிதாபாஸன் ஜீவனெனப்படுகின்றான்.

170. வர்ணிக்கப்பட்ட ஜீவஸ்வரூபத்தில் பிராஞ்ஞனுக்கு ஹானியுண்டாகிறது. ஏனெனின், சுழுத்தியின் அபிமானியாகிற ஜீவனுக்குப் பிராஞ்ஞனென்று (342) பெயர். சுழுத்தியில் புத்தி அபாவமாயிருத்தலால் புத்தியில் ஆபாஸனும் பொருந்தாது. இதனால் பிராஞ்ஞனுடைய சொரூபத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் சாஸ்திரத்துக்கும் விரோதம் சம்பவிக்கிறது இக்காரணத்தால் ஜீவஸ்வரூபம் வேறுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது:—

1. அஞ்ஞானத்தின் அம்சத்துக்கு வியட்டியஞ்ஞான மென்று பெயர்.
2. சம்பூர்ண அஞ்ஞானத்துக்கு ஸமட்டியஞ்ஞான மென்று பெயர்.

* அந்த அஞ்ஞான அம்சத்திலுள்ள சேதனத்தின் ஆபாஸமும் அஞ்ஞான அம்சத்துக்கு அதிஷ்டானமான கூடஸ்தனுமாகிய இரண்டனையும் சேர்த்து ஜீவனென்னும் பதத்தால் சொல்லுவர். ஆதலால் இந்த ஜீவஸ்வரூபத்தில் பிராஞ்ஞனுக்கு அபாவமில்லை. ஏனெனின், சுழுத்தியில் அஞ்ஞான மிருக்கிறது. சுழுத்தியிலுள்ள சைதன்னியத்தின் பிரதிபிம்பசகித அஞ்ஞானம்சம் எதுவோ, அது புத்திரூபத்தை யடைகிறது. சேதனத்தின் பிரதிபிம்பமும் கூடவே யுண்டாகிறது. இந்தச் சிதாபாஸனிடத்தில் புத்தியில் புண்ணியாதி சமுசாரம் தோற்றுகிறது. இந்த அபிப்பிராயத்தால் சில சாஸ்திரங்களில் புத்தியே ஜீவத்தன்மைக்கு உபாதிபாச சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விசாரதிரஷ்டியால் பார்க்குமளவில் ஜீவத்தன்மையின் உபாதி * அஞ்ஞானமாம்.

* இங்குப் புத்தி அல்லது புத்தியின் சம்ஸகாரவடிவம் கடமாம் அதில் வியட்டி அஞ்ஞானவடிவ ஜலம் நிரம்பியிருக்கிறது. அதில் சேதனத்தின் பிரதிபிம்ப மிருக்கின்றது.

அல்லது வியட்டி அஞ்ஞானவடிவம் கடமாம். அதில் மலின சத்துவ குணவடிவ ஜலம் நிரம்பியிருக்கிறது. அதில் சேதனத்தின் பிரதிபிம்பமிருக்கிறது. அது அதிஷ்டான கூடஸ்தனே ஜீவனெனப்படுகின்றது.

171. ஈசுவரவர்ணனம்.

மாயையினிடத்திலுள்ள சேதனத்தின் சாயை † (ஆபாஸம்)மாயையின் அதிஷ்டான சேதனம் என்னும் இரண்டனையும் ஈசுவர னென்பர். அந்த ஈசுவரன் மேகாகாசத்துக்குச் சமானமாவர்.

1. அந்த ஈசுவரன் அந்நீராயி யாவர். ஏனெனின், எல்லோருள்ளிலுமிருந்து பிரோணை செய்கிறார்.

2. அவர் சதாமூர்த்தீ. ஏனெனின், அவருக்குத் தமது ஸ்வரூபத்தில் ஆவரணமில்லை. ஆதலால் அவருக்கு ஜன்மமானுதி பந்தம் தோற்றுமறதில்லை. இக்காரணத்தால் ஈசுவரன் நித்தியமூர்த்தாவர்.

3. ஈசுவரன் சர்வஞ்ஞர்; சகலபதார்த்தங்களையும் அறிபவராயிருக்கிறார். ஏனெனின், மாயையில் சுத்தசத்துவகுணமுண்டு.

தமோகுண ரஜோகுணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்டதாகாது, ரஜோதமோகுணங்களைத் தான் அமிழ்த்தும் சத்துவகுணம் எதுவோ, அது † சுத்தசத்துவகுண மெனப்படும்.

சத்துவகுணத்தினின்றும் ஞான முற்பத்தியாகின்றது. ஆகையால் சத்துவகுணம் பிரகாச ஸ்வபாவமுள்ளதாம். இப்படிப்பட்ட சத்துவகுணமுடைய மாயையிலிருக்கும் சேதனாபாஸத்துக்குத் தன் ஸ்வரூபத்திலாவது வேறு பதார்த்தத்திலாவது ஆவரணம் சம்பவிக்கறதில்லை. ஆகையால் ஈசுவரன் மூர்த்தனும் சர்வஞ்ஞனுமாவன்.

ஜீவேசுவரர்களிடத்திலுள்ள அதிஷ்டான சைதன்னியம் ஜீவேசுவரரிருவரிடத்திலும் பந்தமோக்ஷ பேதமின்றியதாயிருக்கிறது; ஆகாசம் போல் ஏகாசமா (ஒரே தன்மையா) யிருக்கிறது. ஆனால் ஆபாஸ அம்ஸத்தில் பந்தமோக்ஷங்க ளிருக்கின்றன. அதிஷ்டானத்தில் ஆபாஸனுக்குப் பிராந்தியால் அவை தோற்றுமின்றன. ஆதலால் கேவலம் ஆபாசனிடத்தில் பந்தமோக்ஷங்க ளிருக்கின்றன. அதனிடத்தும் இவ்வளவு பேதமுண்டு:—

1. எந்த ஆபாஸனிடத்தில் ஆவரண மிருக்கிறதோ அவனிடத்தில் பந்த மிருக்கிறது.

2. எவனிடத்தில் சொரூபாவரண மில்லையோ அவன் மூர்த்தனாவன்.

1. ஈசுவரனிடத்தில் ஆவரணமில்லாமையால் ஈசுவரன் சதாமூர்த்தனாயிருக்கிறான்.

† இங்கு “ஆபாஸ” மென்னும் சொல்லால் மாயையோடுகூடிய ஆபாஸம் கொள்ளப்படும்.

† ஓர் பிராஹ்மணஜாத்யுடைய ராஜாவானவன் கூத்திரிய குத்திர சாதியுடைய இரண்டு மகதிரிகளால் தான் அமிழ்த்தப்படாது, அவ்விருவரையும் தான் அமிழ்த்தியிருப்பன். அங்ஙனமே ரஜோதமோகுணங்களால் அமிழ்த்தப்படாது, அவ்விரண்டையும் தான் அமிழ்த்தும் சத்துவகுணம் எதுவோ, அது சுத்தசத்துவகுணமாம்.

2. ஜீவனிடத்தில் ஆவாணிநுப்பதால் அவன் பத்தறு யிருக்கிறான். பத்தனென்பது கட்டுப்பட்டவனு யிருக்கிறான் என்பதாம். ஏனெனின், எந்த அவித்தைபம்சத்தில் உண்டாகிற சைதன்னியத்தி னுபாஸத்திற்கு ஜீவனென்று பெயரோ, அந்த அவித்தைக்கு ஆவாணஞ்செய்தல் சபாவமாம்.

1. மாயை, 2. அஞ்ஞானம், 3. அவித்தை என்பன ஒரே வஸ்துவக்குப் பெயராயினும்,

1. சத்தசத்துவத்தின் பிரதானத்தால் மாயை பெனப்படுகின்றது.

2-3. மலினசத்துவகுணத்தின் பிரதானத்தால் அஞ்ஞானமென்றும் அவித்தையென்றும் சொல்லப்படும்.

ரஜோகுண தமோகுணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்ட சத்துவகுணம் மலினசத்துவகுண மெனப்படும்.

ஆதலால் ரஜோகுண தமோகுணங்கள் அநிகமாயிருத்தலால் அவித்தையி லுள்ள ஜீவனுடைய ஆபாஸாப்சத்தினை அவித்தைபானது சொருபாவாணஞ் செய்கிறது. ஆதலால் ஜீவனிடத்தில் பந்தம் இருக்கிறது; ஈசுவரனிடத்தில்கலை.

1. அதிஷ்டான சேதனத்தோடு கூடிய மாயையில் உள்ள ஆபாஸவடிவ ஈசுவான் எதுவோ, அது தப்பத்தீய வாகீசிய மெனப்படும்.

2. கேவலம் அதிஷ்டானசேதனம் தப்பத்தின் லக்ஷியமாம்.

“ஈசுவானே ஜகத்தின் உற்பத்தி பாலனம் சம்ஹராம் என்பவற்றைச் செய்கிறு”ரென்று சகலசாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்பட யிருக்கின்றது. அகன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—சேதனம்சம் ஆகாசம்போல அசங்கமாயிருக்கிறது. ஆபாசாம்சம் ஜகத்தின் உற்பத்தி முதலியவற்றைச் செய்கிறது. ஆதனிடத்திற்குள் சர்வஞ்ஞத்துவ யிருக்கிறது. பத்தர்களின் பீரில் அநுகரகம் செய்வதும் மற்ற யீசுவரியங்களும்கேவலம் ஆபாசனிடத்தி லிருக்கின்றன. சேதனம்சம் ஏகாச (ஒரேவித)மாம். அநனிடத்தில் ஸத்தாஸ்பூர்த்தியைக் கொடுத்தலன்றி வேறு யீசுவரியம் பொருந்தாது.

172. 4. பிரஹ்மசொருபவர்ணனம்.

பிரஹ்மாண்டத்துக்கு உள்ளும் புறமும் மகாகாசம்போல நிறைந்திருக்கிற சேதனம் பிரஹ்ம மெனப்படும். அந்தப் பிரஹ்மம் தூரத்திலும் இல்லை; சமீபத்திலும் இல்லை. ஏனெனின், எந்த வஸ்து தனக்குப் பின்னமாயும் தேச ரூப உபாகியுடையதாயுமிருக்கிறதோ, அது சமீபத்திலும் தூரத்திலும் இருப்பதாகச் சொல்லப்படும். பிரஹ்மம் பின்னமன்று; ஆனால் எல்லாவற்றின் ஆதமாவாயும் தேசமுதலிய சர்வ உபாகிகளு மில்லாததாயு யிருக்கிறது. ஆகையால் அது தூரத்திலும் சமீபத்திலு யிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறதில்லை.

* சூத்திரஜாதியுடைய இரண்டு ராஜபூத்திரர்களால் பிரஹ்மண ஜாதியுடைய ஒரு மந்திரி அமிழ்த்தப்படுவதுபோல இரஜோகுண தமோகுணங்களால் அமிழ்த்தப்படும் சத்துவகுணம் எதுவோ அது மலினசத்துவகுண மெனப்படும்.

பிரஹ்மசப்தத்தின் வாச்சியமும் ஸோபாதிகமாம். ஏனெனின் வியாபக வஸ்துவுக்குப் பிரஹ்மமென்று பெயர்.

அந்த வியாபகத்துவம் இருவகைத்தாம். 1. ஒன்று ஆபேக்ஷிக வியாபகத் தன்மை; 2. ஒன்று நிபேக்ஷிக வியாபகத்தன்மை.

1. எந்த வஸ்து எந்தப் பதார்த்தத்தை யபேக்ஷித்து வியாபகமாக இருக்கிறதோ, எதை யபேக்ஷித்து வியாபகமாக இல்லையோ, அதன்கண் ஆபேக்ஷிக வியாபகத்துவம் சொல்லப்படுகிறது. எங்ஙனம்: பிருதிவியாதிகளை யபேக்ஷித்து மாயை வியாபகமாயிருக்கிறது; சேதனத்தை யபேக்ஷித்து அப்படியில்லை. ஆகையால் மாயையினிடத்தில் ஆபேக்ஷிக வியாபகத்துவம் மிருக்கிறது.

2. எந்த வஸ்து எவ்வாவற்றையு மபேக்ஷித்து வியாபகமாயிருக்கிறதோ, அதன்கண் உள்ள வியாபகத்துவம் நிபேக்ஷிக வியாபகத்துவம் மெனப்படும். அந்த நிபேக்ஷிக வியாபகத்துவம் சேதனத்திலிருக்கிறது. ஏனெனின், சேதனத்துக்குச் சமானமாகவாவது அதிகமாகவாவது வேறெதுவும் வியாபகமாயில்லை. ஆனால் சைதன்னியமே எல்லாவற்றினும் வியாபகமாயுள்ளது. ஆகையால் சேதனத்தில் நிபேக்ஷிக வியாபகத்துவம் மிருக்கிறது.

இந்த இரண்டுவித வியாபகத்துவங்களுடன் கூடிய வஸ்து பிரஹ்ம சப்தத்திற்கு வாச்சியமாம்; இவ்விருவகை வியாபகத்துவங்களும் மாயாவிசிஷ்ட சேதனத்தில் இருக்கின்றன. ஏனெனின்,

1. விசிஷ்டனிடத்துள்ள மாயா அம்சத்தில் ஆபேக்ஷிக வியாபகத்துவம் மிருக்கின்றது.

2. சேதன அம்சத்தில் நிபேக்ஷிக வியாபகத்துவம் இருக்கின்றது.

சேதனத்தின் * ஏகதேசத்தில் மாயை யிருத்தலாலும் மாயாவிசிஷ்ட சேதனத்தைவிட சுத்தசேதனம் அதிகவியாபகமாயிருத்தலாலும் மாயாவிசிஷ்ட சேதனத்தில் நிபேக்ஷிக வியாபகத்துவம் பொருந்தாது. ஆகலால் சுத்த சேதனத்தில் நிபேக்ஷிக வியாபகத்துவம் இருக்கிறது. அங்ஙனமாயினும், மாயாவிசிஷ்ட சேதனம் பரமார்த்த திருஷ்டியாகச் சுத்ததற்கு வேறுகாமல் சுத்த ரூபமாகவே இருக்கிறது. ஆகையால் மாயாவிசிஷ்டத்திலும் சேதனம்சத்தில் நிபேக்ஷிகமாகவே வியாபகத்துவம் மிருக்கிறது. இவ்வாற்றால்,

1. மாயாவிசிஷ்டமே பிரஹ்மசப்தத்தின் வாச்சியமாதல் கூடும்.

2. சுத்தசேதனம் பிரஹ்மசப்தத்தின் லக்ஷியமாம். ஆகையால் ஈசுவாசப்தம் பிரஹ்மசப்த மிரண்டற்கும் ஒரே அர்த்தக் தோற்றுகிறது; வெவ்வேறு அர்த்தங்கள் இல்லை.

* கடத்தை உண்டாக்கும் சக்தி எந்த மண்ணிலுமில்லை, களிமண்ணில் மாத்திரம் மிருக்கிறது.

1. பரமசுத்தந்திக்கு இது கபாவமம்:—பலவிடங்களில் ஸுகியார்த்தத்தை அறிவிக்கின்றது; சிலவிடங்களில் வாச்சியார்த்தத்தைக் கூறுகின்றது.

2. ஈசுவரசுத்தந்திக்கு இது கபாவமம்:—பலவிடங்களில் வாச்சியார்த்தத்தைப் போதிக்கின்றது; சிலவிடங்களில் ஸுகியார்த்தத்தைக் கூறுகின்றது. இவ்வளவு பேதமுண்டு. ஆதலால் இலக்ஷியார்த்தத்தைக்கொண்டு பரமசுத்தந்திக்கு அர்த்தம் வேறாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

இலக்கம் 158 உள்ள பிரசினத்தின் உத்தரம் 173-175.

173. கூடஸ்தர் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்;

ஆபாஸன் புசித்திருக்கின்றான்.

சிஷ்யனே! நான்குவித சேதனங்களையும் சொன்னேன். அவற்றில்,

1. ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்திலுள்ள பித்தந்தயாகிய ஆபாஸம்சம் புண்ணிய பாபங்களைச் செய்து அவற்றின் பயனை யதபவிக்கிறது.

2. கூடஸ்தனாகிய சேதனம் சிவ (கலியாண) ரூபமாக இருக்கிறது.

ஆகையால் “புத்திரரூப விருக்ஷத்தில் பாமாத்மா ஜீவன் என்று இரண்டு பக்ஷிகளிருக்கின்றன” என்பதாக முதலில் நீ எந்தச சங்கை செய்திருந்தாயோ, அதற்குப் பாமாத்மாவையும் ஜீவனையும் கொள்ளலாகாது. ஆனால் கூடஸ்தன் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார், ஆபாசன் புசித்திருக்கின்றான் என்று உத்தரம் சொல்லப்பட்டது.

174. ஆபாஸம் கர்மத்தைச் செய்கின்றது; பலத்தையும்

தருகின்றது; சேதனம் தருகிறதில்லைமெனல்.

ஜீவஸ்வரூபத்திலுள்ள சேதனத்தின் சாயைபாடு ஆபாஸம்சம் கர்மத்தைச் செய்கிறது. அக்கர்மஞ் செய்யும் ஆபாஸம்சத்துக்கு சாயையாகிய ஈசுவரனுடைய ஆபாஸம்சம் பலனைக் கொடுக்கிறது. இதனால் இவ்வார்த்தை சித்தித்தது:—

1. ஜீவஸ்வரூபத்திலுள்ள ஆபாஸம்சம் புண்ணிய பாபங்களைச் செய்து அவற்றின் பலத்தைப் புதிக்கிறது.

2. ஈசுவரனிடத்திலுள்ள ஆபாஸம்சம் கர்மபலத்தைக் கொடுக்கிறது.

1. இவ்விண்ணிலுமுள்ள சேதனம்சத்தில் எவ்விதப் பேச்சிற்கு மிடமில்லை.

2. ஜீவனிடத்துள்ள சேதனம்சத்தில் கர்மம் பலம் என்பவற்றின் சம்பந்த மில்லை.

3. ஈசுவரனிடத்திலுள்ள சேதனம்சத்தில் பலத்தைத் தருதலின் சம்பந்த மில்லை. அச்சேதனத்தில் அவற்றைச் சொல்லுகிறவன் மூடன். ஏனெனின், சேதனம் இரண்டிடங்களிலும் அசங்கமாயும் ஏகரூபமாயும் இருக்கிறது;

சேதனத்தில் பேதமில்லை. ஜீவசேதனத்தை ஈசுவரசேதனத்திற்கு வேறுக வேணும் ஈசுவரசேதனத்தை ஜீவசேதனத்துக்கு வேறுகவேணும். நினைக்கிறவன் நினைக்கத்தக்கவனுவன். இப்படிச் சொல்லுவதனால் “ஜீவனும் பரமாத்மாவும் ஒன்றென அங்கீகரிப்பதில் கர்மோபாஸனைகளைப் பிரதிபாதிக்கும் வேதம் நிஷ்பிரயோஜனமாகும்” என்று செய்யப்பட்ட இரண்டாவது சங்கைக்குச் சமாதானஞ் சொல்லப்பட்டது:—ஜீவேசுவரர்களிடத்துள்ள சேதனபாகங்களுக்கு அபேதமும், ஆபாஸ பாகத்திற்குப் பேதமுமுண்டு. ஆகையால் இருவகை வசனங்களும் பொருந்துகின்றன.

175. ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் இலக்ஷியார்த்தத்திற்கு அபேத முண்டெனல்.

சிஷ்யனே! நீ செய்த பிரசினங்களுக்கு யான் உத்தரஞ் சொன்னேன்.

1. “ஒரு விருக்ஷத்தில் இரண்டு பட்சிகளுண்டு. ஒன்று புசிக்கின்றது; ஒன்று இச்சையின்றி யிருக்கின்றது. ஆதலால் ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் ஐக்கியம் பொருந்தா” தென்று நீ கூறியிருந்தாய்.

அதற்கு “இந்த ஸ்தானத்தில் ஜீவப்பிரஹ்மங்களைக் கொள்ளலாகாது; கூடஸ்தனையும் புதனியிலுள்ள ஆபாஸனையும் கொள்ளவேண்டும். அவை கடா காசத்தையும் ஆகாசத்தின் சாயையினையும்போலத் தமயில் பின்னமா யிருக்கின்றன.” என்று யாம் உத்தரஞ்சொன்னோம்.

2. “ஜீவனோ கர்ம உபாசனைகளைச் செய்கின்றவன்; பரமாத்மா பயனைத் தருபவர்; அவர்களுக்கு ஐக்கியம் பொருந்தா” தென்று நீ பிரசினஞ் செய்தாய்.

அதற்கும் யாம் இவ்வாறு உத்தரங் கூறினோம்:—

1. கர்மத்தைச் செய்பவன் ஜீவனல்லன்; பயனைத் தருபவன் ஈசுவரனல்லன்; ஆனால் ஜீவனிடத்துள்ள ஆபாஸ அம்சம் எதுவோ அது கர்மத்தைச் செய்கிறது.

2. ஈசுவரனிடத்துள்ள ஆபாஸ அம்சம் எதுவோ அது பலத்தைத் தருகின்றது.

3. ஜீவேசுவரரிடத்துள்ள சேதனம்சம் எதுவோ அது கடாகாச மகா காசத்தினைப்போலப் பேதத்தின் கருதமின்றியதா யிருக்கிறது.

இவ்வாற்றால்,

ஜீவப்பிரஹ்மங்களுக்கு ஏகத்துவஞ் சித்திக்கிறது. ஆகையால், சிஷ்யனே! “நான் பிரஹ்மம்” என்று நீ அறிவாயாக.

1. நான் என்னும் சொல்லிற்குக் கூடஸ்தனைப் பொருளுென்றறி.

2. பிரஹ்மமென்னும் சொல்லிற்குக் மகாகாசத்திற்குச் சமமாகச் சொல்லப்பட்ட லக்ஷியார்த்தம் பொருளுென்றறி

நான் என்னும் சொல்லிற்கும் பிரஹ்மமென்னும் சொல்லிற்கும் வாச்சியார்த்தத்தில் அபேதமில்லை; ஆனால் லக்ஷியார்த்தத்தில் அபேதமாம்.

சுவாமி :

1. எதுவமாயில் “நான் பிரஹ்மம்” என்று நீ அறியவில்லையோ, அது ஞானத்தில் நீ உன்னைத் தினன் என்றும் துக்கமென்றும் மதிப்பாய்.

2. பாமாக்கமாவை வேறாக நினைத்திருக்கின்றாய். அது உனக்குப் பயத்திற்கு ஹேழுவாகும். ஆகையால் “நான் பிரஹ்ம” மென்று நீ யறி.

176. பிரசினம்:—நான் பிரஹ்மமென்னும் ஞானம்

யாருக்குண்டாகிறது? எனல்.

தத்துவத்திருஷ்டி கேட்கலாயினான்.

சுவாமி! “நான் பிரஹ்மம்” என்னும் ஞானம் யாருக்குண்டாகிறது? என்பதைத் தாம் கிருபைசெய்து சொல்லியருளல்வேண்டும். தாம் சொன்னால் நான் இவ்வாற்தைபை அறிந்துகொள்ளமாட்டேன். இக்கேள்வியால் சிவபுனாடைய மனதிலுள்ள இரகசியமான அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—

1. “நான் பிரஹ்ம மென்னும் ஞானம் கூடஸ்தனிடத் துண்டாகிறது ?

2. அல்லது ஆபாஸகிதபுத்தியி லுண்டாகிறது ?

1. கூடஸ்தனிடத்துச் சொல்லுவோமாயின் கூடஸ்தன் விகாரியாவன்.

2. ஆபாஸகித புத்தியிற் சொல்லுவோமாயின், அவனுக்கு நான் பிரஹ்மமென்னும் ஞானம் பிராந்திரூபமாகும். எனினின், “கூடஸ்தனும் பிரஹ்மமும் மொன்று; ஆபாஸன் வேறு.” என்று தாம் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறீர்கள். ஆகலால் பிரஹ்மநதற்கு வேறான ஆபாஸனைப் பிரஹ்மரூபமாக அறிதல் பிராந்தியமாகும். சாபதற்கு வேறான ரஜ்ஜுவைச் சர்ப்பரூபமாக யறிதல் பிராந்தியம். இவ்வாறு ஆபாஸகிதபுத்தி, குண்டாகும் “நான் பிரஹ்ம” மென்னும் ஞானம் யதார்த்தமாகாது; பிராந்திவடிவமாகும்.

ஒருகால் ‘நான் பிரஹ்மம்’ என்னும் ஞானத்தைப் பிராந்திரூபமாகவே யங்கீகரிப்போமாயின், இந்த ஞானத்தால் மித்தையாடுப ஜகத்தின் நிவிருத்தி யுண்டாகாது. ஆனால் யதார்த்த ஞானத்தால் மித்தையின் நிவிருத்தி யுண்டாகிறது. அது ரஜ்ஜுவின் யதார்த்த ஞானத்தால் மித்தியாசர்ப்பம் நிவிருத்தி யாவதுபோலாம். இவ்விதத்தால் ஆபாஸகித புத்திக்கு ‘நான் பிரஹ்மம்’ என்னும் ஞானம் பொருந்தாது.

முற்கூறிய பிரசினத்தின் உத்தரம். 177 - 183.

177. ஆபாஸனது சப்த(ஏழு)அவஸ்தைகளின் பெயர் 177-178.

ஸ்ரீ குருவானவர் சொல்லுவற்றார்.

சிவ்யனே ! இப்போது ஆபாஸனது ஏழு அவஸ்தைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேள். இவ்வேழில் எதுவும் சேதனமாகிய கூடஸ்தனுக்கில்லை. “நான் பிரஹ்ம” மென்னும் ஞானமும் இவ்வேழினுள்ளேயே இருக்கிறது.

178. சப்தாவஸ்தைகளின் பெயர். (1) அஞ்ஞானம், (2) ஆவரணம், (3) பிராந்தி (விசேஷம்), (4) பரோக்ஷஞானம், (5) அபரோக்ஷஞானம், (6) சோகநாசம் (அநர்த்த நிவிருத்தி), (7) அநிஹர்ஷம் (ஆநந்தப்பிராப்தி).

179. 1-2. அஞ்ஞான ஆவரணங்களின் சொருபவர்க்குக் கிஷ்யனே !

1. “நான் பிரஹ்மத்தை யறியேன்” என்னும் வியவஹாரத்துக்குக் காரணம் அஞ்ஞானமாம்.

2. “பிரஹ்மமில்லை; விளங்கவில்லை” என்னும் வியவஹாரத்துக்குக் காரணம் ஆவரணமாம்.

ஆவரணத்தால் இவ்விபவகாரங்க ஞாண்டாகின்றன. ஏனெனின், அஞ்ஞானத்திற்கு இருவகைச் சக்திகள் உண்டு. (1) ஒன்று அஸத்வாபாதகம்; (2) மற்றொன்று அபாநுபாதகம். இவ்விரண்டிற்கும் பூவரணமென்று பெயர்.

1. “வஸ்து இல்லை” யென்னும் தோற்றத்தைச் செய்யுஞ் சக்தி அஸத்வாபாதக மெனப்படும்.

(2) வஸ்து விளங்கவில்லை யென்னும் தோற்றத்தைச் செய்யும் அஞ்ஞானத்தின் சக்தி அபாநுபாதக மெனப்படும்.

(1) இவ்வாற்றால் “பிரஹ்மம் விளங்கவில்லை” என்னும் வியவகாரத்துக்குக் காரணம் அஞ்ஞானத்தின் அஸத்வாபாதகசக்தியாம்.

(2) “பிரஹ்மம் விளங்கவில்லை” யென்னும் வியவகாரத்துக்குக் காரணம் அஞ்ஞானத்தின் அபாநுபாதகசக்தியாம். இவ்விரண்டிற்கும் ஆவரணமென்று பெயராம்.

180. 3 பிராந்தி வர்க்கணம்.

கூடஸ்தனிடத்தில் தோற்றுகிற ஜன்மாதி சமுசாரம் வேதத்தில் பிராந்தி யெனப்படுகிறது. இதனையே சோகமென்பர்.

181. 4-5. இருவகை ஞானவர்க்கணம். (பரோக்ஷம் அபரோக்ஷம்).

1. “பிரஹ்மமில்லை” என்னும் ஆவரணம்சத்தைப் “பிரஹ்மமிருக்கிறது” என்னும் பரோக்ஷஞானம் நாசஞ்செய்கிறது. ஏனெனின், “பிரஹ்மம்

* தேகம் பிராணன் இத்திரியம் அநதக்கரணத்தோடுகூடிய சிதாபாஸன் என்னும் இவற்றின் ஜன்மமுதலிய சம்பந்தவிசிஷ்ட கேவல கர்மவடிவ சம்பந்திகளின் பிரதிதி அல்லது சம்பந்தவிசிஷ்ட தர்மியோடுகூடிய தர்மவடிவ சம்பந்திகளின் பிரதிதி தம்விஷயத்தோடு ஆத்மாவின்விடத்துண்டாதல், ஆத்மாவின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தின் பிரதிதி அல்லது சததியத்தன்மை முதலிய தர்மங்களின் சம்பந்தத்தின் பிரதிதி தனது விஷயத்தோடு அநாத்மாவின் உண்டாதல் அத்தியாசமெனப்படுகின்றது. இதனையே பிராந்தி, விசேஷம், சோகம் என்று கூறுவர்.

சத்திய ஞான * அந்தரூபமா யிருக்கிறது” என்னும் ஞானத்துக்குப் பரோக்ஷஞானமென்று பெயர். இந்தப் பரோக்ஷஞானம் “பிரஹ்மமில்லை” என்னும் பிரதிதிக்கு விரோதியாம்; வேறொன்றற்கு விரோதியன்று.

2. “நான் பிரஹ்ம” மென்னும் அபரோக்ஷஞானம் சகல அவித்தியா சமுதத்துக்கும் விரோதியாம். இக்காரணத்தால்,

(1) “பிரஹ்மத்தை நான் அறியவில்லை” என்பது அந்நூலும்.

(2) “பிரஹ்மமில்லை; விளங்கவில்லை” என்பது சுவரணம்.

(3) “நான் பிரஹ்மமல்லன்; ஆனால் புண்ணிய பாபங்களைச் செய்பவனும் சுகதுக்கங்களை யதுபவிப்பவனுமாகிய ஜீவன்” என்பது பிராந்தி. இவ்வளவு அவித்தியா சமூகத்தை அபரோக்ஷஞானம் நாசம்பண்ணுகிறது.

182. 6. பிராந்தி நாசவர்ணனம்.

(1) என்னிடத்தில் ஜன்மமும் மாணமுமில்லை.

(2) சுகதுக்கங்களின் லேசமு மில்லை.

(3) ஒரு சமுசார தர்மமும் என்னிடத்தில் இல்லை.

(4) ஆனால் ஜனனமில்லாத கூடஸ்தன்பான் என்று சிஷ்யனே ! இவ்விதமாகச் சர்வ அநாதத்தங்களையும் நிஷேதித்தல் பிராந்திநாசத்தின் சுவரூபமாம்.

இவ்விடத்தில் கூடஸ்தனிடத்தில் ஜனனத்தை நிஷேதிப்பதினால் ஸர்வ அநாதத்தங்களையும் நிஷேதித்ததாகக் கொள்ளவேண்டியது. ஏனெனின், ஜனனத்தோற்றத்திற்குப் பின் வேறு அநாதத்தங்கள் தோற்றுகின்றன. ஆதலால் ஜனனத்தை நிஷேதிப்பதினால் சகல அநாதத்தங்களும் நிஷேதிக்கப்படுகின்றன. இந்தப் பிராந்திநாசத்தினையே ரோகநாசமென்றும் கூறுவர்.

* தேசகால வஸ்துக்களால் எதற்கு அந்த (பரிச்சேத) முண்டாகிறதில்லையோ, அத்தன்மைய சர்வதேசத்திலும் சர்வகாலத்திலும் சர்வ வஸ்துக்களிலும் வியாபகமான வஸ்து எதுவோ அது அநந்த மெனப்படுகின்றது. இசையே விபுவென்றும் பூயாவென்றும் கூறுவர் முன் வஸ்துகிர்த்தேசரூபமங்கல வுபாயின் டிப்பணியில் காட்டிய படி பிரஹ்மம் தேசகால வஸ்துக்களால் அநதமில்லாததாய் இருத்தலின் அது சுருதியில் ஆந்தரூபமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இங்கு அந்தரூபமென்று சொல்லுதலால் “ஆந்தவடிவம் பிரஹ்மமாம்” என்பது அர்த்தத்தினால் சித்திக்கின்றது ஏனெனின், சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் பூமவித்தை யின் பிரசங்கத்தில் நாரதரை னோக்கிச் சுந்ருமா குருவானவர் கூறியிருக்கின்றார்:— “பூமா(பரிபூர்ணம்) எதுவோ, அது சுக்ரூபமாம்; அற்ப (பரிச்சின்ன)த்தில் சுகமில்லை” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் அந்தரூபமெதுவோ அது பூமாவாம். பூமாவென்பது எதுவோ அது ஆந்தந்தரூபமாமென்று அறிந்துகொள்ச.

183. 7. ஹர்ஷசொருபவர்ணனம்.

சிஷ்யனே! “நான் அதவயப பிரஹ்மஸ்வரூபன்” என்று உனக்குச் சபுசயமின்றி உனது ஸ்வரூபஞானம் எப்போது உண்டாகுமோ, அப்போது உனக்கு ஆநந்தமுண்டாகும். அதனை * ஹர்ஷ மென்றறிவாய்.

நான் இப்போது உனக்கு எழுவஸ்தைகளையும் சொன்னேன். அவையாவும் ஆபாஸனுடையனவாம்; அவனிடத்திலேயே ஞானமும் இருக்கிறது. “ஞானம் யாருக்குண்டாகிறது” என்ற கேள்விக்கு உத்தரவு சொன்னேன். இன்னும் ஏதாவது கேட்கவிரும்பினால் கேள்.

184. பிரசினம்—பிரஹ்மத்திற்கு வேறொரு

ஆபாஸனுக்கு “யான் பிரஹ்மம்” என்னும் ஞானம் மித்தையாகும். (இலக்கம் 176-ல் உள்ள) பிரசினத்தின் இரகசிய அபிப்பிராயம்.

கூட (இரகசியமான) அபிப்பிராயமாகப் பிரசினஞ்செய்திருந்ததனை இப்போது சிஷ்யன் பிரகடனஞ் செய்கிறான்—

“வாமி” “கூடஸ்ரணம் பிரஹ்மமும் ஒன்று; ஆபாஸன் பிரஹ்மத்துக்கு வேறு.” என்று தாம் முன் சொன்னார்கள்.

அந்தப் பிரஹ்மத்துக்கு வேறொரு ஆபாஸனுக்கு “நான் பிரஹ்மம்” என்னும் பிரஹ்மரூபமான ஞானம் பொருந்தாது.

1. “எனது அக்ஷ்டானமாகிய கூடஸ்தன் பிரஹ்மரூபமாம்” என்று ஆபாஸனுக்கு ஞானமுண்டாயின், யதார்த்தஞானமாகும்.

2. “நான் பிரஹ்மம்” என்னும் ஞானம் யதார்த்தமாகாது. ஏனெனின், நான் என்பது தன் ஸ்வரூபத்திற்குரிய எதனை நான் என்கிறார்களோ அந்த ஆபாஸனுக்கு சொரூபம் மித்தையாகவின் பின்னமாம். ஆதலால் பிரஹ்மத்தினும் வேறொரு ஆபாஸனுக்கு சொரூபத்தினைப் பிரஹ்மவடிவமாக அறியின் அது மித்தையாளுமாயாகும்.

அது சாப்பதத்துக்கு வேறான ரஜ்ஜுவைச் சர்ப்பரூபமாக அறியும் ஞானம் மித்தையாவது போலாம். மித்தையென்பது பிராந்தி. அந்தப் பிரஹ்ம ஞானத்தைப் பிராந்திரூபமாகச் செல்லுதல் கூடாது.

* இந்த ஹர்ஷத்திற்கு ஸ்ரீ வித்தியாரண்ணியசுவாமிகள் பஞ்சதசியின் திருபதி தீபத்தில “நிரவசுத்திருபதி” என்று பெயரிட்டிருக்கின்றார். மேலும் மேலும் ஆநந்தத்தில் இச்சை யுண்டாதலால் விஷயாதேசம் சாக்ருசமாயிருக்கிறது. பிரஹ்மாந்தத்திற்கு மேலான ஆநந்தமில்லாமையாக அது நிரவசுசமாயிருக்கிறது. (அங்குசம்—தடை.)

இவ்வேழவஸ்தைகளில் அஞ்ஞானம், ஆவரணம், விக்ஷேபம் என்னும் மூன்றும் பந்தத்துக்குக் காரணமாயிருக்கின்றன. மற்ற நீன்கும் மோகத்துக்குச் சாதனங்களாயிருக்கின்றன

† இங்கு இது பிரசினஞ்செய்யும் சிஷ்யனைக்கேட்கும் பிரசினமாம்:—

பிரமததரம்:—“அகம்” சப்தத்தின் இரண்டர்த்தமும், அவற்றில் கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடுள்ள முக்கிய சாமாஞ்சிகரணியமும், ஆபாஸனுக்குள்ள பாதசாமாஞ்சிகரணியமும்.

சிஷ்யனே! “நான்” என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். அதனால் உன்னிருதயத்திலுள்ள சங்கையாகிய களங்கங்கள் அநேகம் நிவிரூத்தியாய்விடும்.

சிஷ்யனே! “நான் பிரஹ்ம”மென்னும் ஞானம் புத்திஸூழித ஆபாஸனுக்குண்டாய்க் கூடஸ்தனுக்குண்டாகாவிடும், அநத ஆபாஸன் கூடஸ்தனையும் தன் ஸ்வரூபத்தையும் தன்னுதமாவாக அதாவது தானாகவே அறிகிறான். அந்த ஆத்மா “நான்” என்னும் சொல்லால் கிரகிக்கப்படுகின்றது. அதுவே “அகம்-நான்” என்னும் சொல்லிற்குப் பொருளாம்.

1. அந்த “நான்” என்னும் சப்தத்தில் விளங்குகிற கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு எப்போதும் அபேதமிருக்கிறது. அது கடாகாசத்துக்கும் மகாகாசத்துக்கும் எப்போதும் அபேதமிருப்பதுபோலாம். இக்காரணத்தினால்

1. பிரஹ்மஞானத்தின் சொரூபம் மிததையாகிய சமசாரத்தினுள்ளடங்கிய மித்தியாசிதாபாஸனது ஆசிரிதமா யிருத்தலின் மித்தையாம் ஆதலால் இநத மித்தியா ஞானத்தால் கானற்சலத்தால் தாகம் நீங்குமென்றாற்போலச் சம்ஸாரத்தின் நிவிரூத்தி எவ்வன முண்டாகுமென்று சொல்லுகிறாயா?

2. அல்லது அநத ஞானத்தின் விஷயமாகிய சிதாபாஸனுக்கும் பிரஹ்மத்திற்குமுள்ள ஐக்கியமெதவோ, அது சாப்பததிற்கும் ரஜ்ஜுவிற்குமுண்டாம் ஐக்கியத்தைப் போல மிததையாமாகலின், அந்த மித்தியாவிஷயத்தின் ஞானமும் மித்தையாம் ஆதலால் அந்த மித்தியாஞானத்தினால் சமஸாரத்தின் நிவிரூத்தி எவ்வன முண்டாகுமென்று சொல்லுகிறாயா?

1. அவற்றுள், ஞானத்தின் சொரூபம் மிததையாமென்பதை யாமும் அங்கீகரித்திருக்கின்றோம். ஆனால் அந்த மிததையாகிய ஞானத்தினால் சம்ஸாரத்தின் நிவிரூத்தி கூடும் ஏனெனின், “யக்ஷனுக்குத் தகக பவி” என்னும் இலெனகிக ரியாயகதினால் எவ்வனம் மிததையாகச் சமசாரமிருக்கிறதே, அங்ஙனமே அதன் நிவிரூத்தியின் பொருட்டான ஞானமும் மிததையா யிருத்தலவேனெனும்

அல்லது—“சமானசத்தையுடைய பதார்த்தங்கள் தம்மிற் சாதகபாதகமாம்” என்றும் நியமத்தினாலும் மித்தையாகிய ஞானத்தினாலேயே மிததையாகிய சமஸாரத்தின் நிவிரூத்தி சம்பவிகிறது.

கானற்சலமும் தாகமும் சமானசத்தையுடையனவன்று; விஷயசத்தையுடையனவாம். ஆதலால் பிராதிபாலிககானற்சலத்தினால் வியாவசாரிக தாகத்தின் நிவிரூத்தி சம்பவியாது என்பது மேல் ஐந்தாவது தரங்கத்திலும், இசால்லப்பெடும்.

கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு * முக்கியஸாமானுதிகாணம் சொல்லப்படுகிறது.

எந்த வஸ்துவுக்கு எந்த வஸ்துவோடு எப்போதும் அபேதமிருக்கிறதோ, அந்த வஸ்துவிற்கு அதனோடு முக்கியஸாமானுதிகாணியம் சொல்லப்படுகிறது. எவ்வளவு—கடாகாசத்துக்கு மகாகாசத்துடன் எப்போதும் அபேதமிருக்கிறது. ஆதலால் 'கடாகாசம் மகாகாசமாயிருக்கிறது. * இவ்வாற்றால் கடாகாசத்துக்கு மகாகாசத்துடன் முக்கியஸாமானுதிகாணிய முண்டு.

இவ்வாறு கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு முக்கியஸாமானுதிகாணிய முண்டு. ஏனெனின், கூடஸ்தனுக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் எப்போதும் அபேதமிருக்கிறது. ஆதலால் "நான்" என்னும் சபதத்தில் விளங்குகிற கூடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு எப்போதும் அபேதமுண்டு.

2. "நான்" என்னும் சபதத்தில் விளங்குகிற ஆபாஸனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு தன் ஸ்வரூபத்தைப் பாதித்து அபேதமுண்டாகிறது. எவ்வளவு: முகத்தின் பிரதிபிம்பத்துக்குப் பிம்பசொருபமான முகத்தோடு பிரதிபிம்ப சொருபத்தைப் பாதித்து அபேதமுண்டாகிறது. இக்காரணத்தினால் வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் ஆபாஸனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு பாதஸாமானுதிகாணியம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எந்த வஸ்துவிற்குப் பாதமுண்டாய் எதனோடு அபேத முண்டாகிறதோ, அந்த வஸ்துவுக்கு அதனோடு பாதஸாமானுதிகாணியம் சொல்லப்படுகிறது.

2. சிதாபாஸப் பிரஹ்மங்களின் ஒருமைவடிவ ஞானத்தின் விஷயம் மித்தையாம்; ஆதலால் அதன் ஞானமும் மித்தையாம் என்று சீ பிரகடஞ்செய்த இரண்டாவது பகும் சம்பவியாத என்னும்வார்த்தை இப்போது 185-வது இலக்கத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

* சமான (ஒரு) வேற்றுமையின் பலத்தால் சமான (ஒரு) அதிகாரண (அர்த்தவடிவ ஆசிரய)த்தினையுடைய இரண்டு பதங்கள் எவையோ அவை சமானுதிகாண மெனப்படும். இவ்விரண்டு சப்தம் (சொற்கள்) களுக்குமுள்ள பாஸ்பா சம்பந்த மெதுவோ, அது சாமானுதிகாணியம் (ஒருபொருளுடைமை) எனப்படுகின்றது.

முகூடரிய சாமானுதிகாண சம்பந்தத்தினை ஜீவ ஈசுவரர்களின் ஸ்கியத்தைப் போதிகளும் ஒரு வேற்றுமையுடைய பதங்களோடு கூடிய நான்குவேதங்களின் நான்கு மகாவாக்கியங்களிலும் அந்நமைய அந்நிய லெளகிக வைதிகவாக்கியங்களிலும் அறிந்துகொள்க. அவற்றின்,

1 ஒரு சத்தையும் ஒரு சொருபமுமுடையனவா யிருத்தலால் வாஸ்தவ பேதமின்றிய இரண்டு பொருள்களை யறிவிக்கும் வாக்கியத்துள்ள இரண்டு பதங்களுக்கு "முக்கியஸாமானுதிகாணியம்" சொல்லப்படுகின்றது. அது கடாகாசபத மகாகாசபதங்கட்கும் கூடஸ்தபத பிரஹ்மபதங்கட்கு மிருப்பதாம்.

2 பின்னசத்தையுடைய இரண்டு பதாததங்களுக்கு ஒரு வேற்றுமையின் பலத்தால் ஸ்கியத்தை (ஒருமையை) யறிவிக்கும் வாக்கியத்துள்ள இரண்டு பதங்களுக்கும் "பாதஸாமானுதிகாணியம்" சொல்லப்படுகின்றது அது ஸ்தானுபத புருஷபதங்கட்கும் ஜகத்துப் பிரஹ்ம பதங்கட்கும் பிம்பப்பிரதிபிம்ப பதங்கட்கு மிருப்பதாம்.

(1) எங்ஙனம்: முகத்தின் பிரதிபிம்பத்திற்குப் பாதமுண்டாய் முகத் தோடு அபேதமுண்டாகிறது. ஆதலால் பிரதிபிம்பம் முகமாம்; வேறன்று. இவ்வாறு பிரதிபிம்பத்திற்கு முகத்தோடு பாதசாமானுதிகரணிய முண்டு.

(2) அல்லது, எங்ஙனம்: கட்டையில் புருஷபிரமமுண்டாகிக் கட்டையெனத் தெரிந்தபின், “புருஷன் கட்டை” என்றிவ்வாறு புருஷனுக்குக் கட்டையோடு பாதசாமானுதிகரணிய முண்டாகிறது. அங்ஙனமே ஆபாஸனுக்குப் பாதமுண்டாய்ப் பிரஹ்மத்தோடு அபேதமுண்டாகிறது.

ஆதலால் “நான் என்னும் சடதத்தில் விளங்குகிற ஆபாசன், பிரஹ்மமாம்; வேறன்று. இதன்னைப் பாதசாமானுதிகரணியம் ஆபாஸனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடுண்டாகிறது. இவ்வாறானால் கஷ்பனே!

1. “நான்” எனனும் சபதத்தில் விளங்குகிற கூடஸ்தனுக்கு முக்கிய அபேத முண்டு

2. ஆபாசனுக்குப் பாதநதால் அபேதமுணை

186. பிரசினம் — அகம்விருத்தியில்

கூடஸ்த ஆபாஸர்களின் விளக்கம் கிரமமாக உண்டாகிறதா?
அல்லது கிரமமின்றி யுண்டாகிறதா? எனல்.

தத்துவதிருஷ்டி கோட்கலாபினர்

ஸ்வாமி! “அஹம் (நான் என்னும்) விருத்தியில் சாக்ஷியும் ஆபாஸனும் விளங்குகின்றன” வெனவு தாம் சொன்னார்கள்.

இதில் எனக்கு ஒன்று தெரியவில்லை. அதுவாது,

1. கூடஸ்த ஆபாசாக்களின் விளக்கம் யானேனனும் விருத்தியில் கிரமமாக வுண்டாகிறதா?

2. அல்லது கிரமமின்றி யுண்டாகிறதா? என்பதாம். இதனபொருள் இதுவாம் —

1. கிரமமாக வென்பது பின்ன பின்னகாலத்தில் உண்டாகிறதா?

2. அல்லது கிரமமின்றி அதுவது ஒரேகாலத்தில் இரண்டை விளக்கமும் உண்டாகின்றதா? இன்னத தாம் எனக்கு அறிவிகதவேண்டும்.

(நிபந்தித்த பிரசினத்தின் உத்தரம் 187 - 205.)

187. ஒரே சமயத்தில் சாக்ஷி ஆபாஸர்களின்
விளக்கமுண்டாகிறது.

ஸ்ரீ குருவானவர் சொல்லுவதற்கு.

கஷ்பனே! நீ பிரசினஞ் செய்ததற்கு நான் சாமான உத்தரஞ் சொல்லுகிறேன். நீ சாவதானமாய்க் கேள். இதைக் கேட்பதினால் ஞானரூபமான

சூரியப்பிரகாச முண்டாகி அஞ்ஞானமாகிய இருளைக் கெடுக்கும். சிஷ்யனே! ஒரேசமயத்தில் சாஸ்திரமும் ஆபாஸனமும் அஹம் விருத்தியில் விளங்குகின்றன. எல்லாப் பிரகாரங்களிலும் “ஆபாசன்” என்னும் சொல்லால் அந்தக்காண சகித ஆபாஸனைக் கொள்ளவேண்டும்.

1. அந்தக்காணசகித ஆபாஸன் சேதனமாகிய சாஸ்திரக்ரு விஷயமாய் விளங்குகிறது.

2. சாஸ்திர ஸ்வப்பிரகாரநுபமாக விளங்குகிறது. அந்தக்காணத்தின் ஆபாஸசகித விருத்திக்குச் சாஸ்திர விஷயமாகிறதில்லை.

கடாதி வெளியிலுள்ள பதாரததவகளிலோ இவ்வாறு கிரம முண்டு:—

இந்திரியத்துக்கும் கடத்துக்கும் சையோகமுண்டாகுமபோது இந்திரியவாயிலாக அந்தக்காணத்தின் விருத்தி வெளியிற் சென்று கடத்தின் ஸமானாகாரத்தை அடைகிறது இந்நுமியிலாவது மன்னாலாவது செய்த கருவியை உருக்கவிடப்பட்ட தாமபிரம அநநநின் சமானாகாரத்தை யடைவது போல அந்தக்காணவிருத்தியும் கடத்தின் சமானாகாரமாகிறது.

அந்த விருத்தி ஆபாஸனினி யுண்டாகுகிறதில்லை, ஆபாஸசகிதமாகவே யுண்டாகிறது. ஏனெனின் விருத்தி அந்தக்காணத்தின் பரிணாமமே.

அந்தக்காணத்தின் பரிணாமத்தின் விருத்தி யென்பா

அந்தக்காணம் சத நவகுண காரியமாயிருத்தலின் ஸ்வசமாம். அதலால் அந்தக்காணத்தில் சேதனத்தின் ஆபாசமுண்டாகிறது. அதுபோல விருத்தியும் ஸ்வராமான அந்தக்காணத்தின் காரியமாயிருத்தலால் விருத்தியில் சேதனத்தின் ஆபாசமுண்டாகிறது உண்டாகின்ற விருத்தி ஆபாஸசகித அந்தக்காணத்தினாலும் உண்டாகிறது இக்காணத்தாலும் விருத்தி ஆபாஸ சகிதமாகவே யுண்டாயிருக்கிறது

188. அஞ்ஞானத்திற் ற ஆசிரியமும் விஷயமும்

சேதனமாமெனல்.

விஷயமாகிற கடம் தமோகுண காரியமா யிருக்கிறது. ஆகையால் அது ஸ்வரூபமாக ஜடமாம். அதில் அஞ்ஞானமும் அதன் ஆவாணமு மிருக்கின்றன.

இதில் ஓச்சங்கை யுண்டாகிறது —

அஞ்ஞானமும் அதன் ஆவாணமும் விசாரதிருஷ்டியினால் சேதனத்தி லிருக்கின்றன; கடத்திலில்லை ஏனெனின். 1. அஞ்ஞானம் சேதனத்தை யாசிரியத்தி றுக்கின்றது, 2. சேதனத்தையே விஷயமாகுகின்றதென்பது வேதாந்த சித்தாந்தம்

1. ஸத்தாவஸ்தையின் பிரசங்கத்தில் அஞ்ஞானத்திற் காரியம் அந்தக் காணசகித ஆபாசனென்று சொல்லப்பட்டது அது அஞ்ஞானத்தின் அபிமானியாம். “நான் அஞ்ஞானி” என்னும் அபிமானம் அந்தக்காணசகித

ஆபாஸனுக்குண்டாகிறது. இக்காரணத்தினால் ஆபாஸன் அஞ்ஞானத்திற் காரியமாமெனச் சொல்லப்படுகிறது. * முக்கிய ஆசிரயம் சேதனமாம்; ஆபாஸ சகித அந்தக்கரணமன்று. ஏனெனின், ஆபாஸசகித அந்தக்கரணம் அஞ்ஞானத்தின் காரியமாம். எது எதன் காரியமோ அது அதன் ஆசிரயமாகாது. ஆகையால் சேதனமே அஞ்ஞானத்துக்கு அதிஷ்டானரூப ஆசிரயமாம்.

2. சேதனத்தையே அஞ்ஞானம் விஷயஞ்செய்கிறது. ஸ்வரூபத்தை மறைப்பதே அஞ்ஞானம் விஷயஞ்செய்தலாம். அந்த அஞ்ஞானத்தாலாகிய ஆவரணம் ஜட வஸ்துவில் பொருந்தாது. ஏனெனின், ஜடவஸ்து ஸ்வரூபமாகவே ஆவிருதமா (மறைக்கப்பட்டதா) யிருக்கிறது. அதில் அஞ்ஞானத்தாலாகிய ஆவரணத்துக்கு ஒரு பிரயோஜனமுமில்லை.

இவ்விதத்தால் அஞ்ஞானத்துக்கு ஆசிரயமும் விஷயமும் சேதனனியமே. அது வீட்டின் நடுவிடமிருக்கும் இருள் வீட்டின் இடையை மறைப்பது போலாம். ஆதலால் கடத்தின்கண் அஞ்ஞானமும் அதன் ஆவரணமும் பொருந்தா.

189. வெளிப்பதார்த்தங்களில் விருத்தி ஆபாஸன் என்னும் இரண்டன் உபயோகமுமுண்டெனவும் அதன்கண் அஞ்ஞானத்தினால் மறைக்கப்பட்ட கடத்தின் உதாரணமும் 189 - 190.

அதற்குச் சமாதானம் இதுவாம்:--எங்ஙனம் சேதனத்தின் ஸ்வரூபத்துக்கு வேறாகவும் சதசத்து விலக்ஷண அஞ்ஞானம் சேதனத்தை யாசிரயித்ததா யிருக்கிறதோ, அந்த அஞ்ஞானத்தால் சேதனம் மறைக்கப்பட்டதா யிருக்கிறதோ, அங்ஙனமே கடத்தின் ஸ்வரூபத்துக்கு வேறான அஞ்ஞானம் கடத்தை யாசிரயித்திராவிடிலும், அஞ்ஞானமானது கடாதி ஸ்வரூபமாகப் பிரகாசமில்லாத ஜடஸ்வரூபங்களை ஆகையிருக்கின்றது. ஆகையால் கடாதிகள் எப்போதுமே குருடனைப்போல மறைக்கப்பட்டனவா யிருக்கின்றன. அந்த மறைக்கப்பட்ட ஸ்வபாவம் கடாதிகளுக்கு அஞ்ஞானத்தால் உண்டாயிருக்கின்றது. ஏனெனின், தமோகுணப்பிரதான அஞ்ஞானத்தினின்றும் பூதங்களின் உற்பத்திவாயிலாகக் கடாதிகள் உண்டாகின்றன. அததமோகுணம் ஆவரணஸ்வபாவமுடையதாம். ஆதலால் கடாதிகள் பிரகாச மில்லாதனவாய்க் குருடாகவே யிருக்கின்றன.

இவ்வாற்றால் இருள் வடிவமான ஆவரணம் கடாதிகளில் அஞ்ஞானத்தாலாகியதாய் ஸ்வபாவசித்தமா (இயல்பாற பெறப்பட்டதா) யிருக்கிறது.

* பணத்தாகு முக்கிய ஆசிரயம் பெட்டிமுதலியனவாற் நான் தனிகன் என்னுமிடத்தில் தனத்தின் அபிமானிவடிவு ஆசிரயம் புருஷனும். அதுபோல அஞ்ஞானத்துக்கு முக்கிய ஆசிரயம் சேதனமாம். அபிமானரூப ஆசிரயம் ஆபாஸசகித அந்தக்கரணமாம்.

கடாதிகளின் அகில்டான சேதனத்தை யாசிரயித்துள்ள அஞ்ஞானம் சைத
ன்னியத்தை மறைத்து, ஸ்வபாவமாக மறைக்கப்பட்டுள்ள கடாதிகளையும்
மறைக்கிறது.

ஸ்வபாவமாக மறைக்கப்பட்டுள்ள பதார்த்தங்களை மறைப்பதில் பிர
யோஜன மில்லையாயினும், ஆவரணஞ்செய்யும் பதார்த்தம் பிரயோஜனத்தின்
அபேகையின்றியே ஆவரணமின்றியதிற்போல ஆவரணத்தோடு கூடியதி
னும் ஆவரணஞ்செய்கிறது. இது உலகத்தில் பிரசித்தம்.

அந்த அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்ட கடத்தையடைந்த அந்தக்கர
ணத்தின் ஆபாஸசுலித கடாகாச விருத்தியிலுள்ள

1. விருத்திபாகமோ கடத்தினாவரணத்தைப் போக்குகிறது;

2. ஆபாஸபாகம் கடத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது.

இவ்வாறு வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்களில் விருத்தியும் ஆபாஸனுமா
கிய இரண்டும் உபயோகமாம்.

190. திருஷ்டாந்தம்.

இருளில் மண்ணை அல்லது இரும்பிறை செய்யப்பட்ட ஒரு வஸ்து
சட்டியால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அங்குத் தடியால் அந்தச்சட்டியை யுடைத்
தாலும் பின் தீபமில்லாமல் உள்ளே யிருக்கும் பொருள் பிரகாசிக்கிறதில்லை.
ஆனால் தீபத்தினால் அது பிரகாசிக்கிறது. அதுபோல அஞ்ஞானத்தால் மறைக்
கப்பட்ட கடத்தின் ஆவரணத்தை விருத்தி நாசஞ்செய்தாலும் கடம் பிரகா
சிக்கிறதில்லை. ஏனெனின், கடமோ ஸ்வரூபமாக ஜடம்; விருத்தியும் ஜடம்;
அதற்கு ஆவரணத்தைக் கெடுத்தல் மாதிரிம பிரயோஜனமாம்; அதனால்
பிரகாச முண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் கடத்தைப் பிரகாசஞ்செய்வது ஆபாஸ
னும்.

நேத்திரத்துக்கு விஷயமான வஸ்துவினது பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின்
இந்தக்கிரமம் சொல்லப்பட்டது. * சிவனாகிகளுக்கு விஷயமான பதார்த்த
ங்களினது பிரத்தியக்ஷத்தின் கிரமத்தையும் இவ்வாறே அறிந்துகொள்க.

* 1. கரோத்திரேந்திரியந்தால் சப்தவிஷயம் பிரத்தியக்ஷமாகுமிடத்துச் சுரோத்
திரவாயிலாக வெளிப்பட்ட அந்தக்கரணத்தின் ஆபாஸனோடு கூடிய விருத்தியானது
தூரதேசத்திலாவது சமீபதேசத்திலாவது உள்ள சப்தாகாரத்தின் சமான ஆகாரத்தை
யடைகின்றது. அப்போது விருத்தியினால் சப்தத்தின் ஜுவரணம் கெடுகிறது. ஆபாஸ
பாகம் சப்தத்தைப் பிரகாசஞ் செய்கிறது.

2. துவக்கிந்திரியந்தால் ஸ்பரிசுருணமும் அதற்காகியமான கடாதிகளும் பிரத்தி
யக்ஷமாகும்போது விருத்தி, சரீரமாகிய கோளகத்தைவிட்டு வெளியே போகிறதில்லை.
ஆனால் சரீரத்தின் கிரியையினாலாவது மற்றொன்றின் கிரியையினாலாவது சரீரமாகிய
கோளகத்தோடு சையோகத்திற் யடைந்த கடாதி விஷயங்களையும் அவற்றை யாசிரயி
த்த கடினாதிவடிவ ஸ்பரிசு ருணத்தையும் சரீரரூப கோளகத்திலேயே இருப்பதாய்

144 அகம்விருத்-கூட-ஆபா எங்-விளங்-உத்-187-205. [நான்காவது

1. விருத்தியும் கடமுமாகிய இரண்டும் ஓரிடத்திருத்தலால் கடத்தின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷ மெனப்படுகிறது.

2. அந்தக்காணத்தின் விருத்தியோ கடாகாரமாய்க் கடத்தோடு சம்பந்தப்படாமல் உள்ளாயே இருக்குமாயின் அது கடத்தின் பரோக்ஷஞான மெனப்படுகின்றது.

1 “இது கட” மென்பது அபரோக்ஷஞானத்திற்காரமாம்.

2. “கடமிருக்கிறது” அல்லது “அந்தக் கடமிருக்கிறது” என்பது பரோக்ஷஞானத்திற்காரமாம்.

ஸ்மிருதிஞானமும் பரோக்ஷஞானமேயாம். என்றாலும் ஸ்மிருதிஞானமோ ஸமஸ்கார ஜகதிமாம். அஃமிதிமுதலிய பரோக்ஷஞானம் பிரமாண ஜங்கிமாம். இவ்வாறு பேதமுண்டு

191 பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், சர்தா, உபமானம், அர்த்தாபத்தி, அநுபலப்தி யென்னும் பிரமாணங்களைக் கூறுதல் 191 - 196

பிரமாணத்தின் பிரசங்கத்தால் பிரமாண விஷயம் எவ்வாறு —

ஆபாஸகதி அந்தக்காண விருத்தி விஷயம் செய்கிறது அந்த விருத்தியினால் ஆசிரயத்தோடு ஸ்பரிசத்தின் ஆவரணம் பங்கமாகிறது, சிதாபாஸன் அதனைப் பிரகாசஞ்செய்கிறது.

3 ரசனேந்திரியத்தால் ரசவிஷயம் பிரசுதிபக்ஷமாகும்போதும் விருக்கி சிவநு வையாகிற கோளகத்தை விட்டு வெளியே போகிறதில்லை ஆனால் சிவநுவையாகிய கோளகத்தோடு ரசவிஷயத்தின் சையோகமுண்டாகும்போது, நாவின் துணிப்பாகத்தி லிருக்கும் ரசனேந்திரியத்திலுள்ள ஆபாஸகதி விருத்தி ரசத்தை விஷயஞ் செய்கிறது. அங்கு விருத்தியினால் ரஸத்தின் ஆவரணம் பங்கமாகிறது; சிதாபாஸன் மூர முதலிய ரஸங்களைப் பிரகாசஞ் செய்கிறது

4 கிராஹேந்திரியத்தால் கந்தம் பிரசுதிபக்ஷமாகும்போதும் மூக்காகிய கோள கத்தாடன் புவற்பாதிவடிவ சந்தத்தின் தாசிரயத்திற்கு அல்லது அதன் சூக்ஷ்ம் அவயவங் களுக்குச் சையோக முண்டாகுங்காலத்து, மூக்கின் துணிப்பாகத்திலிருக்கும் கிரா ணேந்திரியத்திலுள்ள ஸாபாஸ அந்தக்காண விருத்தி புவற்பாதிவடிவத் திரவியத்தின் ஆசிரிதமான கந்தமாததிரசத்தைக் கிரகணம் (விஷயம்) செய்கிறது அங்கு விருத்தி பாகத்தால் கந்தத்தின் ஆவரணம் பங்கமாகிறது, விருத்தியிலுள்ள சிதாபாஸ பாகம் கந்தத்தினைப் பிரகாசஞ் செய்கிறது.

இது சுரோத்திர முதலியவற்றின் விஷயம் எதுவோ அதனைப் பிரததியக்ஷத்தின் கிரமமாம்.

1. சாஸ்திர மதஸ்தர்கள் † பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் முன்றினையே அங்கீகரிக்கிறார்கள்.

192. 2. ‡ கணத சுகதமதங்களை யநுசரித்தவர்கள் இரண்டாவது பிரமாணப் பிரமாணத்தையும் அங்கீகரிக்கிறார்கள் ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமென்க கொள்ளின், திருப்தியை விரும்பியவனுக்குப் போஜனத்தில் பிரவிருத்தி யுண்டாகாது. ஏனெனின், புசிக்கப்படாத போஜனத்தில் திருப்தியின் ஏதுத்தன்மையினது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாண ஜன்னியப் பிரத்தியக்ஷ ஞானமில்லை. ஆதலால் புசிக்கப்பட்ட போஜனத்தில் அது பவஞ் செய்யப்பட்ட திருப்தியின் ஏதுத்தன்மை எதுவோ, அதனைப் புசிக்கப்படாத போஜனத்திலும் அதுமானத்தினால் அறிவதனால் திருப்தியை விரும்பியவனுக்குப் போஜனத்திற் பிரவிருத்தி யுண்டாகுதலால் அதுமானப் பிரமாணத்தையும் அங்கீகாரஞ் செய்யவேண்டும. இவ்வாற்றால் கணத சுகதமதங்களை யநுசரித்தவர்கள் பிரத்தியக்ஷம் ‡ அதுமான மென்னும் இரண்டு பிரமாணங்களை அங்கீகாரஞ் செய்கின்றனர்.

193. 3. சாங்கிய சாஸ்திரத்தின் கர்த்தாவாகிய கபிலீ மதத்தை யநுசரித்தவர்கள் மூன்றாவதான சந்தப்பிரமாணத்தையுமங்கீகரிக்கிறார்கள். ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷ அனுமானங்களாகிய இரண்டு பிரமாணங்களையே அங்கீகரிக்கின், அன்னிய தேசத்தில் ஒருவன் தகப்பன் இறந்துபோகிறான். அச்செய்தியை உண்மை யுரைப்போன் ஒருவன் வந்து “உன் பிதா இறந்துபோய் விட்டான்” என்று சொல்லுவானாயின், அப்போது கேட்பவனுக்குத் தகப்பன் இறந்துபோய் விடானென்னும் நிசசய முண்டாகலாகாது. ஏனெனின், தேசார்த்தத்திலுள்ள தகப்பனது மாணத்தின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாலும் அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் சமப்பனியாது. இவ்வாற்றால் கபிலீ

* ஐந்து பூதங்களையும் அங்கீகரித்துத் தேகததையாத்மாவென்று சொல்லுகிறவன் லோகாயதன். அவனுக்கு விலக்ஷணமாய் ஆகாசமின்றிய மற்ற நான்கு பூதங்களை மாத்திரம் அங்கீகரித்துத் தேகததையாத்மாவென்று சொல்லுகிறவன் சாஸ்திரங்கள்.

† பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணப் பிரமைகளின் நிருபணம் விருத்திரதாவலியின் இரண்டாவது ரத்தத்திலும் விருத்திப்பிரபாகரத்தின் முதற்பிரகாசத்திலும் விஸ்தாரமாய் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

‡ வைசேஷிக சாஸ்திரத்தின் கர்த்தா; இவருக்குக் கணபுக்கென்றும் பெயர்.

சுகதமதம் - பெண்தந்தம்.

§ அதுமானப்பிரமாண அதுமிதிப் பிரமைகளின் நிருபணம் விருத்திரதாவலியின் மூன்றாவது ரத்தத்திலும் விருத்திப்பிரபாகரத்தின் இரண்டாவது பிரகாசத்திலும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

மத்ததை யனுசரித்தவர்கள் பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம், சப்தம் என்னும் மூன்று பிரமாணங்களையும் அங்கீகரிக்கிறார்கள்.

194. 4. நியாயசாஸ்திர கர்த்தாவாகிய கௌதமர் மத்ததை யனுசரித்தவர்கள் † உபமானத்தையும் நான்காவது பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷாதி மூன்று பிரமாணங்களையே அங்கீகரிக்கின், கவயத்தை (காட்டுப்பசுவை) ப்பாராத ஒருவன் காட்டுமனிதனால் 'கவய மிருகம் பசுமாடு போன்றது' என்று கேள்விப்பட்டபின் காட்டுக்குப்போய்க் கவயத்தைப் பார்க்கும்போது அவனுக்கு அக்காட்டுமனிதன் சொன்ன "கோவினை (ஆவை) ஒக்கும் கவயம் (ஆமா)" என்னும் வாக்கியமும் அதன் பொருளும் நினைவில் வருகின்றன. அந்ந "ஸ்மரணைக்குப் பின்" இது கவயமென்னும் ஞானம் அவனுக்குண்டாகிறது. உபமானப்பிரமாணத்தை யங்கீகரியாவிடின் இஃத ஞான முண்டாகலாகாது ஆகையால் இத்தன்மைய விலக்ஷண ஞானத்துக்கு ஹேதுவான உவமானப்பிரமாணத்தையு மங்கீகரிக்கின்றார்கள்.

195. 5. பூர்வ மீமாம்ஸையின் ஏகதேசியான பட்டருடைய சிஷ்யராகிய பிரபாகரர் ஐந்தாவது அநாதாபததிப்பிரமாணத்தையு மங்கீகரிக்கிறார். பசுவில் போஜனஞ்செய்யாத புருஷனது ஸ்தூலத்தைக் கண்டு, இவன் இரவில் சாப்பிடுவன் என்னும் ஞானமுண்டாகிறது. ஏனெனின், இராதநிரிபோஜனமின்றிப் பசுவிற்கு போஜனத்தை விட்டவனிடத்தில் ஸ்தூலத்தன்மை பொருந்தாது. ஆதலால் ஸ்தூலத்தன்மை இராதநிரி போஜனத்தின் சம்பாத்திய (காரிய) மாம். இரப்போஜனம் ஸ்தூலத்தன்மையின் சம்பாதக (காரண) மாம். சம்பாதகமான இரப்போஜனத்தின் ஞானத்துக்கு ஹேதுவான ஸ்தூலத்தன்மையின் ஞானம் ‡ அரித்தாபத்திப்பிரமாண மெனப்படுகிறது.

196. 6. பூர்வமீமாம்ஸகரான பட்டர் ஆறாவது அனுபலத்திப் பிரமாணத்தையு மங்கீகரிக்கிறார். வேதாந்த சாஸ்திரத்திலும் ஆறு பிரமாணங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அநுபலத்திப் பிரமாணத்தின் பிரயோஜனம் இதுவாம்:—வீடு முதலியவற்றில் கடாதிகளினது அபாவத்தின் ஞானமுண்டாகிறது. அங்கு எப்பதார்த்தத்தின் பிரதிதி யுண்டாகவில்லையோ அதன் அபாவத்தினது ஞானமுண்டாகிறது. அப்பிரதிதி (தோற்றமுமைய) அநுபலத்தி யென்பர். கடத்தின் அப்பிரதிதியினால் கடத்தின் அபாவ நிச்சயமுண்டா

* சப்தப்பிரமாண சாத்திப்பிரமைகளின் நிருபணம் விருத்திரதநாவலியின் ஐந்தாவது ரத்தத்திலும் விருத்திப்பிரபாகரத்தின் மூன்றாவது பிரகாசத்திலும் செய்யப்பட்டுள்ளது.

† உவமானப்பிரமாண உவமிதிப்பிரமைகளின் நிருபணம் விருத்திரதநாவலியின் நான்காவது ரத்தத்திலும் விருத்திப்பிரபாகரத்தின் நான்காவது பிரகாசத்திலும் செய்யப்பட்டுள்ளது.

‡ அரித்தாபத்திப்பிரமாண அரித்தாபததிப் பிரமைகளின் நிருபணம் விருத்திரதநாவலியின் ஆறாவது ரத்தத்திலும் விருத்திப்பிரபாகரத்தின் ஐந்தாவது பிரகாசத்திலும் செய்யப்பட்டுள்ளது.

கிறது. இவ்வாறு பதார்த்தங்களின் அபாவ நிச்சயத்துக்குக் காரணமான பதார்த்தங்களின் அபபிரதிதியினை * அநுபலத்திப்பிரமாண மென்பர்.

197. பிரமாணப் பிரமா ஞானங்களின் லக்ஷணம்.

1. பிரமா ஞானத்துக்கு எது கரணமோ (199) அது பிரமாண மெனப்படும்.

2. ஸ்மிருதிக்கு வேறாய் பாதிக்கப்படாத பொருளை விஷயஞ்செய்யும் ஞானம் பிரமை யெனப்படும்.

ஸ்மிருதிஞானம் பிரமையன்று. ஏனெனின் பிரமாஞானம் பிரமாதாவை யாசிரயித்ததாம். ஸ்மிருதி பிரமாதாவை யாசிரயித்ததன்று; ஆனால் சாக்ஷியை யாசிரயித்ததாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிராந்திஞானமும் சமுசயமும் சாக்ஷியை யாசிரயித்திருப்பனவாக அங்கீகரிக்கப்பட இருக்கின்றன. இக்காரணத்தானே ஸ்மிருதி பிராந்தி சமுசயஞானம் என்னும் மூன்றும் ஆபாஸஸஹித அலித்தைவின் விருத்திருப்பங்களாம்; அநதக்கரணத்தின் விருத்திருப்பங்களன்று. ஆகையால் அவை பிரமாதாவை ஆசிரயித்தனவன்று; ஆனால் சாக்ஷியை யாசிரயித்தனவாம். எது அநதக்கரணத்தின் விருத்திருப்பஞானமோ அது பிரமாதாவின் ஆசிரிதமாம். அதுவே பிரமை யெனப்படும். ஸ்மிருதிஞானம் அநதக்கரணத்தின் விருத்தியன்றாகலின் பிரமாதாவை யாசிரயித்ததன்று; பிரமையுமன்று. ஆகையால் பிரமையின் லக்ஷணத்தில் ஸ்மிருதியின் வேறாய் என்று சொல்லுதலவேண்டும்.

பாதிக்கப்படாத பொருளை விஷயஞ்செய்யும் ஞானமோ ஸ்மிருதிஞானமுமாம்; ஆனால் ஸ்மிருதிஞானம் ஸ்மிருதியின் வேறன்று. ஆகையால் பாதிக்கப்படாத பொருளை விஷயமசெய்யும் ஸ்மிருதியின் வேறாய் ஞானமேப் பிரமை யெனப்படும். இவ்விவகணத்தில் ஒரு தோஷமுமில்லை.

198. ஸ்மிருதிஞானமும் ஆறுபிரமையின் விசாரபூர்வகமான கரணத்தின் லக்ஷணமும் 198-199.

வேறு சிலர் ஸ்மிருதிஞானத்தையும் பிரமைவடிவமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மதததினபடி பிரமையின் லக்ஷணத்தில் “ஸ்மிருதியின் வேறாய்” என்று சொல்லுதலில்லை. ஆனால் பாதிக்கப்படாத பொருளை விஷயமாக்குகிற ஞானம் † பிரமை யெனப்படுகிறது.

* அநுபலத்திப்பிரமாண அநுபலத்தி (அபாவ)ப்பிரமைகளின் நிரூபணம் விருத்திரக்ஷாவலியின் ஏழாவது ரத்தத்திலும் விருத்திப்பிரபாகரத்தின் ஆறாவது பிரகாசத்திலும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

† யதார்த்த அதுபவம் பிரமையென்னும் பிரமையின் லக்ஷணம் ஸ்மிருதியின் வேறுபட்டதாம்.

‡ யதார்த்த ஞானம் பிரமையென்னும் பிரமாலக்ஷணமும் ஸ்மிருதி சாதாரணமாம்

பிராந்தினாணம் பாதிக்கப்பட்டத பொருளை விஷயஞ் செய்கிறதில்லை. அதன் பாதிக்கப்படும் பொருளை விஷயஞ்செய்கிறது. ஆதலால் பிரமைபின் னுட்கண்மம் பிராந்தினாணத்திற் செல்லுகிறதில்லை.

எவர்கள் மதத்தில் ஸ்மிருதிஞானத்திலும் பிரமை விவகாரமுளதோ, அவர்கள் மதத்தில் ஸ்மிருதிஞானம் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியாம்; அலித் திபாவிருத்தி யன்று; சாக்ஷியை யாகிரயித்தது மன்று; ஆனால் பிரமாதாவை யாகிரயித்ததாம். ஏனெனின் அந்தக்கரண விருத்தியின் ஆசிரயம் பிரமாதாவே யாம்; சாக்ஷியாகாது.

இவ்விதத்தால் ஸ்மிருதிஞானம்

1. சிலர் மதத்திலோ உந்தக்கரணவிருத்தியா யிருத்தலால் பிரமாருப னாம்.

2. சிலர் மதத்தில் அவித்தியாவிருத்தியா யிருத்தலால் பிரமாருபமன்று.

பிராந்தினாணமும் சமுசயஞானமும் எல்லோர் மதத்திலும் அளித்தியா விருத்தியும் சாக்ஷியை யாகிரயித்தனவுமாம். இதில் ஒரு விவாதமுமில்லை.

விசாரித்து பார்க்குமளவில் ஸ்மிருதிஞானமும் அவித்தையின் விருத்தி யும் சாக்ஷியின் ஆசிரிதமாம்; பிரமாவடிவமன்று. ஏனெனின், வேதாரத சம்பிரதாயத்தை யறிந்தவாகள பிரமாஞானத்தை ஆறுவிதமாகக் கூறியிருக் கின்றனர். அவற்றில் ஸ்மிருதிஞான மில்லாமையால் அது பிரமையன்று. மதுதன்ஸ்வாயிகள் ஸ்மிருதிஞானம் சாக்ஷியை யாகிரயித்ததென்றே சொ ல்லியிருக்கிறார்கள்.

199. இப்போது அவ்வாறுவிதப் பிரமைகளைச் சொல்லுகிறேன். அவை

1. பிரத்தியக்ஷப்பிரமை, 2. அனுமித்திப்பிரமை, 3. உபமித்திப்பிரமை, 4. சாப திப்பிரமை, 5. அர்த்தபத்திப்பிரமை, 6. அபாவப்பிரமை யென்பனவாம்.

* இவகு இது விவேகமாம்:—

1. பிரமாருபமான அதுபவத்தின் சம்ஸ்காரததா லுண்டாகும் ஸ்மிருதி பாதிக்கப் படும் அர்த்தத்தை விஷயமாக்குவதா யிருத்தலால் யதார்த்தமாகா திருக்கிறது. இதன லேயே அது அவித்தையின் விருத்தியாம் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியன்று; சாக்ஷியை ஆசிரயித்திருக்கிறது; பிரமாதாவை யாகிரயிக்கவில்லை.

2. யதார்த்த அனுபவத்தின் ஸம்ஸ்காரததா லுண்டாகும் ஸ்மிருதிஞானம் பாதிக்கப் படாத அர்த்தத்தை விஷயமாக்குவதா யிருத்தலின் யதார்த்தஞானமாயிருக்கிறது. இதனாலேயே அது அந்தக்கரணவிருத்தியாம்; அவித்தியாவிருத்தியன்று பிரமாதா வையாகிரயித்திருக்கிறது; சாக்ஷியை யாகிரயிக்கவில்லை

ஆனால் முன்னோர்கள் ஸ்மிருதிஞானத்தை பிரமையாக விவகரிக்கவில்லை. ஆகையால் இரண்டிவித ஸ்மிருதிகளும் அப்பிரமைகளாம். அவற்றில் அயதார்த்த ஸ்மிருதி அயதார்த்த அப் பிரமைபாம். யதார்த்த ஸ்மிருதி யதார்த்த அப்பிரமைபாம். இவ்வளவு பேதமுண்டு.

முன் சொன்ன பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கள் இவற்றிற்கு முந்தைய காரணங்களாயிருக்கின்றன.

பிரத்தியக்ஷப்பிரமையின் காரணம் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணமென்று சொல்லப்படும்.

1. அசாதாரணகாரணமே * காரண மெனப்படும்.

2. சகல காரியங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பது சாதாரணகாரணமெனப்படும்.

1. தம்மாதர்ம முத்தவியன சகல காரியங்களுக்குங் காரணமாகையான் சாதாரண காரணமாம்.

2. எல்லாக் காரியங்களுக்கும் காரணமாகாமல் யாதேனுமோர் காரியத்திற்குக் காரணமாவது அசாதாரணகாரண மெனப்படும். அது தண்டம் ஸகல காரியங்களுக்குங் காரணமாகாமல் கடாதிகாரிய விசேஷங்களுக்குக் காரணமாவதால் கடத்தின் அசாதாரணகாரணமென்றும் காரணமென்றுஞ் சொல்லப்படுவதுபோலாம்.

1. அதுபோலப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமைக்கு ஈசுவரனும் ஈசுவரனுடைய இச்சை + முதலியவைகளும் சாதாரண காரணங்களாம். ஏனெனின், ஈசுவரன்

* 1. கேவல அசாதாரண காரணத்தைக் காரணமெனின், எங்கு இரண்டு அசாதாரணகாரண முனவாகின்றனவோ அங்கு எந்தக் காரணம் காரணமென்னும் நிச்சயமுண்டாகாது. ஆதலால் இரண்டு காரணங்களினின்றும் ஒன்றை வியாபாரவடிவமாகக்கொண்டு எஞ்சிநின்ற மற்றக் காரணம் எதுவோ அந்த வியாபாரமுடைய அசாதாரண காரணம் காரண மெனப்படுகின்றது.

2. எது காரியத்தை ஒன்றன் வாயிலாக உண்டுபண்ணுகிறதோ அது வியாபாரமுடைய காரண மெனப்படுகின்றது. அதுவே காரணமாம். எங்ஙனம்: கபாலம் ஸையோக வாயிலாகக் கடத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது அசுலால் கபாலம் கடத்தின் வியாபாரமுடைய காரணமாம். அதுவே கடத்தின் காரணமுமாம்

3. எது காரியத்தை ஒன்றன்வாயிலாக உண்டுபண்ணுதோ நேரே யுண்டுபண்ணுகிறதோ அது கேவலகாரணமாம்; காரணமன்று. எங்ஙனம்: இரண்டு கபாலங்களின் ஸையோகம் கடத்தை நேரே உண்டுபண்ணுகின்றது ஆதலால் அது கடத்தின் கேவல காரணமாம்; காரணமன்று.

முற்கூறிய காரணத்தின் லக்ஷணம் பிரத்தியக்ஷம் அநுமானம் சப்தம் என்னும் மூன்று பிரமாணங்களிலும் பொருந்துமாயினும் உபமானம் அர்த்தாபத்தி அதுபலப்தி என்னும் மூன்று பிரமாணங்களும் உவமித்திமுதலிய பிரமைகளின் நிர்வியாபார (வியாபாரமின்றிய) காரணங்களாம் அவற்றில் முற்கூறிய காரணத்தினது லக்ஷணத்திற்கு அவ்வியாப்தியுண்டாம். ஆதலால் “வியாபாரத்தின் வேறுகிய அசாதாரணகாரணம் காரண மெனப்படும்” என்னும் காரணலக்ஷணம் தோஷமின்றியதாம். ஏனெனின், சிலவிடத்து வியாபாரமுளது; சிலவிடத்து வியாபாரமில்லை; இரண்டிடங்களிலும் வியாபாரத்திலும் வேறுதற்முன்மை யிருத்தலால்.

† முதலியவென்னும் சப்தத்தால் ஈசுவரனுடைய, ஞானம், ஈசுவரனுடைய பிரயத்தினம், காலம், திகு, அதிருஷ்டம், பிராகபாவம், ப்ரதிபந்தகாபாவம் என்னுமீவ் வேழம் கொள்ளப்படும். இவ்வொன்பதும் கர்வகாரியங்களின் சாதாரண காரணங்களாம்.

முதலியுள் சகல காரியங்களுக்கும் காரணங்களாம். அவையின்றி ஒருவாரியமு முண்டாகிற்றில்லை ஆதலால் ஈசுவராதிகள் சாதாரணகாரணங்களாம்.

2. நேத்திரமுதலிய இந்திரியங்கள் பிரத்தியக்ஷப்பிரமையின் அசாதாரண காரணங்களாம். ஆகையால் அவை பிரத்தியக்ஷப்பிரமையின் காரணங்களாம். இவ்விதமாக நேத்திராதி இந்திரியங்கள் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணங்க ளெனப் படுகின்றன.

200. பிரமாதா பிரமாண பிரமிதி பிரமேய சேதனங்கள்.

வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் இந்திரியத்தைப் பிரமாஞானததுக்குக் காரணமாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது. ஏனெனின் சேதனத்திற்கு நான்கு பேதமுண்டு:—1. பிரமாதாசேதனம். 2. பிரமாணசேதனம். 3. பிரமிதி சேதனம்; அதனையே பிரமாசேதனமென்றும் கூறுவா. 4. பிரமேயசேதனம்; அதனையே விஷயசேதனமென்றும் கூறுவா. இவ்விதத்தால் பிரமையென்பது சேதனத்திற்காம். அச்சேதனம் நித்தியமாம்; இந்திரிய ஜநநியமன்று. ஆதலால் இந்திரியம் அதற்குக் காரணமன்று. அங்ஙனமாயினும் சேதனத்தில் பிரமாவியவகாரத்தைச் சம்பாதிக்கும் விருத்தியும் பிரமையெனப்படுகின்றது. அவ்விருத்திக்கு இந்திரியம் காரணமாம்.

1. தேகத்தின் மத்தியிலுள்ள அந்தக்கரணத்தால் அவச்சின்னமான (வளைபட்ட) சேதனம் பிரமாதா எனப்படும்.

2. அவ்வந்தக்கரணமே நேத்திராதி இந்திரியவாயிலாக வெளிப்பட்டு எதுவரையில் கடாதி விஷயங்கள் இருக்கின்றனவோ, அவ்வளவுவரையில் நீண்டபரிணாமமாகின்றது மேல் விஷயங்களாகிய கடாதிகளோடு சேர்ந்து கடாதிகளின் வடிவம் எப்படியோ அப்படியே அந்தக்கரணத்தின் ஆகாரமுண்டாகின்றது. குளத்தினுள்ள ஜலம் மடைவழியாய்ப் புறப்பட்டு நீண்ட வாய்க்கால் வடிவடைந்து வயலிற் செல்லுகின்றது வயலிற பாய்க்து வயலா காரத்தை யடைகிறது அதுபோல அந்தக்கரணமும் இந்திரியமாகிய துவாரத்தின் வழியாய் வெளியே சென்று விஷயரூபமான வயலையடைகிறது. அங் குச் சரீரமுதல் கடாதிவிஷயம் வரையிலுள்ள அந்தக்கரணத்தின் வாய்க் கால்போன்ற நீண்டபரிணாம மெதுவோ வதனை விரந்திஞானமென்பர். அத னால் அவச்சின்னமான சேதனததுக்குப் பிரமாணசேதனமென்று பெயர்.

3. விருத்திஞானரூப அந்தக்கரண பரிணாமத்தைப் பிரமாணமென்பர். வயலிற் பாய்ந்தஜலம் வயலின் சமானாகாரமாவதுபோலக் கடாதிவிஷயத்தில் விருத்திசென்று கடாதிகளின் சமானாகாரத்தை யடைகிறது. இச்சமானாகாரத் தால் அவச்சின்னமான சேதனத்துக்குப் பிரமாசேதனமென்று பெயர்.

4. ஞானத்துக்கு விஷயமான கடாதிகளால் அவச்சின்னமான சேதனத் தை விஷயசேதனமென்றும் பிரமேயசேதனமென்றும் கூறுவர். இவை வேதார்த்தமறிந்த ஆசாரியர்களுடைய பரிபாஷைகளாம்.

201. அவச்சேத வாதத்தின்படி பிரமாதா சாக்ஷிகளோடு விசேஷண உபாதிகளின் லக்ஷணம்.

இதில் இவ்வளவு பேதமாம்:—அவச்சேதவாதம் கொள்ளுவோர் மதத் திலோ,

1. அந்தக்கரண விசிஷ்டசேதனம் பிரமாதாவாம். அதுவே கரீந்தா போக்தாவாம்.

2. அந்தக்கரண உபஹிதசேதனம் சாக்ஷிபாம். ஒரே அந்தக்கரணம் பிரமாதாவுக்கு விசேஷணமாயும் சாக்ஷிக்கு உபாதியாயுமிருக்கிறது.

சொருபத்தில் எதற்குப் பிரவேசமுண்டோ அத்தன்மைய வியாவர்த்தக (வேறுபிரித்தறிவிக்கும்) வஸ்து விசேஷண மெனப்படும்.

மற்றப பதார்த்தங்களினின்றும் வேறுபடுத்தி வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை யறிவிப்பது எதுவோ அது வியாவர்த்தக மெனப்படும்.

எது வேறுபடுத்தி அறியப்படுகிறதோ அது வியாவர்த்திய மெனப்படும்.

“நீலகட” மென்பதில் கடத்தின் நீலவர்ணம் விசேஷணமாம். ஏனெனின், நீலகடத்தில் நீலவர்ணம் பிரவேசித்தது மஞ்சள வெண்மை முதலிய வர்ணங்களுடன் கூடிய கடங்களினின்றும் இந்நீலகடத்தை வேறுபடுத்தி யறிவிக்கிறது.

ஆகையால் நீலவர்ணம் வியாவர்த்தகமாம்;

இவ்விதத்தால் நீலத்தன்மை கடத்தின் விசேஷணமாம்;

கடம் பரிசேசத்தியமாம். ஏனெனின், மஞ்சள முதலிய வர்ணங்க ளுடன்கூடின கடங்களினின்றும் இந்நீலகடம் வேறுபடுத்தப்பட்டு அறியப் படுகிறது.

வேறுபடுத்தியபபபிடும பதாராததம் பரிசேசத்தியமென்றும், வியாவர்த்தியமென்றும், விசேஷத்தியமென்றும் சொல்லப்படும். “தண்டி புருஷன்” என்பதிலும் புருஷனுக்குத் தண்டம் விசேஷணமாம்.

இவ்விதத்தால் பிரமாதாவுக்கு அந்தக்கரணம் விசேஷணமாம். ஏனெனின், பிரமாதாவின் ஸ்வரூபத்தில் அந்தக்கரணத்தின் பிரவேசமிருத்தலால் பிரமேய சேதனத்தினின்றும் பின்னப்படுத்திப் பிரமாதாவின் ஸ்வரூபத்தை யறிவித்தலால் அந்தக்கரணம் வியாவாததகமாம்.

எது வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தில் † பிரவேசியாமல் வியாவர்த்தகம் யிருக்கிறதோ அது உபாதி யெனப்படும்.

1. நையாயிக மதத்தில் கர்ணகோளகத்தால் வளைபட்ட ஆகாசம் சுரோத்திர மெனப்படும். இவ்விடத்தில் கர்ணகோளகம் சுரோத்திரத்ததுக்கு உபாதியாம். ஏனெனின், சுரோத்திரத்தின் ஸ்வரூபத்திற் கர்ணகோளகம் பிரவேசியாமல் வெளியிலுள்ள ஆகாசத்தினின்றும் சுரோத்திரத்தை வேறுபடுத்தி யறிவிக்கிறது. ஆகையால் கோளகம் வியாவர்த்தகமாம்.

* காரியத்துடன் சம்பந்தமுடையது.

† ஆசிரயத்துக்குக் காரியத்திற் சம்பந்தமில்லாமை பிரவேசியாமையாம்.

பிரவாகாசம் மணங்கு அளவு அன்னத்திற்கு அவகாசம் (இடம்) கொடுக்கிறது என்னுமிடத்திலும் ஆகாசத்திற்குக் கடம் உபாதியாம். ஏனெனின், மணங்கு அன்னத்திற்கு அவகாசம் கொடுக்கும் ஆகாசத்தின் ஸ்வரூபத்தில் கடத்தின் பிரவேசமில்லை கடம் பிருதிவியின் காரியம். அதன்கண் அவகாசம் கொடுத்தல் பொருந்தாது. ஆதலால் கடத்திற்குச் சொரூபத்தில் பிரவேசம் பொருந்தாது; வியாபக ஆகாசத்தினின்றும் வேறுபடுத்தறிவிக் கின்றது. ஆதலால் மணங்கு அன்னத்திற்கு அவகாசந தருவதாகிய ஆகாசம் எதுவோ அதற்குக் கடம் உபாதியாம்.

அதுபோல அந்தக்காண உபஹிதசேதனம் சாக்ஷியா மென்னுமிடத்தில் அந்தக்காணம் சாக்ஷிக்கு உபாதியாம் ஏனெனின், சாக்ஷியின் ஸ்வரூபத்தில் அந்தக்காணத்தின் பிரவேசமில்லை. பிரமேய சேதனத்தினின்றும் சாக்ஷியை வேறுபடுத்தி யறிவிக்கிறது. ஆகையால் ஓரே அந்தக்காணம் சாக்ஷிக்கு உபாதியும் பிரமாதாவுக்கு விசேஷணமுமாம். இவ்விதத்தால்,

1. அந்தக்காண உபஹிதசேதனம் சாக்ஷிபரம்.
2. அந்தக்காண விசிஷ்டசேதனம் பிரமாதாவாம்.
1. உபாதியுடையது உபஹித மெனப்படும்.
2. விசேஷணமுடையது விசிஷ்ட மெனப்படும்.

அந்தக்காண விசிஷ்டப்பிரமாதாவே காத்தா போத்தாவும் சுகியும் துக் கியுமான சமுசாரி ஜீவனம்

இது அவச்சேதவாதத்தின் கிரமமாம்.

202. ஆபாஸவாதத்தின்படி ஜீவன் சாக்ஷிமுதலியவற்றின் லக்ஷணம்.

1. ஆபாஸவாதத்தில் ஆபாஸஸஹித அந்தக்காணம் ஜீவனது விசேஷணமாம்.

2. ஆபாஸஸகித அந்தக்காணம் சாக்ஷிக்கு உபாதியா யிருக்கிறது. ஆகையால்,

1. ஆபாஸஸஹித அந்தக்காண விசிஷ்டசேதனம் ஜீவனம்.
2. ஆபாஸஸஹித அந்தக்காண உபஹிதசேதனம் சாக்ஷிபரம்.

இரண்டு பக்ஷங்களிலும் விசேஷணசகிதசேதனம் ஜீவனம். அதுவே சமுசாரியாம். அங்ஙனமாயினும், விசேஷிய பாகமான சேதனத்தில் ஜனன மான முதலிய சமுசாரம் சம்பவிக்கறில்லை. ஆகையால் விசேஷண மாத்திரத்தில் சமுசாரம் சம்பவிக்கிறது. அதுவே விசிஷ்டசேதனத்தில் பிரதிநிதியாகின்றது.

1. சிலகிடங்களில் விசேஷணத்தினது நர்மங்களின் வியவகாரம் விசிஷ்டயத்தி லுண்டாகின்றது.

2. சிலவிடங்களில் விசேஷிய தர்மங்களின் வியவகாரம் விசிஷ்டத்தி லுண்டாகின்றது.

3. சிலவிடங்களில் விசேஷண விசேஷிய மிரண்டினது தர்மங்களின் வியவகாரம் விசிஷ்டத்தி லுண்டாகின்றது.

1. தடியால் கடாகாசம் நசிக்கிறது என்னுமிடத்தில் விசேஷணமான கடம் தடியால் நாசமடைகிறது; விசேஷியமான ஆகாசம் நசிக்கிறதில்லை. என்றாலும் விசிஷ்டமான கடாகாசத்தின் நாசம் பிரதிதியாகிறது.

2. “குண்டல புருஷன் தூங்குகிறான்” என்னுமிடத்தில் குண்டலம் விசேஷணமாம்; புருஷன் விசேஷியமாம். விசேஷணமான குண்டலத்தில் தூங்குதல் பொருந்தாது. ஆனால் விசேஷியமான புருஷனிடத்தில் தூங்குத லுள்ளது; குண்டல விசிஷ்டன் தூங்குகிறான் என்று விசிஷ்டத்தில் வியவஹார முண்டாகிறது.

3. “ஆபுதபாணியான புருஷன் யுத்தத்துக்குப் போயிருக்கிறான்” என்னுமிடத்தில் விசேஷணமான ஆபுதமும் விசேஷியமான புருஷனும் யுத்தத்துக்குப் போயிருந்ததால் இவ்விரண்டினது தர்மங்களின் வியவஹாரம் விசிஷ்டத்திற் காணப்படுகின்றது.

இந்த இடத்தில்,

1. அவச்சேத வாதத்தில் அந்தக்காணம் விசேஷணமாம்.

2. ஆபாஸவாதத்தில் ஆபாஸ சக்தி அந்தக்காணம் விசேஷணமாம்.

ஔண்டிபகஷீகளிலும் சேதனம் விசேஷியமாம்; அதனிடத்தில் ஜன்மாதி சமுசாரஞ் சம்பவியாது; ஆனால் விசேஷணமான அந்தக்காணத்தின் அல்லது ஆபாஸசக்தி அந்தக்காணத்தின் தர்மமாகிய ஜன்மாதி சமுசாரம் எதுவோ அது விசிஷ்டசேதனத்தில் * வியவகரிக்கப்படுகிறது. வியவகாரம் என்பது தோற்றுதற்கும் சொல்லுதற்கும் பெயராம். இதுவே ஆபாஸவாத அவச்சேத வாதங்களின் பேதமாம்.

203. ஆபாஸவாதத்தின்மேன்மை.

ஆபாஸ வாதத்தில் அந்தக்காணம் ஆபாஸஸஹிதமாயும் அவச்சேத வாதத்தில் அந்தக்காணம் ஆபாஸகிதமாயும் இருக்கிறது. இவ்விரண்டிலும் ஆபாஸவாதம் சிரேஷ்டமாம். ஏனெனின்,

1. பாஷ்யகாரரால் ஆபாஸவாதம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

2. அவச்சேதவாதத்தில் வித்தியாண்ய ஸ்வாமிகள் தோஷமுஞ் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதாவது, ஆபாஸகிதமான அந்தக்காண அவச்சின்ன

* அவ்வேகிகளால் அந்தக்காணமாகிய விசேஷணத்தின் தாமவடிவ சம்சாரத்தின் வியவகாரம் அஞ்ஞானத்தாலாகிய பிராந்தியினால் விசேஷணத்தோடுகூடிய சேதனத் திற் செய்யப்படுகின்றது.

சேதனத்தைப் பிரமாதாவாகக் கொள்ளின் கடாவச்சின்ன சேதனமும் பிரமாதாவாதல் வேண்டும். ஏனெனின்,

(1) எப்படி அந்தக்கரணம் பூதங்களின் காரியமோ, அப்படியே கடமும் பூதங்களின் காரியமாம்.

(2) எப்படி அந்தக்கரணம் சேதனத்தின் அவச்சேதகமோ அதாவது வியாவர்த்தகமோ, அப்படியே கடமும் சைதன்னியத்தின் அவச்சேதகமாம்.

ஆதலால், அந்தக்கரண விசிஷ்டம்போலக் கடவிசிஷ்டமும் பிரமாதாவாதல் வேண்டும்.

அந்தக்கரணத்தில் ஆபாஸத்தை யங்குகரிக்கின் இரத்தத் தோஷமில்லை. ஏனெனின்,

1. அந்தக்கரணம் பூதங்களின் சத்துவகுண காரியமாம்; ஆதலால் ஸ்வச்சமாம்.

2. கடாசிகள் பூதங்களின் தமோகுண காரியமாம்; ஆதலால் ஸ்வச்சமன்று.

1. எது ஸ்வச்ச பதார்த்தமோ அதுவே ஆபாஸம் (பிரதிபிம்பம்) உண்டாகத்தக்கதாம்.

2. மலினபதார்த்தம் ஆபாஸ முண்டாகத்தக்கதன்று.

கண்ணாடியும் அதன் மூடியும் மண்ணாலானவையாயினும்

1. கண்ணாடி ஸ்வச்சமா யிருத்தலால், அதில் முகத்தின் ஆபாஸ முண்டாகிறது.

2. மூடி ஸ்வச்சமில்லாததாகலின் அதில் ஆபாஸ முண்டாகிறதில்லை.

1. அதுபோல அந்தக்கரணம் சத்துவகுணமா யிருத்தலால் ஸ்வச்சமாம்; அதிறுன் சேதனத்தினுபாச முண்டாகிறது.

2. சரீரமுதலியவனவும் கடமுதலியவனவும் தமோகுணகாரியமா யிருத்தலால் ஸ்வச்சமன்று. அவற்றில் சேதனத்தின் ஆபாஸ முண்டாகிறதில்லை.

204. அந்தக்கரணத்தில் இருவகைப் பிரகாசங்களிருத்தலால் அதுவே பிரமாதாவாம்; பிறவன்று எனல்.

இவ்விதத்தால் அந்தக்கரணத்தில் இருவகைப் பிரகாசங்களுள் ஒன்று வியாபகசேதனத்தின் பிரகாசம்; மற்றொன்று ஆபாஸத்தின் பிரகாசம்.

சரீரமுதலியவற்றிலும் கடமுதலியவற்றிலும் ஒரு வியாபக சேதனத்தின் பிரகாசமோ இருக்கிறது; இரண்டாவது ஆபாஸத்தின் பிரகாசமில்லை. ஆகையால் இருவகைப் பிரகாசங்களோடு கூடிய அந்தக்கரண விசிஷ்டசேதனமே பிரமாதா வெனப்படுகிறது.

ஒரு பிரகாசஸகித கடாசிகளுடன் கூடிய சேதனம் பிரமாதாவன்று. எவர்கள் மதத்தில் அந்தக்கரணத்தில் ஆபாஸமில்லையோ, அவர்கள் மதத்தில் கடாசிகளிற்போல அந்தக்கரணத்திலும் ஆபாஸத்தின் இரண்டாவது பிரகாசமில்லை. வியாபக சேதனத்தின் ஒரு பிரகாசம் எது அந்தக்கரணத்திலிருக்கின்றதோ, அதே வியாபகமான சேதனத்தின் பிரகாசம் கடமுதலிய

வற்றிலு யிருக்கிறது. ஆகையால் அந்தக்காணவிசிஷ்டம்போலக் கூனிகிஷ் அல்லது சரீரவிசிஷ்ட அல்லது சுவர்விசிஷ்ட சேதனமும் பிரமாதாவாத்ஷ வேண்டும். இவ்விதமாகக் கடசரீராதிகளினும் அந்தக்காணத்தில் இவ்விசிஷ்ட ணத்தன்மையேயுள்ளது.

1. அந்தக்காணம் சத்துவகுண காரியமா யிருத்தலால் ஸ்வச்ச (சுதத, மா யிருக்கிறது. ஆகையால் அது சேதனத்தின் ஆபாஸத்தைக் கிரகிக்கத் தக்கதா யிருக்கிறது.

2. அந்நிய பதார்த்தங்கள் ஸ்வச்சமாகாமையால் ஆபாசத்தைக் கிரகிக் கத்தக்கவையன்று.

1. ஆபாஸத்தைக் கிரகிக்கத்தக்க அந்தக்காணத்துடன் கூடிய சேதன மே பிரமாதா வெனப்படும்.

2. கடாதிந்ரம சரீராதிகளும் ஆபாஸத்தைக் கிரகிக்கத்தக்கவையன்று. ஆதலால் அவற்றோடுகூடிய சேதனம் பிரமாதாவன்று. இவ்விதத்தால் ஆபாஸ வாதமே * கிரேஷ்டமாம்; அவச்சேதவாதம் கிரேஷ்டமன்று.

205. பிரமாதாமுதலிய சேதனங்களின் ஸ்வரூபம்.

அந்தக்காணம் ஆபாஸஹிதமா யிருப்பதுபோல அந்தக்காண விருத்தி யும் ஆபாஸஹிதமாகவே யுண்டாகிறது. ஆபாஸஹித விருத்தி விசிஷ்ட சேதனம் பிரமாணசேதன மெனப்படும்.

கடாதி விஷயாகாரமாகும் அந்தக்காணத்தின் விருத்தியில் ஆருடமான சேதனம் பிரமாவென்றும் யதார்த்தஞானமென்றும் சொல்லப்படும்.

அதற்குச் சாதனமான இந்திரியம் பிரமாணமென்று சொல்லப்படும். ஏனெனின், விஷயாகாரவிருத்தியில் ஆருடமான சேதனம் பிரமையெனப்படு கிறது. அங்குச் சேதனம் ஸ்வரூபமாக நித்திபமாயிருத்தலால் இந்திரிய ஜந் நியமன்று. ஆதலால் பிரமா சேதனத்துக்கு இந்திரியமச்சாதனமன்று. அங் னுமாயினும் உபாதியில்லாத சேதனத்தில் பிரமாவியவ்கார மில்லை ஆனால் விஷயாகார விருத்தி யுபஹித சேதனத்தில் பிரமாவியவ்கார முண்டாகிறது. ஆகையால் சேதனத்திற் பிரமாசபதத்தின் பிரவிருத்தியில் விஷயாகார விரு த்தி உபாதியாம். அந்த விஷயாகாரவிருத்தி இந்திரியஜந்நியமாம். இந்திரி யம் அதற்குச் சாதனமாம்.

பிரமாததன்மையின் உபாதியாகிய விருத்தி இந்திரியஜந்நியமா யிருத்த லால் உபஹிதமான பிரமையும இந்திரியஜந்நிய மெனப்படுகிறது. ஆகை

* ஆபாஸவாதத்தில் ஆபாஸவாத கற்பனை அதிகமாய்ச் செய்யவேண்டியதாகிறது; அது அவச்சேதவாதத்தி லில்லையாகலின் ஆபாஸவாதத்தில் கோளவமுண்டு. அவச் சேதவாதத்தில் இலாகு முண்டு. அந்நுமாயினும், மந்தபுத்தியுடைய ஜிஞ்ஞாஸு வின் புத்தியில் ஆபாஸவாதத்தின் ஆரோபம் செவ்வையாய் பதியுமென்னும் அபிப்பி ராயத்தால் இங்கு ஆபாஸவாதத்தின் ஸுதுதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பாஷியகாரர் முதலியோருக்கும் இதுவே தாற்பரியமாம்.

150 இந்-சம்பந்த-அகம்பிரஹ்ம-பிரத்-தெனல். [நாக்காவது]

யாஹ்: ஐந்திரியம் பிரமைகீதக் காதன மெனப்படுகிறது. ஆனால் அந்தக்கரணத் தின் பரிணாமங்கள் முழுவதும் பிரமை யெனப்படுவதில்லை. சரீரத்திற் குள்ளிருக்கும் அந்தக்கரணம் விஷயமாகிற கடாதிகள்வரையில் பரிணமிக் கின்றது. அந்தப் பரிணமத்தைப் பிரமாணமென்பர்.

விஷயத்துடன் சேர்ந்து விஷயசமாநாகாரமாகும் அந்தக்கரணத்தின் பரிணமம் பிரமை யெனப்படும்.

சரீரத்தினுள்ளிருக்கும் அந்தக்கரணமுதல் கடாதிவிஷயம்வரையில் நீண் டிருக்கிற அந்தக்கரணத்தின் பரிணமம் எதுவோ அதுவே பிரமைவடிவத் தைத் தரிக்கின்றது. ஆதலால் பிரமைக்கும் பிரமாணரூப அந்தக்கரண விருத் திக்கும் அதிக பேதமில்லை.

1. இவ்விதத்தால் வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்களின் பிரத்தியக்ஷஞான முண்டாகுமிடத்து, அந்தக்கரணவிருத்தி வெளியிற்சென்று விஷயமாகிற கடாதிகளுக்குச் சமானமான ஆகாரத்தைத் தரிகிறது.

2. சரீரத்தினுள்ளிருக்கிற ஆத்மாவின் பிரத்தியக்ஷஞான முண்டா கும்போது அந்தக்கரணவிருத்தி வெளியிற்போகாமல் சரீரத்தினுள்ளேயே ஆத்மாகாரமாகிறது.

1. அந்த விருத்தியால் ஆத்மாவை யாசிரயித்த ஆவரணம் நீங்கு கிறது.

2. ஆத்மா தன் பிரகாசத்தால் அவ்விருத்தியில் பிரகாசிக்கிறது. இக் காரணத்தால் ஆத்மா விருத்தியின் விஷயமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விருத்தியிலுள்ள சிதாபாஸரூப பலத்துக்கு ஆத்மா விஷயமாகிறதில்லை.

இந்தப் பிரகாரத்தால் சாக்ஷியாகிய ஆத்மா ஸ்வயம்பிரகாசரூபமாய் விளங்குகிறதென்பது சித்திததது.

206. பிரசினம்:—இந்திரிய சம்பந்தமின்றி

“அதம் பிரஹ்மம்” என்னும் ஞானம்

எங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷமாகும்? எனல் 206—210.

தத்துவவிருஷ்டி கேட்கலாயினான்.

“பிரஹ்மத்தின் அபரோக்ஷஞானத்தால் சகல அவிக்ஷியா சமூகங்க ளும் நாசமாகின்றன; பரோக்ஷஞானத்தால் ஆகிறதில்லை” யென்பது முன் சொல்லப்பட்டது. அதிற் சங்கை செய்வாம்:—பிரஹ்மத்தின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷமாகாது. ஏனெனின், இந்திரியஜந்நியஞானம் பிரத்தியக்ஷமாகும்; பிரஹ்மத்தின் ஞானம் இந்திரியஜன்னியமாகாது.

207. 1. பிரஹ்மம் நேத்திரத்திற்கு விஷயமாகாமை.

(இராமகிருஷ்ணாதியரின் சரீரம் பிரஹ்மமன்றெனல்.)

ஏனெனின், நேத்திரேந்திரியத்தால் ரூபமுடையதின் அல்லது நீலமுத லிய வர்ணங்களின் ஞானமுண்டாகிறது. பிரஹ்மம் இத்தன்மையதன்று. ஆதலால் நேத்திரேந்திரிய ஜந்நியஞானம் பிரஹ்மத்தினதாகாது.

ராமகிருஷ்ணிகளின் மனுஷியாகாரமூர்த்திகள் ரூபமுடையனவாயினும், அந்த மூர்த்திகள் மாயையா லாக்கப்பட்டனவாய் மித்தையா யிருக்கின்றன; அம்மூர்த்திகள் பிரஹ்மமன்று.

புராணங்களில் ராமகிருஷ்ணதிகளுக்குப் பிரஹ்மரூபஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது அவர்தளுடைய சரீரரூபமூர்த்தியே பிரஹ்மமென்னும் அபிப்பிராயத்தாற் கூறியதன்று. ஆனால் அவர்களுடைய சரீரங்களுக்கு அதிஷ்டானமான சேதனம் பிரஹ்மமாமென்பது புராணங்களின் அபிப்பிராயம்.

இதில் இச்சங்கை யுண்டாகின்றது:—எல்லாச் சரீரங்களுக்கும் அதிஷ்டானசேதனம் பிரஹ்மம். ஆகையால், அதிஷ்டானசேதன அபிப்பிராயத்தால் ராமகிருஷ்ணதிகளுக்குப் பிரஹ்மத்துவம் சொல்லியிருக்குமாயின், எல்லாச் சரீரங்களுக்கும் அதிஷ்டானசேதனம் பிரஹ்மமாதலால் மனுஷ்யபசு, பக்ஷி முதலிய சகலமுமே பிரஹ்மரூபமாகும். அவற்றிற்குச் சமானமாகவே ராமகிருஷ்ணதிகளுமாவர். ஆகையால் ராமகிருஷ்ணதிகளின் அதிஷ்டானசேதனம் “பிரஹ்மம்” என்னும் அபிப்பிராயத்தால் பிரஹ்மரூபத்துவஞ் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு மற்ற ஜீவர்களினும் விசேஷரூபத்தன்மை சித்தித்தற்பொருட்டு அவர்களது சரீரமே பிரஹ்மமென்று நினைத்தல் தகுதியாம்.

அது பொருந்தாது. ஏனெனின், சரீரத்தைப்பாதித்து அவர்களது சரீரத்தைப் பிரஹ்மரூபமாகக் கொள்ளின்,

1. சகலசரீரங்களையும் பாதித்துச் சகலசரீரமும் பிரஹ்மரூபமாம்.

2. பாதிசேய்தலின்றியோ அந்நியசரீரத்தைப்போல கைகால்முதலிய அவயவங்களோடு கூடியதும் ரூபமுடையதும் கிரியையுடையதுமான சரீரத்திற்கு நிரவயவமும் ரூபமில்லாததும், கிரியையில்லாததுமான பிரஹ்மத்தோடு அபேதம் பொருந்தாது. ஆதலால் இராமகிருஷ்ணதிகளின் சரீரம் பிரஹ்மமன்று. ஆனால்,

இவ்வளவு பேதமுண்டு:—ஜீவர்களுடைய சரீரம் (1) புண்ணிய பாபங்களின் அதிணமாம்; (2) பூதங்களின் காரியமாம்; (3) ஜீவர்க்குத் தேகாதி அநாதம் பதார்த்தங்களில் ஆவித்தியாபலத்தினால் நான் எனது என்னும் அத்தியாஸமுள்ளது. அந்த அத்தியாஸம் ஆசாரியருடைய உபதேசத்தால் நிவிர்த்தியாகிறது.

1. ராமகிருஷ்ணதியரின் சரீரங்கள் அவர்களது புண்ணியபாபங்களாலுண்டானவையன்று; பூதங்களின் காரியமன்று.

ஆனால்,

(1) கிருஷ்டிக்குமுன் பிராணிகளது கர்மம் போகங்களைக் கொடுக்க எதிர்முகமாகும்போது ஆப்தகாமரான ஈசுவரனிடத்திலும் பிராணிகளது கர்

நான் ஐகத்தை புண்ணுவேகை” என்னும் சங்கற்பமுன் புகிறது. அச்சங்கற்பத்தினால் ஐகத்தினுப்பந்திவடிவ ச்ருஷ்டி புண்டாகிறது.

(2) அப்படியே ச்ருஷ்டிக்குப் பிறகும் “நான் ஐகத்தைப் பாலனம் புண்ணுவேகை” என்னும் சங்கற்பம் ஈசுவரனுக்குண்டாகிறது. அந்தச் சங்கற்பத்தால் ஐகத்தின் பாலன முண்டாகிறது.

கர்மாதுசாரமான சுகதுக்கங்களின் சம்பந்தம் பாலன மெனப்படும்.

(3) அப்பாலன சங்கற்பத்தி னிடையில் உபாஸக புருஷர்களுடைய கப்பாணை பலததினால் “ராமகிருஷ்ணாதி நாமசகித மூர்த்திகள் எல்லோருக்கும் பிரதிபாகுக” என்னும் சங்கற்பம் ஈசுவரனுக்குண்டாகிறது. அந்த ஈசுவர சங்கற்பத்தினால் விசேஷ நாமரூபங்களிலாத ஈசுவரனிடத்தில் ராம கிருஷ்ணாதி நாமங்களும், பிரகாசபரதம் முதலிய கரிய சுந்தர விக்கிரகமான ரூபங்களும் உற்பத்தியாகின்றன. அவ்விக்கிரகங்கள் கர்மாதீனமன்று.

ராமகிருஷ்ணாதி விக்கிரகங்களால் சாதுக்களுக்கும் துஷ்டர்களுக்கும் முறையே சுகமும் துக்கமும் உண்டாகின்றன. எது எவனுடைய சுகதுக்கங்களுக்கு ஏதுவாயிருக்கிறதோ, அது அவனுடைய புண்ணிய பாபங்களா லாக்கப்பட்டதாம். ஆகையால், அது புண்ணிய பாபங்களின் அதீனமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதத்தால்,

(1) அவதாரங்களின் சரீரங்கள் சாதுக்களுடைய சுகத்துக்கு ஹேதுவாதலால் சாதுக்களின் புண்ணிய சமுதாயத்தா லாக்கப்பட்டுள்ளன.

(2) அசராதி துஷ்டர்களுக்குத் துக்கத்திற்கு ஹேதுவாயிருத்தலால் அவர்களது பாபத்தினு லுண்டாகியனவாம். ஆகையால் “அவதாரங்களின் சரீரங்கள் புண்ணிய பாபங்களின் அதீனமன்று” என்று சொல்லுதல் பொருந்தாது.

அஃகனமாயினும், ஜீவனால் பூர்வசரீரத்திற் செய்யப்பட்ட புண்ணியபாப கர்மத்தின் பலன் உத்தரசரீரத்தில் அந்த ஜீவனுக்குச் சுகதுக்கமாகி விடுகிறது. அங்குச சரீராபிமானி ஜீவனது முன் சரீரத்தின் தனது புண்ணிய பாபத்தின் அதீனமாகப் பிந்தியசரீரஞ் சொல்லப்படுகிறது. அதுபோல ராமகிருஷ்ணாதிகளின் சரீரங்கள் சாது துஷ்டர்களது புண்ணியபாபங்களின் அதீனமாம்; அவர்களது சுகதுக்கங்களுக்கு ஹேதுவாம். ஆனால் ராமகிருஷ்ணாதிகளின் அவதார சரீரங்கள் புண்ணியபாபங்களா லாகப்பட்டவையன்று. தமது சரீரங்களால் அவர்களுக்குச் சுகதுக்கங்களின் போகமுண்டாகுகதில்லை. ஆகையால் ராமகிருஷ்ணாதிகளின் சரீரங்கள் தமது புண்ணிய பாபங்களின் அதீனமன்று என்பது சமயவிக்किன்றது.

2. அப்படியே ராமகிருஷ்ணாதியர் சரீரங்களும் பூதங்களின் பரிணாமமன்று; ஆனால் சேதனத்தை யாசிரயித்த மாயையின் பரிணாமமாம்.

(1) பஞ்சகிருத பூதங்களின் பரிணாமாயின் கிருஷ்ணசரீரம் சுயிறுணை கட்டக் கட்டுக்குட்படவில்லையென்று சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அது அசங்கதமாகும்.

பஞ்சபூதங்களாற் செய்யப்பட்ட கித்தயோகியின் சரீரத்திலும் கட்டி முத்தவியன பலிக்காவிடிலும், யோகசரீரம் முதலில் கட்டுமுத்தவியவற்றிற் குட்பட்டுப் பின் யோகாபயியாசரூப புருஷாதத்தததால் அக்கட்டு முதலியவற்றிற் குட்படுகிறதில்லை.

கிருஷ்ணதியர் சரீரங்கள் யோகசரீரம்போல் யோகாபயியாசத்தால் கட்டுக்குட்படாதவை யன்று. ஆனால் அவர்களின் சரீரங்கள் சுபாவமாகவே கட்டுக்குட்படத்தக்கவையன்று. ஆகையால் பூதங்களின் பரிணாமமன்று.

(2) மாணிக்கிய வுபநிஷத்தின் சங்கராபாஷியத்தின் டுகை (உரை) யில் ராமாதியர் சரீரங்கள் பூதபரிணாமங்கள் என்று ஆரதகிரி சொல்லியிருக்கிறார். அது ஸ்தூலதிருஷ்டியினால் மறறச சரீரங்களுக்குச் சமானமாக அச்சரீரங்களுங் காணப்படுகின்றன என்னும் அபிப்பிராயத்தால் கூறுகின்றார். ஏனெனின்,

(3) கிதாபாஷியத்தில் பாஷியகாரர் “ஜீவர்களுக் கறுக்கிரகம் பண்ணுவதற்காகச் சரீரத்தைத் தரித்தவர்போல் மாயையின் பலத்தினால் பரமாத்மாவானவர் கிருஷ்ணரூபமாக விளங்குகிறார். அவர் ஜன்மாதிக ளில்லாதவர். அவருக்கு வசுதேவர் மூலமாகத் தேவகியிடத்தில் ஜன்மமும் மாயையாற் பிரதிபித்யாகிறது.” என்று கிருஷ்ணசரீரத்தை மாயாகாரியமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆகையால் பூதங்களினின்றும் அவதாரசரீரம் உண்டாகிறதில்லை. ஆனால் அவர்களது சரீரத்தின் உபாதானகாரணம் சாக்ஷாத (நேரே) மாயையாம்.

3. மற்றச் சீவர்களுக்குத் தேகாதிகளில் ஆத்ம (நான் என்னும்) பிராந்தியிருக்கிறது; ராமகிருஷ்ணதியருக்கில்லை. ஏனெனின்,

(1) ஜீவனுடைய வுபாதியாகிய அவித்தை மலினசத்துவகுணமுடையதாம். ராமகிருஷ்ணதியர் உபாதியாகிய மாயை சுத்தசத்துவகுணமுடையதாம். ஆகையால் ஜீவனுக்கு அவித்தையாலுண்டான பிராந்தியும் ராமகிருஷ்ணதியருக்கு மாயையாலுண்டான சர்வஞ்ஞத்தன்மையு மிருக்கின்றன.

(2) ஜீவனுக்கு அஞ்ஞானத்தாற் செய்யப்பட்ட ஆவரணமும் பிராந்தியும் நாசமாதற்பொருட்டு ஆசாரியர்மூலமாக மகாவாக்கிய உபதேசத்தால் உண்டாகும் ஞானம் வேண்டியதாம். அப்புடி ராமகிருஷ்ணதியருக்கு ஆவரணமும் பிராந்தியு மில்லாமையால் உபதேசத்தா ளுண்டாகத்தக்க ஞானத்தின் அபேக்ஷையில்லை. ஆனால் ஜீவனுக்கு அந்தக்கரணவிருத்திரூபஞானம் போல் ஈசவரனுக்கு மாயாவிருத்திரூப ஆத்மஞானம் உபதேசாதிகளின்றியு

முண்டாகிறது. ஆனால் அந்த ஞானத்தால் எவ்வித பிரயோஜனமும் ஈசுவரனுக்குச் சித்திக்கிறதில்லை. ஏனெனின்,

[1] ஜீவர்களுக்குக் கடாதிகளின் ஞானத்தால் ஆவரணபங்கமும் விஷயமாகிற கடாதிகளின் பிரகாசம் முண்டாகிறது. அன்றியும் ஜீவர்களுக்குப் பிரஹ்மவடிவமாக ஆத்மஞான முண்டாகுமிடத்தில்,

(க) ஞானத்துக்கு விஷயமான ஆத்மாவின் ஆவரணபங்கமோ ஞானத்தா லுண்டாகிறது. ஆத்மாவாகிய விஷயம் ஸ்வயம்பிரகாசமாகும்.

(ங) ஆகையால் ஆத்மஞானத்தால் விஷயம் பிரகாசிக்கிறதில்லை. அப்படியே ஈசுவரனுடைய மாயாவிருத்திருப்பமான “நான் பிரஹ்மம்” என்னும் ஞானத்துக்கு விஷயமான ஈசுவரனுடைய ஆத்மா ஆவரணமின்றிய ஸ்வயம் பிரகாசமா யிருக்கிறது. ஆகையால் ஆவரணபங்கமும் விஷயப்பிரகாசமும் ஈசுவரஞானத்துக்குப் பிரயோஜனமன்று.

[2] ஜீவன்முத்த வித்துவானுக்கு, ஆவரணமில்லாத ஆத்மாவை விஷயமாக்கும் அந்தக்கரணத்தின் “நான் பிரஹ்மம்” என்னும் விருத்தி ஆவரணபங்காதிப் பிரயோஜன மில்லாததாகிறது அதுபோல ஈசுவரனுக்கும் ஆவரணபங்காதிப் பிரயோஜனமின்றி மாயாவிருத்திருப்பமான “நான் பிரஹ்மம்” என்னும் ஞானம் உபதேசாதிகளின்றி யுண்டாகிறது.

இவ்விதத்தால் ராமகிருஷ்ணதிரிபுருக்கு ஜீவர்களினும் விலக்ஷணத்தன்மையாகிய ஈசுவரத்தன்மை யிருக்கிறது. என்றாலும் அவர்கள் சரீரம் மாயையாலுண்டானதாம். ஆதலால் பிரஹ்மமன்று; மிததையாம். மாயை யுண்பெண்ணிய அவதாரங்களின் சரீரம் கைகால்முதலிய அவயவ சகிதமாயும் ரூபசகிதமாயும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அவர்கள் சரீரம் நேத்திரேந்திரியத்துக்கு விஷயமாகிறது. நேத்திரேந்திரியம் பிரஹ்மத்தை விஷயம் செய்கிறதில்லை.

208. 2. பிரஹ்மம் துவக்கிந்திரியத்திற்கு விஷயமாகாமை.

அப்படியே துவக்கிந்திரியமும் ஸ்பரிசத்தையும் ஸ்பரிசத்தின் ஆசிரயத்தையும் விஷயஞ்செய்கிறது. பிரஹ்மம் ஸ்பரிசத்தின் ஆசிரயமன்று; ஸ்பரிசமுமன்று. ஆகையால் பிரஹ்மம் துவக்கிந்திரியத்தின் விஷயமன்று.

209. 3. பிரஹ்மம் இரசனை கிராணம்

சுரோத்திரேந்திரியம் என்பவற்றிற்கு விஷயமாகாமை.

ரஸனைந்திரியத்தால் ரஸஞானமும், கிராணேந்திரியத்தால் கந்தஞானமும், சுரோத்திரத்தால் சப்தஞானமும் உண்டாகின்றன. ரஸ கந்த சப்தங்களினும் பிரஹ்மம் விலக்ஷணமாயிருத்தலால் ரஸனை கிராணம் சுரோத்திரம் என்னும் இந்திரியங்களால் பிரஹ்மத்தின் ஞான முண்டாகிறதில்லை.

210. பிரஹ்மம் கர்மேந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாது

கர்மேந்திரியம் ஞானத்துக்குச் சாதனமன்று. ஆனால் வசனத்தினால் களுக்குச் சாதனமாம். ஆகையால் கர்மேந்திரியங்களால் எதன் ஞானம் முண்டாகாது.

இவ்விதத்தால் எவ்விந்திரியத்தாலும் பிரஹ்மத்தின் ஞானம் பொருந்தாது. இந்திரியத்தாலுண்டாகும் ஞானம் பிரத்தியக்ஷ மெனப்படுகின்றது. அதனையே அபரோக்ஷ மென்பர்.

ஆதலால் பிரஹ்மத்தின் அபரோக்ஷஞானம் பொருந்தாது. ஆனால் 'சப்' தத்தால் பிரஹ்மஞானமுண்டாகிறது. சப்தத்தாலுண்டாகும் ஞானம் பரோக்ஷமே. அதனால் பிரஹ்மத்தின் ஞானமும் பரோக்ஷமேயாம்.

206-210-ல் உள்ள பிரசினத்தின் உத்தரம் 211-212.

211. இந்திரிய சம்பந்தமின்றிப் பிரத்தியக்ஷஞான முண்டாகாதென்பது நியமமன்று; சுகதுக்கங்கள் சாக்ஷி பாஸியமாமெனல்.

குருவானவர் சொல்லவற்றார்.

இந்திரிய சம்பந்தமின்றிப் பிரத்தியக்ஷஞான முண்டாகாதென்னும் நியமமில்லை. ஏனெனின், சுகதுக்கங்களின் ஞானம் எந்த இந்திரியத்தினாலு முண்டாகுதில்லை. அந்நகர சுகதுக்கங்களின் ஞானமும் பிரத்தியக்ஷமாகிறது. ஆகையால் இந்திரிய சம்பந்தத்தாலுண்டாகும் ஞானமே பிரத்தியக்ஷ ஞான மாமென்பது நியமமன்று. ஆனால் விஷயத்தோடு விருத்தியின் சம்பந்த முண்டாய் விருத்தி விஷயாகார மாகுமிடத்துப் * பிரத்தியக்ஷஞான முண்டாகித் தாகச் சொல்லப்படுகிறது.

* விஷயசேதனத்திற்கு விருத்திசேதனத்தோண்டாம் அபேதமே பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின் லக்ஷணமாம். அந்த அபேதம்,

1. சிலவிடங்களில் இந்திரியவாயிலாக வுண்டாகிறது.

2. சிலவிடங்களில் சப்நத்தினு லுண்டாகிறது.

3. சிலவிடங்களில் இந்திரியாதிவடிவ பாகிய நிமித்தமின்றியே சரீரத்தினுள் ஞண்டாகிய விருத்திவாயிலாகவும் உண்டாகிறது. அவகுப் பிரத்தியக்ஷஞானம் சொல்லப்படுகிறது.

சேதனத்துக்கு ஸ்வரூபமாக யாதொரு பேதமும் இல்லை. ஆனால் விஷயம் விருத்தியென்னும் உபாதிகளாலாகிய பேதம் இருக்கிறது அந்நகர உபாதிகள் வெவ்வேறு விடங்களில் இருக்கும்போது அவ்வுபாதியுடைய சேதனங்களுக்குப் பேதம் சொல்லப்படுகிறது.

எப்பொழுது விருத்தி விஷயாகாரமாகிறதோ அப்பொழுது இரண்டு உபாதிகளும் ஓரிடத்திருந்தலால் அந்த உபாதியுடைய விஷயசேதனத்திற்கும் விருத்திசேதனத்திற்கும் அபேதம் சொல்லப்படுகிறது. அந்த விஷயசேதனத்தோடு விருத்திசேதனத்திற்கும்

1. விஷயத்தோடு விருத்திக் குண்டாகும் சம்பந்தம் சிலவிடங்களில் இங்கிரியவாயிலாக உண்டாகிறது.

2. சிலவிடங்களில் சபதத்திடு ஸுண்டாகிறது. “நீ தசமன்” என்னும் சபதத்தால் தசமனாகிய தன்னுடன் அருககாணவிருத்தி ரமபதப்பட்டுத் தசமனாகாமாகிறது. ஆகையால் சபதஜகிய தசமனது ஞானமும் * பிரததியகூடமாம்.

அதுபோலப் பிரமாதானிடத்தில் சுததுக்க முண்டாகும்போது அந்தக்காணத்தின் விருத்தி சுதகாரமும் துக்ககாரமுகிறது. அந்த விருத்தியுடன் சுததுக்கங்களின் சமபத முண்டாகிறது. அதனால் சுததுக்கங்களின் ஞானம் பிரத்தியகூட மெனப்படுகிறது.

முன்னுண்டான சுததுக்கங்கா நஷ்டமானபின் எங்குப் புருஷனுக்கு ஞாபகம் வருகிறதோ, அங்கு சுகார, துகார அருகக்காண விருத்தியோ

குண்டாம் அபேதமே பிரத்தியகூடான மெனப்படுகின்றது. இதனையே அபரோகூட ஞானமென்றும் சாக்ஷாத் காரமென்றும் கூறுவர்

இந்தப் பிரததியகூட ஞானலக்ஷணம்,

1. இங்கிரியங்களா ஸுண்டாகும் பாறிய கடாதிகளின் பிரத்தியகூட ஞானத்தில் அதுகதமாம் (பொருந்தியதாம்)

2. மகாவாக்கியங்களா ஸுண்டாகும் பிரஹ்மத்தின் பிரத்தியகூட ஞானத்தில் அதுகதமாம்.

3. பாறிய நிமித்தங்களின்றி உள்ளேயே யுண்டாகும் சுததுக்கங்களின் பிரத்தியகூட ஞானத்தில் அதுகதமாம்

4. மாயையின் விருத்தியாகிய ஈசவா ஞானத்தில் அதுகதமாம்.

5. அவத்தியாவிருத்தியாகிய ரஜஜ்-சர்ப்பாதிகளின் ஞானத்தில் அதுகதமாம்.

பிரத்தியகூட ஞானத்தினது லக்ஷணத்தின் விசேஷபிரணயம் விருத்திரதநாவலியின் இரண்டாவது ரதந்திர செயப்பபட்டிருக்கிறது

* “நான் தசம்” என்னும் தசமனுடைய ஸவருபத்தின் அபரோகூட ஞானம் “நீ தசமன்” என்னும் சப்தப்பிரமாணத்தாலுண்டாகிறது; இங்கிரியத்தினாலாவது மனத்தினாலாவது உண்டாகித்தலை என்னெனின், சரீரூப தசமன் இங்கிரியத்தால் அறியப்படும் நேத்திரேந்திரியத்ததுக்குத்தான் விஷயமாகவேண்டும் நேத்திரேந்திரியத்தால் சரீரத்தில் தசமனுடைய ஞான முண்டாகும்படி கண்ணை மூடிக்கொண்டிருத்தி வனுக்குத் தசமனுடைய ஞான முண்டாகலாகாது; அவனுக்கும் உண்டாகிறது ஆகையால் தசமனுடைய ஞானம் நேத்திரேந்திரியத்தா ஸுண்டாகவில்லை மனது நேரில் பாறிய பதாததங்களை யறியாது; ஆனால் ஆதர பதாததங்களை யறியும் தேவததன் யுஞ்சுததன் என்னும் பெயர்கள் குகாமததோடுகூடிய ஸ்தூலசரீரத்ததுக்குள்ளை. நீ நான் என்னும் வியவகாரமும் ஸ்தூலதேகத்தில் காணப்படுகின்றது. இந்த ஸ்தூலதேகத்தின் ஞானம் மனதுக்கு நேருண்டாகவில்லை இவ்வத்தால் தசமனுடைய ஞானம் சப்தப்பிரமாணத்தா ஸுண்டாகிறது. அதற்கு நேத்திரமும் மனதும் சகாயமாக இருக்கின்றன.”

உண்டாகிறது. ஆனால் விருத்திக்கு நஷ்டமாகிய சுசதுக்கங்களுடன் சம்பந்தமில்லை. ஆகையால் அந்த ஞானம் ஸ்மிருதிநுபமாம்; பிரததியக்ஷுநுபமன்று.

1. அந்தக்கரணத்தின் தர்மங்களாகிய சுசதுக்கங்கள் சாக்ஷிபாவியங்களாம். அவ்வனமாயினும் சுகாகார துகாகார அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியாயிலாகச் சாக்ஷி சுசதுக்கங்களைப் பிரகாசிக்கிறது.

2. சாக்ஷிபாவியபதார்த்தத்தையும் சாக்ஷி விருத்தியை யபேக்ஷித்தே பிரகாசிக்கிறது. எவ்வனம். — க்ஷிஞ்சிலவெள்ளி சாக்ஷிபாவியமாம். அங்கு அவித்தையின் விருத்தியை யபேக்ஷித்துச் சாக்ஷி வெள்ளியைப் பிரகாசிக்கிறது.

1. ஆனால் சுசதுக்கங்களின் பிரகாசத்தில் அந்தக்கரணவிருத்தி சாக்ஷிக்குச் சகாயமாயிருக்கிறது.

2. மிததையான வெள்ளிமுதலியவற்றைப் பிரகாசித்தலில் அவித்தியாவிருத்தி சகாயமாயிருக்கிறது.

இவ்விதத்தால் சாக்ஷிபாவிய பதார்த்தத்தின் ஞானத்திலும் விருத்தி வேண்டியதாயிருக்கிறது.

1 அந்த விருத்தி எங்கு இந்திரியாகி வெளிச்சாதனங்களா லுண்டாகின்றதோ, அங்கு அதன் விஷயம் சாக்ஷிபாவியமன் றெனப்படுகிறது.

2. சுசதுக்கங்களை விஷயமாகும் விருத்தியில் வெளியிந்திரியாதிகள் ஏதுவன்று. ஆனால் சுகாதிக ஞாண்டாகும்போது வேறு சாதனங்களின் அபேக்ஷையின்றிச் சுகாகார துகாகார அந்தக்கரணவிருத்தி யுண்டாகின்றது. அவ்விருத்தியி லாருடமான சாக்ஷி சுசதுக்கங்களைப் பிரகாசிக்கிறது. ஆதலால் சுசதுக்கங்கள் சாக்ஷிபாவிய மெனப்படுகின்றன.

212. பிரஹ்மத்தின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷமாதல் கூடுதலும், தத்துவதிருஷ்டிக்குப் பேதப் பிரமத்தின் முடிவும்.

பாகிய கடாதிகளுடன் அந்தக்கரண விருத்தியின் சம்பந்தம் நேத்திராதி' இந்திரியவாயிலா யுண்டாகிறது. ஆகையால் கடாதிகள் சாக்ஷிபாவியமல்ல.

அப்படியே அந்தக்கரணவிருத்தி + பிரஹ்மாகார மாருமபோது அந்த விருத்தி வெளியிற்போகாமல் சரீரத்தினுள்ளேயேயிருக்கிறது. அந்த விருத்தி

* சுசதுக்கங்கள் புத்தியைச் சோந்தனவாம், ஆதாவைச் சோந்தனவயன்று; ஏனெனின் புத்தியிருக்கும்போது இவைகளிருக்கின்றன. சுழுத்தியில் புத்தி இல்லையாகலின் இவைகளும் தோற்றுகிறதில்லை.

+ 1 நேத்திரத்தில் சூரியனது அபேதத்தன்மை யிருக்கிறது. அதற்கு விரல்முதலிய சொற்ப மறைப்பினால் சூரியன் மறைபடப் பிரமாண்டத்திலுள்ள சூரியனுடைய பிரகாசம் காணப்படுகிறதில்லை.

முன் பிரஹ்மத்திற்குச் சம்பந்தமிருக்கிறது. அதனால் பிரஹ்மஞானமும் அதைக்கங்கனின் ஞானமேபோலப் பிரததியக்ஷமாபிநுகிறது. ஆனால்,

1. அநாகார துகநாகார விருத்திகளில் வெளிச்சாதனங்களின் அபேக்ஷையில்லை. ஆதலால் அதுக்கங்கள் சாக்ஷிபாலியமாம்.

2. பிரஹ்மம் அபேதமான விருத்தியில்லை. குருவாரிலாகந் கேடகப் பட்ட வேதவசனம் திருச்சுரோதகித் தோடுவாடாந் பம்பரதமாகிய பாஹிய சாதனமேவையிடும். ஆதலால் * பிரஹ்மம், சாக்ஷிபாலியமன் து

இவ்விதத்தால் எங்கு விஷயத்தோடு விருத்தி சம்பந்தப்படுகிறதோ அங்குப் பிரததியக்ஷமானம் சொல்லப்படுகிறது. “நான் பிரஹ்ம” மென்னும் விருத்திக்கு விஷயமாகப் பிரஹ்மத்துடன் அவ்விருத்திக்குச் சம்பந்தமிருத்தால் பிரஹ்மத்தின் ஞானம் பிரததியக்ஷமாதல கூடும்.

3. புகையைப் பார்த்து நெருப்பின் ஞான முண்டாகுமிடத்தும் புகை ஞானம் பிரததியக்ஷமாம்; நெருப்பின் ஞானம் பிரததியக்ஷமன்று.

4. மறைப்பு நீங்கினால் கண்ணிலுள்ள அந்தக்காணத்தின் விருத்தியால், பிரஹ்மம் உண்டத்தின் சூரியனுடைய பிரகாசம் காணப்படுகிறது. அதுபோல,

1. சாக்ஷியாகிய ஆத்மாவில் பிரஹ்மத்தின் அபேதத்தன்மையுண்டு. அதற்கு அந்தக்காணத்திலுள்ள அஞ்ஞானாசவடிவ சொற்ப ஆவரணத்தினால் மறைப்புண்டாக எங்கும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும் பிரஹ்மம் பிரததியக்ஷமாய் விளங்குகிறதில்லை.

2. எப்போது சரீரத்தினுள்ளுண்டாகிய பிரஹ்மாத்மாவின் அபேதத்தன்மை வடிவ விருத்தியினால் முட்கூறிய ஆவரணத்தின் பங்கமுண்டாகிறதோ, அப்போது விட்டிலுள்ள ஆகாசத்தின் அசங்கத்தன்மை முதலியவற்றின் ஞானத்தால் மகாகாசத்தின் அசங்கத்தன்மை முதலியவற்றின் ஞானமுண்டாதல்போல எங்கும் பரிபூர்ண பிரஹ்மத்தின் சொப்பிரகாசத்தன்மையினால் விளக்கமுண்டாகிறது.

* எங்ஙனம் பிரஹ்மம் சாக்ஷிபாலியமன்றோ, அவ்நன்மே பிரஹ்மம் சிதாபாஸ றெழுமி கூடிய அந்தக்காணத்தின் விருத்திவடிவப் பிரமாதாவிற்கும் விஷயமன்று. வேறு தீபத்தின் அபேக்ஷையின்றிக் கேவலநேதிராததிற்கு விஷயமாகும் தீபத்தைப் போல அந்தக்காணத்தின் “அகம்பிரஹ்மாஸமி” என்னும் வடிவுடைய கேவல விருத்திக்கு விஷயம் பிரஹ்மமாம். ஆதலால் பிரஹ்மம் பிரமாதாவாலியமு மன்று ஆனால் தனது பிரகாசத்தல் வேறொன்றினது பிரகாசத்தின் அபேக்ஷையின்றி எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்குந் தன்மையது ஸ்வயம்பிரகாசவடிவப் பிரஹ்மமாம்

விருத்தியும் வஸ்திரத்தின் அழகுகினைச் சவுகாரம் போக்குவதுபோலப் பிரஹ்மத்தின் ஆவரணத்தைப் பங்கஞ் செய்கிறது அதுவே அதனை விஷயஞ்செய்வதாம்; வேறுவகையால் விஷயஞ்செய்தல் விருத்திக்கில்லை.

“நான் பிரஹ்மம்” என்னும் விருத்திவடிய தத்துவஞானத்தினை வெளிச்சாதனங்களின் அபேக்ஷையின்றிச் சாக்ஷி பிரகாசிக்குகிறது. ஆதலால் அந்தத் தத்துவஞானம் சாக்ஷிபாலியமாம்.

ஏனெனின், நேத்திரவாயிலாக அநதக்காணவிறுத்திக்குப் புகையுடன் சட பந்த மிருக்கிறது. ஆகையால் புகையின் ஞானம் பிரக்தியகூடி மெனப்படுகிறது.

2. அநுமானத்தினால் அநதக்காணவிறுத்தி சரீரத்தினுள் நெருப்பின் ஆகாத்தைக் கொள் ளுவகாயிற்று ஆனால் நெருப்போடு விறுத்திக்குச் சம்பந்தமில்லை ஆகையால் நேரப்பின் ஞானம் பிரக்தியகூடிப்பெற்று.

இவ்விதத்தால் எங்கு விறுத்தியோடு விஷபத்திறகுச் சம்பந்தமுண்டா கிறதோ, அப்பகுப் பிரக்தியகூடி ஞானம் மெனப்படுகிறது.

எங்கு விறுத்தியுடன் விஷபத்திறகுச் சம்பந்த முண்டாகிறதில்லையோ, விஷயம் வெளியில் தூரத்திலாவது அல்லது சென்றகால வருங்காலங்களிலா வது இருக்க அநுமானத்தினாலாவது சப்தத்தினாலாவது விஷயாகாவிறுத்தி சரீரத்தினுள் விருக்கின்றதோ அநத ஞானம் பரோகூடி மெனப்படுகிறது.

இந்திரிய ஜந்நியஞானமே பிரக்தியகூடி மென்னும் நியமமில்லை. சுக துக்கங்களின் ஞானம் இந்திரியஜந்நியமன்றாயினும் பிரக்தியகூடி யிருக்கிறது. அதுபோலத் தசம்புருஷனுடைய ஞானம் சப்தஜந்நியமாயினும் பிரக்தி யகூடிமாம்.

இவ்விதத்தால் குருவாயிலாகச் சிரவணஞ் செய்யப்பட்ட மகாவாக்கிய ரூப வேதசப்தத்தினின் றுண்டாகிய பிரஹ்மஞானமும் பிரக்தியகூடிமே யாகிறது.

குருவின் இத்தன்மைய உபதேசத்தைக் கேட்டுப் புத்திமானான தத்துவ நிருஷ்டி தன்னுத்தமாவைப் பிரஹ்மரூபமாக அறிந்தது பேதப்பிரமத்தைப் போக்கினான். “நான் பிரஹ்மம்” என்னும் விறுத்தியில் நிராவரணமான விளக்கமுண்டாகிறது. இவ்வாறு தானுவென்னும் முதற்பொருளினின்றே யாம் இதனைத் தெரிந்துகொண்டோம்.

* உத்தமாதிகாரியின் உபதேசநிருபணமென்னும்

நான்காவது தரங்கம் முற்றிற்று.

* வெணுடைய அநதக்காணம் அத்தியந்தம் சுத்தமாயிருக்கிறதோ, வெணுக்கு மகாவாக்கியரூப சப்தத்தால் திடஞானமுண்டாகிறதோ, அப்படி உண்டானபிறகு சமுசயாதிகளை நிவர்த்திக்க வெணுக்குச் சிரவணதிகள் வேண்டியதில்லையோ, அவன் உத்தமாதிகாரி. எவன் அநதக்காணம் அத்தியந்தம் சுத்தமாயில்லையோ, ஆனால் கொஞ்சம் மலவிக்ஷேப தோஷங்களுடன் கூடியிருக்கிறதோ, அவன் மத்தியமதா அல்லது கலிஷ்ட அதிகாரி. மகாவாக்கியரூப சப்தத்தால் அபரோகூடி ஞான முண்டானபிறகும் சமுசயாதிகளை நிவர்த்திக்க இவன் சிரவணதிகளைச் செய்யவேண்டும்.

விசாரசாகரம்.

ஐந்தாவது தரங்கம்.

வேதமுதலியன விபாஹாரிகமெனல். 213-276.

மத்தியமாதிகாரி சாதனநிருபணம். 277-303.

213. அதிருஷ்டியின் பிரசினம்:—வேதமும் குருவும் சத்திய
மாக அல்லது மித்தையாக இருவகையாலும்
வேதத்தினாலும்குருவினாலும் அத்வைதஞானம்
பொருந்தாதெனல்.

“குருமுகமாகக் கேட்ட வேதவாக்கியத்தால் அத்வைதப் பிரஹ்மத்தின்
சாக்ஷாத்கார முண்டாகு” தென்று முன் தரங்கத்தில் சொல்லப்பட்டது.
அதனைக் கேட்டு அதிருஷ்டி யென்னும் 2-வது சிஷ்யன இவ்வாறு சங்கச்
சின்னம்:—

1. வேதமும் குருவும் சத்தியமாயின் அத்வைதத்திற்கு ஹானியுண்டாம்
(அவைதம் சித்திபாகம்)

2. வேதமும் குருவும் அசத்தியமாயின் சமுசாரதுக்கம் நிவிருத்தியாகாது;
புருஷார்த்தமங் கிடையகாது; அது மித்தையான கானலஜலத்தால் தாக
சமனமாகாததுபோலும்.

இவ்வாறு இரண்டு விதங்களாலும் அந்நுவைதஞானம் உண்டாகாது.
இவ்வாற்றால் சங்கரமதம் அசுத்தமா மெனக்கொண்டும் இதனை மததுவா முத
லிய புத்திமாண்கள் தள்ளினார்கள். ஆதலால் சுவாமி 'இந்தச் சங்கையெனக்
குண்டாயிருக்கிறது. இதனைத் தாம் தயையெய்து நிவர்த்திக்கவேண்டும்.
கோபஞ்செய்யலாகாது.

குரு உத்தரம். (214-236)

214 சங்கரமதம் பிரமாணமாதல்.

சிஷ்யனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுக் குரு சொல்லுகிறார்:—சங்கர
மதமே பரம்பிரமாணம்; மற்ற மததுவர்களுடையோ மதங்கள் அபபிரமாண
மாம். அவை வேதவிருத்தமாம். சங்கரமதமே பிரமாணமென்பதற்கு வாயு
புராண கூடம்புரா * ணதிகளில் ஸ்ரீ வியாஸா கலிகாலத்தில் வேதார்த்தத்

* ஆதி சபதத்தினால் மஹேதிகராமாகிய சிவாக்ஷயத்தின் நவமாம்சத்தில் “ஸிவெ
ஜிஃஸவாஹுதிஸ்ஸுக்ரஸாராங்குரோகஜே | உதாஹிஸஹ ஸிவெஷுஸ
கூாவவதரிஷுதி தவெஷு வொவநிஷுதிஷா யோஷு 2வெஷுஸரி |

தைப் பலர் பல்விதமாய்க் கிரகிப்பார்கள். அப்போது பரமசிவன் சங்கரரூபமாயவதரித்துப் பக்தர்களுடைய ஹிதத்தின்பொருட்டுச் சகல மதங்களையும்கண்டித்து ஜயின்படித்த மதங்களை நிரமூலமாக்கவிடுவார். கங்கையிற்றிந் தும் பத்திரிநாதராகிய பிரபுவின் மூர்த்தியை வெளிப்படுத்தி ஸ்தாபிப்பார். சூரியப்பிரகாசத்தால் ஜகத்திலுள்ள இருள நீங்கச் சகல வஸ்துக்களும் உள்ளவாறே விளங்குவதுபோலவும், சர்வசமுசயங்களும விபரீதபாவங்களும் நீங்குவதுபோலவும், ஸ்ரீ சங்கரவியாக்கிபானம வேதாதத விஷயத்திலுள்ள அஞ்ஞானத்தைப்போக்கிச் சமுசயப்பிராநகிகளை நிவர்த்தித்துப் பூர்ணமான யதார்த்த வுபதேசஞ்செய்யும். வேதாததத்தை வேறுவிதமாபச செய்த மற்றவர்கள் மூடர்களே. அவர்கள் வீண்சிரமப்பட்டார்கள்.” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

1. இவ்வாற்றால் சங்கரமதமே பிரமாணம்.

2. மதவாதியா பேதமதம் அப்பிரமாணம் என்பதை நான் வியாஸவசனத்தால் அறிகிறேன்.

215. பேதவாதத்தின் அப்பிரமாணத்தன்மை.

சிஷ்யனே! வேறு பிரமாணஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். ஆதிகவி சர்வஞ்ஞவால்மீகிரிஷியானவா முகசிபராகக் கணிக்கப்பட்டுள்ள அவர் உத்தராமாயணமாகிய வாசிஷ்டமென்னுங்கிரந்தத்தில் அத்வைதமதத்தில் பிரதானமான திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதத்தை அநேக இதிஹாசங்கால பிரதிபாதித்திருக்கிறார். ஆகையால் வால்மீகியின் வசனப்படி அத்வைதமதம் பிரமாணமாகும். அவர் வசனத்துக்கு விரோதமாக மதவாதிகளுடைய பேதமதம் அப்பிரமாணமாகும். உபநிஷத்துகள் கதை பிரஹ்மசூத்திரம் என்னும் மூன்று கோட்டு வேதார்த்தத்தின் பிரஸ்தானத்திபமென்று சொல்லப்படும் இந்தப் பிரஸ்தானத்திரயத்துக்கு மதவாமுதலியோ ஒருவாறு இழுத்துத் தற்கும் மதாஹுசாரமாக வியாக்கியானஞ் செய்திருந்தாலும், வியாஸவரனததினால் ஸ்ரீ சங்கராசாரியருடைய விபாககியானமே யதார்த்தம் வால்மீகிரிஷியின் வசனத்தினாலும் அத்வைதமதமே பிரமாணமாகும். பேதவாதம் அப்பிரமாணமாகும்.

இவ்வாறு சர்வஞ்ஞர்களாகிய ரிஷிகள் முனிகள் வசனத்திற்கு விரோதித்தலால் பேதவாதம் அப்பிரமாண மெனப்பட்டது. யுகதிபினாலும் பேதவாதம் விருத்தமாகும். இது ஸ்ரீ * ஹர்ஷமிசிராசாரியர் முதலியோரார் கண்ட

ஹரிஹ வர்ஷண ஷ்ணாநாந் க்ஷணந் வஸுகரிஷ்யதி—சிவையே! என்னம்சவடிவரான சங்கரரென்னும் சிவபக்தா நான்கு சிஷ்யர்களோடு கலியில் அவதரிப்பார். மகேசுவரி! அவருக்கே என்னால் உபநிஷதவித்தை கொடுக்கப்படும் பூமியில் பாஷண்டாகளாகிய ஷண்டர் (பேடி) களை அவர் கண்டிப்பார்” என்றல் முதலிய பல சுலோகங்களால் ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் சுவாமிகளின் சரித்திரமுமுவதும் சொல்லப்பட்டிருத்தல் கொள்ளப்படும்

* ஸ்ரீ ஹர்ஷமிசிராசாரியரென்பவர் சாஸ்வதியால் புதுக்கிரகிக்கப்பட்ட அத்வைதவாதியாகிய பண்டிதர். அவர் செய்ததால் கண்டநகர்தீயம். அது கண்டம்மென்பட்டது.

ஐந்தாவது கதையிலும் பேதலிக்காமுதலிய நூல்களிலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்பேதமதத்தைக் கண்டிக்கும் யுக்திகள் கடினமாயிருந்தால் அவற்றை இங்கு எழுதவில்லை.

216. பேதவாத திரஸ்காரம்.

அன்றியும் ஐஜனமதம்போல் ரிஷிமுனி வசனங்களுக்கு விருத்தமான பேதமதத்தை அப்பிரமாணமாய்க் கொண்ட ஆஸ்திக அதிகாரிபாகிய உனக்கு அந்தப் பேதமதம் யுக்தியால் கண்டிக்கப்படவேண்டுமென்பது அவசியமன்று.

சிஷ்யனே! பேதமதம் வேதவசனத்துக்கும் விருத்தமா மென்பதைச் சொல்லுகிறேன் கேள். கடவல்லியுபரிஷதத்தில் யமதர்மராஜா பேதவுணர்ச்சி பெருந்துன்பத்தைக் கொடுக்காததென்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் பேதவாதத்தை மனதின்னிறெழித்து அதவைதத்தையே கைக்கொள்ள வேண்டியது. “ஐதேவாஸ்ய ஐதேவ” ஐதேவாஸ்ய உஹ நாநேவ பஸுதி” என்பது சுருதி. “அதிபாஸேவயா ஐவதி” “சுநேரூலாவநேரூஹே லீதி ந லவ வபா பஸா ரோவ ஸபேவாநா” என்னும் இரண்டு சுருதிகள்.

இவற்றின் பொருள்:—“எவன் இங்கு (பரமாத்மாவில்) நானாவைப்போல் பார்க்கிறானோ அவன் மிருத்தியுவினின்றுப் மிருத்தியுவை யடைகிறான்.” “இரண்டாவதினால் பயமுண்டாகிறது.” “நேபத்தியேயவ (அறியத்தக்கவை தியானிக்கத்தக்கவை) களை இதவேறு யான்வேறு என்று அறிகின்றானோ அவன் ஆக்மாவை அறிகிறதில்லை அவன் தேவர்களுக்குப் பசுவை யொத்தவனேயாவன்.” என வேதங் கோஷிக்கிறது.

சிஷ்யனே! ஆகையால் துக்கத்தைக் கொடுக்கும் மத்வாதியர் வசனங்களைக் கேட்டவுடனே துன்பத்தைத் தருவனவாகிய அவற்றை மறக்கவேண்டும். எதுவரையில் துவைசவசனம் உன்னிருதயத்தில் தங்குகிறதோ, அத்வரையில் அத்துவைத சாஷ்நாதகார முனகருண்டாகாது.

(இராஜாவின் மந்திரி பர்ச்சுவின் கதை 217-228.)

217. பர்ச்சு தபசியாதல்.

துவைத வசனத்தின் ஸ்மரணை யுண்டாகுமாயின் அது சாஷ்நாதகாரத்தைக் கெடுக்கும். பூவ ஸ்மிருதி சாஷ்நாதகாரத்தைக் கெடுக்குமென்பதே விளக்கும் ஓர் கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

ஓரசனுக்குப் பரீட்சை வென்னு மோர் முகசிய மந்திரி இருந்தால் அவன் சகல ராச்சிய காரியங்களையும் தன் விசாரணையில் வைத்திருந்தால் அதனைக் கண்டு மற்ற உத்திபோகஸ்தர்கள் பொறுமையடைந்தார்கள். ஆனால் பர்ச்சுவின்னிடத்தில் அரசன் வைத்திருந்த அன்பின் மிகுதியால் அவர்க் அவனுக்கு யாதொரு தீங்கும் செய்யமுடியவில்லை. அப்போது அவர்களே

லோரு மாலோசித்து ஒரு யுக்தி செய்தார்கள்:—அவ்வூரில் கொள்ளைக்காரரால் உபத்திரவ முண்டாகும்படி செய்வித்தார்கள், எதிரிகள் வந்ததைக் கேட்டு உடனே அரசன் சபை கூட்டி அவர்களைத் துரத்தியடிக்கும்படி முக்கிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அப்போது அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து அரசனைப் பார்த்து, ஆண்டவனே! பர்ச்சுவையே தேவரீர் எப்போதுங் கொண்டாடுகிறீர்கள்; ஆபத்துக்காலத்தில் எங்களை * அனுப்புகிறீர்கள்; பர்ச்சுவை ஏன் அனுப்பலாகாது என்றார்கள். அதனைக்கேட்டுப் பர்ச்சு கைகுவித்து ராஜாவைப் பார்த்து, சுவாமி! ஆஞ்ஞாபிததால் இக்கணமே சென்று சத்துருக்களை ஜயித்துவருகிறேன் என்றான். அப்போது அரசன் அப்படியே செய்யுமென்று பர்ச்சுவுக்கு உத்திரவளித்தனன். பாசுவும் அவ்வாறே சென்று அசசுத்துருக்களை அடித்துத் துறத்தி, பயிாதொழி லாளர் முதலிய அனைவருக்கும் கேஷமம் விளைவித்தனன். பர்ச்சுவின் ஜபத்தைக் கேட்டு, மற்ற உத்தியோகஸ்தர்கள் அரசனிடஞ் சென்று பாசு இறந்தான் எனச் சாதித்தார்கள். இவர்கள் பொய் வாததையை நம்பி அரசன் பர்ச்சு ஸ்தானத்தில் இவர்களில் ஒருவனை நியமித்து அவனுக்குப் பல்லக்கு சத்திர சாமரங்களைக் கொடுத்தான். இப்புதிய மந்திரி பாசுவாமலும் அரசனுக்குப் பாசுவின் ஞாபகம் சொப்பனத்திலும் வராமலு மிருக்கும்படி ஏற்பாடு பண்ணினான்.

இவ் வர்த்தமானங்களை யெல்லாம் பர்ச்சு விசாரித்தறிந்து தவவேடம் பூண்டு தன் மனதில் இவ்வாறு யோஜிக்கிறான் — அரசனிடம் செல்ல என் னால் இப்போது முடியாது. ஏனெனின், அரசன்மனை வாயிலிற்போனால் அவ்வாயில் காப்போர் எனனைக் கொன்றுவிடுவார்கள். இதுவரையில் சகல போகங்களையும் அனுபவித்தேன் ரோகமில்லாத தேகநெறியங்கள், ரமணீயமான வீடு, மோககதகதகவர்களாய் நான்கூறாகால் நான்குபுஷ்பம் நான்குபழம் நான்குபக்ஷி என்பவற்றால் உவமிக்கப்படும் ஸ்திரீ முதலியோரையு முடையன யிருந்தேன்.

218. * ஸ்திரீ நிந்தை.

நான்கு நாய்கால்கள்.

யானைத்து சிக்கைபோன்றது தொடை; மான்குளப்படிபோன்றது அல் குல்; சிங்கத்தைப்போன்றது இடை; சலிக்குர் குதிரையைப்போன்றது கண் கள் என்று விதவான் (காவியநூல்களிற சமாதான)கள் வானித்திருக்கின்றார்கள்.

* இங்குக் காவிய நூல்களின்படி ஸ்திரீகளினது அவயவங்களின் வாணனமாகிய ஆரோபஞ் செய்யப்பட்டது. அது தோஷத்திருஷ்டிவடிவ அபவாதத்தின்பொருட்டாம். ஏனெனின் லக்ஷியமாகிய குறியின்றிப் பாணத்தை விடுவதுபோல ஆரோபயின்றி அபவாத முண்டாகாதாகலின் முதலில் விஷயப்பற்றுடைய பாமாகலிகளின் வார்த்தையை அறவதித்தல் வடிவ ஆரோபஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பின் இத்தரங்கத்திலே ஸ்திரீயின் அவயவங்களில் தோஷத்திருஷ்டிவடிவ அபவாதத்தையும் கூறுவர்.

நான்கு புத்தப்பங்கள்.

கமலம்போன்றது முகம்; அலசி (ஒர்விக) புஷ்பம்போன்றது தாடை; எள்ளின் மலம்போன்றது நாசி; சண்பகம்போன்றது சரீரவடிவம் என்று கவிகள் கூறுவா.

நான்கு பழங்கள்.

கோவ்வைக்கனிபோன்றது அதாம; மாகுளோபோன்றது பற்கள்; வில் வப்பழங்களைப்போன்றது ஸ்தனங்கள்; * கோஹரமெனனும் பழத்தைப் போன்றது குதி என்பா.

நான்கு பசுநிகள்.

அன்னம்போன்றது மந்தகடை, குயிலைப்போன்றது குரல்; கிளிபோன்றது அதிமதுமான வாசு; மாநிறைக்கொன்றது கூந்தல் என்று இவ்வாறு கவிகள் பலவாறு வாணிகின்றனர்.

இப்படியுடையவாகளும் சமுத்திரத்தை ஒருபோதும் கங்கை விடாது போல காமியின் மனம் இடைவிடாது சொல்லத்தக்க தன்னையுடையவாகளும், பிரஹ்மா திலோத்தமைமையுண்டாகுகிசு சுந்த நிசந்தாகளைக் கொன்ற மையால் வேறு † திலோத்தமைமையிசு சிருஷ்டித்தாரா என்று சொல்லத்தக்க

எதனால் பின் அபவாதஞ் செயயப்பட்டிருக்கிறதோ அதனால் இங்கே ஸதிரீயினது அங்கங்களின் உவமையில் தாற்பரிய மிலை ஆனால் அவ்வாறு உவமையைத் தருகின்ற விஷயப்பற்றுள்ளவர்களைப் பரிசுசிப்பதில் தாற்பரியமாம் சகல காவயகிரந்தங்களுக்கும் இதவே அபிப்பிராயமாக.

முற்கூறிய ஸதிரீ அங்கங்களின் உவமையின் கண்டம உளளவாறே ஸுபகாதர்ச மென்னும் நூலில் ஸ்ரீ பீதாமபரஜீ அவாகளால் சிவகாரைவராகியத்தின பிரசங்கத்திற் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

* முள்ளங்கி இலையைப்போன்ற இலையையுடைய ஓ செடியின் பெயர் கோஹர மென்று ஹ்ருதஸ்தான் தேசத்தில வழுக்கிருக்கிறது இதனையே அந்ரூப பாரவீக வார்த்தையில் சல்கம் என்பா அதன் அடியில் வெண்காயம் போன்ற நிறத்தை யுடைய உருண்டையான பழமுண்டாம் அதனைக் கோஹரபழ மென்பா அதனைப்போன்ற தாம் குதியென்பா கவிகள்

† பிரஹ்மாவிலால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட திலோத்தமை கூந்தல் நிசந்தன் என்னும் இரண்டு அசுரர்களையும் கொன்றமையால் கொலையுடையவளாகிய அவள் சிறந்தவளாகாள் என்னுடைய ஸதிரீ கொலையுடையவளல்லள்; ஆகலால் அந்தப் பிரஹ்மதேவனு லாக்கப்பட்ட திலோத்தமையினும் மேலானவளாவள் என்பது அபிப்பிராயம்

இது மகாபாரதத்திலுள்ள கதையாஃ—

சுந்தன் நிசந்தனைன்று இரண்டு தைத்திபர்களாகிப் சகோதரர் இருந்தனர். அவர்கள் தவஞ்செய்து பிரஹ்மதேவனிடத்தினின்றும் “சகோதரர்களாகிய நாங்களிருவரும் ஒருவர் கையினால் ஒருவா சண்டையெய்து இறந்தால் இறக்கவேண்டும்; வேறொருவர் கையினால் இறக்கலாகாது” என்னும் வாதத்தைப் பெற்று மூன்று உலகத்தையும் தன்பப் பரிதவித்தார்கள அப்போது பிரஹ்மதேவன் இரண்டு சகோதரர்களுக்குமுள்ள பிரியத்தைக் கெடுத்தற்பொருட்டு உலகத்திலுள்ள ஸதிரீகள் யாவரினும் மிக அழகிய திலோத்தமை பெண்ணும் செய்யப்பெண்ணைச் சிருஷ்டித்துப் பிரஹ்மலோகத்தினின்றும்

வர்களும், கால்களில் மருதோன்றிச்சாய மேற்றினவர்களுமான இரமணிய ஸ்திரீகளை நிமிஷமும் விடடி ருந்தேனில்லை.

அவற்றி (ஸ்திரீ போகத்தி)ற்குச் சாதனமான மற்றப் * போகங்களையும் அதுபயித்தேன். இப்போது மானம் சமீபித்தது. * அகோ! ஜகத்தில் என் னைப்போல மூடன யாவனிருக்கிறன்! இதுவரையில் ஸ்திரீயின் அல்குலி லாசக்தனாயிருந்தேன். அது மலின முததித்தா லெப்போது¹ மீரமாயும், † காயமின்றி இரவும்பகலும் இரத்தம் பெருகியொழுதுவதும் தோலால் மூடப் பட்ட மாமிசமயமாயும் மேல அசுத்த மயிரகன சூழ்ந்ததாய் முள்ளது. இவற் றில் எப்பதிர்த்தம் அழகானது. மிக அசுத்தமாய் அருவருப்பிற கிடமாயிருக் கிறது. ஸ்திரீயின் தொடைகள் எப்போதும் அசுமினினமாயிருந்தும், வாழைத் தண்டுகமும் யானையின் துதிக்கைகளும் சமானமாய் விஷப்பற்றுள்ள கவிச ளாற் சொல்லப்படுகின்றன. அவை முதநிச சாநகடைபோன நிருக்கின்றன. இரத்தம் மாமிசம் தோல எலுப்பு முதலியவற்றால் சிற்றைதுள்ளன. கீழுள்ள பெரிதான நிதம்பங்களின் மத்தியில் மலினமான மலக்குழாயி (குதமி) நுக் கிறது. அதனால் கடித்தடம் அதிதூக்கந்தமாயிருக்கிறது இதில் ஆசை வைப்ப வன் அநகன். ஸ்திரீகளின் உதடுகளினின்றும் உமிழ்வு வருகிறது. சுத்தா சுத்த விவேகமில்லாதவன் அவனைப் பார்த்து மதமுண்டாய்க கொஞ்சமும் வெறுப்பின்றி அதனைச் சுவைக்கின்றான். அவனை அதிகந்தரலாவண்ணிய முள் ளவனென்று நினைக்கின்றான். இவ்வாறு ஸ்திரீயின் அங்கங்களைச் சிதேஷ்ட மல்லவென்று இப்போது நான் நன்றாய் விசாரித்து இவைகளைப்பெல்லா மொழி ப்பேன்.

219. பர்ச்சுவின் வைராக்கியம்.

* † கலாகந்தம், பேடா, தயிர, பாபஸம், அநம, நெய், பல்வகக்கறி, மற்றும் பலவித உணவுகளைப் புதிதது அவற்றின் சுவையையும் கொண்டு இது வரையில் திருப்திப்படையாத இந்த நாககளை வினாசு போஷித்தேன். பசி பைக கெடுத்ததற்கோ காட்டில் பழம் கிழங்கு முதலியன விருத்தின்றன. அங் அவர்களிடத் தண்ப்பினா அவனைப் பார்த்து அதைத்தயிரா “சுகளிருவரையும் மண நதுகொளவாய்” என்றாகன. அதற்கவன் “யான ஒருவரை மணந்துகொளவேனே யல் லாமல் இருவரையும் மணவேன்” என்றான் பின் அவன் அவவிருவரையும் தனித்தனி யாய் ஏகாந்தத்தில் அழைத்து “ஓ மற்றவனைக் கொன்றால் உன்னை விவாகம் செய்து கொளவேன்” என்று ஒவ்வொருவனுக்கும் ஒதினான் அப்போது அவவிருவரும் ஒரு வரோடொருவர் சண்டையிதிந்ததாகன இவ்வாற்றால் அநதத் திலோத்தமை சுநத நிசுநத தைத்தியாகளைக் கொல்லுதலில் நிமித்தமானான் ஆதலால் அவன் கொலையுடை யவளாவன்

* உண்டல் பருகல்முதலிய அநிய இந்நிரிய விஷயங்களின் போகங்களையும்.

† ஆயுதமுதலியவற்றால் கிழிக்கப்பட்ட காயமின்றி ருதுகாலத்தில் ஸ்திரீயின் யோனியில் மாம்ஸம் ரத்தம் ஒழுகுகின்றது

‡ கலாகந்த மென்பது பாலை வற்றச்செய்து அதில் சர்க்கரைப்பாகு வாசனைத்திர வியங்கள் சேர்க்கப்பட்ட ஓவாகை உயர்ந்த பலகாரம். இது வடதேசத்தில் பிரசித்தம். 'பேடா' என்பது அதில் ஓர்வகை.

இந்தக் கருவன் கங்கு இந்தப் பாதினமாகிய கடவுள் குகையே லீமும், நெருங்கிய தோட்டமுமாயிருக்க இராஜாவிற்கேன் ஊழியனு பிருக்க வேண்டும். கல் படுக்கையாம்; தன் கை தலையணையாம்; அருவி ஜலமாம்; பருக்கைகை பாத்திரமாம்; கமண்டல முதலியவையில்கூட இவ்விதமாக ஏகாந்தத்தி லிருந்து சுகமுடையவனுய்ப் பச்சு பரமாநந்தத்தை யடைந்தான். சமுத்திர பரியந்தமான பூமியைப் பெற்றாலும் ஏகாத்தமின்றிச் சுகமுண்டாகாது.

220. இராஜாமுதல் பிரஹ்மபரியந்த முண்டாம் எல்லாச் சுகங்களும் ஏகாந்தத்தி லுண்டாகின்றனவெனல்.

பூமிக்கிறவனுப் ரோகமின்மை யெனவனம் திடகாத்திரம் வலிவித்தை யென்பவற்றையுடைய அரசனிடத்திற்குள் மனிதசுகத்திற்கு முடிவுண்டாகி யது. * மானுடகந்தீர்வனென்று சொல்லப்படுபவன் அந்த அரசனினும் நூறு மடங்கு சுகத்தை யடைகிறான். † தேவகந்தீர்வன் எனபவன் அவனினும் நூறு மடங்கு சுகமுள்ளவன். ‡ பிதிரீ எனபவா அவனினும் நூறுமடங்கு சுகமு டலிப்பவராவர். பிதிரைப்பார்க்கிலும் ¶ அஜானதேவர்கள் நூறுமடங்கு சுகி கள். § கர்மதேவர்கள் அவர்களைவிட நூறுமடங்கு சுகிகள். * * முக்கியதேவர் களுடைய சுகம் அவர்களினும் நூறுமடங்குகிதம். இந்திரன் சுகம் அவர்களி னும் நூறுமடங்கு அதிகம் சகலதேவர்களுக்கமகுருவான பிரகஸ்பதியின் சுகம் இங்கிரனினும் நூறுமடங்கு அதிகம். பிரஜாபதியின் சுகம் குருவினும் நூறு மடங்கு அதிகம். பிரஹ்மாவின் சுகம் அவரினும் நூறுமடங்கு அதிகமானது. பிரஹ்மாவிற்குத் துகுகம் சிறிதுமில்லை. இவ்விதமாக அடையப்படும் சுகத் தின் கிரமத்தைத் தைத்தீரியவுபரிஷதம் அறிவிக்கிறது. அரசன்முதல் பிரஹ்மா வரையிலுள்ள சுகத்தை ஏகாந்தவாசியாயும் இருதயத்திற் காமத்தை யெரித் தவனையு முள்ளவன் எப்போதும் அடைவான். ஏகாந்ததேசத்தில இவ்வித சுகமிருக்கின்றது. ஸ்திரீ புத்திர தனசங்கம எப்போதும் துகுகத்தையே தரு வனவாம்.

* இந்தக் கற்பத்தில் மனிதனுக்கிப் புண்ணிய விசேஷத்தால் கந்தாவ பதவியை அடைந்தவன் மானுடகந்தீர்வன்

† முற்கற்பத்தில் செய்த புண்ணியத்தால் இந்தக் கற்பத்தின் ஆதியிலேபே கந்தர் வத்தன்மையை அடைந்தவன் தேவகந்தீர்வன்.

‡ தங்களுடைய லோகங்களில வெகுகாலம்வரையில் வசிகளும் அக்கினிவீழ்வாத் தர் முதலியோர் பிதிரீகள்

¶ கற்பத்தின் ஆதியிலேயே தேவத்தன்மையை அடைந்தவர்கள் அஜானதேவர்கள்.

§ இந்தக் கற்பத்தில் அசுவமேதாதி கர்மங்களைச் செய்து வெகு பிசுவரியத்தை அடைந்து அஜானதேவர்களால் சேவிககப்பட்டிருப்பவர்கள் கர்மதேவர்கள்.

* * யமன், அக்கினி, வாயு, சூரியன், சந்திரன் முதலிய பிரதான தேவதைகள் முக்கியதேவர்களாவர். லெர் யமன்முதல் பிரஹ்மபரியந்தமுள்ள தேவதைகளையும் லெர் 8 வசுக்கள், 12 ஆதித்தியர்கள், 11 ருத்திரர்கள் என்னும் 31 தேவர்களையும் முக் கிய தேவர்களாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

221. ஸ்திரீ சங்கதூக்க வர்ணனம்.

எவனுடைய ஸ்திரீ குருபிராயம் தர்ப்பாஷினியாய் மிருத்திரினை, அவன் மனத்தில் எப்போதும் துக்கமே குடிக்கொண்டிருக்கும். ஸ்வாமி இந்த ஸ்திரீ மலமூத்திராதிகள் நிறைந்த பாண்டம். இந்த முண்டையை எப்படி பாவத்திற்குத் தண்டனையாக எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். எருதுக்கடாவுக்கு எருமைக்கடாரியும், ஆண்பிசாசுக்குப் பெண்பிசாசும், ஆணுடைகத்துக்குப் பெண்ணுடைகமும் பிரியம். பெண்கழுதைபின் சப்தத்தன்மே கேட்டு ஆண்கழுதை மோகிக்கிறது. ராதிரியில் ஆயிரக்கணக்கான பெண்களின் சப்தத்தைக் கேட்டு ஆண்களின் ஊனியிடுகின்றன. * அபராதமின்றிய மனைவியை வைராக்கியததாலன்றி விடுதல் பொருநதாது. பாபம் இதயத்துப் பொருநதியுளது என்று இவ்வாறு புருஷனதுமனம் ஸ்திரீயின் தூபபாஷினியைக் கேடும், அவளது குரூபமான உடலைப்பார்த்தும் இரவும் பகலும் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்.

ஸ்திரீயானவன் அழகுள்ளவளாயும் மதுரமான வசனத்துடன் கூடியவளாய் மிருதால குரூபமான ஸ்திரீயினும் அதிகதுக்கததக்கு ஹேதுவாகிறான். சுவாணம்போல காந்தியுள்ள ஸ்திரீயே பிரியமுள்ளவளாய்ப் புருஷனது தாமார்த்தங்களைக் கெடுத்தது மோகத்தையும் கெடுப்பவளாகின்றான்.

222. ஸ்திரீ சங்கத்தால் தன நாசமாகுதல்.

புருஷன் அவளுடைய இனியவார்த்தையாகிய விஷங்கலந்தகேனைப் புசித்தது அதனால் புத்தியை மாய்த்ததுகொள்கிறான். காமாந்தகனுப்ச சொப பனத்திலும் அவளைத்தவிர வேறென்றையும் பாக்கிறதில்லை. வீட்டிலாவது வெளியிலாவது அகப்படும தனம் வஸ்திரம் பூஷணம் முதலியவைகளெல்லாவற்றையும் அவளுடைய சரிவுபடியாகத்திறகாகவே சமாப்பிப்பான். குருதாய்கந்தையாகளின் ஞாபகமே வருகிறதில்லை. பாயஸாதி பதாராதங்களை ஸ்திரீயாகிப் தெய்வத்திற்குப் பந்திப்போடு சமர்ப்பிப்பான். மோகமென்னும் மூக்கணங்கயிறுற கட்டப்பட்டு விடுபடாத புருஷனாகிய எருதை ஸ்திரீ யாகிய குடியானவன் இடிக்கின்றான்.

223. ஸ்திரீ ஸங்கத்தால் தர்மம் கெடுதல்.

கூண்டிலடைபட்ட கீளி சுதாசுத்த வசனங்களைக் கற்றுக்கொடுத்த படி சொல்லுவதுபோல ஸ்திரீ சொல்லிக்கொடுத்தபடி தாய் தந்தையரிடத்திற்பேசுகிறான். ஆண்மயில் பெட்டையின் முன்பாக ஆடி யதைச் சந்தோஷப்படுத்துவதுபோலக் காழகன் பலவித வேஷத்தால் ஸ்திரீ சொன்னபடியாடி அவளைச் சந்தேஷிப்பிக்கிறான். இருவா மனமும் ஒருமித்துக் காமக்

* இங்கே இது பொருளாம். — வியவிசாமுதலிய அபராதத்தினால் அல்லது வைராக்கியத்தினால் ஸ்திரீயை விடுதலுண்டாகின்றது. இந்த ஸ்திரீயின் குரூபம் தர்ப்பாஷணம் எதுவோ அது பூர்வகர்ம சையோகத்தால் ஈசுவான் ஆகவியிருக்கின்றார். இதில் இவளது வர்த்தமான அபராதமில்லை. என்னுடைய சித்தத்தில் வைராக்கியமுமில்லை. ஆதலால் நிரபராதஸ்திரீயை வைராக்கியமின்றி விடுதலால் எனக்குப் பாபமுண்டாகும். ஆதலால் இவளை விடுதல் பொருந்தாது. ஆனால் “பாபம் இதயத்துப் பொருந்தியுளது” அதாவது என் ஜீவனுக்குப் பூர்வஜன்மத்தில் செய்த பாபத்தின் பயன் இந்த ஸ்திரீரூபமாக வாய்த்திருக்கின்றது.

கள்ளின் வெறி மிகுந்தகாலத்தில் மிகவு முன்மத்தர்களாய் வஸ்திரத்தை இழந்து அம்ங்களமான பிரேதம்போல் நக்கினவடிவாய் ஆடுகள்போல் அடிக்கடி பிண்டொடாகது திரிந்து ரமிக்கிறார்கள். மத்தியபானம் பண்ணினவன் துர்க்கந்தத்தை யறிபாமல் புத்திகெட்டு மலினமான நெருசசாக்கடைகளிற புரளுவதுபோல் ஸ்திரீபுருஷர்கள் காமமதததால் விவகங்கெட்டு மிகமலினமான சரீரங்களைக் கட்டிக்கொண்டு புரளுகிறார்கள். காமமதம் மனதைப் பிரமிக்குமபடி செய்கின்றது. காமத்தை வென்றவர்கள் இதனைக் கேட்டு ஆசசரி யப்படுகிறார்கள். காமமதததால் புருஷனுடைய புத்தி நாசமடைகிறது. தன்னுடையது பிறருடையது உபாநதது தாழ்ந்தது என ஸ்திரீவித்திபாசந் தெரிகிறதிலை. ஸ்திரீபே காமவெறிபையுண்டாக்குகிறார். எவன் சுகத்தைத் தருபவனோ அவன் செய்கையினால் துக்கத்தருபவ ளாகின்றார். காமக்கள்ளின் மதம் பிரபலப்படும்போது பிராஹ்மணஸ்திரீ நீசபுருஷனுடனும ரமிக்கிறார். இப்படி ஸ்திரீபுருஷர்கள் காமக்களப்பாபநுகி அனைக்கித் அனாத் தங்களைச் செய்கிறார்கள். காமதோஷத்தினால் நான் இவ்வாறு காலங்கழிப்பது சுந்தரமான ஸ்திரீபைப்படைந்ததுலாம் இதன்றான் அகிக் சுருபமான ஸ்திரீ துக்கத்தைத் தருபவளாவா. ஆதலால் அவளை விடுதல் சுகத்தைத் தருவதாம் என்று வெகுமுனிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எவன் அழகிய ஸ்திரீயைக் கூடப் பிரியப்பட்டு விஷத்திறுச சமானமாக எண்ணி ஓடாம ளிருக்கின்றானோ, அவன் இரண்டிலக் சுகத்தையு மிழக்கின்றான் என்பதற்குக் குணநிறைந்த முனிவர்கள் சாஷி கூறுவார்.

224 ஸ்திரீசங்கத்தால் பிந்துநெடுதல்.

புதிதப்பட்ட நானுவித பதாரதங்களின் ரஸத்தினின்றும் பிநது உற்பத்தியாகிறது. எல்லோருக்கும் ஜீவனம் பிநதுவின் ஆநீனமாம் பிநது மனதின் துக்கத்தைப் போக்குகிறது. மனது எப்போது ஜீவாநநுக்கு மலத்தில் வசிக்கிறதோ, அப்போது அவாநநுக்குத் துக்கமுண்டாகிறது மனம் இரத்தத்தில் வாசஞ்செய்யின் அப்போது சஞ்சலம் அதிகப்பட்டு இரஜோகுணமுண்டாகிறது. எப்போது மனம் பிநதுவில் வசிக்கிறதோ, அப்போது சோகமும் சஞ்சலத்தன்மையும் கெடும். அன்றியும் தானே பலமுடையவனென்றறிந்து பிரஸன்னஞ்சி சுபகாரியத்திற பிரவேசிக்கிறான். பிநது எவாகளிடத்து அதிகமாயுண்டோ அந்தச்சரீரத்தில் அழகும் காரதியும் உண்டாம். பிநதுதான் சரீரத்தில் விளக்கமானது. பிநது நசிடதால் சரீரமும் மனமும் நசிக்கின்றன. எவனுக்குப் பிநது ஒருகாலும் நாசமடைகிறதிலையோ அவன் சரீரம் நரைதிரையின்றிப் பிராசிக்ரும. பிநது சமரக்ஷணையால் * கேசரிமுத்திரையை அப்பியஸிக்கும போகி சிரேஷ்டத்துவமடைகிறான். பிநதுவை யிழுத்தலால்

* ஆறுமாத அப்பியாசத்தால் நாலினடியிலுள்ள நரம்பை 21-மயிரளவு கிரமமாக அறுத்து நாவை வளர்க்கின்றார்கள். அந்நாவை யோகிகள் லம்பகை யென்பர்.

மேற்சென்று சிரசில் நிலைத்துள்ள பிராணவாயுவைத் தடுத்தற்பொருட்டு மேல்வாய்த் துவாரத்தில் அந்த லம்பகத்தைப் பொருத்துதலைக் கேசரிமுத்திரை யென்பர். அதனால் சகல சரீரத்திலும் காமாதிவிருத்தியோடுகூடிய மனதின் பாவதலின்மையால் பிந்துவாகிய வீரியத்தை ரக்ஷித்தலால் யோகிக்குக் கல்யாண முண்டாகிறது.

யோகி அஷ்டமாசித்திகளும் தரிக்கின்றான். போகி அவற்றை இழக்கின்றான். ஜகத்தில் இவ்வாறு மிகவும் உத்தமமாயுள்ள பிருதுவை ஸ்திரீயானவன் தன் அல்குலில் கிரகித்துக்கொள்ளுகிறான். சுருமபை ஆலையில் அடிக்கடி கொடுத்தபு பிழிந்து சககையானபின் எரித்துவிடுவதுபோல ஸ்திரீயானவன் புருஷனைத் தன் புஜங்களால் ஆலிங்கனஞ்செய்து அவன் வீரியத்தை யபகரித்துத் தன் யோனிகடத்தில் நிரப்புகிறான். இவ்வாறு புருஷன் வீரியமெல்லா மொழியுமவரையில் பிரதிதினஞ்செய்து, அவன் சரீரத்தை யசாரமாக்கிவிடுகிறான். வாசனையிழந்து பூவின் சககையைப்போல புருஷன் பிருதுவற்றுப் போனபோது அவனைக் கடுஞ்சொற்களாகிய கொள்ளிகட்டையாற் சூடுகிறான். அழகு, பலம், தனம் என்பன மிகுதியாயிருக்கிற புருஷனினும் ஸ்திரீ பல முடையவளாய் அவன் அழகு பலம் தருதலியவற்றைக் கெடுத்தா றீ என் கணவனே என்கிறான் மூடன் மறுபடியும் அவனிடத்தில் ரமிக்க விரும்புகிறான். அவன் தொட்டவுடன் துப்பாஷையாப் பேசுகிறான். கோபத்தினுற் மூலகைச்சுழித்து சிவந்த கண்ணைச் சுழற்றுகிறான். பிறகு புருஷன் சமீபத்திற் போகிறதிலலை, கோடிவசசிரங்களின் சாரஞ்சோதால் எவ்வளவு கடினமாயிருக்குமோ, அதைவிட அதிகநகடிமானது ஸ்திரீ இருதயமென்று ரிஷிகள் முாசறைகிறார்கள். ஸ்திரீயானவள இவனை அராதாவுசெய்து எவ்வளவிற்கெவ்வளவு பின்னிடைகிறாளோ, புருஷன் அவ்வளவிற்கவ்வளவு அவனை ஆசையால் பின்பற்றி மாணபரியநம விடாதிருக்கின்றான். சுருதிஸ்மிருதி புராணங்களைப் படித்துத் தாக்கநிபுணனாப் ஒருவராலும் ஜயிதகப்படாத அதிபுத்திசாலியாய் எவ்வளவும் ஸ்திரீ ஸ்வாதின்ஞ் செக்குவிடுகிறான். புருஷன் படிப்பிதகு குரங்கு சொன்னபடியாவதுபோல ஸ்திரீயின் இஷ்டப்படி ஆடுகிறான். ஸ்திரீ மோகத்தினால் பண்டிதனும் அப்பொழுதே வாததை யுக்தியெல்லாவற்றையும் மறந்துவிடுகிறான் எப்பொழுதாவது வேதாதிக்களின் ஞாபகம் வந்தால் ஸ்திரீயினிடத்தில் வெருப்பை யடைந்து அவனை விட விரும்புகிறான் அப்போது அவன் தன் கண்ணமபைச் செலுத்துகிறான். அவன் கண்ணம்பிறகு விதவான்களே தப்பார்களென்றால் மற்ற மூடர்கள் ஒரு பொருளா? இவ்வாறு ஸ்திரீயினிடத்தில் தீவிர வைராக்கியமில்லாமையால் மருதமதியுடையோர் மறுபடியும் இச்சுகிறார்கள். அரசன் சேவகரைக் கட்டளையிடுவதுபோல ஸ்திரீ புருஷனுக்கு நாநாவித உத்தரவுசெய்து எஜமானைப்போல உட்காருகிறான். எவன் ஸ்திரீயின் கண்ணுகிற பாண்தகால் துளைக்கப்படுகிறானோ அவன் இதயம் நேராகாது. நன்மை தீமை சுகம் துக்கம் முதலியவற்றை மறக்கிறான். அவன் எப்படிப் பவதுக்கத்தினின்றும் விடுபடுவான். * வேசிகளும் பரஸ்திரீகளும் ஸ்வஸ்திரீயும் மிக நிகதிக்கததக்கவளும் நாகத்தின் கொடியுமாவன; சந்தேகமில்லை. விவேகியானவன் இம்மூவர்களின் சினேகததையும விட்டுவிடுகிறான்.

* இவ்வுக காவியசாலிரததில் கூறப்பட்ட சாமானியை (பொதுமகன்) பரத்தை (பிறன்மனை) தன்னவன் (இல்லாள்) என்னும் மூவகை நாயகிகளின் விடுபாடு காட்டப்பட்டது.

புத்திரன் சினேகஞ்செய்கிற முடன் நாசத்தையே வடைகிறான். தர்மார் நாசமாஷங்களை ஸ்திரீ செவ்வையாய் நாசஞ்செய்கிறான். அவனைச் சகல நாசத்தங்களுக்குக் காரணமென் றறிந்துவிட்டவனுக்கே சுகமுண்டாகும்.

225. புத்திரசங்க துக்கவர்ணநம்.

புத்திரனும் அப்படியே எப்பொழுதும் துக்கத்துக்குக் காரணமாகிறான். புத்திரன் இல்லாவிட்டால் இல்லையென்கிற துக்கம் ஒன்றே. புத்திரன் உண்டானால் கப்பசமயத்தில் துக்கம். பிறப்பிலும் துக்கமாம். இறந்தாலோ அநேகதுக்கம். ஸ்திரீ கப்பிணி யாகாவிட்டால் அதுவரையில் ஸ்திரீபுருஷர் இருவருக்கும் பெருதுக்க முண்டாகிறது. கப்பமுண்டானால் அது நாசமடையாம விருக்கவேண்டுமே பென்று விசாரப்படுகிறான். பிறகு பிறப்பது பெண்ணே ஆனேவென்று சிந்திக்கிறார்கள். கப்பம் விழுந்துபோவதற்கு ஏது அநேகமுண்டு. அரைகுறையான மாஸங்களில் சிசு ஜனிக்காம விருக்கவேண்டுமே யென்று கவலைப்படுகிறார்கள். ஒன்பதுமாத மானபின் வெகு வருத்தப்பட்டுப் பிரசவிக்கிறான். உலகத்தில் நவக்கரங்களில் ஒன்றிரண்டு விரோதமில்லாதிராது. சில விருததமாயிருப்பதைக்கண்டு தம்பதிகள் அகோராத் திரம் மனம் வருதுகிறார்கள். சிசு ஸ்தன்னியபானஞ் செய்பாவிட்டால் தாய்தந்தையர் கண்ணீர்விட்டு வருகிறார்கள். இவ்வித சிந்தையாற் சில மாதம் கழிந்தபின் பல முனைக்கும்போது வெகு குழந்தைகள் மரணமடைவதை எண்ணி விசனப்படுகிறார்கள். விபாதிபாற் குழந்தை இளைத்துப்போனால் சந்திகளில் கழிப்புந் கழித்துப் போடுகிறார்கள் அதன் சவுக்கியத்தின் பொருட்டுப் பள்ளன் பறையன் சக்கிலிபன் துலுக்கன முதலியோர்களைக் கொண்டு பிராமணர்கள் மந்திரிததுந் கபிறுகட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். சைபுயத், க்வாஜா, பிர, பககா என்னுமிவர்களைத் திரமிலலாது கை குவிக்கிறார்கள். எவனை இரதுககள் ஒருபோதும் மதிகமடாடாக்கோ அவனைப் புத்திரனை முன்னிட்டு இஷ்டனாக வறிதிறன். பைரவன் பூத முதலியவற்றைப் பிரார்த்தித்து ஸ்மசான பூமியில் *பலிகொடுக்கிறார்கள். பூஜாரிபை யழைத்து வீட்டில் உடுக்கடிப்பிடுது கைகுவித்து நாணயின்றிப் பூஜிப்பார். யந்திரம் தாழ்த்து முதலிபவற்றை ஏராளமா பெழுதிக் குழந்தையின் கழுத்தைச் சுற்றிக் கட்டுவார்களா. தன் குலத்தில் ஒரே நாராயணைப் பஜித்துந் கனவிலும் வேறு தேவதைகளை ஸ்மரிக் காதவாகனும் குழந்தையின் நிமித்தம் குலசியமத்தைவிட்டு வியபசாரிபோல கண்டவிடமெங்கும் பல தேவதைகளைத் தேடுகிறார்கள். வைகுரிகண்டால் தாய்தந்தையர் மனதை வியசனம் நாசம் பண்ணுகிறது. ஸ்நானமுதலிப கிரியைகளைவிட்டு அழுக்கோடிருப்பார்கள். கழுதையை மேலான தெய்வமெனக் கொண்டாடுகிறார்கள். “தாயே உன் வாகனமான கழுதையை ஊரைச்சுற்றிக்கொண்டு வருகிறேன். அதற்குத் தீனிபோடு

* உளுந்து அரிசி முதலியவற்றால் சமைத்த அந்தத்தினையாவது மாம்சதையாவது ஒட்டிலாவது அல்லது இலையிலாவது போட்டு நான்கு சந்தியிலாவது ஸ்மசானத்திலாவது வைத்தல் பல யென்னப்படும்.

கிறேன். என் குழந்தையைக் காக்கவேண்டும்” என்று வணக்கத்தோடு கட்டையை மடியில் போட்டுக்கொண்டுபோய்க் கழுதைக்குக் கொடுப்பார்கள். இவ்விதமாக வெகு வருத்தப்பட்டுக் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். குழந்தை பெரிபவனாகும்வரையில் மற்றும் அநேக * மாயிரம் கவலையுண்டு. குழந்தைக்கு ஆயுள் அறபமானால் இறந்துபோவானென்று அதற்கு அநேக உபாயஞ் செய்வார். ஆயுட் குறைவால் இறந்துபோனால், தாய் தந்தையர் தலைபிடித்துக் கொண்டு தங்களை வெகுதினர்களாகப் பாவித்து இரவும் பகலும் ஐயோ, வென்றலறி, ஜன்மம் விபாதமாகிவிட்டதென்று நினைத்துத் திகைத்துச் செய் (சிகிச்சை) கிறார்கள். புத்திரனுள்ளவன் புத்திர மரணத்தால் லடையுந்துக்கம் புத்திரனைப் பெறாதவன் அடையமாட்டான். புத்திரன் இறவாது பிழைத்துப் பெரியவனானால் அவன் தன் ஸ்திரீபைப் போஷித்துக் காக்கிறான். வெகு பாடுபட்டு வளராத தாய்தந்தைபருக்குக் குடிக்கத் தண்ணீர் கொடுப்பதும் அவனுக்குச் சுமை. இராதிரி அவன் படுக்கையிற் சொல்லிக்கொடுத்தபடி மாதா பிதாக்களை வைவான். சரபுத்திரனுயின், காலையில் எழுந்து பெற்றோரைத் தூரத்திலிருந்து நமஸ்கரித்து அவர்கள் விரும்பினால் நெருங்கி வருவானெயன்றி மற்று அவர்கள் சநிதிபில் நிமிர்தும பாரான். அசுத்த புத்திரனுயின் காலையில் எழுந்தவுடனே தாய் தந்தையரைத் தூரப்பாஷையாய்ப் பேசி அவர்களுக்குத் தங்கள் சரீரத்தைமாதிரிம விட்டு வீட்டிலுள்ள பொருளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வேறிடத்தில் குடிப்போகிறான். தான் சம்பாதித்து அவர்களுக்கொன்றும் கொடுக்கிறதில்லை. இரவும் பகலும் ஸ்திரீயின் சரீரத்தையும் தன் சரீரத்தையும் போஷித்து நாட்களெல்லாம் கழிப்பான். பிதா மாதாககள் அவனைப் பாதது பெருமுகசகவிவார்கள்.

இவ்விதமாகப் புத்திரன் எப்போதும் துக்கத்தையே விளைவிப்பவனாகின்றான். விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்து எப்போதும் புத்திரன் துக்கரூபமாகின்றனென்றறிந்தும் எவன் புத்திரனால் சுகமபெறலாமென்று கருதுகிறானோ அவன் மூடர்களுக்கரசன்.

226. தனசங்க துக்கவர்ணனம்.

ஸ்திரீபையும் புத்திரனையும் விட்டுத் தனத்தை விரும்புவோன் வாயில் மண் விழும. தனம், சம்பாதிப்பதிலும் செலவிடுதலிலும் காப்பாற்றுவதிலும்

* 1. யெனவன் அவஸ்தைக்குமுன் சிறுவாளுககு விளையாட்டில் ருசி விசேஷமாயுண்டாகிறது. அவர்களை வலிந்து பிரவிருத்திக்கச் செய்தலால் தினந்தோறும் துக்கமுண்டாகிறது.

2. பள்ளிக்கூடத்தில்மற்றச் சிறுவர்களை அடித்துவருவதிலும் அல்லது இவர்கள் அடிப்பட்டு வருவதினாலும் துக்கமுண்டாகிறது.

3. பின் மந்த சம்ஸகாரத்தால் படிக்காவிட்டாலும் கிலேசமுண்டாகிறது.

4. படித்தும் வியவகார சாமர்த்திய மில்லாவிடினும் வியாகூல முண்டாகிறது.

5. சூதாடல் முதலிய தூர்வியாபாரங்களிற் பொருந்தினும் வியாகூல முண்டாகிறது.

6. பின் அவனுக்கு மணஞ் செய்வித்தற்பொருட்டுப் பெருங்கவலை யுண்டாகிறது.

7. பின் அவனது விவாக நடத்துதற்பொருட்டான கவலை யுண்டாகிறது.

இவ்வாறு யெனவனாவஸ்தைவரையில் மாதா பிதாக்களுக்கு அநேக துக்க முண்டென்றன என்பது தாற்பரியம்.

இழந்துபோவதிலும் துக்கத்தையே தருகிறது; தனத்தை அதிமாய்ச் சேர்க்க இசைக்கிறவன் இலகூதம் கோடி எனப்படும் * அநர்த்தங்களைச் செய்கிறான். பண்ணுசோககத தொடங்குகிறவன் ஜாதிதர்ம குலதர்மங்களை விட்டு விடுகிறான். அப்படிச் செய்தும் அதிருஷ்டமின்றி அதனை வசிடையிலே கிடைத்தால் அதைக் காப்பாற்றிக் காப்பாற்றி இறக்கிறார்கள். செலவிட்டால் குறையுமேயென்னும் விசாரம வருகிறது. முழுதும் கெட்டால் அளவில்லாத துக்கம். இவ்விதமாகத் தனம் மனதிற்குத் துக்கத்தையே விளைவிக்கிறது. அதனை யிச்சிப்பவன் இகழத்தக்கவனாவான்.

இவ்விதமாக ஸ்திரீ புத்திரன் தனம் என்பன துக்ககரமானவையெனத் தெரிந்து பர்ச்சு அவற்றில் அபிமானத்தை யொழித்தான்.

227. இராஜாவுக்குப் பர்ச்சுவினிடத்துப் பிரேதபுத்தி யுண்டாதலும் இராஜா ஓடுதலும்.

பர்ச்சு வனத்தில் ஏகாந்தத்திற் சென்று சித்தசாக்நியைச் செய்தான். புதிதாய் பர்ச்சு ஸ்தானத்தில் மந்திரியாய் நியமிக்கப்பட்டவன் இரந்த விருத்தாத்மங்களை யெல்லாம் கேள்விப்பட்டபி பர்ச்சு ஜீவித்திருக்கிறானென்று ராஜா கேள்விப்பட்டாலாவது நேரில் சந்தித்தாலாவது நாமெல்லோரும் பொய்யாய்விடுவோம், அரசன் எல்லோரையும் தண்டிப்பான், என்று மனதில் நினைத்து உத்தியோகஸ்தர்களுடன் ஆலோசித்து ராஜாவிடம் எல்லோரும் போய், பர்ச்சு பிசாசாய்க் காட்டி சஞ்சரிப்பதாயும், உடம்பெல்லாம் சாம்பற பூசிக்கொண்டிருப்பதாயும், அவனைச் சந்தித்துப் பேசுகிறவர்களை யவன் அடிகுறித்தாயும், அவனைக் கண்டவுடன் ஓடுவோமாத் திரம் தப்புவதாயும் தெரியப்படுத்திக்கொண்டாகனா. இதனைக் கேட்டமாத் திரத்தில் உண்மையை விசாரிக்காமலே அரசன் பர்ச்சு இரந்து பிசாசாய்விட்டான் என்று நிச்சயித்துவிட்டான். பிறகு ராஜா ஒருநாள் வேடையாடக் காட்டுக்குச் சென்றான். பாவநங்கனும் நெருக்கமான விருந்தினரும் சிங்கம் புவி முதலிய துஷ்டமிருக்கக் கூற மிருககுமிடத்திற் பிரவேசித்து ஒருமரத்

* ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் பதினொராவது ஸ்கந்தத்திலே 23-வது அத்தியாயத்தில் “அர்த்தத்தைச் சம்பாதிப்பதிலும் சம்பாதித்த அர்த்தத்தைக் காப்பாற்றுவதிலும் அதை விருத்திசெய்வதிலும் அது செல்வாகிறதிலும் நாசமாகிறதிலும் அனுபவிக்கப்படுவதிலும் மனிதனுக்குத் துக்கம் பயம் சிந்தை பிரம்ம் என்பவை யுண்டாகின்றன சம்பாதிக்கிறதிலும் விருத்திசெய்வதிலும் துக்கமும், காப்பாற்றுவதில் பயமும், செல்லிலும் அனுபவிப்பதிலும் சிந்தையும், நாசத்திற் பிரம்மமுண்டாகின்றன அர்த்தத்தை அடையும்பொருட்டு (1) திருட்டு, (2) ஹிம்சை, (3) பொய்மொழிதல், (4) டம்பம், (5) இசை, (6) குரோதம் இவ்வாறு அனாத்மவக் எரிருக்கின்றன. அடைந்த அர்த்தவிலையத்தில் (1) கர்வம், (2) அபிமானம், (3) ஸ்ரேஷ்டத்தியாகம், (4) வைரம், (5) அவிக்ஷாசம், (6) அகூயை, (7) ஸகிரீ, (8) மத்தியம், (9) குதாடல் என்பவற்றினுண்டாகுந் துக்கம் என ஒன்பது அனர்த்தங்கள் இருக்கின்றன ஆகையால் ஓராததம் 15 அர்த்தங்களுக்கே மூலகாரணமாயிருக்கிறது.” என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் கோடி அநர்த்தமென்றார்.

தடியில் தனது மந்திரியாகிய பாச்சு தவஞ்செய்வதைக் கண்டு இவன் பிசாசு என்னும் பயத்தினால் அரசன் ஓடினான்.

228. இலக்கம் 227-ல் கூறிய திருஷ்டாந்தத்தைத் தார்ஷ்டாந்தத்திற் பொருத்துதல், பேதவாதத்தைத் திக்கிரித் (இசுழ்) தலோடு விடவேண்டுமெனல்

பாச்சு இறந்து பிசாசானுள்ளும் பொய் வசனத்தை நிசமாக நம்பி ஜீவித்திருக்கும் பாச்சவைத் தன் கண்ணால் பார்த்தும் பிசாசென்னும் நினைவால் அரசன் ஓடினதுபோல் துவைதவாதிகளின் வசனத்தைக் கேட்டு அஞ்ஞானி அதில் விசுவாசம் வைத்து அநதக்காணத்தில் பிரஹ்மம் அத்வைதமென்னும் பிரத்தியக்ஷஞான முண்டானுலும் பேதவசன விசுவாசத்தால் எப்போதும் துக்கத்தையே யடைகிறான் ஒருகாலும் அவனுக்குப் பிரஹ்மத்தின் சாக்ஷாதகாரஞான முண்டாகிறதில்லை பேதவசனத்தையசத்தியமாக அங்கீகரிக்கவருகிற பிரஹ்மஞானம் மகாவாக்கியதாத லுண்டாகும். சிஷ்யனே! பேதவசனத்தை நீ கேட்பாயானால் அதைப் பொய்யாகவும் நாகசாதனமாகவும் அதைப் பிரதிபாதிப்பவ ரெல்லோரும் பொய்யென்றும் அறி. அவர்களிடத்தில் ஒருகாலத்திலுஞ் சேரக்கூடாது. சோதாலும் அவர்களுடைய பேதவசனத்தைக் கேட்கலாகாது. கேட்டாலும் கேட்டவுடனே அதைத் தள்ளவேண்டியது. அவ்வசனத்தை மிலேசச ஜனங்களது வசனமாக நினைத்து ஓடுக.

229. மித்தையாகிய துக்கம் மித்தையினால் நாசமாதலும், ஓர் அரசன் சொப்பனமடைதலும், அவனுக்கு நரியால் துக்க முண்டாதலும், அது மித்தையாகிய வைத்தியனால் கெடுதலும்.

வேதமும் குருவும் மித்தையானால் சமுசாரதுக்கத்தை யெப்படி நிவர்த்திக்கக்கூடுமென்று நீ கேட்ட கேள்விக்கு உத்தரவு சொல்லுகிறேன் கேள். பொய்யான துக்கம் பொய்யான உபாயத்தால்தான் நிவர்த்தியாகும். வேதமும் குருவும் சத்தியமாயின் பொய்யான ஜகத்தின் துக்கம் நிவர்த்தியாகாது. இதில் ஓர் திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுகிறேன் கேள் அதனால் உன் சந்தேகங்கள் நிவர்த்தியாய்விடும். தேவர்களுக்கரசனான இரத்திரன்போல் வெகுபிரதாபமுள்ள அரசன் ஒருவனிருந்தான். அவனிடத்தில் பீமனுக்குச் சமானமான அனேக வீரர்களிருந்து வாயில் காதலுவந்தார்கள். அவனுடைய அந்தப்புரத்திலும் வெளியிலும் ௨-ந்வின கத்தியுடன் அனேக காதலுவந்தார்கள். மேல் உபபரிகையில் சயனிரகு மறையில் புஷ்பங்களு பரப்பின மெத்தையில் அரசன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு ஈயும் அவனிடத்திற் பிரவேசிக்க முடியாதெனின் வேறெதுதான் அங்கே போக்ககூடும். அரசன் அப்போது ஒரு

கனவுகண்டான். அது யாதெனின், ஒரு நரி அவன் காலைப் பிடித்துக்கொண்டது. அதனை யுதறித்தள்ள அவனால் முடியவில்லை. சகாயத்துக்காகக் கூக்குரலிட்டும் வாயிலில் இருந்த வீரர்கள் சகாயத்துக்கு வரவில்லை. பிறகு அரசன் ஒரு தடிபை யெடுத்தது நரியின் தலையிடிக்க அது ஒடிவிட்டது. கடித்த விடத்தில் வெகு வலியுண்டாயிற்று. தடியின் சகாயத்தால் நொண்டிக்கொண்டு ஒரு கைத்தியன் வீட்டுக்குப் போய் இரணத்தை யாற்றும்படிக்கு மருந்துகேட்டான். வைத்தியன் தன் கையில் மருந்தில்லைபென்றும் பணங்கொடுத்தால் பண்ணிக்கொடுக்கிறதாயினு சொன்னான். அதனைக் கேட்டு அரசன் தன் கையில் ஒரு காசமில்லாமையால் பின்வாங்கி வெகு வருத்தத்துடன் திரும்பி மனதில் ஆலோசித்தான்:—நான் தனிகளுபிருந்தால் இந்த வைத்தியன் வீட்டுக்கு ஒடிவருவான். நான் ஏழையென்றும் என்னா பிரயோஜனமில்லையென்றும் நினைத்து, என்னைக் கைவிட்டான். ஆனால் அவனிடத்திற் பிசகில்லை. பிரதிபிரயோசனமின்றி ஒருவனும் ஒரு காரியமும் செய்ய மாட்டான். தாய் தந்தை ஸ்திரீ பிள்ளை பருதுக்கொல்லாம் தங்களுடைய பிரயோசனத்தின்பொருட்டே ஒருவனிடத்தில் அன்பு பாராட்டுகிறார்கள். பிரயோஜன மில்லாவிடின் இவர்கள் திரும்பியும் பார்க்கமாட்டார்கள். எவனது இன்மையை ஒரு நிமிஷமும் சகிக்கமாட்டார்களோ, எவன் கொஞ்ச நேரம் பிரிந்துபோனாலும் அதிக துக்கப்படுகிறார்களோ, எவன் வீட்டுவாயிலில் வரதவுடன் அவனைக் கட்டிக்கொள்ள எல்லோரும் கூடுகிறார்களோ, அவன் தூதருஷ்டத்தினால் குஷ்டரோகியாய் விரலகள் அழுகிப்போய் அவற்றிலிருந்து ஜலம் பெருக ஈக்களால் உபத்திரவப்பட்டுக்கொண்டிருப்பானாயின், இவனால் என்ன பிரயோசனமென்று நினைத்து முன் பிரியமாயிருந்தவர்கள் இப்போது “அடா! பாவிப்பயலே” ஏன் இன்னும் ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கிறாய், பிராணனை விடு” என்று கடிந்து பேசுகிறார்கள். கண்ணாற் காணச் சகிக்கிறதில்லை வாரதியைப்போல் அருவருக்கிறார்கள். பதியினிடத்துப் பிரியமுள்ள ஸ்திரீயானவன் சற்று விலகியிருந்துகொண்டு முகத்திலுள்ள ஈக்களை யேர்ட்டுகிறான். இவனை மடியில்வைத்து வளர்த்த தாய் தந்தையர் இவனுக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்து விலகிவிடுகிறார்கள். பந்துக்கள் மறைவில் நின்றனவென்று பேசுகிறார்கள். இவ்விதமாக சாவஜகத்தும் தம் தம் சொந்தப் பிரயோசனத்தையே நாடுகிறது சொந்தப் பிரயோசனத்தை நாடாமல் ஒருவனிடத்தில் அன்பு பாராட்டுவோ யா. நான் தனிகளுமில்லாமையால் அவன் எனக்கு மருந்துகொடுக்க வில்லையென்று இப்படி நினைத்துக்கொண்டு போகுமேபோது அரசன் ஒரு சந்திரியாசியைச் சந்தித்தான். அவன் ஒரு ஒளஷதங் கொடுத்தவுடன் வலி சுதமாய் நீங்கிவிட்டது. அரசன் நித்திரையினின்று விழித்துக்கொண்டவுடன் கடி, துக்கம், சந்திரியாசியென்னும் ஒன்றையும் காணவில்லை. சிஷ்யனே! இரதத் திருஷ்டாந்தம் உனக்குச் சொன்னேன். இதனால் பொய்யிறற்றான் பொய் நிவர்த்தியாகும் என்று அறி. ராஜாவுக்குப் பொய்யான துக்க முண்டானகாலத்தில் நிஜமானவை யாதொன்று முபயோகப்படவில்லை.

230. இலக்கம் 229-ல் கூறிய பிரசங்கத்தின் அபிப்பிராயம்.

அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—சமுசாரூபதுக்கம் பொய்யாக இருக்கிறது ஆகையால் அதனை நிவர்த்திக்கச் சாதனங்களான வேதமும் குருவும் பொய்யாகவே யிருக்கவேண்டும். பொய்யை நாசஞ்செய்ய நிஜமான சாதனங்கள் வேண்டியதில்லை.

சத்தியசாதன முளதாயின் அதனால் மிததை நாசமாகாது. மேற்காட்டிய உதாரணத்தில் அரசன சமீபத்திற் பொய்யான நரி நிஜமான வாயில்காப்போரால் தடுக்கப்படாமல் வந்து கடித்தது அரசனிடத்தில் அனேக நிஜமான ஆயுதங்க ளிருந்தபோதிலும் பொய்யான தடியால் அடிக்கப்பட்டு ஒடிவிட்டது. ராஜாவுக்குப் பொய்யான புண் உண்டாயிற்று. நிஜமான வைத்தியன் ஒருவனும் வரவில்லை. பொய்யான வைத்தியனிடத்திற் போய், அரசனுக்கு வெகு ஆஸ்தி யிருந்தும் ஒரு பைசாவு மில்லாமற்போனதால் மருந்து பெறக்கூடாமல், பொய்யான சகநியாசியாற் கொடுக்கப்பட்ட பொய்யான மருந்தால் பொய்யான புண் ஆறிப்போய்விட்டது. ஒருவிதமான சத்திய சாதனமும் அரசனுடைய துகக நிவிருத்திக்கு உபயோகப்படவில்லை. இவ்விதமான சொப்பனம் எல்லோருக்கும் அநுபவசித்தமா யிருக்கிறது. ஜாக்கிர பதார்த்தங்கள் எப்போதும் எவனுக்கும் சொப்பனத்தி லுபயோகப்படுகிறதில்லை. இது போலப் பொய்யான சமுசாரதுக்கம் பொய்யான வேதம் குரு என்பவற்றால் நாசமடைகிறது. சத்தியமான வேதத்தையும் குருவையும் அபேக்ஷிக்கிறதில்லை.

231. கானற்சலத்திலும் தாகத்திலுமுள்ள சத்தையின் பேதம்.

“மிததையான கானல ஜலத்தினால் தாகசாந்தி யாகாததுபோல் மிததையான வேதத்தினாலும் குருவினாலும் சமுசாரதுக்கம் நாசமாகிறதில்லை. அப்படி நிவிருத்தியாகுமென்று சொல்லுபகூத்தில கானல ஜலத்தினாலும் தாகசாந்தி யாகவேண்டும்.” என்று சிஷ்யன சங்கதிறுந்தான்.

அதற்குச் சமாதானம்.

பொய்யான கானல ஜலம் யாருக்கும் தாகசாந்தி செய்ததில்லை. பொய்யான வேதத்தினாலும், குருவினாலும் சமுசாரதுக்கம் நிவிருத்தியாவதுபோல் தாகமும் கானல ஜலத்தால் நிவிருத்தியாகவேண்டும் ஆனால் தாகம் நிவிருத்தியாகிறதில்லை. என்றாலும் உன் திருஷ்டார்த்தம் விஷமமாம். அங்ஙனமே மிததையாகிய குருவேதங்களால் சாஸார நிவிருத்தி பொருந்தாது. ஏனெனின், கானல் ஜலத்திலும் தாகத்திலும் ஸத்தை பேதப்படுகிறது. அதைப் பார்.

232. சமசுத்தைகள் தம்மிற் சாதகபாதகமாதல்.

சமுசாரதுக்கமும் குருவேதங்களும் ஒரே ஸத்தையாக இருக்கின்றன. ஆகையால் குருவேதங்களால் சமுசாரதுக்கம் நிவிருத்தியாகும்.

எந்தப் பதார்த்தங்களுக்குத் தம்மிற் * சமஸ்தையுண்டோ அவற்றிற் குத் தம்மில் சாதகபாதகமுண்டாம்.

எங்ஙனம்:—1. மண்ணிற்கும் கடத்துக்கும் ஸமஸ்தையிருக்கிறது. ஆதலால் மண் கடத்துக்குச் சாதகமாம்

* இவ்விதது சங்கை—சமஸ்தையுள்ள பதார்த்தங்களை தம்மிற் சாதக பாதகங்களாமென்னும் நியமம் பொருந்தாது. விஷமஸ்தையுள்ள பதார்த்தங்களும் சில இடங்களில் சாதகபாதகங்களாம் எனெனின்,

1. எங்கும் அகிஷ்டானத்தினும் ஆரோபத்தின் சத்தை விஷமமாம். ஆரோபத்துக்கு அகிஷ்டானம் சாதகமாயிருக்கிறது. கற்பிதவெள்ளிக்கு அகிஷ்டானம் கிளிஞ்சலாம் அதற்கு வியாவஹாரிக ஸ்தையுள்ளது வெள்ளிக்குப் பிராதிபாலிக ஸ்தையுள்ளது. அப்பிராதிபாலிக ஸ்தையுடைய வெள்ளிக்குச் சாதகத்தன்மை (காரணத்தன்மை) கிளிஞ்சலில் இருக்கின்றது

2. அல்லது ஜகததுக்கு அகிஷ்டானம் பிரஹ்மமாம். பிரஹ்மத்திற்குப் பாரமார்த்திக ஸ்தையுண்டு ஜகத்திற்கு வியாவகாரிகஸ்தையுண்டு அந்த வியாவகாரிகஸ்தையுடைய ஜகத்தின் சாதகத்தன்மை பிரஹ்மத்தி லிருக்கிறது ஆகையால் விஷமஸ்தையுடையதும் சாதகமாகிறது

3. அந்தக்கரணத்தின் விருத்திவடிவ கிளிஞ்சலின் யதார்த்தஞானத்தால் வெள்ளியும் வெள்ளியின் ஞானமும் பாதிக்கப்படுகின்றன. 'அங்கு வெள்ளியின் ஞானமும் வெள்ளியும் பிராதிபாலிகத்தை யுடையனவாம் கிளிஞ்சலின் ஞானம் வியாவகாரிக ஸ்தை யுடையதாம் ஆதலால் விஷமஸ்தை பாதகமாயிருக்கிறது ஆகையால் விஷமஸ்தையுள்ள பதார்த்தங்கள் தம்மிற் சாதகபாதகங்களாகாவெனும் நியமம் அசங்கதமா மென்பதற்குச் சமாதானம் இதுவாம் —

கேவலம் (வெறும்) கிளிஞ்சிலாவது பிரஹ்மமாவது கிரமமாக, வெள்ளி அல்லது ஜகத்தின் கற்பனைக்கு அகிஷ்டான (விவாததோபாதானகாரண) மாகா ஆனால் தூலாவிதையுடனகூடிய கிளிஞ்சிலானது வெள்ளிக்கும் மூலாவிதையுடனகூடிய பிரஹ்மசேதனம் ஜகததுக்கும் அகிஷ்டானங்களாம். சில இடங்களில் விசேஷணத்தின் தர்மங்கள் விசிஷ்டத்தில் வியவகரிகப்படுகின்றன இந்த நியமத்தால் பிராதிபாலிக தூலாவிதையுடன் கூடிய சுகதி (கிளிஞ்சில்) அல்லது சுகதி யவச்சின்னசேதனம் பிராதிபாலிக மெனப்படுகிறது. வியாவகாரிக மூலாவிதையவச்சின்ன பிரஹ்மசேதனமும் வியாவகாரிக மெனப்படுகிறது.

இங்கு அவிததை உபாதிபாயம்; விசேஷணமன்று. என்றாலும் அவிவேகிஞ்ஞைய திருஷ்டிக்கு விசேஷணம்போலக் காணப்படுவதால் விசேஷணமெனப்படுகிறது. இதனாற்றான் உவவவிதையின் தாமங்களாகிய பிராதிபாலிகத்தன்மை வியாவகாரிகத்தன்மைகளும் தமது விசேஷிப (ஆசிரிய) மான கிளிஞ்சலிலும் பிரஹ்மத்திலும் வியவகரிகப்படுகின்றன. ஆதலால் இவ்விதத்தில் விஷமஸ்தையுடையன சாதகமாகா. ஆனால் சமஸ்தை யுடையனவே சாதகமாம்.

பஞ்சபாதிக்காரர் முறைப்படி மூலாவிததைக்கு வேறாகத் தூலாவிதையில்லை. ஆகையால் அதன் நிவிருத்தி கிளிஞ்சில் ஞானத்தால் உண்டாகித்திலை; பிரஹ்ம ஞானத்தினால் உண்டாகிறது. ஆனால் வியாவகாரிக அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியாகிய சுத்தியின் யதார்த்தஞானத்தால் சுத்தியிலுள்ள தூலாவிதையின் நீக்கமுண்டாகிறது

2. நெருப்புக்கும் கட்டைக்கும் சமஸத்தை யிருப்பதால் நெருப்பு கட்டைக்குப் பாதகமாம்.

1. சாதகமென்பது காரணம்.

2. பாதகமென்பது நாசஞ்செய்வது.

கானல்ஜலத்துக்கும் தாகததுக்கும் சமஸத்தை யில்லாதபடியால் கானல் ஜலம் தாகத்தின் பாதகமன்று. அதாவது தாகத்தை நிவிருததிக்ஷிதில்லை. இந்த இடத்தில் இது இரகசியமாம்:—சேதனத்திற பரமாதத ஸத்தை இருக்கிறது. சேதனத்துக்கு வேறுகிய மித்தையான பதாராததவகளில் வியாவ ஹாரிக ஸத்தையென்றும் பிராதிபாஸிக ஸத்தையென்றும் இருவித ஸத்தைக ளுளா.

233. 1. வியாவகாரிகசத்தை, 2. பிராதிபாஸிகசத்தை, 3. பரமார்த்திகசத்தை 233-235

எந்தப் பதார்த்தத்திற்குப் பிரஹ்மஞானமின்றிப் பாதகமுண்டாகிற் தில்லையோ, ஆனால் பிரஹ்மஞானத்தினாலேயே பாதகமுண்டாகிறதோ அந தப் பதார்த்தத்தில் விபவஹாரசத்தை சொல்லப்படுகிறது.

அந்த விபவஹாரசத்தை ஈசுவரசிருஷ்டியி விருக்கிறது. ஏனெனின், தேகம், இந்திரியம் முதலிய பிரபஞ்சமாகிய ஈசுவரசிருஷ்டி பிரஹ்மஞான மின்றிப் பாதிக்ஷப்படுகிறதில்லை. பிரஹ்மஞானத்தினாலேயே பாதமாகிறது.

அதனால் அதன் காரியங்களான வெள்ளியும் அதன் ஞானமும் நீங்குகின்றன ஆகையால் வீஷ்ணுஸ்தையுடையன பாதகமாகா.

இது பிரசங்காநுசாரியான சமாதானமாம்

விசாரதிருஷ்டியினால் பார்க்குமிடத்து அதிஷ்டானவடிவ சாதகத்திலும் அதிஷ்ட ானத்தின் ஞானவடிவ பாதகத்திலும் சமானசத்தையின் நியமமில்லை ஆனால்

1. அதிஷ்டானவடிவசாதகமோ விஷ்ணுசத்தை யுடையதேயாம்; சமசத்தை யுடையதன்று

2. ஞானவடிவபாதகமோ சிலவிடத்து விஷ்ணுசத்தை யுடையதாகின்றது அது சுத்திரஜகத்தின் பாதகம், சுத்திஞானமும், சொப்பனஜகத்தின் பாதகம் ஜாககிரத் தின் ஞானமுமாதல்போலாம்

3. சிலவிடத்துச் சமசத்தை யுடையது மாகின்றது. அது வியாவகாரிக ஜகத்திற் குப் பாதகம் பிரஹ்மஞானமாதல்போலாம்.

4. மித்தியாஞானமே மித்தியாவஸ்துவிற்குப் பாதகமாம் என்பது நியமிக்கப் பட்டதாம்.

ஆதலால் இவகுச் சொல்லப்பட்ட நியமம் ஐதவோ அது அதிஷ்டானவடிவ சாத கத்தையும் ஞானவடிவ பாதகத்தையும் விட்டு எஞ்சிநிற்கும் பதார்த்தங்களை விஷ்ணு செய்வதா யிருக்கிறது.

நன்வாசிநுஷ்டியின் பதார்த்தங்கள் பிரஹ்மஞானமின்று நாசமடைந்
தாலும் பிரஹ்மஞானமின்றிப் பாதமாகிறதில்லை.

அப்போகூடி மித்தியாநிச்சயத்துக்குப் பாதமென்று பெயர்.

அவ்வப்போகூடி மித்தியாநிச்சயம் ஈசுவாசிநுஷ்டி பதார்த்தங்களில்
பிரஹ்மஞானத்துக்குமுன் ஒருவனுக்கு முண்டாகுகிறதில்லை. பிரஹ்மஞானத்
துக்குப் பின்னரே யுண்டாகிறது. ஆகலால், மூலாவிதையின் காரியமாகிய
ஜாக்ஈர பதார்த்தங்களாகிய ஈசுவாசிநுஷ்டியில் வியவகாரஸத்தை இருக்கிறது.

ஜன்மம், மரணம், பரதம், மோகூடி முதலிய வியவகாரங்களைச் சித்திக்
கச்செய்வதாகிய சததை வியவகாரிகுஸத்தை யெனப்படும்.

234. 2. பிரஹ்மஞானமின்றியே எவற்றின் பாதமுண்டாகிறதோ, அப்
பதார்த்தங்களில் பிரதிபாஸஸத்தை சொல்லப்படுகிறது. எங்ஙனம்: பிரஹ்ம
ஞானமின்றியே கிளிஞ்சில், கபிறு, கானல் முதலியவற்றின் ஞானத்தினால்
முறையே வெள்ளி, சாபபம், ஜலம் முதலியவை பாதிக்கப்படுகின்றன. அவற்
றில் பிரதிபாஸஸத்தை யிருக்கிறது.

பிரதிதிமாதிரி இருப்பு பிரதிபாஸஸத்தை பெனப்படும்.

* தூலாவிதையின் காரியமான வெள்ளி முதலியவற்றிற்குப் பிரதிதி
மாதிரி இருப்புள்ளது ஆகலால் அவற்றிற்குப் பிரதிபாஸஸத்தை யுள்ளது.

* கடாதி ஐடபதார்த்த வுபகித சேதனத்தை யாசசாதனஞ்செய்வ (மறைப்)
பாகிய அவிததை தூலாவித்தை யெனப்படும். இச்செய்ய அவஸநாதீநூன மென்றும்
வாதி (உற்பத்தியுடமைத்) தோஷமுடைய அவித்தை யென்றும் கூறுவர்.

அநதத் தூலாவிததை அம்சபேததால் நானாவாயப் பின்ன பின்ன பதார்த்தங்களை
ஆவரணஞ் செய்கிறது. எநதக் கடாதி பதார்த்தாகார அந்தக் கரணத்தின் விருத்தி
யுண்டாகின்றதோ, அநதப் பதார்த்தத்தை மறைக்கும் தூலாவிதையின் அம்சம் நஷ்ட
மாகின்றது. மீண்டும் எப்போது விருத்தி வேறிடத்திற் செல்லுகின்றதோ, அப்போது
ஆண்டு வேறு அவிததையாமசம் உற்பத்தியாகின்றது. இநதத் தூலாவிததை நசிக்கும்
பொருட்டு பிரஹ்மஞானம் வேண்டியதில்லை; ஆனால் அது பிராதிபாவிக் சத்தையுடைய
யதாயிருத்தலின் கடாதிகளின் ஞானத்தினாலேயே அதன் நாசமுண்டாகின்றது.

பஞ்சபாதிகையின் கர்த்தா பத்மபாதாசாரியர் மூலாவிததையே தூலாவித்தையாம்
அதனினும் வேறன்று என்று கொள்ளுகின்றனா இவர்கள் மதத்தில் எங்ஙனம் ஜனக்
கூட்டத்தின் மததியில் மின்னல் விழுநகால் அப்போது எல்லோரும் விலகி மறுபடி
யும் சேர்ந்துகொள்ளுகிறார்களோ, அங்ஙனமே எப்பதார்த்தாகாரமாக அந்தக்கரணத்
தின் விருத்தி யுண்டாகிறதோ, அப்பதார்த்தாகார அவிததை அடக்கிருந்தும் மறைப்பட்டு,
மீண்டும் அந்த விருத்தி வேறிடத்துச் செல்லும்போது அங்குப் பரவுகின்றது ஆனால்
பிரஹ்மஞானமின்றி அநதற்கு நாசமுண்டாகுகிறதில்லை சொப்பனத்திற்கும் அங்ஙனமே
கற்பிதசர்ப்ப முதலியவற்றிற்கும் அவிததையின் நாசமின்றியும் வரோதி பதார்த்தங்
களின் ஞானத்தினாலேனும் அவிததையின் திரோதானத்தினாலேனும் அவிததையில்
இலயவடிவநாசம் அல்லது திரோதான முண்டாகின்றது.

இது பிரசங்கத்தால் தூலாவிததையின் வர்ணனம் செய்யப்பட்டது.

நாங்கம்.] வேதகுருக்களால் பவதுக்கநாசம் பொருந்துமாறு. 185

235. 3. எது முக்காலங்களிலும் பாதிக்கப்படுகிறதில்லையோ, அது பரமார்த்தஸத்தை யெனப்படுகிறது. சேதனம் ஒருகாலும் பாதிக்கப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் பரமார்த்தஸத்தை சேதனத்தினதாம்.

236. வேதகுருக்களுக்கும் சம்ஸார துக்கத்திற்கும்
வியாவகாரிக சந்தையுண்டு. அதலால் அவற்றால்
பவதுக்கத்தின் நாசம் பொருந்துமெனல்.

இவ்விதமாக வேதம் குரு சமுசாரதுக்கம் என்பவற்றிற்கு ஒரே வியாவகாரிக ஸதையிருந்தலால் அவற்றிற்குத் தம்மில் ஸமஸத்தை யிருக்கிறது. ஆகலால் * மிகந்தபான வேதம் குரு என்பவற்றால் மித்தையான சமுசாரதுக்கம் நிகிருத்தபாகக் கூடும.

* மித்தையாகிப் வேதத்தினாலும் குருவினாலும் மித்தையாகிய பவதுக்கத்தின் நாசம் சம்பவிகின்றது. இவ்வனம் மித்ததலால் சித்தாந்தத்திற்கும் கேடிலலை.

அங்ஙனமாயினும்,

1. வேதகுருவடிவ இஷ்டத்தினே மித்தையென்று கூறுதல் அயோக்கியமாம்.
2. ஜகதது சதநியவாதிகளின் பரிகாசத்திற்கு விஷயமாம்
3. இஞ்ஞாசங்களின் விபரீத சித்தனைக்கும் காரணமாம் ஆகலால் இவ்வார்த்தையின் கண்டனஞ்செய்து சித்தாந்தம் பங்கமாகாமலிருக்குமபடியான வேறுவித வாந்தையின் இருபணத்தைச் செய்கின்றா —

வேதமும் குருவும் மித்தையென்று சொல்லுவதனைப்பாடது இது கேட்கின்றார்:-

1 சிஷ்யனது திருஷ்டியால் வேதகுரு மித்தையா?

2 அல்லது குருவின் திருஷ்டியால் மித்தையா?

1 சிஷ்யனது திருஷ்டியாலெனின் (1) அச்சிஷ்யன் ஞானியா? (2) அல்லது அஞ்ஞானியா?

(1) அச்சிஷ்யன் ஞானியெனின் அவனுக்கு சிஷ்யத்தவம் சம்பவியாது. உபதேசிப்பவராகிய குருவை முன்னிட்டு எல்லா ஞானிகட்கும் சிஷ்யத்தவம் உள்ளதாயினும் அவாப்டு அதிகாரம் உண்டாய உபதேசித்தற்கு உரிய சிஷ்யத்துவமில்லை.

(2) அச்சிஷ்யன் அஞ்ஞானியெனின் அவனுக்கு மித்தையென்றறியவே வேதத்தினும் குருவினிடத்தும் சித்தையோடுகூடிய பிரவிருத்தி நிகழாமையால் போதத்தின் அடைவு அரிதாம். அல்லது அஞ்ஞானியாகிய புருஷனுக்கு வேதாந்த சிர்வணத்திற்கு முன் ஜகத்தின் எப்பதார்த்தத்திலும் மித்தியாத்துவ புத்தி சம்பவிப்பதும் இல்லை.

ஆதலால் சிஷ்யனது திருஷ்டியால் வேதமும் குருவும் மித்தையாமென்று கூறுதல் பொருந்தாது

2. குருவின் திருஷ்டியால் வேதகுரு மித்தையாமெனின், (1) குரு அஞ்ஞானியா?

(2) அல்லது ஞானியா?

(1) அஞ்ஞானியெனின், அவனைக் குருவென்று கூறுதல் வேதத்தினும் விருத்தமாம். சில அஞ்ஞானி புருஷர்களும் ஜகத்தில் மூர்க்கனது திருஷ்டியால் குருவெனப்படுகின்றாரெனினும், வேதமுணர்ந்த விதவான்களது திருஷ்டியினால் அவர்கள் குரு

பிதாக்கங்கள் பிராணனது தர்மங்கள். பிராணனும் அதன் தர்மங்களும் பிரஹ்மஞானமின்றி நிவிருத்தியாகா. ஆதலால் தாகம் வியாவஹாரிக ஸத்தை யுடையதாம். கானல்ஜலம் பிரஹ்மஞானமின்றியே அதன் ஞானத்தினால் பாதிக்கப்படுதலால் அது பிராதிபாஸிகத்தை யுடையதாம். ஆகையால் தாகத் துக்கும் கானல் ஜலத்துக்கும் ஸமஸததையிலலை. ஆதலால் கானல்ஜலத்தால் தாகசார்தி யுண்டாகுகிலலை.

1. இவ்விதமாகத் தாஷ்டாநதத்தில் பாதிக்கும வேத குருக்களுக்கும் பாதிக்கப்படுகிற சமுசாரதுக்கத்திற்கும் ஒரே ஸத்தை யிருக்கிறது.

திருஷ்டாநதத்தில் ஜலத்துக்கும் தாகத்துக்கும் ஸத்தை பேதப்படு க்றது.

ஆகையால் திருஷ்டாநதம் விஷமமாயிருக்கிறது அதாவது தாஷ்டாந தத்துக்குச் சமமாயிலலை.

237. சங்கை:—சுத்தி வெள்ளி முதலியன பிரஹ்மஞான மின்றியே பாதமாகலும் சம்ஸாரதுக்கம் பிரஹ்ம ஞானத்திற்குப் பின் பாதமாதலுமாகிய இந்தப் பேதத்தை எந்தக் காரணத்தினால் வைத்தீர்கள்? எனல்.

ஸ்வாமி' பிரஹ்மத்துக்கு வேர்னை யாவும் பொய்யென்று முன் சொன்னீர்கள். இரதப பொய்யான பதாததங்களில்,

1. சுத்தியில் வெள்ளி ரஜஜுவில் சாபபம் கானலில் ஜலம் முதலியவை பிரஹ்மஞானமின்றிப் பாதமாகலும்,

சுத்தத்திற்கு விஷய (வாசஸிய) மாகா என்னும் வாதத்தை மூன்றாவது தரங்கத்தில் ஸபஷ்டமாய் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது ஆகலால் அவ்வஞ்ஞானியின் திருஷ்டி யினாலோ வேதகுரு மிததையாமென்று கூறுதல் பொருந்தாது ஆனால் வேதகுருக்க ளோடு சகல சகததும் சத்தியமாமென்று கூறுதல் பொருந்தும்

(2) குரு ஞானியெனின், [1] அந்த ஞானிகு வேதகுருக்களோடு சகல ஜகத் தும் பிரஹ்மத்திற்கு வேறுகத தோற்றுகின்றனவா? [2] அல்லது அபின்னமாய்த் தோற்றுகின்றனவா?

[1] முதற்பக்கத்திற்குக் கூறின் அந்தப் பேதவாதியினை ஞானியென்றாவது குரு வென்றாவது கூறுதல் பொருத்தமுடையதன்று.

[2] இரண்டாவது பக்தத்தைக் கூறின் சகலசகததையும் தன்னையும் பரமார்த்த சத்தைமயமான பிரஹ்மவடிவமாக அறியும் அதவைதவாதியாகிய குருவின் திருஷ்டி யினால் வேதமும் குருவும் மித்தையென்று கூறுதல் பொருந்தாது.

ஆதலால் வேதமும் குருவும் மித்தையென்னும் வார்த்தை அறிவில்லாதவனது மன்று; அறிவுடையவனதுமன்று ஆனால் குறைக கொள்ளிக்கட்டையினைப்போல வேதாந்த சிரவண மனைஞ் செய்பவர்களாகிய பாதியுணர்ச்சியுள்ள புருஷர்களதாம்; அல்லது வெளி வியவகாரத்திற் பொருந்தியுள்ள புறநாட்டமுடைய ஞானிகளதாம்.

இவ்வாற்றால் வேதமும் குருவும் சத்தியமென்றுகூறுதல் யுத்தியோடு கூடியதாம்.

2. சமுசாரதுக்கம் பிரஹ்மஞானத்திற்குப் பின் பாதமாதலுமாகிய இப்பேதம், எக்காரணத்தால் வைக்கப்பட்டது.

ஞானத்தினால் பாதிக்கப்படுமென்றும் சொன்னதற்குக் காரணம் யாது? இப்போது என் மனதில் இச் சந்தேகம் உதயமாயிருக்கிறது. இதனைத் தாம் நிவர்த்திக்கவேண்டும்.

238. உத்தரம்:—எதன் அஞ்ஞானத்தினால் எது உற்பத்தி யாகிறதோ, அதற்கு அதன் ஞானத்தால் பாதமுண்டாகிறதெனல்.

சிஷ்யனே! பிரஹ்மத்துக்கு வேறானதெல்லாம் அவித்தியாகாரியம். யரவும் மித்தை; இதில் சிறிதும் சததியமில்லை ஆனால் எதன் அஞ்ஞானத்தினால் எது உண்டாகிறதோ அதன் ஞானத்தினால் அது பாதிக்கப்படுகிறது.

1. கிளிஞ்சில் ரஜஜு கானல் முதலியவற்றை யறியாததினால் வெள்ளி சர்ப்பம் ஜலம் முதலியவைக ளுண்டாகின்றன. கிளிஞ்சில் முதலியவற்றை யறிவதனால் வெள்ளிமுதலியன பாதிக்கப்படுகின்றன.

2. பிரஹ்மத்தை யறியாததினால் உண்டாகிற ஜனனமானாதி சமுசார துக்கம் பிரஹ்மத்தை யறிவதனால் பாதிக்கப்படுகிறது.

239. பிரசினம்:—பிரஹ்மத்தின் அஞ்ஞானத்தினால் சம்ஸாரம் எந்தக் கிரமத்தால் உற்பத்தியாகின்றது எனல்.

சிஷ்யன்:—ஸ்வாமி! பிரஹ்மத்தை யறியாததினால் உண்டாகிற சமுசாரம் எந்தக் கிரமத்தா ளுண்டாகிறது? இதனை யெனக்கு நிச்சயமாய்ச் சொல்ல வேண்டும்.

முற்கூறிய பிரசினத்திள் உத்தரம் 240-271.

240. சொப்பன சமாமமாகக் கிரமமின்றி ஐதம் தோற்றுதல்.

ஸ்வப்பனம் கிரமமின்றியு முண்டாகின்றது. அஞ்ஞானம் பிரமமாகப் பொய்யான ஜகத்து ளிளங்குகிறது. இதன் கிரமத்தையறிய இசுசிக்கிறவன் கானல்ஜலத்தில் வஸ்திரத்தை நனைக்க இச்சிக்கக் கூடும். உபநிஷத்துகளில் ஜகத்துற்பத்தி யனைகபிரகாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

1. சாந்தோக்கிய வுபநிஷதத்தில் சத்ருபப் பிரஹ்மத்தினின்றும் அக்கினி ஜலம் பிருதிவி என்பவைகள் கிரமமாக உண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தைத்திரிய வுபநிஷதத்தில் ஆகாசம் வாயு அதகினி ஜலம் பிருதிவி என்னும் ஐந்து பூதங்களும் கிரமமாக உண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

2. சிலஷிடங்களில் எல்லாவற்றையும் பரமேசுவரன் உண்பெண்ணுகிறு னென்று கிரமமின்றியு முற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விதமாக ஜகத்துற்பத்தி வேதத்தில் பலவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கதற்குத் தாழ்ப்பிய மிதுவாய்:—ஜகத்து பொய். அது ஒரு பதார்த்தமாகியிருக்கும்படித்தலில் அது உற்பத்தியை யநேகவிதமாக வேதஞ் சொல்லியிருக்கமாட்டாது. அநேகப் பிரகாரமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் உற்பத்திக் கிரமத்தைச் சொல்வதில் வேதத்துக்கு அபிப்பிராயமில்லை. அனால் அத்தைவதப் பிரஹ்மதன்த யறிவிப்பதற்காக ஜகத்தை நிஷேதிக்கப் பொய்யான ஜகத்தை ஓர்விதமாக ஆரோபஞ் செய்திருக்கிறது.

திருஷ்டாந்தம்:—மரபான ஒன்று மேல் எழும்புவதற்காக விநோதார்த்தமாய்ச் செய்யப்படுகிறது அதன் காரணம் வாலும கோணுமானால் அதைச் சரிப்படுத்த ஒருவரும் பிரயத்தனப்படுகிறதில்லை. அதுபோல அத்தைவதஞானத்தின்பொருட்பே பிரபஞ்சத்தை நிஷேதிப்பதற்காகப் பிரபஞ்சம் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பிரபஞ்சத்தி னுற்பத்திக் கிரமத்தை ஒரேவிதமாகச் சொல்ல வேதம் யுக்தனஞ் செய்யவில்லை. பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியை ஒரேவிதமாக வேதஞ் சொல்லாமைபால், வேதத்தின் அபிப்பிராயம் பிரபஞ்சத்தை நிஷேதிப்பதிலாம, அதன் உற்பத்தியில் இல்லையென் றறிய வேண்டியது.

241. சூத்திரகார பாஷிபகாரர்கள் சுருதிவசனத்தால் ஜகத்துற்பத்தியைக் கூறுதலின் அபிப்பிராயம்.

1. * சூத்திரகாரரும் பாஷிபகாரரும் 2-வது அததியாயத்தில் உற்பத்தியைச் சொல்லுஞ் சுருதி வசனங்களின் விநோதங்களை பொழிந்து ஒரேவிதமாகத் தைத்திரிய சுருதியின் அனுசாரமாகச் சொல்லப்பட்ட உற்பத்திக் கிரமமே எல்லா வுபசிஷதனுளின் கருத்தெனது சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது மந்த ஜிஞ்ஞாசுவை உத்தேசித்துக் கூறியதாய். உற்பத்தி வாக்கியங்களுக்கு முன் சொல்லிய அபிப்பிராயத்தை யறியாத மந்த ஜிஞ்ஞாசுவுக்கு உபசிஷதனுளில் நாநாவிதமான ஜகத்தின் உற்பத்தியைப் பார்த்து உபசிஷதங்களுக்குத் தமயில் விநோதமிருக்கின்றது என்னும் பிராதி புண்டாய்விதிம். அதனை நிவிருத்திசெய்வதற்காக எல்லா வுபசிஷதனுளிலும் ஒரேவிதமாக ஜகத்துற்பத்தி பிரதிபாதிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

2. பிரஹ்மவிசாரத்தால் யதார்த்தஞான முண்டாகாதவனுக்கு லயசிந்தனையின்பொருட்பே உற்பத்திக்கிரமம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது எந்தக் கிரமத்தினு னுற்பத்தி சொல்லப்படுகிறதோ அதற்கு விபரிதக் கிரமத்தினால் லயசிந்தனை செய்யவேண்டும். அந்த லயசிந்தனையால் அசுவைதப் பிரஹ்மத்தில் புத்தி ஸ்திரப்படுகிறது. அந்த லயசிந்தனைப்பிரகாரம் பஞ்சீகணக் கிரந்தத்தில் வார்த்திகாரரான சரேஸ்வராசாரியரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

* சூத்திரம் பிரஹ்மசூத்திரமென்றும், பாஷிபகார ஸ்ரீசங்கராசாரியரென்றும் அறியத்தக்கது. இரண்டாவது அத்தியாயம் பிரஹ்மசூத்திரத்தனது.

3. இந்தக் கிரந்தம்* உத்தமஜிஞ்ஞாசுவின் பொருட்டா யிருத்தலால் ஜகத்தின் உற்பத்திலயங்களின் கிரமம் சொல்லப்படவில்லை; ஆயினும் இந்நூல் சாகரவடிவமா யிருத்தலால் அதனைச் சருககமாட்ச சொல்லுவாம்.

சுத்தப் பிரஹ்மத்தினின்றும் ஜகத்துற்பத்தியாகிறதில்லை. ஏனெனின் சுத்தப்பிரஹ்மம் அசங்கமாயும் கிரியையற்றதாய் மிருக்கிறது. † ஆனால் மாயாவிசிஷ்ட ஈசுவரனிடத்தினின்றும் ஜகததுற்பத்தியாகிறது. ஆகையால் மாயை ஈசுவரர்களின் சொருபங்களைப் பிரதிபாதிப்பாம்.

242. பிரசங்கத்தால் மாயாசொருபத்தைப் பிரதிபாதித்தல்.

ஜீவசுவர பேதங்களில்லாத சுதத்சேதனத்தை யாசிரித்துக்கொண்டிருப்பது மாயை. அது அநாதி அதாவது உற்பத்தியற்றது.

1. ஆதி என்பது உற்பத்திக்கரம். மாயையினுற்பத்தியை யங்கீகரிக்கும் பகூத்தில புத்திரலிடத்தினின்றும் பிதாவினுற்பத்தி சொல்லத்தகாதது போல் மாயாகாரியமான பிரபஞ்சத்தினின்றும் மாயையினுற்பத்தி சொல்லத்தகாததாம். ஆகையால் சேதனத்தினின்றே மாயையின் யுற்பத்தி யங்கீகரிகவரும். அங்கு,

2. ஜீவசுவரத்தன்மைகள் மாயையின் காரியங்களாம் மாயை சித்தித்தாலன்றி ஜீவசுவராகளது சொருபம் சித்திபாது. ஆதலால் ஜீவசேதனத்திலிருந்தாவது ஈசுவரசேதனத்திலிருந்தாவது மாயை யுற்பத்தியாவதாகச் சொல்லுதல் கூடாது.

3. சுத்தசேதனம் அஸங்கமாயும் கிரியாரஹமாயும் நிர்விகாரமாய் மிருத்தலால் அதனினின்றும் மாயை யுற்பத்தியாகிறதாகக் கொள்ளின் அது விகாரியாப்படும. அன்றியும் சுதத்சேதனத்தினின்றும் மாயை யுண்டாகும் மாயின், மோகூத்தகையில் மாயை மறுபடியும் உண்டாகும் அதனால் மோகூத

* திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதத்தின்படி பிரஹ்மத்தில் பிரபஞ்சத்தை யாரோபித்துப் பின் அதன் அபவாதபூர்வகமாக ஐந்தாவது பூமியில் ஆருடமாகத்தக உத்தம சம்ஸ்கார முடைய ஜிஞ்ஞாசு இங்கு உத்தமஜிஞ்ஞாசு எனப்படுகின்றன.

† ஜகத்தின் விவர்த்த உபாதானவடிவ அதிஷ்டானம் மாயாவுபகித சேதனமாம்; மாயாவிசிஷ்ட சேதனமன்று. அங்ஙனமாயினும் மாயாவிசிஷ்டனை விவர்த்தவுபாதானமென்று கூறி அதனின்றும் ஜகத்தின் உற்பத்தியைக் கூறுகின்றார் அது அவிவேகி புருஷர்களது திருஷ்டியை யறுசரித்திருக்கிறது

1. விவேகி புருஷர்களது திருஷ்டியினாலோ ஜகத்தின் பரிணாமியுபாதானத்தன்மை விவர்த்தவுபாதானத்தன்மைகள் மாயாவிசிஷ்ட சேதனத்திலில்லை ஆனால்,

(1) ஜகத்தின் பரிணாமியுபாதானத்தன்மை கேவல மாயையிலிருக்கின்றது.

(2) விவர்த்தோபாதானத்தன்மை மாயாவுபகித சேதனத்திலிருக்கின்றது.

2. அவிவேகிகளுக்கு இரண்டு தர்மங்களும் மாயாவிசிஷ்ட சேதனத்தில் பிராந்தியினால் தோற்றுக்கின்றன. ஆதலால் சாஸ்திர கர்த்தாக்கள் அவிவேகிகளது திருஷ்டியின் அதுவாதமாத்திரம் செய்திருக்கிறார்கள்.

118 அஞ்ஞானம் சுவாசிரியமும் கவவிஷயமுமாதல். [இந்நாவல்]

பொருட்டாயுள்ள சாதனங்கள் பயனற்றனவாம். இவ்விதத்தால்

1. உற்பத்தியில்லாததா யிருத்தலால் அநாதியாம்.

2. ஏகமாம்.

3. ஞானத்தால் அஃது (நாச) மடைவதா யிருத்தலால் ஸாந்தமாம்.

4. சதசத்துக்கு விலக்ஷணமாயிருக்கிறது.

(1) முக்காலத்திலும் பாதிக்கப்படாதது சந்தேனப்படும. அத்தன்மை யது சேதனமாம்.

(2) மாயை ஞானத்தால் பாதிக்கப்படுவதால் சந்தின் விலக்ஷணமாம்.

(3) முக்காலத்திலும் விளங்காதது அசதது. அது முயற்கொம்பு மலடி மகள் ஆகாசபுஷ்பம் முதலியனவாம்.

(4) ஞானத்திற்குமுன் மாயையும் அதன் காரியமும் பிரதிதியாகின் றன.

[1] ஜாக்ரிகாலத்தில் “நான் அஞ்ஞானி” “பிரஹ்மத்தை யறியவில்லை” என்று மாயை விளங்குகிறது.

[2] சொப்பனத்தில் தோன்றும் பலவித பதார்த்தங்களின் உபாதான காரணம் மாணியாம்.

[3] சுழுத்திரகுப பிறகு “நான் சுமாய்த் தூங்கினேன், ஒன்றுமறிய வில்லை” என்று நினைவு வருகிறது அந்நினைவு அறியப்படாத வஸ்துவின் தாகாது. ஆகையால் சுழுத்திரியில் அஞ்ஞானத்தின் விளக்கமுண்டாகிறது. அந்த அஞ்ஞானமும மாயை மொனறே. அவற்றிற்குப் பேதமில்லை.

இவ்விதத்தால் மூன்று அவஸ்தைகளிலும் மாயை விளங்குவதால் அது அசத்தின் விலக்ஷணமாம். இவ்வாறு சதசததுக்கு விலக்ஷணமான மாயையின் காரியமும் சதசததுக்கு விலக்ஷணமாம். சதசததுக்கு விலக்ஷணமானதையே அத்வைதமத்ததில் மித்தையென்றும் அசிவசந்யமென்றும் கூறுவர்.

ஆதலால் மாயையினாலும் அதன் காரியத்தினாலும் துவைதம் சித்திக் கிறதில்லை. ஏனெனின் சேதனம் ஸதரூபமா யிருப்பதுபோல் மாயையும் அதன் காரியமும் ஸதரூபமாயிருந்தால் துவைதம் சித்திகடும். மாயையும் அதன் காரியமும் சதசததுக்கு விலக்ஷணமாயிருத்தலால் மித்தையாம். மித் தியா பதார்த்தத்தினால் துவைதம் உண்டாகாது; சொப்பனத்தின் மித்தியா பதார்த்தத்தினால் துவைதம் உண்டாகாததுபோல.

243. அஞ்ஞானத்திற்குத் தான் ஆசிரியமாதலும்

தான்விஷயமாதலும்.

1. ஜீவேசுவரப் பிரிவின்றிய சத்தப் பிரஹ்மத்தை யாசிரியத்துள்ளது மாயை.

2. சுத்தப் பிரஹ்மத்தையே மறைக்கிறது.

அது வீட்டை யாசிரயித்த இருள் வீட்டையே மறைப்பதுபோல.

இதனை ஸ்வாசிரய ஸ்வவிஷயமாகுமென்று கூறுவர். 1. ஸ்வ (தான்) என்பது சுத்தப் பிரஹ்மம்; அதுவே ஆசிரய (இட) மாயிருத்தல் ஸ்வாசிரயம். 2. ஸ்வ என்பது சுத்தப்பிரஹ்மம். அது விஷயமாகுதல் அதாவது மானச யால் மறைக்கப்படுதல் ஸ்வவிஷயமாகும். ஸங்கேஷபசாரீரகம், விவரணம், வேதாந்தமுக்தாவலி, அந்வைதசீத்தி, அந்வைததீபிகை முதலிய கிரந்தங்களில் அஞ்ஞானம் ஸ்வாசிரய ஸ்வவிஷயமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

244. முற்கூறிய அர்த்தத்தில் வாசஸ்பதியின் மதம்.

வாசஸ்பதியின் மதம் இதுவாம்.—1. அஞ்ஞானம் ஜீவனை யாசிரயித்தது. 2. பிரஹ்மத்தை விஷயஞ்செய்கிறது.

1. “நான் அஞ்ஞானி; பிரஹ்மத்தை யறியேன்” என்னும் ஞானத்தால் “நான்” என்னும் சொல்லின் பொருள் ஜீவன். அஞ்ஞானியென்று சொல்வதினால் அஞ்ஞானத்தின் ஆசிரயம் ஜீவனென்று விளங்குகிறது.

2. “பிரஹ்மத்தை யறியேன்” என்று சொல்வதினால் அஞ்ஞானத்துக்கு விஷயம் பிரஹ்மமென்று விளங்குகிறது.

இவ்விதத்தால் அஞ்ஞானம் ஜீவனை யாசிரயித்துப் பிரஹ்மத்தை விஷய மாக்குகிறது அதாவது மறைக்கிறது.

அந்த அஞ்ஞானம் ஒன்றல்ல; அநேகமாக ஏனெனின்,

1. அஞ்ஞான மொன்றெனக் கொள்ளின ஒருவனுடைய அஞ்ஞானம் ஞானத்தினால் நிவிரூத்கியாக மற்றவர்களுக்கு அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமான சமூகாரமும் விளங்கலாகாது.

2. இதுவரையிலும் ஒருவருக்கும் ஞானமுண்டாகவில்லையென்று கூறின், இனிமேல் ஒருவருக்கும் ஞானமுண்டாகாது. அகாலச் சிவனுதி சாதனங்கள் பிரயோசன மில்லாமற்போம். ஆதலால் அனந்த ஜீவாகளை யாசிரயித்த அஞ்ஞானமும் அநந்தமாகும். அநந்த ஜீவாகளுடைய அநந்த அஞ்ஞானத்தினால் கற்பிக்கப்பட்ட ஈசுவரனும் பிரஹ்மாண்டமும் அநந்தமாகும். எந்த ஜீவனுக்கு ஞானமுண்டாகிறதோ அவன் அஞ்ஞானம் ஈசுவரன் பிரஹ்மாண்டம் என்பன நிவிரூத்கியாகின்றன. எவனுக்கு ஞானமுண்டாகவில்லையோ அவனுக்குப் பந்தமிருக்கிறது. இது வாசஸ்பதிமதம். அது நலமுடையதன்று. ஏனெனின்,

245. வாசஸ்பதியின் மதத்தின் நலமின்மையும்

அஞ்ஞானத்தின் ஏகத்துவமும்.

1. “ஈசுவரன் ஜீவனுடைய அஞ்ஞானத்தினால் கற்பிக்கப்பட்டவன்” என்று சொல்லுதல் சுருதி ஸ்மிருதி புராணங்களுக்கு விருத்தமாகும்.

2. “சசுவான் அநந்தம்; ஜீவர்கள்தோறும் சிருஷ்டி பேதமாம்” என்பதில் விருத்தமாம்.

ஆதலால் அஞ்ஞானம் அநேகமென்று கொள்வது அஸங்கதமாம்.

அஞ்ஞானத்தை யநேகமெனக்கொண்டு சசுவானையும் சிருஷ்டியையும் ஒன்றெனக் கொண்டாலும் பொருந்தாது. ஏனெனின் ஜீவசுவரப பிரபஞ்சங்கள் அஞ்ஞான கற்பிதமாம். அஞ்ஞானம் அநந்தமெனக் கொள்ளுதலால் ஒவ்வொரு அஞ்ஞானத்திலும் கற்பிதமாகிற ஜீவனைப்போல சசுவானும் பிரபஞ்சமும் அநந்தமாகும். இதனாறான் வாசஸ்ப்தியானவா அநந்த சசுவானையும் அநந்த சிருஷ்டியையும் சொல்லியிருக்கிறார். ஆதலால் “அஞ்ஞானமோன்” நெனும் மதமே நலமுடையதாம்.

246 சுவாசிரய சுவவிஷயபக்ஷத்தின் அங்கீகாரம்.

அநத * ஓரே அஞ்ஞானமும் ஜீவனை யாசிரயிககாமல சுததப பிரஹ்மத்தை யாசிரயித்திருக்கிறது. ஏனெனின்,

1. ஜீவபாவம் அஞ்ஞானத்தின் காரியமாம். அந்த அஞ்ஞானம் எப்போதும் சுதந்தரமா யிருக்கிறதிலை ஆகையால் ஆசிரயமில்லாத அஞ்ஞானத்தினாலே ஜீவபாவம் பொருந்தாது. முதலில் அஞ்ஞானம் எதனையாவது ஆசிரயித்ததாகுமாயின் அப்போது அதன் காரியமான ஜீவபாவம் சித்திக்கும்.

2. ஜீவத்தன்மைப்போல சசுவரத்தன்மையும் அஞ்ஞான காரியமாம். அஞ்ஞானம் சசுவனை ஆசிரயித்திருக்கவில்லை.

ஆனால் இந்த அநாதி அஞ்ஞானம் சுததப்பிரஹ்மத்தை யாசிரயித்திருக்கிறது.

அநாதிரேதன அஞ்ஞானங்களின் சம்பந்தம் மராதியே. ரேதன அஞ்ஞானங்களின் அநாதி சம்பந்தத்தா லுண்டாகும் ஜீவசுவர பாவங்களும் அநாதியே. ஆனால் ஜீவசுவரபாவங்கள் அஞ்ஞானத்தின் அநீனமாம். அதனால் அஞ்ஞானத்தின் காரிய மெனப்படுகின்றன.

“நான் அஞ்ஞானி” என்றிவ்வாறு ஜீவனை யாசிரயித்ததாக அஞ்ஞானம் விளங்கினாலும் சுததப்பிரஹ்மத்தை யாசிரயித்திருக்கும் அஞ்ஞானத்தின் அபிமானம் ஜீவனுக்கு நான் அஞ்ஞானியென்று உண்டாகிறது.

1. ஜீவன் அஞ்ஞான காரியமாயிருத்தலால் ஜீவன் அஞ்ஞானத்திற்கு அநிஷ்டானரூப ஆசிரயமாகல் பொருந்தாது. ஆனால் சுததப்பிரஹ்மமே அஞ்ஞானத்தின் அநிஷ்டானரூப ஆசிரயமாம்.

* இதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—அம்சவடிவ இருள் ஒன்றாயினும் அசன் அம்சவடிவ நானா இருள் வீடுகள்தோறு யிருக்கின்றது. எந்த வீட்டில் தீபமிருக்கிறதோ, அந்த வீட்டின் அம்சவடிவ இருள் நாசமாகின்றது. ஆதலால் அம்சியஞ்ஞானம் ஒன்றும்

2. சுத்தப்பிரஹ்மமாகிய அகிஷ்டானத்தை யாசிரியத்திருக்கும்* அஞ்ஞானம் அந்தப் பிரஹ்மத்தையே மறைக்கிறது. அதன்பிறகு ஜீவன் நான் அஞ்ஞானி யென்றிவ்வாறு அஞ்ஞானத்தின் அபிமானநுப ஆசிரியமாகிறான் இவ்விதத்தால் அஞ்ஞானம் ஸ்வாசிரய ஸ்வவிஷயமாகும்.

247. அஞ்ஞான மொன்றென்னும்கூறத்தில் பந்தமோக்ஷங்களின் வியவஸ்தையும் சகலப்பிரக்கிரியைகளின் சிதிரஷ்டத்தன்மையோடு நாமபேதத்தால் மாயையின் சொருபமும்.

அந்த அஞ்ஞானம் ஒன்றாக இருக்கிறது; ஞானத்தினால் நிவிருத்தியாகிறது. ஆனால் எந்த அந்தக்காரணத்தில் அஞ்ஞான மிருக்கிறதோ, அந்த அந்தக்காரண அவசரின்ன சேதனத்திலுள்ள அஞ்ஞானமசம ஞானத்தால் நிவிருத்தியாகிறது. அவனை முதலாகிறான். எந்த அந்தக்காரணத்தில் ஞான முண்டாகவில்லையோ அங்கு அஞ்ஞானமசமம் பந்தமும் தங்குகின்றன. இவ்விதத்தால் அஞ்ஞானமொன்று என்னும் பக்கத்தில் பந்தமோக்ஷ வியவகாரங்கள் சித்திக்கின்றன.

வாசஸ்பதி மதப்படி அஞ்ஞானம் அநேகமென்று சிலர் புத்தியிப்படின, அதுவும் அதைவதஞானத்துக்கு உபாயந்தான். அதனைக் கண்டிப்பதில் எவ்வித ஆக்கிரக (பிடிவாத) முயிலல். இவ்விதத்தால் ஜிஞ்ஞாசுவககு அதைவத போதமுண்டாகுமோ அவ்விதத்தால் புத்தியை ஸ்வப்படுத்தவேண்டியது.

சுத்தப்பிரஹ்மத்தை யாசிரியத்துக்கொண்டிருக்கும் மாயையினை அவந்நையென்றும் அஞ்ஞானமென்றும் கூறுவா.

அதன் அம்சவடிவ நாநா அஞ்ஞானம் நாநா அந்தக்காரண தேசத்திலுள்ள சாக்ஷி சேதனத்தில் நிலைத்திருக்கின்றது. எந்த அந்தக்காரண தேசத்தில் ஞானமுண்டாகிறதோ அந்த அந்தக்காரண தேசத்திலுள்ள அஞ்ஞானமசத்தின் ஈசமுண்டாகிறது ஆகலால் ஒரு வனுக்கு ஞானமுண்டாயின் அசலால் அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமும் நீங்குதல்வாய் லாக முத்தி தோற்றது. இவ்வாறு ஒரு அஞ்ஞானத்தை யங்கீகரித்தாலும் பந்தமோக்ஷத்தின் வியவஸ்தை பொருத்துகிறது ஜீவனது அஞ்ஞானத்தினால் கற்பிக்கப்பட்ட ஈசவான் அநேகர்; ஜீவர்கள்தோறும் சிருட்டியின பேதமுண்டு என்னும் சுருதி ஸ்மிருதி புராணங்களுக்கு விரோதமான பக்கத்தை யங்கீகரித்தலுமாகாது. ஆதலால் இந்நதப் பக்ஷம் நலமுடையதாம்.

* “நான் அஞ்ஞானி” என்னும் அநுபவத்தால் அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரியம் ஜீவனென்று வாசஸ்பதியிசிரா சொல்லியிருக்கிறா அது முழுக்கூ வின் புத்தியில் இலகுவாய்ப்பெம்பொருட்டாம் ஆனால் வாசஸ்பதியிசிராருடைய அந்நரங்கக்கருத்து இதுவாய்:— நான் என்னும் சப்தத்திற்கு வாசஸ்யாததம் அந்தக்காரண விசிஷ்டசேதனரூப ஜீவன். அதன் விசேஷியபாகமாகிய சாக்ஷிசேதனம் பிரஹ்மம். அது அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரியமாயிருக்கிறது. அது (விசேஷியத்தின் தாமம்) விசிஷ்டத்தில் வியவகரிக்கப்படுகிறது.

† “யயா யயா ஹவ பூஸா வுபூதி: ப்ரக்யுமாத்மி ஸா லெலவ ப்ரக்யெஹ ஸ்யாஹ்ய ஸா ஹ வ்யவஸூதி: || புருஷர்களுக்கு எந்த எந்தப்பிரக்கிரியைகளால் பிரத்தியகாதமவிஷயத்தில் ஒருவனுக்குப் போதமுண்டாகுமோ, அந்தந்தப் பிரக்கிரியைகளே, இஹு (வேதாந்த சித்தாந்தத்தில்) சிரேஷ்டமாம். அதுவே வியவஸ்தையாம்.” என்பது கைஷ்கேயியசித்திகாரர் வசனமாதல்.

1. சிந்திக்கக்கூடாத சக்தியுள்ளதாயும் யுக்திக்கு நிற்காததாயு மிருத்த லால் மாயையெனப்படும.

2. வித்தையால் நாசமடைவதால் அவிந்த யெனப்படும்.

3. ஸ்வரூபத்தை மறைப்பதால் அந்நூன மெனப்படும.

1. மாயையானது ஆசிரயிக்கும் சேதனம் சாமானியசேதனமாம். அது மாயைக்கு விரோதமில்லை; ஆனால் சாதகமா யிருக்கிறது. சததாஸ்புரண (விளக்க)த்தைத் தருகிறது.

2. விருத்தியில் இருக்கும் சேதனம் அல்லது சேதனசகிதவிருத்தி மாயைக்கு விரோதியென றறியவேண்டியது.

இவ்வித்ததால் மாயை வர்ணிக்கப்பட்டது.

248. பிரசங்கத்தால் ஈசுவரஶோருபமும், இருவகைக் காரணத்தின் லக்ஷணமும், ஐகத்தின் உபாதானகாரண நிமித்தகாரணங்கள் ஈசுவரன் எனலும் 248-249.

ஈசுவரனது ஶோருபத்தைக் கூறுகின்றீர்:—

1. சுத்த சததுவகுணஸஹித மாயை,

2. மாயையின அதிஷ்டானசேதனம்,

3. மாயையில் ஆபாஸம்,

இம்மூன்றும் சோருபது ஈசுவர னெனப்படும்.

அநத ஈசுவரன சர்வஞஞன். அவனை ஐகத்துக்குக் காரணன்.

காரணம் இருவகைத்து:—1. உபாதானகாரணம், 2. நிமித்தகாரணம்.

1. (1) எது காரியத்தின் ஸ்வரூபத்தில் பிரவேசிக்கிறதோ,

(2) எஃதின்னிக காரியத்தின் ஸ்திதியிலையோ,

அது உபாதானகாரண மெனப்படும்.

மண் கடத்துக்கு * உபாதானகாரணம்.

(1) கடஸ்வரூபத்தில் மண் பிரவேசிக்கிறது.

(2) மண்ணின்னிக கடம் நிலைதிருக்கிறதிலை.

2. (1) எது ஸ்வரூபத்தில் பிரவேசிக்கிறதிலையோ, ஆனால்

(2) காரியத்துக்கு வேறாக இருந்துகொண்டு காரியத்தைச் செய்கிறதோ,

(3) எதன் நாசத்தினால் காரியம் நாசமடைகிறதிலையோ,

அது † நிமித்தகாரண மென்று சொல்லப்படும்.

* காரியத்தின் உற்பத்திஸ்திதி லயங்களுக்குக் காரணம் உபாதானகாரண மெனப் படும். இதுவும் உபாதானத்தின் லக்ஷணமாம்.

† காரியத்தினது உற்பத்திமாதிராததின் காரணம் நிமித்தகாரண மெனப்படும். இந் நிமித்தகாரணம் அநேகவிதம் யிருக்கிறது.

கடத்திற்குக் குபவன் தண்டம் சக்கரம் முதலியன நிமித்தகாரணங்கள்.

(1) கடஸ்வரூபத்தில் அவை பிரவேசிக்கறதிலை;

(2) கடத்திற்கு வேறுபிரகாரத்துகொண்டு கடத்தை யுற்பத்தி செய்கின்றன.

(3) உற்பத்திபான்பின் குபவன் தண்டாதிதரின் நாசத்தினால் கடம் நாசமடைகறதிலை.

இவ்விதத்தால் காரணம் உபாதானம் நிமித்தமென இருவகைத்தாம்.

249. ஈசவரனை ஜகத்துக் குபாதானகாரணமாயும் நிமித்தகாரணமாயும் இருக்கிறான். அது ஒரே * சிலந்திபூச்சி தன வலைக்கு உபாதானகாரணமாயும் நிமித்தகாரணமாயும் இருப்பதுபோலாம்.

1. சிலந்திபூச்சியின் ஜடசரீரம் அதன் வலைக்கு உபாதானகாரணமாம்.

2. சிலந்தியின் சரீரத்துள்ள சேதனபாகம் நிமித்தகாரணமாம்.

ஆதலால் ஒரு ஈசவரனையே நிமித்தகாரணமாகவும் உபாதானகாரணமாகவும் அங்கீகரித்தலில் ஒரு திருஷ்டாந்தம் மில்லையெனக் கூறின், சிலந்தியைப்போல,

1. ஈசவரனது சரீரமான ஜடமாயை ஜகத்துக்கு உபாதானகாரணமாம்.

2. அதன் சேதனபாகம் நிமித்தகாரணமாம்.

இவ்விதத்தால் ஒரே ஈசவரன் ஜகத்திற்கு உபாதானமும் நிமித்தகாரணமும் மாவெனப்பதில் திருஷ்டாந்தம் சிலந்தியும் † முக்கிய திருஷ்டாந்தம் சொப்பனமும்.

* இதனையே ஊரணநாபி என்றும் எட்டுக்காற்பூச்சியென்றும் கூறுவர்.

† 1. சிலந்தியின் சரீரம் வலைக்கு உபாதானகாரணமாம்.

2. அந்தக்கரணஸகித சேதனபாகம் நிமித்தகாரணமாம்

1. அங்ஙனமே தம்பிரதானப் பிரகிருதிவடிவ மாயை ஜகத்தின் உபாதானமாம்.

2. சுத்த சத்துவப்பிரதான மாயையோடுகூடிய சேதனபாகம் ஜகத்தின் நிமித்தகாரணமாம்.

கேவல சேதனபாகத்தில் காரணத்தன்மை யில்லையென்பது அபிப்பிராயம்.

‡ 1 நியாயமதத்தில் கடத்தோடு ஈசவரனது ஸையோகத்தில் ஈசவரனை அபின்ன நிமித்தோபாதான காரணமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ஜீவாத்மாவின் கண்ணுள்ள ஞான முதலிய குணங்களில் ஜீவாத்மையை அபின்னநிமித்தோபாதான காரணமெனக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

2. ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் பிரஹ்வானவர் கன்றுகளையும் கன்று மேய்ப்பவர்களை யும் அபகரித்தகாலத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா கன்றுகள் கன்றுமேய்ப்பவர் முதலிய எல்லாவற்றின் வடிவமும் தாமேயாறா. ஆண்டுமே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா அவற்றின் அபின்னநிமித்தோபாதானகாரணமாயிருக்கின்றார்.

155 ஈசுவரணி-விஷமதிருகுநாதன்மைக ளின்மை. [ஈசுவரணி]

அந்தச் சமயத்தில் ஜீவர்களின் கர்மத்தினைக் கொடுக்க ஈசுவரன் எதிர்
நிலையிலேயே அப்போது பிரளயமுண்டாகின்றது.

2. ஜீவர்களது கர்மபலத்தைக் கொடுக்க எதிர்முக மாகும்போது, சரு
ஷ்டி யுண்டாகின்றது. இவ்விதத்தால் சிருஷ்டி ஜீவனுடைய கர்மாதீனமாயிருக்
கிறது. ஆதலால்,

250. ஜீவனது சொருபத்தைக் கூறுகின்றார்:—

1. ரஜோகுண தமோகுணங்களை அடக்கிக்கொள்வது எதுவோ அது
சுத்தசத்துவகுண மெனப்படும.

2. ரஜதமோகுணங்களால் தான் அடங்குவது எதுவோ அது மலின
சத்துவகுண மெனப்படும.

1. இந்த மலினசத்துவகுணசகித அஞ்ஞானம்சத்தில் உண்டாகும்
சேதனத்தின் ஆபாசம,

2. அஞ்ஞானம்,

3. அஞ்ஞானத்தின் அகிஷ்டான கூடஸ்தன்,

இம்முன்றும் சோரதது ஜீவனெனப்படும.

அந்த ஜீவன் கர்மத்தைச் செய்கிறான்; பலத்தை இசைக்கிறான்.

251. ஈசுவரணிதத்தில் விஷமதிருஷ்டியும் குநாத
தன்மையு மில்லாம.

அந்த ஜீவனுடைய காமாதுசாரமாக உயர்வு காழ்வான போகங்களை
யதுபவிக்கும்பொருட்டு ஈசுவரன் சிருஷ்டி பண்ணுநர் ஆகையால் ஈசுவர
ணிதத்தில் விஷமதிருஷ்டியும் குநாததன்மையும் இல்லை.

எல்லாவற்றிற்கும் முதலான சிருஷ்டிகுமுன் கருமபிலலை, பிரதமசிருஷ்டி
யில் உயர்வுதாழ்வான சரீரங்களையும் போகங்களையும் ஈசுவரன் சிருஷ்டிக்
கின்றார். ஆதலால் ஈசுவரனுக்கு விஷமதிருஷ்டி யுண்டென்று ஒருவன்
சொல்லுவானாயின,

3. சூரியனானது எடமொசமவரையில் பிருதிவியின் இரகங்களை யுலர்த்துகிறது.
பின் கிரீஷ்மருது வருஷருதுவின் நான் துமாதவகன்வரையில் ஜலத்தை விடுகிறது.
அந்த ஜலத்திற்குச் சூரியன் அபிநநிமித்தோபாதானகாரணன்

4. ஓர் சித்திரகாரன் நகவடிவதுரிய்னால தனது சரீரத்தின்பேரில் சித்திரம் எழுது
கிறான். பின் அதனைப் பார்த்துக் களிக்கின்றான். பின் அதனை நாசஞ்செய்கின்றான்.
அந்தச் சித்திரத்திற்கு அச்சித்திரக்காரன் அபின்னநிமித்தோபாதான காரணமாகின்
றான்.

5. சாக்ஷிசேதனம் சொப்பனப்பிரபஞ்சத்தின் அபின்னநிமித்தோபாதானகாரண
மாவதுபோல ஈசுவரன் ஜகத்தின் அபின்னநிமித்தோபாதான காரணமாகின்றான்.

1. குருநாதாது. ஏனெனின், சம்சாரம் அராதி. உத்தரோத்தரம்
டிக்குப் பூர்வ பூர்வசிநுஷ்டியின் கர்மம் காரணமகம். எனவே
முதலில் யாதொரு சிநுஷ்டியில்லை. ஆதலால் ஈசுவரனிடம்
மில்லை.

252. ஜீவர்களது போகத்தின்பொருட்டு ஈசுவரனுக்கு ஐகத்தையுண்டாக்கு மிச்சையுளதெனல்.

1. ஜீவர்களது கர்மபோகங்களைக் கொடுத்தலினின்றும் ஈசுவரன்
போது உதாசினராகின்றாரோ அப்போது பிரளயமுண்டாகிறது. பிரளயத்தின்போது
சகலபதார்த்தங்களின் சமஸ்காரமும் மாயையில் தங்கியிருக்கிறது. இவ்
யால் ஜீவர்களின் எஞ்சியிருக்கும் கர்மமும் குகூடமாய் மாயையில் தங்கி
யிருக்கிறது.

கர்மபோகத்தைக் கொடுக்க ஈசுவரன் சன் (எதிர்) முகமாகும்போது
“ஜீவர்களது போகமிடித்தம் ஐகத்தை யுண்டுபண்ணுவேனாக” என்று ஈசுவர
னுக்கு * இச்சையுண்டாகிறது.

இங்ங் இது சங்கையாம்:—

1. துக்கத்தையாவது துக்கசாதனங்களையாவது நிவர்த்தித்தற்பொருட்டு அவ்
லது சுகத்தையாவது சுகசாதனங்களையாவது அடையும்பொருட்டு இச்சையுண்டாகும்.
வேறு வஸ்துவில் இச்சை யுண்டாகாதென்பது நிமயம். ஈசுவரனுக்குத் துக்கமும் துக்க
சாதனங்களும் இல்லாததினால் அவற்றின் நிவருத்தியின்பொருட்டு இச்சை நிகழாது.

2. ஈசுவரன் பூர்ணகாமனாயிருத்தலால் சுகத்தையும் அதன் சாதனங்களையும் அடை
யும்பொருட்டும் அவருக்கு இச்சையுண்டாகாது.

குமுததைகளுக்கு விநோதத்தின் இச்சை யுண்டாவதுபோல ஈசுவரனுக்கும்
நிமித்தமின்றியும் ஐகத்தைச் சிநுஷ்டித்தலாகிய விநோதத்தின் இச்சையுண்டாமென்ற
கூறின் அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், குமுததைகளுக்கு விநோதத்தில் சீத்த
தின் களிப்பு வடிவ சுகத்தை யடைதற்பொருட்டு இச்சை யுண்டாகிறதுபோல
பூர்ணகாமனான ஈசுவரனுக்குக் களிப்பு வடிவ சுகப்பிராப்தியின் இச்சை சம்பவியாத
என்று ஒருவன் சங்கிப்பாலையின் இச்சைவகைக்கு இது சமாதானமாம்.—கற்பகவிரு
கூம் அந்நியனது சங்கற்பமாகிய நிமித்தத்தினால் இச்சித்த பலத்தைத் தன் சபாவத்தி
னால் கொடுப்பதுபோல் ஈசுவரனும் பலத்தைக்கொடுக்க ஸன்முகனும் ஜீவர்களுடைய
அதிருஷ்டமாகிய நிமித்தத்தினால் இச்சாநூனப் பிரயதனைகளோட தன் சபாவத்தி
னால் செய்கிறார். அந்த ஈசுவரனது இச்சைமுதலியவற்றின் ஒவ்வொரு வியத்தியோ
சிநுஷ்டியின் ஆரம்பகாலத்தில் உற்பத்தியாய்ப் பிரளயபரியாதம் நிற்பதாம். ஆதலால்
நித்திய மெனப்படுகின்றன இறப்பு எதிரவு நிகழ்வு என்னுங் காலங்களிலுள்ள சுக
பதார்த்தங்களையும் விஷயஞ் செய்கின்றது. ஆதலால் எப்போதும் சிநுஷ்டி அவ்லது
பிரளயம் சேதம் அல்லது உஷ்ணம் அல்லது மழையுண்டாகிறதில்லை. ஆனால் சமயாத
சாரமாகவே அவை உண்டாகின்றன.

சூக்ஷ்மசிருஷ்டி நிருபணம். (253—257)

253. பஞ்சபூதம் அவற்றின்குணம் என்பவற்றின்
உற்பத்தி.

இவ்வித ஈசுவரனுடைய இச்சையால் மாயை தமோகுணப்பிரதானமாகிறது. அந்தத் தமோகுணப்பிரதான மாயையிலிருந்து ஆகாசம் வாயு தேயு ஜலம் பூமி இவ்வவைகளு பூதங்களு முண்டாகின்றன. அப்பூதங்களில்கிரம மரீகச் சபதம் ஸ்பரிசம் ரூபம் ரஸம் கந்தமென்னும் ஐந்து குணங்களிருக்கின்றன.

1. மாயையிலிருந்து சபதத்தோடு ஆகாயமுண்டாகிறது.

2. ஆகாயத்திலுள்ளும் வாயு உற்பத்தியாகிறது.

(1) வாயு ஆகாயகாரியமாதலால் ஆகாயத்தின் சபதகுணம் வாயுவிலிருக்கிறது.

(2) தன் குணம் ஸ்பரிசுமாம்.

3. வாயுவிலிருந்து தேஜசு உண்டாகிறது.

(1) தேஜஸில் ஆகாயத்தின் சபதமும்.

(2) வாயுவின் ஸ்பரிசுமும்.

(3) தன் குணமாகிய ரூபமுமிருக்கின்றன.

4. தேஜஸிலுள்ளும் ஜலமுற்பத்தியாகிறது.

(1) ஜலத்தில் ஆகாசத்தின் சபதமும்,

(2) வாயுவின் ஸ்பரிசுமும்,

(3) தேஜஸின் ரூபமும்,

(4) தன் குணமாகிய ரசமுமிருக்கின்றன.

5. ஜலத்திலுள்ளும் பிருதிவி யுற்பத்தியாகிறது.

தன் புருஷனுடைய சுகிலமாகிய பீஜத்தைத் தரிக்கின்றவனும் அநேக கிருமிகளோடுகூடிய புத்திரவடிவ காப்பமுடைய காப்பிணிஸ்திரீ பிரசவத்திற்குமுன் சுந்தரியின் இலாபவடிவ நிமித்தத்தால் எப்போதும் பிரசன்னமா யிருக்கிறாள். அதனாற் சத்தவகுணப் பிரதானமுடையவள்போலிருக்கிறாள். பின் பிரசவகாலத்தில் வேதனை யுண்டாகிற காரணத்தினால் பிரசன்னத்தன்மை மறைபட குணியசித்த முடையவளாகிற படியால் தமோகுணப்பிரதானம்போலாகிறாள். அது முன் வெண்ணிறமான மேகம் பின் மழைக்காலத்தில் கருநிறமுடையதாதல் போலவாம்.

அவ்வாறு சிருஷ்டிக்குமுன் பிரஹ்மத்தின் பிரதிபிம்பவடிவ ஜகத்தின் பீஜ (காரண)த்தைத் தரிப்பதும் அலித்தையை யுபாதியாகவுடைய அநந்த ஜீவாளோடு கூடிய பிரபஞ்சவடிவ காப்பமுடையதுமான 'சத்தசத்தவப்பிரதானமாயை (ஈசுவரனது உபாதி) உளது. அது சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் சுத்தசத்தவப் பிரதான ஸ்வரூபம் மறைபட சிருஷ்டிக்கு யோககியமான தமோகுணப்பிரதானமான பிருதிவிருபமாகிறது.

- (1) பிருதிவியில் ஆகாசத்தின் சப்தமும்,
- (2) வாயுவின் ஸ்பரிசமும்,
- (3) தேஜஸின் ரூபமும்,
- (4) ஜலத்தின் ரஸமும்,
- (5) தன் கருதமு மிருக்கின்றன.

1. ஆகாசத்தில் பிரதிதொனிரூப சபதம இருக்கிறது.

2. வாயுவில்,

(1) ஸீஸீசபதமுளது.

(2) உஷ்ணசீத கடினங்களுக்கு விலக்ஷணமான ஸ்பரிசமிருக்கின்றது.

3. அக்கின்றூப தேஜஸில்,

(1) புக்குக சபதமும்,

(2) உஷ்ண ஸ்பரிசமும்,

(3) பிரகாசரூபமு மிருக்கின்றன.

4. ஜலத்தில்,

(1) சிலிசிலு சப்தமும்,

(2) சீதமான ஸ்பரிசமும்,

(3) சுக்கில ரூபமும்,

(4) மதுமானரசமு மிருக்கின்றன. உவர்ப்பு கைப்பு முதலியரஸங்கள் பிருதிவிசம்பந்தத்தால் ஜலத்தில் தோன்றுகின்றன. சுபாவமாக ஜலத்தின் ரஸம மதுரமே. இந்த மாதிரியும் கடுக்காய் நெலவிகாய் முதலியவற்றைத் தின்று நீரைக்குடித்தலால் விளங்கும்.

5. பிருதிவியில்,

(1) கடகட சப்தமும்,

(2) உஷ்ண சீதங்களுக்கு விலக்ஷணமான கடின ஸ்பரிசமும்,

(3) வெளுப்பு கருப்பு மஞ்சள் சிவப்பு பச்சை முதலிய ரூபங்களும்,

(4) தித்திப்பு புனிப்பு உவர்ப்பு உறைப்பு கைப்பு துவர்ப்பு என்னும் ரசங்களும்,

(5) 'சுகந்தம் தூர்க்கந்தம் என்னும் இருவித கந்தங்களும் பிருதிவியி லிருக்கின்றன. இவ்விதத்தால் குணங்கள் ஆகாசத்தில் ஒன்றும், வாயுவி லிரண்டும், தேயுறில் மூன்றும், ஜலத்தில் நான்கும், பிருதிவியில் ஐந்தும் இருக் கின்றன. அவற்றில் ஒவ்வொன்று தன்குணமாகவும் மற்றவை காரணத்தின் குணங்களாகவு மிருக்கின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணம் ஈசுவரன். ஈசுவரனிடத்தில் மாயை சேதனம் என இரண்டொருங்க ளிருக்கின்றன. என்

பஞ்சபூதங்களிலும் மத்தியபாகம் மாயையினது; ஸத்தாஸ்பூர்த்திபாகம் சேஷத்தினுடையது.

254. அந்தக்கரணத்தின் நான்குபேதங்களோடு அதன் உற்பத்தி.

பஞ்சபூதங்களின் சத்துவகுணமசங்கா சேர்ந்து சத்துவமெனப்படும் அந்தக்கரணத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றன. அந்தக்கரணம் ஞானத்திற்கு ஹேதுவாம். ஞானத்தினுற்பத்தி சத்துவகுணத்தினின்றும் அங்கீகரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆகலால் அந்தக்கரணம் பூதங்களின் சத்துவகுணத்தின் காரியமாம். பஞ்சபூதங்களின் காரியமான ஐரது ஞானேந்திரியங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கிறது. ஆகையால் பஞ்சபூதங்களுஞ் சேர்ந்த சத்துவகுணங்களால் அந்தக்கரணத்தி னுற்பத்தி யுண்டாகிறது.

1. தேகத்தின் உளளி ருது காண (ஞானத்திற்குச் சாதன)மா யிருத்தால் அந்தக்கரண மெனப்படும்.

பூதங்களின் சத்துவகுண காரியமா யிருத்தலால் அந்தக்கரணத்திற்குச் சத்துவம் என்பதும் பெயர். அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமத்திற்கு விருத்தி பெய்ந்து பெயர். அவ்வந்தக்கரணவிருத்தி நான்காம்.—

1. பதார்த்தத்தின் நன்மைதீமைச் சொற்பத்தை நிச்சயம்பண்ணும் யிருத்தி புத்திபெனப்படும்.

2. சங்கற்ப விகற்பவடிவ விருத்தி மன மெனப்படும்.

3. சிந்தையாகிய விருத்தி சித்த மெனப்படும்.

4. நான் என்னும் அபிமானவிருத்தி அகங்கார மெனப்படும்.

255. பிராணனது ஐந்து பேதங்களோடு அதன் உற்பத்தி.

பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையான ரஜோகுணமசத்தினின்றும் பிராண னுற்பத்தியாகிறது. அந்தப் பிராணன கிரியாபேதத்தினாலும் ஸ்தானபேதத் தினாலும் ஐந்துவிதமா யிருக்கிறது.

1. (1) எதற்கு இருதயம் ஸ்தானமோ,

(2) பசி தாகம் கிரியையோ,

அது பிராணன் எனப்படும்.

2. (1) எதற்குக் குதம் ஸ்தானமோ,

(2) மூதகி மலங்களைக் கீழ்க்கொண்டுபோதல் கிரியையோ,

அது அபானனும்.

3. (1) எதற்கு நாசி ஸ்தானமோ,

(2) புசித்தனவும் குடி துனவுமான அன்ன ஜலங்கள் பசனமாகத் தக்கதாகச் சமப்படுத்துதல் கிரியையோ,

அது சமானன்.

4. (1) எதற்குக் கண்டம் ஸ்தானமோ,

(2) சுவாசம் கிரியையோ,

அது உதானம்.

5. (1) எதற்குச் சர்வசரீரமும் ஸ்தானமோ,

(2) அன்னபானுதிகளின் ரஸத்தைச் சகல நாடிகளிலும் இழுத்துக் கொண்டுபோகுதல் கிரியையோ,

அது வியானம்.

சிலவிடத்தில் நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என ஐந்து வாயுகளா அதிகமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. வாந்தி செய்தல், இமைத்தல், துமமல், கொட்டாவிவிடுதல், பிணைசரீரத்தை வீங்கச்செய்தல் என்பன முறையே அவற்றின் கிரியைகளை என்பபப்டிம். அவை பிருதிவி, அபு, தேயு, வாபு, ஆகாசம் என்பவைகளின் ரஜோகுணமசத்தினின்றும் முறையே உண்டாகின்றன. அபானன், சமானன், பிராணன், உதானன், வியானன் இவைகள் தனித்தனிபே பிருதிவிபாதிக்களின் ஒவ்வொன்றன் ரஜோகுணமசத்தினின்றும் முறையே யுண்டாகின்றன. எல்லாவற்றின் சோக்கையான ரஜோகுணமசத்தினின்றும் உண்டாகிறதில்லை.

ஆனால் அதனைச் சித்தார்த்தத்தில் இருதனிஷ்ட மில்லை. ஏனெனின் வித்தி யாண்யஸ்வாமிக்களும் பஞ்சதணக்கிரதத்தில் வாத்திக்காரரும் சூக்தம் சரீரத்திலும் பஞ்சதேகசங்கிலும் நாககூமாதிக்களைக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் அபானுதி பஞ்சபிராணன்களைப் பூதங்களின் சோக்கையான ரஜோகுணமசத்தினின்றும் உண்டானதாகச் சொல்லிப்பிரகாராக. ஆகையால்,

1. ஒவ்வொரு பூதத்தின் ரஜோகுணமசத்தினின்றும் அபானன் முதலிய பன் உண்டானதாகச் சொல்லுதல் பொருத்தமுடைபதன்று.

2. சூக்தம்சரீரத்தில் நாககூமாதிக்களைக் கிரகித்தல் அசங்கதமாம், பஞ்சபிராணன்களை சூக்தம்சரீரத்தில் கிரகிக்கப்படுகின்றன.

பிராணன் விசேஷபருபமாம். விசேஷஸ்வபாவம் ரஜோகுணத்தினதாம். ஆகையால்,

பூதங்களின் ரஜோகுணமசத்தினின்றும் பிராணனது உற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

256. ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களின் உற்பத்தி.

1. ஒவ்வொரு பூதத்தின் சத்துவகுணமசத்தினின்றும் பஞ்சஞானேந்திரியங்கள் ஆகப்பபட்டிருக்கின்றன.

2. ஒவ்வொரு பூதத்தின் ரஜோகுணமசத்தினின்றும் ஒவ்வொரு கர்மேந்திரிய முண்டாகின்றது.

1. ஆகாசத்தின் சத்துவகுணத்தினின்றும் கரோந்திரமும்,
2. வாயுவின் சத்துவகுணமசத்தினின்றும் துவக்தும்,
3. தேயுவின் சத்துவகுணமசத்தினின்றும் நேத்திரமும்,
4. அப்புவின சத்துவகுணமசத்தினின்றும் ரஸனையும்,
5. பிருதிரின் சத்துவகுணமசத்தினின்றும் கிரணமும் உண்டாகின்றன. இவ்வவதும் ஞானாகாசஞ்ச சாதனமாயிருத்தலால் ஞானேந்திரியங்க ளெனப்படுகின்றன ஞானம் சரஸவநுநதகா லுண்டாதலால் இவ்வவதும் பூதங்களுடைய சத்துவகுணத்திற் றுண்டானகாரச சொல்லப்பட்டன.

சுரோத்திரேந்திரியம் ஆகாசத்தின் குணத்தை யறிதலால் அது ஆகாசத்தினின்றும் உண்டானதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதுபோல எப்பூதத்தின் குணத்தை எவ்விதிரியம் அறிந்தோ அப்பூதத்தினின்றும் அவ்விதிரியம் உண்டானகாரச சொல்லப்படுகிறது.

1. ஆகாசத்தின் ரஜோகுணமசத்தினின்றும் வாஃக்தும்,
2. வாயுவின் ரஜோகுணமசத்தினின்றும் பாணியும்,
3. அந்நீரின் ரஜோகுணமசத்தினின்றும் பாநமும்,
4. அப்புவின ரஜோகுணமசத்தினின்றும் உபஸ்தமபு,
5. பிருதிரின் ரஜோகுணமசத்தினின்றும் குதழும் உண்டாகின்றன.

ஸ்திரியின் போதிரியம் புந்நனது குறியிலுமுள்ள விஷயநதத்துக்குச் சாதனமான இத்திரியங்களுக்கு உபஸ்தமென்று பெயர்.

காமா என்பது கிரிபைசநாம இங்கு பஞ்சேந்திரியங்களும கிரியைக்குச் சாதனமாயிருத்தலால் கரோந்திரியங்க ளெனப்படுகிறது.

கிரிபை ரஜோகுணத்தா லுண்டாத்தலால் பூதங்களின் ரஜோகுணமசத்தினின்றும் கரோந்திரியங்களின் உற்பத்தி சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறு சூக்தம் சிருஷ்டி நிருபணம்.

• 257. அபஞ்சி நதபுகநாள், அவநின் காரியமான அநதக்கரணம், பிராணன், கரோந்திரியம், ஞானேந்திரியம் என்பவை சூக்தம் சிருஷ்டி நிருபணம்.

இத்திரியங்களால் சூக்தம் சிருஷ்டியின் ஞானமுண்டாகிறதுதில்லை. சண்முகக்கு முகவிப கோளங்களோ இத்திரியங்களுக்கு விஷயமாக. ஆனால் அக்கோளங்களிலுள்ள இத்திரியங்கள் எங்க இத்திரியத்தாகும் விஷயமாகிறதுதில்லை. சூக்தம் சிருஷ்டியி னுற்பத்திக்குரிய நசுவரேசசையால் ஸ்தூல சிருஷ்டியின்பொருட்டுப் பூதங்களின் பஞ்சகரண முண்டாயிறது.

பஞ்சகரணம் 258-259.

258. பஞ்சகரணத்தின் கிரமம்.

பஞ்சகரணம் இருவகையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:—

1. ஒவ்வொரு பூதத்தின் தமோகுணமசமும் சமமாக இரண்டாண்டுகி லீந்து பூதங்களின் முகற்பாதி இருதபடியிருக்க மறற்பாதி ஒவ்வொன்றும் நகநான்காகித் தன்னமசம ஒழிந்த மறநானகுபூதங்களுடனும் அரைக்கால் மாத்திரையாகச் சேர்ந்து பஞ்சீகரணமாயிற்று. (எப்படிப்பெயின், ஆகாசம் தன்பாதிபை விட்டுப் பிருகிய்யாதி ராலு பூதங்களுடன் சேர்ந்தது. இவ்வித மாகச் சகல பூதங்களும் தத்தம பாதிபைவிட்டு மறற்ப பூதங்களுடன் சேர்ந் தன. இதனால் தன் பாதியும் மற ஒவ்வொரு பூதத்தின் அரைக்கால் அரைக் காலுஞ்சேர்ந்து மறுபடியும் பூரணமாகிப் ஒவ்வொன்றிலேயேபஞ்சபூதங்களும் சேர்ந்தமையால் பஞ்சீகரணமாயிற்று.)

2 * இரண்டாவது கிரமம் இதுவாம் — ஒவ்வொரு பூதத்திற்கும் இரண் டாண்டு பிரிவுண்டாயிற்று; அது சமயமாய் அனால் ஒருபாகம் காண்கமசத் தினதும், ஒருபாகம் லீகாவது அமசுத்தினதும் (உபபத்தினதாம்) இவ் வாறு குறைவு நிறவான இரண்டாண்டு பிரிவுகாப்பின் அவுபவா எல்லாவற் றினும் அநிதபாயம் இருதபடியிருக்க, பாரபூதங்களின் குறைவான இரந்து பாகம் எவைபோ அவற்றின் ஒவ்வொரு பாகத்தின் பாகவது பிரிவுசெய்து வேறாக நிற்கின்ற அதிகமான லீந்து பாகங்களில் ஒவ்வொருபாகஞ் சேர்ந்து பஞ்சீகரண மாகின்றது.

1. முதற்பகட்டில் ஒருபாகத்தின் நான்குபாகங்கள் வேறாக நிற்கின்றன. அரை அரைபாகங்களில் தனது பாகத்தைவிட்டு சேர்கின்றன,

2. இரண்டாவது பகட்டில் குறைந்தபாதின லீந்து பாகங்கள் வேறு நிற்கின்றன. அதிக லீந்துபாகங்களில் தனது பாகங்கடியில் சேருகிறது.

1. முதற்பகட்டில் பஞ்சீகருத பூதங்களின் தனது அமசம பாதியும் பாதி அமசம பிறவற்றினதும்.

2. இரண்டாவது பகட்டில் பஞ்சீகரணசொத்தலால் தனது அமசம் இருபத்தொன்றும் பிறவற்றின் அமசம நான்குபாகம்.

இரண்டாவது பகட்டின் எளிதான கிரமம் இதுவாம் —

ஒவ்வொரு பூதத்திற்கும் இருபத்தைந்து இருபத்தைந்து பாகமாயின் இருபத்தொரு இருபத்தொரு பாகங்களும் நான்கு நான்கு பாகங்களும் வேறு

* பஞ்சீகரணத்தின் முகற் கிரமக்கால் சாவுபூதங்களிலும் அரை அரைப்பங்கு தத்தமதாம். அரைப்பங்கு எவ்வளவு நான்குபாகம் பிரபூதங்களினது சேர்ந்திருக்கின் றது. அதனால் மற்றப் பூதங்களின் நான்கு பாகங்களினின்றும் தத்தம அரை அரைப் பங்கு மறைதலால் ஆகாசாதி ஒவ்வொரு பூதத்தின் வெவ்வேறான தோற்றம் உண்டாக லாகாது. அதுவோ உண்டாகின்றது ஆகலால் முற்கூறிய பஞ்சீகரணத்தின் கிரமம் பொருந்தாததா மென்னும் சங்கை ஓர் முழுக்கூலின் சித்தத்தில் உண்டாயின், அதனை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு இந்தப் பஞ்சீகரணத்தின் இரண்டாவது கிரமம் சொல்லப் பட்டது.

யின. நந்நான்கு பாகங்களில் ஒவ்வொரு பாகம் தன் இருபத்தொருபாகத்தை விட்டு மற்றப் பூதங்களின் இருபத்தொரு இருபத்தொரு பாகங்களில் சேருகின்றன.

இவ்வாறு இருவித பஞ்சீகாணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு பூதத்தில் அவ்வவ்நது பூதத்தைச் சோதனை செய்வதற்குச் பஞ்சீகாணமென்று பெயர்.

எந்தப் பூதம் பஞ்சீகாணஞ் செய்யப்படுகிறதோ அதற்குப் பஞ்சீகீருத மென்று பெயர்.

259. ஸ்தூலப்பிரஹ்மாண்ட முதலியவற்றின் உற்பத்தி.

அந்தப் பஞ்சீகிருத பூதங்களினின்றும்,

1. இருதிரியங்களுக்கு விஷயமான ஸ்தூலப் பிரஹ்மாண்ட முண்டாயிற்று. அந்தப் பிரஹ்மாண்டத்தினுள்,

2. பூலோகம், புவாலோகம், சுவாலோகம், மகாலோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், சத்திபலோகமென ஏழு மேல லோகங்களும்,

3. அதலம், சகலம், பாதாளம், விதலம், ரஸாதலம், தலாதலம், மகாதலம் என்னும் ஏழு கீழ்லோகங்களு முண்டாயின.

அந்தப் பதினான்கு லோகங்களில் தீவாகனம் போகத்தகுந்த போகியமான அந்நூத்களும் போகத்தகுந்த ஸ்தானமான தேவமனுஷிய பசுமுதலிய ஸ்தூலசரீரங்களும் முண்டாயின.

இவ்வாறு சுருக்கமாகச் சிறுஷ்டி நீருபித்கப்படலது

மாயையின் காரியத்தை விஸ்தாரமாக நிர்நிதிக்நால கோடிப் பிரஹ்மாக்களின் ஆயுளினுமும் மாயையினு லாகவாபட்ட பதாரததங்களின் நீருபணத்திற்கு முடிவுண்டாகா தென்பதனை ஸ்ரீ வரலங்கா * வாசிஷ்டத்தில் அநேக இதிறாசங்களால் நிர்நிதிக்நுகின்றார்.

ஆத்மவிவேகம் அல்லது பஞ்சகோசவிவேகம் (260-271)

260. பஞ்சகோசங்களும் அவை ஆத்மாவை மறைத்தலும்.

மாயை, மாயையின் காரியமெனும் இவற்றில் மூன்று சரீரங்களும் ஐந்து கோசங்களும் இருக்கின்றன.

1. (1) சததசத்துவகுணசகித மாயை ஈகவானது காரணசரீரம்

(2) மலின சததுவகுணத்தோடு கூடிய அவித்தியாமசம் ஜீவனது காரணசரீரமாம்.

* இதனை வாசிஷ்டம் நாவாணப்பிரகாணம் விபஸகித உபாகியானத்தில் காண்க.

† மூன்று சரீரங்களின் லக்ஷணத்தையும் பஞ்சகோசங்களின் லக்ஷணத்தையும் விஸ்தாரமாய் அறியவிரும்புவோர் விசாரசந்திரோதயத்தின் மூன்றாவது கலையிலும், நான்காவது கலையிலும் காண்க.

2. (1) பிற்சரீரத்தின் ஆரம்பகமாகிய பஞ்ச சூக்தம்முதல்கள், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம், பஞ்சப்பிராணன், பஞ்சகர்மேந்திரியங்கள், பஞ்ச ஞானேந்திரியங்கள் என்னும் இவை சேர்ந்து ஜீவனது சூக்தம்மசரீரமாம்.

(2) சகல ஜீவர்களின் சூக்தம்மசரீரங்களுஞ் சேர்ந்து ஈகவானது சூக்தம்மசரீரமாம்.

3. (1) ஸ்தூலப் பிரஹ்மாண்ட முழுவதும் அசுவானது ஸ்தூலசரீரமாம்.

(2) ஜீவர்களின் வியஸ்டி ஸ்தூலசரீரம் பிரசித்தமாம்.

இரதமூன்று சரீரங்களிலேயே பஞ்சகோசங்களும் இருக்கின்றன.

1. காரணசரீரத்தினை ஆநந்தமயகோசமென்பா.

2-4. சூக்தம்மசரீரத்தில் விந்நானமயகோசம், மனோமயகோசம், பிராணமயகோசம் என்னும் மூன்று கோசங்களு மிருக்கின்றன.

(1) பஞ்சஞானேந்திரியங்களுந் திசுசயநுபமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியான புத்தியும் சேர்ந்து விந்நானமயகோச மெனப்படும்.

(2) பஞ்சஞானேந்திரியங்களுந் சகதநபகிதநபவாடிவ அந்தக்கரண விருத்தியாகிய மனமும் சேர்ந்து மனோமயகோச மெனப்படும்.

(3) பஞ்சப்பிராணனும் பஞ்ச கர்மேந்திரியங்களுஞ் சேர்ந்து பிராணமயகோச மெனப்படும்.

5. ஸ்தூல சரீரத்தினை அன்னமயகோச மென்பா

இவ்வாறறால் மூன்று சரீரங்களிலேயே ஐந்து கோசங்களு மிருக்கின்றன.

* பஞ்சகோசங்கள் — தாய்த்ததையரால் உண்ணப்படும் அன்னத்தினின்றும் டாகும் தாயினுடைய இரத்தத்தினாலும் பிதாவிலுடைய வீரியத்தினாலும் தாயினுடைய உதரத்தில் உற்பத்தியாகி, ஜனனத்துக்குப் பிறகு பாலமுதலிய அன்னங்களால் வளர்க்கப்பட்டு, மரணத்துக்குப் பிறகு அன்னநுபமான பஞ்சுதலியில் லயமாடைகிற தேகம் அன்னமயகோச மெனப்படும் பிராணமயகோசம் கேவலம் ரஜோகுணத்தின் அவஸ்தை பிராணாதி வாயுக்கள் சரீரத்தில் பூரித்துச் சரீரத்துக்குப் பலததைக் கொடுத்து இந்நிரியங்களை அவற்றின் காரியத்தில் பிரவாதிக்கும்படி செய்கின்றன காமேந்திரியங்களால் வியவகாரஞ் செய்வதினாலும் இச்சைமுதலிய ரஜோகுண விருத்திகளுடன் கூடியிருப்பதாலும் மனோமயம் சத்துவ ரஜோகுணங்களின் அவஸ்தையாம். விந்நானமயம் கேவலம் சத்துவகுணத்தின் அவஸ்தையாம் இவ்விதமாக அவஸ்தாபேதத்தால் ஒரே சூக்தம்மசரீரத்தில் மூன்றுகோசங்கள் கொல்லப்படுகின்றன ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஆனந்தம். இதன் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடியும் பிரியமோதப் பிரமோதங்களாகிற விருத்திகளின் லயத்துக்கு ஸ்தானமாயும் இருப்பது அவிததையாகிற காரணத்தே கம். அதுவே ஆனந்தமயகோசம். இஷ்டவிஷயத்தைப் பார்க்கிறதினாலுண்டாகும் விருத்தி பிரிய மெனப்படும். அதை யடைவதாலுண்டாகும் விருத்தி மோத மெனப்படும்.

* ஈசுவரசரீரத்தில் ஈசுவரனது கோசங்க ளிருக்கின்றன.

ஜீவசரீரத்தில் ஜீவனது கோசங்கள் இருக்கின்றன.

கோசமன்பது உறைக்காம.

படம் அதை யனுபவிப்பதா லுண்டாகும் விருத்தி பிரமோத மெனப்படும். இவ் விருத்திகள் ஜாக்கிரஸவ்நங்களில் புண்ணியகர்மத்தின் பலனாகும் சுகாதுபவத்திலுண்டாகின்றன. சுமுத்தியில் இவ்விருத்திகளா தமக்குத் காரணமான அஞ்ஞானத்தில் வயம்புகின்றன. இந்த அஞ்ஞானம் ஆனந்தமயகோசமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அஞ்ஞானமயகோசம் போகலதானம் சூக்ஷ்மசரீரம் போகசாதனம். பிராணமயகோசம் கிரியாசக்தியுள்ள சாரியரூபம் மனோமயம் இச்சாசக்தியுள்ள காரணரூபம். விஞ்ஞான மயம் ஞானசக்தியுள்ள காதாரூபம் ஆனந்தமயகோசம் போக்தாரூபம்.

* 1. சமஷ்டி அஞ்ஞானரூபமாயை ஈசுவரனது கிரியாசரீரமாம் அதாவே ஈசுவரனது ஆனந்தமயகோசமாம்.

2-4. ஜீவாகனது சூக்ஷ்மசரீரங்களின் சமஷ்டியாகிய ஹிரண்யகர்ப்பன் ஈசுவரனுடைய சூக்ஷ்மசரீரமாம் இதில் (1) விஞ்ஞானமய (2) மனோமய (3) பிராணமய வடிவ ஈசுவரனது மூன்று கோசங்களு மிருக்கின்றன அவற்றில்,

(1) திக்குப்பாலகாதா ராயு சூரியன் வருணன் அசுவினி சுமாராகன் என்னும் ஐவருமான ஈசுவரனுடைய பஞ்ச ஞானோத்திரியங்களும், சமஷ்டி புத்தியாகிய மகத்தவடிவ அவலது சாவுபுக்ஞாநகும் அபிமானியாகிய பிரஹ்மாவடிவ ஈசுவரனுடைய புத்தியும் சேர்ந்து ஈசுவரனுடைய விந்நாசமயகோச மாகின்றது.

(2) மேற்சொல்லிய சகோதகிர முதலிபவற்றின் அகிஷ்டான தேவதைவடிவ ஐந்த ஈசுவரனது ஞானோத்திரியங்களும் சமஷ்டிமனவடிவ அக்ஷகாரமபம் அல்லது எல்லோர் மனத்தின் அபிமானி சக்திரமயமெனலும் ஈசுவரனது மனமுஞ்சேர்ந்து ஈசுவரனுடைய மனோமயகோச மாகின்றது.

(3) அககினி இத்திரன் உபேத்திரன் பிரஜாபதி யமன என்னும் ஐந்து ஈசுவரனுடைய கர்மோத்திரியங்களும், சமஷ்டிப்பிராணமும் அவலது வாயுவின் அபிமான தேவதைவடிவ ஈசுவரனது பிராணனுஞ்சேர்ந்து ஈசுவரனுடைய பிராணமயகோச மாகின்றது.

5. சமஷ்டி ஸ்தூல சிருஷ்டியாகிய விராட்டு ஈசுவரனுடைய ஸ்தூலசரீரமாம். அது ஈசுவரனுடைய அன்னமயகோசமாம்.

ஜீவனது சரீரத்தில் ஜீவனது கோசங்க ளிருக்கின்றன அவை கோசகார மென்னும் கிருமியின் முள்ளிறுற கட்டப்பட்ட கூடாகிய கோசத்தைப்போல ஜீவனது திருஷ்டியினால் அதன் நிறுவடிவப் பிரத்தியகாதமாவை மறைப்பனவாகின்றன. அந்நிலைமே ஈசுவரனது சரீரத்திலுள்ள ஈசுவரனது கோசங்கள ஈசுவரனது திருஷ்டியினால் அவ்விசனது நிறுவடிவப் பிரஹ்மத்தை மறைப்பனவாகா ஆனால் ஜீவனது திருஷ்டியினால் பிரஹ்மத்தை மறைப்பனவாம் ஆதலால் ஜீவனுக்கு வ்யூஷ்டி பஞ்சகோசங்களினின்றும் எப்படிப் பிரத்தியகாதமாவை வேறுபிரித்ததல் காததவவியமோ, அப்படிச சமஷ்டி கோசங்களினின்றும் பிரஹ்மத்தை வேறுபிரித்தலும் ஜீவனுக்கே காததவவியமாம். ஈசுவரனுக்கு ஆவரண மின்மையால் நித்தியமுத்தன யிருத்தலால் காததவவியம் ஒன்றுமில்லை.

உறைபோல் பஞ்சகோசங்கள் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை மறைத்து, லால் அன்னமயாதிகள் கோசங்க ளெனப்படுகின்றன. அநேக மந்தபுத்தியுள்ளவர்கள் பஞ்சகோசங்களிலுள்ள அநாதம் பகார்த்தங்களின் ஒன்றை ஆத்மாவாக நினைத்து முக்கிய சாக்ஷிபாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தினின்மேல் கிருகர் (வேற்றுமைப பாரவையினர்) களாகவே யிருக்கிறார்கள். ஆதலால் அன்னமயாதிகள் ஆத்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கின்றன.

261. விரோசன சித்தாந்தம் (அன்னமயகோசம் ஆத்மா.)

அங்குச சில பாமரர்களாகிய விரோசன மதத்தை யனுசரித்தவர்கள் ஸ்தூல சரீரவடிவ அன்னமயகோசத்தையே ஆதமாவென்கிறார்கள். அவர்கள் சித்தாந்தத்திற்கு இவ்வாறு யுகதி சொல்லுகிறார்கள் —

1. எதில நான் என்னும் புத்தி யுண்டாகிறதோ அது ஆத்மா. அந்த நான் என்னும் புத்தி ஸ்தூலசரீரத்தி லுண்டாகிறது.

(1) “நான் மனுஷ்யன், நான் பிராமணன்” என்னும் உணர்ச்சி எல்லோருக்கும் உண்டாகின்றது.

(2) மனுஷ்யத்தன்மை பிராமணத்தன்மைகள் ஸ்தூலசரீரத்திற்குள்ளிருக்கின்றன. ஆதலால் ஸ்தூலசரீரம் நான் என்னும் புத்திக்கு விஷயமாக லால் ஆதமாவாம்.

2. அல்லது எதில முக்கியமான பிரிதி (உணர்ச்சி) யுண்டாகிறதோ அது ஆத்மா.

(1) ஸ்திரீ புத்திரன் தனம் பசு முதலியன ஸ்தூலசரீரத்துக்கு உபயோகப்படுமாயின அவற்றில் பிரிதி யுண்டாகிறது.

(2) ஸ்தூலசரீரத்திற்கு உபயோக மாகாவிடின் பிரிதி யுண்டாகிற் திலலை.

எதன் நிமித்தமாக அன்னிய பதார்த்தங்களில் பிரிதியுண்டாகிறதோ, அந்த ஸ்தூலசரீரத்திலேயே முக்கியமான பிரிதி யிருக்கிறது. ஆகையால் ஸ்தூலசரீரமே ஆதமாவாம். அதனை வஸ்திதம் பூஷணம் அஞ்சனம் மஞ்சனம் நாணுதித போஜனங்கள் முதலியவற்றால் சிங்காரிததுப் பேரஷித்தலே பரமபுருஷார்த்தமாம். இது அசுரஸ்வாமியாகிய * விரோசனா சித்தாந்தம்.

* சேகாத்மவாதி மதம்:—சாந்வாகமத்தையதுரித்தவர்கள் வாயு முதலிய காது, பூதங்களின் சங்காதவடிவ அல்லது வித்தபூதங்களின் சங்காதவடிவ தேகத்தை ஆத்மாவெனக்கொண்டு அதற்கு இந்த யுகதிகளைச் சொல்லுகிறார்கள்:—[1] நான் என்னும் புத்திக்கு விஷயமாகவு ஆத்மா. “நான் மனுஷ்யன்; ஸ்தூலமாயிருக்கிறேன்; மெலித்திருக்கிறேன்; நான் பிராமணன்” என்றல் முதலிய அநுபவத்தினால் மனுஷ்யத்தன்மை முதலிய தர்மவிசிஷ்ட ஸ்தூலதேகமே நான் என்னும் உணர்ச்சிக்கு விஷயமாகிறது. ஆதலால்

262. இந்திரிய ஆத்மவாதியின் மதம் (இந்திரியம் ஆத்மா).

வேறு சிலர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்:—ஸ்தூலசரீரம். ஆத்மாவன்று.

ஆனால்,

லால் தேகம் ஆத்மா [2] அல்லது பரம்பரீரீதிகு விஷயமாவது எதுவோ அது ஆத்மாவாம் இந்தத் தேகத்திற்கு உபகாரஞ்செய்தலாகிய நிமித்தத்தால் ஸ்திரீ புத்திர தனூதிகளும் பிரியமாகக் காணப்படுகின்றனான அந்தத் தேகமே பரம்பரீரீதிக்கு விஷயமாகிறது. ஆதலால் பரம்பரீரீதிக் விஷயமாகவேனனும் லக்ஷணத்தினாலும் ஸ்தூலதேகமே ஆத்மாவாம் [3] அந்தத் தேகத்தை யலங்கரித்தல் போஷித்தல் முதலியவற்றாலுண்டாகிய போகமே பாம்புருஷார்த்தம் [4] மரணமே மோக்ஷமாம் [5] பிரத்தியக்ஷம் ஒன்றே பிரமாணமாம்; மற்றவை அபிரமாணமாமென்னும் இச்சாவாகமதம் அசங்கதமாம் ஏனெனில், [1] “காண பாக்கிறேன், கேட்கிறேன், பேசுகிறேன்” என்றல் முதலிய கிரமத்தால் இந்திரியமும் நான் எனனும் உணர்ச்சிக்கு விஷயமாகக் காணப்படுகின்றது [2] “என்னுடைய தேகம் ஸ்தூலமாயிருக்கிறது அல்லது மெலிவாயிருக்கிறது” என்றல் முதலிய கிரமத்தால் தேகத்தில் மமதையின் விஷயமும் காணப்படுகிறது. மமதைக்கு விஷயமாவது அசுதைக்கு விஷயமாகாது. இதனால் ஸ்தூலதேகத்தில், யான் எனனும் உணர்ச்சியின் விப்பிசாரம் (பிறப்புச்சி) இருக்கிறது. ஆதலால் தேகம் ஆத்மாவன்று [3] ஸ்திரீ புத்திர தனமுதலியவற்றைவிடத் தேகத்தில் அதிகப்பிரீதி தோன்றவதுபோல தேகத்தினால் இந்திரியங்களில் அதிகப்பிரீதி காணப்படுகிறது ஆகையால் ஸ்தூலதேகம் எல்லாவற்றிலும் அதிகப் பிரீதிக்கு விஷயமன்று. இதனாலும் ஸ்தூலதேகம் ஆத்மாவன்று [4] தேகமே ஆத்மாவாம், ஜடமான பூகங்களின் சங்கதத்தில் தேகத்தன்மை யினமையினாலும் ஆத்மாவன்று [5] பாசுருசுக்ஷணமபுருடன கூடிய தாமபுலத்தில் சிகப்புடாணத்தைக் கொடுக்குஞ் சுகதியிருப்பதுபோல பூதசமுதாயமான தேகத்தில் ஞானசுகதியிருக்கிறதென்பது பொருந்தாது ஏனெனின் அவ்வாறு பூதசமுதாயமான தேகத்தில் தேகநியிருத்தால் பூதசமுதாயவடிவகடத்திலும் தேகத்தன்மை யுண்டாதல் வேண்டும், உண்டாகிறதில்லை [6] சுழுத்தி, மூர்ச்சை, மரணமுதலிய அவஸ்தைகளில் கடம்போல தேகமும் ஜடமாயிருக்கிறது. இது எல்லோருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே ஆகையால் ஜடதேகம் ஆத்மாவாகாது. [7] தேகமே ஆத்மாவானால் பாலசரீரத்துக்குப் பின்னமான பெளவனசரீரத்தில் “அவனே நான்” எனனும் பிரத்தியயிருளுகு புண்டாகலாகாது அதுவோ உண்டாகின்றது. இதனாலும் தேகம் ஆத்மாவன்று [8] சரீரத்துக்கு ஜனம் மாணூதிகளிருத்தலால் ஜன்மத்தக்கு முன்னும் மாணததுக்குப் பின்னும் சரீரமில்லை, ஆனால் ஆத்மா இருக்கிறது ஆத்மா இல்லையெனின் சிருத்தாசம (செய்தது அநுபவமின்றிக் கெடுதல்) அகிருதாப்பியாகமம் (செய்யாதது அநுபவத்திற்கு வருதல்) எனனும் தோஷங்கள் கேரீமும் இதனாலும் தேகம் ஆத்மாவன்று. [9] தேகத்தை யலங்கரித்தல் போஷித்தல் முதலிய போகங்களே புருஷார்த்தமென்பது பொருந்தாது ஏனெனின் இச்சைக்கு விஷயமாவது புருஷார்த்த மென்பபொருள் சுகப்பிராபதியிலும் துககரீவிருத்தியிலும் எல்லோருக்கும் இச்சையிருத்தலால் அவை புருஷார்த்தமாம் எல்லாச் சுகங்களையும்விட அதிக சுகமும் அததிரித துககரீவிருத்தியும் பரம்புருஷார்த்த மென்பபொருள். இவை மோக்ஷத்தி லிருக்கின்றன. போகங்களில் தோஷயிருத்தலால் அவை பரம்புருஷார்த்தமாகா. [10] தேகமே ஆத்மாவானால் மாணததுக்குப் பிறகு தேகம் தகிகப்பட்டுப்போவதால் தேகவடிவ ஆத்மாவை யல்லாமையால் மாணம் மோக்ஷமென்பது செல்லுதன்மாதிரிமாம்; மோக்ஷத்துக்கு இடமில்லை; பிரலாபம் (பித்தம் முதல்) மாதிரிநான்

1. ஸ்தூல சரீரத்தில் எது இருத்தலால் ஜீவனவியவகார முண்டாகிற்றோ, எது இல்லாவிட்டால் மாணவியவகார முண்டாகிற்றோ, அந்த ஆத்மா ஸ்தூல சரீரத்தினும் வேறும். ஜீவனமும் மாணமும் இந்திரியங்களின் அதிணமா யிருக்கின்றன. சரீரத்தில் இந்திரிய முள்ளவகாரத்தில் ஜீவன முண்டு. இந்திரியங்களில் ஏதேனுமொன்று இல்லாவிட்டால் அப்போது மாணம் சொல்லப்படுகிறது.

2. “நான் பார்க்கிறேன் பேசுகிறேன் கேட்கிறேன்” என்றிவ்வாறு “நான்” என்னும் புத்தி இந்திரியத்தி லிருக்கிறது.

ஆகையால் * இந்திரியமே ஆத்மாவாம்.

263. இரணியகர்ப்பனை உபாசிப்பவர் மதம்

(பிராணன் ஆத்மா)

ஹிரண்யகர்ப்பவுபாஸகர் பிராணனை ஆத்மாவென்று சொல்லுகிறார்கள். அதில் இந்த யுக்தியைக் கூறுகின்றார்கள்.

1. மாணசமயத்தில் முர்ச்சையுண்டானால் அப்போது சமீபத்திலிருக்கப்பட்ட அவன் சம்பந்திகளாகிய புத்திராதிகள் பிராணனிருந்தால் ஜீவித்திருப்பதாயும் பிராணனில்லாவிட்டால் இறந்துபோய்விட்டதாயும் அறிகிறார்கள்.

2. அல்லது சரீரத்தில் நேத்திரேந்திரியம் இல்லாவிடின் குருட்டுச் சரீரம் இருக்கிறது. அப்படியே சுரோத்திரேந்திரியமினிச் செவியா யிருக்கிறது. வார்க்கின்றி ஊமையாயிருக்கிறது. இவ்வாறு இந்திரியங்களின் வியாபாரமில்லாமலும் சரீரம் சிலைதேயிருக்கிறது. பிராணன் இல்லாமற்போனால் தேகம் அந்தக்ஷணமே மயானம்போல அமங்கலமும் பயங்கரமுமாய் விழுகிறது.

மிஞ்சுகிறது. [1] உண்ணப்படாத உணவில் திருப்திக்கு ஏதுவாந்தன்மை அதுமானப் பிரமாணத்தால் சித்தித்தலாலும் பரதேசத்தில் இறந்த பிதாவின்மாணம் சப்தப்பிரமாணத்தினால் சித்தித்தலாலும் இவைமுதலிய வேறு பிரமாணங்களாலும் வியவகாரஞ் சித்தித்தலால் பிரததியுபப்பிரமாணம் ஒன்றினையே அங்கேரித்தல் ஹடமாத்திரமாம். இவ்வாற்றால் தேகாதமவாதி சார்வாகர்மதம் அசங்கதமாம்

* சார்வாகரின் ஏகதேசியாகிய இந்திரியாத்மவாதிகளின் மதம் அசங்கதமாம். ஏனெனின் [1] எது இல்லாவிட்டால் சரீரமிருக்கமாட்டாதோ அது ஆத்மா. கண் முதலிய ஒவ்வொரு இந்திரியமும் நாசமாகியும் குருடி செவிலி முதலியனவாய்ச் சரீரமிருக்கிறது. ஆதலால் இந்திரியம் ஆத்மாவன்று. [2] நான் பார்க்கிறேன் கேட்கிறேன் என்றிவ்வாறு நான் என்னும் உணர்ச்சிக்கு இந்திரியம் விஷயமாகுதலால் இந்திரியமே ஆத்மாவாம் என்று இந்திரியாத்மவாதி சொல்வது சரியன்று. ஏனெனின் “கேத்திரமுடையவனாகிய நான் பார்க்கிறேன்” என்பது பூருஷனுக்கு அபிப்பிராயம்; கேத்திரமாகிய நான் பார்க்கிறேன் என்பது அபிப்பிராயமன்று. ஆகையால் இந்த நான் என்னு முணர்ச்சிக்கு விஷயம் இந்திரியத்தினும் வேறாகச் சித்திக்கிறது; இந்திரியமன்று. என்

3. “நான் பார்க்கிறேன், கேட்கிறேன்” என்று முணர்ச்சியினாலும் இந்திரியங்களுக்கு வேரூய் ஆத்மா இருப்பதாகச் சித்திக்கிறது. ஏனெனின், “நேத்திரஸ்வரூபமான நான் பார்க்கிறேன், சிவனரூபமான நான் கேட்கிறேன்” என்று பிரதிதியுண்டாயின் இரணியமே ஆத்மாவாதல் சித்திக்கும். ஆனால் “நேத்திரமுடைய நான் பார்க்கிறேன், காதுடைய நான் கேட்கிறேன்” என்று பிரதிதிபுகிறது.

ஆதலால் இரணியத்துக்கு வேராவே ஆத்மா இருக்கிறது.

4. சுமுதத்தியல் சகல இரணியங்களும் இல்லை. அநாஸனமாயினும் பிராணனிருத்தலால் ஜீவனஸிவஸகர முண்டாகிறது. ஆகையால் ஜீவிதத்தாலும் மரித்தாலும் இரணியங்களின் அபின்மனம்; ஆனால் ஸ்தூலசரீரமும் பிராணனும் பிரிதலை மாணமென்பது. ஆகையால் ஜீவனமாணங்கள் பிராணநீனமாயிருக்கின்றன. அந்தப் பிராணனே * ஆத்மாவாம்.

பார்வை மந்தமாயிருக்கிறது என் வாகருத தெளிவாயிருக்கிறதென்று இரணியம் மமதைக்கும் விஷயமாதல் காணப்படுதலால் நான் எனனும் உணர்ச்சிக்கு விஷயமாதல் பிறழுகின்றது ஆகையால் இரணியம் ஆத்மாவன்று [3] எவன் எதையறிகிறானோ அவன் அதனினும் கடத்தைப் பாப்பவனைப்போல வேராயிருக்கிறான் என்னும் நியமத்தால் இரணியங்களின் மந்தத்தன்மை தீக்ஷணத்தன்மைகளை யறிநிற ஆத்மா அவற்றின் (இரணியத்துக்கு) வேறெனச் சித்திக்கிறது [4] மனத்திரு வியாகூலத்தன்மை முதலியன உண்டாகியகாலத்துச் சிவவணமுதலிய தத்தம் வியாபாரம் சித்தியாமையால் இரணியங்களின் ஜடத்தன்மை யறுபவசித்தமாம் ஆதலால் ஜடமாயிருத்தலாலும் இரணியம் ஆத்மாவன்று. [5] இவ்வாற்றிருக்க ஹடமாய் இரணியமே சேதனம் என்று சொல்லும் வாதியை இது கேட்கவேண்டுமே ஒரே இரணியம் சேதனமா? இரணியங்களைல்லாஞ் சேர்ந்தது சேதனமா? அல்லது எல்லா இரணியமும் தனித்தனியே சேதனமா? இவை மூன்று விசிற்பங்கள். அவற்றுள் முதற்பகும் ஒவ்வாது ஏனெனின், எந்த இரணியத்தைச் சேதனமாகச் சொல்லுகிறோமோ அது இல்லாவிடினும் ஞானமும் ஜீவனமும் காணப்படுகின்றன ஆகையால் ஒரே இரணியம் சேதனமன்று இரண்டாவது பகும் பொருந்தாது. ஒரிரணியம் நஷ்டமாயின் சுமுதாயத்திற்கு ஹானி வந்துவிடுகிறது. அதனால் ஞானமும், ஜீவனமும் இருக்கலாகாது; அதுவோ இருக்கிறது. ஆதலால் இரணியங்களின் சுமுதாயமும் சேதனமன்று மூன்றாவது பகும் பொருந்தாது. ஒவ்வோரிரணியமும் தனித்தனியே ஆத்மாவானால் ஒரு சரீரத்தில் பத்து சேதனமாகிய ஆத்மாக்களிருக்கவேண்டும். அவ்வெல்லாவற்றின் தனித்தனி இச்சையினால் ஒரு வாழை மரத்திற் கட்டப்பட்ட பத்து யானைகளால் அந்த வாழை பங்கப்படுவதுபோலத் தேகம் பங்கமாய்விடும். ஆகையால் எல்லா இரணியமும் தனித்தனியே சேதனமன்று. இவ்விதத்தால் இரணியம் அசேதனமாயிருத்தலால் ஆத்மாவன்று [6] சுருதியிற் சொல்லிய இரணியஸம்வாதம் இரணிய அபிமானி தேவதைகளுடையதாம்; இதனாலும் இரணியம் சேதனமென்பது பொருந்தவில்லை. ஆதலால் இரணியமே ஆத்மாவென்னும் வாதியின் மதம் அசங்கதமாம்.

* பிராணநீனமாவதி கண்டனம். —சமஷ்டிப் பிராணனை யுபாஸிக்கிற ஹைரண்ய கர்ப்பர்களுடைய மதமும் சரியன்று. ஏனெனின் [1] பாஹியவாயுபோல பிராணனும் வாயுவாயிருத்தலால் பிராணன் ஆத்மாவன்று; [2] பிராணன்பார்க்கப்படாத தினால் மரணம்

264. மன ஆத்மவாதிமதம் (மனம் ஆத்மா).

வேறுசிலர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்:—

1. பிராணன் ஜடப்? ஆகையால் அது கடம்போல அனாத்வாம்.
 2. பந்தமோக்ஷங்கள் மனத்தின் ஆதினமா பிருக்கின்றன.
 - (1) விஷயத்தில் ஆஸக்தியையடைந்த மனம் பந்தத்துக்கு ஹேது.
 - (2) விஷயவாசனையின்றிய மனம் மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாம்.
 3. மனச் சம்பந்தத்தினாலேயே இரத்திரியம் ஞானத்துக்கு ஹேதுவாம்.
- மனதின் சம்பந்தமின்றி இரத்திரியத்தால் ஞானமுண்டாகிறதில்லை.

ஆகையால் சகல வியவகாரங்களுக்கும் மனதே ஹேதுவாம். அதவே
ஆத்மா.

[illegible]

* மன ஓட்டமவாதிமதக் கண்டனம் — நாரதபாண்டாராத் திரததை யனுசரித்தவர்கள் மனமே ஆதமாவென்று சொல்லுகிறார்கள் இது உரியன்று. ஏனெனின் (1) வாய்ச்சி, உளி முதலியவற்றைப்போல மனது காரணமாயிருந்தலால் அது ஆதமாவன்று. (2) சுழுத்தி முதலியவற்றில் சாமானியசேதனம் இருத்தலால் மனமிருந்தால் சேதன்மிருக்

285. விஞ்ஞானவாதி பெளத்தர் மதம் (புத்தி ஆத்மா).

சுண்ணிகவிஞ்ஞானவாதி பெளத்தர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர் :—மன தின் விபாபாரம் புத்தியின் அதிமாயிருக்கிறது. ஏனெனின் புத்தியின் ஆகாரமே மனமாம். ஆதலால் சுண்ணிக விஞ்ஞானரூபபுத்தியே ஆத்மா, மனது ஆத்மாவன்று.

அவர்கள் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—

1. சகலபதார்த்தங்களும விஞ்ஞானத்தின் ஆகாரமாகவே யிருக்கின்றன.
2. அந்த விஞ்ஞானம் பிரகாசரூபம்.
3. ஒவ்வொரு சுண்ணத்திலும் விஞ்ஞான முண்டாகி நாசமடைகிறது.

முன் விஞ்ஞானத்திற்குச் சமானமான வேறு விஞ்ஞான முற்பத்தியாதலால் முன் விஞ்ஞானம் நாசமடைகிறது. அப்படியே மூன்றாவது விஞ்ஞானத்தின் உற்பத்தி, இரண்டாவது விஞ்ஞானத்தின் நாசம், நான்காவது உற்பத்தி, மூன்றாவதின் நாசம், இவ்வாறு நதியின் பிரவாகம்போல் விஞ்ஞானத்தின் தாரை தொடரதுகொண்டே யிருக்கிறது. அந்த விஞ்ஞானதாரை இருவகையாம்:—1. ஒன்று ஆலயவிஞ்ஞானதாரை; 2. மற்றொன்று பிரவிருத்தி விஞ்ஞானதாரை.

1. நான் நான் என்னும் விஞ்ஞானதாரையை ஆலயவிஞ்ஞானதாரை யென்பர். அதனையே புத்தியென்பர்.

கிறது மனமில்லாவிட்டால் சேதனமில்லையென்னும் அவயவவெதிரோக்களுக்குப் பங்கும் வருதலால் மனம் சேதனமன்று. ஆனால் ஜடமாம்: ஆகையால் அது ஆத்மாவன்று. அ) என் மனது வேறிடத்திற் போயிருந்தது, இப்போது வந்துவிட்டது என்று சொல்லுவதினால் மனது மமதைக்கு விஷயமாதலால் அகந்தைக்கு விஷயமாகிறதில்லை ஆதலால் மனதின் ஸ்திரத்தன்மையையும் அஸ்திரத்தன்மையையும் அறிகிற ஆத்மா மனத்தினும் வேறாகச் சித்திக்கிறது (4) சேதனத்தின் ஆபாஸததுடன் கூடியதாயிருத்தலால் மனது போக்தாவாயிருக்கிறது; சுவதந்திரமாயில்லை. ஆகையால் போக்தாவாதற்றன்மையினாலும் மனம் ஆத்மாவன்று. (5) “மனிதனுடைய பங்கமோகூங்களுக்குக் காரணம் மனதே. விஷயத்தில் ஆஸகதியடைந்த மனது பந்தத்தின்பொருட்டாம். நிர்விஷயமான (வாசனையின்றியதான) மனதுமோகூத்தின்பொருட்டாம்” என்னும் சுருதி மனம் ஞானப்பிராப்தியாயிலாக மனதைப் பாதித்து மோகூத்துக்குக் காரணமும், விஷய வாசனையினால் மோகூசாதனத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வாயிலாக அத்தியாசத்தினிருப்பால் பந்தத்திற்குக் காரணமுமா யிருக்கின்றது என்பதைச் சொல்லுகின்றது. மனம் ஆத்மாபவன்று சொல்லுவதில்லை ஆதலால் இந்தச் சுருதி மனது ஆத்மாவென்பதில் பிரமாணமன்று. ஆனால் பந்தத்தினது சாதனத்தினின்றும் நீங்குதலையும் மோகூசாதனத்திற் பிரவிருத்தித்தலையும் அறிவிப்பதாம். (6) மனோமயகோசமே ஆத்மாவென்று சொல்லும் சுருதிக்குத் தாற்பரியம் முன் டிப்பணியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாற்றால் மனது ஆத்மாவென்பதும் அசங்கதமாம்.

2. “இது கட்டம், இது சரீரம்” என்னும் விஞ்ஞானதாரையைப் பித விந்ந்திவிஞ்ஞானதாரை என்பர்.

ஆலயவிஞ்ஞானதாரையினின்றும் பிரவிருத்திவிஞ்ஞானதாரை உற்பத்தியாகிறது. மனதின் ஸ்வரூபமும் பிரவிருத்திவிஞ்ஞானதாரையே விருத்திகிறது; ஆதலால் ஆலயவிஞ்ஞானதாரைவடிவ புத்தியின் காரியமாம். அத்தகு புத்தியே ஆதமா.

ஆலயவிஞ்ஞானதாரையில் பிரவிருத்திவிஞ்ஞானதாரையின் பாதத்தைச் சிந்தித்தலால் நிர்விசேஷ கூணிகவிஞ்ஞானதாரையின் ஸ்திதியே அவர்கள் மதத்தில் மோகூழ்மாம்.

இவ்விதத்தால் விஞ்ஞானவாதிகள் புத்தியையே கூணிகரூபமாயும் ஸ்வயம்பிரகாசரூபமாயும் கற்பித்து ஆதமாவென்கிறார்கள்.

* விஞ்ஞானவாதீமதம் :— இது புத்தனுடைய விஷயமாகிய யோகாசாரணம். யறுசரித்தவா கூணிக விஞ்ஞான புத்தியை ஆதமா வென்பர். அது சரியன்று. ஏனெனின் (1) ரூபாதிகளின் ஞானரூபகாரியத்தகு நேத்திராதி இந்நிரியம் காண (சாதன)மாக இருப்பதுபோல் நிகசயரூப காரியத்துக்குக் காணமாக இருத்தலால் புத்தி ஆதமாவாகாது ஆனால் எல்லாப் பகாரத்தவகளையும் நிகசயஞ்செய்யும் புத்தியை அறிவதே ஆத்மாவாம். (2) ஆத்ம ஆத்மா பிரகாசவரூபத்தால் எப்போதும் பிரகாசிக்கிறது ஆதலால் பாலிய(ரூப)பாஸக(சூரியாதிப்பிரகாச)பேதம்போல் பாலியமான புத்திக்குவேறான பாஸகம் ஆத்மாவாம். தீபாங்களின் பிரகாசம் கடாதிகளின் ஆகாரத்தையடைந்து மிசிரபாயத்தா(கலப்பினால்)ப் பிரகாசிப்பதாயிருக்கிறது. என்றாலும் வாஸ்தவத்தில் வேறு சுபாவமுடையதாயிருக்கிறது அதுபோல ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மா புத்திவிருத்தியுடன் சேர்ந்து அதன் ஆகாரத்தையடைந்து கலப்பினால் பிரகாசிப்பதாயினும் உண்மையில் புத்திவிருத்திகளினும்வேறாகவும் நித்தியசுத்தமாகவுமிருக்கிறது. எந்நகம் ஒரே பிராஹ்மணன் பாடுதற்றொழிலால் பாடகனென்றும் சமயற்றொழிலால் சமையற்றாரானென்றும் சொல்லப்படுகிறான். அதுபோல அபஞ்சிகிருத்தபூதங்களின் கலப்பும் சத்துவகுணத்தினது அம்சங்களின் காரியமாகிய அந்தக்காரணம் எதுவோ அது நிகசயவடிவக் கிரியையினால் புத்தியென்றும் சங்கற்ப விகற்பக் கிரியையினால் மனமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆதலால் அகங்காரமுடைய ஆத்மவிருத்தியாகிய புத்தி இதுவெனும் வடிவ பாகியவிருத்தியாகிய மனதும் அந்தக்கரணத்தினும் வேறுகாது. இவ்வாறு பெளதிகமாதலால் தேகம் இந்நிரிய மனமென்பவற்றைப்போல புத்தி அநாத்மாவாம். (4) கடவல்லி யுபநிஷத்தின் மூன்றாவது வல்லியில் ஆத்மாவை அதிகளையும் தேகத்தை ரதமாயும் புத்தியைச் சாரதியாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதிகளையிட சாரதி வேறுதலால் புத்தி ஆத்மாவன்று (5) என்புத்தி மந்தமாயிருக்கிறது; தீவிரமாயிருக்கிறது என்பதில் மமதைக்கு விஷயமாயிருக்கிறது; (6) ஆகையால் புத்தி அகந்தைக்கு விஷயமாகமாட்டாது. (7) ஆதமா கூணிகரூபமென்று சொல்வதுஞ் சரியன்று. (1) ஆத்மா கூணிகமானால் முதல் வருஷத்தில் கடன் கொடுத்தவன் மறுவருஷத்தில் அதைக் கேட்கக்கூடாது. முதல் கூணத்திலே போஜனஞ் செய்தவன் மறுகூணத்தில் இல்லாதபடியால் போஜனத்தின் முடிவில் நான் திருப்தியடைந்தேனென்று சொல்லக்கூடாது. ஆனால் அப்படிச்சொல்வதால் ஆத்மா கூணிகரூபமன்று. (2) ஆத்மா கூணிகரூபமானால் மோகூநியித்த சாதனங்கள் வியர்த்தமாய்விடும். இதன் கண்டகம் விரிவாய் அறிய விரும்புவோர் பூஜிஞ்சலியின் சித்திரதீபத்தில் 74-வது கலோகத்தின் டிப்பணத்திற் காண்க.

186. பட்டர்மதம் (ஆந்தமயகோசமே ஆத்மா).

பூர்வமீமாம்ஸையின் வார்த்திகாராரானபட்டர் இவ்வாறு சொல்லுகிறார்: பின்னல்போல ஆத்மா கூணிகரூபமன்று. ஆனால் ஸ்வரூபமான ஆத்மா (1) ஜடரூபமாயும், (2) சேதனரூபமாயும் இருக்கிறது. அவருடைய அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—

1. சுழுத்தியிலிருந்து விழித்துக்கொண்டவன் “நான் ஜடமாகத் தூங்கினே” என்று சொல்லுகிறான். ஆதலால் ஆத்மா ஜடரூபமென்று சித்திக்கிறது.

2. விழித்தவனுக்கு ஸ்மிருதியுண்டாகிறது. அமியப்படாத பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகாது. சுழுத்தியில் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு வேறான யாதொரு ஞானசாதனமுமில்லை. ஆகையால் ஸ்மிருதிக்குக் காரணமாவது சுழுத்தியிலுள்ள ஞானமே. அது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமேயாம்.

இவ்விதமாக ஆத்மா மின்மினிப்போல் பிரகாசரூபமாயும் அப்பிரகாசரூபமாய் இருக்கிறது.

1. ஞானரூபமா யிருத்தலால் பிரகாசரூபமா யிருக்கிறது.

2. ஜடமாயிருப்பதால் அப்பிரகாசரூபமா யிருக்கிறது.

அந்தப் பிரகாசரூபமாயும் அப்பிரகாசரூபமாய் இருப்பது ஆந்தமயகோசமாம். ஏனெனின், சுழுத்தியிலுள்ள சேதனத்தின் அபாஸகிக அஞ்ஞானம் ஆந்தமயகோச மெனப்படுகிறது. அங்கு அபாஸமோ பிரகாசரூபமாயும் அஞ்ஞானம் அப்பிரகாசரூபமாயும் இருக்கின்றன. ஆதலால் பட்டமாதத்தில் * ஆந்தமயகோசமே ஆத்மாவெனச் சித்திக்கிறது.

* ஆத்மாவை ஜடசேதனமான இரண்டுவடிவமாகச் சொல்லும் பட்டர்மதம் அசங்கதமாம் ஏனெனின், இருளொளி என்பதுபோலும் இம்மனிதன் கடமென்பதுபோலும் ஒரு வஸுதவில் ஜடசேதனங்களாகிய இரண்டுவடிவம் விருத்தமாம் இரண்டு அம்சம் அவகேரிக்கினும் ஜட அம்சம் கோசரூபம் சேதனம் அகோசரூபமாம் இரண்டு) சங்கரம் அதுபவகோசமன்று, ஒரே ஆத்மாவில் இந்த விலக்ஷணத்தன்மை சம்பவியுது. ஒரே தண்டத்தைப் பாப்பதினால் தண்டியென்பதில்லை. தண்டத்தையும் புருஷத்தையும் பாததலால் தண்டியென்பா அவ்வாறு ஒரே ஜடாமசத்தின் ஞானதலால் இரண்டு வடிவமான ஆத்மா சித்திக்கிறதில்லை சேதன அம்சத்தையும் அதுபவகோசரமெனக்கொள்ளின் அது ஜடமும் சுறப்தமும்மாம். மேலும் ஹடமாய் இரண்டு அம்சங்களையும் அவகேரிக்கின் பட்டமதஸ்தரை இதுகேட்பாம்—ஆத்மாவின் ஜடசேதனமான இரண்டம்சங்களுக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்கிறது? சமயோகமா? தாதாதியமா? விஷய விஷயித்தன்மையா? முதற்பக்கத்தில் அறித்தியமான இரண்டு திரவியங்களுக்கே சையோகசம்பந்த மிருத்தல் நியமமாகலின் ஆத்மா அறித்தியமாகும் இரண்டாஃது பகூத்தில் சிதஜடமான இரண்டு அம்சங்களும் ஒரு ஸ்வரூபமா யிருத்தலால் சித்தம்சம் ஜடமுகும்; ஜடமசம் சித்தாகும் மூன்றாவது பகூத்தில் கடம்போல் இரண்டு அம்சங்களும் அநாதமாவாகும். சுருதியில் ஆத்மா விஞ்ஞானகனமென்று சொல்லியிருத்தலால் ஆத்மாவின் பாகிபாகம் ஜடமென்பதில் பிரமாணமில்லை. ஆத்மாவின் ஜடத்தன்மையைச் சம்பாதிக்கும் எந்தஸமிருதி சொல்லப்பட்டதோ அது சுழுத்தியிலுள்ள அஞ்ஞானத்தையே விஷயஞ்செய்கிறது; ஆத்மாவின் ஜடத்தன்மையை விஷயஞ்செய்கிறதில்லை. இவ்வாற்றால் ஆத்மாவிற்கு ஜடசேதனமென்னும் இரண்டுவடிவம் அசங்கதமாம்.

267. மாத்தியமிக பெளத்தர்மதம் (ஆநந்தமயகோசம் ஆத்மா).

சூனியவாதி பெளத்தர்கள் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்:—ஆத்மா பிரம்மம். ஆதலால் ஒரே ஆத்மாவுக்குப் பிரகாசரூபமும் அப்பிரகாசரூபமும் சொல்லுதல் பொருந்தாது. மின்மினியின் ஒர்ச்சம் பிரகாசமாயும் மற்றொரு சம அப்பிரகாசமாய் மிருக்கிறது. அதுபோல அம்சமில்லாத ஆத்மாவை இரண்டு ரூபங்களைச் சொல்லுதல் அயுத்தமாம். ஆதலால்,

1. இரண்டு ரூபங்கள் சித்தித்தற்பொருட்டு ஆத்மாவை அம்சமுடையதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

2. அம்சமுடைய பதார்த்தங்களாகிய கடாதிகள் உற்பத்தி நாசமுடையனவாயிருக்கின்றன. அதுபோல ஆதமாவும் அம்சமுடையதாயிருத்தலால் உற்பத்தி நாசமுடையதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

1. உற்பத்தி நாசங்களுடையதான பதார்த்தம் உற்பத்திக்கு முன்னும் நாசத்துக்குப் பின்னும் அசத்தாம். ஆகியநகங்களில்* அசத்தாயிருப்பது எதுவோ அது மத்தியிலும் சத்தாயிராது ஆனால் மத்தியிலும் அசத்தாகவே யிருக்கும். ஆகையால் ஆத்மா அசத்நுபமாம்.

2. அங்ஙனமே ஆத்மாவுக்கு வேறான சகலபதார்த்தங்களும் உற்பத்தி நாசமுடையனவாம். ஆதலால் அசத்நுபமாம்

இவ்விதத்தால் ஆதமாவும் அநாதமாக்களுமான சகல வஸ்துக்களும் அசத்நுபமாயிருத்தலால் சூனியமே பரமதத்துவமாம். இது துன்னியவாதி யாகிய மாத்தியமிக பெளத்தனது மதம்.

அவர்களும் அஞ்ஞானரூப ஆனந்தமயகோசத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறார்கள். ஏனெனின், அஞ்ஞானம் மூன்றுவிதமாய் விளங்குகிறது —

1. அத்வைத சாஸ்திரத்தின் ஸம்ஸ்காரமில்லாத முடாகளுக்கோ ஜகத் ரூப பரிணாமத்தை யடைந்த அஞ்ஞானம் சத்திபமாய்த் தோன்றுகின்றது.

2. அத்வைத சாஸ்திரானுசாரமான யுகதியில் சிபுணாகளாகிய பண்டிதர்களுக்கு அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமான ஜகதும் சதசதனுக்கு விலக்ஷணமான அநீர்வசனியரூபமாய் விளங்குகின்றன

3. ஞானநிஷ்டையையடைந்த ஜீவன்முககவித்துவானுக்குக் காரிய சகிதமான அஞ்ஞானம் துசசவடிவமாகத் தோறுகிறது.

தூச்சம், அசத்து, துன்யம் என்னும் இம்முன்றும் ஒரே அர்த்தத்தைத் தருகின்றன.

இவ்விதமாக ஜீவன்முக்தர்களுக்குத் துசசவடிவமாகத் தோற்றும் அஞ்ஞானத்தில் மோகமடைந்த சூன்யவாதி பரம்புருஷாததகதை அழிகிற நிலை. ஆனால் துசசவடிவ* ஆனந்தமயகோசத்தினையே ஆத்மா வென்பர்.

* எல்லாம் சூன்யம், சூன்யமே பரமதத்துவம், சுழுதகியிலுள்ள அஞ்ஞானரூப ஆனந்தமயகோசமே ஆத்மா என்னும் இம்மதம் சரியன்று. ஏனெனின், சூன்யம் சாக்ஷி

பிரபாகர நெய்யாய்காமதம் (ஆநந்தமயகோசம் ஆத்மா). ஆவநிபமாஸையின் ஏகதேயோகிய பிரபாகரமும் நெய்யாய்கரமும் இவ்வுருபமாயினர்.— ஆத்மா சூனியரூபமன்று, ஏனெனின் ஆத்மாவைச் சூனியரூபமாகக் கொள்ளும் அவனை இது கேட்பாம்:— 1. சூன்யரூபத்தை அதுபவித்திருக்கிறாயா? 2. இல்லையா?

1. சூனியத்தை அதுபவித்ததாகச் சொல்லும்பகூத்தில் எதனால் சூனியம் அதுபவிக்கப்படுகிறதோ அந்த ஆத்மா சூன்யத்துக்கு விலகூணமென்று சித்திக்கிறது.

2. சூனியத்தை அதுபவிக்கவில்லைபெனின் சூனியமில்லை யென்பது சித்திக்கிறது.

இவ்விதத்தால் சூனியத்துக்கு விலகூணமானது ஆத்மாவாம்.

1. அதில் மனதின் ஸையோகத்தினால் ஞானமுண்டாகிறது.

2. அந்த ஞானகுணத்தால் ஆத்மா சேதன மெனப்படுகிறது.

3. ஸ்வரூபமாக ஆத்மா ஜடமாம்.

4. அவ்வாறு சுகம், துக்கம், இசை, துவேஷம், பிரயத்தனம், தர்மம், அதர்மம் முதலிய குணங்கள் ஆத்மாவி லிருக்கின்றன.

அவர்கள் மதத்திலும் ஆநந்தமயகோசமே ஆத்மாவாம்.

விஞ்ஞானமயகோசத்திலுள்ள புத்தி ஆத்மாவின் ஞானகுண மெனப்படுகின்றது. ஏனெனின் ஆநந்தமயகோசத்தில் சேதனம் கூடமாயிருக்கிறது; விவேகமில்லாதவனுக்குத் தோற்றுக்கறதில்லை பிரபாகர நெய்யாய்கர்கள் சமுத்தியில் ஆத்மாவை ஞானமில்லாததாக நினைத்து ஸ்வரூபமாக ஜடமென்கிறார்கள். ஆகையால் கூடசேதனத்தைபுடைசி ஆநந்தமயகோசத்திலேயே அவர்களுக்கு ஆதம்பிராநதி யிருக்கிறது.

கூதமாயிருக்கிறதா? அல்லது சாக்ஷிகூதமாயிருக்கிறதா? அல்லது ஸவப்பிரகாசமா? என்றுமுன்றுவகற்ப முண்டாகிறது அவற்றுள் முதற்பகூதத்தைக் கூறின், சூனியத்தின் சூக்ஷ்மி எதுவோ அது சூனியத்துக்கு வேறுனதெனச் சித்திக்கும். இரண்டாவது பகூதத்தைக் கூறின், சாக்ஷிகூதசூனியமே சித்தியாது. மூன்றாவது பகூதத்தைக் கூறின், ஸவப்பிரகாசத்தன்மையால் நம்மால் விரும்பப்பட்ட பிரஹ்மமே சூனியமெனனும் வேறு பெயரால் சித்தித்தலால் சூனியமென்பது சித்திக்கவில்லை.

“இந்த ஜகத்து முன் அசத்தாகவே இருந்தது” என்னும் சாந்தோக்ய சுருதியின் ஷாங்கியம் முன்பின் விரோதத்தால் சூனியத்தைப் பிரதிபாதித்தலில் இல்லை. ஆனால் நெய்யாய்கர் வைசேஷிகர் பெளத்தர் முதலிய வாதிகள் பிராகபாவ முதலியவற்றை ஜகத்திற்குக் காரணமாகக் கொள்ளுகின்றனர். அவற்றை யறுவதித்த அவ்விபரீதக்கொள்வகையை நிவர்த்திப்பதிலேயே முற்கூறிய சுருதிக்குத் தாற்பரியமாம். இவ்வாற்றால் சூனியவாதியின் மதம் அசங்கதமாம்.

கோவர்பஞ்சகோசம் அவர் சொருபத்தை மறைத்தல். 269

அன்றியும் ஆத்மஸ்வரூபமான நித்தியஞானத்தை ஜீவனிதத்துக்கொள்ளவில்லை; ஆனால் அநித்தியஞானமென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த அநித்தியஞானம் சித்தார்த்தத்தில் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியாகிய பித்திரூபமாயிருக்கிறது. இவ்விதத்தால் பிரபாகர ரைபாயிக மதத்தில் ஜநந்தமயகோசம் ஜத்மாவாம். புத்தி அதன் குணமாம். அவர்கள் மதமும் நலமுடையதன்று. ஏனெனின்,

269. ஜீவனது பஞ்சகோசத்தினைப்போல ஈசுவரனது பஞ்சகோசங்களால் அவரது சொருபத்தை மறைத்தல்.

1. ஞானத்துக்கு வேறான ஜடவஸ்துக்களாகிய கடாதிகள் அநித்தியமாயிருக்கின்றன. ஆத்மாவும் ஞானஸ்வரூபமாகாவிடின், கடாதிகள்போல் ஜடமாய் அநித்தியமாய்விடும்.

2. ஆத்மா அநித்தியமானால் மோகத்தின்பொருட்டான சாதனங்கள் நிஷ்பிரயோசனமாய்விடும்.

இவ்விதத்தால் வேதாந்தவாக்கியத்தில் விசுவாசமில்லாத அநேக பகிர்முக புருஷர்கள் பஞ்சகோசங்களிலேயே ஒன்றை ஆத்மாவாகக்கொண்டு முக்கியமான ஆத்மஸ்வரூபமான சாக்ஷியை அறிகிறதில்லை. ஆதலால் அன்னமயாதி கோசங்கள் ஆத்மாவை மறைத்தலால் கோசங்க ளெனப்படுகின்றன.

ஜீவனது பஞ்சகோசங்கள் ஜீவனது யதாரதஸ்வரூபமான சாக்ஷியை மறைப்பதுபோல ஈசுவரனது சமஷ்டி பஞ்சகோசங்களும் ஈசுவரனது யதார்த்த ஸ்வரூபத்தை மறைக்கின்றன. ஏனெனின் ஈசுவரனுடைய யதார்த்தஸ்வரூபமோ தத்தவஸ்துவிதமாய் அநிதவிடும்,

1. சிலர் மாயாரூப ஆநந்தமயகோசத்துடன் கூடிய அந்தரியாமியாகிய தத்தவாச்சியத்தைப் பரமதத்துவமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

2. அவ்வாறே ஹிரண்யகாபன், வைசுவாதன், விஷ்ணு, பிரமா, சிவன், கணேசன்; தேவி, சூரியன் முதலாக வாள், குதூலம், அரசு, எருக்கு, மூங்கில்பரியந்தமான பதார்த்தங்களில் பரமாத்ம பரோந்தியை யடைகிறார்கள்.

* பிரபாகரர் நையாயிகர் மதம் — சுமுகத்தியில் ஞானமில்லாதிருத்தலால் ஆத்மா ஜடமெயென்பது சரியன்று. ஏனெனின் “நான் சுமாய்த தூவகிணென்; ஒன்றும் ‘அறியவில்லை’ என்னும் அறுபவததால் முன் சொன்னது பாதிக்கப்பட்டுப்போகிறது. ஆத்மா ஜடமானால் சுமுகத்தியிலுள்ள ஆநந்தத்தின் விருத்தியுண்டாகலாகாது; உண்டாதலால் ஆத்மா ஜடமன்று.

† ஜீவனது கோசங்கள் ஜீவனது நிஜரூபமான பிரத்தியகாத்மாவை ஜீவனுடைய திருஷ்டிக்கு மறைப்பதுபோல் ஈசுவரனுடைய கோசங்கள் ஈசுவரனுடைய நிஜரூபத்தை ஈசுவர திருஷ்டிக்கு மறைக்கிறதில்லை ஏனெனின் ஈசுவரன் ஆவரணாபிதன். ஆகையால் சமஷ்டி பஞ்சகோசங்களினின்றும் பிரஹ்மஸ்வரூபத்தை ஜீவனே விவேகம் பண்ணவேண்டியது.

சகல பதார்த்தங்களிலுமுள்ள லக்ஷியபாகம் பரமாத்வானும் வேறன்று. அங்ஙனமாயினும் அநாதந்த உபாதிபுடன் கூடியதைப் பரமாத்மா வெனக் கொள்ளுகிறார்கள். அது அவர்களுக்குப் பிராரதியாம்.

1. பஞ்சகோசங்களால் மூடப்பட்ட ஜீவேசுவரர்களின் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தினின்றும் திரும்பிய பாவையுடையவர்களாப்த் தேகாதிகளிடத்தில ஆத்மப்பிராரதியைச் செய்து புண்ணியபாவகர்மங்களைச் செய்கிறீர்கள்.

2. அநாதரியாமிமுதல மூவகிலவரையி லுள்ளவைகளை ஈசுவரரூபமாக நினைத்து ஆராதனை செய்து சுதந்தைபாடைய இச்சுகதிருமா. உபாதிபின் ஆராதனைக்குத் தக்கபடியே பலன் சூழுகிறது. ஏனெனின், கரண சூக்ஷ்ம ஸ்தூலப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் ஈசுவரனுடைய மூன்று சரீரங்களிலும் அந் தாப்பதமாயிருக்கின்றன. அவைகளில் உபாஸனைக்குத் தக்கபடி பலனும் எல்லா வற்றிலுமே யுண்டாகிறது.

ஆனால் பிரஹ்மரூபமின்றி மோகக்ஷ முண்டாகிறதில்லை. மோகக்ஷத்தை யிச்சிக்கருவனோ விவேகத்தினால் ஜீவேசுவர ஸ்வரூபங்களைப் பஞ்சகோசங் களினின்றும் வேறுபடுத்தவேண்டிபடு.

நீஷ்டபாந்தம்:—முஞ்சமூம் * இஷ்டிகாயும் சொந்திருக்கின்றன; அவற் றை உரித்து வேறுபடுத்துவதுபோல விவேகத்தினால் ஜீவாசுவரர்களின் சொரூபத்தைப் பஞ்சகோசங்களினின்றும் வேறுபடுத்தி யறிபடுவண்டும்.

270. அந்தப் பஞ்சகோச விவேகத்தின் றன்மையைக்

காட்டுதல்.

1. சொப்பனாவஸ்தையில் ஸ்தூலரூபம் விளங்குகிறதில்லை, ஆனால் ஆத்மா விளங்குகிறது.

2 அப்படியே சுழுகதியவஸ்தையில் சூக்ஷ்மசரீரத்தின் ரூபமுண்டாகிற் தில்லை சுதத்தின் ஸ்வரூபமான ஆதமா ஸ்வயம்பிரகாசவடிவமாக விளங்கு கிறது. சுழுகதியில் சுக்ரான மில்லாதிருக்கின் “நான் சுக்ரமாயத் தூங்கினே”

* முஞ்சமென்னும் புலவிசேஷத்தின் நீண்ட இலைகளின் நடுவில் மறைந்து நிற் கின்ற தூலத்தி (பஞ்சி) னால் சூழப்பட்டிருக்கிற நீண்ட சலாகை (தண்டு) இலையை யென்றும் தூலியென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இத்தப்பல பிரதாவனத்திலுள்ள முஞ்சாடவியிற் பிரசித்தமாம்.

† ஆதமாவருசு சத்து, சித்து, ஆநந்தர், அக்ஷயம் என்னும் நான்கும் விசேஷண ங்களாம். தேகாதிகளுக்கு அசத்து, ஜடம், துக்ஷம் துவயம் என்பன விவேகணங்களாம். இவற்றில் ஆத்மாவின் சத்துசித்தரூபங்கள் தேகாதிகளின் அசத்து ஜடரூபங்களை மறைக்கின்றன. ஆகையால் தேகாதிகள் சத்துசித்தரூபங்களபோலப் பிரதிதியாகிற் றன. தேகாதிகளின் துக்ஷத்துவரூபங்கள் ஆத்மாவின் ஆநந்தரூபத்தையும் அத்துவய ரூபத்தையும் மறைக்கின்றன. அசனால ஆத்மா துக்கியாயும் துவயமாயும் பிரதி தியாகிறது. இவ்விதத்தால் ஆதமாவருசும் பஞ்சகோசங்களுக்கும் பரஸ்பர அத்தியாச மிருக்கிறது. ஆதலால் முமுக்ஷுவானவன் பஞ்சகோச விவேகனைத்தை அவசியஞ் செய்ய வேண்டும்.

னென்னும் ஸ்மிருதி விழித்தபின் உண்டாகலாகாது; அப்படி யுண்டாதலால் சுமுத்தியில் சுகத்தின் ஞானம் இருக்கிறது. அந்தச் சுகம் சுமுத்தியில் விஷயத்தா லுண்டானதன்று; ஆனால் ஆதமசொரூபமேயாம். அந்த ஆதமா ஸ்வயம்பிரகாசமா யிருக்கிறது; ஆகலால் சுகஸ்வரூபமான ஆத்மா ஸ்வயம்பிரகாசரூபத்தால் சுமுத்தியில் விளங்குகிறது.

3. நிதித்தியாசனத்தின் பலனாகிய நிர்விகற்பசமாதியவஸ்தையில் அஞ்ஞானத்தாலாகிய ஆவரணமின்றி ஆத்மா விளங்குகிறது; காரணசரீரமான அஞ்ஞானம் விளங்குகிறதில்லை.

1. இப்படி முன்றுதேகங்களும் வியபிசாரியாம். ஓவஸ்தையை விட்டு வேறோவஸ்தையில் விளங்குகிறதில்லை.

2. ஆத்மா அநுகதமாயி (உள்ளீடாயி) நுந்து சகல அவஸ்தைகளிலும் விளங்குகிறது; ஆகையால் வியாபகமாயிருக்கிறது.

இந்த விவேகத்தால் முன்று சரீரங்களுக்கும் வேறாக ஆதமாவை யறிய வேண்டியது.

1. ஸ்தூலசரீரம் அன்னமயகோசம்

2. காரணசரீரம் ஆநந்தமயகோசம்.

3-5. சூக்ச்மசரீரத்தில் பிராணமயம் மனோமயம் வித்ஞானமயம் என்னும் முன்றுகோசங்க ளிருக்கின்றன.

ஆகையால் முன்று சரீரங்களின் விவேகத்தால் பஞ்சகோசங்களின் விவேகமே யுண்டாகிறது.

* ஸ்தூலதேக விவேகம்: —ஸ்தூலதேகம் ஜனிபபதற்கு முன்னும மரிப்பதற்குப் பின்னும் ஏகமாய ஆத்மா இருப்பதனால் கடத்தினும் ஆகாசம் வேறாயிருப்பது போல் ஆத்மா ஸ்தூலதேகத்தினும் வேறாயிருக்கிறது, அவ்வியபிசாரியாயுமிருக்கிறது. கடம்போலத் தேகம் உற்பத்திக்கு முன்னும் மாணத்தகுபுப் பின்னும் இல்லாமையாலும் அநேகமாயிருத்தலாலும் ஆத்மாவினும் தேகம் வேறாயிருக்கிறது; வியபிசாரியாயுமிருக்கிறது. எது அதிகதேசத்திலும் அதிககாலத்திலும் இருக்கிறதோ அது அவ்வியபிசாரியெனப்படும். எல்லாச் சரீரங்களிலுமுள்ள ஆத்மா ஒன்றாயிருத்தலால் ஆகாசம்போல வியாபகமாயிருக்கிறது. ஆதலால் எல்லாவிடங்களிலும் அது இருக்கிறது. தேகங்களினுற்பத்திக்கு முன்னும் மாணத்தகுபுப் பின்னும் ஆத்மா இருத்தலால் அது முக்காலங்களிலும் பாதிக்கப்படாமலிருக்கிறது ஆகையால் சாவகாலமும் அது இருக்கிறது. சர்வதேசகாலங்களிலு மிருப்பதால் ஆத்மா அவ்வியபிசாரி எந்தவஸ்து சொற்பதேசத்திலும் சொற்பகாலத்திலும் இருக்கிறதோ அது வியபிசாரி யெனப்படும். கடம்போல் தேகமும் பரிசுசின்னமாய்ச் சொற்பவிடத்தி லிருக்கிறது. உற்பத்தி நாசங்களோடு கூடியிருத்தலால் அது சாவகாலத்திலு மில்லாமல் சொற்பகாலத்தி லிருக்கிறது. சொற்பதேசத்திலும் சொற்பகாலத்திலு மிருத்தலால் தேகம் வியபிசாரி ஆத்மாவும் தேகமும் முறையே அவ்வியபிசாரியையும் வியபிசாரியாயு மிருத்தலால் இரண்டறமும் பேதஞ்சித்திக்கிறது. ஆதலால் நான் ஸ்தூலதேகமல்லன்; தேகம் என்னுடையகன்று; ஆனால் பஞ்சமகாபூதங்களுடையது. நான் ஸ்தூலதேகமல்லாமையால் ஸ்தூலதேகத்துக்குச் சொல்லப்பட்ட நாமம், ஜாதி, ஆசிரமம், நிறம், ஆகார முதலிய தாம்ங்கள் நான் அல்லன்; அவைகளும் என்னுடையவல்ல. இது ஸ்தூலதேக விவேகமாம்.

ஜீவனது ஸ்வரூபம் பஞ்சகோசங்களுக்கு வேறாயிருப்பதுபோல் ஈசுவர ஸ்வரூபமும் சமஷ்டி பஞ்சகோசங்களுக்கு வேறாயிருக்கிறது.

நான்காவது தரங்கத்தில் நாலுவித ஆகாச திருஷ்டாந்தத்தால் ஜீவேசுவர்களுடைய லக்ஷபஸ்வரூபத்தின் விவேகம் விஸ்தாரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேலே வரும் ஆறாவது தரங்கத்தில் அஸ்தி பாதி பிரியரூப நிரூபணத்திலும் அவ்வாறே மகாவாக்யங்களின் அர்த்தநிரூபணத்திலும் ஆத்மாவின் பாமார்த்த ஸ்வரூபம் பிரதிபாதிக்கப்படும். ஆதலால் இவ்விடத்தில் சுருக்கமாக ஆத்ம விவேகனம் செய்யப்பட்டது.

271. மகாவாக்கியார்த்த உபதேசம்.

இவ்விதமாகப் பஞ்சகோசங்களினின்றும் ஆத்மாவை வேறாக அறிதலானும் கருதகிருத்தியுகைநிஸ்தை. ஆனால் ஜீவபிரஹ்மங்களின் அபேதத்தை நிச்சயித்ததற்கு மறுபடியும் விசாரம் செய்பவென்கூடியதாம். ஆதலால் கார்த்தவியத்தின் சுபாவரூப கருத கருதநியத்தன்மையின் சித்தியின்பொருட்டு மகாவாக்கியார்த்தத்தை யுபதேசிக்கின்றோம்.

சிஷ்யனே ' பஞ்சகோசங்களினும் ஆத்மா வேறு என்று அறி. அவ்வாத்மா பிரஹ்ம ஸ்வரூபமென்றறி.

272. பிரசினம்:—ஆத்மா புண்யபாபங்களைச் செய்கிறது.

சுகதுக்கங்களை அநுபவிக்கிறது. ஆதலால் அதற்குப் பிரஹ்மத்தோடு ஐக்கியம் பொருந்தாதெனல்.

இதில் இவ்வாறு சங்கையுண்டாகிறது. ஆத்மா புண்ணிய பாபங்களைச் செய்து ஸ்வாக்க நாக பூலோகங்களில் அநேகவித சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிறது; அதற்குப் பிரஹ்மத்தோடு ஏகதன்வம் பொருந்தாது என்னும் சங்கையுண்டாகிறது.

தூக்ஷ்மதேக விவேகனம்:—மரணம் மூாசை சுழுத்தி பிரளயம் ஞானம் என்னும் இவ்வைநது அவஸ்தைகளில் லிங்கதேகம் தன் காரணமான அஞ்ஞானத்தில் லயமாகிறது; அதனால் வியபிசரிக்கிறது; ஆதலால் அசத்தாயிருக்கின்றது ஆத்மா சர்வகாலங்களிலும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருத்தலால் அவ்வியபிசாரியாயிருக்கிறது; ஆதலால் சத்ரூபமாயிருக்கிறது. ஆத்மா சத்ரூபமாயிருத்தலால் அது லிங்கதேகமன்று. லிங்கதேகமும் ஆத்மாவின் தன்மை. அது அபஞ்சிகிருத பஞ்சமகாபூதங்களின் காரியமாம்; நான் லிங்கதேகம் அல்லன்; அதனால் காத்ருதவம் போகத்தருதவம் சுகம் துக்கம் முதலிய லிங்கதேகத்தின் தர்மங்கள் நான் அல்லன்; அவைகளும் என்னுடையவல்ல. இவற்றையெல்லாம் அறியும் நான் இவற்றின் வேறாயிருக்கிறேன்.

காரணதேக விவேகனம்:—காரணதேகம் அஞ்ஞானம். இது நான் அல்லன்; என்னுடையதுமன்று. காரணதேகத்தின் தர்மங்களாகிய ஆவரண விசேஷங்களும் நான் அல்லன்; அவைகளும் என்னுடையவல்ல; இவற்றை யறியும் நான் இவற்றிற்கு வேறாயிருக்கிறேன்.

(சென்ற பிரசினத்தின் உத்தரம் 273-203)

273. அகர்த்தாவும், அபோக்தாவும் நித்தியமுத்தமுமாகிய ஆத்மாவிற்கு என்றும் பிரமத்தோடு அபேதமுண்மை.

அதன் சமாநானம்:—அநதப் பிரஹ்மரூப ஆத்மாவுக்கு வேறாகக் காண்ப படுவனவும் சாஸ்திரத்தினால் கேட்கப்படுவனவுமாகிய ஸ்வர்க்கநரக புண்ணிய பாபாதிசுளுமாகிய எல்லாம் மித்திபாப்பிரம மென்றறிக.

மித்திபாவஸ்து அதிஷ்டானத்தைக் கெடுக்கிறதில்லை.

1. சொப்பனத்தில் மிததைபான பிச்சை வாங்குவதனால் அரசன் திரிநுகிறதில்லை.

2. காளஜலத்தினால் பூமி நனைகிறதில்லை.

3. பொய்யான சரீரத்தால் ரஜ்ஜு விஷமுடையதாகிறதில்லை.

ஆதலால் பொய்யான எல்லாசு சுபாசுபகர்மங்களைச் செய்கிறவனுபின்ம உண்மையில் காததாவல்லன். இவ்வாறு உன்னுடைய சொரூபம் ஆசசரியமான ஒப்பில்லாதகா யிருக்கிறது.

இதன் அபிபிராயம் இதுவாம் —

1. பிரஹ்மததுக்கு வேறாகாத உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தில் ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சரீரங்களும் அவற்றின் சுபாசுபக் கிரியைகளும் அவற்றின் பலனுகிற ஜன்ம மரண ஸ்வர்க்க நரக துக்கங்களுமாகிய யாவும் அவந்தையால் கற்பிக்கப் படுகின்றன.

2. உன்னுடைய பிரஹ்மததன்மை அநதக் கற்பித சாமக்கிரியினால் வேறு படுகிறதில்லை. ஆதலால் ஞானததுக்கு முன்னும் பூத்மா பிரஹ்மரூபமாகவே யிருக்கிறது.

3. ஆத்மாவினிடத்தில் மூன்று காலங்களிலும் சரீரமும் சரீரத்தின் தர்மமுமாகிய இவற்றின் சம்பந்தமில்லை; ஆனால் ஆத்மா எப்போதுமே நித்திய முத்தமாயிருக்கிறது. அதற்கும் பிரஹ்மததுக்கும் ஒருகாலும் பேதமில்லை.

274. ஜீவன்முத்தனது நிச்சயமும் வேதாந்த சிரவணத்தின் பயனும்.

ஆத்மா எப்போதுமே நித்தியமுத்தப் பிரஹ்மஸ்வரூபமா யிருக்குமாயின் ஞானசாதனங்களான சிரவணதிகள் ஹீனாகுமே என்று கூறின்,

அதற்குச் சமாநானம்:—

ஜீவன்முத்தவிதவானுடைய திருஷ்டியில் அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமும் துச்சமா யிருக்கின்றன. அந்த ஜீவன்முத்தனது நிச்சயத்தைக் காட்டுவாம்:—சிஷ்யனே !

1. இந்தப் பிரபஞ்சம் ஆகாசத்தாமரைபோன்றிருத்தலால் இல்லை, ஆதலால் அதன் கர்த்தாவான ஈசுவானுமில்லை.

2. சாக்ஷிக்கு விஷயமான அஞ்ஞானமுதலியன சாக்ஷியமென்று சொல்லப்படுகின்றன. அசசாக்ஷிய மில்லாமையினால் சாக்ஷியுமில்லை.

3. அதுபோல திருசியத்தைப் பிரகாசிப்பிப்பது தீருக்கெனப்படும். பிரகாசிப்பபடிமே தேகாதிகள தீருசியமெனப்படும். அதனேகாதி திருசியமில்லாமையினால் தீருக்குமில்லை. கேவலம் கூடஸ்தசேதனம் சாக்ஷியென்றும் தீருக்கென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதன் நிஷேதம் பொருத்தது. என்றாலும் சாக்ஷியத்தை யபேக்ஷித்துச் சாக்ஷியென்னும் பெயருந் திருசியத்தை யபேக்ஷித்துத் திருக்கென்னும் பெயருமாம். சாக்ஷியும் திரிசியமுமில்லை. ஆதலால் சாக்ஷி திருக்கென்னும் பெயரான நிஷேதிககப்படுகின்றன; ஸ்வரூபம் நிஷேதிககப்படுகிறதில்லை.

4. பந்தமிருக் துமாயின பந்தவிருத்திருபமான மோக்ஷமுமிருக்கும்; பந்த மில்லைபாதகன மோக்ஷமுமில்லை.

5. அஞ்ஞான மிருககுமாயின் அது ஞானததால் நாசமாகும். அஞ்ஞான மில்லாமையினால் அதை நாசஞ்செய்யும் ஞானமுமில்லை.

இதனையறிந்து காததவநியததை விடவேண்டும் அதாவது நான் இதனைச் செய்பவேண்டி என்னும் புத்தியை விடவேண்டும். ஏனெனின்,

1. இந்த லோகமும் அப்படியே பரலோகமும் துசசமாம். அவற்றின் பொருட்டிச் செய்பவேண்டியது யாதொன்றும்மில்லை.

2. ஆதமாவில் பந்தமில்லை. ஆதலால் மோக்ஷத்தின்பொருட்டும் செய்ய வேண்டியது (காததவநியம்) ஒன்றுமில்லை.

இவ்விதத்தால் ஆதமாவை நித்தியமுகதப் பிரஹ்மரூபமாக அறிந்து நிசசலமாகி எப்போது காததவநிபடுமெல்லாம் விசிவாயோ அப்போது அக்கிரியப் பிரஹ்மஸ்வரூபமான விதேகமோக்ஷத்தை அடைவாய்.

இதன் அபிப்பிராயம் இதுவாய் —

ஆதமா ஞானத்தின் முன்னும் நித்தியமுக்தப் பிரஹ்மசொருபாயிருக்கின்றது. ஆனால் ஞானத்திற்குமுன் ஆதமாவைக் காததா போகதாவென மித்தையாகக்கொண்டு சுகப்பிராபதி மூககர்விருத்திகளினபொருட்டு ஒருவன் அனேகசாதனங்களைச் செய்கிறான். அதனால் கிலேசத்தையே அடைகிறான்.

உத்தம ஆசாரியரை யடைந்தபோது அவர் வேதாந்தவாக்கிய வுபதேசத்தைச் செய்கிறார். அவ்வேதாந்த வாக்கியத்தைக் கேட்பதனால் “நான் காததா போக்தாவல்லன்; நான் பிரஹ்மஸ்வரூபம்; ஆதலால் எனக்குச் சிறிதும் கர்த்தவநியம் (செய்பவேண்டியது) இல்லை” என்னும் ஞான முண்டாகிறது இப்படியறிவதே சீரவணிகங்களின்புலன்; பிரஹ்மத்தின் அடைவு வேதாந்த சிவணத்தின் பலனன்று. ஏனெனின், பிரஹ்மம் தன்ஸ்வரூபமாம்; ஆதலால் நித்தியப்பிராபதமாம் (என்றும் அடையப்பட்டதாம்).

275. ஞானி அஞ்ஞானிகளின் சின்னம்.

(கர்த்தவ்வியமும் அகர்த்தவ்வியமும்)

எவன் கர்த்தவ்வியமிருப்பதாக நினைக்கிறானோ அவன் அஞ்ஞானி; எவன் வேறுருபமாவதற்கு இச்சிக்கவிலையோ அவன் ஞானி.

276. இரகசியத்தனுவ உபதேசம்.

ஏகமாயும் அகண்டமாயும் அசங்கமாயும் ஜன்மமில்லாததாயும் அதிருசியமாயும் நாமரூபங்க ளிலலாததாயு மிருப்பது பிரஹ்மம் அதில் மூல அஞ்ஞானமில்லை; சூகூதம்ஸ் தூலங்களில்லை; சமஷ்டி 'ஸிபஷ்டி களில்லை; ஈசனில்லை; சூத்திராதமாவில்லை; விராடில்லை; பிராகுஞ்ஞானில்லை; தைஜஸனில்லை; விசுவனில்லை; போகமில்லை; யோகமில்லை; பந்தமில்லை; மோகூதமில்லை; ஒன்றும் அதனிடத்திலில்லை; எல்லாம் அதனிடத்திலுண்டு. ஜாக்ரதகாலத்தில் விளங்கும் பிரபஞ்சமியாவும் புத்திவிஸாகத்தால் பொருத்தியிருக்கின்றன. சொப்பனத்திற் போகுகிய போகங்களிலலாதிருந்து சித்திர விசித்திரமாய்ப் பிறந்திருக்கின்றன. இரகத புத்தி சுழுத்தியில் லயமடையவே பேதங்களொழிந்து ஒருவடிவமாகிறது புத்தியாற் கற்பிக்கப்படுவனவெல்லாம் மனோதமாத் திரமாம். * நிச்சலமான பிரஹ்மம் புத்தியைப் பிரகாசிக்கிறது. எவனுடைய இருதயத்தில் ஞானமுதயமாகிறதோ அவன் இருதயத்தைவிட்டு அஞ்ஞானமென்னு மிருள் நிச்சயமாய்ப் போய்விடுகிறது. அவன் எப்போதும் அசங்கமாயும் ஏகரஸமாயும் சுயம்பிரகாசமாயுமிருக்கிற பிரஹ்மசொருப ஆத்மாவாக இருக்கிறான். முன் ஒன்றும் உண்டானதில்லை, இப்போது மில்லை. பின்னும் ஒன்றும் உண்டாகாது. ஜகதது மனோதமாத் திரமான விராசமாம். அதனடைவையும் நிவிருத்தியையும் ஞானி இச்சிக்கிறதில்லை. ஞானிக்ரு பாதொரு ஆசையுமில்லை. † பார்க்கும்போது ஞானி பார்க்கிறதில்லை; கேட்கும்போது கேட்கிறதில்லை; சுகல ரஸங்களையும் ருசித்தனம் ருசிக்காதவன்; துவக்கால் தொடர்ந்து தொடாதவன்; நல்ல வாசனைபை முகாததும் முகாதவன்; பேசும் பேசாதவன்; இருகதனும் இருக்காதவன்; மலமோசனஞ்செய்துஞ் செய்யாதவன்; நடந்தும் நடக்காதவன்; யௌவன ஸ்திரீபை யனுபவித்தும் நித்திய

* நிச்சலமாகிய பிரஹ்மம் புத்தியைப் பிரகாசிப்பதென்று சித்தாந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஆதலால் ஸ்ரணிகவிஞ்ஞானவாதியின் மகத்தில் அதிவியாப்தியில்லை; ஜவர்கள் மத்தத்தில் புத்தியின் வேறான பதார்த்தம் பிரகாசிப்பதாயிலலாமையால்.

† இங்குப் பகவத்கீதையின் 5-வது அத்தியாயத்தில் 7, 8, 9-வது சுலோகங்களின் அபிப்பிராயத்தைக்கொண்டு கிரந்தகர்த்தா எழுதியிருக்கிறார். அச்சுலோகங்களை முமுகூவின் புத்தியில் செவ்வையாய்ப் பதியுட்பொருட்டு அர்த்தத்தோடு எழுதுவான்:—

சிக்க. அவற்றில் எனக்குப் பற்றுதலில்லை. நான் இந்திரியமல்லன்; இந்திரியம் என்னுடையதுமன்று. நான் சாஸ்திரி, கூடஸ்தன், அசங்கன். இந்திரியம்

இதன் பொருள்:—தேகேந்திரியாதிகளின் வியாபாரங்களில் “நான், நான்” என்னும் பாவுணையை விட்டு வித்துவான் சம்மாயிருத்தல் தருதியாம் என்பது. இவ்வாறு சலோகங்களின் ஒருமித்த பொருளாம்.

இங்ஙனம் இது இராகசியமாம்:—

“நான் அசங்க நிர்விகார (அக்கிரிய) பிரஹ்மசேதனம்” என்னுந் திருத்தலால் அவன் வாஸ்தவத்தில் யாதொரு கிரியையுஞ் செய்கிறதில்லை. பிரார்த்தனை பலத்தால் ஞானிக்குத் தேகேந்திரியாதிகளால் தரிசனாதி வியாபாரரூபக் கிரியை உண்டாக்கின்றன. அவை பிரார்த்தனை பலத்தின் போகங்களாம். ஆனால் அந்தப் போகத்தின் திடவாசையாகிய ராகமுண்டாகிறது.

1. அந்த ராகம் இந்திரியங்களுலானதன்று; இந்திரியங்கள் தரிசனாதி வியாபாரங்கள் மாத்திரத்தால் கிருதார்த்தமாதலால்

2. அந்த ராகம் ஆத்மாவினாலாகியதுமன்று; ஆத்மா எப்போதும் எல்லாவற்றையும் சாதாரணமாக நிர்விகாரமாய்ப் பிரகாசிப்பதாயிருத்தலால்.

3. பிரசேஷத்தால் (ஒழிபாடல்) விஷயங்களின் குணதோஷங்களை விசாரித்தற்குக் காரணமான மனத்திற்கே அனுகூலத்தன்மையின் ஞானத்தால் ராகமுண்டாகிறது.

4. அந்த இச்சை ஞானியினுடைய அந்தக்கரணத்திலுண்டாகிறது. ஏனெனின், ஞானியின் அந்தக்கரணம் சாந்த (அந்தர்முக) மாயிருக்கிறது. இது “இராகம் அஞ்ஞானத்திற்குக் குறியாம்” என்றல் முதலிய சாஸ்திரவாக்கியங்களில் ஸ்பஷ்டமாம்.

இராகம் முற்றும் இல்லையாயின் போஜனாதிவடிவ சரீரநிர்வாகத்திற்கு ஏது வியாபாரங்களிலும் பிரவிருத்தி யுண்டாகாமையால் ஞானிக்குப் பிரார்த்தனை போகமும் உண்டாகாது. ஈசுவர சங்கற்பத்திற்கு விஷயமான பிரார்த்தனைபோகத்தின் அபாவம் ஞானிக்கும் சம்பவியாது.

1. அங்ஙனமாயினும் பிரார்த்தனை பலத்தின் போகத்தில் விசாரத்தினால் கிவிருத்தியாகத்தகாத இத்தன்மையான போகாதிகளைப்போல பிரார்த்தனத்தினால் பெறப்பட்ட அதிட (அகங்காசத்தாத்தமங்களின் பிரமஜாதாதமியத்தி னின்மையால் ஆபாஸவடிவ) ராகம் ஞானிக்குண்டாம். ஆனால் அந்த அதிடராகம் ஸ்வாதீனமாயிருந்தலாலும் வறுத்த விசையைப்போலத் துரீத்பலமாயிருந்தலாலும் தேக சமரக்ஷணக்குக் காரணமான சாஸ்திரவிதித போகத்துக்கு ஹேதுவாம்; விசனததை யுண்டெண்ணும் சாஸ்திரத்தில் விலக்கிய போகத்துக்கு ஹேதுவன்று.

2. அல்லது, விஷயம் சத்தியமென்னும் பிரார்த்தனை ஞானிக்கில்லாமையினாலும் மிதிரியாதன்மைப் புத்தியால் உண்டாகிய திடமான வைராக்கியமிருந்தலாலும் திடராகமுண்டாகிறது. இவ்வாற்தம் மேல்-வது தரங்கத்தில் தூலாசிரியராலேயே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

3. அல்லது, கணியன்பேரில் ஏறி வினாயாடும் வித்தையாடியின் சித்தம் உச்சியில் பதித்திருப்பதுபோலும், ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு செல்லும் வேலைக்காரிகளுக்குத் தலையிலுள்ள குடத்தின் சித்தமிருப்பதுபோலும் ஞானியின் அந்தக்கரணம் காமாதிமாய் விஷயங்களில் பிரவிருத்தித்தலாலும், விசேஷமாய்ச் சொற்பத்திற் பொருந்தியிருந்தலாலும், அவனது ஜாதகமும் இந்திரியங்களும் ராகமின்றியே

விஷயத்தைத் தியாகஞ்செய்க; அல்லது அனுபவிக்க; எனக்குச் சிறிதும் சம்பந்த மில்லையென்னும் நிச்சயம் ஞானிக்கிருந்தலால் அவன் காரியங்களைச் செய்வதாகக் காணப்பட்டாலும் செய்யாதவனாவன்.

பிரார்த்தனின் பலவடிவ காண்டல் முதலிய கிரியைகளால் கிருதார்த்த மாதலாலும், நிஷ்டையோடுகூடிய சாபாஸ அந்தக்கரணவடிவ ஞானிகு விஷயபோகத்தில் திடராகம் சம்பவியாது

4. ஏதேனும் ஓர் பிரவிருததிக்கு ஏதுவான பிரார்த்தமுடைய ஞானியின் மன வடிவ யானை விஷயங்களில் சிறிது விசேஷப்பட்ட (பிரமாதத்தை யடைந்த) தாகின் மது. அங்ஙனமாயினும் விவேக (தோஷ திருஷ்டிமிக்மியாத்தவபுத்தி) வடிவ கேசரி (சிங்கம்) விழித்தலால் அந்த மனமாகிய யானை சமூதியில் பிரமாதவடிவ விசேஷத்தை விட்டுச் சாந்தமாகின்றது.

எதனால் ஞானியின் சித்தத்தில் திடராகமில்லையோ அதனால்,

1. போகத்திற் கேதுவாகிப் பிரார்த்தமிருக்க அவன் காககைக்கண்போலும் கங்கையில் மூழ்கிய பாதியுடல்போலும் முக்கியத்தன்மையால் சொருப சுகத்தில் இரமிக் கின்றான்.

2. அமுக்கியத்தன்மையால் கூலிவாங்குவோனைப்போலக் கிலேசத்தை யடைகின் மவனாய்த் தீவிரப் பிரார்த்தனின் பலத்தை அனுபவிக்கிறான்

தளர்த்த பிரார்த்தனின் பயன்வடிவ நிஷித்த (விலக்கப்பட்ட) விஷயத்தைப் பிரயத்தினத்தினால் விடுகிறான் என்றாலும் அதனைப் புசித்தலிலும் விடுதலிலும் விகல (வெறிகொண்ட) புருஷனது சித்தமபோல ஞானியின் சித்தத்தின் அமுக்கியத்தன்மை அபிப்பிராயத்தினாலும் அவனது ஜட இந்திரியங்களினாலேயே போகமும் விடுதலும் செய்யப்படுமென்னும் அபிப்பிராயத்தினாலும் முற்கூறிய கிசையின் சுலோகத்தில் “இந்திரியங்களின் அர்த்தங்களில் இந்திரியங்கள் செல்லுகின்றன” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

இதன் 276-வது பிரசங்கத்தின் முடிவில் “இந்திரியங்கள் விஷயங்களைப் புசிக்க அல்லது விடுக” என்னும் வசனத்தால் நிஷித்த அல்லது தோஷங்கண்ட விஷயங்களை விட்டு அதிடராகத்தால் கிடைத்த விகித (விதிக்கப்பட்ட) விஷயங்களைப் புசிப்பன இந்திரியங்க ளெனப்படுகின்றன; அந்தக்கரணங்களன்று

இதன் 276-வது பிரசங்கத்திலேயே ‘யௌவன ஸ்திரீயை யனுபவித்தும் நித்திய சநியாசியாவன்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—

1. தியாகி (சநியாசியாகிய ஞானிகளோ ஸ்திரீபோகம் கிடைக்காது. அவனுக்கு ஸ்திரீபோகமிருக்கின் சநியாஸத்தை நிரூபித்தலாகிய நிஷேஷத்தின் சம்பவமும் எங்கிருந்துண்டாகும்? சநியாசியாய் ஸ்திரீபோகத்தில் பிரவர்த்திப்பானாயின் அந்த வார்த்தியை யுன்னும் புருஷன் சநியாசியாகான் ஆனால் சநியாசியின் வேஷத்தைத் தரிக்கும் நடனைப்போல டம்பியாதலால் கிருஹஸதனினும் அதமனாவன்; பூஜித்தம் குரியவனாகான்.

2. ஆதலால் பரிசேஷத்தால் (ஒழிபால்) கிருகஸ்த ஞானியினிடத்து ஸ்திரீபோகம் கிடைக்கின்றது; அந்தக் கிரகஸ்த ஞானியும் ஸ்வயம்பு புசிக்கப் பழகுவோனுக்குத்

(லயசிந்தனம். 277-280)

277. சர்வப் பிரபஞ்சமும் ஈசுவர வடிவமாதல்.

இவ்விதத்தால் ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு உபதேசியமான தத்துவத்தை யுபதேசித்தும் சிஷ்யன்முகம் நன்றாய் பிரசன்னமாகா (மலா)ததைக் கண்டு ஆசாரியர் இவ்வாறு நிச்சயித்தாரா. —சிஷ்யன் கருதார்த்த னாகவிஷலை. கருதார்த்தனா யிருந்தால் அவன் * முகம் பிரசன்னமாயிருக்கும். ஆதலால் மறுபடியும் ஸ்தூலாக்ரமமாக உபதேசிக்க † லயசிந்தனத்தைக் கூறுகின்றார்.

மண்ணின் காரியமான கடம் உள்ளும் புறமும் மண்ணாகவே யிருக்கிறது. ஆதலால் மண்ணின் காரியங்களெல்லாம் மண்ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கின்றன. நுரைமுதலிய ஜல காரியங்களெல்லாம் ஜல ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கின்றன. இப்படியே எது எதன காரியமோ அது அந்தக் காரணஸ்வரூபத்துக்கு வேறுகிறதில்லை. ஆனால் காரியம் காரணஸ்வரூபமாகவே யிருக்கிறது.

சகலப் பிரபஞ்சத்துக்கும் மூலகாரணம் ஈசுவரன். ஆதலால் சகலகாரியப் பிரபஞ்சமும் ஈசுவரஸ்வரூபத்துக்கு வேறில்லை. சகலப் பிரபஞ்சத்தின் ஸ்வரூபமும் ஈசுவரனே.

“அந்த ஈசுவரன் நான்” என்றிவ்வாறு லயசிந்தனத்தை யறிந்து நீ செய்.

தைலம்புகிதலைப்போலச் சாஸ்திரக்கிரமமாய்ச் சந்தியின்பொருட்டு நுதுமுதலிய காலங்களில் விவாகஞ்செய்துகொண்ட ஸ்திரியின் சங்கத்தைச் செய்குறன்; விஷயப்பற்றினால் கூடுகிறதில்லை. விஷயத்தில் பற்றுள்ளவனுப் வேதாந்தம் பேசுவதில் சமர்த்தனாக இருக்கத்தானாயின், அவன் திடமாகவடிவ அஞ்ஞானத்தின் குறியோடுகூடியவனு யிருந்தால் ஞானியல்லன்; அஞ்ஞானியாவன்.

இவ்வு ஸ்திரீவடிவ விஷயத்தின் விசாரம் எதுவோ அதுமற் ற எல்லா விஷயங்களின் விசாரத்திற்கும் உபலக்ஷணமாம். ராகம் திடமாயிருக்கலாகாதென்று சொன்னது தவேஷ முதலியனவும் திடமாயிருக்கலாகாதென்பதின் உபலக்ஷணமாம்.

* விருமபிய பதாரதத்தை அடைதலால் சித்தத்தின் சஞ்சலத்தன்மைக்கு ஏதுவான இச்சைவடிவ விருத்தியின் நாசமாகிய நிமித்தத்தால் அசைவற்ற கண்ணடியைப் போல அநாதாமுகமாயுதித்த சாதனவீகவிருத்தியில் ஸ்வரூபவடிவ ஆந்தத்தின் பிரதிபிம்பமுண்டாகின்றது. அந்த ஆந்தத்தை யதப்பித்து முகத்தின் மலாச்சி யுண்டாகின்றது.

சிஷ்யனுக்கு ஞானவாயிலாக விரும்பப்பட்டதாகிய காரியத்தோடு அவதையைின் நிவீருகதியும் பரமாத்மத்தின் பிராப்தியுமாகிய விருமப்பபட்ட மோக்ஷமானது சித்திகை வில்லை அதனால் இச்சை நிவீருத்திபாசவில்லை ஆதலால் அந்நாமுக்விருத்தி யுதியாமையால் சொரூபாத்மத்தினது பிரதிபிம்ப மில்லை இதனாலேயே அந்தப் பிரதிபிம்ப கோசர அதுபவத்கின் அபாவத்தால் முகமலாச்சி யுண்டாகவில்லை; அந்த முகமலர்ச்சியின்மையாகிய குறியினால் இவ்வுடவஸ்துவை யடையாமையாகிய அகிருதார்த்தத்தன்மையின் அதுமிதியுண்டாகிறது.

† காரியத்தைக் காரணவடிவமென்று நினைத்து சித்தித்தல் லயசிந்தன மெனப்படும்.

278. சகல குக்ஷமசிருஷ்டியும் அபஞ்சிகிருத பூதவடிவமாதல்.

லயசிந்தனையின் கருக்கமான கிரமம் இதுவாம்:—

1. ஸ்தூலப் பிரஹ்மாண்ட முழுவதும் பஞ்சிகிருத பூதகாரியமாம். எது பிருதிவியிள் காரியமோ, அது பிருதிவிஸ்வரூபமாம். ஜலத்தின் காரியம் ஜலஸ்வரூபமாம். இவ்விதத்தால் எது எந்தப் பூதத்தின் காரியமோ, அது அதன் ஸ்வரூபமேயாம். இவ்வாறு ஸ்தூலப்பிரஹ்மாண்ட முழுவதும் பஞ்சிகிருத பூதஸ்வரூபமாம்.

2. அவ்வாறே பஞ்சிகிருதபூதம் அபஞ்சிகிருதபூத காரியமாம். ஆதலால் அபஞ்சிகிருத ஸ்வரூபமே பஞ்சிகிருதபூதமாம்; வேறன்று.

3. அந்தக்காணமுதலிய துக்ஷ்மசீருஷ்டியும் அபஞ்சிகிருத பூதகாரியமாயிருத்தலால் அபஞ்சிகிருத பூதஸ்வரூபமாம். அதில,

(1-2.) அந்தக்காணம் சகலபூதங்களின் சத்துவகுண காரியமாயிருத்தலால் சத்துவகுணஸ்வரூபமாம்.

(3-7.) பூதங்களின் ரஜோகுணம்சத்தின் காரியமான பிரணை ரஜோகுணஸ்வரூபமாம்.

(8-9.) துதேந்திரியம் பிருதிவியின் ரஜோகுணம்சத்தின் காரியமாயிருத்தலால் அது பிருதிவியின் ரஜோகுணஸ்வரூபமாம். கிராணேந்திரியம் பிருதிவியின் சத்துவகுணகாரியமாதலால் அது சத்துவகுணஸ்வரூபமாம்.

(10-11.) இப்படியே ஸனேந்திரியமும் உபஸ்தேந்திரியமும் ஜலத்தின் சத்துவகுண ரஜோகுண ஸ்வரூபங்களாம்.

(12-13.) நேத்திரமும் பாதமும் தேயுனின் சத்துவகுண ரஜோகுண ஸ்வரூபங்களாம்.

(14-15.) துவக்தும் பாணியும் வாயுனின் சத்துவகுண ரஜோகுண ஸ்வரூபங்களாம்.

(16-17.) கரோந்திரமும் வாக்கும் ஆகாசத்தின் சத்துவகுண ரஜோகுண ஸ்வரூபங்களாம்.

இவ்விதத்தால் குக்ஷமசிருஷ்டி முழுவதும் அபஞ்சிகிருத பூதஸ்வரூபமாம்.

279. சகல அநாதம் பதார்த்தங்களுக்கும் கிரமமாகப் பிரஹ்மத்தில் லயசிந்தனம்.

இச் சிந்தனைசெய்து அபஞ்சிகிருத பூதங்களின் லயசிந்தனத்தையும் செய்பதேவண்டியது.

1. ப்ரதீவி ஜலத்தின் காரியமாகையால் ஜலஸ்வரூபமாம்.

2. தேஜஸின் காரியமான ஜலம் தேஜஸ்வரூபமாகும்.

3. தேஜஸ் வாயுவின் காரியமாதலால் வாயுஸ்வரூபமாகும்.

4. ஆகாசத்தின் காரியமான வாயு ஆகாசஸ்வரூபமாகும்.

5. தமோகுணப் பிரதானப் பிரகிருதியின் காரியமான ஆகாசம் பிரகிருதி ஸ்வரூபமாகும்.

6. பிரகிருதி மாயையின் அவஸ்தா விசேஷமாகும். ஆதலால் பிரகிருதி மாயாஸ்வரூபமாகும்.

ஒரேவஸ்துவிற்குப் 1. பிரதானம், 2. பிரகிருதி, 3. மாயை, 4. அவித்தை, 5. அஞ்ஞானம், 6. சக்தி என்பன பெயர்களாம்.

(1) சகல காரியங்களையும் தன்னில் லயப்படுத்திப் பிரளயகாலத்தில் இருக்கிற உதாசினஸ்வரூபத்தைப் பிரதான மென்பர்.

(2) சிருஷ்டியின் உபாதான யோக்கியமான தமோகுணப் பிரதான ஸ்வரூபத்தைப் * பிரகிருதி என்பர்.

(3) தேசகாலாதி சாமக்கிரிகளின்றி இந்நிரஜாலத்தால் தூர்க்கட (நிகழ்தற்கரிய) பதார்த்தங்க ளுண்டாகுமிடத்து இந்நிரஜாலத்தை மாயை யென்பர். அதுபோல அசங்க அத்துவிதியப் பிரஹ்மத்தில் இச்சாதிகள் தூர்க்கடமாம் (நிகழ்தற்கரியனவாம்). அவற்றைச் செய்தலால் மாயை யெனப்படும்.

(4) ஸ்வரூபத்தை மறைத்தலால் அஞ்ஞான மெனப்படும்.

(5) பிரஹ்மவித்தையால் நாசமடைதலால் அவித்தை யெனப்படும்.

(6) சுதந்திரமாக ஒருகாலத்திலு மிருக்கிறதில்லை. ஆனால் சேதனத்தையாகியிருந்தே யிருக்கிறது. அதனால் சக்தி யென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இவ்விதத்தால் பிரகிருதி முதலியவைகள் பிரதானத்தின் பேதங்களாதலால் பிரதான ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கின்றன.

7. அந்தப் பிரதானம் பிரஹ்மசேதனத்தின் சக்தியாயிருக்கிறது. புருஷனிடத்திலுள்ள சாமர்த்தியரூப சக்தி புருஷனைவிட்டு வேறாயிராதது போலச் சேதனத்திலுள்ள பிரதானரூபசக்தி பிரஹ்மசேதனத்தையிட வேறாக இல்லை.

* 1. எதனினின்றும் மிகுதியாகச் சகல ஜகத்தும் செய்யப்படுகின்றனவோ அத்தன்மைய சிருஷ்டியின் உபாதானகாரணம் பிரகிருதியாம்.

2. அல்லது ப்ர என்பது சத்துவகுணம்; கீர என்பது ரஜோகுணம்; அவற்றோடு கூடிய தி என்பது தமோகுணம்; அது தமோகுணப் பிரதானவடிவப் பிரகிருதியாம்.

† பிரஹ்மத்தின் சக்தி பிரஹ்மத்துக்கு வேறாயிருக்குமாயின் அத்வைத சருகிக்கு விருத்தமாகும். அபின்னமென்று கூறின் சக்தி பிரஹ்மரூபமாதலால் பிரஹ்மத்தின் வேறுதன்மையைச் சக்தியென்னும் பெயரால் கூறுதல் வியர்த்தமாகும். ஆதலால் சக்தி

புலவந்தத்தால் பிரஹ்மத்தினிடத்தில் சகல அநாதம்பதார்த்தங்களின் லபசுந்தரத்தையும் செய்து, “அந்த அத்தைவதப் பிரஹ்மம் நான்” என்று சொக்கனை செய்க.

280. தியானத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் பேதம்

அகங்கிரகத்தியானம்.

மகாவாக்ஷப விசாரமசெய்தும் எவனுக்குப் புத்தியின் மந்தத்தன்மை முதலிய ஏதேனும் ஓர் பிரதிபரதத்தால் அபரோகூஷ்ணான முண்டாகிற தில்லையோ அவனுக்கு இந்த லபசுந்தரணுபத் தியானஞ் சொல்லப்பட்டது.

ஞானத்திற்கும் தியானத்திற்கும் இவ்வளவு பேதமுண்டு.

1. † ஞானமோ பிரமாணப பிரமேய மென்பவற்றின் அதீனமாம்;

திக்கும் பிறஹ்மதேதோடு பேதம் அபேதம் இரண்டும் சொல்லவேண்டும். இருளும் ஒளியும் போல் அவவிரண்டு தர்மங்களுமோரிடத்திலிரா ஆனால் ரஜ்ஜுவிலேனாடி சர்ப்பத்தின் சம்பந்தம்போலப் பிறஹ்மதேதோடு சக்திக்குக் கற்பிதபேதமும் வாஸ்தவ அபேதமுமான அகிர்வசனீய தாதாத்மியசம்பந்தம் இருக்கிறது.

அதனால் சக்திக்குத் தனது சக்திவேடி (ஆசிரயந்தேதோடு) வாஸ்தவபேதமில்லாமையால் எந்தப் பிரமாணத்தினாலும் பின்னமாய்த் தோற்றுதலின்மையால் அந்தச் சக்தி பின்னமன்று ஆனால் கற்பிதசாப்பம் பரமாத்மக ரஜ்ஜுவடிவமாயிருப்பதுபோலச் சக்தி பரமார்த்தத்தால பிரஹ்மவடிவமாகவே யிருக்கிறது.

* இங்கு முதலியவெனவும் சொல்லால்,

1 புத்தி மந்தத்தன்மையோ டிருப்பதாகிப் விஷயாசக்தி, குதர்க்கம், விபரியய தூராக்கிரகமென்னும் ழவாக வர்த்தமானப பிரதிபந்தங்களுமாயும் கொள்க

2 தன புகுதிராதிப் பிரியவஸ்துகளுள் நாசமாகிய பிறகும் அவற்றை ஸமரித்துக் கொண்டிருக்கலாகிய பூகற்பிரதிபந்தமையும் கொள்க.

3. பிரஹ்மலோக முசலியலற்றின் இசை அல்லது வரப்போகிற ஜன்மங்களுக்கு ஹேதுவான சேஷப்பிராரப்தமாகிய பூகாமியப்பிரதிபந்தத்தைக் கொள்க இந்த ஞானத்தின் உற்பத்தியைப் பிரதிபந்தித்தலின் நிரூபணம் பஞ்சதசியின் தியானதீபமென்னும் ஒன்பதாவது பிரகாணத்தின் 38-வது சுலோகமுதல் 53-வது சுலோகம் வரையிலும், அவ்வளமே வேதாந்ததாரதத மருகுஷாவிலும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அறியவிரும்பு வோர் ஆண்டுக் காண்க

* இங்கு இது ரகசியம்—

1. பிராக்ஞானம், 2 ஸமிருதிஞானம், 3 பிரமாஞானம் என ஞானம் மூன்று விதமாம். அவற்றுள்,

(1) பிராந்தீஞானம் கேவலம் வஸ்துவின் (பிரமவடிய விஷயத்தின்) அதீனமாயிருக்கிறது.

(2) ஸ்மிருதிஞானம் தனது விஷயத்திற்குச் சமானமான அல்லது அதன் சம்பந்தமுள்ள வஸ்துவின் ஞானத்திலேனும் ஈனது விஷயத்தை (முன்கண்ட வஸ்துவை)ச் சித்தித்தலினாலும் உதயமாகிய முன்பார்த்த வஸ்துவின் மனோமய ஆகாரத்தின் அதீனமாயிருக்கிறது.

விதி புருஷனுடைய இச்சை என்பவற்றின் அதீனமன்று.

(3) பிரமாணத்தில் அடங்கிய சுகாதிகளின் ஞானம் நியாயமத்திலும் வாசனப் பதியிசார்மத்திலும் மனரூபமான பிரமாணத்திற்கும் சுகாதிரூபப் பிரமேயத்திற்கும் அதீனமாயிருக்கிறது.

ஆனால் சித்தாததத்தில் மனது பிரமாணமென்று அங்கீகாரம் பண்ணுமையினால் சுகாதிகளின் ஞானம் கேவலப்பிரமேயத்தின் (சுகாதிரூப வஸதுவின்) அதீனமாயிருக்கிறது மற்றப் பிரமாணங்கள் இத்திரியம் அதுமானமுதலிய பிரமாணங்களுக்குப் பிரமேயரூபவஸதுக்களோடுண்டாகும் சம்பந்தத்தின் அதீனமாயிருக்கிறது அவற்றில்,

1. சப்தப்பிரமாணத்தா லுண்டாகிய பிரஹ்மஞானரூப சப்தப்பிரமை மகாவாக் கியரூப சப்தப்பிரமாணத்திற்கும் பிரததியுபபின்ன பிரஹ்மரூபப் பிரமேயத்துக்கு முள்ள லக்ஷணவிருத்திரூப பரம்ஹாச சம்பந்தத்தினது ஞானத்தின் அதீனமாயிருக்கிறது.

2. மற்ற லௌகிக பதார்த்தங்களின் சப்தப்பிரமாணரூப ஞானம்

1. சிலவிடங்களில் சுகதிவிருத்திரூப சம்பந்தத்தினது ஞானத்தின் அதீனமாம்

2. சிலவிடங்களில் லக்ஷணவிருத்திரூப சம்பந்தத்தினது ஞானத்தின் அதீனமாயிருக்கிறது.

இவ்விதத்தால்,

(1) சிலஞானம் நேயரூப வஸ்து மாத்திரத்தின் அதீனமாம்.

(2) சிலஞானம் பிரமாணப் பிரமேயரூப வஸ்துவின் சம்பந்தத்தின் அல்லது அச்சம்பந்தத்தினது ஞானத்தின் அதீனமாயிருக்கின்றன பிரமப் பிரமைகளின் சாதாரணமான ஞானத்தின் விஷயத்தினை நேயமென்பா. அதில் பிரமேயத் (பிரமாணத் தினாலறியப்படுந்) தன்மை இல்லை.

கேவலப் பிரமாணத்தின் விஷயத்தினைப் பிரமேய மென்பார். அதில் நேயத் தன்மையு மிருக்கிறது.

இவ்விதத்தால் சகல ஞானமும் வஸ்துவின் அதீனமாம்

1. இங்கு “வஸ்து” என்னும் சொல்லால் ஈசுவரானுலாக்கப்பட்ட அல்லது மனோமய (பரோக்ஷ ஞானத்தின் விஷயமான) அல்லது பிரமவடிவ வஸ்துவினோடு பிரமாண வாயிலாகவாவது அல்லது நோக்கவாவது விருத்தியினது சம்பந்தம் கிரகிக்கப்படுகிறது. ஆதலால் ஞானம் விதி முதலியவற்றின் அதீனமன்று

2. தியானமாகிய உபாசனை வஸ்துவின் அதீனமன்று. ஆனால் கர்த்தாவின் அதீனமாம்.

தியானமும் மனதின் விருத்திவடிவமாம், அங்கினமாயினும் அது புருஷனும் செய்யப்பட்ட இச்சை முதலியவற்றின் அதீனமாம்; வஸ்துவின் அதீனமன்று. ஆதலால் அது மானஸஞானமன்று; ஆனால் மானஸக்கிரியையாம்.

* அங்கு விதியும் புருஷனது இச்சையும் விசுவாசத்திற்கும் ஹடத்திற்கும் உபலக்ஷண (சூசக)மாம். எவ்விதத்தால் ஞானம் விதிமுதலிய நான்கின் அதீனமாகாதோ அவ்விதம் பஞ்சதசியின் தியானநீபத்திலுள்ள 74-ம் சுலோகத்தின் விளக்கவுரையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது; அதனால் இங்கு எழுதப்படவில்லை.

தியானமானது விதி புருஷனுடைய இச்சை விசுவாசம் ஹடம் என் னவற்றின் அதினைமாயிருக்கிறது.

1. பிரத்தியக்ஷஞானத்தில் பிரமாணம் நேத்திரமும் பிரமேயம் கடாதி யுருமாம். அங்ஙனமே நேத்திரத்துக்கும் கடத்துக்கும் சம்பந்தமுண்டாகவே புருஷனுடைய இச்சையின்றியும் கடத்தின் பிரத்தியக்ஷஞான முண்டா கிறது. விநாயகசுதூத்திதின்னத்தில் சநகிரைப்பார்க்கக்கூடாதென்னும் நிஷேத முண்டு; விதியில்லை. புருஷனுக்கு “இன்றையத்தினம் எனக்குச் சந்திரதரி சன் முண்டாகலாகா” தென்று இச்சையுண்டானாலும் எவ்விதத்திலாவது நேத்திரப் பிரமாணத்திற்குப் பிரமேயமாகிய சந்திரனோடு சம்பந்த முண்டாய் விடுமாயின் சந்திரனுடைய பிரத்தியக்ஷஞானம் அவசியமாகவே யுண்டாகும். இவ்விதத்தால் ஞானம் பிரமாணப் பிரமேயங்களின் அதினைமாயிருக்கிறது. விதி இச்சைகளின் அதினைமாயில்லை.

2. “சாலிக்கிராமம் விஷ்ணுரூப” மென்று தியானஞ் செய்கிறவனுக்கு உத்தமபல னுண்டாகிறது. அங்குச சாஸ்திரப் பிரமாணத்தினால் விஷ்ணு வைச் சதூர்ப்புஜமுர்த்தியாகவும் சங்குசக்கிர கதா பதம் லக்ஷ்மிசகிதமாயும் அறிகிறான். நேத்திரப் பிரமாணத்தால் சாலிக்கிராமத்தைச் சிலையாக அறிகிறான். அங்ஙனமாயினும் விதி விசுவாச இச்சைகளால் “சாலிக்கிராமம் விஷ்ணு வா” மென்னும் தியானமுண்டாகிறது. ஆனால் இந்தத் தியானம் அநேகவித மாம்.

(1) சாலிக்கிராமத்தை விஷ்ணுரூபமாகத் தியானிப்பதுபோல் அன்னிய வஸ்துவை அன்னியரூபமாகத் தியானிப்பது * பிரதீகந்தியான மெனப்படும்.

(2) வைகுண்ட லோகத்தில் வசிக்கிற விஷ்ணுவைச் சங்குசக்கிராதிசகித சதூர்ப்புஜ முர்த்திவடிவமாகத் தியானிப்பதில் அன்னியவஸ்துவின் அன்னிய ரூபமான தியானமில்லை. ஆனால் தீயேயவடிவத்தின் அனுசாரமாக தியானமா மிது. வைகுண்டவாசி விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபம் பிரத்தியக்ஷமாகவோவில்லை; கேவலம் சாஸ்திரத்தினால் அறியப்படுகிறது. சாஸ்திரத்தில் சங்குச் சக்கிராதி சகிதமாகவே விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அந்தத் தியானம் † தீயேய ஸ்வரூபத்தை யனுசரித்ததாகவே யிருக்கிறது.

* எவன் விரந்தி சாஸ்திரவாயிலாகப் பரோக்ஷமான தீயேயத்தில் (தியானிக்கப் படுபொருளில்) நிலைக்கிறதில்லையோ, அந்தப்புருஷன் புருஷனைப் பிரேரிக்கும் சாஸ்திர வசனமாகிய விதியினால் போதிக்கப்பட்ட (அன்னியத்) தீயேயத்தின் பிரதிநிதிவடிவ வஸ்துவில் அந்நிய (தீயேய)த்தின் புத்தியாகிய உபாசனையைச் செய்யவேண்டும். அந்த அந்நியத்தில் (ஒன்றில்) அந்நியத்தின் (மற்றொன்றன்) புத்தியான உபாசனை (தியானம்) பிரதீகந்தியான மெனப்படும்.

† அங்ஙனமே “என் பிரஹ்மம்” என்னும் வடிவுடைய நிர்க்ருண உபாசனையாகிய அந்நிராசத்தியானமும் தீயேயானுசாரமான தியானமாம்.

விதி விசுவாச இச்சைகளின்றித் தியான முண்டாகிறதில்லை.

(1) “இந்த உபாசனை செய்” என்று ஒருவனைப் பிரவர்த்திக்கொண்டிருக்கிற வசனம் விதியென்று சொல்லப்படும்.

(2) அந்த வசனத்திலுள்ள சித்ததைக்கு விசுவாசமென்று பெயர்.

(3) அந்தக்கரணத்தின் காமனைவடிவ ரஜோகுண விருத்திக்கு பெயர் பெயர்.

தியானத்திற்கு ஏது இம்முன்றுமாம்; ஞானத்திற்கேதுவாகா.

(4) தியானம் ஹடத்தினு லுண்டாகும். ஞானத்தின் ஹடத்தின் அபேகையில்லை. ஏனெனின் நிரந்தரத்தியேயாகாரமான சித்தவிருத்திக்குத் தியானமென்றுபெயர். அங்கு விருத்தியில் விக்ஷேபமுண்டானால் ஹடத்தால்விருத்தியை ஸ்திரபபடுத்தவேண்டும்.

ஞானரூப அந்தக்கரணவிருத்தியால் தற்கால ஆவணபங்க முண்டாவதால் விருத்தியை ஸ்திரபபடுத்துவதின் உபயோகமில்லை; ஆதலால் ஹடத்தின் அபேகையில்லை.

வைகுண்டவாசியான சதூர்ப்புஜ விஷ்ணுவைத் தியானிப்பதுபோல் “நான் பிரஹ்மம்” என்னும் தியானமும் தியேயானுசாரமா யிருக்கிறது; பிரதிமையும். ஆனால் இது அகங்காரகத்தியானமாம்.

தியேயஸ்வரூபத்தைத் தன்னோடு அபேதமாகச் சிந்தித்தல் அகங்காரகத்தியான மெனப்படும்.

எவனுக்கு அபரோகூடஞான முண்டாகிறதில்லையோ, வேதத்தின் ஆஞ்ஞானரூபவிதியில் விசுவாசம் எவத்து ஹடமாக இடைவிடாமல், “நான் பிரஹ்ம” மென்னும் விருத்தியின் ஸ்திதிவடிவ அகங்காரகத்தியானஞ் செய்கிறானோ, அவனுக்கும் ஞானமுண்டாகி * மோகூடங் கிடைக்கும்.

* சம்வாதிப் பிராக்ரத்யினால் பிரவிருத்தித்த புருடனுக்கு யதார்த்தஞானவாயிலாக இஷ்டவஸ்துவின் லாபமுண்டாகிறது. அப்படியே “நான் பிரஹ்மம்” என்னும் விருத்தியின் ஸ்திதியாகிய அகங்காரகத்தியானஞ் செய்வானாயின் அவனுக்கு ஞானவாயிலாக மோகூடம் கிடைக்கிறது தியானத்திற்கு விஷயமான பிரஹ்மம் பரமார்த்தரூபமன்று; ஆனால் மனோகற்பிதமாம்; ஆதலால் பிரமரூபமாம். இதனாலேயே அதனை விஷயஞ் செய்வதாகிய விருத்திவடிவத் தியானமும் பிராந்தீஞானமாம்; யதார்த்தஞானமன்று. என்றாலும் மணியின் பிரபையில் மணியென்னும் புத்திவடிவமான சம்வாதிப்பிராக்ரத்யினால் ஓடிய புருடனுக்கு மணியின் ஞானவாயிலாக மணி கிடைப்பதுபோல முற்கூறிய தியானத்தால் பிரஹ்மத்தின் ஞானமுண்டாய் மோகூடப்பிராப்தியும் சம்பவிக்கின்றது.

சம்வாதிப் பிரஹ்மத்தின் வர்ணனம் பஞ்சதசியின் தியானத்தின் ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

பிரணவ உபாஸனை. (281-303)

281. பிரணவத்தின் அகங்கிரகத்தியானம்.

வேறுவிதத்தால் அகங்கிரக உபாஸனையைச் சொல்லுகிறேன்:—சிஷ்ய பிரணவரூபமாகிய ஓங்கார ஸ்வரூபத்தின் அகங்கிரகத்தியானம் மாண்டேக்கியம் பிரசினமுதலிய சுருதிகளை யனுசரித்துச் சுரேசவராசாரியரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை நீ செய்வாயாக. அதன் சுருக்கமான கிரமம் இதுவாம்:—பிரணவாக்ஷரம் பிரஹ்மஸ்வரூபம்; “அநதப் பிரணவஸ்வரூபப் பிரஹ்மம் நான்” என்று ஒரு க்ஷணமும் இடையின்றித் தன் புத்தி விருத்தியை நிறுத்துக. இதற்குச் சமானமான வேறு தியானமில்லை. இந்தத் தியானத்தின் விசேஷக்கிரமம் சுரேசவராசாரியரார் செய்யப்பட்ட பஞ்சீகரணக் கிரந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வுபாஸனையைச் செய்பவன் அபாரசமுசாரத்தை யொழிக்கிறான்.

282. நிர்க்குணமும் சகுணமுமான பிரணவ உபாசனையைப் பலத்துடன் கூறுவது.

பிரணவவுபாஸனை அநேக உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் மாண்டேக்கிய வுபநிஷத்தில் விசேஷமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதன் விபாக்கியானத்தில் பாஷியகாரரும் ஆரந்தகிரியும் அநத வுபாஸனையின் கிரமத்தைத் தெளிவாய் எழுதிப்பிடுக்கிறார்கள். அநதக்கிரமமே வார்த்திகாரரால் பஞ்சீகரணக் கிரந்தத்தி லெழுதப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமாயினும் அந்தக் கிரந்தங்களை விசாரித்தலில் எவன் புத்தி சாமர்த்திய முடைய தன்றோ அவனுக்காகப் பிரணவ உபாஸனையின் கிரமத்தை நாம் எழுதுவோம்:—உபநிஷதங்களில் பிரணவ வுபாஸனை இருவகையாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

1. ஒன்று பரப்பிரஹ்மரூபமாகப் பிரணவத்தைச் சிந்தித்தல்.

2. மற்றொன்று அபரப்பிரஹ்மரூபமாகச் சிந்தித்தல்.

1. நிர்க்குண பிரஹ்மத்தைப் பரப்பிரஹ்ம மென்பர்.

2. சகுணப்பிரஹ்மத்தை அபரப்பிரஹ்ம மென்பர்.

1. பரப்பிரஹ்மரூபமாகப் பிரணவத்தைச் சிந்திக்கிறவன் மோக்ஷத்தை யடைகிறான்.

2. அபரப்பிரஹ்மமாகப் பிரணவத்தைச் சிந்தனை செய்கிறவன் பிரஹ்ம லோகத்தை யடைகிறான். இவ்விதத்தால் நிர்க்குணஸகுண பேதங்களால் பிரணவ உபாஸனை இரண்டுவிதமாகும்.

* இங்கு “மாண்டேக்கிய” மென்னும் சொல்லால் கௌடபாதாசாரியரார் செய்யப்பட்ட மாண்டேக்கிய உபநிஷத்தின் காரிகையும் கொள்ளப்படும்.

283. நிற்குணவடிவப் பிரணவ வுபாசனைக் கிரமத்தின் ஆரம்பம்.

அதில், நிற்குண வுபாசனையின் கிரமத்தை யெழுதுகின்றும்; தினதன்று. ஏனெனின்.

1. பிரஹ்மலோக இச்சையுள்ளவனுக்கு நிற்குண உபாஸனையினை இச்சையாகிய பிரதிபத்தத்தால் ஞானவாயிலாகத் தற்காலம் மோகூத முண்டாய் கிறதில்லை; ஆனால் பிரஹ்மலோக மடையப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் ஹிரண்ய கர்ப்பனுக்குச் சமானமாகப் போகங்களை யனுபவித்துப் பின் ஞானமுண்டாக மோகூதத்தை யடைகிறான்.

2. பிரஹ்மலோக இச்சையல்லாதவனுக்கு இந்த லோகத்திலேயே ஞான முண்டாய் மோகூதம் சித்திக் கிறது. இவ்விதத்தால் ஸகுண உபாஸனையின் பயனும் நிற்குண உபாஸனையில் அடங்கியிருக்கிறது. ஆகையால் நிற்குண உபாஸனையின் கிரமம் சொல்லுகின்றோம்.

எது காரணகாரியவஸ்துவோ அது ஒங்கார ஸ்வரூபமாம். ஆதலால் சகலரூபங்களும் ஒங்காரமாம்.

1. சகல பதார்த்தங்களிலும் நாமம் ரூபம் என இரண்டு பாகங்களுண்டு. அவற்றில் ரூபபாகம் அவ்வவற்றின் நாமபாகத்தினும் வேறன்று; ஆனால் நாமஸ்வரூபமே ரூபபாகமாம். ஏனெனின் பதார்த்தத்தின் ரூப (ஆகார) த்தின் பெயரால் அநத பதார்த்தம் நிரூபிக்கப்படுக கிரகிக்கப்படுகிறது அல்லது தள்ளப்படுகிறது. பெயர் அறியப்பட்டானறிக் கேவலம் ஆகாரத்தால் விய வகாரம் சித்திக் கிறதில்லை. ஆதலால் பெயரே சாரமாம். ஆகாரமழிந்தாலும் பெயா எஞ்சி நிற்கிறது கடம நாமமடைந்தாலும் மண் மிஞ்சுகிறது. அங்குக் கடம மண்ணினும் வேறன்று; மண்ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கிறது. அதுபோல ஆகாரம் நாமமடைய மண்போல மிஞ்சிநிற்கும் நாமத்திலும் ஆகாரம் வேற ன்று; நாமஸ்வரூபமே ஆகாரமாம்.

அல்லது குடம் சட்டி பாணமுதலியவற்றில் மண் அதுகதமா (உள் ளீடா) யிருக்கிறது. குடம் சட்டி முதலியன பரஸ்பரம் வியபிசாரியாம். ஆதலால் குடம் சட்டி முதலியன பொய்யாம். அவற்றில் அதுகதமான மண் த் சத்தியமாம். அதுபோலக் கடத்தின் ஆகாரம் அநேகமாம். அவற்றிற் கெல்லாம் “கடம்” என்னும் முன்றெழுத்துகளுடன்கூடிய பெயர் ஒன் றும். ஒரு கடத்தின் ஆகாரம் மற்றொன்றிற் கெல்லாமைபால் அநத ஆகாரங் கள் ஒன்றற்கொன்று வியபிசாரியாம். எல்லாக் கடங்களி னாகாரத்திலும்

* முதலிய என்னும் சொல்லால் மற்றப் பாத்திரங்களும் கொள்ளப்படும்.

† குடம் சட்டி முதலியவற்றை அபேகித்த மண் வெகுதூரம் மிருப்பதானின்றது. ஆதலால் அது ஜுபேகிதிக் சத்திய மெனப்படும்.

ஒன்றே அநுகதமாயிருக்கிறது. ஆதலால் பொய்யான ஆகாரம் கிரியமான பெயரினும் வேறாகா. இவ்விதத்தால் சகலபதார்த்தங்களின் மூலமும் தத்தம் பெயரினும் வேறாகா. நாமஸ்வரூபமே ஆகாரமாம்.

3. அவ்வெல்லா நாமங்களும் ஒங்காரத்தைவிட வேறன்று; ஆனால் எல்லாஸ்வரூபமே நாமமாம். ஏனெனின் வாசகசப்தத்தினை நாம மென்பர். இதிலும் வேதத்திலும் வழங்கும் சபதங்களெல்லாம் ஒங்காரத்தின் கிரியமான வரண்டாயினவெனச் சுருதியில் பிரசித்தமாப்ச சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காரியம் யாவும் காரணஸ்வரூபமேயாம். ஆதலால் ஒங்காரத்தின் காரியமான வாசகசப்தரூப நாமம் ஒங்காரஸ்வரூபமாம். இவ்விதத்தால் ரூப பாகமான பதார்த்தத்தினாகாரம் நாமஸ்வரூபமாம். நாமங்களெல்லாம் ஒங்காரஸ்வரூபமாம்; ஆதலால் எல்லாஸ்வரூபமும் ஒங்காரமாம்.

284. ஒங்காரப் பிரஹ்மங்களின் அபேதம்.

3. (1) எல்லாஸ்வரூபமும் ஒங்காரமாயிருப்பதுபோல் எல்லாஸ்வரூபமும் பிரஹ்மமாம். ஆதலால் ஒங்காரம் பிரஹ்மரூபமாம்.

(2) அல்லது ஒங்காரம் பிரஹ்மத்தின் வாசகமாம்; பிரஹ்மம் வாச்சியமாம். வாசகத்துக்கும் வாச்சியத்துக்கும் அபேதமுண்டாகிறது. இதனாலும் ஒங்காரம் பிரஹ்மரூபமாம்.

(3) விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்துப் பிரஹ்மத்தில் எந்த அக்ஷரம் அத்தியஸ்தமா யிருக்கிறதோ, அதற்குப் பிரஹ்மம் அதிஷ்டானமா யிருக்கிறது. அத்தியஸ்தத்தின் ஸ்வரூபம் அதிஷ்டானத்தினும் வேறன்று. இதனாலும் ஒங்காரம் பிரஹ்மரூபமாம்.

ஆதலால் ஒங்காரத்தைப் பிரஹ்மசொரூபமாக விசாரம் செய்யவேண்டியது.

285. நான்கு பாதங்களையும் சொல்லுதலோடு ஆத்மாவிற்குப் பிரஹ்மத்தோடும் விசுவனுக்கு விராட்டினோடுமுள்ள அபேதமும், விராட்டு விசுவர்களின் ஏழு அங்கங்களும் பத்தொன்பது முகங்களும் சொல்லுதல்.

4. பிரஹ்மரூப ஒங்காரம் ஆத்மாவுக்கு வேறன்றெனச் சிந்தனை செய்க. ஏனெனின் ஆத்மாவுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு முக்கிய அபேதமிருக்கிறது.

* குடத்தை யபேகித்து 'குடம்' என்னும் மூன்று எழுத்துக்களையுடைய பெயர் வெகுதூரப்பரியந்த மிருப்பதாம். ஆதலால் புண்ணியக் குறைவால் இறப்பவனுப் வெகு காலமிருக்கும் தேவன் அமரனெனப்படுவதுபோல அந்தப் பெயரும் சத்திய (நித்திய) மெனப்படுகிறது.

பிரஹ்மத்திற்கு * நாலு பாதங்களுண்டு. அப்படியே துஷ்பாகுக்கும் நாலு பாதங்களுண்டு.

பாதமென்பது பாகம் அல்லது அம்சமாம்.

(1) † விராட்டு, ஹிரண்யகர்ப்பன், ‡ ஈசுவரன், தத்பதலக்ஷியமான வரசாக்ஷி இந்நான்கும் பிரஹ்மத்தின் பாதங்களாம்.

(2) ¶ விசுவன், § தைஜஸன், § பிராஞ்ஞன், துவம்பதலக்ஷியமான சாக்ஷி இந்நான்கும் ஆத்மாவின் பாதங்களாம் ஜீவசாக்ஷிக்கோ துரியமென்றும் பெயர்.

(1) சமஷ்டி ஸ்தூலப் பிரபஞ்சசகித சேதனத்துக்கு விராட்டுென்று பெயர்.

(2) கியஷ்டி ஸ்தூல அபிமானிக்கு விசுவனென்று பெயர்.

விராட்டுக்கும் விசுவனுக்கும் உபாதி ஸ்தூலமா ரிருத்தலால் விசுவன் விராட்டுருபமே; விராட்டினும வேறல்லன்.

விராட்டுருப விசுவனுக்கு ஏழங்கங்களுண்டு:—

(1) சவர்க்கலோகம் சீராக.

(2) சூரியன் நேத்திரம்.

(3) வாயு பிராணன்.

(4) ஆகாசம் மார்பு.

* இங்குப் பாதமென்னும் சொல் எதுவோ அது தானியத்தின்பாதத்தை (படியின் காலு) ப்போல் விபாகவடிவ அந்தத்தையறிவிப்பதாம் பசுவின் பாதத்தைப்போல அவயவ (அங்க) வடிவ அாதத்தையப் போதிப்பதன்று

† சகல பிராணிகளின் சரீரத்தில் “நான்” என்கிற அபிமானத்தை வைப்பதினால் ஈசுவரன் “வைசுவானரன்” என்று சொல்லப்படுகிறான். இந்த வைசுவானரன் அநேகவிதமாய்ப் பிரகாசிக்கிறபடியால் “விராட்டு” என்று சொல்லப்படுகிறான்.

‡ சகல ஜீவர்களுக்கும் கர்மானுசாரமாய்ப் பலததைக கொடுப்பதால் ஈசுவரன் என்று பெயர் வந்தது.

¶ சூக்ஷ்மதேகத்தின் அபிமானத்தை விடாமல் ஸ்தூலதேகத்தில் “நான்” என்னும் அபிமானத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற ஜாகிருதாபிமானியான ஜீவனுக்கு விசுவன் என்று பெயர்.

§ தேஜசு சப்தத்தின் வாச்சியமான அந்தக் கரணத்தை விடாமல் பிராணேந்திரியங்களுடன் கூடியிருக்கிற ஸ்வப்பிராணியான ஜீவனுக்குத் தைஜஸன் என்று பெயர்.

§ பிராஞ்ஞன் = பிர+அஞ்ஞன். சுழுப்தியில் ஸ்வப்பிரகாசமான ஆத்மாந் தத்துடன் அஞ்ஞானவிருத்தி சேர்ந்திருப்பதால் சுழுப்தியபிமானியாகிய ஜீவனுக்குப் பிராஞ்ஞன் என்று பெயர்.

(5) சமுத்திராதிருப ஜலம் முத்திரஸ்தானம்.

(6) பிருதிவி பாநம்.

(7) ஹோமம் பண்ணப்படும் அக்கினி முகம்.

இவ்வேழும் விசுவனுடைய அங்கங்கள்.

மாண்டீக்கிய உபநிஷத்தில் சுவர்க்கலோகாதிகள் விசுவனுடைய அங்கங்களாகவாயினும் விராட்டின் அங்கங்களாம். அந்த விராட்டுக்கு விசுவனோடு அபேதமிருத்தலால் விசுவனுடைய அங்கங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன.

அவ்வாறு விராட்டுவிசுவர்களுக்கு 19 முகங்களிருக்கின்றன:—பிராணங்கள் 5, காமேரதிரியங்கள் 5, ஞானேந்திரியங்கள் 5, அந்தக்காணம் 4, இப்பத்தொன்பதும் முகங்கள் போலப் போகதனுக்குச் சாதனமா யிருத்தலால் முகங்க ளெனப்படுகின்றன.

ஜாக்கிராவஸ்தையில் இந்தப் பத்தொன்பது முகங்களாலும் ஸ்தூல சப்தாதிகள் பாஹிப விருத்தியால் அதுபவிக்கப்படுகின்றன. ஆதலால் விராட்டு ரூபவிசுவன் ஸ்தூலத்தின் போந்தா வென்றும், பாஹ்யவிரந்தி (பஹிப்பிரஞ்ஞன்) என்றும், ஜாக்கிராவஸ்தையுடையவென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறான்.

286. பதினான்கு திரிபுடிகள்.

போகசாதனங்களான பிராணாதிபத்தொன்பது முகங்களில் சுரோத்திராதிபத்து இரதிரியங்களும் அந்தக்காணம் நான்கும் கூடிய பதினான்கும் தத்தம் விஷயங்களின் சகாயத்தையும் தத்தம் தேவதைகளின் சகாயத்தையும் அபேக்ஷிக்கின்றன. தேவதை, விஷயம் எனபவற்றின் சகாயமின்றிக் கேவலம் இந்த 14 முகங்களால் மாத்ரும போக முண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் பஞ்சபிராணன்களும் 14 திரிபுடிகளும் விராட்டுரூபவிசுவனுடைய முகங்க ளெனப்படுகின்றன முகம் தேவதை விஷயம் எனனும இம்முன்றன் சமுதாயத்திற்குத் தீர்ப்புடையென்று பெயர்.

அத்திரிபுடி இவ்வாறு சொல்லப்படுகின்றது:—

(1) [1] சுரோததிரேந்திரியம் அந்யாந்மம்.

[2] அதன் விஷயமாகிய சப்தம் அநிபூதம்.

[3] திசையின் அபிமானிதேவதை அந்நேய்வம்.

(க) இவ்விடத்தில் கிரியாசக்தி யுடையனவும் ஞானசக்தி யுடையனவுமாகிய இரதிரியங்களும் அந்தக்காணமும் அந்யாந்ம மெனப்படும்.

(ங) அவற்றின் விஷயம் அநிபூத மெனப்படும்.

(ச) அவற்றின் சகாயமான தேவதை அந்நேய்வ மெனப்படும்.

- (2) [1] துவக்கந்திரியம் அந்யாத்மம்.
 [2] அதன் விஷயமான ஸ்பரிசம் அதிபூதம்.
 [3] வாயுதத்துவாபிமானிதேவதை அதிதேய்வம்.
- (3) [1] நேத்திரேந்திரியம் அந்யாத்மம்.
 [2] ரூபம் அதிபூதம்.
 [3] சூரியன் அதிதேய்வம்.
- (4) [1] இரசனேந்திரியம் அந்யாத்மம்.
 [2] இரசம் அதிபூதம்
 [3] வருணன் அதிதேய்வம்.
- (5) [1] கிராணேந்திரியம் அந்யாத்மம்.
 [2] கந்தம் அதிபூதம்
 [3] அசுவினிகுமாரர் அதிதேய்வம்.

வார்த்திககார சுரேசுவராசாரியர் பிருகிவியின் அபிமானிதேவதையைக் கிராணத்தின் அகிதேய்வமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அதுவும் சரியே. ஏனெனின் பிருகிவியினின்றும் கிராணம் உற்பத்தியாகிறது. ஆகையால் பிருகிவி அகிதேய்வமாகச் சொல்லப்பட்டது. அன்றியும் சூரியனுடைய குகிரையின் மூக்கினின்றும் அசுவினி குமாரர்களின் உற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருத்தலால் மூக்கின் தேவதை அசுவினிகுமாரரென்று சிலவிடத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

- (6) [1] வாக்கந்திரியம் அந்யாத்மம்
 [2] வக்தவ்வியம் (சொல்லப்படுவது) அதிபூதம்.
 [3] அக்கினிதேவதை அதிதேய்வம்.
- (7) [1] பாணீந்திரியம் அந்யாத்மம்.
 [2] பதார்த்தங்களைக் கிரகித்தல் அதிபூதம்.
 [3] இந்திரன் அதிதேய்வம்.
- (8) [1] பாத இந்திரியம் அந்யாத்மம்.
 [2] நடத்தல் அதிபூதம்.
 [3] விஷ்ணு அதிதேய்வம்.

* வசனித்தந்திரியையின் விஷயமாகிய பதார்த்தம் வக்தவ்வியமெனப்படும். அது வசனித்தந்திரியையின்வாயிலாக வாக்கந்திரியத்திற்கு அதிபூதமாம். இவ்வாறே எல்லா வந்திரியங்களுக்கும் தத்தம் கிரியையின்வாயிலாக விஷயவடிவங்களாகிய அதிபூதங்கள் எவையோ அவற்றை உறிந்துகொள்க. சிலவிடத்து வசனித்தல் முதலிய கிரியைகளை அதிபூத மென்பர். அது ஸ்தூலதிரிஷ்டியுடைய ஜனங்களினது ஞானத்தின் பொருட்டாம். சுருதியார்த்தத்தின் விவரத்தால் சொன்னதன்று.

(9) [1] குத இந்திரியம் அந்யாத்மம்.

[2] மலவிஸர்ஜனம் அநிபூதம்.

[3] யமன் அதிதேய்வம்.

(10) [1] உபஸ்த இந்திரியம் அந்யாத்மம்.

[2] கிராமிய (மைதுனக்கிரியாருபபசு) தர்மத்தினது சுகத்தின் உற்பத்தி அநிபூதம்.

[3] பிரஜாபதி அதிதேய்வம்.

(11) [1] மனசு அந்யாத்மம்.

[2] மனனத்தின் விஷயம் அநிபூதம்.

[3] சந்திரன் அதிதேய்வம்.

(12) [1] புத்தி அந்யாத்மம்.

[2] புத்திக்கு விஷயம் அதாவது ஞானத்துக்கு விஷயம் அநிபூதம்.

[3] பிரகஸ்பதி அதிதேய்வம்.

(13) [1] அகங்காரம் அந்யாத்மம்.

[2] அகங்காரத்தின் விஷயம் அநிபூதம்.

[3] ருகத்திரன் அதிதேய்வம்.

(14) [1] சித்தம் அந்யாத்மம்.

[2] சிந்தனையின் விஷயம் அநிபூதம்.

[3] க்ஷேத்திரஞ்ஞானசய சாக்ஷி அதிதேய்வம்.

இந்தப் பத்தினுக்கு திரிபுடிகளும் ஐந்து பிராணன்களும் சேர்ந்து பத்தொன் பதும் விராட்டுப் விசுவனுடைய முகங்களாம்.

287. விசுவன் விராட்டு அகாரம் என்பவற்றின் அபேத சிந்தனை.

1. விராட்டுக்கும் விசுவனுக்கும் அபேதமிருப்பதுபோல ஓங்காரத்தின் முதல்மாத்திரையாகிய அகாரத்திற்கும் விராட்டுப் விசுவனோடு அபேதமுண்டு. ஏனெனின்,

(1) பிரஹ்மத்தின் நாலுபாதங்களில் முதற்பாதம் விராட்டு.

(2) ஆத்மாவின் நாலுபாதங்களில் முதற்பாதம் விசுவன்.

* சாக்ஷிசேதனம் சித்தத்தின் ஆசிரயமாயிருத்தலால் சித்தத்தின்கண் அதுக்கிரமம் செய்கிறது. அதனால் அதன் அதிதேய்வமெனப்படுகிறது இதனாலேயே சில ஆசாரியர்கள் சித்தத்தல்வடிவ ஸ்மிருதிஞானத்தைச் சாக்ஷியின் ஆசிரிதமாகச் சொல்லி வீறுக்கிறார்கள். சிலவிடத்துச் சித்தத்தின் அதிதேய்வம் நாராயணன் (வாசுதேவன்) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(3) அங்ஙனமே ஒங்காரத்தின் நான்கு மாத்திரைகளாகிய பாதங்களில் முதற்பாதம் அகாரம்.

ஆதலால் முதலாவதாந்தன்மை மூன்றிலும் சமானதர்மமாயிருத்தலால் விசுவன் விராட்டு அகாரம் என்னும் இமமுன்றையும் அபேதமாய்ச் சிந்திக்க வேண்டும்.

288. விசுவதைஜஸர்களின் வேற்றுமை.

விசுவனுக்குச் சொல்லப்பட்ட ஏழு அங்கங்களும் பத்தொன்பது முகங்களும் தைஜஸனுக்கும் இருபனவாக அறியத்தக்கனவாம். ஆனால் இவ்வளவு பேதமுண்டு:—

(1) விசுவனுடைய அங்கங்களும் முகங்களும் ஈகவானால் செய்யப்பட்டன.

(2) தைஜஸனுடைய இந்திரிய தேவதா விஷபரூப திரிபுடிகளும் கிரகமுதலிய அங்கங்களும் மனோமயமா யிருக்கின்றன.

தைஜஸனுடைய போகம் சூக்ஷ்மமாம்.

(1) போக மென்பது சுசுதுகங்களின் ஞானமாம். அதில் ஸ்தூலரூக்ஷமத்தன்மைகள் சொல்லுதல் பொருந்தாது. அங்ஙனமாயினும், பாஹியசப்தாதி விஷயங்களின் சம்பந்தத்தால் சாக்ஷாததாக உண்டாகிற சுசுதுக்கங்களின் சாக்ஷாத்காரம் ஸ்தூல மெனப்படும்.

(2) மானஸமான சப்தாதிகளின் சம்பந்தத்தாலுண்டாகும் போகம் (சுசுதுக்கசாக்ஷாத்காரம்) சூக்ஷ்ம மெனப்படும்.

இக்காரணத்தால்,

(1) விசுவன் ஸ்தூலத்தின் போகதாவென்று சுருதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(2) தைஜஸன் சூக்ஷ்மத்தின் போகதா வெனப்படுகிறான்.

ஏனெனின்,

(1) தைஜஸனுடைய போகயோக்கியமான சப்தாதிகள் மானஸமாயிருத்தலால் சூக்ஷ்மமாம்.

(2) அவற்றை அபேக்ஷித்து விசுவனுடைய போக்யம் பாஹியசப்தாதி களாம். அவை ஸ்தூலமாம்.

விசுவன் பகாபபிரஞ்ஞன் தைஜஸன் அந்தாப்பிரஞ்ஞன். ஏனெனின், விசுவனுடைய அநதக்கரணத்தின் விருத்திரூப பிரஞ்ஞை வெளியேபோகிறது; தைஜஸனுடைய பிரஞ்ஞை போகிறதில்லை.

289. தைஜஸ ஹிரண்யகர்ப்ப உகாரங்களின் அபேதசிந்தனை.

2. விசுவனுக்கும் விராட்டுக்கும் அபேதமிருப்பதுபோலத் தைஜஸனையும் ஹிரண்யகர்ப்பரூபமா யறியவேண்டும். ஏனெனின் தைஜஸனுடைய

பாதிருக்காமாம். ஹிரண்யகர்ப்பனுடைய உபாதியும் சூக்ஷ்மமே. ஆதலால் இவ்விரண்டினையும் ஒன்றென அறிக.

தைஜஸஹிரண்யகர்ப்பாகளை ஒன்றென அறிந்து ஒங்காரத்தின் இரண்டாவது மாத்திரையான உகாரத்தோடு அவற்றின் அபேதத்தைச் சிந்தனை செய்க. ஏனெனின்,

- (1) 'ஆத்மாவின் நாலுபாதங்களில் இரண்டாவது பாதம் தைஜஸன்.
- (2) பிரஹ்மத்தின் இரண்டாவது பாதம் ஹிரண்யகர்ப்பன்.
- (3) ஒங்காரத்தின் மாத்திரைகளில் இரண்டாவது மாத்திரை உகாரம்.

இரண்டாவதாந்தன்மை மூன்றிலும் சமானதர்மமாம். ஆகையால் மூன்றையும் ஒன்றாகச் சிந்தனைசெய்க.

290. பிராஞ்ஞன் ஈசுவரன் மகாரம் என்பவற்றின் அபேதம்; பிராஞ்ஞனது விசேஷணம்.

3. பிராஞ்ஞனை ஈசுவரரூபமாக அறியவேண்டும். ஏனெனின்,

- (1) பிராஞ்ஞனுக்குக் காரணசரீரம் உபாதி.
- (2) ஈசுவரனுக்கும் காரணம் உபாதி.

ஈசுவரனும் பிராஞ்ஞனும் பாதங்களில் மூன்றாவதாவா.

- (3) ஒங்காரத்தின் மூன்றாவது மாத்திரை மகாரம்

இம்மூன்றிலும் மூன்றாவதானதன்மை சமானதர்மமாயிருத்தலால் இம் மூன்றையும் ஒன்றாக அறிக.

(1) இந்தப் பிராஞ்ஞன் பிராஞ்ஞானகனன். ஏனெனின் ஜாக்ரீஸ்வப்னங்களின் எவ்வளவு ஞானமுண்டோ அது சுழூததியில்கன(* ஒரே அவித்திடாரூப) மாய்விடுகிறது. ஆதலால் பிராஞ்ஞானகன் பெண்படுகிறது.

(2) இந்தப் பிராஞ்ஞன் ஆனந்தபுகுகென்றும் சுருதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். ஏனெனின் அவித்தையினால் மறைபட்ட ஆனந்தத்தை இந்தப் பிராஞ்ஞன் புசிக்கிறான். ஆகையால் ஆனந்தபுகு கென்று சொல்லப்படுகிறான்.

தைஜஸவிசுவர்களின் போகம் திரிபுடியா லுண்டாகிறதுபோல் பிராஞ்ஞனுடைய போகத்துக்கும் திரிபுடி சொல்லப்படுகிறது.

(1) சேதனத்தின் பிரதிபிம்பசகிதமான அவித்தையின் விருத்தி அந்நியாத்மம்.

* மாவானது ஜலத்தினால் பிண்டமாகவிடபோது ஒருவடிவமாகின்றது. மழையின் அநேக துளிகள் தடாகத்தில் ஒருவடிவமாகின்றன. அவ்வாறு ஜாக்ரீ சொப்பனங்களின் ஞானம் சுழூததியில் ஒரு அவித்தைவடிவமாகின்றது. அந்த அவித்தையிலிருக்கும் அதிவ்ஸ்பான கூடஸதஜேகூடிய சேதனத்தின் பிரதிபிம்பவடிவ பிராஞ்ஞன் பிராஞ்ஞானகன் பெண்படுவான்.

(2) அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபானந்தம் அழியும்.

(3) ஈசுவான் அதிதேய்வம்.

இவ்விதத்தால்,

(1) விசுவன் பகிர்ப்பிரஞ்ஞையிருக்கிறான்.

(2) தைஜஸன் அந்தர்ப்பிரஞ்ஞையிருக்கிறான்.

(3) பிராஞ்ஞன் பிரஞ்ஞானகனனையிருக்கிறான்.

291. வாஸ்தவ விசுவன் முதலிய மூன்றன் ஏகத்துவம்;

துரியத்திற்கு ஈசுவரசாக்ஷியோடு அபேதம்.

4. இவ்விதமாக விசுவாதி மூன்றறகுமுள்ள பேதம் உபாதியினாலாயிருக்கிறது.

(1) விசுவனுக்கு ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மம் அஞ்ஞானம் என்னும் மூன்றும் உபாதிகள்.

(2) தைஜஸனுக்குச் சூக்ஷ்மம் அஞ்ஞானம் என்னுமிரண்டும் உபாதிகள்.

(3) பிராஞ்ஞனுக்கு அஞ்ஞானம் ஒன்றே உபாதியாம்.

இவ்வாறு உபாதிகளின் ஏற்றத்தாழ்வால் மூன்றற்கும் பேதமுண்டு; உண்மையில் ஸ்வரூபமாகப் பேதமில்லை.

விசுவன் தைஜஸன் பிராஞ்ஞன் என்னும் மூன்றிலும் அநுகதமான சேதனம் பரமார்த்தமாக மூன்று உபாதிகளின் சம்பந்தமு மில்லாதிருக்கிறது. மூன்று உபாதிகளின் அதிஷ்டானம் துரியம்.

(1) அது பகிர்ப்பிரஞ்ஞனன்று;

(2) அந்தர்ப்பிரஞ்ஞனன்று;

(3) பிராஞ்ஞானகனமுமன்று;

(4) கர்மேந்திரியதத்துக்கும் ஞானேந்திரியதத்துக்கும் விஷயமன்று;

(5) புத்திக்கு விஷயமன்று;

(6) எந்தச் சபதத்துக்கும் விஷயமன்று.

இத்தன்மைபான துரிபததைப் பரமாத்மாவின் நான்காவது பாதமான ஈசுவர சாக்ஷியாகிய சுத்தப் பிரஹ்மரூபமென்று அறிக.

292. இரண்டு சொருபமுடைய ஓங்கார ஆத்மாக்களின்

அபேதத்தை மாத்திரை வடிவத்தாலும்

பாதவடிவத்தாலும் சிந்தித்தல்.

1. இவ்விதத்தால் ஆத்மாவுக்கு இரண்டுவித ஸ்வரூபங்கள் சொல்லப்பட்டன. ஒன்று பரமார்த்தரூபம்; மற்றொன்று அபரமார்த்தரூபம்.

(1) மூன்று பாதங்கள் அபரமார்த்தரூபம்¹

(2) ஒருபாதமாகிய துரியம் பரமார்த்தரூபம்.

இர-சொருப-ஒங்-ஆத்மா-அபேத-பாத-சிந்தி- [உத்தரவது]

ஆத்மாவுக்கு இரண்டு ஸ்வரூபங்கள் இருப்பதுபோல் ஒங்கரத்தாக்
ஒம் இரண்டு ஸ்வரூபங்க ளுண்டு.

(1) அகர உகர மகாரங்களாகிய மூன்றுமாத்நிரைவடிவ அக்ஷரங்கள்
அபரமாரீத்தநுபம்.

(2) மூன்று மாத்நிரைகளிலும் வியாபித்திருக்கிற அஸ்தி பாதிப் பிரிய
ரூப அதிஷ்டானசேதனம பரமாரீத்தநுபம்.

ஒங்கரத்தின் பரமார்த்தரூபம் ஈருகியில் அமரீந்திரை யென்னும் சப்தத்
தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில் அநதப பரமார்த்தஸ்வரூபத்தில்
மாத்நிரைகளின் விபாக மில்லை. ஆதலால் அமரீந்திரை யெனப்படுகிறது.

இவ்விதத்தால் இரண்டு ஸ்வரூபங்களுடன்கூடிய ஒங்கரத்திற்கு இரண்டு
ஸ்வரூபங்களுடன் கூடிய ஆத்மாவோடு அபேதத்தை யறிக.

1. வியஷ்டிசமஷ்டி ஸ்தூலப் பிரபஞ்சத்துடன்கூடிய விசுவவிராட்டு
களுக்கும் அகாரத்தோடு அபேதத்தை யறிக.

(1) ஆத்மாவின் பாதங்களில் விசுவன் முதலாவது.

(2) ஒங்கரத்தின் மாத்நிரைகளில் அகாரம் முதலாவது.

ஆதலால் இரண்டையும் ஒன்றாக அறிக.

2. ருக்ஷம்பிரபஞ்சகதிமான ஹிரண்யகர்ப்பரூப தைஜஸனை உகர
ரூபமாக அறிக.

(1) தைஜஸனும் ஆத்மாவின் பாதங்களில் இரண்டாவது.

(2) ஒங்கரத்தின் மாத்நிரைகளில் உகாரமும் இரண்டாவது.

ஆதலால் இரண்டையும் ஒன்றாக அறிக.

3. காரண உபாதியோடுகூடிய ஈசுவரரூபப் பிராஞ்ஞனை மகாரரூபமாக
அறிக.

(1) ஈசுவரரூபப் பிராஞ்ஞன் மூன்றாவதாம்.

(2) அதுபோல மகாரமும் மூன்றாவதாம்.

ஆதலால் ஈசுவரரூபப் பிராஞ்ஞனையும் மகாரத்தையும் ஒன்றாக அறிக.

4. மூன்றிலும் அநுகதமான பரமார்த்தரூப துரியத்தை ஒங்கரவர்ணத்
தின் மூன்றுமாத்நிரைகளில் அநுகதமான ஒங்கரத்தின் பரமார்த்தரூபமா
கிய அமரீந்திரைக்கு வேறுகாததாக அறிக.

(1) விசுவாதிகளில் துரியம் அநுகதமாயிருக்கிறது.

(2) அதுபோல அகாராதி மூன்று மாத்நிரைகளிலும் அமரீந்திரை அநு
கதமாயிருக்கிறது.

ஆதலால் ஒங்காரத்தின் அமாத்திரை வடிவுத்தையும் துரியத்தையும் ஒன்றாக அறிக.

இவ்விதத்தால் ஆத்மாவின் பாதத்தையும் ஒங்காரத்தின் மாத்திரைவையும் ஒன்றாக அறிந்து லயசிந்தனை செய்க.

203. லயசிந்தனத்தின் அநுவாதம் (ஒவ்வொருமாத்நிரைவடிவ விசுவன்முதலியன அன்னியமாத்நிரைவடிவாதல்).

அந்த லயசிந்தனத்தைச் சொல்லுவாம்:—

1. விசுவரூப அகாரம் தைஜஸரூப உகாரத்துக்கு வேறுகாமல் உகாரரூபமாகவே யிருக்கிறது. இப்படிச் சிந்தனைசெய்தல இங்கு லய மெனப்படுகின்றது. இவ்வாறே மற்ற மாத்நிரைகளிலும் அறிந்துகொள்க.

2. எந்த உகாரத்தில் அகாரம் லயமாகிறதோ அந்தத் தைஜஸரூப உகாரத்தைப் பிராஞ்ரூப மகாரத்தில் லயஞ்செய்யவேண்டும்.

3. பிராஞ்ரூப மகாரத்தைத் துரியரூபமான ஒங்காரத்தின் பரமார்த்தரூபமாகிய அமாத்திரையில் லயஞ் செய்வேண்டும். ஏனெனின், ஸ்தூலத்தின் உற்பத்தியும் லயமும் சூக்ஷ்மத்தில் உண்டாகின்றன. ஆதலால்,

1. விசுவரூப அகாரம் தைஜஸரூப உகாரத்தில் லயமாகக்கூடும்.

2. சூக்ஷ்மத்தின் உற்பத்தியும் லயமும் காரணத்தி லுண்டாகின்றன. ஆதலால் தைஜஸரூப உகாரம் அதன் காரணமாகிற பிராஞ்ரூப மகாரத்தில் லயமாகக்கூடும்.

இந்த இடத்தில் விசுவாதிகளைக் கொள்வதினால் சமஷ்டியான விராட்டாதிகளும் தத்தம் திரிபுடிகளுமாகிய எல்லாவற்றையும் கொள்ளவேண்டுமென்பதை யறிக.

3. எந்தப் பிராஞ்ரூப மகாரத்தில் உகாரம் லயஞ்செய்யப்பட்டதோ, அந்த மகாரத்தைத் துரியரூப ஒங்காரத்தின் பரமார்த்தரூப அமாத்திரையில் லயப்படுத்துக. ஏனெனின் ஒங்காரத்தின் பரமார்த்தஸ்வரூபத்துக்குத் துரியத்தோடு அபேதமிருக்கிறது. அந்தத் துரியம் பிரஹ்மரூபமாம். சத்தபிரஹ்மத்தில் ஈசுவரனும் பிராஞ்ரூபமும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். எது எதில் கற்பிக்கப்படுகிறதோ அது அதன் ஸ்வரூபமாகிறது. ஆதலால் ஈசுவரசகிதப் பிராஞ்ரூப மகாரம் லயமாதல்கூடும்.

இவ்விதத்தால் எந்த ஒங்காரத்தின் பரமார்த்தஸ்வரூபமாகிற அமீர்த்திரையில் எல்லாம் லயப்படுத்தப்படுகின்றனவோ “அது நான்” என்று வகாக்கிர சித்தத்துடன் சிந்தனை செய்க.

ஓங்கார ஜங்கமரூபமாயும் அசங்கமாயும் அத்துவயமாயும் அசம்ஸாரியமாயும் நித்தியமுகத்தமாயும் நிர்ப்பயமாயுமிருக்கிற பிரஹ்மரூப ஓங்காரத்தின் பரமார்த்தஸ்வரூபம் எதுவோ “அதுநான்” என்று சிந்தனை செய்வதனால் ஞானமுண்டாகிறது. ஆதலால் ஞானவாயிலாக முக்திரூப பலத்தைக் கொடுக்கும். இது ஓங்காரத்தின் நிர்க்குண உபாஸனை இது எல்லாவற்றிலும் உத்தமமாம்.

294. ஓங்காரசிந்தனத்தில் பரமஹம்ஸனுக்கு அதிகாரமுளதெனல்.

முன்சொன்னபிரகாரம் எவன் ஓங்காஸ்வரூபத்தை யறிகிறானோ அவன் முனியாவன்; அறியாதவன் முனியாகான். ஏனெனின், முனியென்றால் மனனஞ்செய்பவன். இந்த ஓங்காரத்தின் சிந்தனம் மனனரூபமாம். எனனுக்கு ஓங்காரத்தின் சிந்தனைவடிவ மனனமில்லையோ அவன் முனியல்லன்.

இவ்வாறு மாண்டேக்கிய உபநிஷத்தின்படி சுருக்கமாக ஓங்காரசிந்தனம் சொல்லப்பட்டது. நிருசீம்ஹநாபி முதலிய உபநிஷத்துக்களிலும் இதன் கிராமமிருக்கிறது. இந்த ஓங்காரசிந்தனம் பரமஹம்ஸர்களின் கோப்பிய (இரகசிய) தனம். பகாமுக புருஷனுக்கு இதில் அதிகாரமில்லை; அத்தியந்தம் அந்தர்முகனுக்கே அதிகாரமுண்டு. கிரகஸ்தனுக்கு இதில் அதிகாரமில்லை. ஸ்திரீ தன புத்திர சம்பந்தமில்லாத பரமஹம்ஸனே அதிகாரியாவன்.

295. ஓங்காரத்தியானமுடையவர்களுக்குப் பயன் (295-296).

1. முன்சொன்னபடி ஓங்காரத்தைப் பிரஹ்மரூபமாகத் தியானஞ் செய்வதினால் ஞானவாயிலாக மோகி முண்டாகிறது.

2. ஆனால் எவனுக்கு இந்தலோகபோகத்திலாவது பிரஹ்மலோகத்திலாவது இசையிருக்கிறதோ, எவன் தீவிரமான வைராக்கியமில்லாமல் ஹடததால் இசையைத்தகைந்து தனபுத்திராதிகளைத் தியானஞ்செய்து பரமஹம்ஸகுரு உபதேசத்தால் ஓங்காரரூபப் பிரஹ்மத்தைத் தியானஞ்செய்கிறானோ, அவனுக்குப் போக இசை ஞானத்திற் பிரதிபந்தகமா யிருக்கிறது. அதனால் அவனுக்கு ஞானமுண்டாகிறதில்லை. ஆனால் தியானஞ் செய்து கொண்டே இந்தச் சரீரம் விடப்பின் வேறு சரீரம் கிடைக்கிறது.

(1) இந்தலோக போகங்களின் இச்சையைத் தகைந்து தியானஞ் செய்ததினால் இந்தலோகத்தில் வெகுசெல்வத்துடன் கூடிய பரிசுத்தமான சற்குலத்திற் பிறக்கிறான். அங்கு முன்ஜன்மத்தின் இச்சைகளெல்லாம் நிறைவேறி முன்ஜன்மத்தின் தியானசம்ஸ்காரத்தால் மறுபடியும் விசாரத்திலாவது தியானத்திலாவது பிரவிருத்தியுண்டாகிறது. அதனால் ஞானமுண்டாய் மோகிதம் கிடைக்கிறது.

296. (2) பிரஹ்மலோகத்தின் போகங்களில் ஔசையைத் தகைத்து ஒன் காரணப் பிரஹ்மத்தின் தியானத்திற் பிரவிருத்திக்கிறவன் சரீரத்தைவிட்டுப் பிரஹ்மலோகத்துக்குப் போகிறான். அவ்விடத்தில் மனிதர்களுக்கும் பிதிர்க்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் கிடைக்காத சுதந்தரத்தன்மையின் ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கிறான். ஹிரண்யகர்ப்பனுடைய விபூதியாகிய சத்திய சங்கற்பாதி சகல ஐசுவரியங்களும் கிடைக்கின்றன.

297. பிரஹ்மலோகமார்க்கத்தின் கிரமம்.

பிரஹ்மலோகத்திற்குப் போகும் மார்க்கத்தின் கிரமம் இதுவாம். பிரஹ்மோபாஸனையில் தற்பரையுள்ள புருஷன் இறக்குங்காலத்தில் அவன் இந்திரிய அந்தக்கரணங்கள் முழுவதும் ஈழர்சசையடைந்து எதனையும் மறிப்பச் சாமர்த்தியமில்லாதனவாயினும், யமதூதர்கள் அவனுடைய லிங்கசரீரத்தைக் கொண்டுபோக அவனருகில் வருகிறதில்லை. ஆனால்,

1. அக்கினியபிமானதேவதை அவனை மாணசமயத்தில் சரீரத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தித் தன் லோகத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது.

2. அக்கினிலோகத்திலிருந்து தன் அபிமானதேவதை தன் லோகத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது.

3. அங்கிருந்து சுக்கிலபகடி அபிமானதேவதை தன் லோகத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது.

4. அங்கிருந்து உத்தராயணகால(ஆறுமாத்)அபிமானதேவதை தன் லோகத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது.

5. அங்கிருந்து மேல் ஸம்வத்ஸர அபிமானதேவதை தன் லோகத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது.

6. அங்கிருந்து தேவலோக அபிமானதேவதை தன் லோகத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது.

7. அங்கிருந்து வாயு அபிமானதேவதை தன் லோகத்துக்குக் கொண்டு போகிறது.

* இந்த மார்க்கத்தின் கிரமம் யஜுர்வேதத்தின் ரசாவாசிய உபநிஷத்தின் முடிவிலும், சாந்தோகியத்திலும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

† மாணசமயத்தில் ஸ்தூலசரீரத்தினின்றும் லிங்கசரீரம் பிரிகிறதினால் சேதனமில்லாமையால் உபாஸகனுடைய இந்திரிய அந்தக்கரணங்கள் அந்நியப்பிராணிகளைப் போல நகிக்கப்பட்டனவாகின்றன. ஆகையால் அவை எதனையும் அறிவதில் சாமர்த்திய முடையனவன்று. கிரியாசக்தியுடைய பிராணனுக்கு ஸவருபமாக அசேதனமாக (அறிவில்லாததாயிருந்தலின் இச்சையின்மையால் அதனால் அவற்றிற்குப் போகுதல் சம்பவிக்கிறதில்லை.

8. அங்கிருந்து சூரியதேவதை தன் லோகத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது.

9. அங்கிருந்து சந்திரதேவதை தன் லோகத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது.

10. அங்கிருந்து மின்னல் அபிமானிதேவதை தன் லோகத்துக்குக் கொண்டு போகிறது.

11. அங்கு மின்னல் அபிமானிதேவதையின் லோகத்தில் ஹிரண்யகர்ப்பனுடைய உத்திரவின் படி ஹிரண்யகர்ப்பலோகத்தில் வசிக்கிறவனும ஹிரண்யகர்ப்பனுக்குச் சமானமான ரூபததையுடையவனுமான ஒரு திவ்விய புருஷன் இந்த உபாஸகனைக் கொண்டு போக இவன்முன் வந்துசேருகின்றான். அவன் இந்த மின்னல் அபிமானிதேவதையின் லோகத்திலிருந்து வருணலோகத்திற்கு அந்த உபாஸகனைக் கொண்டுபோகிறான். மின்னல் அபிமானிதேவதை கூடவே வருகிறான்.

12. பின் வருணலோகத்திலிருந்து இந்தீரலோகத்திற்குக் கொண்டுபோகிறான். வருணதேவதையும் இந்தீரலோகபரியந்தம் ஹிரண்யகர்ப்பலோகவாசியான புருஷனுடனும் உபாசகனோடு மிருக்கிறான்.

13. அதற்குமேல் பிரஜாபதீலோகம்வரையில் இந்திரன் இருவரோடு மிருக்கிறான்.

14. அதற்குமேல் பிரஜாபதி அவ்விருவர்களோடுமே பிரஹ்மலோகத்திற்குக் கொண்டுபோகச் சமர்த்தனாகான். ஆதலால் பிரஹ்மலோகத்தில் அந்தத் திவ்வியபுருஷனோடு அந்த உபாசகன் சேருகிறான்.

பிரஹ்மலோகத்தின் அதிபதி ஹிரணியகர்ப்பன்.

சூக்ஷ்மசமஷ்டியின் அபிமானிசேதனன் ஹிரண்யகர்ப்பன் எனப்படுகிறான். அவனையே காரியப்பிரஹ்ம மெனப்.

காரியப்பிரஹ்மத்தின் இருப்பிடத்தினைப் பிரஹ்மலோக மெனப்.

298. சாயுஜ்யமோக்ஷத்தின் வர்ணனம்.

முற்கூறியபடி ஓங்கார உபாசனை சுத்தப்பிரஹ்மரூபமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது சுத்தப்பிரஹ்மத்தின் உபாசகனுக்குச் சுத்தப்பிரஹ்மத்தின் பிராப்திவேண்டும். அவ்வுண்மையினும் சுத்தப்பிரஹ்மத்தின் பிராப்தி ஞானத்தினாலேயே யுண்டாகிறது. இச்சைவடிவப் பிரதிபந்தத்தால் எவனுக்கு ஞான முண்டாகவில்லையோ அவனுக்குக் காரியப்பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியாகிய சாயுஜ்யரூப மோக்ஷ முண்டாகிறது.

1. பிரஹ்மலோகத்தை விடைந்த உபாஸகனுக்கு ஹிரண்யகர்ப்பனுக்குச் சமானமான விபூதி (ஐசுவரியம்) கிடைக்கின்றது.

2. அவன் சத்தியசங்கற்பனாகிறான்.

3. இச்சித்தபடி அவனுக்குச் சரீரம் உண்டாகிறது.

4. இச்சிக்கும் போகங்களெல்லாம் அவனுக்குச் சங்கற்பத்தினாலேயே கிடைக்கின்றன.

5. ஒருசமயத்தில் ஆபிரம் சரீரங்களால் அவ்வவற்றின் போகங்களைத் தனித்தனியே புதிக்கவேண்டுமென்று இச்சையுண்டாயின், அதேசமயம் ஆபிரம் சரீரங்களும் அவற்றின் வெவ்வேறு சாமககரிகளு முண்டாகின்றன.

அதிகமாய்ச் சொல்லத்தென்னை! எதனைச் சங்கற்பிக்கிறானோ அதுவே சித்திக்கிறது. ஆனால் ஜகதின் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைவிட்டு மற்றெல்லா விபூதிகளும் ஈசுவரனுக்குச் சமானமாகின்றன. இதற்குத்தான் காயுஜ்யமோக்ஷமென்று பெயர். இப்படி ஹிண்பகர்ப்பனுக்குச் சமானமாய் வெகு காலம் சங்கற்பத்தாற் சித்தித்த திவ்விய பதார்த்தங்களைப் புசித்துப் பிரளயகாலத்தில் ஹிண்பகர்ப்பலோகத்துக்கு நாசமவருமபோது ஞானமுண்டாக உபாசகனாவன் விதேகமோக்ஷத்தை யடைகிறான்.

299. ஒங்காரத்தின் அகங்கிரகத்தியானத்தால் பிரஹ்மலோகம் கிடைக்குமென்னும் நியமம்.

ஒங்காரரூபப் பிரஹ்மத்தை யுபாசிக்கிறவனுக்குப் பிரஹ்மலோகப்பிராப்தி வாயிலாக மோக்ஷங்கிடைப்பதுபோல மற்ற உபசிஷ்டத்துகளிற் சொல்லிய பிரஹ்ம உபாஸனைகளாலும் இதேபலன் உண்டாகிறது. ஆனால் அகங்கிரக உபாஸனையின்றி வேறு உபாஸனையால் பிரஹ்மலோக மடையப்படமாட்டா தென்று சூத்திரகாரரும் பாஷிபகாரரும் பிரஹ்ம சூத்திரத்தின் நான்காவது அததியாயத்திற் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

* 1. இராஜாவின் பிரஜைகளைப்போல ஈசுவரனது லோகத்தில் வசித்தற்குச் சாலோக்கியமுக்தி என்று பெயர்.

2. அதனினும் சிரேஷ்டமாய் இராஜனது சேவகளைப்போல ஈசுவரன் சமீபத்தில் வாசஞ்செய்தற்சுச் சாமீப்பியமுக்தி பென்று பெயர்.

3. அதனினும் மேலானதாய் இராஜாவின் தம்பியைப்போல ஈசுவரனது சமான ரூபத்தின் அடைவிற்குச் சாமீப்பியமுக்தி பென்று பெயர்.

4. அதனினும் மேலானதாய் இராஜாவின் மூதககுமாரனைப்போல ஈசுவரனது சமான சத்திய சங்கற்பாதி ஈசுவரியத்தை (விபூதியை) அடைதற்குச் சாமீஷ்டியமுக்தி பென்று பெயர்.

இவ்வாறு சாஸ்திரங்களில் பயன்வடிவமான நான்குவத முக்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றில் கடைசியான சாமீஷ்டியமுக்தி மேலானதாம். அதனையே காயுஜ்யமோக்ஷமென்றும் கூறுவர்.

1. நர்மதையின் பாணங்களைச் சிவரூபமாகவும் சாளிக்கிராமங்களை விஷ்ணுரூபமாகவும் தியானஞ்செய்தல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது பிரதீகந் தியானமாம்; அகங்கிரகத்தியான மன்று.

2. அப்படியே மனதைப் பிரஹ்மரூபமாகவும் சூரியனைப் பிரஹ்மரூப மாகவும் தியானஞ்செய்தல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் பிரதீகந் தியானமாம்; அகங்கிரகத்தியான மன்று.

அவற்றைப் பிரஹ்மலோகம் அடையப்படமாட்டாது. சகுண அல்லது நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னின் அபேதமாகச் சிந்தனைசெய்தல் அகங்கிர கத்தியானமெனப்படும். அதனாறான் பிரஹ்மலோகம் கிடைக்கும்.

300. உத்தராயணமார்க்கமாகப் பிரஹ்மலோகத்திற் சென்றவர் கட்டு மறுபடியும் சம்சாரம் வராமையும், ஞானவாயிலாக மோக்ஷமடைதலும்.

முற்கூறிய மார்க்கம், உத்தராயணமார்க்கம் அல்லது தேவமார்க்க மெனப் படும்.

அந்தத் தேவமார்க்கத்தால் பிரஹ்மலோகத்துக்கு எந்த உபாஸகன் போகிறானோ அவனுக்கு மறுபடியும் சமுசார முண்டாகிறதில்லை. ஆனால் அவ னுக்கு ஞானமுண்டாகி விதேகமுக்கியை யடைகிறான்.

அவ்விடத்தில் ஞானசாதனங்களான குரு உபதேசாதிகள் வேண்டிய தில்லை. ஆனால் பிரஹ்மலோகத்தில் குரு உபதேசாதி சாதனங்களின்றியே ஞான முண்டாகிறது. ஏனெனின் பிரஹ்மலோகத்தில் தமோகுண ரஜோ குணங்கள் லேசமுமில்லை. அந்தலோகம் கேவலம் சததுவகுணப்பிரதான மானது.

1. தமோகுணமில்லாமையினால் ஐத்துவம் ஆலசியமுதலியவை இல்லை.

2. ரஜோகுணமில்லாமையினால் காமக்குரோதாதிரூப ரஜோகுணத்தின் காரியமான விசேஷமில்லை.

3. கேவலம் சத்துவகுண மிருத்தலால் அதன் காரியமான ஞானரூபப் பிரகாசம் அந்த லோகத்தில் முக்கியமாம்.

301. இரணியகர்ப்பவாசிக்கு அசங்கநிர்நிகாரப்பிரஹ்மவடிவ ஆத்மாவின் விளக்கமுண்டாகின்றதென்பதில் காரணம்.

ஒங்காரத்தைப் பிரஹ்மரூபமாக முதலில் உபாசித்தகாலத்து ஒங்காரத் தின் மாத்திரைகளின் அாததம இவ்வாறு சிந்தனைசெய்யப்பட்டது:—

1. “ஸ்தூல உபாதிசகித விராட்டு விசுவசேதனம் அகாரத்தின் வாச்சியமாம்.

2. சூக்ஷ்ம உபாதியோடுகூடிய சேதனமாகிய ஹிரண்யகர்ப்பதைஜஸன் அகாரத்தின் வாச்சியமாம்.

3. காரண உபாதியோடுகூடிய சேதனமாகிய ஈசுவரப்பிராஞ்ஞன் மகாரத்தின் வாச்சியமாம்.”

இத்தன்மைய முன் சித்திக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தின் ஸ்மிருதி, பிரஹ்ம லோகத்தில் உண்டாகிறது. சத்துவகுணப்பிரபாவத்தால் இவ்வாறு விவேசன (விசார) முண்டாகிறது:—

1. ஸ்தூலோபாதியால் சேதனத்தில் விராட்டுத்தன்மை விசுவத்தன்மைகள் பிரதிதியாகின்றன.

(1) ஸ்தூல சமஷ்டியின் திருஷ்டியால் விராட்டுத்தன்மை யுளது.

(2) ஸ்தூலவியஷ்டியின் திருஷ்டியால் விசுவத்தன்மை யுளது.

சமஷ்டி வியஷ்டி ஸ்தூலத்தின் திருஷ்டியின்றி விராட்டுத்தன்மை விசுவத்தன்மைகள் தோற்றா. ஆனால் சேதனமாதிரிமே விளங்கும்.

2. அப்படியே சூக்ஷ்ம உபாதிசகித ஹிரண்யகர்ப்பதைஜஸனேதனம் அகாரத்தின் வாச்சியமாம்.

(1) அங்குச் சமஷ்டி சூக்ஷ்ம உபாதியின் திருஷ்டியால் சேதனத்தில் ஹிரண்யகர்ப்பத்தன்மை தோற்றுகிறது.

(2) வியஷ்டிசூக்ஷ்ம உபாதியின் திருஷ்டியால் தைஜஸத்தன்மை விளங்குகிறது.

சூக்ஷ்ம உபாதியின் திருஷ்டியின்றி ஹிரண்யகர்ப்பத்தன்மை தைஜஸத்தன்மைகள் தோற்றுகிறதில்லை.

3. அப்படியே மகாரத்தின் வாச்சியம் ஈசுவரப்பிராஞ்ஞனும். அங்கு,

(1) சமஷ்டியுள்ள உபாதியின் திருஷ்டியால் சேதனத்தில் ஈசுவரத்தன்மை தோற்றுகிறது.

(2) வியஷ்டியுள்ள உபாதியின் திருஷ்டியால் சேதனத்தில் பிராஞ்ஞத்தன்மை தோற்றுகிறது.

அஞ்ஞான உபாதியின் திருஷ்டியின்றி ஈசுவரத்தன்மை பிராஞ்ஞத்தன்மைகள் தோற்றுகிறதில்லை.

இன்றைய கல்ப் அந்தச் சூத்மா விளக்காரணம். [இந்தாவது

எந்த வஸ்து எதனிடத்தில் மற்றொன்றன், பார்வையால் பிரதிதியாகிற அது அதனிடத்தில் பரமார்த்தமாக இருக்கிறதில்லை. எதன் எந்த ரூபம் அதற்குள் திருஷ்டியின்றிப் பிரதிதியாகிறதோ அது அதன் பரமார்த்த ரூபமாகிறது. எங்ஙனம்: ஒரு புருஷனிடத்தில் பிதாவின் திருஷ்டியால் புத்திரத்தன்மையும், பாட்டனது திருஷ்டியால் பெளத்திர (பேர)த்தன்மையும் விளங்குகின்றன. அவை பரமார்த்தமாக இல்லை. புருஷனுடைய பிண்டமே பரமார்த்தமாம். அதுபோல ஸ்தூல ரூபமே காரண உபாதிபின் திருஷ்டியால் எந்த விராட்டி விசுவாதிவடிவங்கள் தோன்றுகின்றனவோ, அவை மித்தையாம்; சேதனமாத்ரிமே சத்தியமாம்.

அந்தச் சேதனம் எல்லாப்பேதமு மில்லாதாம். ஏனெனின்,

1. விராட்டுக்கும் விசுவனுக்கு மிருக்கும் பேதம் உபாதியினாலாகியதாம். அந்த உபாதி இருவருக்கும் ஸ்தூலமாயிருந்தாலும் விராட்டுக்கு உபாதி சமஷ்டியும் விசுவனுக்கு உபாதி வியஷ்டியுமாம். அதச சமஷ்டி வியஷ்டி உபாதியால் அவற்றிற்குப் பேதமுளது. ஆதலால் ஸ்வரூபமாகப் பேதமில்லை.

2. அப்படியே தைஜஸனுக்கும் ஹிரண்யகர்ப்பனோடு சமஷ்டி வியஷ்டி உபாதியால் பேதமுளது; ஸ்வரூபமாக வில்லை.

3. அப்படியே ஈசுவரனோடு பிராஞ்ஞனுக்கும் சமஷ்டி வியஷ்டி உபாதியால் பேதமுளது; ஸ்வரூபமாக வில்லை.

1. இவ்வாறு பிராஞ்ஞனுக்கு ஈசுவரனோடு அபேதமுண்டு.

2. தைஜஸனுக்கு ஹிரண்யகர்ப்பனோடு அபேதமுண்டு.

3. அங்ஙனமே விசுவனுக்கு விராட்டோடு அபேதமுண்டு.

இவ்விதத்தால் ஸ்தூலோபாதி யுடையவனுக்குச் சூக்ஷ்மோபாதி யுடையவனோடாவது காரணவுபாதி யுடையவனோடாவது பேதமில்லை. ஏனெனின், ஸ்தூலரூபமே காரண உபாதிபின் திருஷ்டியை விடுத்தால் சேதனஸ்வரூபத்தில் எவ்வித பேதமும் தோற்றுகிறதில்லை.

சேதனத்துக்கு அநாத்மாவோடும் பேதமில்லை. ஏனெனின், அநாத்ம தேகாதிகள் அவித்தியாகாலத்தில் தோற்றுக்கின்றன; பரமார்த்தத்தால் தோற்றுகிறதில்லை. அவற்றிற்கும் சேதனத்தோடு பேதம் பொருந்தாது.

இவ்விதத்தால் சிவபேதாத்ரிதமாயும் அசங்கமாயும் நிர்விகாரமாயும் நித்தியமுத்தமாயும் பிரஹ்மரூபமாயும் இருக்கிற ஆத்மா ஓங்காரத்தின் லக்ஷியமா

யும் ஸ்வயம்பிரகாசரூபமாயும் அந்த உபாஸகனுக்கு விளங்குகிறது. ஆனால் ஹிரண்யகர்ப்பலோகத்தில் வசிக்கிறவனுக்குச் சமுசார முண்டாகிறது.

302. ஒங்காரம் என்பவற்றிற்கும் மகாவாக்கியத்தின் அர்த்தத்திற்கும் ஏகத்துவம்.

மகாவாக்கிய விவேகமின்றி ஞானமுண்டாகாவிடினும் ஒங்காரத்தின் விவேகமே மகாவாக்கியத்தின் விவேகமாம்.

1. (1) ஸ்துலோபாதிசகிதசேதனம் அகாரத்தின் வாச்சியம்.
(2) ஸ்துலோபாதியைவிட்டுச் சேதனமாதிரம் அகாரத்தின் லக்ஷியம்.
2. (1) சூக்ஷ்மோபாதி சகிதசேதனம் உகாரத்தின் வாச்சியம்.
(2) சூக்ஷ்மோபாதியை விட்டுக் கேவலசேதனம் உகாரத்தின் லக்ஷியம்.
3. (1) காரண உபாதி சகிதசேதனம் மகாரத்தின் வாச்சியம்.
(2) காரண உபாதியைவிட்டுக் கேவலசேதனம் மகாரத்தின் லக்ஷியம்.

இவ்விதத்தால்,

1. உபாதிசகித விசுவாதிகள் அகாராதி மாத்திரைகளின் வாச்சியங்களாம்.
2. உபாதிசகிதசேதனம் எல்லா மாத்திரைகளுக்கும் லக்ஷியமாம்.

1. அப்படியே நாமரூபமான சகல உபாதிகளோடு கூடிய சேதனம் ஒங்காரவரீணத்தின் வாச்சியமாம்.

2. நாமரூபமான சகல உபாதிகளுமின்றிய சேதனம் ஒங்காரவரீணத்தின் லக்ஷியமாம்.

இவ்வாறு ஒங்காரத்துக்கும் மகாவாக்கியத்துக்கும் அர்த்தம் ஒன்றாகவே யிருக்கிறது. ஆதலால் ஒங்காரவிவேகத்தால் அத்வைதஞான முண்டாகிறது.

இவ்விதமாக ஆசாரியர் வாக்கினின்றும் சிவணஞ்செய்து அதிருஷ்டியென்னும் மத்தியமசிஷ்யன் உபாஸனையில் பிரவிருத்திதது ஞானவாயிலாகப் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை யடைந்தான்.

* ஞானவாயிலாக மோக்ஷமாகிய பலமுண்டாகிறது.

303. நிர்க்குண உபாசனைக்கு அதிகாரமில்லாதவன் செய்யவேண்டியது.

நிர்க்குண உபாசனையில் அதிகாரமில்லாதவன் * செய்யவேண்டியதைக் கூறுகின்றார்:—இந்த நிர்க்குணத்தையானம் முடியவில்லையாயின் † சகுணாசுவ

* இங்கு இது அபிப்பிராயமாம்.—வேதாந்தத்தின் சிவ்ணமனனரூப விசாரத்திற் பிரவிருத்தித் திஞ்ஞாசு அதனைவிட்டு அந்நியசாதனஞ் செய்யவேண்டியதில்லை.

1 ஒருகால் அந்த விசாரசீலபுருஷன் விசாரத்தைவிட்டு வேறுசாதனங்களிற் பிரவிருத்திப்பாறையின் ஆளுபதித் (ஏறிவிழுந்தவ)னாவான்.

2. அல்லது “காமலேடிநியாயம்” அதாவது தேனையொழுகவிட்டு முழங்கையைக் கக்குதல் என்னும் திருஷ்டாந்தம் அவனுக்குக் கிடைக்கும்.

ஆதலால் அந்த விசாரசீலபுருஷன் திஞ்ஞானம்வரையில் விசாரஞ்செய்யவேண்டியது.

1. விசாரத்திற் பிரவிருத்தியுண்டாகாதவன் நிர்க்குண உபாசனை செய்யவேண்டியது.

2 நிர்க்குணவுபாசனையில் அதிகாரமில்லாதவனுக்கு “உபவாசத்தினும் பிணைக்கேமேலானது” என்னும் நியாயத்தால் சதுணவுபாசனைமுதலிய வடிவினதாகிய கரீத் தவ்வியம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

† 1. மாயாவிசிஷ்ட சேதனரூப காரணப்பிரஹ்மம் சதுண ஈசனும்.

2. அல்லது அதன் உபலக்ஷணமான ஹிரண்யகர்ப்பன், வைசுவாநரன், ஹரி, ஹான், கௌரி, கணேசன், சூரியன், அவாகனது அவதாரவடிவ காரியப் பிரஹ்மம் சதுணஈச நெனப்படுகின்றது.

3. அல்லது அவற்றின் பிரதிமைமுதலிய வடிவினதாகிய பிரதிரிதி (அவற்றின் ஸ்தானத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது) எதுவோ அது இங்குச் சதுணஈசன் எனப்படுகின்றது.

முற்கூறிய உபாவியங்களில் (உபாசிக்கப்படுவற்றில்) முன்முன் மேலானதாம்.

மேல் 7-வது தரங்கத்திற் கூறப்படுவகிரமமாக மாயாவிசிஷ்ட சேதனவடிவ காரணப் பிரஹ்மமே ஈசபதத்தின் முக்கியார்த்தமாம். அதனே உபாவியமாம். அங்ஙனமாயினும் “மாயையைப் பிரகிருதி (சகலசகத்திற்கும் உபாதானம்) என்று அறிக. பிரஹ்மத்தை மகேசுவர நென்றறிக” என்னும் சுருதியினால் மாயாவிசிஷ்ட சேதனத்தினும் பின்னவஸ்து இல்லாமையால் ஸ்ரீ வித்தியாந்ணியஸ்வாமிகள் சர்வ மதத்தோடும் வீரோதயினிய ஈசுவர நிருபணத்தைச் சித்திரதீபத்தில் செய்திருக்கிறார்கள், அந்நையனுசரித்து ஹிரணியகாப்பாதி சகல உபாவிய வஸ்துக்களும் ஈசனெனப்படுகின்றன.

ரீனை மனதில் தரிக்கவேண்டியது. சகுண உபாஸனை முடியாவிடின் * நிஷ்
காமகர்மஞ்செய்து ராமனைப் பஜிக்கவேண்டியது. நிஷ்காமகர்மமும் முடியா
விட்டால் ஸகாமமான சுபகர்மஞ்செய்யவேண்டியது. அதுவும் முடியாதெ
னின் அந்தச் சடன் (துஷ்டன்) அடிககடி இறந்து பிறக்க.

ஒங்காரத்தின் அர்த்தத்தை யறிந்து அதிருஷ்டியானவன் கருதார்த்த
னான்.

இத்தாங்கத்தைப் படிப்பவன் எவனோ, அவனைத் தாதுவாகிய ஸ்ரீ குரு
வானவர் சுதிருஷ்டியார்க்ககடவர்.

குருவேதமுதலியன வியாவகாரிகமென்று கூறுதலாகிய

மத்திமாதிகாரி சாதனவர்ணனமென்னும்

ஐந்தாவது தாங்கம் முற்றிற்று.

* பலத்தின் இச்சையின்றிய தனது வர்ணாசிராமகாமங்களை எசுவாரர்ப்பண புத்தி
யினுற் செய்க. அதனோடு நாமகீர்த்தன முதலியவற்றைச் செய்து இராமனைப் பஜிக்க.

அல்லது நிஷ்காமகர்மத்தினால் இராமனைப் பஜிக்க அதாவது அந்தக் கர்மத்தை
சாமனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்க பல இச்சையில்லாதவனுப் இராமன்பொருட்டுச் செய்த
புண்ணிய கர்மமும் இராமனது சந்தோஷத்திற்குக் காரணமாதலால் இராமனது
பஜனமேயாம்.

தம்.

ஸ்ரீ கணேசாயநம:

ஸ்ரீ விசாரசாகரம்.

ஆரவது தாங்கம்.

ஸ்ரீ குருவேதமுதலிய சாதனங்கள் மித்தையென்று வர்ணித்தல்.

304. * உபோற்காதம்.

1. நான்காவது தாங்கத்தில் உத்தமாதிகாரியின் உபதேசக்கிரமஞ் சொல்லப்பட்டது.

2. ஐந்தாவது தாங்கத்தில் மத்தியமாதிகாரியின் உபதேசக்கிரமஞ் சொல்லப்பட்டது.

3. இந்தத் தாங்கத்தில் கநீஷ்டாதிகாரியின் உபதேசக்கிரமத்தைச் சொல்லுவாம்:—

எவனுக்குச் சந்தேகங்கள் விசேஷமாய் ஜனிக்கின்றனவோ, அவன் புத்தி தீவிரமாயிருந்தாலும் அவன் கநீஷ்டாதிகாரி யெனப்படுகிறான்.

இந்தத் தாங்கம் யுக்திபிரதானமாதலால் கேட்ட அர்த்தத்தில் குதர்க்கம் தோற்றுகிறவனுக்கு இந்தத் தாங்க முப்போகப்படும்.

குதர்க்கத்தால் தூஷிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவன் கநீஷ்டாதிகாரியாவன். அவனுக்கு உபதேசக்கிரமம் இந்தத் தாங்கத்திலுள்ளது.

முன் (ஐந்தாவது) தாங்கத்திற் பிரணவோபாஸனை ஜகத்துற்பத்தி என்பவற்றின் நிரூபணத்துக்குமுன் இது சொல்லப்பட்டது:—“சேதனத்துக்கு வேறான அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமும் அநாத்மா வெனப்படும். அவ்வாத்ம பதார்த்தங்கள் முழுவதும் சொப்பனமபோல மித்தையாம்.” இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு இரண்டு தமயன்மார்களும் கேள்விகேட்காமல் சும்மாவிருப்பதைப் பார்த்துத் தர்க்கதிறுஷ்ட ஓகட்கின்றனர்.

* இதனை விசாரந்திரோதயத்தின் முதல் டிப்பணியிற் காண்க.

(தர்க்கதிருஷ்டியின் பிரசினம். 305-306.)

305. பிரசினம்:—சொப்பனதிருஷ்டாதத்ததால் ஜாக்ரீ
பதார்த்தங்கள் மித்தையாகாவெனல்.

நர்க்கதிருஷ்டி பிரசினஞ்சேய்கிறான்:—*முன் சுததமாயறியப்படாத பதார்த்தத்தின் ஞானம் சொப்பனததில் உண்டாகுததில்லை. ஆனால் ஜாக்ரீததில் எதன் அறுபவஞான முண்டாகுததேதா அதன் ஸ்மிருதி சொப்பனத்தி லுண்டாகுதது. அதலால் ஸ்மிருதிஞானதததுக்கு விஷயமான ஜாக்ரீபதார்த்தததங்கள் சத்தியமாயிருதததலால் சொப்பனதததிலுண்டாகுத அறறறின் ஸ்மிருதி வடிவ ஞானமும் சத்தியமே. அதலால் சொப்பன திருஷ்டாதத்ததால் ஜாக்ரீபதார்த்தததங்கள் பொய்யெனது சொல்லுதல் பொருத்தது.

306. பிரசினம்:—சொப்பனம் மித்தையன்றெனல்.

சொப்பனஞானதததிருகு வியஷமான பதார்த்தததங்கள் சத்தியமா மென்பதை வேறுவிதமாய்ப் பிரதிபாதிப்பாடம்:—

அல்லது (அதாவது வேறுவிதமாய்ச்) சொப்பனத்தின் ஞானமும் அதன் விஷயமான பதார்த்தததமும் சத்தியமாம, மித்தையன்று. எனெனின், சொப்பனவஸ்தைததில் ஸ்ராலசரிதததை விட்டு விபகரரிம வெளியே சென்று சத்தியமான பரிவரம் சமுதரிச முதலியவைகளைப் பாகுகுதது. அதலால் சொப்பனம் பொய்யெனது

(இலக்கம் 305-306-ல் உள்ள பிரசினத்தினுத்தரம் 307-308.)

307. ஜாக்ரீபதார்த்ததததததின் ஸ்மிருதி சொப்பனத்ததத
விஸ்தரமெனல்.

1. பூவகாலத்ததடன் சமயதமுடைய பரிததததததததத ஞானம் ஸ்மிருதி பெனப்பதும். முன் பரிததத யானையின் “அருத யானை” என்றும் ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது.

2. எதில றிறும யானையக கண்டு “இது யானை” எனது உண்டாகும. ஞானம் ஸ்மிருதியன்று; பரிதததயதததமாம்

* ளையாயிக் சொப்பனததை ஜாக்ரீதததில் அறுபகிதததப்பட பதார்த்தததததததததத ஸ்மிருதிவடிவ மானஸவீபரியாஸ மென்பது அருகின் மதாருசாரமாதச சிஷ்யன் கூறுகின்றான்.

சொப்பனத்தில் “இந்த யானை எதிரில் நிற்கிறது” “இது நதி” “இது மலை” என்று ஞான முண்டாகிறது. ஆதலால் ஜாக்கிரத்திற் பார்த்த பதார்த்தங்களின் ஸ்மிருதி சொப்பனத்தில் இல்லை. ஆனால் யானைமுதலிய வற்றின் பிரத்தியக்ஷஞானம் உண்டாகிறது.

“ஜாக்கிரதகாலத்தில் அறியப்பட்ட பதார்த்தங்களைச் சொப்பனத்தில் அறியப்படுகின்றன. அறியப்படாத பதார்த்தத்தின் ஞான முண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் ஜாக்கிரத பதார்த்தத்தின் ஞானசம்ஸ்காரத்தால் சொப்பனத்தினது ஞான முண்டாகிறது. சம்ஸ்காரஜநிய ஞானம் ஸ்மிருதி யெனப்படும். ஆதலால் சொப்பனத்தின் ஞானம் ஸ்மிருதிருபமாம்” என்று இப்படி ஒருவன் ஆசேபம் செய்வானாயின்,

அது பொருந்தாது. ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷஞான மிருவகைத்தாம்:—
1. ஒன்று அபிஞ்ஞாநுபப பிரத்தியக்ஷம். 2. மன்றொன்று பிரத்தியபிஞ்ஞாநுபப பிரத்தியக்ஷம்.

(1) கேவலம் இரத்தினியசம்பந்தத்தா லுண்டாகும் ஞானம் அபிஞ்ஞாப்பிரத்தியக்ஷ மெனப்படும். எவ்வனம்: “இது யானை” என்று நேததிரசமபந்தத்தா லுண்டாகும் யானையின் ஞானம் அபிஞ்ஞாப்பிரத்தியக்ஷம்

(2) முந்திய ஞானத்தின் சமஸ்காரததினாலும் இரத்தினியசம்பந்தத்தினாலும் உண்டாகும் ஞானம் *பிரத்தியபிஞ்ஞாப்பிரத்தியக்ஷ மெனப்படும். எவ்வனம்:—முன்பாதத யானை யெதிரில் காணப்படும் போது “அந்த யானை இது” என்று உண்டாகும் ஞானம் பிரத்தியபிஞ்ஞாப்பிரத்தியக்ஷமாம்.

அவ்விடத்தில் முன் பார்த்த யானையினது ஞானத்தின் சம்ஸ்காரமும் யானையோடுள்ள நேததிரத்தின் சமபந்தமும் பிரத்தியபிஞ்ஞாப்பிரத்தியக்ஷத்திக்கு ஹேதுக்களாம். ஆதலால் சமஸ்காரஜநியஞானம் ஸ்மிருதிருபமேயா

* பிரத்தியக்ஷஞானத்தின் சாமகிரியோடுகூடிய ஸம்ஸ்காரஜநிய ஞானம் பிரத்தியபிஞ்ஞாப்பிரத்தியக்ஷ மெனப்படும். அதனைச் சமஸ்காரததோடுகூடிய இரத்தினிய சம்பந்தத்தாற் றேனறியவெனின், அந்தலக்ஷணம் வெளிப்பிரததிபிஞ்ஞாப்பிரத்தியக்ஷத்தில் பொருந்தும். ஆனால் உட்பிரத்தியபிஞ்ஞாப்பிரத்தியக்ஷத்தில் அந்தலக்ஷணத்தின் அவ்வியப்பதியுண்டாகும். ஆதலால் பிரத்தியபிஞ்ஞாப்பிரத்தியக்ஷத்திற் முதலிற் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணமே தோஷமின்றியதாம்; வெளி உள் என்னும் இரண்டற்கும் பொதுவாம்.

மென்னும் நியமமில்லை; *பிரத்தியபிஞ்ஞாப் பிரத்தியக்ஷஞானமும் சம்ஸ்கார ஜந்நியமாம். ஆனால் இந்திரியசம்பந்தமின்றிக் கேவல சம்ஸ்காரஜந்நியஞான முண்டாயின் அது ஸ்மிருதிஞான மெனப்படும்.

1. சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவற்றின் ஞானம் கேவலம் சம்ஸ்காரஜந்நிய மன்று. ஆனால் அது நித்திரைவடிவதோஷஜந்நியமாம். யானை முதலியவற்றைப்போலச் சொப்பனத்தில் கற்பிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களு மிருக்கின்றன. ஆதலால் அவற்றின் ஞானம் இந்திரியஜந்நியமாம்.

சொப்பனபதார்த்தம் சாக்ஷிபாஸியமாம். இந்திரியஜந்நியஞானத்துக்கு விஷயமன்று. என்றாலும் அவிவேகியின் திருஷ்டியால் சொப்பனஞானம் இந்திரியஜந்நியமென்று சொல்லப்படுகிறது.

இவ்விதத்தால் சொப்பனத்தின் ஞானம் ஜாக்ஷிபதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியன்று.

2. நித்திரையினின்று விழித்துப் புருஷன் “நான் சொப்பனத்தில் யானை முதலியவைகளைப் பார்த்தேன்” என்று சொல்லுகிறான். சொப்பனத்தில் யானை முதலியவைகளின் ஸ்மிருதியுண்டாகுமாயின், விழித்தபின் “யான் சொப்பனத்தில் யானை முதலியவற்றை ஸ்மிரித்தேன்” என்று சொல்ல வேண்டும். ஆனால் இப்படி ஒருவரும் சொல்லுவதில்லை. ஆதலால் ஜாக்ஷிபதார்த்தங்களின் ஸ்மிருதி சொப்பனத்தி லில்லை.

3. “ஜாக்ஷிகாலத்தில் கண்ட கேட்ட பதார்த்தங்களின் ஞானமே சொப்பனத்தி லுண்டாகிற தென்னும் நியமமில்லை, ஆனால் ஜாக்ஷிகாலத்தில் அறியப்படாத பதார்த்தத்தின் ஞானமும் சொப்பனத்தி லுண்டாகிறது. ஜன்மம் முழுவதிலும் ஒருபோதும் பார்த்தும்கேட்டுமிராததான விலக்ஷணபதார்த்த

* இங்கு இது விசேஷமாம்:—

1. சம்ஸ்காரஜந்நியஞானத்தை ஸ்மிருதியெனின் பிரத்தியபிஞ்ஞாஞானமும் சம்ஸ்காரஜந்நியமாம். அதில் ஸ்மிருதியினது லக்ஷணத்தின் அறிவியாப்தியுண்டாகும். அதனை நிவர்த்தித்தற்பொருட்டு ஸ்மிருதியின் லக்ஷணத்தில் மாந்திரபதத்தைப் புருத் தல் வேண்டும்.

2. ‘சம்ஸ்காரமாத்நிரஜந்நிய ஞானத்தினை ஸ்மிருதியெனின், ஸம்ஸ்காரமாத்நிர வடிவ சாமக்கிரி அதுபவநாசத்தின் பின் எப்போது மிருத்தலால் எப்போதும் ஸ்மிருதியுண்டாதல்வேண்டும் என்னும் தோஷத்தை நிவர்த்தித்தற்பொருட்டு ஸ்மிருதியின் லக்ஷணத்தில் உற்பூத மென்னும் சொல்லையும் பிரவேசஞ் செய்விகவேண்டும்.

இவ்வாற்றால் “உற்பூதசம்ஸ்காரமாத்நிரஜந்நியஞானம்” ஸ்மிருதியாம் என்னும் ஸ்மிருதியின் லக்ஷணம் தோஷமின்றியதாம்.

தம் சொப்பனத்தில் ஒருகாலத்துத் தோற்றுக்கிறது. ஆகலால் அவற்றின் ஞானம் ஸ்மிருதியினாலும்.

4. “இந்த ஜன்மத்தின் பதார்த்தங்களான ஞானத்தின் சமஸ்காரமே ஸ்மிருதிக்கு ஹேதுவா” மென்றும் நியமமில்லை. ஜன்மந்தா ஞானத்தின் சமஸ்காரத்தாலும் ஸ்மிருதியுண்டாம். ஏனெனின் அநுகூலஞானத்தால் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது. அநுகூலஞானமின்றிப் பிரவிருத்தி யுண்டாகுதலில்லை. ஆதலால் ஸ்தன்னியபானத்தில் பாலர்களுக்குண்டாகு முத்தற்பிரவிருத்திக்குக் காரணமான “ஸ்தன்னியபானம் எனக்கு அநுகூலம்” என்றும் ஞான முண்டாகிறது. அங்கு வேறு ஜன்மத்தில் ஸ்தன்னியபானத்தில் அநுகூலத்தன்மை யதுபுவம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதன் ஸமஸ்காரத்தால் பாலர்களுக்கு முத்தல் அநுகூலத்தன்மையின் ஸ்மிருதி யுண்டாகிறது. ஆகலால் ஜன்மந்தா ஞான ஸமஸ்காரத்தாலும் ஸ்மிருதியுண்டாகிறது. அப்படியே இந்த ஜன்மத்தில் அறியப்படாத பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியும் ஜன்மந்தாததின் ஞானஸமஸ்காரத்தால் சொப்பனத்தில் சம்பவிக்கிறது.

அங்ஙனமாயினும் எதன்ஞானம் ஜாக்ரகாலத்தில் எந்த ஜன்மத்திலும் சம்பவியாதோ அதன்நன்மையபதார்த்தம் சொப்பனத்தில் பிரதிபலிக்கிறது. எங்ஙனம்: தன் தலையை வெட்டுவதைத் தன் கண்ணால் சொப்பனத்தில் பார்க்கிறான். அங்குத் தன் தலையை வெட்டுவதை எவனும் எந்த ஜாக்ரகாவஸ்தையிலும் பார்க்குதலில்லை. ஆதலால் ஜாக்ரகபதார்த்தத்தின் ஞானத்தின் ஸமஸ்காரத்தால் சொப்பனத்தில் ஸ்மிருதி யுண்டாகுதலில்லை.

5. சொப்பனம் ஸ்மிருதிருப மென்பதைத் கண்டனஞ்செய்வதில் அநேக யுகதிகளைக் கருதகாரகன சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் சொப்பனத்தை ஸ்மிருதிருபமாகக் கொள்ளுதலில் முற்கூறிய தூஷணம் மிகப்பிரபலமாம்.—ஸ்மிருதி ஞானத்தின் விஷயம் எதிரில் பிரதிபலிக்கிறது தலில்லை. சொப்பனத்தின் யானைமுதலியன சொப்பனகாலத்தில் எதிரில் தோற்றுக்கொள்ளுன. ஆதலால் சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவற்றின் ஸ்மிருதியில்லை.

308. சொப்பனத்தில் இலிங்கசரீரம் வெளியேசென்று ஞாக்ரகபதார்த்தங்களைக் காண்குறதில்லை யெனல்.

“லிங்கசரீரம் வெளியே சென்று சத்தியமான மலை சமுத்திராதினைப் பார்க்கிற” தென்பதின் உத்தரம்.—

ஸ்தூலசரீரத்திலிருந்து ஷூளியே சென்று லிங்கசரீரம் சத்தியமான மலை சமுத்திராதினைப் பார்க்கும் பகஷத்தில் அது வெளியே போவதால் மாணவஸ்தையில் சரீரம் பழங்கரமாய்த் தோன்றுவதுபோல் சொப்பனவஸ்தை

யிலும் விங்கசரீரம் இல்லாமையால் ஸ்தூலசரீரம் அமங்கல (பயங்கர) மாதல் வேண்டுமெ. அவ்வாறே பிராணனில்லாத பிணம்போலவு மாதல்வேண்டும். சொப்பனாவஸ்தையில் அப்படியாகிறதில்லை. சொப்பனாவஸ்தையில் ஸ்தூல சரீரம் பிராணனோடு கூடியதும் ஜாககரதிற்போல சுநதர (மங்கள) ரூபமுமாயிருக்கிறது. ஆகையால் ஸ்தூல சரீரத்தைவிட்டு வெளியே விங்கசரீரம் சொப்பனாவஸ்தையிற் போகிறதில்லை.

“சொப்பனாவஸ்தையில் பிராணன் வெளியே போகிறதில்லை. ஆனால் தக்கரணமும் இந்திரியமும் வெளியிலுள்ள பர்வதாதிகளுக்குப் போய் அவற்றைப் பார்க்கின்றன. பிராணன் வெளியே போகாமையினால் ஸ்தூலசரீரம் மரணாவஸ்தையிற்போல் பயங்கரமா யிருக்கிறதில்லை. பிராணன் வெளியே போவதிலும் யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை. ஏனெனின் பிராணனிடத்தில் ஞானசக்தி யில்லை, கிரியாசக்தி யிருக்கிறது. ஆதலால் வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்களையறிவதற்குச் சாமர்த்தியமுடையது யாதோ அதுவே வெளியே போகிறது. ஞானசக்தி அநதக்கரணத்திலும் ஞானேந்திரியத்திலும் யிருக்கிறது. பிராணனிற்போல காமேந்திரியத்திலும் ஞானசக்தியில்லை; கிரியாசக்தி யிருக்கிறது. ஆதலால் பிராணனும் காமேந்திரியமும் சரீரத்தில் இருக்கின்றன. அதனால் மரணநிமித்தத்தாலாம நாக (எரிதலை) முதலியவற்றினின்றும் ரகழிப்புண்டாகிறது. அநதக்கரணமும் ஞானேந்திரியமும் வெளியேபோய்ச் சத்தியபர்வதாதிகளைப் பார்த்துப் பிராண கர்மேந்திரியங்களின் சமீபத்தில் வருகின்றன.” என்று கூறின,

அதுவும் பொருந்தாது. எனெனின்,

1. ஸ்தூலரூபமக் கூட்டங்களில் எல்லாவற்றிற்கும் எஜமானன் பிராணனும். பிராணனின்றி யிருக்கும் சரீரத்தைப் பார்த்தால் அதனை யொருக்கண்ணமும் வைத்துக்கொள்ளுகிறதில்லை; வெளியே கொண்டுபோய்த் தகனம் செய்கிறார்கள், தொடரால் முழுகுகிறார்கள். ஆதலால் ஸ்தூலசரீரத்தின் சாரம் பிராணன். அப்படியே ரூபமசரீரத்திலும் பிரதானமானது பிராணன்.

பிராணனும் இந்திரியாதிகளும் நம்மில் யார் சிரேஷ்டமென்று ஒன்றற்கொன்று விவாதமிட்டுப் பிரஜாபதியினிடத்தில் சென்று “ஸ்வாமி, எங்களுக்கு யாவன் சிரேஷ்டன்?” என்று கேட்க. அப்போது பிரஜாபதியானவர் “நீங்கள் எல்லோரும் ஸ்தூலசரீரத்திற் பிரவேசித்து ஒவ்வொருவராக வெளியே

* இங்குப் பிராணன் இந்திரியமென்னும் சொற்களால் அவற்றின் அபிமானிதேவதைகள் கொள்ளப்படும்.

சொப்பன்-இலங்கை-ஜாதிர-காண்கிறதில்லை. [புறவது
 சுவன் வெளியே வருவதால் ஸ்தூலசரீரம் அமங்கலமாகி விழுந்து
 விழுந்ததோ அவன் உங்களுக்குள் சிரேஷ்டன்” என்று சொன்னார். பிரஜா
 யதிரின் வார்த்தையைக் கேட்டு யாவும் ஸ்தூலசரீரத்திற் பிரவேசித்தன.
 நெத்திராதி இரத்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் வெளியே வருவதால் சரீரம் அவ்
 வவ் விந்திரியாகிதமாய்க் காணப்பட்டது. பிராணன் வெளியே போகப் பிர
 மத்தனப்படவே சரீரம் விழுத்தொடங்கியது. அப்போது “நம் எல்லோருக்கும்
 எஜமானன் பிராணனே” என்று யாவும் நிச்சயித்துக்கொண்டன.

இக்காரணத்தால் பிராணன் சரீரத்திலிருக்கும்வரையில் இந்திரியாதிக
 விருத்திவற்றன. பிராணன் வெளியேபோகவே சகல இந்திரியங்களும் வெளியே
 போகின்றன. ஆகையால் சூக்ஷ்மக்கூடத்திற்கு அரசன்போல் பிராணனே
 பிரதானமாம். பிராணன் போனாலன்றி அநதக்காரணமும் இந்திரியங்களும்
 வெளியே போகிறதில்லை.

2. அல்லது அந்தக்காரணமும் ஞானேந்திரியமும் பூதங்களின் சத்துவ
 குணகாரியங்களாம். அவற்றில் ஞானசக்தி யிருக்கிறது; கிரியாசக்தியில்லை.
 பிராணனில் கிரியாசக்தி யிருக்கிறது. அதன் வலியினால் மரணசமயத்தில்
 விங்கசரீரம் இருத ஸ்தூலசரீரத்தை விட்டு லோகார்த்தத்திற்குப் போகிறது.
 பிராணனுடைய பலத்தினாற்றான் இருதிரிய வாயிலாக அந்தக்காரணத்தின்
 விருத்தி வெளியிலுள்ள கடாதிகளின் சம்பீதத்திற் செலலுகிறது. பிராண
 னுடைய சபாயின்னி அந்தக்காரணமுதலியன வெளியிற் செலலமாட்டா. இக்
 காரணத்தாற்றான் யோகசாஸ்திரத்தில் “பிராணநிரோதமின்றி மனநிரோத
 முண்டாகிறதில்லை. *பிராணனது சஞ்சரிப்பால், மனதின் சஞ்சரிப்புண்டாகி
 றது. பிராணநிரோதத்தால் மனதின் நிரோதமுண்டாகிறது.” என்று சொல்
 லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் மனதையடக்குதலாகிய ராஜயோகத்தில் இசைசை
 யுள்ளவன் பிராணநிரோதரூப ஹடயோகத்தை பதவ்யடிக்கவேண்டியது.
 இதனாலும் அந்தக்காரணத்தின் கமனம் (போக்கு) பிராணநீனமா யிருக்கிறது.
 பிராணன் வெளிப்பட்டால்ல்லாமல் அந்தக்காரணமும் ஞானேந்திரியமும்
 வெளிப்படா.

3. சொப்பனாவஸ்தையில் ஸ்தூலசரீரம் பிராணசகிதமாய்க் காணப்படு
 கிறது.

* “செனயியனே (காட்சிக்கனியனே)! பிராணன் எதற்கு (கம்பத்திற் பகுவையப்
 போல)ப் பத்தனமா (கட்டா) யிருக்கிறதோ, அப்படிப்பட்டதுமனம்” என்னும் சருதி
 யினால் மனம் பிராணநீனமாம் என்பது செவ்வையாய் அறியப்படுகிறது.

ஆதலால் “அந்தக்கரணம் சொப்பனத்தில் வெளியேசென்று சத்திய பதார்த்தங்களை யறிகிறது” என்று சொன்னது பொருந்தாது.

4. அல்லது ஒருவன் சொப்பனத்தில் தன் சம்பந்தியுடன் கூடிய விவகாரங்களைச் செய்கிறான். விழித்துக்கொண்டபின் அந்தச் சம்பந்தியைச் சந்தித்தபோது “நாம் இருவரும் இராததிரி இன்ன வியவகாரத்தைச் செய்தோ” மென்று சொல்லுகிறதில்லை. பூர்வபக்ஷியின் கிரமமாகவோ அவன் வெளியே சென்று சம்பந்தியைச் சந்தித்து உண்மையாக விவகாரஞ் செய்திருக்கிறான். அப்படிச் சந்தித்ததும் வியவகரித்ததும் சம்பந்திக்கும் தெரிந்திருக்கவேண்டும். சம்பந்தியும் இவனைக் கண்டபோது அப்படியே சொல்லவேண்டும்; ஆனால் அதுபவத்தில் அப்படியில்லை. சித்தாந்தத்திலோ சம்பந்தியும் சந்தித்ததும் எல்லாம் உள்ளே கற்பிதமாம்.

5. அல்லது வெளியே சென்று சத்திய பதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் பக்ஷத்தில் ராத்திரியில் தூங்குகிறவன் தஞ்சாவூரில் மத்தியான்ன ரூரியன் பிரகாசிப்பதாகவும், தஞ்சாவூர் காவேரிக்கு வடகவலிருப்பதாகவும், ஸ்வாமிமலை தஞ்சாவூருக்கு மேற்கிலிருப்பதாகவும் சொப்பனத்திற் பார்க்கிறான். அங்கு இராத்நிரியில் மத்தியான்ன ரூரிடன இல்லை. காவேரிக்கு வடக்கில் தஞ்சாவூர் இல்லை. தஞ்சாவூருக்கு மேற்கில் ஸ்வாமிமலை இல்லை. இதனாலும் சத்திய பதார்த்தங்களைச் சொப்பனத்திற் காணுதல் பொருந்தாது. சொப்பனத்தில் ஜாக்ரததின் ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது அல்லது அசுவரணம் கிருஷ்டிக்கப்பட்ட பர்வதாதிகளின் ஞானம் வெளியிறசென்றுண்டாகின்றது என னும் இரண்டு பக்ஷங்களும் நிராகரிக்கப்பட்டன.

(சித்தாந்தம்:—ஜாக்கிர சொப்பனங்களின்

சமத்தன்மை 309—328)

309. சொப்பனத்தில் திரிபுடிகூட்டமுமுவதும்

உண்டாகின்றனவெனல்.

சித்தாந்தம் கூறப்படுகின்றது:—

ஜாக்ரதபதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியும் விங்கசரீரம் வெளியேபோகாததும் சம்பவியாவிடினும், ஜாக்ரதத்திற்போல் சொப்பனத்தில் ஞாதா ஞானம் ஞேயம் என்னும் திரிபுடி தோற்றுகிறது. ஆதலால் கழுத்தின் நாடிக்குட் டானே யாவ முண்டாகின்றன.

இதனைச் சகல பிரமாணங்களுக்கும் சிரசரீய் விளங்கும் வேதம் சொன்னு கிறது. மான்டேவிய ப்ரெஷத்தில், “ஜாக்ரதாலத்தின் பதார்த்தங்கள்

சொப்பனத்தில் தோற்றுக்கறதில்லை. ஆனால் ரதம், ரதிகள், குதிரைகள், மார்க்கும் என்பவையாவும் சொப்பனத்தில் புதிதாயுண்டாகின்றன.” என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆதலால் மலை சமுத்திரம் ரதி வனம் கிராமம் பட்டணம் சூரியன் சந்திரன் முதலியனவாகச் சொப்பனத்திற் பார்க்கப்படும் பதார்த்தங்கள் யாவும் புதிதாயுண்டாகின்றன.

சொப்பனத்திற் பாவதாதிகள் உண்டாகாவிடின் அவற்றின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் சொப்பனத்தி ஞானமாகின்றது. அல்லது உண்டாகலாகாது ஏனெனின், விஷயத்தோடுண்டாம் இரத்திரியத்தின் சம்பந்தம் அல்லது அநதககரண விருத்தியின் சம்பந்தம் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்துக்கு ஷேதுவாம் ஆதலால் பாவதாதி விஷயங்களும் அவற்றின் ஞானசாதனங்களான அநதககரண இரத்திரியங்களுமாகிய யாவும் உள்ளே யுண்டாகின்றன

சொப்பனபதார்த்தம் ஒளிஞ்சலில் வெள்ளி முதலியவற்றைப்போலச் சாஷிபாஸியமாம். சொப்பனஞானத்தில் அநதககரண இரத்திரியங்களின் உபயோகமில்லை. ஆதலால் ஞேயமான பாவதாதிகளின் உற்பத்தியினையே சொப்பனத்தில் அங்கீகரித்தல தருகிறோம். ஞாதா ஞான இரத்திரியங்களின் உற்பத்தியை யங்கீகரித்தல தருகியவனது.

1 அங்ஙனமாயினும், எப்படிச் சொப்பனத்திற் பாவதாதிகள் தோற்று கின்றனவோ, அப்படியே இரத்திரியமும் அநதககரணமும் பிராணனோடு ஸ்தூல சரீரமும் சொப்பனத்தில் தோற்றுக்கின்றன. ஆதலால் அவற்றின் உற்பத்தியும் அங்கீகரித்தல வேண்டும்.

2. அல்லது சொப்பனபதார்த்தங்களில் நேத்திராதிதனொரு விஷயமான தன்மை விளங்குகின்றது விபாவநாத நேத்திராதிதனொரு விஷயமானதன்மை சொப்பனத்தின் பிராதிபாலிக பதார்த்தங்களிற் பெருங்கூறு.

* “நதத்ருரபாடரபயொமாமபயொமாவலஹ்யுரபயாந் ரபயொமாநுபபலேபுதெதி” அஹத் (சொப்பனத்தில்) இரதயிலலை, குதிரையிலலை, வழியிலலை [ஆனால் சொப்பனத்தின் அபிஷ்டான சாதி அல்லது பிரம்மசேதனம் இருக்கிறது] ஜாக்ஸரத்திற்குப் பின்னரே இரதம் குதிரை மார்க்கம் (வழி) என்பவற்றைச் சிருஷ்டிக்கின்றன” என்னும் சுருதியில் சொப்பனகாலத்தில் இரதாதிமூன்ற ளால் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட சகல ஜகத்தின் எவ்விதசிருஷ்டி (உற்பத்தி) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது “ஸோப்யஸ்யுஷ்டிராஹஸ்ய”” என்றிய சுருதி ஜாக்ஸர சுருதிகளின் கூறியில் சிருஷ்டிப்பைக் கூறுகின்றது” என்பது முற்கூறிய சுருதிவடிவ மூலதையுடைய வியாசகுத்திரமாம். அது முற்கூறிய சுருதியின் அர்த்தத்தை (சொப்பன சிருஷ்டியை) த திடப்படுத்துகின்றது ஆதலால் சொப்பனத்தில் சாக்கிர பதார்த்தங்களின் ஸமிருதி, அல்லது லிங்கசரீரம் வெளியீறென்று அதனால் சத்தியமான மலை சமுத்திர முதலியவற்றைக் காணுதல் சமவியாது.

எனினின், சமசுத்தையுடைய பதார்த்தங்களே தம்மிற சாதகபாதங்களே மென்று 5-வது தரங்கத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் வியாவகாரிக தேத்திராதிகள் சரீரத்திலிருந்தாலும், அவற்றிற்குச் சொப்பன பதார்த்தங்களோடு விஷமசுத்தையிருத்தலால் அவற்றின் ஞானத்திற்குச் சொப்பனத்தின் பாவதமுதலியன விஷயமாதல பொருந்தாது.

3. அல்லது வியாவகாரிக இந்திரியங்கள் தத்தம் கோளகங்களைவிட்டுக் காரியஞ் செய்வதில் சாமர்த்திய முடையனவாகா. சொப்பனாவஸ்தையில் னைகால் வாக்கு என்பவற்றின் கோளகங்களோ சலனமில்லாதனவாக அந்நியனுக்குக் காணப்படுகின்றன. சொப்பனங்காண்கிறவன் கையில் திரவியத்தை எடுத்துக்கொண்டு சொப்பனத்தில் சுத்திக்கொண்டே ஓடுகிறான் ஆதலால் சொப்பனத்தில் இந்திரியங்களி னுற்பத்தியை அவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும்.

4. அப்படியே சுகம் துக்கம் அவற்றின் ஞானம் அந்த ஞானத்திற்காகிய மான பிரமாதா என்பன சொப்பனத்தில் தோற்றுக்கின்றன. இல்லாத பதார்த்தத்தின் தோற்றம் உண்டாகாது.

ஆதலால் சகலத்திரிபுடிகூட்டமும் சொப்பனத்தி லுண்டாகின்றன.

அநிர்வசநீயககியாதியின் கிரமம் இதுவாம்:— எவ்வளவு பிரமஞான முண்டோ அதன் விஷயங்களெல்லாம் அநிர்வசனீயமாக உண்டாகின்றன. விஷயமின்றி எந்த ஞானமு முண்டாகாதென்பது சித்தாந்தம்.

வேறு சாஸ்திரங்களின் மதத்திலோ பதார்த்தம் வேறுவடிவமாகத் தோற்றுவது பிரம மெனப்படுகிறது. சித்தார்த்தத்திலோ எப்படிப் பதார்த்தம் இருக்கிறதோ அப்படியே ஞானமு முண்டாகிறது. ஆதலால் பிரமஸ்தவத்திலும் விஷயத்தின் உற்பத்தி அவசிய முண்டாகிறது. விஷயமின்றி ஞான முண்டாகாது.

இவ்விதத்தால் சொப்பனத்தில் திரிபுடி தோற்றுவதால் எல்லாமும் உற்பத்தியாகின்றன.

310. சொப்பனத்தினது உற்பத்தியின் சங்கையைச்செய்து அந்தக்கரணத்தின் அல்லது அவித்தையின் பரிணாமமும் சேதனத்தின் விவர்த்தமுமான சொப்பனத்தின் சித்தியைப் கூறுதல் (310—311).

இதில் இவ்வாறு சங்கை யுண்டாகிறது —சொப்பனத்தில் தோற்றும் பதார்த்தங்களுக்கு உற்பத்தியை அங்கீகரிக்கின், சொப்பன திருஷ்டாந்தத்தால் ஜாக்கிரபதார்த்தங்கள் பொய்யென்று சித்தாந்தத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது போல சொப்பனபதார்த்தங்களும் ஜாக்கிர பதார்த்தங்களபோல் உற்பத்தியுடையனவாதலால் சத்திபமாதல்வேண்டும். சொப்பனத்திலேயே பதார்த்தம்

உற்பத்தியை ஒப்பாவிடின் இந்தத் தோஷமில்லை. ஏனெனின், ஜாக்கிர பதார்த்தங்கள் உற்பத்தியாகத் தோற்றுக்கின்றன. சொப்பனத்தில் பதார்த்தங் கள் இல்லாமலே தோற்றுக்கின்றன. ஆதலால் சொப்பனத்தில் இல்லாத பதார்த் தங்களின் ஞானம் பிரமரூபமாம். அவற்றிற்கு உற்பத்தி யங்கீகரிதல் தகுதி யன்று.

311. அச்சங்கையின் சமாதானம்.

1. எந்த வஸ்துவின் உற்பத்தியில் எவ்வளவு தேசகாலாதி சாமக்கிரிச ளாகிய சாதன (காரண)ங்கள் வேண்டுமோ, அவ்வளவு சாமக்கிரிகளின்றி உற் பத்தியாவது மித்தை யெனப்படுகிறது. சொப்பனத்தின் யானைமுதலானவை களின் உற்பத்திக்குரிய தேசகாலங்களில்லை. நீடித்தகாலத்திலும் விஸ்தார மான இடத்திலும் உண்டாகக்கூடிய யானைமுதலியன கூணமாத்திரகாலத் தில் சூக்ஷ்மமான கண்டப்பிரதேசத்தி லுண்டாதலால் மித்தையாம்.

2. சொப்பனவஸ்தையில் நீடித்தகாலமும் விஸ்தாரதேசமும் தோற்றி னாலும் அந்நியபதார்த்தங்களைப்போலச் சொப்பனத்தின் அதிகதேச அதிக காலங்களும் அநீர்வசனீயப் பிராதிபாஸிகமாக உற்பத்தியாகின்றன. ஏனெ னின், விஷயமின்றிப் பிரததியகூடஞானம் உண்டாகிடுதல்லை. சொப்பனத்தில் அதிக தேசகாலங்களின் ஞான முண்டாகிறது. வியாவகாரிக தேசகாலங்கள் சொற்பமா யிருக்கின்றன. ஆதலால் பிராதிபாஸிகமா யுண்டாகின்றன. ஆனால் சொப்பனவஸ்தையில் உண்டாகிய பிராதிபாஸிகதேசகாலங்கள் சொப்பன வஸ்தையின் யானைமுதலியவற்றிற்குக் காரணமன்று. ஏனெனின் எது காரணமோ அது முன்னும், எது காரியமோ அது பின்னும் உண்டாகவேண் டும். சொப்பனத்தின் தேசகாலங்களும யானைமுதலியனவும் ஒரேசமயத்தி லுண்டாகின்றன. ஆதலால் அவற்றிற்குக் காரணகாரியத்தன்மை பொருந் தாது; வியாவகாரிகதேசகாலங்கள் சொற்பமா யிருக்கின்றன; யானைமுதலிய வற்றிற்குத் தகுதியானவை யன்று. ஆதலால் தேசகாலரூப சாமக்கிரிகளின்றி யுண்டாதலால் சொப்பனபதார்த்தங்கள் மித்தையாம்.

3. மேலும் சொப்பனத்தில் யானைக்குத் தாய்முதலிய சாமக்கிரிகளு மில்லை. சொப்பனத்தில் பிராணிகளின் மாதாபிதாக்கள் தோற்றினாலும், சொப் பன மாதாபிதாக்கள் புத்திரனுடைய உற்பத்திக்குக் காரணமாகிடுதல்லை. ஏனெனின், மாதா பிதா புத்திரன் மூவரும் ஒரேகாலத்தில் கூடவே உண்டா கிறார்கள். ஆதலால் அவர்களுக்குக் காரணகாரியத்தன்மை யில்லை. எந்த நித் திரையோடுகூடிய அவித்தையினின்றும் சொப்பனபதார்த்தங்க ளுண்டாகின் றனவோ, அந்த அவித்தையே அந்தப்பதார்த்தங்களின் மாதாத்தன்மை பிதா த் தன்மை புத்திரத்தன்மைகளை யுண்பெண்ணுகிறது. இவ்விதமாகச் சொப்பன

பதார்த்தங்களின் உற்பத்தியில் வேறோர் சாமக்கிரிய மில்லை; நித்திரைத்தோஷத்தோடுகூடிய அவித்தையே காரணமாம். தோஷசகித அவித்தையா லுண்டாகும். வஸ்து கிளிஞ்சலில் வெள்ளிபோல் மீத்தையாகும். ஆதலால் சொப்பனபதார்த்தம் சத்தியமன்று; மீத்தையாம்.

அவற்றின் உபாதானகாரணம் அந்தக்கரணம், அல்லது சாக்ஷாத் அவித்தையேயாம்.

1. முதற்பக்ஷத்தில் சாக்ஷிசேதனம் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானமாம்.

2. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் பிரஹ்மசேதனம் சொப்பனத்திற்கு * அதிஷ்டானமாம்.

இவ்விதத்தால் சொப்பனம் அந்தக்கரணத்தின் அல்லது அவித்தையின் பரிணாமமும் சேதனத்தின் விவர்த்தமுமாம்.

* இவகு இஃது ஓர் விசேஷமாம் —

1. ஸ்ரூலருகூமமென்னும் இரண்டு தேகங்களால் வளைபட்ட கூடஸ்தசேதனவடிவ பாரமார்த்திக ஜீவனுள்.

2. மாயையிஞ் லாவரிககப்பட்ட கூடஸதனிதத்தில் கற்பிக்கப்பட்ட அந்தக்கரணத்தில் சிதாபாஸவடிவ தேகமிரண்டில் அபிமானஞ் செய்பவனாகிய வியாவகாரிக ஜீவனுள்.

3. நித்திரையாகிய மாயையால் மறைக்கப்பட்ட வியாவகாரிக ஜீவவடிவ அதிஷ்டானத்தில் கற்பிக்கப்பட்ட பிராதிபாஸிக ஜீவனிருக்கின்றான்

இந்த வேறுபாட்டால் ஜீவன் மூவகைப்படுவன். அதனவாதி (அதனைச் சொல்லுவோர்) வித்தியாரணியஸவாமிகன முதலியோர்கள். அவர்கள் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானம் வியாவகாரிக ஜீவனும் ஜகததுமாமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவற்றில்,

1. சொப்பனத்தின் ஜீவ (திருஷ்டாவ)னது அதிஷ்டானம் ஜாக்கிரத்தின் ஜீவனும் (திருஷ்டாவாம்).

2. சொப்பனத்தின் ஜக (திருசிய)த்திற் கதிஷ்டானம் 'ஜாக்கிரத்தின் ஜகத்தாம் (திருசியமாம்)

3 சொப்பன அததியாஸத்திற்கு உபாதானம் வியாவகாரிக ஜீவனையும் ஜகத்தையும் மறைக்கும் நித்திரைவடிவ அவஸ்தா (தூலா)ந்நூனமாம்

வியாவகாரிக திருஷ்டாவும் திருசியமும் ஜடமாம். அதற்குச் சத்தாஸ்பூர்த்தியை (சத்தையின் விளக்கத்தை)த் தருதலாகிய அதிஷ்டானத்தன்மை சம்பவியாது. ஆதலால்,

1. அகங்காரவச்சின்ன (அகங்காரத்தினால் வரைந்துகொள்ளப்பட்ட) சேதனம்.

2 அல்லது அகங்கார அநவச்சின்னசேதனம் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானமாம் இவ்விரண்டு மதங்களும் நலமுடையனவாம். அவற்றுள்,

1. முதல்மதத்தைக் கொள்ளின் அகங்காரவச்சின்னத்தை மறைக்கும் தூலாந்நூனமே சொப்பனத்தின் உபாதானமென்பது சம்பவிகின்றது. ஜாக்கிரத்தின் நூனத்தினால் பிரஹ்மநூனமின்றி அதன் நிவிருத்தியும் சம்பவிகின்றது.

**மூலவகைச் சத்தைப் பகஷத்தில் விலக்ஷண ஜாக்கிரசொப்
பனங்களுக்கு இரண்டுசத்தையை யங்கீகரிப்பதில்
விலக்ஷணத்தன்மையில்லாமை (312-313).**

இதில் இவ்வாறு சங்கையுண்டாகின்றது:—இரண்டாவது பகஷத்தில் பிர
ஹ்மசேதனம் சொப்பனத்தின் அகிஷ்டானமென்றும் அவித்தை உபாதான
காரணமென்றும் சொல்லப்பட்டது. அங்கு அகிஷ்டானஞானத்தினால் கற்பி
தம் நிவிருத்தியாகிறது. சொப்பனத்துக்கு அகிஷ்டானம் பிரஹ்மமாம். ஆத
லால் பிரஹ்மஞானமின்றி அஞ்ஞானிக்கு ஜாககிராவஸ்தையில் சொப்பனம்
நிவிருத்தியாகலாகாது.

2. அவித்தையிற் பிரதிபிம்பவடிவ ஜீவசேதனம் அல்லது பிம்பவடிவ ஈசுவர
சேதனம் விவரணகார கிரமப்படி வியாபகமாதலால் அகங்கார அநவச்சின்னசேதன
மாம். அதனைச் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானமெனக் கொள்ளின், அதனை மறைக்கும்
மூலஞ்ஞானமே சொப்பனத்தின் உபாதானமெனக் கொள்ளுதல்வேண்டும். ஜாக்கிர
போதத்தால் அநதச சொப்பனத்தின் பாதவடிவ நிவிருத்தி யுண்டாகிறதில்லை; உபா
தானத்தில் ஒடுங்குதல்வடிவ நிவிருத்தி யுண்டாகின்றது. ஆனால் அகங்கார அநவச்
சின்னசேதனத்தைச் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானமெனக் கொள்ளினும் சரீரத்தின்
உள்ளிடத்திலுள்ள சேதனமே அதிஷ்டானமெனல் சம்பவிக்കிறது; வெளியிடத்
துள்ள சேதனம் அதிஷ்டானமன்று. அவித்தையிலுள்ள பிரதிபிம்பசேதனம் அல்லது
அவித்தையிலுள்ள பிம்ப ஈசுவரசேதன மென்னும் இரண்டும் அகங்கார அநவச்சின்ன
மாம். வியாபகமாயிருத்தலால் சரீரத்திலுள்ள ஒரு மிருகக்கின்றன. உள்ளிடத்துள்ள
சேதனத்திலேயே எந்தச் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானத்தன்மையிருக்கிறதோ, அதன்
அவச்சேதகம் அநதககாரணமெனக் கொள்ளின், அகங்கார அவச்சின்னத்திற்கு அதிஷ்
டானத்தன்மை சித்திக்കின்றது, அதே சேதனத்தில் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானத்
தன்மையின் அவச்சேதகம் (வியாவாதகம்) அநதககாரணமெனக் கொள்ளாவிடின்,
அகங்கார அநவச்சின்னத்திற்கு அதிஷ்டானத்தன்மை சித்திக்കின்றது. அகங்கார
அநவச்சின்னம் அவத்தியாப்பிரதிபிம்பமும் பிம்பமுமாகிய இரண்டுமாம். மதபேதத்
தால் இரண்டற்கும் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானத்தன்மை யுண்டு அங்ஙனமாயி
னும், அவித்தையிற் பிரதிபிம்பவடிவ ஜீவசேதனத்திற்கு அதிஷ்டானத்தன்மை
கூறுதலே நலமுடையதாம்.

அல்லது அவித்தையிற் பிரதிபிம்பம் கற்பிதமாயிருத்தலால் அஃது அதிஷ்டான
மாதல் தகுதியன்று. ஆதலால் அநதககாரண உபகித அல்லது அவித்தையுபகித சாக்ஷி
சேதனமே சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானமெனக் கொள்ளுதல் உசிதமாம். இவை முழு
வதம் பூன்று சத்தைவாதிகளின் கிரமமாம்.

திருட்டி சீருட்டிவாதத்தின்படி சகல அநாதம் பதார்த்தங்களும் ஒரு (பிரதி
பாவிக) சத்தையுடையனவா யிருத்தலால் ஜாக்கிர சொப்பன பிரண்டற்கும் பிரஹ்ம
சேதனமே அதிஷ்டானமெனக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது,

313. வேறு சங்கை:—சொப்பனத்துக்கு அறிஷ்டானம் பிரஹ்ம உபாதானகாரணம் அவித்தையு மாவதுபோல, வேதாந்தசித்தாந்தத்தில் ஜாக் கிராவஸ்தையின் வியாவகாரிக பதார்த்தங்களுக்கும் அறிஷ்டானம் பிரஹ்ம மாம்; உபாதானகாரணம் அவித்தையாம். ஆதலால்,

1. ஜாக்கிரபதார்த்தங்களை வியாவகாரிக மென்பர்.

2. சொப்பனபதார்த்தங்களைப் பிராதிபாஸிக மென்பர். இவ்வாறு பேதம் இருக்கலாகாது. ஏனெனின், இரண்டற்கும் அறிஷ்டானம் பிரஹ்மமும், உபா தானகாரணம் அவித்தையுமாம். ஆதலால்,

1. ஜாக்கிரம சொப்பனம் இரண்டும் வியாவகாரிகமாக வேண்டும்.

2. அல்லது இரண்டும் பிராதிபாஸிகமாக வேண்டும்.

314. அவ்விரண்டு சங்கைகளும் பொருந்தா ஏனெனின், முதற்சங் கைக்குச் சமாதானம் இதுவாம்:—நிவிருத்தி இருவகையாமென்று முன் 4-வது தாங்கத்தில் கியாதிநிருபணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

1. காரணசுகித காரியத்தின் விநாசவடிவ சொப்பனத்தின் அத்தி யந்தநிவிருத்தி ஜாக்கிரத்தில் பிரஹ்மஞானமின்றிச் சம்பவியாது.

2. ஆனால் தடியா லடித்தலால் எப்படிச் சடம் மண்ணில் லயமாகிறதோ அப்படிச் சொப்பனத்துக்குக் காரணமான நித்திராதோஷத்தின் நாசத்தின லும் சொப்பனத்துக்கு விரோதமான ஜாக்ரததி னுற்பத்தியாலும் அவித் தையில் லயரூபமான நிவிருத்தி சொப்பனத்துக்குத் பிரஹ்மஞானமின்றிச் சம்பவிகும்.

315. “ஜாக்கிர செஃப்பனங்கள் இரண்டும் சமானமாயிருத்தல் வேண்டு” மென்று கூறியது பொருந்தாது. ஏனெனின்,

1. ஜாக்கிரத்தினது தேகாதி பதார்த்தங்களி னுற்பத்தியில் வேறு தோஷமில்லாத கேவல அநாதி அவித்தையே உபாதானகாரணமாம்.

2. சொப்பன பதார்த்தங்களிலோ ஸாதி (உற்பத்தியுடைய) நித்திரா தோஷமும் அவித்தைக்குச் சகாயமாம்.

1. ஆதலால் அந்நிய தோஷமில்லாத கேவல அவித்தியாஜந்நியம் வியாவகாரிக மெனப்படும்.

2. ஸாதிதோஸஸுகித அவித்தியா(தூலாவித்தியா) ஜந்நியம் பிராதிபாஸிக மெனப்படும்.

1. சொப்பனபதார்த்தம் நித்திராதோஷ ஸுகித அவித்தியாஜந்நிய மாயிருத்தலால் பிராதிபாஸிகமாம்.

2. ஜாக்கிரபதார்த்தம் அந்நியதோஷமில்லாத அவித்தியா ஜந்நியமாயிருத்தலால் வியாவகாரிகமாம்.

இவ்விதத்தால் சொப்பன பதார்த்தங்களில் ஜாக்கிர பதார்த்தங்களினும் விலக்ஷணத்தன்மை (பேதம்) இருக்கிறது. ஆனால் இவையாவும் மூன்றுவித சத்தைகளை யங்கீகரித்து ஸ்தூலதிருஷ்டியாற சொல்லப்பட்டன. விசார திருஷ்டியினாலே,

1. மூன்றுவித சத்தைகள் பொருந்தா.

2. ஜாக்கிர சொப்பனங்களின் பரஸ்பர விலக்ஷணத்தன்மையும் பொருந்தாது.

316. வேதாந்தபரிபாஷைமுதலிய கிரந்தங்களில் மூன்கிரமப்படி வியாவகாரிக பிராதிபாஸிக பதார்த்தங்களின் பேதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் மூன்று சத்தைகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அப்படியே வித்தியாரண்ய ஸ்வாமிகளும் மூன்று சத்தையே கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏனெனின், அவர்கள் இப்பிரசங்கத்தை எழுதியிருக்கின்றார்கள்:—

தேகாதி பதார்த்தங்க ளிருவகையாம்.

1. (1) ஒன்று ஈசுவரசிருஷ்டி. அது பாஹியம்.

(2) மறறென்று ஜீவசங்கற்பததால் ஆக்கப்பட்டது. அது மனோமயமும் ஆந்தரமும்.

அவ்விரண்டிலும்,

2. (1) ஜீவசங்கற்பத்தா லாக்கப்பட்ட ஆந்தரமான மனோமயசிருஷ்டி சாக்ஷிபாஸியமாம்.

(2) ஈசுவரசிருஷ்டி பாஹியமாம். அது பிரமாதாபிரமாணங்களுக்கு விஷயமாம்.

3. (1) ஆந்தரமனோமய தேகாதிகளே ஜீவனுடைய சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாம்.

(2) பாஹிய ஈசுவரசிருஷ்டி சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமன்று.

4. (1) ஆதலால் 'ஆந்தர மனோமய பதார்த்தங்களின் நிவிருத்தி முமுக்ஷுவுக்கு வேண்டியதாம்.

(2) பாஹிப்பிரபஞ்சம் சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமன்று. ஆதலால் அதன் நிவிருத்தி வேண்டியதில்லை.

எங்ஙனம்: இரண்டு புருஷர்களின் இரண்டு புத்திரர்கள் தேசாந்திரம் போயிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் புத்திரன் இறந்துபோனான். மற்ற

வன் புத்திரன் ஜீவித்திருந்தான். அந்த ஜீவித்திருந்த புத்திரன் வெகு நிரவியம் சம்பாதித்து ஒரு மனிதன் வாயிலாகத் தனக்குத் தனங்கிடைத்ததென்று தன் தகப்பனுக்கும் மற்றொருவ னிறந்தானென்று அவன் தகப்பனுக்கும் சொல்லி யனுப்பினான். இதைக்கேட்டுத் தெரிவிக்கும் புருடன் துஷ்டனாகையால்,

1. ஜீவித்திருக்கும் புத்திரனது தந்தையினிடத்தில் உன் மகன் மரித்தானென்றும்,

2. இறந்த புத்திரனது பிதாவினிடத்தில் உன் மகன் வியாதியின்றி ஜீவித்திருக்கிறானென்றும், வெகு பணம் சம்பாதித்திருக்கிறானென்றும், சீக்கிரத்தில் யானையின்மேலேறி பெருங்கூட்டத்துடன் வருவானென்றும் சொன்னான்.

அந்தக் கபடவார்த்தையைக் கேட்டு,

1. ஜீவித்திருக்கும் புத்திரனுடைய தகப்பன் அழுது வெகு துயரப்பட்டான்.

2. இறந்த புத்திரனது தகப்பன் வெகு சந்தோஷப்பட்டான்.

இவ்விதத்தால் தேசாந்தரத்தில்,

1. (1) ஈசுவரனு லாக்கப்பட்ட புத்திரன் ஜீவித்திருந்தும் மனோமய புத்திரனிறந்துபோனான். அதனால் துக்கமுண்டாகிறது.

(2) ஈசுவர சிருஷ்டியாகிய ஜீவிதநிருப்பவன் பிதாவிற்குச் சுகமுண்டாகிநில்லை

2. (1) அப்படியே இரண்டாவதான ஈசுவரனு லாக்கப்பட்ட புத்திரன் இறந்துபோனான். அவனுக்குத் துக்க முண்டாகவில்லை.

(2) மனோமயபுத்திரன் ஜீவிதநிருத்தலால் அவனுக்குச் சுக முண்டாகிறது.

ஆதலால்,

1. ஜீவசிருஷ்டியே சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாம்.

2. ஈசுவரசிருஷ்டி சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமன்று.

இவ்விதத்தால் வித்தியாரண்ய ஸ்வாமிகள் (பஞ்சதசப்பிரகரணத்தின் துவைத விவேகத்தில்) ஜீவசிருஷ்டியையும் ஈசுவரசிருஷ்டியையும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அங்கு,

1. ஜீவசிருஷ்டி பிராதிபாஸிகம்.

2. ஈசுவரசிருஷ்டி வியாவகாரிகம்.

அப்படியே வேறு சில இரந்தகாரர்களும் சத்தையை முன்னுவிதழாய்ச்சி சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

1. சேதனத்தின் சத்தை பாரமார்த்திகம்.

சேதனத்துக்கு வேறான ஜடபதார்த்தங்களின் சத்தை யிருவகைத்து:—
ஒன்று வியாவகாரிகம்; மற்றொன்று பிராதிபாஸிகம்.

2. சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் ஈசுவரசங்கற்பத்தா லுண்டான கேவல அவித்தையின் காரியமான பஞ்சபூதங்களும் அவற்றின் காரியங்களும் வியாவகாரிகசத்தை யுடையனவாம்.

3. தோஷசூகித அவித்தையின் காரியங்களான சொப்பனம் கினிஞ்சிலில் வெள்ளிமுதலியவற்றிற்குப் பிராதிபாஸிகசத்தை யுளது.

இவ்விதத்தால்,

1. ஜாக்கிரபதார்த்தங்களுக்கு வியாவகாரிகசத்தையும்,

2. சொப்பனபதார்த்தங்களுக்குப் பிராதிபாஸிகசத்தையும் சொல்லப்படுகின்றன.

317. * அங்ஙனமாயினும், அநாத்மபதார்த்தங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் பிராதிபாஸிகசத்தையே யுளது. ஆதலால் சததை இருவகைத்தே.

1. சேதனம் பாரமார்த்திகசத்தை.

2. சேதனத்துக்கு வேறான சகல அநாத்மாக்களுக்கும் பிராதிபாஸிகசத்தையே யுளது.

ஜாக்கிரசொப்பன பதார்த்தங்களுக்குச் சிறிதும் விலகூணத்தன்மை சித்திக்கிறதில்லை யென்னும் உத்தமசித்தாநதத்தைப் பிரதிபாதிப்பாம்:—

தேசகாலசாமக்கிரியின்றிச சொப்பனத்தின் யானை மலைமுதலிய பதார்த்தங்கள் உண்டாகின்றன. ஆகலால் அவை மித்தை யெனப்படுகின்றன. அப்படியே ஆகாசாதிபிரசஞ்சத்தின் சிருஷ்டிப் பிரஹ்மத்தினின்றும் உண்டாகிறது. அந்தப் பிரஹ்மத்தில் தேசகாலங்கள் அற்பமு மில்லை. சொப்பனத்தில் யானை மலைமுதலியவைகளுக்கு வேண்டிய தேசகாலங்க ளில்லாவிடினும் அற்பதேசகாலங்க ளிருக்கின்றன. அப்படியே ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டியில் அற்பதேசகாலங்களுமில்லை. ஏனெனின், தேசகாலமின்றிய பரமாத்மாவினின்றும் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

1. இக்காரணத்தால் தைத்திரீய உபநிஷத்தில் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டி கிரமமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; தேசகாலங்களின் சிருஷ்டி சொல்லப்படவில்லை.

* இங் 317 முதல் 319¹ வரையில் திருஷ்டிச்சிருஷ்டிவாதமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

2. சூத்திரகார பாஷியகாரர்களும் தேசகாலங்களின் சிருஷ்டியைச் சொல்லவில்லை.

சிருஷ்டி யென்பது உற்பத்திக்காம்.

அங்குத் தைத்திரீயஉபநிஷத்திற்கும் சூத்திரகார பாஷியகாரர்களுக்கும் இதுவே அபிப்பிராயமாம்.—ஆகாசாதிப பிரபஞ்சத்தி னுற்பத்தி தேசகால சாமக்கிரிகளின் உண்டாகின்றது. ஆகலால் * ஆகாசாதிகள் சொப்பனம் போல் மித்தையாம்.

318. மதுசூதனஸ்வாமிகள் தேசகாலங்களைச் சாக்ஷாத் அவித்தையின் காரியமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆதலால் மாயாவிசிஷ்ட பரமாத்மாவின் மூலம், முதலில் மாயையின் பரிணாமமான தேசகாலங்கள் உண்டாகின்றன. அதன்பிறகு ஆகாசாதிகளின் உற்பத்தி யுண்டாகின்றன. ஆதலால் யோக்கியமான தேசகாலங்களால் ஆகாசாதிப பிரபஞ்சத்தி னுற்பத்தி சம்பவிக்கிறது.

* இங்கே இது இரகசியம்:—ஓர் இரண்டு வலியுடைய புருஷர்கள் சூன்யவனத்தில் தத்தம் வலியுடைமையைப்பற்றி விவாதஞ்செய்து தத்தம் பலத்தைப் பரீக்ஷித்தம் பொருட்டு “எவன் அந்நியனைக் கொல்லுகின்றானோ அவன் வலிமிகுந்தோனாவன்.” என்று பிரதிஞ்செய்து இருமுனையோடுகூடிய சக்திப (சஸ்திராவிசேஷத்தை) இடையிற்பிடித்து அதன் ஓவ்வொருமுனையை மாபிடத்திறப்பொருத்தி ஒருவருக்கொருவா எதிர்முகமாக வலியோடு பொருத இருவரும் மாணமடைந்தனர் அங்ஙனமே பிரஹ்மரூப சூன்யவனத்தில் ஜாக்ரீப்பிரபஞ்சமும் சொப்பனப்பிரபஞ்சமாமிய இரண்டிபலமுடைய புருஷரிருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவருக்கொருவரில் ஒருவருக்கொருவரின் திருஷ்டாந்தத்தால் ஒருவருக்கொருவா அடியுண்டாகின்றது. அதனைக் காட்டுவாம்:—

1. தேசகாலமுதலிய சாமக்ரீயின் உண்டாகிய அது பொய்யாம். எங்ஙனம்:—தேசவடிவசாமக்கிரி பூரணமாயிருந்தும் காலவடிவ சாமக்கிரியின் குறைவால் உண்டாகிய இறகுப்புகி, ஒட்டுப்பொன்னாணயம், தோறபாம்பு என்றல் முதலிய கீர்த்திரஜாலிக (மாயாவியினால் ஆக்கப்பட்ட) பதார்த்தம் மித்தை யெனப்படுகின்றது.

அங்ஙனமே ஹிதையென்னும் கண்டத்தின் நாயாகிய அற்பதேசத்திலும் அற்ப காலத்திலும் உண்டாகிய சொப்பனப்பிரபஞ்சம் மித்தையாம். அதன் திருஷ்டாந்தத்தால் (அதற்கொத்தாயிருத்தலால்) ஜாக்ரீப்பிரபஞ்சம் மித்தையாம். இவ்வாறு சொப்பனத்தின் திருஷ்டாந்தத்தால் ஜாக்ரீத்திற்கு அடியுளது.

2. அங்ஙனமே தேசகாலவடிவ சாமக்கிரி லேசமில்லாத பிரஹ்மத்தில் ஜாக்ரீப்பிரபஞ்சம் தோற்றுக்கிறது. ஆதலால் அது அநந்தம். ஏனெனின், தோற்றுக்கின்ற தேசகாலமோ ஜாக்ரீப்பிரபஞ்சத்தி லடங்கியதாம். அவற்றிற்குப் பின்னமான தேசகாலம் பிரபஞ்சத்தின் காரணமெனின், அவனை (1) அத்தேசகாலங்கள் பிரஹ்மத்தின் அபின்னமா? (2) அல்லது பின்னமா? என்று கேட்கவேண்டும்.

வாய்மையானும், மதுகுதனஸ்வாமிகளுக்குத் தேசகாலங்கள் முதலி லுண்டாகின்றன, ஆகாசாதிகள் பின்னுண்டாகின்றன என்பது அபிப்பிராய மன்று. ஏனெனின்,

1. சென்றகாலத்திலிருப்பது முதல் அல்லது முன் எனப்படுகிறது.

2. வருங்காலத்தில் இருப்பதற்குப் பிறகு, பின் என்று பெயர்.

ஆகாசாதிகளி னுற்பத்திக்குமுன் தேசகாலங்கள் உண்டாயினவென்று சொல்லுதலால் ஆகாசாதிகளி னுற்பத்திகாலத்துக்கு முற்கால உபாதியுடைய

(1) அபின்னமெனின், பிரஹ்மசதிற்கு வேறான தேசகாலங்களின்மையால் தேச காலமின்றிய பிரஹ்மத்தில் பிரபஞ்சத்தின் பிரதீதி சித்தமாயிற்று

(2) பிரஹ்மததிற்கு வேறான தேசகாலங்களைக் கூடின், [1] அவை சத்தியமா? [2] அல்லது மிததையா?

[1] சத்தியமெனின் அத்தவத சுருதிக்கு விரோத முண்டாம்.

[2] மிததையெனின் அவையும் பிரபஞ்சத்தைப்போல காரியமாதலின் அவற்றிற் குக் காரணமாகவும் ஓர் தேசகாலத்தைச் சொல்லவேண்டும

(க) தனக்குக் காரணம் தானேயாயின் ஆத்மாசிராயம் (தன்னிப்பற்றுதல்) உண் டாகும்.

(ங) முதற்றேசகாலங்களுக்குக் காரணம் இரண்டாவதும் இரண்டாவதற்கு முதலாவதுமாமெனின், ஒன்றன் உற்பத்தியில் ஒன்றன் அபேகையிருத்தலால் அந்நி யோந்நியாசிராயம் (ஒன்றையொன்று பற்றுதல்) உண்டாகும்.

(ச) இரண்டாவதற்கு மூன்றாவதும் பின் மூன்றாவதற்கு முதற்றேசகாலமும் காரணமெனின், சக்கரம்போற் சுழல்தலாகிய சக்கிரிஷ்ட யுண்டாகும்.

(ஞ) மூன்றாவது தேசகாலங்களுக்குக் காரணம் நான்காவதும் நான்காவதற்குக் காரணம் ஐந்தாவதுமாமெனின், அநந்ததேசகாலங்களின் தாரைவடிவ அநவஸ்ஸதை (வரம்பின்மை) உண்டாகும்.

ஆதலால் பிரஹ்மத்தில் ஓர் தேசகாலமும் சித்திகிறதில்லை. இவ்வாற்றால் தேச காலமின்றிய பிரஹ்மத்தினின்றும் ஜாககிரஜகத்தின் உற்பத்தி தோற்றுகின்றது. ஆதலால் ஜாக்கிரப்பிரபஞ்சம் அசத்தாம் (துச்சமாம்).

அல்லது ஜாககிரகாலத்தில் சொப்பனபதாரதங்களின் ஸ்மிருதியுண்டாகிறது. சொப்பனத்தில் அநேகமாக ஜாககிரபதாரதங்களின் ஸமிருதி யுண்டாகிறதில்லை. இதனாலும் ஜாககிரப்பிரபஞ்சம் அசத்தாம் அதன் திருஷ்டாரதத்தால் (அதற்கொத்ததா யிருத்தலால்) சொப்பனப்பிரபஞ்சமும் அசத்தாம் (மலடிஷமந்தனுக்குச் சமான மாம்). எப்போது ஜாககிரததிற்கு அபாவ மிருக்கிறதோ அப்போது அதனுள்ளடங்கிய சமாதியவஸ்தைக்கும் சேதனத்தில் அபாவ மிருக்கின்றது. எப்போது ஜாககிரசொப் பனங்களுக்கு அபாவமிருக்கிறதோ, அப்போது இரண்டவஸ்தைகளிலுமிருக்கும் புத்தியி னின்மையால், அதன் விலயவடிவ சுழுத்திக்கும் சுழுத்தியி னுள்ளடங்கிய மாண மூர்ச்சைகளுக்கும் அபாவ மிருக்கின்றது.

இவ்வாற்றால் பிரஹ்மத்தில் சீகலப் பிரபஞ்சமும் சித்தியாலமையால் அஜாதவாதம் சித்தமாகின்றது.

பரமாத்மா தேசகாலங்களுக் கதிஷ்டானமா மென்பது சித்திக்கும். இதனால் தேசகாலங்களின் உறபத்தியில் பூவகாலத்தின் அபேகை யுண்டாகும். காலத்தி னுற்பத்தியின்றி பூவகாலஞ் சித்திக்கிறதில்லை. ஆதலால் ஆகாசாதி களுக்கு முற்காலத்தில் தேசகாலாதிகள் உண்டாகின்றனவென்று சொல்லு தல் பொருந்தாது.

ஆனால் மதுசூதனஸ்வாமிகளின் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—

1. பூதபௌதிகப்பிரபஞ்சம பிரதிதியாவதுபோலத தேசகாலங்களும் பிரதிதியாகின்றன.

(1) ஆத்மாவுக்கு வேறான எவையும் நித்திய மன்று. ஆதலால் தேச காலங்கள் நித்திய மன்று.

(2) இல்லாத பதாததம் பிரதிதியாகாது. ஆகையால் ஆகாசாதிகள் போலத தேசகாலங்களும் உற்பத்தியாகின்றன.

அத்தேசகாலங்கள் மாயையின் பரிணாமமும் சேதனத்தின் விவர்த்தமு மாம். எது விவரத்தமோ அது எதற்கும் காரண மாகாது. ஆகையால் ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்தின் உறபத்தியில் தேசகாலங்கள் காரணமாதல் பொருந் தாது.

2. அல்லது காரணம் முதலிலும் காரியம் பின்னரும் இருக்கின்றன. ஆகா சாதிப்பிரபஞ்சத்துக்குமுன் தேசகால முண்டானதாகச் சொல்வது சரியன்று என்பது சமீபத்திலேயே சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இதனாலும் தேச காலங்கள் ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமாதல் பொருந்தாது. ஆனால் சொப்பனத்தின் பிதாபுத்திரன்போல தேசகாலசகித ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சம்

* தேசகாலங்களின் உற்பத்தியில் பூவ (சென்ற) காலத்தைக் காரணமெனக் கொள்ளின், அந்நப் பூர்வகாலத்தின் உற்பத்தியில் யாதேனும் ஓகாரணத்தைக் காரணமெனக் கொள்ளலவேண்டும்

1. அது தனது உற்பத்தியில் தானே காரணமாயின் ஆம்மாசிரய முண்டாகும்.

2. அதற்கு அந்நியபூர்வகாலமும் அந்நியத்திற்குத் தானும் காரணமெனின் அந்நி யோந்நியாசிரய முண்டாகும்.

3. இரண்டாவது பூர்வகாலத்திற்குக் காரணம் மூன்றாவது பூர்வகாலமும் மூன் றாவது பூர்வகாலத்திற்குக் காரணம் முதற்பூர்வகாலமாமெனின் சக்கீர்கை யுண் டாகும்.

4. மூன்றாவது பூர்வகாலத்திற்குக் காரணம் நான்காவது பூர்வகாலமும் நான்கா வதற்குக் காரணம் ஐந்தாவது பூர்வகாலமாமெனின் அந்வலதை யுண்டாகும்.

இவ்வாற்றால் தோஷசமூகங்களி னிருப்பால் தேசகாலங்களின் உற்பத்தியில் பூர்வகாலத்தைக் காரணமெனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமின்றியதாம்.

பிரமாத்மாவின் உற்பத்தியாகின்றது. ஒருபொருள் ஒருதேசத்தில் யாதேனும் ஒருகாலத்தி லுண்டாகிறது; அன்னிய தேசத்தில் அன்னியகாலத்தி லுண்டாகிறதில்லை; இவ்வாறு சகலபதார்த்தங் களும் பிரளயகாலத்தி லுண்டாகிறதில்லை; இருஷ்டிகாலத்தி லுண்டாகின்றன. அதனால் தேசகாலங்களுக்குக் காரணங்களாகத் தன்மைவடிவ தோன்றுகின் றது. அங்ஙனமாயினும் எந்த மாயையிலிருந்து தேசகாலசகிதப்பிரபஞ்ச முற்பத்தியாகிறதோ, அந்த மாயையினாலேயே தேசகாலங்களில் காரணத் தன்மையும் அன்னியப் பிரபஞ்சத்தில் காரியத்தன்மையும் பிரதிதிபாகின்றன. ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்துக்குத் தேசகாலங்கள் காரணமன்று.

319. பிரஹ்மத்தின் காரணத்துவம் தேசகாலங்களில் தோற்றுக்கின்றது என்றல் முதலிய இடங்களில் அந்நியதாக்கியாதியின் அங்கேகாரம் (319-321).

இதில் இவ்வாறு சங்கை யுண்டாகின்றது — (பூர்வபக்ஷி) இல்லாத பதார்த தம் தோற்றது; சித்தாதததிலும் அங்கேகார மில்லை. இல்லாத பதார்த்தம் தோற்றுமெனக் கொள்ளின,

1. அசத்தியாதியின் அங்கேகாரமுண்டாம்.
2. இல்லாத மலடிககள் முயற்கொம்பு முதலியன தோற்றவேண்டும். அப்படித் தோற்றுமையால் இல்லாத பதார்த்தம் பிரதிதிபாகாது.

ஆதலால் தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மை இல்லாதபகூத்தில் தேச காலங்களில் சர்வபதார்த்தங்களின் காரணத்தன்மை மாயையின் பலத்தாலும் தோற்றலாகாது. காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் தோற்றுக்கிறது. ஆதலால் தேசகாலங்கள் சகலப் பிரபஞ்சத்துக்கும் காரணங்களாம்.

சகலப் பிரபஞ்சத்துக்கும் காரணம் பிரஹ்மம். பிரஹ்மத்தின் காரணத் தன்மை தேசகாலத்தில் பிரதிதிபாகின்றது. தேசகாலங்களில் காரணத் தன்மையிலையென்று சித்தாந்தி சொல்லுவதும் பொருந்தாது. ஏனெனின்,

1. தேசகாலங்களுக்கு அதிஷ்டானம் பிரஹ்மம் யிருப்பதுபோலச் சகலப் பிரபஞ்சத்துக்கும் பிரஹ்மம் அதிஷ்டானமா யிருக்கிறது. தேசகாலங் களிற்றான் பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை பிரதிதிபாகிறது; மற்றவற்றில் ஆகிறதிலையென்று சொல்லுதற்கு யாதொரு காரணமுமில்லை. ஆதலால் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் பிரதிதிபாகு மாயின், பிரஹ்மம் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அதிஷ்டானமாயிருத்தலால் சர்வப் பிரபஞ்சத்திலும் காரணத்தன்மை தோற்றவேண்டும். சிவவற்றிற் காரணத்தன்மை சிவவற்றிற் காரியத்தன்மை யென்னும் பேதம் கூடாது.

2. அல்லது தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மை யின்று, பிரஹ்மத்தில் காரணத்தன்மை யிருக்கிறது. அந்தப் பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் தோற்றுமுகிறதென்று சொல்லுவதனால் அந்நியதாக்கியாதியின் அங்கீகார முண்டாகும். ஏனெனின், அந்நியவஸ்து அன்னியரூபமாகத் தோற்றல் அந்நியநாக்கியாதி யென்று சொல்லப்படும்; தேசகாலங்கள் காரணமன்று. ஆதலால் தேசகாலங்கள் காரணதத்துக்கு அன்னியமான அதாவது காரணயிருக்கின்றன. அவை (அகாரணம்) அன்னியரூபமாக அதாவது காரணரூபமாகத் தோற்றுவதை யங்கீகரிப்பதில் அன்னியதாக்கியாதியின் அங்கீகார முண்டாகும். சித்தாந்தத்தில் அன்னியதாக்கியாதி அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.

இந்தவிடத்தில் அன்னியதாக்கியாதியை யங்கீகரித்தால், கிளிஞ்சிலில் அநிரவசனீய வெள்ளியி னுபததி சித்தாந்தத்தில் ஒப்பப்பட்டிருக்கிறது; அது நிஷ்பலமாகும். ஏனெனின், அன்னியதாக்கியாதியில் இரண்டு மதங்களுள்:—

(1) ஒரு இடத்திலிருக்கிற பதார்த்தம் வேறிடத்தில் தோற்றுவது அந்நியநாக்கியாதியாம். அது ஸ்கிரியின் கையிலிருக்கிற வெள்ளி எதிரிலிருக்கும் கிளிஞ்சிலில் தோற்றுவதுபோலாம்.

(2) அல்லது ஒரு பொருள் வேறுரூபமாகத் தோற்றுவது அந்நியநாக்கியாதியாம், அது கிளிஞ்சிலே வெள்ளிரூபமாகத் தோற்றுவதுபோலாம்.

இவ்வாறு சகலப்பிரமஸ்தலங்களிலும் அந்நியதாக்கியாதியினால் நிர்வாகம் சம்பவிக்கிறது. அநிரவசனீயரஜத முதலியவற்றின் உற்பத்தி கூறுதல் அசங்கதமாகும்.

விஷயத்தின் சமானவடிவமாக ஞான முண்டாகிறது. ஒரு வஸ்துவின் ஞானம் வேறுரூபத்தா லுண்டாகாது. ஆனகால ரஜதாகாரமான ஞானத்தின் விஷயமான அநிரவசனீயரஜதமும் உற்பத்தியாகிறது. இந்த அத்துணை சித்தாந்தத்தில் காரணத்திற கன்னியமான தேசகாலங்களில் பிரஹ்மத்தினது காரணத்தன்மையின் ஞான முண்டாகாது. ஆதலால், தேசகாலங்களில் பிரதிதியாகும் காரணத்தன்மை எதுவோ அது இல்லாமலாவது, அல்லது பிரஹ்மத்திலிருந்துகொண்டாவது விளங்கமாட்டாது. தேசகாலங்களிலேயே காரணத்தன்மை யிருக்கிறது; அது விளங்குகிறது.

இவ்விதத்தால் “ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சதத்துக்குத் தேசகாலங்கள் காரணமல்ல” வென்று சித்தாந்தி கூறுவாராயின் அவ்வார்த்தை அசங்கதமாம்.

320. [சித்தாந்தி:—] அச்சங்கை பேருந்தாது. ஏனெனின், பிரஹ்மத்தின் காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் பிரதிதியாகிறது. செம்பாத்தப் பூவின் சம்பந்தமுடைய ஸ்படிகத்தில் அப்பூவின் சிவப்புவாண்ம் தோற்ற

கிறதின அகிஷ்டானத்தின் சதநியத்தன்மை சொப்பனகாலத்தில் மித்தை பான் பான் பர்வத முதலியவற்றில் பிரதிதியாகிறது. அங்கு ஸ்படிகத்தில் அநிர்வசரீயமான சிவப்புவண்ணத்தி னுற்பத்தி அங்கேரிக்கப்படவில்லை. ஆனால் புஷ்பத்தின் சிவப்புவாணம் ஸ்படிகத்தில் தோற்றுகிறது. ஆதலால் வெண்மை யான ஸ்படிகம் சிவப்புருவமாய்த் தோற்றுவதால் சிவப்பின் ஞானத்தில் அந்நியதாக்கியாதியே அங்கேரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியே சொப்பனத்தின் மித்தியாபதாரதங்களில் சதநியத்தன்மை தோற்றுகிறது. அங்கு அநிர்வசரீய சதநியத்தன்மை அநதப பொருளில் உண்டாகிறது. இவ்வாததையே “மெய்யான பொய்யாம்” என்னும் (ஸ்யா காததோஷமுடைய) வசனம்போலப் பொருந்தாததாம். இல்லாதது பிரதிதி யாகாது. ஆனால் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டான சேதனத்தின் சதநியத்தன்மை மித்தியாபதாரதங்களில் பிரதிதியாகிறது. ஆதலால் மித்தியா பதார்த்தம் சத்தியருபமாய்த் தோற்றுவதால் சதநியத்தன்மையின் ஞானத்தில் அந்நிய தாக்கியாதியே அங்கேரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே அகிஷ்டானப் பிரஹ் மத்தின் காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் அந்நியதாக்கியாதியாகப் பிரதிதி யாகின்றது.

321. இவ்வளவு இடத்தில் அந்நியதாக்கியாதியை ஒப்பினால் எல்லாப் பிரமஸ்தலங்களிலும் அந்நியதாக்கியாதியையே ஒப்பவேண்டு மென்று கூறின,

அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், கிளிஞ்சிலில் வெள்ளிதோற்றமிடத் தில் அந்நியதாக்கியாதியை அங்கேரிப்பதில் விஷயத்துக்கு விஸக்ஷணமான ஞானம் பொருந்தாது என்னும் தோஷம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எங்கு ஸ்படிகத்தில் சிவப்புவாணத்தின் ஞான முண்டாகிறதோ அங்குச் சிவப்புப் புஷ்பத்திற்கு ஸ்படிகத் துடன் சம்பந்த மிருக்கிறது. ஆதலால் ஸ்படிக சம்பந்தமுடைய புஷ்பத்தின் சிவப்புவாணம் ஸ்படிகத்தில் பிரதிதியாகிறது. ஏனெனின், அநதக்காரணத்தின் விருத்தி சிவப்புப் புஷ்பாகார மாக்கும்போது அந்த விருத்திக்கு விஷயம் சிவப்புப் புஷ்பத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட ஸ்படிக மாம். ஆதலால் புஷ்பத்தின் சிவப்புவாணம் ஸ்படிகத்தில் தோற்றுகிறது. [அருவணமே] சததி வெள்ளிருபத்தினால் அறியப்படமாட்டாது. ஏனெனின், சத்திதேசத்தில் அநிர்வசரீயமாயும் வியாவகாரிகமாயுமிருக்கிற வெள்ளி அந்நிய மத்ததில் இல்லை; ஆனால் சததி இருக்கிறது. அநதச சதநியின் சம்பந தத்தால் சத்தியின் சமானாகாரமாகவே அநதக்காரணவிருத்தி யுண்டாகும். ரஜதாகார அநதக்காரணவிருத்தி யுண்டாகாது. ஆதலால் அவித்தையின் பரி னாமமும் சேதனத்தின் விவாததமுமான அநிர்வசரீய வெள்ளியும் அதன் ஞானமுமாகிய விரண்டு முண்டாகின்றன.

சிவப்புவாண்மை ஸ்படிகத்தில் பிரதிதியாகிறது. அங்கு அந்தக்காண் விருத்திக்கு ஸ்படிகத்துடனும் சிவப்புப் புஷ்பத்துடனும் சம்பந்தமுண்டாகிறது. சிவப்புப் புஷ்ப சம்பந்தத்தால் சிவப்புவடிவ விருத்தி யுண்டாகிறது. அவ்விருத்திக்கு ஸ்படிகத்துடனும் சம்பந்த மிருக்கிறது. ஸ்படிகத்தில் சிவப்பின் சாயை யிருக்கிறது. ஆதலால் புஷ்பத்தின் தாமச சிவப்பு வர்ணமாம். ஸ்படிகத்தில் அவ்விருத்திக் கே விஷயமாகிறது.

இவ்விதத்தால்,

1. எங்கு இரண்டு பதார்த்தங்களின் சம்பந்த மிருக்கிறதோ அங்கே ஒன்றன் தர்மம் மற்றொன்றில் தோற்றுதல் சம்பவிகிறது. அங்கு அந்நிய தாக்கியாதியே சம்பவிகிறது.

2. எங்கு இரண்டு பதார்த்தங்களின் சம்பந்தமுமில்லையோ அங்கு அந்நிய தாக்கியாதி இல்லை; ஆனால் அந்நியதாக்கியாதி யிருக்கிறது. புஷ்பத்துடன் சம்பந்தமுடைய ஸ்படிகத்தில் புஷ்பத்தின் சிவப்புவாண்மை பிரதிதியாவது போலச் சொப்பனத்தின் யானை மலை முதலிவைகளுக்கும் அ திஷ்டான சேதனத்துடன் சம்பந்த மிருக்கிறது. ஆதலால் சேதனத்தின் தர்மமாகிய சத்தியத்தன்மையும் சேதனத்துடன் சம்பந்தமுடைய யானை மலை முதலியவற்றிற் பிரதிதியாகிறது. அது அந்நியதாக்கியாதியாம் உப்படியே அதிஷ்டான சேதனத்தின் தர்மமாகிய காரணத்தன்மை அதிஷ்டான சேதனத்தோடு சம்பந்த முடைய தேசகாலங்களில் பிரதிதியாகிறது.

322. ஜாக்கிரப்பிரபஞ்சம் சாமக்கிரியின் றி யுண்டாகிறது.

ஆதலால் சொப்பனசமானமாய் மித்தையாமெனல்.

“அதிஷ்டான சேதனத்தின் சம்பந்தம் சகலப் பிரபஞ்சத்துடனு மிருக்கிறது. சம்பந்தியின் தர்மம் அந்நியதாக்கியாதியினால் அந்நியத்திற் பிரதிதியாமாயின், சேதனத்தின் காரணத்தன்மை சகலப்பிரபஞ்சத்திலும் பிரதிதியாகவேண்டு” மென்று முன் சங்கககப்பட்டது.

அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின்,

1. சொப்பனத்தில் இரண்டு சரீரங்கள் உண்டாகின்றன.

(1) ஒன்று பிதாஸூபமாய்த் தோற்றுகின்றது.

(2) ஒன்று புத்திரஸூபமாய்த் தோற்றுகின்றது.

அங்கு இரண்டு சரீரங்களுக்கும் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டான சேதனத்துடன் சம்பந்தம் இருந்தாலும், பிதாசரீரத்தில் அதிஷ்டான சேதனத்தின் காரணத்தன்மை பிரதிதியாகிறது. புத்திரசரீரத்தில் காரணத்தன்மை பிரதிதி

பிரதிபலிப்பை, பிரதாவாற் பெறப்படுவன் புத்திரனென் நிவ்வாறு புத்திர சரீரத் திருக்காரியத்தன்மை பிரதிபலிக்கிறது. இவ்விதத்தால் அதிஷ்டான சேதனத் திருக்காரியச் சம்பந்தம் எல்லாவற்றிற்கு மிருந்தாலும், தேசகாலங்களில் சேதன தாழ்மான காரணத்தன்மையின் பிரதிதியும் பிறவற்றில் காரியத்தன்மையின் பிரதிதியு முண்டாகின்றன.

2. அல்லது அதிஷ்டான சேதனம் அசங்கமா யிருக்கிறது. அது எதற் கும் பரமார்த்தமாகக் காரணமன்று. மாயையிலுள்ள ஆபாஸன் காரணமா யிருந்தாலும் ஆபாஸனுடைய சொரூபம் மித்தையாகின்றது. எது தானே மித்தையாக இருக்கிறதோ அது வேறென்றற்குக் காரணமாகாது. ஆதலால் பரமாத்மாவில் பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மை யுளதாயின், அது தேசகாலங் களில் பிரமத்தாற் பிரதிபலிக்கக்கூடும். பரமாத்மாவின்மீது காரணத்தன்மை யில்லை. பரமாத்மா காரணத்தன்மை முகலிப தாமங்களின்றி அசங்கமா யிருக்கிறது. அதன் காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் தோன்றுகிறது என்று கூறுதல் பொருந்தாது. ஆனால் மாயையாலுண்டான அநிர்வசரீய தேசகாலங் கள் அநிர்வசரீய காரணத்தன்மையுடையன வாகின்றன.

பரமார்த்தத்தால் தேசகாலங்கள் காரணமாகா. புத்திரனில்லாதவன் சொப்பனத்தில் புத்திரனையும் பேரனையும் பார்க்கிறான். அங்குப் புத்திரபெளத் திரசரீரங்கள் அநிர்வசரீயமா யுண்டாகின்றன. புத்திரசரீரத்திலுள் பெளத்திர சரீரத்தின் அநிர்வசரீய காரணத்தன்மையுண்டாகிறது. அங்குப் பரமார்த்தமா கப் புத்திரபெளத்திர சரீரங்களுக்கும் பரஸ்பரம் காரணகாரிய பாவங்களில்லை. அதுபோலத் தேசகாலங்கள் அநிர்வசரீய காரணங்களாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. பரமார்த்தமாகத் தேசகாலங்களுக்கும் ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்துக்கும் காரண காரியத்தன்மைகளில்லை.

இவ்விதத்தால் தேசகால சாமக்கிரிகளின்றி ஜாக்கிரப்பிரபஞ்ச முண்டா கிறது. ஆதலால் சொப்பனம்போல் ஜாக்கிரமும் மித்தையாம்.

சொப்பனத்தின் ஸ்திரீ புத்திராதிகள் சொப்பனத்திலேயே சுகதுக்காதி களுக்கு ஹேதுகளாக யிருக்கின்றன; ஜாக்கிரத்தில் அவர்களில்லை. அப்படியே ஜாக்கிரதார்த்தங்கள் சொப்பனத்திலில்லை; ஆதலால் ஜாக்கிர சொப்பனங்கள் இரண்டும் சமமாம்.

323 ஜாக்கிர பதார்த்தங்கள் ஞானத்தின்கூடவே உற்பத்தி யாகின்றன. ஆதலால் வேறு ஜாக்கிரத்தில் இருப்பதில்லையெனல் (323-324.)

ஜாக்கிரத்தினின்று சொப்பனமுண்டாகி மறுபடியும் ஜாக்கிர முண்டா கும்போது, அங்கு முதல்ஜாக்கிரத்தின் பதார்த்தம் எதுவோ அதுவே சொப்

பனவியவறிய (சொப்பனத்தால் மறைக்கப்பட்ட) இரண்டாவது ஜாக்கிரத்தி
 விருக்கிறது. முதல் சொப்பனத்தின் பதார்த்தம் இரண்டாவது சொப்பனத்தி
 விருக்கிறதில்லை. ஆகையால் சொப்பனபதார்த்தங்களினும் ஜாக்கிரபதார்த்
 தங்கள் வேறும் என்று கூறின,

அகீசங்கையும் சித்தாந்தத்தை யறிபாத மூடனது திருஷ்டியா லுண்டா
 கிறது. ஏனெனின் மூர்க்கனுடைய திருஷ்டி யிவ்வாறிருக்கின்றது. சுமுசாரட்
 பிரவாகம் அநாதி. அதில் ஜீவனுக்கு ஜாக்கிரஸ்வப்பனசுமுத்தி யுண்டாகிந்
 தது.

1. ஜாக்கிரகாலத்தில் சொப்பனமும் சுமுத்தியும் நஷ்டமாகின்றன.
2. சொப்பனகாலத்தில் ஜாக்கிரமும் சுமுத்தியும் நஷ்டமாகின்றன.
3. அபிங்னமே கழுத்தகாலத்தில் ஜாக்கிரசொப்பனங்கள் நஷ்டமாகிந்
 தன.

ஆனால் “சொப்பனசுமுத்திகளுண்டாகும்போது ஜாக்கிரகாலத்தின் ஸ்திரீ
 புத்திரபசுதனுகள் நீங்காமல் இருந்துக்கொண்டே யிருக்கின்றன. அவற்
 றின் ஞானநதான் நீங்குகிறது. மறுபடியும் ஜாக்கிர முண்டாகும்போது
 முதல் ஜாக்கிரத்திலிருந்த பதார்த்தங்களின் ஞான முண்டாகிறது.” என்பது
 அஞ்ஞானிகளாகிய மூர்க்காகளது திருஷ்டியாம்.

324. சித்தாந்த மதுவாயம்:—

1. பதார்த்தங்களெல்லாம் சேதனத்தின் விவரீதமும்,
2. அவித்தையின் பரிணாமமுமாம்.

ஆதலால் கிளிஞ்சில்வெள்ளிபோல் எந்தக்காலத்தில் எந்தப் பதார்த்தம்
 பிரதிபிபாகிறதோ, அந்தக் காலத்தில் அதிஷ்டான சேதனத்தை யாகிரயித்த
 அவித்தையின இருவகைப் பரிணாமங்க ளுண்டாகின்றன.

1. அவித்தையின் தமோகுணம்சம் கடாதி விஷயநுபமாகப் பரிணமிக்
 கிறது.
2. அவித்தையின் சத்துவகுணம்சம் ஞானநுபமாகப் பரிணமிக் கிறது.

சேதனத்தை ஞானமாகச் சொல்லுதலால் சத்துவகுணத்தின் பரிணாமம்
 ஞானமா மென்று சொல்லுதல் பொருந்தாது. என்றும் வியாபகசேதன
 முழுவதும் ஞானமன்று; ஆனால் ஆபாஸகதிவிருத்தியி லாருடமான சேத
 னத்தை ஞான மென்பர்.

ஆகையால் சேதனத்தில் ஞானவியவகாரத்தைச் சம்பாதிப்பது விருத்தி
 யாம். இவ்வாறு சேதனத்தில் ஞானத்தன்மையைச் சம்பாதிப்பது விருத்தி
 யாம்.

இவ்வாற்றால் சேதனத்திலுள்ள ஞானத்தன்மைக்கு உபாதி விருத்தி யாம். அதிவிடத்திலும் ஞானசப்தம் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. “கடத்தின் ஞான முண்டாயிற்று” என்றும், “படத்தின் ஞானம் நஷ்டமாயிற்று” என்றும் உலகத்திற் சொல்லுகிறார்கள். அங்கு விருத்தியிலாருடமான சேதனத்துக்கு உற்பத்திநாசங்கள் சம்பவிக்கிறதில்லை; விருத்திக்கு உற்பத்திநாசங்களுண்டா கின்றன. ஞானத்துக்கு உற்பத்திநாசங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆதலால் விருத்தியிலும் ஞானசப்தம் பிரயோகிக்கப்படுகிறது.

அந்த விருத்திருப ஞானம் சத்துவகுணத்தின் பரிணாமமாம் என்று கூறு தல் சம்பவிக்கிறது.

1. அந்த விருத்திருப பரிணாமத்தில் சேதனத்தின் ஆபாசம் உண்டா கிறது.

2. கடாதிவிஷயருப பரிணாமத்தில் சேதனத்தின் ஆபாச முண்டாகிற் தில்லை.

ஏனெனின், விஷயமும் விருத்தியும் இரண்டும் அவித்தையின் பரிணாமங் களா யிருக்கினும்,

1. கடாதிவிஷயம் அவித்தையின் தமோருணபரிணாமமாம். ஆதலால் மலினமா யிருக்கிறது. அதில் ஆபாசம் உண்டாகிறதில்லை.

2. விருத்தி சத்துவகுணபரிணாமமாய்ச் சொச்சமா (பளபளப்புள்ளதா) யிருக்கிறது. அதில் ஆபாச முண்டாகிறது.

இவ்விதத்தால்,

1. விருத்திக்குச் சேதனத்தின் ஆபாசத்தைக் கொள்ளுதலில் தருதி யிருத்தலால் விருத்தியவசசின்னசேதனம் ஞான மெனப்படும். சாக்ஷி யென் றும் சொல்லப்படுகிறது.

2. கடாதிவிஷயங்களுக்கு ஆபாசத்தைக் கிரகிக்கும் போக்கியதை யில்லை. இக்காரணத்தால் விஷயாவசசின்னசேதனம் ஞானமன்று ; சாக்ஷியு மன்று.

இவ்விதத்தால் ஜாக்கிரத்தின் பதார்த்தங்களும் அவற்றின் ஞானமும் கூடவே யுண்டாகின்றன; கூடவே நஷ்டமாகின்றன. இதுவேதந்தின் இராக்ஷிய சித்தாந்தம். ஆதலால் ஜாக்கிரத்தின் பதார்த்தங்கள் இரண்டாவது ஜாக்கிரத் தில் இருக்கின்றன என்று கூறுதல் சம்பவியாது.

325. ஜாக்கிரத்தினது பதார்த்தங்களுக்கு ஒன்றற்கொன்று காரியகாரணத்தன்மை யில்லையெனல் (325-327).

சொப்பனத்தினின்றும் வீழித்துக்கொண்டவனுக்கு “முன் எந்தப்பதார் த்தங்க ளிருந்தனவோ அவையே இவை” என்னும் பிரத்தியபிஞ்சொரு யுண்டா

கிறது. ஆதலால் ஜாக்கிரபதார்த்தங்களுக்கு ஞானத்தின் சமகாலத்தில் உற்பத்திநாசமுண்டாகிறதில்லை. ஆனால் அவை ஞானத்துக்குமுன் இருக்கின்றன; ஞானத்தின் நாசத்துக்குப் பின்னு மிருக்கின்றன.

அங்ஙனமாயினும், சொப்பனபதார்த்தங்கள் அந்த க்ஷணத்தில் உற்பத்தியாய், “நான் பிறப்பதற்குமுன் இந்த மலை சமுத்திரமுதலியன உண்டாயிருக்கின்றன” என்று தோன்றுகின்றன. அங்குத் தற்காலமுண்டாகிய பதார்த்தங்களில் வெகுகால நிலைத்திருத்தற்பிராந்தி யுண்டாகிறது. ஆதலால் எந்த அவித்தை மித்தையான மலை சமுத்திரமுதலியவற்றை யுண்டாக்கியிருக்கின்ற தோ, அவ்வவித்தையினாலேயே வெகுகாலஸ்திரத்தன்மையும் ஸ்திரத்தன்மையின் பிரதிதியும் அநிர்வசநீயமா யுண்டாயிருக்கின்றன. அதுபோல ஜாக்கிரபதார்த்தங்களிலும் வெகுகாலநிலைத்திருத்தற்றன்மை யில்லை. ஆனால் அவித்தையின் பலத்தினால் * மித்தையான ஸ்திரத்தன்மையும் அந்தப் பதார்த்தங்களோடு உற்பத்தியாகிப் பிரதிதியாகிறது.

இவ்வாறு கூறின்,

1. சொப்பனபதார்த்தம் சாக்ஷாத் அவித்தையின் பரிணாமமாம்.
2. ஜாக்கிரபதார்த்தம் சாக்ஷாத் அவித்தையின் பரிணாமமன்று.

ஆனால் கடத்தினுற்பத்தி தண்டம் சக்கரம் குலாலன் என்பவற்று லுண்டாவதுபோல் சகலபதார்த்தங்களி னுற்பத்தியுட்பத்தம் காரணத்தாலுண்டாகிறது; சாக்ஷாத் அவித்தையா லுண்டாகிறதில்லை. சாக்ஷாத் அவித்தையின் பரிணாமாயிருக்குமாயின், ஆகாசாதிக் கிரமத்தால் பஞ்சபூதங்களின் உற்பத்தியும், பஞ்சீகரணமும், அவற்றினின்று பிரஹ்மாண்டத்தி னுற்பத்தியும் சுருதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அது அசங்கதமாம். ஆதலால் ஈசுவாசிருஷ்டியாகிய ஜாக்கிரபதார்த்தங்கள் தத்தம் உபாதானத்தின் பரிணாமங்களாம்; சாக்ஷாத் அவித்தையின் பரிணாமங்களன்று.

1. சொப்பனத்தின் சகல பதார்த்தங்களும் அவித்தையின் பரிணாமங்களாம். அவற்றிற்கு ஒரே அவித்தை உபாதானமாயிருத்தலால் அந்தப் பதார்த்த

* ஜாக்கிரபதார்த்தங்களின் “அந்த முன் ஜாக்கிரதத்தில் கண்ட பதார்த்தங்கள் இவை” என்னும் வடிவனதாகிய பிரத்தியயிஞ்ஞைஞானம் நிதனியினின்று விழித்த புருடனுக்குண்டாகிறது. அந்த ஞானம் ஆற்றொழுக்கு, தீபச்சுடர், ஆகாயத்துள்ள நகைத்திரத்தின் ஸ்திதி, விருஷத்தின் பழம் என்பவற்றின் பிரத்தியயிஞ்ஞைஞானத்தினைப் போலப்பிரமரூபமாம். ஆதலால் முக்கிய திருஷ்டாந்தம் சொப்பனமாம். அதனை மேல் கிரந்தகாரே எழுதியிருக்கின்றனர்.

அவற்றின் ஞானத்துக்கும் ஒரேயவிதத்தையினின்றும் ஒரேயவிதத்தில் உற்பத்தி சம்பவிக்கிறது.

2. ஜாக்கிரபதார்த்தங்கள் வெவ்வேறு காரணங்களா லுண்டாகின்றன. ஜாக்கிரபத்துக்குமுன் காரண மிருக்கும். காரணத்தில் காரியம் லயமாகிறது. ஆதலால் கடத்தின் உற்பத்திக்குமுன்னும் கடநாசத்துக்குப் பின்னும் மண் பிண்ட மிருக்கிறது. இவ்விதத்தால் சில பதார்த்தங்கள் அற்பகாலம் நிலைப் பணவும் சில அதிககாலம் நிலைப்பணவுமாகக் காரியகாரணங்களாயிருக்கின்றன. சொப்பனபதார்த்தங்கள் அப்படி யில்லை.

326. அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், ஜாக்கிரபதார்த்தங்களிற் போல் சொப்பனபதார்த்தங்களிலும் காரியகாரணத்தன்மைதோற்றுக்கின்றது. ஒருவனுக்கு “என் பசு கன்றுபோட்டிருக்கிறது அல்லது என் ஸ்திரீக்குப் புத்திரன் உண்டாயிருக்கிறான்” என்று சொப்பன முண்டாகிறது. அங்குப் பசுவினிடத்திலும் ஸ்திரீயினிடத்திலும் காரணத்தன்மையும் வெகுகால ஸ்திரீத்தன்மையும் பிரதிதியாகின்றன. கன்றினிடத்திலும் புத்திரனிடத்திலும் காரியத்தன்மையும் அற்பகாலஸ்திரீத்தன்மையும் பிரதிதியாகின்றன. எல்லாம் ஒரேகாலத்தி லுண்டாகின்றன. ஒன்று மற்றொன்றற்குக் காரணமன்று. ஆனால் பசு, கன்று, ஸ்திரீ முதலியவற்றிற்கு அவித்தையே உபாதானமாம். அதுபோல் ஜாக்கிரபத்திலும் சில வெகு காலமிருக்கும் காரணரூபமாகவும், சில சொற்பகாலமிருக்கும் காரியரூபமாகவும் சொப்பனத்திற்போலத் தோற்று கின்றன. எதுவும் எதற்கும் பரஸ்பரம் காரியகாரண மன்று; ஆனால் யாவும் சரூபாத் அவித்தையின் காரியங்களாம்.

327. சுருதியில் கிரமமாகச் சிருஷ்டி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்குச் சிருஷ்டியைக் கூறுதலில் சுருதிக்கு அபிப்பிராயமின்று. ஆனால் அத்துவைத த்தைப் போதித்தலில் அபிப்பிராயமாம்.

எல்லாப் பதார்த்தங்களும் பரமாத்மாவினின்று முண்டாயிருக்கின்றன. ஆதலால் அவை அதன் விவரத்தமாம். எது எதன் விவரத்தமாயிருக்கிறதோ, அது அதன் சொரூபமாகவே யிருக்கிறது. ஆதலால் சகல நாமரூபங்களும் பிரஹ்மத்துக்கு வேறுகாமல் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கின்றன என்னும் அர்த் தத்தைப் போதிப்பதற்காகச் சிருஷ்டி சொல்லப்பட்டது. சிருஷ்டிக்கு வேறு பிரயோசன மில்லை.

அங்குக் கிரமசிருஷ்டி சொன்னது ஸ்தூலதிரஷ்டியுடையவனுக்கு விப ரீதக்கிரமமாக லயசுந்தனை செய்யும்பொருட்டாம். அதற்கும் அத்துவைத போதமே பிரயோஜனமாம். ஆதலால் கிரமமாகச் சொல்லுவதிலும் அபிப்

பிராயமில்லை. சிருஷ்டியில் கிரமமில்லை. ஆனால் எல்லாம் ஒரே அவித்தையினின்று உண்டாயிருக்கின்றன. அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் காரியகாரணத்தன்மையும் மூற்பிறன்மையும் அவிததையாலாகிய சொப்பனம்போல் மிதந்தயாகத் தோற்றுக்கின்றன. சுருதி அவற்றிற்குத் தம்மில் காரியகாரணத்தன்மையும் பூர்வ உததாத் (முன்பின்) தன்மையும் சொல்லியிருக்கிறது. அது ஸ்விசுந்தனையின் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படிச் சொல்லுபதோ அப்படியே தியான மிருக்கவேண்டுமென்னும் நியமம் தியானத்திலில்லை.

ஆதலால் ஜாக்கிர பதார்த்தங்களுக்குத் தம்மில் காரணகாரியத்தன்மையிலில்லை.

328. திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதத்தின் அங்கீகாரம்.

ஆனால் சகல பதார்த்தங்களும் சாக்ஷாத் அவித்தையின் காரியங்களாம். களிஞ்சல வெள்ளிபோலவும் சொப்பனம்போலவும் அவித்தையின் விருத்தியுபஹித சாக்ஷியினால் அவற்றின் பிரகாச முண்டாகிறது. ஆதலால் சகல பதார்த்தங்களுக்குச் சாக்ஷிபாஸியங்களாம்.

அவித்தையின் ஞானாகார ஞேயாகார பரிணாமங்கள் ஒரே காலத்தில் உண்டாகின்றன; கூடவே நஷ்டமாகின்றன. ஆதலால் எப்போது பதார்த்தம் தோற்றுக்கிறதோ அப்போதுதான் தோற்றத்திற்கு விஷயமான பதார்த்தம் உண்டாகிறது. வேறுகாலத்தில் பதார்த்த முண்டாகித்திலில்லை. இதனையே * திருஷ்டிசிருஷ்டிவாத மென்பர்.

இந்தப் பக்ஷத்தில் பதார்த்தங்களுக்கு அஞ்ஞாதசத்தை (அறியப்படாத இருப்பு) இல்லை, ஞாதசத்தை (அறியப்பட்ட இருப்பு) இருக்கிறது. அத்தனையாவாதத்தில் இது சித்தார்த்த பக்ஷம். இந்தப் பக்ஷத்தில் இரண்டு சத்தைகளிருக்கின்றன; மூன்றில்லை. ஏனெனின், அநாதம்பதார்த்தங்களெல்லாம் சொப்பனம்போல் பிராக்ஷிபாஸிகமா யிருக்கின்றன. தோற்றுங்காலத்தினும் வேறாகிய காலத்தில் அநாத்மாவுக்குச் சத்தையிலில்லை. ஆகையால் மூன்றாவதான வியாவகாரிகசத்தையிலில்லை.

இந்தப் பக்ஷத்தில் அநாதம் பதார்த்தங்களெல்லாம் சாக்ஷிபாஸியமாயிருக்கின்றன. பிரமாதாப் பிரமாணங்களுக்கு விஷயம் யாதொன்றும் இல்லை. ஏனெனின், அநாதக்காரண இந்திரியங்களும் அங்ஙனமே கடாதிகளுமாகிய சகலத் திரிபுடிகளும் ஞானமும் சொப்பனம்போல் ஒரே காலத்தில் உண்டாகின்றன.

* திருஷ்டி என்பது அவித்தியாவிருத்திருபஞ்ஞம். அது உண்டாகும் சமயத்திலேயே சிருஷ்டியை அதாவது பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியைச் சொல்லுவது திருஷ்டி சிருஷ்டிவாத மெனப்படும். இதனையே அஜாத்வாத மென்றும் கூறுவர்.

அவற்றிற்கு விஷயவிஷயத்தன்மை பொருந்தாது. கடாதிவிஷயமும் நேத்தி
நாதி இந்திரியங்களும் அந்தக்காணமுமாகிய இவை ஞானத்துக்குமுன் இருக்கு
மாயின், நேத்திராதிவாயிலாக அந்தக்காணத்தின் விருத்திரூபஞானம் பிர
மாணஜந்நியமாம். அந்த அந்தக்காணம் இருதிரியம் விஷயம் என்னும் மூன்
றும் ஞானத்துக்கு முற்காலத்திலில்லை. ஆனால் ஞானசமகாலத்திலேயே
சொப்பனம்போல் திரிபுடி புண்டாகின்றது. ஆதலால் திரிபுடியாற்றோன்றும்
ஞானம் எதுவுமில்லை. அங்ஙனமாயினும், சொப்பனம்போல் ஞானத்தில் திரி
புடியாற் றோன்றுத்தன்மை தோற்றுகிறது. ஆகையால் ஜாக்கிரபதார்த்தங்கள்
சாக்ஷிபாஸியமா (சாக்ஷியால் விளக்கப்படுவனவா)ம். பிரமாணஜந்நியஞானத்
திற்கு விஷயமன்று. இதனாலும் ஜாக்கிரபதார்த்தம் சொப்பனத்திற்குச்
சாமானமாக மித்தையாம்.

அல்லது,

1. ஜாக்கிரத்தில் சிலபதார்த்தங்கள் மித்தியாரூபமாகவும்,
2. சில சத்தியரூபமாகவும் அறியப்படுகின்றன.

(1) அநாதிகாலத்துப் பொருள்க ளிருக்கின்றன. அவற்றுள் சில
நஷ்டமாகின்றன. அவற்றிற்குச் சமானமாய்ச் சில வுண்டா
கின்றன. இவ்விதமாகப் பிரபஞ்சதாை ஒருகாலத்திலும் நாச
மடைகிறதில்லை.

(2) எவனுக்கு ஞானமுண்டாகிறதோ அவனுக்குப் பிரபஞ்சம்
தோற்றுகிறதில்லை. மற்றவர்களுக்குப் பிரபஞ்சம் தோற்று
கிறது.

(3) அந்த ஞானத்துக்கு வேதமும் சூருவும் சாதனங்களாம். அவற்
றால் பரமசத்தியம் அடையப்படுகிறது.

இவ்விதத் தோற்றம் ஜாக்கிரத்தி லுண்டாகிறது. அங்கு,

1. சிலபதார்த்தங்களில் மித்தியாத் தன்மை,
2. சிலவற்றில் நாசம்,
3. சிலவற்றில் உற்பத்தி,
4. வேதசூருக்களால் பரமபுருஷார்த்தப்பிராப்தி என்னும்

இவையாவும் அவித்தையாலாகிய சொப்பனம்போல் மித்தையா யிருக்
கின்றன.

கூர்ஸிஷ்டத்தில் இவ்வாறு அநேக இதிஹாஸங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்
கின்றன.

1. சுண்ணாம்பு சொப்பனத்தில் வெகு * கற்பகாலம் தோற்றுவித்தது.
2. ஜாக்கிரம்போல் நிலையுடைய பதார்த்தம் தோற்றுவித்தது.
3. அவற்றால் வெகுபாலமாக முண்டாகிறது.

ஆதலால் ஜாக்கிரபதார்த்தங்களுக்குச் சொப்பனபதார்த்தங்களிலும் சிதிலமும் விலகுணத்தன்மை (வேற்றுமை) யில்லை. ஆனால் ஆத்மாவுக்கு வேறுபாடும் யாவும் † மித்தையாம்.

* கற்பகாலநிர்ணயம்:—

15 கண்ணிமைப்பொழுதுகொண்டது	காஷ்டை	1
30 காஷ்டை	...	கலை 1
30 கலை	...	முகூர்த்தம் 1
30 முகூர்த்தம்	...	இராப்பகலுள்ள கான் 1
15 கான்	...	பகலும் 1
2 பகலும்	...	மாதம் 1
2 மாதம்	...	இருது 1
3 இருது	...	அயனம் 1
2 அயனம்	...	வருஷம் 1
1,728,000 வருஷம்	...	கிருதயுகம் 1
1,296,000 ...	...	திரேதாயுகம் 1
864,000 ...	...	துவாபரயுகம் 1
432,000 ...	...	கலியுகம் 1
4,320,000 ... அல்லது	4 யுகம் சேர்ந்தது மகாயுகம்	1
306,720,000 ...	71 மகாயுகம் ... ஒரு மனுவின் காலம்	
4,294,080,000 ...	994 ... 14 மனுக்களின் காலம்	
25,920,000 ...	6 ... சந்திகள் 2 [வின் பகல்.	
4,320,000,000 ...	1000 ... கல்பம் அல்லது பிரஹ்மா	
8,640,000,000 வரு	கொண்டது பிரஹ்மாவின் நான்	1
3,110,400,000,000 வரு	...	வரு 1
311,040,000,000,000 வரு	...	பிரஹ்மாவின் ஆயுள் அல்லது மஹாகல்பம்.

† இது திருஷ்டிசிருஷ்டிவாதத்தின் நிச்சயமாக. இந்தப்பகலும் பிருஹதாரணிய உபரிஷததின் சங்கராபவியததிலும் வார்த்திகத்திலும் சங்கராபவிய ஆந்தகிரி வியாகியானங்களுக்கெட்டிய மாண்கேகிய உபரிஷதத்தின் காரிகையிலும் வாசிஷ்ட டத்திலும் வேதாந்தமுத்தாவவியிலும் விருத்திப்பிரபாகரத்தின் எட்டாவது பிரகாசத் திலும் ஆத்மபுராணத்திலும் அத்வைதசெதிமுதலிய கிரந்தங்களிலும் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது எவர்களுக்கு விசேஷவிருப்ப மிருக்கிறதோ அவர்கள் அங்குக் காண்க. ஆனால் “வீட்டின் மூலையில் தேனிருக்கப் பர்வதத்திற்குப்போதல் எதன்பொருட்டு?” என்னும் நியாயத்தால் எந்த ஜிஞ்ஞாஸுவுக்கு இந்த தூவற்றானே இந்தத் திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதமாகிய உத்தமசிததாந்தத்தின் ஞாண்முண்டாகிறதோ, அவன் வேறு அநேக தூவர்களைப் பார்ப்பதற்குப் புத்தியின் விரோதத்தைத்தவிர வேறு பிரயோஜன யில்லை.

**பிரசினம்:—சொப்பனம்போற் சொற்பகாலம் நிலைத்
நிறுப்பது சம்சாரமாயின் அநாதிகாலத்துப் பந்த
முண்டாகாது. பந்த நிவிருத்தி வடிவ
மோக்ஷத்தின் பொருட்டுச்
*சிவனாதி சாதனங்கள் நிஷ்பலமாகுமெனல்.**

சிஷ்யன் கேட்கலாயினான்:—ஈசுவரசிருஷ்டி அருந்தகற்பமாக அநாதியா
யிருக்கிறது. அதில் ஞானி முத்தனாகிறான்; அஞ்ஞானிக்குப் பந்த மிருக்கிறது.

ஜாக்கிரம் சொப்பனசமானமாகுமாயின், சொப்பனம் ஒரு க்ஷணம் அல்
லது ஒரு நாழிகை அல்லது ஒரு சாமம் இருக்கிறதுபோல், சமுசாரமும் ஒரு
க்ஷணம் அல்லது ஒரு நாழிகை அல்லது ஒரு சாமம் அல்லது கொஞ்சம அதிக
காலம் இருக்கும்.

1. சொப்பனம்போல் சமுசாரம் சொற்பகால மிருப்பதாயின் அநாதி
காலத்துப் பந்த மாகாது.

2. பந்தநிவிருத்தி வடிவ மோக்ஷத்தின் பொருட்டுள்ள சிவனாதி சாத
னங்கள் நிஷ்பலமாய்விடும்.

[குரு சொல்லலாயினார் —] முற்கூறிய சித்தார்த்தத்தில்,

1. பந்தம் மோக்ஷம் * வேதம் குரு எனப் பனவ அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.

* இங்கு இது அபிப்பிராயமாம்.—இந்தத் திருஷ்டிசிருஷ்டிவாதத்தில் ஒரு ஜீவ
னது அங்கீகாரத்தால் அந்நிய ஜீவவடிவ குரு அல்லது சிஷ்யனது அங்கீகாரமில்லை.
ஆனால் சொப்பனத்திலுள்ள ஒரு முக்கிய ஜீவனுக்கு வேறான மற்ற ஜீவபாஸர்களைப்
போல் அந்நிய ஜீவபாஸர்கள் தோற்றுகிறார்கள் அங்ஙனமே ஆபாஸவடிவமாய்க் குரு
சிஷ்யர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தக் குருவினிடத்து ஈசுவரத்தன்மையோடு பகதி செய்
ப்படுகிறது அதுவும் சொப்பன குருவின் பத்தியைப்போல மிததையாம் (பிராதி
பாவிகசத்தையுடையதாம்). இந்தப் பக்தத்தில் ஜீவன் ஈசுவரன் முதலிய ஆறுபதார்த்தங்
களைச் சொரூபமாக அநாதியென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அவற்றினிடையில்,

1. பிரஹ்மத்திற்குப் பரமார்த்தசத்தை யிருக்கிறது

2. பிரஹ்மத்திற்கு வேறான பிரபஞ்சத்திற்கு வியாவகாரிகசத்தை யிருக்கிறது.

3. மற்றப் பிரவாகரூபமாய் அநாதியாயுள்ள சகல காரியப்பிரபஞ்சத்திற்கும் பிராதி
பாவிகசத்தை யிருக்கிறது.

ஆதலால் பின்பின் அததியாசத்திற்குக் காரணமான முன்முன் அத்தியாசத்தின்
ஞானத்தாற்றோன்றும் வாசனையின் ஆசிரயவடிவ அவிததை யிருத்தலாலும் ஈசுவர
னிருத்தலாலும், க்ஷணிகவிஞ்ஞானவாதத்தின் பிராப்தி அல்லது அநீசுவரவாதத்தின்
பிராப்தி முதலிய தோஷமில்லை. இவ்வாதத்தை அதவைத்தததில் மதுருதன
ஸ்வாமிகள் எழுதியிருக்கின்றார்கள். இவ்வாதத்தை ஜீவனது பிரசங்கத்தாற் சொல்லப்
பட்டது.

2. ஆனால் சேதனம் நித்தியமுத்தமா யிருக்கிறது.

3. அவித்தையின் பரிணாமங்கள் சேதனத்தில் நானாவிர்த்த மாகின்றன. அதனால் ஆத்மசொருபத்திற்குச் சிறிதும் ஆனியிலலை.

4. ஆதமா எப்போதும் அசங்கமாயும் ஏகஸமாயு மிருக்கிறது.

5. இன்றையவரையில் ஒருவனும் முத்தனதில்லை; மேலும் ஆவதில்லை. ஆனால் சேதனம் எப்போதும் முத்தமாகவே யிருக்கிறது.

6. அவித்தைக்கும் அதன் பரிணாமத்திற்கும் சேகனததோடு எந்தக் காலத்திலும் சம்பந்த மில்லை ஆதலால் பந்தம், வேதம், குரு, சிரவணதிகள், சமாதி, மோக்ஷம் என்பவற்றின் பிரதிதியும் சொப்பனம்போல அவித்தியா ஜநநியமாம். ஆதலால் மிததையாம்.

7. இவற்றில் வெகுதூரத்திலுடையதும் அவித்தியாஜநநியமாம்.

அங்ஙனமாயினும், இது சித்தாந்தத்தை யறிபாமல் ஸ்தூலநிருஷ்டியால் கேட்ட கேள்வியாம்.

(அக்ஷிருததெய்வ [இச்சையின்றிய ஆத்மதெய்வ]த்தின் சொப்பனம் 330-452).

(சென்ற பிரபினத்தின் உத்தரம் 330-338). —

330. அக்ஷிருததேவனுக்குச் சொப்பனம்தோற்றாதல்(330-331).

குருவாக்கியம் — 'அஷ்யனே' நித்திராகோஷத்தினால் சொப்பனத்தில் அத்தியாபகன (ஒதுவிப்போன), அத்தியயனம் (நுகல்), வேதம், சாஸ்திரம், புராணம், தாமசாஸ்திரம், அத்தியயனம் செய்வோன், கர்மம், அதன் பலம் என்பன பிரதிதியாகின்றன. அவ்வெல்லாப் பதார்த்தங்களிலும் சத்தியத்தன்மையின் பிராந்தி யுண்டாகிறது அங்ஙனமாயினும், அசுசொப்பனத்தின் சகல பதார்த்தங்களும் மிக்கையா யிருக்கின்றன. அதுபோல ஜாக்கிரத்தின் சகல பதார்த்தங்களும் மிக்கையா யிருக்கின்றன. அவை சத்தியமாகத் தோற்றுவது பிரம்மம். உனக்கு நான குருவாகத் தோற்றிப் பந்தத்தைநாசஞ் செய்யும் வேதார்த்தவுபதேசத்தைச செய்தல் எதுவோ அது உனக்குமித்தையாகத் தோற்றுகிறது.

எப்படி அக்ஷிருததேவனுக்குச் சொப்பனத்தில் நித்தியாப்பிரதிதிக்கு விஷயங்களான குருவேதாதிகள் அநிவாசநீயமாயுண்டாயினவோ, அப்படி உன்தோற்றத்தில் நானமுதலாகச் சகலமும் அநிவாசநீயமித்தையா யிருக்கின்றன.

2. சிலரு (பாபிகளு) க்கு மகா பயங்கரரூபமாய்த் தோற்றுகிறார்கள்.

3. அவ்வனத்திலிருக்கிறவர்களுக்குக் கர்மானுசாரமாய்ப் பலனைக்கொடுக்கிறார்கள்.

இவ்விதமாக அக்கிருததேவனது சொப்பனத்தில் அநேக இடங்களைப் பார்த்தான்.

1. வேறு சிலவிடங்களில் பிராமணர்கள் வேதபாராயணஞ் செய்கிறார்கள்.

2. சிலவிடங்களில் யாசுரர்களுடைய உத்தமமான கர்மஞ் செய்கிறார்கள்.

3. சிலவிடங்களில் உத்தமமான நதி ஓடுகிறது. அதில் புண்ணியத்தின் பொருட்டு ஜனங்கள் ஸ்நானம் பண்ணுகிறார்கள்.

4. சிலவிடங்களில் ஞானிசாஸிப ஆசாரிகள் சிஷ்யர்களுடைய பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசிக்கிறார்கள். அந்தப் பிரஹ்மவித்தையை யடைந்து அவ்வனத்தினினும் அயாகா வெளிப்பட்டுப் போய்விடுகிறார்கள்.

இவ்விதமாகச் சொப்பனத்தில் அக்கிருததேவனது சுஷ்ணமாத்திரத்தில் அநேக ஆச்சரியமான பதார்த்தங்களை அவ்வனத்தில் பார்க்கான். அவனுக்குச் சொப்பனத்தில் மறுபடியும் இவ்வாறு தோற்றியது. அகாலது,

1. வெருகாலமாய் நான் இந்த வனத்தி லிருக்கிறேன்.

2. இந்த வனத்திற்கு ஒருகாலப் நாசம் வருகிறதில்லை.

3. (1) ஒருகாலத்தில் † பகவானுடைய நான்கு முகங்களினின்றும் ‡ அநேக பிரஜைகள் வெளிசேவா அவ்வனம் அவரால் சிருஷ்டிக்குப்படுகிறது.

(2) § ஜலம் பாய்ச்சுவதால் அவ்வனம் பரிபாலிக்கப்படுகிறது.

(3) ஒருகால அவருடைய கோமான ஹாஸியத்தால் (சிரிப்பினால்) அவர் முகத்தினினும் அதனைப் புறப்பட்டு அவ்வனத்தைத் தாகம் (பிரளயம்-சங்கரம்) செய்கிறது.

* இவ்விருத யிருத்திய (பு) லோகத்தின் (அதிஜ்ஞான பாதகண்டத்தின்) வாணனையாம்.

† பிரஹ்மா விஷ்ணு சிவரூபங்களால் ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி சங்கரங்களின் கர்த்தாவாகிய ஈசுவரன்.

‡ ஜீவர்களது பரிபக்குவமாகிய அதிருஷ்டம்.

§ கர்மானுசாரமாகச் சுருதுக்கங்களின் அனுபவமாகிய போகத்தைக் கொடுப்பதனால்.

4. வனத்தின் உற்பத்தியுடன் எனது உற்பத்தி யுண்டாகிறது. வனம் தகிக்கப்படுமபோது நானும் தகிக்கப்படுகிறேன்.

5. வனம் முழுவதையும் தகித்து அந்த ஈசுவரன்மாத்திர மிருக்கிறார்.

6. அவர் சரீரத்தில் வனத்தின் பிஜம தங்குகிறது.

இத்தோற்றம் சொப்பனத்திலேயே அந்த அக்கிருததேவனுக்குச் சொப்பன வேதசிரவணத்தினு லுண்டாயிற்று.

332. அக்கிருததேவன் சொப்பனத்தில் குருவைர் ஈந்தித்தல்.

அப்போது தனக்கு அடிக்கடி ஜனனமரணங்க ளுண்டாவதைக் கேட்டு அக்கிருததேவன் விசாரித்தான் —

1. எவவிதமாக நான் இவ்வனத்தைவிட்டு வெளிப்படுவேன்.

2. அப்படி வெளிப்படாவிட்டாலும் எப்படி எனது இச்சண்டாளத் துவம் (ஜீவதனமை) போயத் தேவபாவம் (பிராரமத்தன்மை) எப்போது மிருக்கும்.

3. வனத்துக்கு வெளியேபோக வேறு உபாயமில்லை பிரஹ்மவிக்கை யை யுபதேசிக்கிற ஆசாரியா தம் சிஷ்யர்களை வனத்துக்கு வெளியே கொண்டு போகிறார்.

இப்படி விசாரித்து அந்த அக்கிருததேவன் சொப்பனத்திலேயே ஆசாரி யனை யடைந்தான். அந்த விதிபூர்வகமாய அடைந்த சிஷ்யனுக்கு ஆசாரியர் தேவவாக்குருபமான மித்தியா கிரந்தத்தை யுபதேசிக்கலாயினா.

333. மித்தியா ஆசாரியர் மித்தியா சிஷ்யனுக்கு மித்தியா சம்ஸ்கிருத கிரந்தத்தால் உபதேசித்தாலும், கிரந்தத்தின் மங்கலாசரணமும். ஈங்ங-ஈங்ங

மித்தியாசாரியரால் மித்தியா சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட சம்ஸ்கிருதகிரந்தம் மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது.

* இங்கே சம்ஸ்கிருத கிரந்தம் எனப்படலால் யாதேனுமோ அக்கிருததேவனு திருஷ்டாந்தத்தோடு கூடிய சம்ஸ்கிருத கிரந்தம் கிரஹிக்கத்தக்கதன்று. ஆனால் இந்த (விசாராசார) கிரந்தத்திற்கு மூல (ஆதார) மான் அனைக சம்ஸ்கிருத கிரந்தங்கள் கிரஹிக்கத்தக்கனவாம்.

சமஸ்கிருத கிரந்தத்தை மொழிபெயர்ப்பதில் முதலில் மங்கலம் செய்
பெருந். ஏனெனின்,

1. மங்கலம் செய்வதினால் கிரந்தம் முடிதற்குப் பிரதிபந்தமாயுள்ள வித்
கிண்கள் நாசமாகின்றன. விகீகனம் என்பது பாபத்திற்காம். பாபத்தினால்
சுபகாரியம் முடிவுபெறுகிறதில்லை. அந்தப் பாபங்களை மங்கலத்தால் நாச
மாகின்றன.

2. பாபமற்றவனும் கிரந்தாரம்பத்தில் மங்கலம் அவசியம் செய்யவேண்
கும். ஏனெனின், கிரந்தாரம்பத்தில் மங்கலஞ் செய்யாவிட்டால் கிரந்தகர்த்
தாவினிடத்தில் புருஷர்களுக்கு நாஸ்திகப்பிராந்தி யுண்டாய்க் கிரந்தத்திற்
பிரவிருத்தி யுண்டாகாது.

அம்மங்கலம் மூவகைத்து:—1. வஸ்துநிந்தேசரூபம், 2. நமஸ்கரா
ரூபம், 3. ஆசீர்வாதரூபம்.

சகுண அல்லது நிர்க்குணமான பரமாத்மா வஸ்து எனப்படும். அதன்
கீர்த்தனமே வஸ்துநிந்தேச மெனப்படும். தன்னுடைய அல்லது சிஷ்ய
னுடைய வாஞ்சித (இஷ்ட) வஸ்துவைப் பிரார்த்திப்பது ஆசீர்வாதரூபமங்கல
மெனப்படும். அந்தத் தனது இஷ்டவஸ்துவின் பிரார்த்தனமும் சிஷ்யனது
இஷ்டவஸ்துவின் பிரார்த்தனமும் பின் வருகின்றன.

334. புராணத்தில் கணேசனுக்கும் தேவிக்கும் ஈசுவரத்தன்மை பிர
சித்தமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அஃசுவாசிரத்தையில்லை. புராணத்தில் கணேச
னுக்குச் சொல்லப்பட்ட ஜன்மம் ஜீவாகா ஜன்மமேபோல் கர்மபலனால்;
ஆனால் ஈமகிருஷ்ணாதிகளேபோல் பகதர்களை யதுக்கொக்கப் பரமாத்மாவின்
ஆவிப்பாவலேமே பென்பது விபாஸபகவானுடைய மேலான அபிப்பிராயம்.

இந்தவிடத்தில் இது இரகசியமாக:—பரமார்த்த திருஷ்டியால் ஜீவனும்
பரமாத்மாவைவிட வேறன்று. ஆனால் எந்த ஜனனமாண்பிபந்தங்களின்
அத்தியாயம் ஆத்மாவிலுள்ளதோ, அது ஜீவனுடைய ஜீவந்தன்மையாம். அந்த
ஜன்மதிபந்தம் கணேசாதிக்கு ஆத்மாவில் (தம்மிடத்தில்) பிரதிதி
யாகிறதில்லை. ஆகையால் அவர்கள் ஜீவாகளல்லர். இவ்வாற்றால் கணேசாதி
களுக்கு ஈசுவரத்தன்மை யுண்டு. அதனால் கிரந்தாரம்பத்தில் அவர்களைச்
சிறுதித்தல் தகுதியாம்.

ஈசுவரனுக்கு நானாரூபம் சொன்னது எல்லோருக்கும் ஈசுவரத்தன்மையை விளக்குதற்பொருட்டாம்; ஈசுவரபக்தியும் குருபக்தியும் லீத்திவாப்பிராப்திக்கு முக்கியசாதனங்களா மென்னும் அந்ததத்தையும் விளக்குதற்பொருட்டாம்.

335. நிர்க்குணவஸ்து நிர்ந்தேசவடிவமங்கலம்.

விபாகமாயும் சத்தியமாயுமிருக்கிற எதன் பிரகாசத்தால் சூரிய சந்திரர்கள் பிரகாசிக்கிறார்களோ, அந்தப் புத்திகஞ்ச சாக்ஷியாகிய நான் சுத்தஸ்வரூபமாகவும் பூர்ணநந்தரூபமாகவும் இருக்கிறேன்.

சகுணவஸ்து நிர்ந்தேசரூபமங்கலம்.

ஸ்ரீ கணபதியின் பெயர் விக்கினங்களை அடியோடு நாசம்பண்ணுகிறது. அவரைச் சிறுதிகாவிடின் தேவதைகளுடைய இசைகளுஞ் சித்திக்கிற தில்லை. † திரிபுரவதத்தில இந்த விஷயம் பிரசித்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நமஸ்காரரூபமங்கலம்.

அசுரர்களைச் சங்கரிக் கிறவர்களாயும் பகதர்களை யெப்போதும் பரிபாலிசிறவர்களாயுமிருக்கிற லக்ஷம்பதியான மகாவிஷ்ணுவையும் பாவதிபதியான பாமசிவனையும் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

தான் கருதியதைப் பிராத்தித்தல்வடிவ ஆர்வாதரூபமங்கலம்.

எந்தச் சக்தியின் பலத்தால் ஈசுவரன் இருஷ்டிக் கிறோ அந்தச் சக்தி இந்தக் கிரந்தம் முடியும்பொருட்டு என வாசுகிநிருகதப் பிராத்திக் கிறேன்.

சிஷ்யன் கருதியபொருளைப் பிரார்த்தித்தல்வடிவ மங்கலம்.

பந்தத்தை நீக்கிச் சுகத்தைத் தரும் தீனதயாளுவான தாதுருரு இந்தக் கிரந்தத்தைப் படிக்கின்றவா கேட்கின்றவாகளது ஜன்மாதிகுகத்தை நிவர்த்திப்பாராக.

* கணேசன், விஷ்ணு, சிவன், தேவி, ஆசாரியா என்னும் இவர்களுக்கும்.

† மயதானவனு லாக்கப்பட்ட முப்புரத்தின் நாசத்தில் பிரவாததிக மகாதேவனுக்கு எப்போது வெற்றியுண்டாகவில்லையோ, அப்போது அவர் எல்லாத் தேவர்களோடும் விக்கினாஜாகிய கணேசரைப் பூஜித்தார். அந்தால் மகாதேவாது வெற்றியுடைய லாகத் தேவர்களது காரியமாகிய நிப்பயத்தன்மை சித்தித்தது என்னும் பிரசங்கம் புராணங்களிற் பிரசித்தம்.

333. * வேதாந்தசாஸ்திர கர்த்தர்வாகிய + ஆசாரிய (ஸ்ரீ வேத வியாஸ)ரை ‡ நமஸ்கரித்தல்.

(1) காற்றினது (2) வளத்தில் வீடு, மரங்களையசைத்து, (3) அவற்றின் முட்களை விரித்து, (4) அழகுப(5)தாமரைப்புஷ்பங்களைத் (6) தமது தானங்களினின்றும் பறித்து, (7) முட்களிறகு புறமுதறது. அந்தச் சமுலம்புஷ்பத்தைப் பார்த்து (8) அவவழிபே போடுமிருவன சித்தத்தில் (9) இவவழிப கமலம் இங்கிருக்கத்தக்கனா (10) உதகமமான இடத்திலிருக்கத்தக்கதாமென்று விசாரித்து, (11) அபுஷ்பங்களைக் கைரில் எடுத்துக்கொண்டு, (12) மறுபடியும் மேலும் இக்காற்று பூகரோபபரித்து முட்களிறகு புறமுதறதால் (13) மீண்டும் வாய்பூக்கோ முட்களில் சுழாந்திருக்குமபடி யோருபாயஞ் செய்வேனாகவென்று விசாரித்துப் பூகரோபகால ஒருவலைசெய்து மண்மாததைப் பிரித்துவிடுதென அவ்வுலகபால் புஷ்பங்கள் முட்களில் பிரவேசிக்கிறதில்லை

* வேதாந்தமென்பன உபநிஷதங்களை அஹறின் தாற்பரியத்தை நிச்சயஞ் செய்வதாயிருந்தலின் அவற்றையரசரித்தான பிராமததிரிவடிவ உத்திரமீமாம் ணையும் வேதாந்தசாஸ்திர மென்பதென்றது அகனகாததா ஸ்ரீ வேதவியாஸா.

† 'எவன் சாஸ்திரந்தத்தை ஆசரித்து உலகத்தைச் சாஸ்திரத்திற் சொல்லப் பட்ட ஆசாரத்தில் சிறந்த தாலும் சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட ஆசாரத்தை ஆசரிக்கானோ, உகாரணத்தால் அவன் ஆசாரிய மென்பபடுகின்றான்.' என்னும் வாயு புராணமாகிய சாஸ்திரத்திற் கூறிய லக்ஷணத்தாரி கூடியவா ஸ்ரீ வேதவியாசராக லின் அவா சாதாரண (சாவ ஆஸநிச்சமபிரதாயா கஞ்சதம்) ஆசாரியராயிருக்கின்றார். அவரை நமஸ்கரித்தல்வடிவ மங்கலத்தை நாலாசிரியா செய்கின்றனா. இங்குக்குரு சிஷ்யர்களின் சமவாதவிருப்பால் நாலாசிரியா எந்த மங்கலத்தைச் செய்நிருக்கின்றனரோ, அது முதலிலும் கடைசியிலும் மீபால் கவிதிலும் மங்கலஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் விதியை அதுசரித்ததாம்.

‡ மனத்தினும் வாககினும் சரீரத்தினும் தன்னாத் தாழ்குதலோடு தனக் கிஷ்டமானதின் மெனமையைக்கிரமமாகப் புகழ்தது சித்தித்ததலும் சொல்லுதலும் செயதலும் நமஸ்கார மென்பதும் இம்முவித நமஸ்காரங்களும் உத்தம மததிம ககிஷ்ட வடிவங்களாயிருக்கின்றன

1 அவற்றில் மனதின் நமஸ்காரம் விதை.

2 வாககுமஸ்காரம் முயல்.

3. சரீரநமஸ்காரம் மரம்

4. அதனினின்றும் குருமுதலியோரின் மகிழ்ச்சிவடிவமன் உண்டாகிறது.

337. (1) அதுபோல * பேதவாதி ஆசாரியாடுவாய் எதினை
(2) அது வேதரூப வனத்தில் (3) அர்த்தவாதரூப முட்களோடுகூடிய விரு
ஷத்தினின்றும் ஸகாமகர்மரூப முட்களைப் பிரவிருத்திக்கச்செய்து; (4) தா
மில்லாமலும் இராகாதி தோஷமின்றி மிகச்சுத்தமாயிருக்கும் ராகாதி தோஷ
ங்களில்லாமலுமிருக்கும் (5) சிஷ்பவடிவ தாமரைப்பூக்களைச் (6) சமாதான
அவற்றின் ஸ்தானத்தினின்றும் பிடுங்கி (7) ஸகாமகர்மவடிவ முட்களின்
சுழற்றுவதைப் பார்த்து, (8) அவ்வழியே போகிறவனுக்குச் சமான்மான்
எங்கும் வியாபித்திருக்கிற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் (9) இவ்வழிகியுமலவடிவ
சுத்தபுருஷன் இவ்விடத்தி் விருக்கத்தக்கவனன்று, (10) ஆனால் என் ஸ்வ
ரூபத்தை வடையத்தகுந்தவ னென்று விசாரித்து, வியாஸரூபத் தரித்து
(11) அச்சிஷ்யர்களை உபதேசரூப மடியில் வைத்தார். ஒருவன் மடியிலிருந்
கிற புஷ்பத்தைப் பிடுங்கக் காறறு சமர்த்தமாகாததுபோலப் பிரஹ்மரிஷ்ட
ஆசாரியருடைய உபதேசத்தில் இருக்கிறவனைப் பேதவாதி பிரமிக்கும்படி
செய்யச் சமர்த்தகளுகிறதில்லை. ஆகையால் உபதேசமே மடியாம். (12) மறு
படியும் வியாஸபகவான், (13) இரூப பேதவாதி மற்றவர்களையும் ஸகாமகர்ம
ரூப முட்களில் சுழற்றுவான் ஆகையால் மேல்கிஷ்யர்கள் பிரமிக்காமலிருக்கு
மாறு விசாரித்துச் சூத்திரவடிவ வலையினால் வேதவாக்யரூப விருஷங்களை
விபாகஞ்செய்தார்.

வனத்தில் இருவகை விருஷங்களுண்டு:—

1. முன்மாதங்கள்;
2. முள்ளில்லாதன.

அவை வலையால் பிரிக்கப்பட்டால் வலையினால் புஷ்பங்களுக்கு முட்க
ளோடுகூடிய மாங்களிற் பிரவேச முன்டாகுதில்லை.

அதுபோல வேதத்தில் இருவகை வாக்யங்க ளுளா.

1. ஒன்று கர்மத்தைத் துதித்துப் பகர்முக்களைக் கர்மத்திற் பிரவிருத்தி
கக் செய்கிறது.
2. மற்றொன்று கர்மபலத்தின் அநித்தியதன்மையைப் போதித்துப்
புருஷனை நிவிருத்தியில் திருப்புகிறது.

இவ்வாக்யங்களை,

* இவ்ரூப பேதவாதியை ஆசாரியனாகச் சொன்னது “தேவதாதன் சிவக்” மென்
றும் வாக்கியம்போலக் கௌணியவிருத்தியினால் சொன்னதாம். முக்கிய (சத்தி)
விருத்தியினால் சொல்லப்படவில்லை. ஆதலால் முன்னுக்குப்பின் (3-வது நான்குத்தித்
தும் இத்தான்குத்திற்கும்) விரோதமில்லை.

338. வேதவியாஸர் பிரித்துச் சூத்திரத்தினும் சகல வாக்கியங்களுக்கும் நிரூபணத்தில் தாற்பரியமே யல்லாமல் பிரவிருத்தியில் ஒருவாக்கியத்திற்கும் தாற்பரியமில்லை என்று போதித்தார்.

பிரவிருத்தியைப் போதிக்கும் வாக்கியங்கட்கும் ஸ்வாபாபிகமாயும் நிஷித்தமாயுமுள்ள பிரவிருத்தியிலிருந்து புருஷனைத் திருப்பி விஷயிதப்பிரவிருத்தியினால் (விதிக்கப்பட்டதனைச் செய்தலால்) அந்தக்கரணம் சுத்தமாக அநினின்றும் நீங்கி ஞானசிஷ்ட புருஷனாக உள்ள இவ்வாறு நிரூபணியிலேயே தாற்பரியமாம்.

அர்த்தவாதவாக்கியங்கள் கர்மபயனைப் போகிப்பது சூழிற்றவா நியாயத்தினாலும், பலதரில் அவற்றிற்குத் தாற்பரியமில்லை யென்னும் அர்த்தத்தைச் சூத்திரத்தினால் வியாஸர் போதிக்கிறார். சூத்திரங்களால் இந்த அர்த்தத்தைப் புருஷன் அறிந்து ஸகாமகர்மத்தில் பிரவிருத்திக்கொண்டிருக்கிறான்.

நூல்வலை புஷ்பங்களை முட்களினின்றும் தடுப்பதுபோல் வியாஸருடைய சூத்திரம் ஸகாமகர்மத்தினின்றும் தடுப்பதால் வலைவடிவமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. நீக்கலநாஸனாகிய நான் அந்த ஸ்ரீ வியாஸரை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

339. அக்கிருத்தேவனுடைய கேள்வி:—1. “நான் யார்?”. 2. “சும் சாரத்தின் கர்த்தா யாவன்?”. 3. “முகத்திருநகரணம் ஞானமா? அல்லது கர்மமா? அல்லது உபாசனையா? அல்லது இரண்டுமா? என்பன.

அவற்றுள்,

1. பகவானே! “நான் யார்?”

(1) தேகஸ்வரூபமா?

(2) அல்லது தேகத்துக்கு வேறு?

நான் மனுஷியனாயிருக்கிறேன், எனக்குச் சரீரமிருக்கிறது என்று இரண்டு பிரதிதியுண்டாகுதலால் எனக்குச் சந்தேகமிருக்கிறது.

ஈ ஒரு தாய் தன் குழந்தைக்கு நாவில் வெல்லம்பற்றிய விரலைத் தடவிச் சுப்பாண மருத்தில் திததிக்குமென்னும் புத்தியை யுண்டிபண்ணிக் குசப்பு மருந்தைச் செலுத்தி விடுகிறார். இது சாஸ்திரத்தில் குடஜிஷ்டவாநியாய மென்பதும். அதுபோல் சுருதி யாகிய தாய் பாமரஜீவாகளாகிய குழந்தைகளுக்குத் தம் கர்மபலத்தைத் துதிகக்கும் வசனங்களாகிய அர்த்தவாதவாக்கியங்கள்வடிவ வெல்லம்பற்றிய விரலை நக்கவைத்துச் சுவர்க்காதிகளின் அடைவாகிய கர்மபலத்தைப் போதித்து அச்சர்மத்திற்குப் பிரவிருத்தியுண்டாகச் செய்கிறது. ஆனால் எப்படி அத்தாய்க்குத் குழந்தையின் கோகலிவிருத்தியிற் கருத்தோ, வெல்லந்தடவியவிரலைச் சுனைக்கச் செய்வதற் கருத்திலையோ, அப்படியே வேதமாகிய தாய்க்குப் பாவலிவிருத்தியாயிராகச் சித்தசக்தியில் தாற்பரியமாம்; ஸ்வர்க்காதி பனத்தில் தாற்பரியமில்லை.

தேகத்துக்கு வேறென்று தாங்கள் சொல்லும்படிதில்,

(3) நான் கர்த்தா போக்தாவா?

(4) அல்லது கிரியையின்றியவன?

அக்கிரிய (கிரியையின்றியவன்)னெனினும்,

(5) நான் சகலசீரங்களிலும் ஏகன?

(6) அல்லது அநேகன?

என்பது முதற்பிரசினத்தின் அபிப்பிராயமாம்.

2. இரதச் சமுசாரத்தின் கர்த்தா யாவன்? என்பதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—

(1) இச்சம்சாரத்திற்கு ஓர் கர்த்தாவுண்டா?

(2) அல்லது தானாகவே யுண்டாயிருக்கிறதா?

கர்த்தா விருக்கும்படிதில்

(3) கர்த்தா ஜீவன?

(4) அல்லது ஈசுவரன?

ஈசுவரனெனின்,

(5) அநத ஈசுவரன் ஓரிடத்திலிருக்கிறாரா?

(6) அல்லது எங்கும் வியாபிததிருக்கிறாரா?

வியாபகரானால்,

(7) வியாபகமான ஆகாசத்திலும் ஜீவன் பின்னமாயிருப்பது போல அநத ஈசுவரனினும் ஜீவன் பின்னமா?

(8) அல்லது அபின்னமா?

3. முக்திக்குக் காரணம் யாது? என்பதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—

(1) காரணம் ஞானமா?

(2) அல்லது நர்மமா?

(3) அல்லது உபாஸனையா?

(4) அல்லது இரண்டுமா?

இரண்டுமெனின்,

(5) ஞானகர்மங்களா?

(6) அல்லது ஞான உபாஸனைகளா?

(7) அல்லது கர்ம உபாஸனைகளா?

(1) “நான் யார்?” என்பதன் உத்தரம் 340-369.

340. ஆத்மா சங்காதத்தின் சாகுபியாதல்.

ஸ்ரீ குறவானவர் முதலில் சிஷ்பன் கேட்ட பிரசினத்திற்கு உத்தரம் கூறுகின்றார்:— “நீ சச்சிதானந்தசொரூபம்” என்று சொல்வதனால் தேகத்திற்கு வேறெனப்பட்டது.

ஏனெனின், தேகம் அசக்ஞபமாயும் ஜடரூபமாயும் துக்கரூபமாயு மிருக்கிறது. நீ கர்த்தாபோக்தாவு மன்று. ஏனெனின்,

1. எவனிடத்தில் துக்கமிருக்கிறதோ அவன் துக்கநிலிருத்தியின்பொருட்டும் சுகப்பிராப்தியின்பொருட்டும் கிரியையைச் செய்கிறான். அவன் கர்த்தாவெனப்படுகிறான்.

(1) உன்னிடத்தில் துக்கமில்லாததினால் துக்கநிலிருத்தியின்பொருட்டுத் கிரியையைச் செய்கிறவன்ல்லன்.

(2) நீ ஆகந்தஸ்வரூபமா யிருக்கிறாய். ஆதலால் சுகப்பிராப்தியின்பொருட்டும் நீ கிரியையின் கர்த்தாவாகிறதில்லை.

—2. எவன் கர்த்தாவாகிறானோ அவனே போக்தாவாகிறான். நீ கர்த்தாவன்று; ஆகையால் போக்தாவு மன்று.

புண்ணியபாவங்களை யுண்டுபண்ணும் கர்மத்தின் கர்த்தாவும் சுகதுக்கங்களின் போகதாவும் ஸ்தூலருக்ஷம் சங்காதமாய்; நீ பன்று. நீ சங்காதத்திற்குச் சாகுபி.

341. ஆத்மா சுகதுக்காதி தர்மங்களின்றி வியாபகமாய்

ஏகமாயிருக்கிறதெனல். சாங்கியமதத்தையும்

மூவகை நியாய மதங்களைபும

சொல்லுதலும் கண்டித்தலும் 341-354.

இதனாலேயே ஆத்மா ஏகமாய்; நானாவன்று. ஆத்மா கர்த்தாபோக்தாவாயின் அப்போது நானாவாகும். ஏனெனின் ஒருவன் சுகியாயிருக்கிறான் ஒருவன் துக்கியாயிருக்கிறான். கர்த்தாபோக்தாவாக ஒருவனையே அங்கேரிக் கின், ஒருவனுக்குச் சுகம் அல்லது துக்கம் உண்டாகிறதினால் எல்லோருக்கும் சுகம் அல்லது துக்கம் உண்டாகவேண்டும். அதுபவத்தில் அப்படியில்லை. ஆதலால் போக்தா அநேகமாய்; ஆத்மா போக்தாவாகாததினால் ஒன்றே.

342. [புரட்சுபகதி:—] சாங்கியமதத்தில் ஆத்மாவைக் கர்த்தா போகத்து வெள அங்கிகரிக்காது புருஷன் நானாவென்று அங்கிகரிப்பது மிக்க விரூத்தம் யிருக்கிறது. ஏனெனின், இது சாங்கியசித்தாந்தமாம்:—

1. (1) சத்துவாஜஸ்தமோகுணங்களின் சமான அவஸ்தைக்குப் பிரதானமென்று பெயர். அந்தப் பிரதானம் பிரகிருதியாயிருக்கிறது. விகிருதியன்று.

[1] விகிருதி யென்பது காரியம்.

[2] பிரகிருதி என்பது உபாதானகாரணம்.

[1] அந்தப் பிரதானம் மஹத்தவத்தின் உபாதானகாரணமாயிருத்தலால் பிரகிருதியாம்.

[2] அநாதியாயிருத்தலால் விகிருதியன்று:—

(2-8) மஹத்தவம் அகங்காரம் பஞ்சதன்மாத்தினைகள் இவ்வேழு பிரகிருதிகளும் விகிருதிகளாம்.

[1] முன்னிற்பது பின்னிற்பதற்குப் பிரகிருதியாம்.

[2] பின்னிற்பது முன்னிற்பதற்கு விகிருதியாம். தன்மூத்தினைகளும் பூதங்களுக்குப் பிரகிருதிகளாம். இவ்விதத்தால் ஏழு பிரகிருதிகளும் விகிருதிகளாம்.

(9-24) பஞ்சபூதங்கள் தசேகனிரியங்கள் மனது என்னும் இந்தப் பதினானும் விகிருதிகளாம்; பிரகிருதிகளன்று.

(25) புருஷன் பிரகிருதி விகிருதிகள் இரண்டுமன்று. ஏனெனின்,

[1] ஒன்று ஒருபதார்த்தத்துக்குக் காரணமானால் அப்போது அது பிரகிருதியாகும்.

[2] காரியமானால் அது விகிருதியாகும்.

[1] புருஷன் எதற்கும் காரணமாகாமையினால் பிரகிருதியன்று.

[2] காரியமாகாததினால் விகிருதியு மன்று. ஆதலால் புருஷன் அசங்கன்.

இவ்விதத்தால் சாங்கியமதத்தில் 25 தத்துவங்க ளிருக்கின்றன. தத்துவமென்பது பதார்த்தத்திற்காம்.

அக்கிருததேவனது சொப்பனத்தோற்றம். [இருவது

3. சாங்கியமதத்தில் * ஈசுவரன் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.

3. சுதந்திரமான பிரகிருதியே ஜகத்துக்குக் காரணமாயிருக்கிறது.

4. புருஷனுடைய போகமோக்ஷங்களின்பொருட்டுப் பிரகிருதியே பிரகிருதிக்கிறது; புருஷன் பிரகிருதிக்கிறதில்லை.

5. பிரகிருதியின் விஷயரூபபரிணாமத்தால் புருஷனுக்குப் போக முண்டாகிறது.

6. புத்திவாயிலாக விவேகவடிவப் பிரகிருதியின் பரிணாமத்தால் மோக்ஷ முண்டாகிறது.

7. புருஷன் அசங்குயிருத்தலால் அவனிடத்திற் போகமோக்ஷங்கள் பொருந்தா. அங்ஙனமாயினும், ஞானம் சுகம் துக்கம் ராகம் துவேஷ முத

* சாங்கியம் 1. ஸைசுவரசங்கியம், 2. நிர்ஈசுவரசங்கிய மென்னும் பேதத்தால் இருவகையாம்.

1. கர்த்தமதேவஹூதிகளின் புத்திரான பகவானது அவதாரமாகிய கபிலர் ஸைசுவரசங்கியம் அங்கீகரித்திருக்கின்றனர்

2. மற்றோர் கபிலர் இருந்தார். அவர் நிர்ஈசுவரசங்கியம் அங்கீகரித்திருக்கின்றனர். அவர் மதத்தில் ஈசுவரன் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை; ஆனால் பிரகிருதியை ஜகத் காரணமாகவும் புருஷனுடைய போகமோக்ஷங்களுக்கு ஹேதுவாகவும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

அது பொருந்தாது. ஏனெனின், பிரளயகாலத்தில் சுத்துவாதிருணவகளின் சாம்ய (கலப்பு) அவஸ்தையினைப் பிரதானம் (பிரகிருதி) என்பா அது எப்போது இருஷ்டிகாலத்தில் சாம்யாவஸ்தையை விடுகின்றதோ, அப்போது ஜகததுண்டாகிறது. அந்நிபிரதானம் ஜடமாயிருத்தலால் தானே சாமியாவஸ்தையை விடுதலிற் சாமர்த்திய முடையதாகிறதில்லை. சேதனபுருஷன் அவர் மதத்தில் அசங்குயிருத்தலால் அங்னுக்குப் பிரதானத்தோடு சம்பந்தமில்லை. சேதனசம்பந்தமின்றி ஜடத்தினால் யாதொரு காரியத்தின் உற்பத்தியு முண்டாகிறதில்லை ஆதலால் பிரதானவடிவ மாயையோடு கூடிய சேதனம் அந்நாயாமியாகிய ஈசுவரனும். அவரே ஜகத்திற்குக் கர்த்தாவர் மென்று கொள்ளுதல் தருதிடாம்.

சாங்கியமதத்தில் ஆத்மாவின் நானாத்துவத்தையும் பிரகிருதியின் நித்தியத்தன்மையையும் அங்கீகரித்து ஆத்மாவில் ஸஜாதீய (தன்னினச) சம்பந்த விஜாதீய (வேற்றினச) சம்பந்தங்களின் அடைவால் நானா ஆத்மாவின் அசங்கத்தன்மையைக் கூறுதலும் வியாகர்த்தோஷத்தோடு கூடியதாம். ஒரு வியாபகமான ஆத்மாவை யங்கீகரிக்கவே நானா அந்தக்கரணத்தால் போகமுதலியவற்றிற்குக் கலவாமையாகிய வியவஸ்தையுண்டாகிறது. பின் ஆத்மாவின் நானாத்துவ அங்கீகாரத்தால் அந்வைத கருதியோடும் அபிதத டிப்பணியிற் சொல்லப்படும் பேதபாதகயுக்தியோடும் விரோதிததலைவிட வேறுபயன் பெறவதில்லை. இவ்வாற்றால் சங்கீக்யமதம் அசங்கீகமாம்.

நாங்கம்.] மித்தியா ஆசாரியரின் மித்தியா கிரந்தோபதேசம். 303

வியவை புத்தியின் பரிணாமமாயிருக்கின்றன. அந்தப் புத்திக்கு ஆத்மாவோடு விவேகமில்லை; அவிவேகமிருக்கிறது. ஆதலால் ஆத்மாவில் ஜ்ஞாபிக்கப்பட்ட பந்தமோக்ஷங்களுள்; பரமார்த்தமாக வில்லை.

8. ஆத்மாவில் அவிவேகத்தால் சித்தித்துள்ள போகங்களாலே சாங்கிய மதத்தில் ஆத்மா போக்தர வெனப்படுகிறது.

9. பரமார்த்தமாக ஆத்மா போக்தாவன்று; புத்தியே போக்தாவாம்.

10. புத்தி ஆத்மாவுக்கு வேறும்.

11. இந்த ஞானத்துக்கு விவேகமென்று பெயர்.

12. அதன் அபாவத்துக்கு அவிவேகமென்று பெயர்.

இவ்விதத்தால் சாங்கியமதத்தில்,

13. ஆத்மா அசங்கமாயிருக்கிறது.

14. சுகாதிகள் புத்தியின் பரிணாமங்களாயிருத்தலால் புத்தியின் தாமங்க ளாம்.

15. ஆத்மா நானாவாம்.

[சித்தாந்தி—] மேற்கூறியது மிகவும் விருத்தமாயிருக்கிறது. சுகதுக்கங் கள் ஆத்மாவின் தாமங்களானால் அவை ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் பேதப்படுவ தால் ஆத்மாவிற்கும் பேதமுண்டாம். அசசுகதுக்கங்கள் ஆத்மாவின் தாமங்க ளாகாமல் புத்தியின் தாமங்களாயிருத்தலால் சுகதுக்கங்களின் பேதத்தால் புத்தியின் பேதம் சித்திக்கிறது; ஆத்மாவின் பேதம் சித்திக்கவில்லை.

ஒரே வியாபக ஆகாசத்தில் நானாவுபாதிகளின் தாமங்கள், உபாதி ஆகா சம் என்பவற்றின் அவிவேகத்தினால் தோற்றவதுபோல ஒரேவியாபக ஆத்மா வில் நானா புத்திகளின் தாமங்கள் அவிவேகத்தினால் தோற்றுகின்றன என் னும் வாதையினைச் சாங்கியமதத்தில் அங்கீகரிப்பது உசிதம்.

ஆத்மானவ அசங்கமாகக்கொண்டு நானாவென்று கொள்ளுதல் நிஷ்பிர யோசனமாம்.

சில ஆத்மாக்கள் முக்தர்களாயும் இருக்கின்றார்கள். சிலருக்குப் பந்த மிருக்கிறது. இவ்வாறு பந்தமோக்ஷங்களின் பேதத்தால் ஆத்மாவின் பேதத் தை யங்கீகரிப்பதும் பொருந்தாது. ஏனெனின், பந்தமோக்ஷங்களை ஆத்மாவில் அங்கீகரிக்கின், அப்பந்தமோக்ஷபேதத்தால் ஆத்மாவின் பேதம் சித்திக்கிறது. அப்பந்தமோக்ஷம் சாங்கியமதத்தில் அசங்க ஆத்மாவில் அங்கீகரிக்கப்பட வில்லை. ஆனால் புத்தியின் அவிவேகத்தால் பந்தமும் புத்தியின் விவேகத்தால் பந்தத்தின் மோக்ஷமும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

111 **சாங்கியமத் ஆத்மக்கடந்தும் அதன் கண்டனமும்.** [சுருஷா

பந்தவஸ்து அவிவேகத்தா லுண்டாகிறதோ விவேகத்தால் நிமிருத்தியபா றதோ, அந்தவஸ்து ஐஐசுர்ப்பம்போல மித்தையாம். ஆத்மாவின் பந்தம் புத்தியின் அவிவேகத்தால் பந்தமிருக்கிறது; விவேகத்தால் அது நிமி ருத்தியாகிறது. ஆதலால் பந்தம் மித்தையாம்.

எப்படிப் பந்தம் மித்தையோ அப்படி ஆத்மாவின் மோக்ஷமும் மித்தை யாம். எதில் பந்தம் சத்தியமாயிருக்கிறதோ அதற்கே மோக்ஷமும் சத்திய மாகும். ஆத்மாவில் பந்தம் மித்தையாயிருத்தலால் மோக்ஷமும் மித்தையே யாம்.

இவ்விதத்தால் மித்தையான பந்தமோக்ஷங்கள் ஆகாசம்போல ஒரே ஆத் மாவின் பந்தமும் பொருந்துகின்றன. அவற்றின் பேதத்தால் ஆத்மாவின் பேதம் சித்திக்கிறதில்லை. ஆதலால் சாங்கியமத்திற் சொல்லிய ஆத்மாவின் * பேதம் அசங்கதமாகும்.

* எண்டு இவை பேதத்தின் பாதகயுக்திகளாம்:—ஒரு ஆத்மாவின் பேதம் கூறு ஆத்மாவிலிருக்கின்றது என்று சொல்லும் பிரதிவாதி யினை, 1. அந்தப் பேதம் பேதமின்றிய ஆத்மாவிலிருக்கின்றதா, 2. அல்லது பேதத்தோடுகூடிய ஆத்மாவி லிருக்கின்றதா என்று கேட்கவேண்டும்.

1. முதற்பகடித்தைக் கூறின் வியாகாததோஷமுண்டாகும். ஏனெனின், அந் தப் பேதத்தின் ஆசிரயமாகிய ஆத்மாவைப் பேதமின்றியதாகவும் கூறுகின்றாய்; பின்னர் அதில் பேதமிருக்கிறதென்றும் கூறுகின்றாய் ஆதலால் “என் பிரா பாலப் பிரஹ்மசுநி” என்னும் வாக்கியத்தினைப்போல இந்த உன்னுடைய வசனம் வியாகாத தோஷத்தோடு கூடியதாகும்.

2. பேதத்தோடுகூடிய ஆத்மாவில் ஆத்மாவின் பேதமிருக்கின்றதென்னும் இரண்டாவது பகடித்தைக் கூறின, (1) எந்தப் பேதத்தோடு கூடியதாய் ஆத்மா விருக்கின்றதோ அந்தப் பேதமும் இந்தப் பேதமும் ஒன்றா? (2) அல்லது இரண்டா?

(1) ஒன்றையெனின், தன்னோடுகூடிய ஆத்மாவில் தானே இருந்தலால் ஆத்மாசாயதோஷ முண்டாகும்.

(2) எந்தப் பேதத்தோடு கூடியதாய் ஆத்மா இருக்கின்றதோ அது ஆத்மாவின் விசேஷணவடிவ பேதமென்னும் இரண்டும் ஒன்றற்கொன்று பின்னமெனின்,

[1] அவ்வாறாவின் விசேஷணவடிவ பேதத்திற்கும் பேதாத ஆத்மாவின் இருத்தல் சம்பவியாத. ஆனால் பேதத்தோடுகூடிய ஆத்மாவிலிருத்தல் சொல்லவேண் டும். ஆதலால் ஆத்மாவில் முதற்பேதம் நிலைத்தற்பொருட்டு இரண்டாவது பேதத்தை விசேஷணமாகவும், பின் இரண்டாவது பேதம் நிலைத்தற்பொருட்டு முதற் பேதத் தினை விசேஷணமாகவும் கூறுபிடத்த, ஒன்று நிலைத்தற்பொருட்டு மற்றொன்று வேண்டியதாயிருத்தலின் அந்நியோந்யாசாயதோஷம் உண்டாகும்.

காங்கம்.] அக்கிருததேவனது நான் யார்? என்பதன் விடை. 305

343. [பூர்வபடி:—] அவ்வாறே நியாயமத்திலும் ஆத்மாவின்பேதம் அசங்கதமாம். ஏனெனின், இது நியாயசித்தாந்தமாம்:—

1. ஈகம், துக்கம், ஞானம், இச்சை, துவேஷம், பிரயத்தனம், தர்மம், அதர்மம், ஞானத்தின்சமஸ்காரம், சங்கை, பரிமாணம், வேற்றுமை, சையோகம், விபாகம் என்னும் பதினான்கு குணங்களும் ஜீவரூப ஆத்மாவிலிருக்கின்றன.

2. சங்கை, பரிமாணம், வேற்றுமை, சையோகம், விபாகம், ஞானம், இச்சை, பிரயத்தனம் எனனும் இவ்வெண்குணங்களும் ஈசுவரவிடத்திலிருக்கின்றன. இவ்வளவு பேதமுள்ளது:—

(1) ஈசுவரனுடைய ஞானம் இச்சை பிரயத்தனம் என்பன நித்தியமாம்.

(2) ஜீவனுடைய ஞானங்கள் மூன்றும் அநித்தியமாயிருக்கின்றன.

(1) ஈசுவரன் வியாபகமாயும் நித்தியமாயுமிருக்கிறான்.

(2) ஜீவன் அநேகரூபமாயும் வியாபகமாயும் நித்தியமாயும் இருக்கிறான். ஜீவனுடைய ஞானம் அநித்தியமாயிருக்கிறது. ஆதலால் ஞானகுண மிருகநுகாலத்தில் ஜீவன் சேதனமாயும் ஞானகுணம் அழிந்தகாலத்தில் ஜடமாயுமிருக்கிறான்.

3. ஜீவஈசுவராகனபோல ஆகாசம், காலம், துகு, மனது என்பன நித்தியமாம்.

[2] ஆத்மாவில் இரண்டாவது பேதம் நிலைத்தற்பொருட்டுப் அதன் ஆசிரயமாகிய ஆத்மாவினைப் பேதத்தோடு கூடியதாகக்ருதற்கு அதற்கு விசேஷணமாக மூன்றாவது பேதத்தை அகல்கிரிக்கின், அம்மூன்றாவது பேதம் நிலைத்தற்பொருட்டும் மூன்றாவது ஆத்மாவினைப் பேதத்தோடு கூடியதாகக்கலவேண்டும். அந்த மூன்றாவது பேதம் நிலைத்தற்பொருட்டு அதன் ஆசிரயமாகிய ஆத்மாவின் விசேஷணம் முதற்பேதமெனின், முதற்பேதத்திற்கு இரண்டாவதும் இரண்டாவதற்கு மூன்றாவதும் பின்மூன்றாவதற்கு முதற்பேதமும் வேண்டியதாயிருத்தலின் சக்கரமபோல் சுழல்தல் வடிவ சக்கிரிகாதோடும் உண்டாகும்.

[3] மூன்றாவதுபேதம் நிலைத்தற்பொருட்டுப் பேதத்தின் ஆசிரயமாகிய ஆத்மாவினைப் பேதத்தோடு கூடியதாகக்ருதற்கு அதன் விசேஷணவடிவ வேறு நான்காவது பேதத்தைக் கூறிப் பின் நான்காவது பேதம் நிலைத்தற்பொருட்டு ஈதாவது பேதத்தைக் கூறின் பிரமாணமின்றிய பேதத்தைத் தரித்தல்வடிவ அவஸ்தைத்தேடி முண்டாகும்.

ஆதலால் ஆத்மாவின் பாஸ்பாபேதம் [நான்காவது (பலவாதல்)] அசங்கதமாய் இத்தப் பேதத்தை வாதிக்கும் யுக்தி நையாயிகாபூதலிய சகல பேதவாதிகளையும் கொள்ளப்பட்டுள்ள பேதத்தைக் கண்டிப்பதாம்.

4. பிருதீசி, ஜலம், தேயு, வாயு என்பவற்றின் பரமானுக்களும் நித்தியமாயிருக்கின்றன. ஜன்னலின் வழிபாய் வரும் கிரணத்தில காணப்படும் ரூக்மமான தூளியின் ஆரிலொருபாகத்துக்குப் பரமானுவென்று பெயர். அந்தப் பரமானு ஆத்மாவைப்போல நித்தியமாயிருக்கிறது.

5. ஜாதிமுதலிய வேறு சில பதார்த்தங்களும் நியாயமுகத்தில் நித்தியமாயிருக்கின்றன.

வேதததிரகு விருக்கமான சித்தகார்த்தங்களை வெகுவாயெழுதுவதால் ஜிஞ்ஞசவுக்கு உபயோகமில்லை யாகலின் எழுதவில்லை.

6. “நான் மனுஷ்யன் பிராணமான” என்று தேகத்தில் ஆத்மப்பிராந்தியுண்டாகிறது. அதனால் ராகததுஷேஷங்க ளுண்டாகின்றன. அவற்றால் தர்மாதர்மங்களின்பொருட்டுப் பிரவிருத்தியுண்டாகிறது அகனால் சரீரத்தின் சம்பந்தவாயிலாகச் சததுக்கங்க ளுண்டாகின்றன. இவ்விதத்தால் நியாயமதத்தில் பிராந்தினுடைய ஆத்மாவின் சமுசாரத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது.

7. அகரூப் பிராந்தினுடைய தத்துவஞானததால் நிவிருத்தியாகிறது.

8. சரீரமுதலிய சகல பதார்த்தங்களினும் ஆத்மா * வேறு என்னும் நிச்சயத்திற்குத் தத்துவஞானமென்று பெயர்.

* இவ்வு இது லீசேஷமாம —ஐயாய்கமதத்தில் தத்துவஞானத்திற்கு ஏது மன்னமென்று சொல்லப்படாதிருக்கிறது “ஆசமா பிறவற்றின் வேறு; ஆத்மாவாயிருத்தலால்; ஏது பிறபதார்த்தங்களினும் வேறல்லாது பிறபதார்த்தவடிவமாயிருக்கிறதோ அது ஆத்மாவன்று; கடம்போல” என்னும் வெவிரேக அதுமானத்தினால் ஆத்மாவில் பிறபதார்த்தங்களினது பேதத்தின் அநுமிதிஞானமுண்டாகிறது. அது மன்னமென்ப படுகிறது.

பிறபதார்த்தங்களின் ஞானமின்றி ஆத்மாவில் பிறபதார்த்தங்களினது பேதத்தின் ஞானம் சம்பவியாத வன்னென, ஏதற்குப் பிறவற்றில் பேதமிருக்கிறதோ, அது பேதத்தின் பிரதியோகியாம். அந்தப் பிரதியோகியின் ஞானமின்றிப் பேதஞானமுண்டாகிடுதில்லை ஆதலால் ஆசமாவில் பிறபதார்த்தங்களினது பேதத்தின் அநுமிதிவடிவ மன்னத்தின் உபயோகியான பிறபதார்த்தங்களின் நிருபணமும் தத்துவஞானத்தின் உபயோகியாமென்று கொள்ளுகிறார்கள்

அது சம்பவியாதது. ஏனெனின், சிவவணஞ்செய்த அராதத்தின் நிச்சயத்திற்குக் கூலமான் பிரமேயகத சந்தேகத்தினை நிவர்த்திக்கும் யுத்திகள் எவையோ, அவற்றின் சந்தனைததை மன்னம் என்பா பேதஞானத்தால் அந்தமுண்டாகிறது “இவ் வெல்லாம் நிச்சயமாகப் பிரஹ்மம்” என்றல் முதலிய சுருதிவாக்யங்களால் அபேதத்தில் சகல வேதங்களுக்கும் தாந்திரியமாம் “இரண்டாவதால் பயமுண்டாகிறது” “எவன் இவ்வு நாளைவப்போலக் காண்கிறானோ அவன் மிருததியுலினின்றும் மிருத்தியுடையடைகிறான்” என்றல் முதலிய சுருதிவாக்யங்களால் பேதஞானத்தின்

(1) அந்தத் தத்துவஞானத்தால் “நான் மனுஷ்யன் பிராஹ்மணன்” என்னும் பிராந்தி நிவிருத்தியாகிறது.

(2) பிராந்திராசத்தினால் ராகத்துவேஷாதிக எல்லாமற் போகின்றன

நினை செய்ப்பட்டிருக்கிறது ஆதலால் பேதஞானத்திற்கு றேயாவது அல்லது தத்துவஞானவாயிலாகவாவது பருஷார்த்தத்தன்மையை யுண்பிண்ணுதன்மை சம்பவியாது.

மனனமென்னும் சொல்லினாலும் ஆர்மாவின்னும் வேறுபதார்த்தங்களினது பேதத்தின் தோற்றமாகிய அாதமுண்டாகிறதில்லை ஆனால் மனனபதத்திற்குச் சித்தித்தல்மாதிரிப் பொருளாம். வாக்கிப்பேதங்களை யதுசரித்து அபேதசித்தனத்தில் மனனசுபத்திற்குப் பரியவசானம் (முடிவு) உண்டாகிறது. எகவீதசத்தினாலும் ஆர்மாவின்னும் வேறுபதார்த்தங்களின் பேதம் மனனம் என்னும் சொல்லிற்குப் பொருளாகாது.

அல்லது 1. பிறபதார்த்தங்களின் ஞானத்தினாலேயே புருஷார்த்த (மோக்ஷ)த்திற்குச் சாதனமான தத்துவஞானத்தின் பிராப்திபுண்டாருமாயின் சகல புருஷர்களுக்கும் தத்துவஞானத்தின் அடைவு உண்டாதலவேண்டும், 2 அல்லது ஒருவனுக்கும் உண்டாகாது என்பதைக் காட்டுகின்றா —

1 பிறபதார்த்தங்களின் சாமானிய ஞானம் தத்துவ (ஆதம்) ஞானத்தில் அபேக்ஷிக்கப்படுவதாயின் சாமானியஞானம் சகல புருஷர்களுக்கு மிகுக்கிறது ஆதலால் பிறபதார்த்தங்களின் ஞானபூர்வமான பிறபதார்த்தங்களின் பேதஞானத்தால் எல்லோருக்கும் தத்துவஞான முண்டாதலவேண்டும்.

2. சர்வபதார்த்தங்களுக்கும் அசாதாரணதர்மம் (ஒருதர்மத்தில் தர்மசொருபமான விசேஷவடிவம்) உடனது அயவிசேஷவடிவத்தால் பிறபதார்த்தங்களின் ஞானம் தத்துவஞானத்தால் அபேக்ஷிக்கப்படுமாயின் சாவஞ்ஞாகிய சூசுவரனுக்கன்றி யாருக்கும் அசாதாரணதர்மத்தால் சகல பிறபதார்த்தங்களின் ஞானமும் சம்பவியாது ஆதலால் சகல பிறபதார்த்தங்களின் ஞானத்தால் ஆதமாவின் பிறபதார்த்தங்களினும் வேறு என்னும் ஞானமினமையால் சகல அநாதம்பதார்த்தங்களினும் வேறாகிய ஆதமாவின் ஞானவடிவ தத்துவஞானம் எவனுக்கு முண்டாகாது

ஆதலால் ஸையாயிகமத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆர்மாவிற்குப் பிற ஆர்மாவோடும் அநாதம் பதார்த்தத்தோடுமுள்ள பேதஞானம் எதுவோ அது சம்பவியாது. இதனாலேயே தேசமுதலியவற்றில் ஆதம்பிராந்தியின் அபாவமும், அதனால் ராகத்துவேஷத்தின் அபாவமும், அதனால் தாமதாமங்களின் நிமித்தமாகிய பிரவிருத்தியின் அபாவமும், அதனால் சர்வசம்பந்தவடிவ ஜன்மத்தின் அபாவமும், அதனால் இருபத்தொரு தூசங்களின் நாசவடிவ மோக்ஷமும் ஸையாயிகாளை அதுசரித்தவர்களுக்குண்டாகாது. ஆனால் மகாவாக்யவடிவ சுருதியூத்ததைக் கோசரிக்கும் அபேதஞானமே காரணத்தோடுட்டிய அநாதத்தின் நிவிருத்தியூர்வக பரமானந்தத்தின் பிராப்திவடிவ மோக்ஷத்திற்கு ஏதுவாம்.

நியாயமத ஆதம்மக்கூற்றும் அதன் கண்டனமும் [சுருது]

(3) அவற்றின் அபாவத்தால் தர்மாதர்மங்களின்பொருட்டுப் பிரவிருத்தியுண்டாகுதில்லை.

(4) பிரவிருத்தியின் அபாவத்தால் சரீரசம்பந்தரூப ஜன்மமில்லாமற்போகிறது. பிராரபதம் போகத்தினால் நாசமடைகிறது.

(5) சரீரசம்பந்தத்தின் அபாவத்தால் 21 துகைக்களும் நாசமுறுகின்றன.

9. அந்தச் துகைகளுக்கும் நியாயமதத்தில் மோகஷமெனப்படுகிறது.

ஒருசரீரமும், சுரோத்திரமும் துவக்கு நேத்திரம் ஸனை கிராணம் மனம் என்னும் ஆறு இந்திரியங்களுக்கும், அவற்றின் விஷயங்களும், இந்திரியங்களின் ஞானமும், சுகதுக்கங்களுமாகப் இவை நெடுபடுதொரு துகைக்களாம். சரீராதிகளும் துகைகளை யுண்டுபண்ணுவனவாகலின் துகைமெனப்படுகின்றன.

சுவர்க்காதிகளின் சுதமும் நாசமாகுமெனும்பபத்கினால் துகைத்திற்கு ஹேதுவாம்; ஆதலால் துகைமெனப்படுகிறது.

நியாயமதத்தில் சுரோத்திரமும் மனமும் நித்தியமாம். அவற்றிற்கு நாசம் பொருதாது. அபிஷயமாயிரும், எந்தரூபங்களால் சுரோத்திரமும் மனமும் துகைத்துக்கு ஹேதுக்களாகின்றனவோ அந்தரூபங்கள் நாசமாகின்றன.

— நியாயமதத்தில் சுரோத்திரத்தை ஆகாயரூபமாகக்கொண்டு நித்தியமெனக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அது பொருத்தது ஏனெனின்,

1. சுருதியில் சேத்திரமுதலியவற்றைப்போல ஆகாசத்தினின்றும் சுரோத்திரத்தின் உற்பத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, உற்பத்தியுடைய வஸது எதுவோ அதற்கு நித்தியத்தன்மை சம்பவியாது.

2. சுரோத்திரத்தை ஆகாயவடிவமாகக் கூறுதலும் சம்பவியாது. ஏனெனின், செவித்துளையிலிருக்கும் ஆகாயத்தினை நியாயமதத்திற் சுரோத்திரமென்பர். அது பொருத்தமன்றியதாம். ஏனெனின், செவித்துளையிலிருக்கும் ஆகாயமிருக்கவும் ஒருகாலத்துக் கேட்டற்றொழிலின் மறத்தன்மை அல்லது அதன் அபாவம் உண்டாகிறது; அஃதுண்டாகவாகாது. ஆதலால் பஞ்சிகிருதபூதவடிவ கர்ணகோளத்திற்குஞ் சும் ஆகாயம் எதுவோ அதனினும் வேறாய் அபஞ்சிகிருதபூதவடிவ ஆகாயத்தின் காரியமான சுரோத்திரோத்திரியம் உற்பத்தி நாச முண்டயதாயிருத்தலின் அநித்தியமாம்.

2. அல்லது தூர்ஜனதோஷநியாயத்தால் அதனை ஆகாயவடிவமாகக் கொள்ளினும் அதன் நித்தியத்தன்மை சம்பவிக்கிறதில்லை. ஏனெனின், “ஆத்மாவினின்றும் ஆகாயமுண்டாயிற்று” என்னும் தைத்திரீயத்தின் வாக்கியம் ஆகாயத்தின் உற்பத்தி

நா.கம்.] அக்கிருததேவனது நான் யார்? எவ்வாறு நான் விடை. 100

பதார்த்தஞானத்தை உண்பண்ணுகிறதினால் அவை துக்கத்திற்கு ஹேதுக்களாகின்றன. அந்தப் பதார்த்தங்களின் ஞானத்தை மோக்ஷகாலத்தில் சுரோத்திரமும் மனமும் செய்கிறதில்லை. ஏனெனின், கர்ணகோனத்தி

தியைக் கூறி அதன் அநித்தியத்தன்மையைச் சூழப்பித்திருக்கின்றது. எப்போது ஆகாயத்திற்கு அநித்தியத்தன்மை சித்தித்ததோ அப்போது அதன் எவ்விதசகலம் சுரோத்திரத்திற்கு அநித்தியத்தன்மை இருக்கிறதென்பதற்சொல்லவேண்டியதென்கிற யுனது?

இவ்வாற்றால் சுரோத்திரத்திற்கு நித்தியத்தன்மை சம்பவியாது அவ்வாறே மனதின் நித்தியத்தன்மையும் பொருந்தாது ஏனெனின்,

1. மனதைப் பாமாணுபடிவெனக் கொண்டு நித்தியமென்னும் அவர்களை (1) மனம் நிரவயவமா? (2) அல்லது சாவயவமா? என்று கேட்கவேண்டும்.

(1) மனம் நிரவயவமெனின், அதனகண் அவயவவடிவ இடமின்மையால் அதற்கு ஆத்மாவோடு சையோகம் சம்பவியாது ஆதலால் இயல்பாகவே ஜடமான ஆத்மாவில் மனதின் சையோகத்தாற் றோன்றாதக்க ஞானஞானத்தின் உற்பத்தியின்மையால் ஜகத்துக் குருடாமென்னும் பிரசங்கமுண்டாம்

(2) மனம் சாவயவமெனின், அதனகண் கபடமுதலியவற்றிற்போல அகித்தியத்தன்மை விவாதமின்றிச் சித்தித்தது

2. அல்லது மனம் நித்தியமாயின் அதற்குச் சுழுத்தியில் விசேஷ ஞானத்தை யுண்பிண்ணுதல் வடிவ விவகயின்மையால் லறிமப்பரிம தனது உபாதானமாகிப் அஞ் ஞானத்தில் லயமாகின்றது. அஃதாக்கலாகாது இத்தனும் மனம் அநித்தியமாம்.

3. ஆத்மமனதுகளின் சையோகம் ஞானத்திற்கேதுவாம் அச்சையோகம் ஒன்றன் கிரியையினாலேனும் இரண்டன் கிரியையினாலேனும் உண்டாகின்றது. விபு வாகிய ஆத்மாவிலோ கிரியை ஒருபோதும் உண்டாகிறதில்லை மோக்ஷகாலத்திலேனும் சுழுத்திகாலத்திலேனும் போகத்திறக்கொழுமுகமாகும் அதிருஷ்டமின்மைமூலம் மனதிலும் கிரியை உண்டாகிறதில்லை ஆதலால் ஆத்மாவோடு மனதிற்குச் சையோகமின்மையால் சுழுத்திமுதலியவற்றில் விசேஷ ஞானமுண்டாகிறதில்லை என்று நையாயிகன் கூறின,

அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தாது ஏனெனின், விபாபகமாகிய வஸ்துவோடு சகல வஸ்துக்களுக்கும் கிரியையின்றியும் எப்போதும் சையோகமிருக்கின்றது. விபாபகமாகிய ஆகாயத்தோடு கிரியையின்றிய பாவதத்திற்காவது மரம் கல் முதலியவற்றிற் காவது எப்போதும் சையோகமிருக்கின்றது அவ்வனமே மோக்ஷகாலத்திலேனும் சுழுத்தியிலேனும் கிரியையின்றியதாக மனமிருக்கினும் அதற்கு விபு வாகிய ஆத்மாவோடு சையோகம் சித்தித்தலால் விசேஷ ஞானம் உண்டாதல்வேண்டும் அங்ஙனம் உண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் சுழுத்திமுதலிய காலங்களில் அவநியம மனதின் லய முண்டாகின்றது. மீண்டும் ஜாகிரகாலத்தில் அதன் உற்பத்தி உண்டாகிறது.

இவ்வாற்றால் உற்பத்திராச முடையதாயிருத்தலின் மனம் அநித்தியமாம். அதற்கு நித்தியத்தன்மையைக் கூறுதல் பிதற்றதன்மாதிரிமாம்.

316 நியாயமத ஆத்மக்கூற்றும் அதன் கண்டனமும். [புறவகு

இருக்கும் ஆகாசம் எதுவோ அது சுரோத்திர மெனப்படும். அக்கர்ணகோளமும் மோக்ஷகாலத்தில் இருக்கிறதில்லை. ஆதலால் ஆகாசரூப சுரோத்திரோத்திரியமிருந்தும் கோளகமில்லாமையால் ஞானமுண்டாகிறதில்லை.

இவ்விதத்தால் ஞானத்தையுண்பெண்ணும் சுரோத்திரோத்திரியத்தின் ஸ்வரூபமே துக்கமாம். அதற்கே நாசமுண்டாகிறது.

10. ஆத்மாவோடு மனது கூடுவதால் * ஞானமுண்டாகிறது. அந்த மனதின் சையோகம் நியாயசித்ததாகத்தலை, (1) ஒன்றன் கிரியையாலாவது, (2) இரண்டன் கிரியைகளாலாவது உண்டாகிறது.

(1) பகிக்கு விருக்ஷத்தோடுண்டாம் சையோகம் பகியொன்றன் கிரியையாலாகிறது.

(2) இரண்டு ஆட்டுகடாக்களின் சையோகம் (ஒன்றோடொன்று முட்டிக்கொள்ளுதலாகிய) இரண்டன் கிரியைகளாலு முண்டாகிறது.

அதுபோல விபாக ஆத்மாவில் கிரியை ஒருகாலு முண்டாகிறதில்லை. மோக்ஷகாலத்தில் மனதிலுள்ள கிரியையுண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் சையோக முண்டை மனதே மோக்ஷகாலத்தில் இல்லாமற்போகிறது.

* 1. ஆத்மாவோடு மனது சேர்வதனால் ஞானம் உண்டாகுமாயின் சுழுத்தியில் அச் சையோகம் இல்லாததாகவே நிததியையினின்று விழிகுங்காலத்தி லுண்டாகும் சுக அஞ்ஞானங்களின் நினைவுக்குக் காரணவடிவமான அதுபவம் சித்திக்கிறது. அது சித்திக்கலாகாது.

2. அல்லது — ஆத்மாவோடு மனது சையோகமாதலால் ஞானமுண்டாகுமாயின், நியாயமதத்தில் மனதை அனுவடிவமெனக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ஆதலால் அதன் சையோகத்தா லுண்டாகத்தக்க ஞானமும் சரீரத்தின் ஏகதேசத்திற்குள் இருக்குங் சரீரமுழுவதினுமிராது ஆதலால் சரீரமுழுவதினு 'முண்டாகிய முட்குத்துவ விவ் வருத்தம் வினவகலாகாது.

3. மனதைச் சித்தாகத்திற்போலச் சரீரமுழுவதினும் இருப்பதாகக் கொள்ளின், சரீரமுழுவதினும் துன்பம் சம்பவியாமை யில்லையாயினும் சுழுத்தியில் சுக அஞ்ஞானங்களின் சாமரஸ்யஞான மிருக்கின்றது. அதன் அசம்பவமுண்டாகும்.

ஆதலால் ஆத்மாடிஷ்டி மனது சையோகமாதலால் ஞானமுண்டாகிறதில்லை. ஆனால் ஆத்மாவின் ரொருபவடிவ உற்பத்திசாசமின்றிய ஞானம் நிததியமாம் என்று கொஞ்ஞால் தருதியாம்.

344. ஓர் * ஏகதேசி துவக்கோடு மனது சையோகமாதலை ஞானத திற்கு ஏதுவென்று சொல்லுகிறார்; ஆத்மாவின் சையோகத்தைச் சொல்லு கிறதில்லை. சுழுத்தியில் புரீதகி என்னும் நாடியில் மனது பிரவேசிக்கிறது. அப்போது துவக்கோடு மனதிற்குச் சையோகமிருக்கிறதில்லை. ஆதலால் சுழு த்தியில் ஞானமுண்டாகிறதில்லை. அவர்கள் மதத்தில் துவக்கோடு சையோக முடையமனதே ஞானவாயிலாக துக்கத்திற்கு ஹேதுவாயிருத்தலால் துக்க மாய்; கேவல மனம துக்கமன்று. மோக்ஷத்தில் துவக்கு நாசமடைவதால் அதனோடு சையோகமுண்டாகிறதில்லை; ஆதலால் ஞானமுண்டாகிறதில்லை. மோக்ஷகாலத்தில் மனது இருக்கினும் துக்கத்திற்கு ஹேதுவாய் ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும் துவக்குடன் சையோகமுடைய மனமெதுவோ அதன் சையோகநாசத்தால் நாசமடைகிறது.

11. இவ்விதத்தால் மோக்ஷகாலத்தில் பரமாதமாவுக்குப் பின்னமாகவே துக்கமின்றியதாய் விபாபக ஆதமா + ஜடாநுபாயக நிலைதிற்கக்கிறது. ஏனெனின் ஞானகுணத்தினால் ஆதமா பிரகாசிக்கிறது. அந்த ஜீவனுடைய ஞானமுழுவதும் இதிரியஜனனிபமாகவே இருக்கிறது; நித்தியமன்று. அந்த

* ஓர் நியாயத்தின் ஏகதேசி துவக்கினோடு மனதின் சையோகத்தை ஞானத் திற்கு ஏதுவெனக் கூறுகின்றார்

அதுவும் அசங்கதமாம் ஏனெனின்,

1. மனதோடு உண்டாகும் ஆதமாவின் சையோகம் ஞானத்திற்கு ஏதுவாய்மென் னும் அத்தத்ததை அவக்கிரித்தலில் ஓர் பிரமாணமும் இல்லாததுபோல் துவக்கினோடு உண்டாகும் மனதின் சையோகம் ஞானத்திற்கு ஏதுவாய்மென்னும் அத்தத்ததை அவக்கிரித்தலில் சுருதிமுதலிய ஓர் பிரமாணமுமில்லை

2. பிரமாணத்தாற் பெறப்படாத ஸ்வகபோலகற்பித (தனது புத்தியாற் கற்பித் தப்படும்) பொருள் அவக்கிரிக்கத்தக்கதாமாயின் “யான் கானரசலத்தில் ஸ்நாகஞ் செய்து ஆதாயபுஷ்பத்தை முடியிறகுடி முயற்கொம்பின் வில்லேடு வந்தியாபுத்தி ரன் போககனத்தில் செனறதைக் கண்டேன்” என்று ஒருவன் சொல்லும் வாககி யப்பொருளும் அவக்கிரிக்கத்தக்கதாம். ஆதலால் துவக்கோடுண்டாம் மனதின் சை யோகம் ஞானத்திற்கேதுவன்று.

3. அல்லது சுழுத்தியில் துவக்கு மனதுகளின் சையோக மில்லாதிருக்கினும் புத்திமாண்களது புத்தியால் அறியத்தக்க சுக அஞ்ஞானங்களின் சாமாநிய ஞானம் உண்டாகின்றது. அஃதுண்டாகலாகாது.

ஆதலால் துவக்கு மனதுகளின் சையோகம் ஞானத்திற்கு ஏதுவன்று; ஆத்மா வின் சொரூபவடிவமே ஞானமாய்மென்று அவக்கிரிக்கத்தக்கதாம்.

+ நியாயமதத்தில் ஆத்மாவை விபாபகமெனக்கொண்டு ஜடமாக ஒப்பிவிருக்கின் றார்கள்.

வினா 45. நியாயமத்தில் முன் சொன்னபடி சுகதக்கங்களும் பந்தமோஷங்களும் ஆதாரமாகக் குண்டாகின்றன. ஆதலால் ஆதார நாகாவும் எங்கும் வியாபாரமும் இருக்கிறது.

1. ஸஜாதீயமான இரண்டாவது ஆதமாவின் பித்தம் ஆதமாவில் இருக்கிறது.

ஆதலால் ஸஜாதிய விஜாதிய ஸ்வகதேபதங்களின் அபாவம் * விபரபகம்

(1) “இங்கு (சொப்பனத்தில) இரகசப் புருஷன் சுயஞ்சோதி (சுவப்பிரகாசன்) ஆனார். (அங்குச் சூரியன் முதலிய சோதிகளின்மையால் வெளிப்படையாய் யறியப் படுகின்றது)”

(3) “சத்திய ஞானந்தவடிவம் பிரபுமம் (பரிபூரண வளது) ஆம்”

இதில் யுகதிபுனது அது மேல் 356 முதல் 359 பரியந்தமான இலக்கங்களில் துலாகிரியராத் சொல்லப்படும். ஆதலால் ஆகமா சொருபமாக ஐடமாமென்னும் நியாய மத்தின் வாரததை அசங்கதமாம.

1. “ஒன்று” என்னும் சொல்லினால் ஸ்ரூதீயபேதத்தின் நிலைமாம்.

2. ஒரோ என்பதிலுள்ள “ஓ” என்னும் சொல்லாக் விஜயநிபேதத்தின் நிகழ்ச்சி

நாட்டில்.] அக்கிருததேவனது நான் யாரீ என்பதன் விடை. 318

தின் லக்ஷணமன்று. ஆனால் சகல * அற்ப பதார்த்தங்களுடைய சையோகமே வியாபகத்தின் லக்ஷணமாம்.

இதிலொருவன், “வியாயமத்தில் ஆத்மாவைப்போல ஆகாச கால திக்குக் களும் வியாபகமாயிருக்கின்றன. பாமானுக்கள் சூக்தமமாயும் நிரவயவமாயும் இருக்கின்றன. அவற்றோடு, சகல வியாபக பதார்த்தங்களுக்கும் சையோகஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், பாமானுக்கள் ஸாவயவமானால் அப்பேர்து ஒரிடத்தில் ஆத்மாவின் சையோகமுண்டாம். ஒரிடத்தில் மற்ற வியாபக பதார்த்தங்களின் சையோகமுண்டாம். அந்தப் பாமானுக்கள் ஸாவயவமன்று; நிரவயவமாம், அதிருக்ஷமமுமாம். அவற்றோடு ஒரே இடத்தில் சகல வியாபக பதார்த்தங்களுக்கும் சையோகமுண்டாகுமெனல் பொருந்தாது. ஏனெனின் ஒன்றன் சையோகத்தால் இடம் மறைப்பட்டுப்போகிறது. அந்தவிடத்தில் வேறு பதார்த்தத்தின் சையோகஞ் சம்பவியாது. ஆகையால் நாநா பதார்த்தங்களுக்கு வியாபகத்துவம் பொருந்தாது. யாதேனும் ஒர் பதார்த்தமே வியாபகமாதலு பொருதுகின்றது.” என்று சங்கீர்க்கின்,

3 “அத்நுவீதீய” என்னும் சொல்லால் சுவகதபேதத்தின் நிஷேதமாம்.

இந்த லக்ஷணத்தையே அநுசரித்துத் தேசகாலவஸ்துவினாலாகிய அந்தமில்லாததும் வியாபகத்தின் லக்ஷணமாம் இவரு

1. “ஒன்று” என்னும் பதத்தால் தேசத்தினாலாகிய அந்தம் நிஷேதிக்கப்படுகின்றது ஏனெனின், எந்த வஸ்து பரிச்சின்னமோ அது நாநாவாம். எதுவிதப்பதமோ அது நாநாவன்று ஆனால் ஆகாசத்தைப்போல ஏகமாம். ஆத்மா எதனால் ஏகமாயிருக்கின்றதோ அதனால் பரிச்சின்னமன்று; ஆனால் வியாபகமாம். இதனாலேயே ஆத்மா தேசத்தினாலாகிய அந்தமில்லாததாயிருக்கிறது வியாயமத்தில் ஊளவியாபகமென்றோர்கள். அது அதவைதகருதிக்கும் சொல்லப்படுகிய யுத்திக்கும் உலக அநுபவத்திற்கும் விரோதமாம் கூறிய சுருதியிலுள்ள ஏதம் (ஒன்று) என்னும் பதத்தால் ஆத்மாவில் தேசத்தினாலாகிய அந்தம் நிஷேதிக்கப்பட்டது

2. நிச்சயவாசகமான “ஏ” என்னும் பதத்தால் ஆத்மாவின் நிரபேக்ஷிக வியாபகத்தன்மையைக் கூறுதலால் ஆத்மாவில் காலத்தினாலாகிய அந்தம் நிஷேதிக்கப்பட்டது

3. “அத்நுவீதீய” என்னும் சொல்லால் பேதத்தின் பிரதியோகியான (பேதத்தை நிரூபிப்பதான) அந்நியவஸ்துவை நிஷேதித்ததால் ஆத்மாவில் வஸ்துவினாலாகிய அந்தத்தின் நிஷேதம் செய்யப்பட்டது

இவ்வாற்றால் எந்தார்த்தத்திற்கு கூறிய இருவகை வியாபகத்தின் லக்ஷணமும் சுருதியைத் தழுவியதாம்.

* இந்த வியாயமத்திற்கு கூறிய வியாபகத்தின் லக்ஷணம் சுருதி யுத்தி லோகாந்த பவங்கட்கு விரோதமுடைபதாம்.

314 நியாயமத ஆத்மக்கூற்றும் அதன் கண்டனமும். [அருவகு]

அக்கூறுகை பொருந்தாது. ஏனெனின், ஸாவயவவஸ்துவின் சையோகம் எதுவோ அது அந்நியவஸ்துவின் சையோகத்திற்கு விரோதியாம்.

1. எந்தப் பூமியில்கையின் சையோகமுளதாகின்றதோ அதை இடத்தில் பதத்தின் சையோகமுண்டாக்கித்தலை. நிரவயவவஸ்துவின் சையோகம் இடத்தைத் தடுக்கிறதில்லை. ஆதலால் வேறு வஸ்துவின் சையோகத்திற்கு விரோதமன்று. இவ்வார்த்தை அநுபவசித்தமாம்.

2. கடத்தின் எந்த இடத்தில் ஆகாசத்தின் சையோகமிருக்கிறதோ, அதை இடத்திலேயே காலதிக்குக்களின் சையோகமு மிருக்கிறது. யாதேனுமோ கடத்தின் இடம் ஆகாசகாலதிக்குக்களுக்குப் புறம்பாயிருக்குமாயின் அந்த இடத்தில் ஆகாசகாலதிக்குக்களின் சையோகமிராது. ஆனால் அவ் வஸ்து வெளியிலோ யாதொரு தேசமுமில்லை. சகல பதார்த்தங்களின் சகல இடங்களும் ஆகாசகாலதிக்குக்களிலேயே இருக்கின்றன. ஆதலால் சகல பதார்த்தங்களின் சகல இடங்களிலும் ஆகாசகாலதிக்குக்களின் சையோக மிருக்கிறது.

இவ்விதத்தால் பாமாணுவிலும் ஒரே இடத்தில் அநேக நிரவயவ வியா பக பதார்த்தங்களின் சையோகமுண்டாகக்கூடும்; யாதொரு தோஷமுமில்லை. ஆதலால், ஆத்மா நானாவும் முழு (சர்வ) வியாபகமுமாயிருக்கிறது.

346. [சித்தாந்தி:—] * எல்லாவற்றிற்கும் எல்லாப் பதார்த்தங்களோ மும் சையோகம் இருக்கிறதென்பது நியாயசித்தாந்தம். அது நலமுடைய தன்று. ஏனெனின், வியாபகமான ஆத்மா அநேகமென்று அங்கீகரிக்கின், எல்லாச் சரீரங்களிலும், எல்லா ஆத்மாக்களின் சமபநதத்தையு மங்கீகரிக்க வேண்டும். அதனால் இன்னசரீரம் இன்ன ஆத்மாவின்னுடையதென்னும் நிச்சய மில்லாமற்போம். ஒவ்வொரு ஆத்மாவுக்கும் எல்லாச் சரீரங்களு மிருக்க வேண்டும்.

எவன் கருமத்தினால் எந்தச் சரீரமுண்டாயிற்றோ அந்த ஆத்மாவுக்கு அதுதான் சரீரமென்று ஒருவன் சொல்லும்படித்தலை,

அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், எந்தச் சரீரத்தாற் கர்மம் செய்யப் பட்டதோ அந்தக் கருமத்தைச் செய்தவனுடைய முன் சரீரத்திலும் சகல ஆத்மாக்களுக்கும் சமபந்தமுண்டு. ஆதலால் கர்மமும் சகல ஆத்மாக்களின் தேயாகும்; ஓராத்மாவின்தாகாது.

* சகல ஆத்மாக்களுக்கும் வியாபகவஸ்துவிற்கு வேறான சகல பரிச்சின்னமான தேசம் இத்திரியம் மனம் பாமாணுமுதலிய வஸ்துக்களோடு சையோகமிருக்கிறது என்பது இவ்வாக்கியத்திற்குப் பொருளாம்.

நா.வ.ம.] அக்கிருததேவனது நான் யார்? என்பதன் விடை. 315

எந்த ஆத்மாவுக்குச் சரீரம் மனதோடு கூடியிருக்கிறதோ அந்த ஆத்மாவுக்கு அதுதான் சரீரம் என்று கூறின்,

அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின்,

1. சரீரம்போல் மனதுடனும் சகல ஆத்மாக்களுக்கும் சம்பந்தமிருக்கின்றது. அதன்கண் இன்ன மனது இன்ன ஆத்மாவின் தென்னும். முண்டாகிறதில்லை. எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் எல்லாமனது மிருக்கவேண்டும்.

2. அப்படியே இந்திரியமும் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் எல்லாமுண்டாகியும்.

3. வெளிப்பதார்த்தங்களில் “இது என்னுடையது, இது வேறொருவருடையது” என்னும் வியவகாரமும் சரீரத்தை முன்னிட்டதாம். அச்சரீரம் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் எல்லாமுமாதலால் வெளிப்பதார்த்தங்களும் எல்லாமும் எல்லா ஆத்மாக்களுடையதாகவேண்டும்.

அன்றியும், எந்த ஆத்மாவுக்கு எந்தச் சரீரத்தில் நான் என்னுடையது என்னும் புத்தியிருக்கிறதோ அந்தச்சரீரமே அந்த ஆத்மாவின்து. யானென்னும் புத்தியும் என்னுடையதென்னும் புத்தியும் ஒன்றொன்றும். ஆதலால் எல்லா ஆத்மாவிலுமிராது. ஆனால் ஒரு தர்மம் ஒரே தாயிற்றிருக்கும். ஆதலால் ஒரே ஆத்மாவின் சரீரமாம். எந்த ஆத்மாவுக்கு எந்தச் சரீரமிருக்கிறதோ அந்தச் சரீரத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட மனதும் இந்திரியமும் வெளிப்பதார்த்தங்களும் அந்த ஆத்மாவின்னுடையனவாம். ஆதலால் வியபகமான நான் ஆத்மாக்களை அங்கீகரித்தவிலும் தோஷமில்லையென்று கூறின்,

அவ்வாறு கூறுதலும் பொருந்தாது. ஏனெனின், நான் என்னும் புத்தி ஒரு தேகத்தில் ஒரே ஆத்மாவுக்கிருந்தாலும் அது நியாயமதத்தில் பொருந்தாது. எல்லா ஆத்மாக்களுக்கு ஒரு சரீரத்தில் நான் என்னும் புத்தியுண்டாகவேண்டியது. ஏனெனின், நியாயமதத்தில் புத்தியென்பது ஞானத்திற்காம். அந்த ஞானம் ஆத்மமனதுகளின் சையோகத்தினு லுண்டாகிறது. அந்த மனதோடுண்டாம் சையோகம் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் இருக்கிறது. ஆதலால் மனதின் சையோகத்தினால் ஒருசரீரத்தில் ஒரு ஆத்மாவுக்கு நான் என்னும் புத்தியுண்டாகிறதுபோல ஒருசரீரத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் நானென்னும் புத்தியுண்டாகவேண்டும்.

மனதின் சையோகம் எல்லா ஆத்மாக்களோடுமிருந்தாலும் எந்த ஆத்மாவில் ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும் அதுருஷ்ட மிருக்கிறதோ அந்த ஆத்மாவுக்கே நானென்னும் புத்தியுண்டாகிறது என்று கூறின்,

346 **வியாபகமுத ஆதமக்கூற்றும் அதன் கண்டனமும்.** [புறநாடு]

புறநாட்டினும், எல்லாருக்குமே ஞானமுண்டாகவேண்டும். ஏனெனின், வியாபகமான நாரா ஆத்மாவை யங்கீகரிக்கின், ஒரு சரீரத்தின் சுபாசுபக் கிரியைகளால் சரீரத்திலிருக்கும் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் அநிருஷ்டம் உண்டாகவேண்டியது. இதனை முன் கூறிவந்தோம். ஆதலால் வியாபகமான நாரா ஆத்மாவை அங்கீகரிக்கின், ஒருதேகத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் சுகதுக்கங்களின் போகமுண்டாகவேண்டும்; அனுபவத்தில் அப்படியில்லை.

ஆதலால் ஆத்மா * வியாபகமும் நாராவும் கர்த்தாபோத்தாவும் என்னும் நியாயசிந்தாந்தம் நலமுடையதன்று.

347. நம்முடைய சித்தநாதத்திலோ கர்த்தாபோத்தா அந்தக்கரணம். அந்த அந்தக்கரணம் அனேகம். அது வியாபகமுமன்று; அனுவமுமன்று. அதன் பரிமாணம் சரீரத்துக்குச் சமானமாம். தீபப்பிரகாசம்போல் பெரிய சரீரத்தை யடையும்தோது அந்தக்கரணம் விரிகிறது. சிறிய சரீரத்தில் அது சுருங்குகிறது. இவ்வாததை சித்தநாதபிசுநுவின் வியாகடபானத்தில் மதுகுதனஸ்வாமிகளால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த அந்தக்கரணத்திற்கு எந்தச் சரீரத்தோடு சம்பந்தமிருக்கிறதோ அந்த அந்தக்கரணத்திற்கு அந்தச் சரீரத்தாற் போகமுண்டாகிறது.

அந்தக்கரணத்தை வியாபகமெனக்கொள்ளின் எல்லாச் சரீரங்களும் எல்லோருடையதாம்; போகமும் எல்லோருக்கு முண்டாகும். அந்த அந்தக்கரணம் வியாபகமன்றாகலின் தோஷமில்லை. அந்தக்கரணத்தை யனுவெனக்கொள்ளின், சரீரத்தின் ஓரிடத்தில் அது இருக்கவேண்டுமென்று அவங்கீகரிக்கவரும். அவ்வாறு கூறுதலும் பொருத்தது ஏனெனின், ஒரேகாலத்தில் காலிலும் தலையிலும் முடகுத்தினால் இரண்டிடங்களிலும் ஒரேகாலத்தில் வேதனையுண்டாகிறது. அது உண்டாகலாகாது. ஏனெனின், அந்தக்கரணம் அனுவானால் ஒரேஸ்தானத்தில் ஒருகாலத்திலிருக்கும். அதனால் எவ்விடத்தில் அந்தக்கரணமிருக்கிறதோ அவ்விடத்திற்குள் வேதனையுண்டாக வேண்டியது; இரண்டிடங்களிலு முண்டாகலாகாது.

ஆதலால் அந்தக்கரணம் அனுவன்று; வியாபகமுமன்று. ஆனால் சரீரத்துக்குச் சமானமாயிருக்கிறது. அதனால் ஒரு தோஷமுமில்லை. அனுவிிற்கும்

* எப்படிப் பல உடங்களை வியாபகமெனப்பது பிரயோஜனமின்றியதோ அப்படியே சரீரங்கள்தோறமுள்ள காததா போத்தாவான நாரா ஆத்மாக்களுக்கும் வியாபகத்துவஞ் சொல்வது நிஷ்பிரயோசனமாம்.

அல்லது நாரா அந்தக்கரணங்களை யங்கீகரித்தலால் போகங்கள் கலவாமை சித்தித்தலால் வியாபகமான ஆத்மாவின் நாராவென்பது நிஷ்பிரயோஜனமாம்.

கருங்கி.) அக்கிருததேவனது நான் யார்? என்பதன் விடை. 347

வியாபகத்திற்கும் வேறாயிருப்பது எதுவோ அதனையே மத்தியமபரிமாண மென்பர்.

348. [பூர்வபகடி:—] நியாயமதத்தில் ஓர் நவீனர் இவ்வாறு அங்கீகரித்திருக்கின்றனர்:—

1. ஆத்மா நாகாவாம்; கர்ததா போக்தாவாம்; வியாபகமன்று. ஆதலால் போகத்தின் கலப்பில்லை.

2. அணுவமன்று. ஆதலால் இரண்டிடங்களிலும் முட்டுத்தின் வேதனையுண்டாகாதென்பதும் இல்லை. ஆனால் வேதாந்தமந்தத்தில் அநாதகாரணம் மத்தியமபரிமாணமா யிருப்பதுபோல ஆத்மாவும் மத்தியமபரிமாணமா யிருக்கிறது. அதனிடத்தில் 14 குணங்களிருக்கின்றன.

349. [சீர்தாந்தி:—] அதுவும் நலமுடையதன்று. ஏனெனின்,

1. ஆத்மாவைச் சங்கேதச விகாஸமு (சுருங்குதல் விரிதலு) டையதெனக் கொள்ளின் தீபபிரகாசம்போல ஆத்மா விகாரியும் நாசமுடையதுமாகும். அதனால் மோக்ஷத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் சாஸ்திரமும் சாதனங்களும் பிரயோஜன மற்றனவாம்.

2. மத்தியமபரிமாணத்தை யங்கீகரித்துச் சங்கேதச விகாசங்களை யுங்கீகரிக்காவிடின் எந்தச் சரீரத்துக்குச் சமானமாக ஆத்மாவை அங்கீகரிப்பதென்னும் நிச்சயமுண்டாகுதில்லை.

3. மனுவிய சரீரத்துக்குச் சமானமெனக் கொள்ளின், எப்போது ஆத்மாயானையின் சரீரத்தை அடைகிறதோ அப்போது முழுதெகத்திலும் ஆத்மாவில்லாமற்போகும். அதனால் எந்த இடத்தில் யானையின் ஆத்மாவில்லையோ அந்தவிடத்தில் வேதனையு முண்டாகலாகாது.

4. யானையின் சரீரத்துக்குச் சமானமாக ஆத்மாவை யங்கீகரிக்கின் அதனினும் வேறு சரீரங்கள் பெரிதாயிருக்கின்றன. அவற்றின் ஏகதேசத்தில் (ஒரிடத்தில்) வேதனையு ண்டாகலாகாது. எதற்குச் சமானமாக ஆத்மாவை அங்கீகரிக்கலாமோ, அததன்மைய எல்லாவற்றினும் பெரிய சரீரம் எதற்கு மில்லை.

* இங்கு இது இரகசியமாம்.—எனனால் சரீரத்தினுள்ளிருக்கும் மனம் இந்திரிய முதலிய எல்லா அற்ப பதார்த்தங்களோடும் ஆத்மாவிற்குச் சையோகமிருக்கிறதோ, அதனால் மத்தியமபரிமாணமுடைய ஆத்மாவின் இடத்திலும் நியாயசம்பிரதாயத்திற்கு உரிய வியாபகத்தின் லக்ஷணம் சம்பவிக்கிறது.

111 தியரியமத ஆத்மக்கூற்றும் அதன் கண்டனமும். [சுருஷா

லீ. எல்லாச் சரீரங்களையும்விடப் பெரிதான விராட்டின் சரீரத்திற்குச் சூரணமாக ஆத்மாவைக் கொள்ளின், விராட்டின் சரீரத்தினுள் சகல சரீரங் களும் அடங்கியிருத்தலால் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் எல்லாச் சரீரங்களோ டும் சம்பந்தமுண்டாகும். அதன்கண் முன் தோஷம் சொல்லப்பட்டேயிருக் கிறது.

மத்தியமபரிமாணமாயிருக்கும் வஸ்து எதுவோ அது சரீரம்போல் அநித் தியமாகும் என்று நியமமிருக்கிறது. ஆதலால் ஆத்மாவும் மத்தியமபரிமா ணமாயிருத்தலால் அநித்தியமாகும். நம்முடைய மதப்படி அந்தக்காணம் ஞானத்தினால் நாகுடைகிறது; ஆதலால் அநித்தியமாகும். அந்தக்காணத்திற்கு மத்தியமபரிமாணம் அங்கீகரிப்பதனால் தோஷமில்லை.

இவ்விதத்தால் நவீனதார்க்கீகர் மதமும் நலமுடையதன்று.

350. [பூர்வபக்ஷி —] ஆதமா நானாவும் அனுவுமாமென்று சில நையா டிகி சொல்லுகின்றனர்

[சீத்தாந்தி:—] அவ்வாற்தையும் பொருந்தாது ஏனெனின்,

1. ஆத்மாவைக் காத்தா போகதாவெனக் கொள்ளின், அந்தக்காணத் தை யனுவென்றவிடத்திற் சொல்லப்பட்ட தோஷம் எதுவோ அஃதுண்டா கும்.

2. ஆத்மாவைக் கத்தா போக்தாவென்று அங்கீகரிக்காவிடின் ஆத்மா அநேகமென்று கொள்ளுதல் சிஷ்பலமாயனிதம். வியாபகமான ஞாத்மா வையே எல்லாச்சரீரங்களிலு மிருப்பதாக அங்கீகரித்தல தகுதியாம்.

கத்தா போகதாவென்று அங்கீகரிக்காவிடின் இந்த நையாயிகனுக்குத் தனது சித்தாந்தத்தையும்கைவிடுதலுண்டாம். ஏனெனின், ஞானம் சுகம் துக்கம் தாமமுதலியன ஆத்மாவின் தாமங்கெனப்பது அனுவாதியின் சித்தாந் தம். ஆதலால் ஆத்மாவை யனுவென்று அங்கீகரிக்கின் சரீரத்தின் எந்தவிடத் தில் ஆத்மா இல்லையோ அந்த இடம் மிருத (பிண) 'சமாணமாம், அவ்விடத் தில் வேதனைமுதலியன உண்டாகலாகாது.

351. ஆத்மாவோ சரீரத்தில ஓரிடத்திலிருக்கிறது. ஆனால் 'கஸ்தூரி யின் வாஸனைபோல் அதன் ஞானம் முழுசரீரத்திலும் வியாபித்திருக்கிறது. அதனால் சரீர முழுவதிலுமுண்டாம் அதுகூடப் பிரதிகூலங்களின் சம்பந்தத் தினை அதுபவஞ் செய்கின்றது என்று கூறின்,

அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், எவ்வளவிடத்தில் குணமுடைய வஸ்து இருக்குமோ அதற்கு வெளியில் குணமீடாது; குணியிலேயே 'குண

நாட்கம்.] அக்கிருததேவனது நான் யார்? என்பதன் விடை. 31

மிருக்கும் என்பது நியமம். கடாதிகளின் ரூபம் அவற்றிற்கு வெளியிலாதது போல் ஆத்மாவுக்கு வெளியில் ஞானமும் பொருந்தாது. கஸ்தூரியின் சூக்ஷ்ம பாகம் எவ்வளவிடத்தில் வியாபித்திருக்கிறதோ அவ்வளவிடத்திலேயே கந்தம் வியாபித்ததாகிறது. ஆதலால் கஸ்தூரியின் திருஷ்டாந்தமும் பொருந்தாது. ஆதலால் “ஆத்மா அணு” வென்னும் பகஷமும் பொருந்தாது.

சிலவிடத்துச் சுருதிகளில் ஆத்மா அத்தியந்தம் அணுவினும் அணு வென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது அறிதற்கரியதா யிருத்தல்பற்றிக் கூறியதாம். அத்தியந்தம் அணுவாயிருக்கும் வஸ்துவின் ஞானம் மந்தப் பார்வையுள்ளவர்களுக்கு உண்டாகாததுபோல் பகிர்முக புருஷகர்களுக்கு ஆத்மாவின் ஞானமுமுண்டாகாது. ஆதலால் அணுவிற்குச் சமானமாமென்பதே சுருதியின் அபிப்பிராயம். “ஆத்மா அணு” வென்னும் அபிப்பிராயமில்லை. ஏனெனின், அநேக இடங்களில் ஆத்மா வியாபகரூபமென்று வேதமதானே பிரதிபாதித்திருக்கிறது. ஆதலால் ஆத்மா அணுவன்று.

இவ்விதத்தால் ஆத்மா வியாபகமாயும் நானாவாயும் அல்லது மத்தியம பரிமாணமாயும் நானாவாயும் அல்லது அணுவாயும் நானாவாயுமிருக்கிறதென்று கூறுதல் பொருந்தாது.

* “அணுவினு மணுவும் மகத்தினு மகத்துமாம்” எனனும் சுருதிகு இது பொருளாம்:—

- (1) பிரதீவியினும் ஜலம் சூக்ஷுமமும் வியாபகமுமாம்.
- (2) ஜலத்தினும் தேயு சூக்ஷுமமும் வியாபகமுமாம்
- (3) தேயுவினும் வாயு சூக்ஷுமமும் வியாபகமுமாம்.
- (4) வாயுவினும் ஆகாயம் சூக்ஷுமமும் வியாபகமுமாம்
- (5) ஆகாயத்தினும் மாயை சூக்ஷுமமும் வியாபகமுமாம்.
- (6) மாயையினும் ஆத்மா சூக்ஷுமமும் வியாபகமுமாம்
- (7) இவை முதலிய சுருதிகளில் ஆத்மாவிற்கு எல்லாவற்றினும் சூக்ஷுமத்தன்மையும் வியாபகத்தன்மையும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வந்தம் உபதேசகஸ்தூரியில் பகவான் பாஷ்பகாரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை யதார்த்த ஸ்ரீவிசாராசந்திரோதயத்தின்பதாவது கலையினும் யுக்தியேர்தே எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் ஆத்மா அணுவென்று கூறுதல் பயனில்லாததாம்.

352. * பரிசேஷத்தால் ஆத்மா ஏகமாயும் வியாபகமாயு மிருக்கிறது. அதனிடத்தில் தர்மாத்மங்கள் சுகதுக்கங்கள் பந்தமோக்ஷங்கள் என்பவற்றை யங்கீகரிக்கின், சிலருக்குச் சுகம சிலருக்குத் துக்கம் சிலருக்குப் பந்தம் சிலருக்கு மோக்ஷம் என்னும் வியவகாரமுண்டாகாது. ஆதலால் தர்மாதிகள் புத்தியின் தர்மங்களாம்.

புத்தி ஜடமாயிருந்ததால் அதனிடத்திலும் தர்மசகாதிகள் பொருந்தா வெனினும், ஆத்மாவின் தாமங்களாகா என்னும் அபிபிராயத்தால் புத்தியின் தர்மமெனப்படுகின்றன, “புத்தியின் தாமமா” மென்பதில் அபிபிராயமன்று.

புத்தியும் சகாதிகளும் ஆத்மாவினிடத்தில் அத்தியஸ்தங்களாயிருக்கின்றன.

1. எது எதில் அததிபஸ்தமாயிருக்கிறதோ அது அதில் பாமார்த்தமாயிருப்பதில்லை. ரஜ்ஜுவில் அததிபஸ்தமான சர்ப்பம் பரமார்த்தமாக ரஜ்ஜுவில் இல்லாததுபோல புத்தியும் சகாதிகளும் ஆத்மாவினிடத்திலில்லை.

2. அத்தியஸ்தவஸ்துவம் எதற்கும் ஆசிரயமாகிறதில்லை. ஆதலால் புத்தியும் சகாதிகளின் ஆசிரயமன்று.

(1) ஆனால் அருளுனமோ சுந்தசேதனத்தில் அத்தியஸ்தமாயிருக்கிறது.

(2) அந்தக்கூணம் அநுநா உபகிதத்தில் அத்தியஸ்தமாயிருக்கிறது.

(3) அந்தக்கூணஉபகிதத்தில் தாமாத்மங்கள் சுகதுக்கங்கள் பந்தமோக்ஷங்கள் அததிபஸ்தமாயிருக்கின்றன.

இவ்வாற்றால் ஆத்மாவிலுள்ள தாமாதிகளின் அதிஷ்டானத்தன்மைக்கு அந்தக்காணம் உபாதியாயிருக்கிறது. ஆதலால் அந்தக்காணத்தின் தர்மமெனப்படுகின்றன.

353. அநதக்காணவிசிஷ்டத்தில் தர்மாதிகள் அத்திபஸ்தமெனின் பொருந்தாது. ஏனெனின், விசேஷணத்தோடுகூடியதனை விசிஷ்டமென்பர். தர்மாதிகளின் அத்தியாஸ்தத்துக்கு அதிஷ்டானமான ஆத்மாவுக்கு அந்தக்காணத்தை விசேஷணமாக அங்கீகரித்தால் அநதக்காணமும் தாமம் சுகமுதலியவற்றை அதிஷ்டானமாகும். இவ்வாற்றை பொருந்தாது. ஏனெனின்

* பலபொருள்கள் நிகழ்ந்தாலதது மற்றவை. நிஷேதிக்கப்பட எஞ்சிநிற்கும் ஒருபொருளினுண்டாம் நிச்சயம் பரிசேஷ மெனப்படும். அந்தப் பரிசேஷத்தால்.

தாங்கம்.] அக்கிருததேவனது நான் யார்? என்பதன் விடை. 351

மித்தியாவஸ்து அதிஷ்டானமாகாது. ஆதலால் ஆத்மாவில் தர்மாதிகளின் அத்தியாஸத்துக்கு அந்தக்காணம் விசேஷணமன்று; ஆனால் உபாதிபாம்.

1. உபாதியின் சுபாவம் (குறியாம்)—தான் தடஸ்தமாய் அதாவது எல்லையி லிருப்பதாய் (சமபர்த்தப்படாமலிருந்துகொண்டு) தான் எவ்வளவிடத்தி லிருக்கிறதோ அவ்வளவிடத்திலுள்ள வஸ்துவை யறிவிக்கும்.

2. விசேஷணத்தின் சுபாவம் (குறியாம்)—எவ்வளவிடத்தில் தானிருக்கிறதோ அவ்வளவு இடத்திலுள்ள வஸ்துவைத் தன்னுடன அறிவிக்கும்.

1. விசேஷணமுடையதனை விசேஷிடமென்பர்.

2. உபாதிபுடையதனை உபஹிதமென்பர்.

இவ்வாற்றால் அநதக்காணம் விசேஷிடத்திலுள்ள தர்மாதிகளை யத்தியஸ்தமெனின், எவ்வளவிடத்தில் அநதக்காணம் இருக்கிறதோ, அவ்வளவிடத்திலுள்ள சேதனபாகமும் அநதக்காணமும் இரண்டும் அதிஷ்டானமாகும். அந்த அந்தக்காணம் தானும் அத நிபஸ்தமாயிருக்கலால் அதிஷ்டானமாகாது. இந்த அபிப்பிராயத்தால் அந்தக்காணவுபகிதத்தில் தாமாதிகள் அத்தியஸ்தமெனப்பட்டன.

ஆதலால் “எவ்வளவிடத்தில் அநதக்காணமிருக்கிறதோ அவ்வளவிடத்திலுள்ள சேதனபாகமாதிரி அதிஷ்டானமாக, அநதக்காணம் அதிஷ்டானமன்று” என்று கூறுதல் பொருளுகின்றது.

354. அப்படியே அநதக்காணமும் அந்நானவுபகிதத்தில் அத்தியஸ்தமாயிருக்கிறது; அந்நானம் விசேஷிடத்தில் அதிபஸ்தமாயில்லை.

இவ்விதத்தால் அதிபஸ்தமான தாமாதிகளுக்கு அதிஷ்டானம் ஆத்மாவாம்.

1. அத்தியாஸத்தின் அதிஷ்டானத்தன்மைக்கு அநதக்காண முபாதிபாயிருக்கிறது. ஆதலால் அநதக்காணம் அதிபமின் தாமங்களைப்பட்டன.

2. அநிவிவகத்தினால் அநதக்காணம் ஆத்மா என்னுமிரண்டிலும் அவை பிரதிபிபாயுகின்றன; அதனால் அநதக்காணம் விசேஷப்பிரமாதாவின் தாமங்களைப்படுகின்றன.

1 தர்மாதிகள் அந்தக்காணத்தின் தர்மங்களாம்.

2. அல்லது அந்தக்காணம் விசேஷப்பிரமாதாவின் தர்மங்களாம்.

3. அல்லது அஜ்ஞாசர்ப்பம்போலவும் சொப்பனபதார்த்தம்போலவும் கந்தரவபட்டணம்போலவும் ஆகாததின் நிலவண்ணம்போலவும் எதன் தர்மமாமாகா.

எவ்விதத்தாலும் ஆத்மாவின் தர்மங்களன்று.

ஆத்மாவினிடத்திலே அத்திபஸ்தமாதானாலும் எந்த வஸ்து எதனிடத்தில் அத்தியஸ்தமாயிருக்கிறதோ அது அதனிடத்திலேயேயுள்ளதாயிற்று. இப்படித் தில்லை. ஆதலால் அதற்கு வேண்டியவர்கள் தாய், நாமங்கள், சுதது, கருவிகள், பரகமோகாத வகன் எனினு மிவைபின்னர்ப் எதுமும் வியாபகமுமாம். ஆதமா இருக்கின்றது.

அத்தியஸ்தமென்பது கற்பித்ததி (நாபிக்கப்பட்டது)யாகாம.

355 ஆத்மா சத்தெனல்.

அந்த ஆத்மா சத்தாய்.

1. எந்த வஸ்து ஞானத்தினால் இல்லாமற்போகிறதோ அது அஸத் தென்று சொல்லப்படுகிறது.

2. எதன் நிமித்தம் எக்காலத்திலு முண்டாகுகிறதெனையோ அது சத் தென்று சொல்லப்படும்.

சகல பதார்த்தங்களுக்கும் அவற்றின் நிமித்தத்திற்கும் ஆத்மா அநிஷ்ட டானமாம்.

ஆத்மாவுக்கே நிமிருத்தியுண்டாகுமாயின் அதற்கு வேறு அநிஷ்டானம் சொல்லவேண்டும். ஏனெனின்,

1. தூயித்தில் நிமிருத்தி யுண்டாகாது

2. ஆத்மாவுக்கு அதன் நிமிருத்திக்கும் வேறு அநிஷ்டானம் அங்கீகரிக்கின், அதற்கு வேறு அநிஷ்டானம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். இவ்விதமாக அந் வஸ்தாதேதாவும் சம்பவிக்கும்.

அன்றியும், ஆத்மாவின் நிமிருத்தியை அங்கீகரிக்கிறவனை ஆத்மாவின் நிமிருத்தியை எவனாவது அனுபவித்திருக்கிறான்? இல்லையா? என்று கேட்க வேண்டும்.

1. அனுபவித்திருக்கிறானென்று சொல்லுவானாயின்,

அது பொருந்தாது ஏனெனின், எவன் அனுபவிக்கிறவனோ அவனே ஆத்மாவும் தனது ஸ்வரூபமுமாவன் அதன் நிமிருத்தியின் அநுபவம் தன் தன்னை வெட்டினைதத் தான் அனுபவிப்பதற்குச் சமானமாகும். ஆகையால் ஆத்மாவின் நிமிருத்தியின் அனுபவம் பொருந்தாது.

2. ஆத்மாவின் நிமிருத்தியோ உண்டாகிறது; ஆனால் அதன் நிமிருத்தியின் அனுபவம் ஒருவனுக்கு மில்லைபெனின்,

நாங்கம்.] அக்கிருததேவனது நான் யார்? என்பதன் விடை: 31

இது சித்தித்தது:—ஆத்மாவுக்கு நிவ்ருத்தியோ உண்டாகிறதில்
ஏனெனின், எந்த வஸ்து ஒருவனாலும் அனுபவிக்கப்படவில்லையோ அ
மலடிமகனுக்குச் சமானமாகும்.

ஆகையால் ஆத்மாவின் நிவ்ருத்தி யுண்டாகிறதில்லை. இதனாலே
ஆத்மா சத்தாம்.

356. ஆத்மா சித்து (சைதன்னியம்) எனல். 356—359.

ஆத்மா சித்தாம்.

பிரகாசரூபமான ஞானம் * சித்தெனப்படும்.

1. ஆத்மாவை அபிரகாசரூபமாக அங்கீகரிக்கின் அநாதம் ஜடவ
துக்கனின் பிரகாசம் ஒருநாளு முண்டாகமாட்டாது.

2. அநதக்காணம் இருதிரியங்கன் என்பவற்றால் பதாததங்கனின் ப்
காச முண்டாகிறதெனிற பொருதாது. ஏனெனின், அநதக்காணமும் இந்தி
யங்களும பரிசுசின்னமாயிருக்கின்றன. ஆதலால் அவை காரியங்களாம்.

1. எது பரிசுசின்னமாயிருக்கிறதோ அது கடம்போல காரியமாம். அ
தக்காணமும் இருதிரியங்களும பரிசுசின்னமாயிருத்தலால் காரியங்களாம்.

2. நேசகாலங்களால் எதற்கு முடிவுண்டாகிறதோ அது பரிச்சின்
மெனப்படும்.

3. எது காரியமோ அது ஜடமாம்.

அநதக்காணமும் இருதிரியங்களும ஜடமாயிருக்கின்றன. அவற்றால் எந்
வஸ்துவும் பிரகாசிக்கமாட்டாது ஆதலால் எல்லாவற்றையும் பிரகாசியபிச்சு
ஆத்மா பிரகாசரூபமாயிருக்கிறது.

**357. ஆத்மா பிரகாசரூபமன்று; அது ஜடமாய்; அதனிடத்தில் ஞான
குணமுண்டு; அநத ஞானத்தால் ஆத்மாநாதமாகனின் பிரகாச முண்டாகி
றது என்று சொல்லுவார்களின், அவனை, 1. அக்காவின ஞானகுணம் சித்தி
மா?, 2. அல்லது அசித்தியமா? என்று கேட்கவேண்டும்.**

1. சித்தியெனின்,

ஆத்மாவின் ஸ்வ ரூபமே ஞானமென்று சித்தித்ததும். ஏனெனின், ஆத்மா
வுக்கு வேறுனதெல்லாம் அசித்தியம் என்பது சமம். ஞானத்தை ஆத்ம
வுக்கு வேறுனக கொள்ளின், அசித்தியமெய்யாகும். ஆதலால் ஞானம்

* அஹந்த (கெடாத) பிரகாசத்தினைச் சித்தெனப்ப சேதனவடிவ ஞானத்திற்
லோபம் (கேடி) இல்லை இவ்வந்தத்தினால் இது சுருதியாய்—திருஷ்டாவின் (சொரு
டிடிவ). திருஷ்டாத லோபம் (ராசம்) இல்லை; அவ்வாசியாயிருத்தலால்.

சித்தியமென்று கொண்டு ஞானம் ஆத்மாவுக்கு வேறென்று சொல்லுதல் பொருத்தாது.

2. அசித்தியமெனக் கொள்ளின்,

கடமுகலிபவற்றைப்போல ஜடமாம். அசித்தியவஸ்து எதுவோ அது ஜடமாம். ஆகலால் “ஞானம் அசித்தியமாம்” என்று கூறுதல் பொருத்தாது. ஆனால் ஞானம் சித்தியமேயாம். அந்த சித்தியஞானம் ஆதமசொருபமேயாம். அசித்தியமெனக் கொள்ளின், ஒருகாலத்தில் ஆகாஸில் ஞானமிருக்கும்; ஒருகாலத்தி லிராது. ஆகலால் ஆகாஸிற்கு வேறுகடிம ஞானமிருக்கும்; சித்தியமெனக் கொள்ளின் அது பின்னமாகாது.

எது குணமோ அது குணியிடத்தில் ஒருகால் இருக்கும்; ஒருகால் இல்லாமலுமிருக்கும். வஸ்துத்தனில் மருட குணமல்ல ஒருகால் வஸ்து ரத்தி லிருக்கும்; ஒருகால் இல்லாமலுமிருக்கும். ஆகலால் எது குணமோ அது போக்குவரத்துடையதாம்.

ஞானம் சித்தியமாகலின் போக்குவரத்துடையதன்று. ஆகலால் ஆத்மா வின் ஸ்வரூபமே ஞானமாம்.

358. ஞானத்தை அசித்தியமென்று கூறின, இந்திரியங்களாலாவது அந் தக்கரணத்தினாலாவது ஞானம் உற்பத்தியாகிவென்று சொல்லுகிறோம்.

அது பொருத்தாது ஏனெனின் சுழுத்தியில் இந்திரியாதிக்கமோ இல்லை; சுகத்தின் ஞானமுண்டாகிறது. அது உண்டாலாகாது.

சுழுத்தியில் சுகத்தின் ஞானமங்கிதிரியாதினின் எழித்துக்கொண்டவ னுக்கு “நான் சுதமாயக ஆங்கினை” என்று சுழுத்திசுகத்தின் ஸ்மிருதி (கினை) உண்டாகிறது, அது உண்டாகலாகாது. எந்தவஸ்து முன்னறி யப்படாதிருக்கிறதோ அகன் ஸ்மிருதிபுண்டாகாது. அறிப்பபடாத வஸ்துவின் ஸ்மிருதியுண்டாகாது. சுழுத்திசுகத்தின் ஸ்மிருதி விதிநிதிகொண்டவனுக் குண்டாதலால் சுழுத்தியில் சுகத்தின் ஞானமுண்டாகாது. அந்தஞானத்தை யுண்டி பண்ணும் இந்திரியம்கொ சுழுத்தியில்லை. ஆகலால் ஞானம் சித்தியமாம்.

ஞானத்தைவிட ஆத்மா ஒருபோதமிருக்கிறதில்லை. ஆதலால் ஞானம் ஆத்மாவின் சொருபமாம். எப்படி உஷ்ணத்தன்மையைப்பிட்டு அக்கினி ஒரு காலு மிராமையால் உஷ்ணத்தன்மையை அக்கினியின் சொருபமாயிருக்கிறதோ அப்படியே ஞானமும் ஆத்மாவின் சொருபமாயிருக்கிறது. எது போக்குவரத் துடையதோ அது குணமாம். உஷ்ணத்தன்மையும் ஞானமும் போக்குவரத் துடையனவன்று. ஆதலால் இவ்வமுறையே அக்கினியின் சொருபமும் ஆத்மா வின் சொருபமும்.

தாங்கம்.] அக்கிருததேவனது நான் யார்? என்பதன் விடை. 325

எந்த வஸ்து ஒருகாலத்திலிருந்து ஒருகாலத்தில் இல்லாமலிருக்கிறதோ அது ஆக்மாபாயி (போக்குவரத்துடையது) எனப்படும்.

359. உற்பத்தியும் விராசமும் அநதக்கரணவிருத்திக் கிருக்கின்றன; ஞானத்திற்கில்லை.

1. ஆத்மஸ்வரூபமரீன ஞானம் * விசேஷவியவகாரத்திற் கேதுவன்று. ஆனால் ஞானத்தோடு கூடியிருத்தி அல்லது விருத்தியில் ஆரூடமான (ஏறிய) ஞானம் வியவகாரத்திற்கேதுவாம். இது அவச்சேதவாதத்தின் கிரமம்.

2. ஆபாஸவாதத்தில் ஆபாஸசுக்திவிருத்தியால் வியவகாரமுண்டாகிறது. ஆபாஸவாயிலாகவாவது அல்லது சாக்ஷாத் விருத்தியினவாயிலாகவாவது ஆத்மஸ்வரூபஞானத்தினாலேயே சர்வவிபவகாரமுஞ் சித்திக்கிறது. இல்லாவிடின் ஒருவிபவகாரமுஞ் சித்திக்கிறதில்லை இவ்விதத்தால் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பது ஞானஸ்வரூப ஆத்மாவே ஆதலால் அது சித்ததாம்.

360. ஆத்மா ஆந்தரூபமெனல். 360—363.

ஆத்மா ஆந்தரூபமாயிருக்கிறது. ஆத்மா ஆந்தரூபமாகாவிடின், விஷயரம்புதத்தினால் சொரூபானந்தம் தோற்றுக்கிறது. அது உண்டாகலாகாது. விஷயத்தில் ஆந்தரூபமில்லை பெனபது முன 4-வது தாங்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

விஷயத்தில் ஆந்தரூபிருக்குமாயின், எந்த விஷயத்தினால் ஒருவனுக்குச் சுகமுண்டாகிறது அத்தகுலேயே வெறொருவனுக்குத் துக்கமுண்டாகிறது. நெருப்பைத் தொடுவதனால் அகக்கிரீடத்துக்கும், ஆணைசாப்பத்தைப் பார்ப்பதனால் பெணைசாப்பத்திற்கும், ஆன்சிங்கத்தைப் பாப்பதினால் பென்சிங்கத்துக்கும் ஆந்தரூபமுண்டாகிறது; மறப்ப புருடாளுக்குத் துக்கமுண்டாகிறது. அது * உண்டாகலாகாது. சித்தாந்தத்தில் அகக்கிரீடத்துக்கு

* எதனால் ஒரே விஷயத்தினால் சிலருக்குச் சுகமும் சிலருக்குத் துக்கமுண்டாகிறதோ, அதனால் அந்த விஷயம் நியமமாகத் தன்னை விரும்புவோரும் விரும்பாதவர் களுமாகிய எல்லாபுருடாளுக்கும் சுகத்துக்குத் காரணமாகிறதில்லை ஆனால் விஷய இச்சையுள்ள புருஷனுக்கே விஷயம் தன் அடைவால் இச்சை நீங்க, அதன்வாயினாக அந்தாமுகமாகிய விருத்தியில் பிரிய மோதப் பிரமோதத்தின் பிரியாயவடிவ ஆத்ம ஸ்வரூபாதத்ததின் பிரதிபிம்பத்துக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. ஆதலால் விஷயம் ஆனந்தத்துக்குக் காரணமாதல் வியப்சரிக் (பிறழ்) கிறது மேலும் விஷயப்பிராப்தியினால்தான் ஏகாதத்திலிருப்பதனால்தான் உண்டாகும் இச்சையின் அபாவம் எதுவோ அது பிரதிபிம்பசுகத்துக்கு நியமமாகக் காரணமாம்.

ஆத்மா ஆந்தரூபமாகாவிடின் அநதர்முகவிருத்தியில் எந்த ஆந்தரூபமுண்டாகிறதோ அஃதுண்டாகலாகாது. ஆதலால் ஆத்மா ஆந்தரூபமாம். இது சகலப்பிரகாரணத்தின் சாரமாம்.

நெருப்பைத் தொடுவதில் இசையை யுண்டாக்கும். அப்போது சஞ்சலபுத்தியில் சொருபானந்தம் தோற்றுக்கொடுக்கிறது. அக்கினிசம்பந்தத்தால் கூடின மாதிரி இசை விலகிச் சஞ்சலபுத்தியிற் சொருபானந்தம் விளங்குகிறது. மறைப் புருஷர்களுக்கு அக்கினிசம்பந்தத்தின் இசை யுண்டாகுகிறதில்லை. ஆனால் பிறபதார்த்தங்களினிச்சை இருக்கிறது. அவற்றின் இசை அக்கினிசம்பந்தத்தால் நிவிர்த்தமாகுகிறதில்லை ஆதலால் சஞ்சலமான அந்தக்காணத்தில் அக்கினிசம்பந்தத்தால் ஆந்தரூபமுண்டாகுகிறதில்லை. (அக்கினிக்ரமம் = நெருப்பிலிருக்கும் ஒர் புழு.)

361. குதில் இச்சங்கை யுண்டாகிறது — அந்தக்காணத்தின் இச்சாருப விருத்தி எதுவோ அது விஷயப்பிராப்திபால் நாமடைந்துவிட்டது. வேறு விருத்திக்கு யாதொரு சித்திதழுவில்லை யானால் உற்பத்தியாகாது. விருத்தியின்றிச் சொருபானந்தம் தோற்றுக்கொடுக்கிறது. ஆதலால் விஷயத்திலேயே ஆந்தரூபமிருக்கிறது.

அச்சங்கை பொருந்தாது ஏனெனின்,

1. இச்சாருபமான அந்தக்காணவிருத்தியோ இல்லை. அது இருந்தாலும் அதில் ஆனந்தம் பிரகாசியாது. ஏனெனின், இச்சாருபவிருத்தி ராஜஸம் (இரஜோகுணத்தினதாய்) ஆனந்தத்தின் பிரகாசம் ஸாதயிக்கும் தகுதியில் உண்டாகிறது. அஃதெனையினும், இச்சைத் தந்திரம் எது கிடைத்திருக்கிறதோ அதன் சொருபத்தை விஷயத்தையொட்டிவிடாது அந்தக்காணத்தின் ஞானரூபவிருத்தி எதுவோ அது சாதயிக்கமா ஏனெனின் சகலவருணத்தின் விந்து ஞான முண்டாகுகிறதென்பது நியமம். அந்த ஸாதயிகள் விருத்தியில் ஆந்தரூபம் விளங்குகிறது. ஆனால் அந்த ஞானரூபவிருத்தி பகிழ்ச்சியாகும். அதன் பிறகு (பின்பு) பாகத்திலிருக்கும் அந்தக்காணவுபத்தி சேதனஸ்வரூபானந்தம் எதுவோ அது அந்த விருத்திபால் கிடைக்கப்படுகிறதில்லை ஆதலால் விஷயவுபத்தி சேதனரூப ஆனந்தம் விளங்குகிறது. அந்த விஷய உபத்தி சேதனம் ஆகமாவுக்கு அந்நியமானது. ஆதலால் ஆத்மானந்தமே விஷயத்தில் விளங்குவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த ஞானரூபவிருத்தியில் விஷயத்தோண்டாமல் சேதனரூபத்தின் சம்பந்தமே காணப்படும்.

2. அல்லது ஞானரூபப் பிரதிருத்தியினால் வேறான * அந்தரூப விருத்தியுண்டாகிறது. அந்தரூபத்தில் அந்தக்காண உபத்தித் தோன்றாது ஆந்தரூபம் விளங்குகிறது இது உத்தமசித்தார்த்தம் அந்த விருத்தியினால் பத்தியில் இச்சைகளின் அபாவமே காணப்படும். இவை முதலியன அனைத்து

* அது ஏகாக்ஷரத்தனையோடு கூடிய சாதனவீகவிருத்தியாகும். இதனையே பரிசு மோதப் பிடுமோதவிருத்தியென்றும் கூறுகின்றனர்.

ஏகாந்தத்திலிருக்கும் உதாஸீனபுருஷனுக்குப் பகிர்முக ஞானரூபமாக ஒரு விருத்தியும் உண்டாகிறதில்லை. ஆகந்தத்தின் விளக்கம் உண்டாகிறது. ஆகலால் இச்சாதிகளின் அபாவரூப காரணத்தினால் அந்தர்முகவிருத்தி ஆகந்தத்தைக் கிளப்புகிறது. அந்நிலை இச்சித்த பதார்த்தம் கிடைத்தலால் இச்சாதிக ளிலலாமற்போத்களின் ஞானத்திற்குப்பின் அந்தர்முகவிருத்தி யுண்டாகிறது. அதனால் அந்தங்காண உபகித ஆகந்தமே கரகிக்கப்படுகிறது.

அந்த ஸ்வரூபானந்தத்தின் கிரகணமும் விஷயத்தின் ஞானமும் அத்தியந்தம் அவஸிப்பவற்றிதமா (மறைபடாதனவா) யிருக்கின்றன. அதனால் “நான்” விஷயத்தில் ஆகந்தத்தை அநுபவித்தேன” எனலும் பிராக்ரதி புருஷனுக்குண்டாகிறது. † முதற்பக்ஷத்திலும் இப்பக்ஷம் உததமமாம் ஏனெனின், விஷயத்தின் ஞானரூபவிருத்தியினால் அந்தக்காண உபகித ஆகந்தத்தின் விளக்கம் பொருந்தாது அதலால் விஷய உபகித ஆகந்தத்தின் விளக்க முண்டாகுமாயின், அப்போது மாகக்ரத்திலுள்ள பாத்கள் ஞானரூபவிருத்தி எதுவோ

* நாய எழும்பைக் கடிக்கின்றது அதனால் குததப்பட்ட தன்வாயின் தாடை முதலியவற்றினின்றும் ரகதம் வெளிப்படுகின்றது அதனைச் சுவைத்து “இந்த உகிம் எனக்கு எழும்பினின்றும் கிடைத்தது” என்று எண்ணுகிறது அதுபோல விரும்பிய பொருளின் அடைவாகிய நிமித்தத்தால் இச்சைக்கு அதன்வாயிலாக அந்தர்முகமாகிய (உள்ளோக்கிய) விருத்தியிற் பிரதிபிம்பித்த ஞானரூபத்ததின் அநுபவத்தைச் செய்து “யான் விஷயத்தில் ஆகந்தரூபவத்தைச் செய்திருக்கிறேன்” என்று அவ்வேகக்குப் பிராக்ரதியுண்டாகிறது.

அந்தப்பிராக்ரதியினால் அவன் மறுபடியும் அகிக் விஷயங்களை அடைதற்பொருட்டு முயற்சிக்கின்றான் விவேகிக்கு முற்கூறிய பிராக்ரதிலேயமாகலின் அவன் நிரூபாதிக (உபாதியின்றிய) ஆகந்தத்தை அடைதற்பொருட்டு வேதாந்தவிசார முதலியவற்றில் முயலுகின்றான்.

1. விஷயத்திலுண்டாகும் ஆகந்தத்தின் விளக்கம் எதுவோ அதுவும் சொரூபத்தின் ஆகந்தமாம். அவ்வாறாயினும், நாயப்பாததிரத்தில் வைக்கப்பட்ட பாலினைப் போல நிமித்தமாயிருத்தலால் அவ்விஷயந்தம் உபாதேயமன்று; ஆனால் அநேக விஷேபங்களுக்கு ஏதுவாயிருத்தலால் தள்ளத்தக்கதாம்.

2. விஷயத்தின் அபாவத்தோடு விசாரமுதலிய சாதனங்களால் விளங்கும் ஆகந்தம் எதுவோ அது போன்முதலிய பாததிரத்தான பாலினைப்போலச் சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டதாயிருத்தலின் கொள்ளத்தக்கதாம்.

† “விஷயமாகாவிருத்தியினால் விஷய உபகித சேதனவடிவ ஆகந்தத்தின் பான் (விளக்க) முண்டாகின்றது” எனலும் முதற்பக்ஷத்திலும் “வேறு அந்தர்முகவிருத்தியில் அக்ககாண உபகித சேதனமாகிய ஆகந்தத்தின் விளக்கமே யுண்டாகின்றது” எனலும் இரண்டாவதுபக்ஷம் உத்தமமாம். இரத்தப்பக்ஷமே முன் கூறிய தாங்கத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

அதனும் சாத்வீகமாயிருக்கிறது. அதனாலும் விருக்ஷவுபகிதசேதன ஸ்வ ரூபானந்தத்தின் விளக்கமுண்டாதல்வேண்டும். அப்படியே சர்வரூபானந்தி னாலும் ரூப உபகித சேதனரூப ஆநந்தத்தின் விளக்கமுண்டாதல்வேண்டும். ஆதலால் அநாத்மவஸ்துவின் ரூபரூப பரிமாசு விருத்தியினால் ரூப உபகித சேதனஸ்வரூபானந்தம் கிடைக்கப்படுகிறதில்லை.

இவ்விதத்தால் விஷயசம்பந்தத்தால் ஆத்மஸ்வரூபானந்தத்தின் விளக்க முண்டாகிறது. ஆத்மா ஆநந்தரூபமாகியுள்ள, விஷயசம்பந்தத்தால் ஆநந்தத்தின் விளக்கம்பொருத்தது. ஆகையால் ஆத்மா ஆநந்தரூபமாயிருக்கிறது.

332. ஆத்மாவின் சம்பந்தமுடைய வஸ்துக்களில் பிரியமுண்டாகி றது. அவற்றினும் சமீபத்திலிருப்பவற்றில் அதிகப் பிரியமுண்டாகிறது. இவ் விதமாய்ப் புறம்பேயுள்ள பதார்த்தங்களை யபேக்ஷித்து உள்ளேயுள்ள பதாரத் தங்களில் அதிகப் பிரிதியுண்டாகிறது.

1. பாம்பாயாக ஆத்மாவின் சம்பந்தியான புத்திரனுடைய மீத்திர விடத்தில் பிரிதியுண்டாகிறது.

2. புத்திரனுடைய மித்திரனை யபேக்ஷித்துப் புத்திரவிடத்தில் அதிகப் பிரிதியுண்டாகிறது.

3. புத்திரனினும் ஸ்தூல சூக்ஷ்மசரீரங்களில் அதிகப் பிரிதியிருக்கிறது.

4. அவற்றினும் ஸ்தூலத்தினும் சூக்ஷ்மத்தில் அதிகப்பிரிதியிருக்கிறது.

முன் முன் சொல்லப்பட்டவற்றினும் பின் பின் சொல்லப்பட்டவை ஆத்மாவுக்கு அதிக சமீபமானவை.

1. ஆத்மாவின் ஆபாஸம் ரூக்ஷமசரீரத்திலிருக்கிறது; வேறொன்றி லில்லை. ஆதலால் ஆபாஸன்வாயிலாக ஆத்மாவுக்குச் சூக்ஷ்மசரீரத்தோடு சம்பந்தமிருக்கிறது; பிற்தொன்றோடு இல்லை.

2. ஸ்தூலசரீரத்தோடு ரூக்ஷமசரீரத்துக்குச் சம்பந்தமிருக்கிறது. ஆத்ம லால் ரூக்ஷமசரீரவாயிலாக ஸ்தூலசரீரத்தோடு ஆத்மாவிற்குச் சம்பந்தமிருக் கிறது.

3. ஸ்தூலசரீரவாயிலாகப் புத்திரனோடு சம்பந்தமிருக்கிறது.

4. புத்திரன்வாயிலாக அவன்மீத்திரனோடு சம்பந்தமுண்டாகிறது.

இவ்விதத்தால் பின் பின் உள்ள ஆத்மாவைச் சமீபித்தவை எவையோ அவற்றில் அதிகப் பிரிதியுண்டாகிறது.

எந்தஆத்மசம்பந்தத்தினால் பதார்த்தங்களில் பிரிதியுண்டாகிறதோ அந்த ஆத்மாவிலேயே முக்கியமான பிரிதியிருக்கிறது; பதார்த்தங்களில்லை. எப்

நாங்கம்.] அக்கிருததேவனது நான் யார்? என்பதன் விடை. 329

படிப் புத்திரனுடைய மித்திரனிடத்தில் புத்திரசம்பந்தத்தால் பிரீதியுண்டாகிறதோ, அதனால் புத்திரனிடத்திலேயே பிரீதியிருக்கிறதோ, புத்திரனது மித்திரனிடத்தில் இல்லையோ, அப்படியே ஆத்மாவுக்கு அதிகச் சமீபத்திலுள்ளவைகளில் அதிகப் பிரீதியுண்டாகிறது. ஆதலால் ஆத்மாவினிடத்திலேயே எல்லோருக்கும் பிரீதியிருக்கிறது.

அந்தப் பிரீதி ஆந்தத்திலும் துக்கத்தின் அபாவத்திலும் உண்டாகிறது; வேறொன்றி லுண்டாகிறதில்லை. மற்றப் பதார்த்தங்களில் உண்டாகிற பிரீதி ஆந்தத்தின்பொருட்டும் துக்காபாவத்தின்பொருட்டோம். ஆதலால் ஆந்தம் துக்காபாவம் என்பவற்றினும வேறொன்றிற் பிரீதியுண்டாகிறதில்லை. ஆகையால் எல்லோருடைய பிரீதிக்கும் விஷயமாகப் ஆத்மா ஆந்தரூபமாம்.

துக்கத்தின் அபாவம் ஆதமவடிவமாம். கற்பிதத்தின் அபாவம் அதிஷ்டானரூபமாம். அது சர்ப்பத்தின் அபாவம் ஈஜஜ் ரூபமா யிருக்கிறதுபோலாம். ஆதலால் கற்பிதமான துக்கத்தின் அபாவமும் ஆதமரூபமே.

இவ்விதத்தால் ஆத்மா ஆந்தரூபமாம்.

363. நியாயமதத்தில் ஆத்மாவுக்கு ஆந்தகுணமிருக்கிறது. அது சரியன்று. ஏனெனின்,

ஆந்தகுணத்தை நித்தியமென்று அங்கீகரிக்கின், அது போக்குவாத் துடையதாகாது. அதனால் ஆத்மாவின் சொரூபமே ஆந்தமென்று சித்திக்கும். நியாயமதத்தில் நித்தியமான ஆந்தம் இல்லவேண்டியது.

அநித்தியமென்று கூறின, அநுகூலவிஷய இந்நிரியங்களின் சம்பந்தத்தினால் ஆனந்தமுண்டாவதாக அங்கீகரிக்க வேண்டும். அதனால் சுழுத்தியில் ஆந்தமுண்டாகலாகாது. ஏனெனின், சுழுத்தியில் விஷயத்துக்கும் இந்நிரியத்துக்கும் சம்பந்தமில்லை. ஆதலால் ஆந்தம் ஆத்மாவின் குணமன்று. ஆனால் ஆத்மா ஆந்தஸ்வரூபமாம்.

இவ்வாற்றால் ஆத்மா சத்து சித்து ஆந்தசொரூபமாம்.

364. சத்து சித்து ஆந்தம் ஒன்றிற்கொன்று பின்னமன்றெனல் (364-365).

அந்தச் சத்து சித்து ஆனந்தங்கள் பாஸ்பாம் வேறுகாது ஒன்றாகவே யிருக்கின்றன; ஆத்மாவின் குணங்களாயிருந்தால் பாஸ்பாம் வெவ்வேறுகாயிருக்கும்; ஆத்மஸ்வரூபமாகவே யிருந்தால் பின்னமன்று.

1. ஒரே ஆத்மா நிரூபத்தியில்லாததாயிருத்தலால் சந்தெனப்படுகின்றது.

2. ஜடத்துக்கு விலக்ஷணமான பிரகாசரூபமா யிருத்தலால் சந்தெனப்படுகின்றது.

3. துக்கத்துக்கு விலக்ஷணமான முக்கியப் பிரீதிக்கு விஷயமாயிருத்தலால் ஜநந்தமெனப்படுகிறது.

உஷ்ணப் பிரகாசரூபமாய் அக்கினி யிருப்பதுபோல ஆத்மா சச்சிதாநந்தரூபமாயிருக்கிறது.

சச்சிதானந்தஸ்வரூபமே சாஸ்திரத்திற் பிரஹ்மமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ஆத்மா பிரஹ்மஸ்வரூபமாம்.

பிரஹ்மமென்பது விநியோகத்திற்காகம்.

1. தேசத்தாலெதற்கு முடிவிலையோ அது விநியோகமெனப்படுகின்றது. ஆதலால் ஆத்மா பிரஹ்மத்துக்கு அனனிபமாஸு அது தேசத்தினால் அந்தமுடையதாம்.

2. எதற்குத் தேசத்தினால் முடிவுண்டோ அதற்குக் காலத்தினாலும் முடிவுண்டு என்பது சிம்மம் ஆதலால் அது அநித்தியமாகும். எதற்குக் காலத்தினால் முடிவுண்டோ அது அநித்தியமெனப்படும். ஆதலால் ஆத்மா பிரஹ்மத்துக்குப் பின்னமாயில்லை.

ஆத்மாவுக்குப் பின்னமாய்ப் பிரஹ்மமிருக்குமாயின், அது அநாத்மாவாகும். அநாதமகடாநிகள் ஜடமாயிருக்கின்றன. அகநால் ஆத்மாவுக்கு வேறான பிரஹ்மமும் ஜடமேயாகும். ஆதலால் பிரஹ்மம் ஆத்மாவுக்கு வேறன்று; பிரஹ்மஸ்வரூபமே ஆத்மாவாம்.

365.

1. ஒரே சேதனம் சர்வப்பிரபஞ்சத்துக்கும் மாயைக்கும் அநிஷ்டானமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அது பிரஹ்மமென்று சொல்லப்படுகிறது.

2. அவித்தைக்கும் வியஷ்டி தேகாதிகளுக்கும் அநிஷ்டானமாயிருத்தலால் ஜத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறது.

1. தத்பதத்தின் லக்ஷியம் பிரஹ்மமெனப்படும்.

2. துவடபதத்தின் லக்ஷியம் ஜத்மாவெனப்படும்.

1. ஈசுவரசாக்ஷி தீப்தநீதி லக்ஷியமாம்.

2. ஜீவசாக்ஷி தூஷிபதீதி லக்ஷியமாம்.

நாங்கம்.] அக்கிருததேவனது நான் யார்? என்பதன் விடை. 331

1. வியஷ்டி சங்காத உபகிதசேதனம் ஜீவசாக்ஷியாம்.

2. சமஷ்டி சங்காத உபகிதசேதனம் ஈசுவரசாக்ஷியாம்.

ஜீவனுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் ஏகத்துவம் பொருந்தாவிடினும், ஜீவசாக்ஷிக்கும் ஈசுவரசாக்ஷிக்கும் உபாதிபேதத்தால் பேதமிருக்கிறது; சொரூபமாக அவை ஒன்றே. மடத்திலிருக்கிற கடாகாசத்துக்கும் மடாகாசத்துக்கும் உபாதிபேதமின்றிச் சொரூபமாகப் பேதமில்லாததுபோல ஆத்மாவுக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் உபாதிபேதமின்றி வேறு பேதமில்லை. இரண்டும் ஒரே வஸ்துவாம்.

366. பிரஹ்மவடிவ ஆத்மா ஜன்மமில்லாததெனல் (366-368).

366. அநதப் பிரஹ்மரூப ஆத்மா ஜன்மமில்லாததாம்.

ஆத்மாவுக்கு ஜன்மம் அவகீகரிக்கும்படிதான் ஆத்மா அசீத்தியமாகும். அது பாலோகவாதிபாகிய ஆஸ்திகாநுகந்தமில்லை. ஏனெனின், ஆத்மாவுக்கு உபகிதராகுகின்றநூல முதல ஜன்மத்தில் பூவகாமயின்றியே ஈசுதுககுகின்றினை போகமும போகமின்றியே செப்தகாமததின் நாசமுமுண்டாகும். ஆதலால் ஆத்மாவைக் காததா போகதாவாக அவகீகரிக்கினும் ஜன்ம நாசவகுகுறதாகவே அவகிகரிக்கவேண்டும்.

அன்றியும் ஆத்மாவுக்கு ஜன்மத்தை யங்கிகரித்தால் காரணமின்றி எந்த வஸ்துவும் பிறக்கமாட்டாது; ஆதலால் ஏதேனும் ஒரு காரணத்தினால் ஆத்மாவுக்கு ஜன்மம் சொல்லவேண்டும். அது பொருந்தாது. ஏனெனின், எது ஆத்மாவுக்கு றேறுவாகுமோ அதனை ஆத்மாவுக்கு வேறுகவே சொல்லவேண்டும். அவவாதமாவுக்கு வேறுனவை யாவும் ஆத்மாவில் கற்பிதம். ஆதலால் அது ஆத்மாவுக்கு காரணமாகாது. ரஜஜுவிற கற்பிககப்பட்ட சர்ப்பம் ரஜஜுவுக்கு றேறுவாகாததுபோல ஆத்மாவில் கற்பிககப்பட்டவஸ்து ஆத்மாவுக்கு றேறுவாகாது.

367. ஒரு ரஜஜுவில் அநேக புருஷர்களுக்குத் தண்டம், சர்ப்பம், பூமி யின் பிளப்பு, ஜலநீரை எனப் பிராநதியுண்டாகிறது. அநதப் பிராநதியில் இரண்டமீசவகுகுண்டு.

1. ஒன்று சாமானியமான “இது” என்னும் அம்சம்.

2. மற்றொன்று சர்ப்பமுதலிய விசேஷ அம்சம்.

அநதசாமானிய “இது” என்னும் அம்சம் சர்ப்பாதி விசேஷ அம்சங்கள் முழுவதிலும் விபாபகமா யிருக்கிறது.

விவரமாகிய ஆதார பிறப்பில்லாததெனல். (சுவக

1. "இது சர்ப்பம்"
2. "இது தண்டம்"
3. "இது பூமியின் பிளப்பு"
4. "இது ஜலதானா" என்று

இவ்வாறு சர்ப்பாதி விசேஷ அம்சத்தில் இது எனும் அம்சம் முழுவதும் விபாகமா யிருக்கிறது. அந்த விபாக சாமானிய இது என்னும் அம்சம் ரஜ்ஜுவென்று அழைக்கப்படும். அந்தச் சாமானிய இதுவெனும் அம்சத்தின் ஞானத் தையே பிராந்திக்குக் காரணமான ரஜ்ஜுவின் காமானியஞான மென்பர்.

அந்தச் சாமானியமான இது என்னும் அம்சம் சத்தியம். ஏனெனினீ, ரஜ்ஜுவென்று அழைக்கபெறும் அந்த இதுவெனும் அம்சம் பிரதிபலிக்கிறது.

1. பிராந்திகாலத்தில் "இது சர்ப்பம்" மென்று சர்ப்பமுதலியவற்றோடு சேர்ந்து இது என்னும் அம்சம் பிரதிபலிக்கிறது.

2. அப்படியே பிராந்தி சிவருத்திக்குப் பின்னும் "இது ரஜ்ஜு" வென்று ரஜ்ஜுவோடு சேர்ந்து இது என்னும் அம்சம் பிரதிபலிக்கிறது.

இது என்னும் அம்சமும் மிகதையானால் சர்ப்பாதிக்கேப்பிபலப் பிராந்தி சிவருத்திக்குப் பின் அதுவும் அப்பிரதிபலிக்கலாகாது. அகால சர்ப்பாதிபிராந்தியில் விபாகமாயிருக்கிற "இது" என்ற அம்சம் சத்தியமாய் அறிவுடனான ரஜ்ஜுவாக மா யிருக்கிறது. பரம்பா விபாகசாரியாயுள்ள (ஒன்றற்கொன்று பிறழ்தலுடைய) சர்ப்பாதிக்கள் கற்பிதமாம்.

368. அப்படியே எல்லாப் பதார்த்தங்களிலும் ஐந்து அம்சங்களுள்:-

1. நாமம், 2. ரூபம், 3. அந்தி, 4. பாதி, 5. பிரியம் என்பனவாம்.

1. கடம் என்னும் அக்ஷரசமுதாயம் நாம மெனப்படும்.

2. உருட்சி அதன் ரூபம்.

3. "கடம் இருக்கிற" தென்பது ஜல்தி.

4. "கடம் விளங்குகிற" தென்பது பாதி.

5. "கடம் பிரியமாயிருக்கிற" தென்பது பிரியம் (ஆரத்தம்). சர்ப்ப முதலியனவும் பெண்சர்ப்ப முதலியவற்றிற்குப் பிரியமா யிருக்கின்றன.

இவ்விதமாகச் சகல பதார்த்தங்களிலும் ஐந்து அம்சங்களுண்டு.

1-3. அவற்றில் அஸ்தி பாதி பிரிபவடிவ மூன்று அம்சங்கள் சகல பதார்த்தங்களிலும் விபாகமா யிருக்கின்றன.

நாய்கள்.] அக்கிருததேவனது நான் யார்? என்பதன் விடை.

4-5. நாமரூபங்கள் வியபிசாரியாம். எந்த வஸ்து திரிடத்திலிருந்து திரிடத்தி லிருப்பதில்லையோ அது வியபிசாரி எனப்படும்.

1-2. கடம் என்னும் நாமமும் உருட்சியானரூபமும் படத்திலிக்கும். படமென்னும் நாமமும் அதன் ரூபமும் கடத்தில் இல்லை. இவ்விதத்தால் சகல பதார்த்தங்களிலும் நாமரூபாம்சங்கள் வியபிசாரியாம்.

3-5. அஸ்தி பாதி பிரியமென்னும் மூன்று அம்சங்களும் எங்கும் அனுகதமா (கலந்தவைகளா) யிருக்கின்றன. சர்ப்ப தண்டா திகளில் அனுகதமான இது என்னும் அம்சம் சத்தியமாயும் அதிஷ்டானமாயு மிருப்பதுபோ லுச் சகல பதார்த்தங்களிலும் அனுகதமான அஸ்திபாதிபிரியரூபம் சத்தியமா யும் அதிஷ்டானவடிவமாயும் இருக்கின்றது.

1-2. சர்ப்ப தண்டா திகளைப்போல் வியபிசாரியாயுள்ள நாமரூபங்கள் கற்பிதமா யிருக்கின்றன.

3-5. அஸ்தி பாதி பிரியம் சசசிதானந்தரூபமா யிருக்கின்றது. ஆத லால் ஆத்மஸ்வரூபமாம்.

இவ்விதத்தால் சசசிதாத்வடிவ ஆத்மாவில் நாமரூபப் பிரபஞ்ச முழு வதும் கற்பிதமாயிருக்கிறது அக்கற்பித பதார்த்தங்கள் எனவையும் ஆத்மா வின் ஜன்மததுக்கு ஹேதுவாகா. ஆதலால் ஆத்மா ஜன்மமில்லாததாம்.

எந்த வஸ்துவுக்கு ஜன்மமிருக்கிறதோ அதற்கே சத்தை (இருப்பு), விருத்தி (வளர்ச்சி), பரிணாமம் (திரிபு), அபகஷபம் (குறைவு), விராசம் (அழிவு) என்னும் ஐந்துவித வேறுவிகாரங்க ளுண்டாகின்றன. ஆத்மாவுக்கு ஜன்ம மில்லாமையினால் பிந்திய ஐந்து விகாரங்களும் இல்லை.

இவ்விதத்தால் ஆத்மா ஜன்மாதி ஆறுவிகாரங்களில்லாததாயிருக்கின்றது.

369. ஆத்மா அசங்கம் எனல்.

ஆத்மா அசங்கமா யிருக்கிறது.

சங்க மென்பது சம்பந்தத்திற்காம். அதன் சம்பந்தம் ஸஜாதீய விஜா தீய ஸ்வகத பதார்த்தங்களோ டுண்டாகிறது.

1. கடத்துக்குக் கடத்தோடுள்ள சம்பந்தம் ஸஜாதீயத்தோடுள்ள சங் பந்தமாம்.

* “கடம் உண்டாகிறது” என்னும் வியவகாரத்தின் ஏது ஜகம். “கடம் இருக் கிறது” என்னும் வியவகாரத்தின் ஏது இருப்புவிடிவ விகாரமாம். இதனையே பிரகடத் தன்மையென்றும் கூறுவர். சத்தை யென்றும் கூறுவர்.

2. கடத்துக்குப் படத்தோடுள்ள சம்பந்தம் விஜாதீயத்தோடுள்ள சம்பந்தமாம். ஸ்வகதமென்பது அவயவத்திற்காம். ஆதலால் படத்துக்கு நூலோடுள்ள சம்பந்தம் ஸ்வகதத்தோடுள்ள சம்பந்தமாம்.

1. ஆத்மா இரண்டு அல்லது அநேகமா யிருக்குமாயின், ஸஜாதீயத்தோடு ஆத்மாவுக்குச் சம்பந்தமுண்டாகும் அந்த ஆத்மா ஏகமாயிருத்தலால் ஸஜாதீய ஆத்மாவோடு ஆத்மாவுக்குச் சம்பந்தமில்லை.

2. ஆத்மாவுக்கு விஜாதீயம் அநாதமா. இது கானல்ஜலம்போல ஆத்மாவில் கற்பிதமா யிருக்கிறது. அக் கற்பிதத்தோடு ஆத்மாவுக்குச் சம்பந்தம் பொருத்தது. கானல்ஜலத்தோடு பூமிக்குச் சம்பந்த முண்டாகுதில்லை. அப்படிச் சம்பந்தமுண்டானால் ஊஷாபூமி அந்த ஜலத்தினால் நனையவேண்டும். கானல்ஜலத்தோடு ஊஷாபூமிக்குச் சம்பந்த மில்லாததுபோல் ஆத்மாவில் கற்பிதமான விஜாதீய அநாதமாவோடு ஆத்மாவுக்குச் சம்பந்தமில்லை.

3. ஆத்மாவின் அவயவ மிருக்குமாயின் ஆத்மாவிற்கு ஸ்வகதத்தோடு சம்பந்தமுண்டாம். ஆத்மா நித்தியமா யிருத்தலால் நிவபவமாம். அதற்கு ஸ்வகதத்தோடு சம்பந்தம் பொருத்தது இவ்வாறான ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகத சம்பந்தம் ஆத்மாவிலில்லை. ஆதலால் ஆத்மா அசங்கமாம்.

இவ்விதத்தால் சிஷ்யனே! சச்சிதானந்தப் பிஷ்மநுபமாயும் ஜன்மநிவிகாராதமாயும் அசங்கமாய் மிருக்கிறது ஆத்மா. “அதுவே நீ.” இது 339-வது பிரச்சந்ததில் கேட்ட கேள்விக்கு ஆசிரியாற் சொல்லப்பட்ட உத்தரமாம்.

2. “சம்சாரத்திற்குக் கீர்த்தா யாவன்?” என்பதன்

உத்தரம் (370-374).

370. ஜகத்திற்குக் கீர்த்தா நசுவரனெனல்.

“ஜகத்திற்குக் கீர்த்தா யாவன்?” என்னும் இரண்டாவது பிரச்சந்ததின் உத்தரத்தைக் கூறுவாம்:—

வியாபகமான சேதனத்தை யாசிரியத்திருப்பதும் அதனை விஷயஞ் செய்வதுமாகிய மாயையினின்றும் அதாவது சதசததுக்கு விலக்கணமான அற்புதசக்திருப்பமான அஞ்ஞானத்தினின்றும் ஜகத்தினுற்பத்தி நாசங்களுண்டாகின்றன.

உற்பத்தி நாசங்களைச் சொல்லுவதனால் ஜகத்தின்ஸ்திதியும் பொருளாற் கொள்ளப்படுகின்றது. இதனால் இந்த அந்ததம் சித்தித்தது:—

1. மாயையோடு கூடின சேதனம் நசுவரனெனப்படுகிறது.

2. அந்த ஈசுவரன் ஜகத்தினுற்பத்தி ஸ்திதி நாசங்களுக்கு ஹேதுவா யிருக்கிறார்.

இப்படிச் சொல்லுவதனால்,

1. ஜகத்திற்கு ஓர் கர்த்தா உண்டா? அல்லது ஜகத்து தானாகவே யுண்டாயிற்று? என்னும் கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொல்லப்பட்டது.

2. “ஜகத்துக்குக் கர்த்தா யாதேனுமோர் ஜீவனா? அல்லது ஈசுவரனா? என்பதற்கும் உத்தரஞ் சொல்லப்பட்டது.

371. 1. சர்வஞ்ஞனும், 2. சர்வசக்திமானும்

சுதந்திரனுமாவன் (371—372).

ஜகத்திற்குக் கர்த்தா ஈசுவரன். ஜகத்துத் தானாகவே யுண்டாகவில்லை. கர்த்தாவின்றி ஜகதனுண்டாயிருக்குமாயின் குபவனின்றிக் கடமுண்டாதல் வேண்டும். ஆதலால் ஜகத்துக்கு ஓர் கர்த்தா உளன்.

1. அந்த கர்த்தா சர்வஞ்ஞன் ஏனெனின், எவன் காரியத்துக்குக் கர்த்தா வாகிறானோ அவன் அக்காரியத்தையும் அதன் உபாதானத்தையும் அறிந்து செய்கிறான். ஆதலால் ஜகத்தின் கர்த்தாவும், ஜகத்தையும் அதனுபாதானத் தையும் அறிந்து ஜகத்தை யுணர்பண்ணுகிறான்.

இவ்விதத்தால் ஜகத்தின் கர்த்தா ஜகத்தையும் ஜகத்தின் உபாதானத் தையும் அறிக்கிறான். அதனால் சர்வஞ்ஞன்

2. அவன் சர்வவல்லமையுள்ளவன் ஏனெனின், அற்பசக்தியுள்ள ஜீவாகளால் இந்த ஜகத்தின் சிருஷ்டி மனதினாலும் நினைக்கத்தகாது. ஆதலால் அற்புதஜகத்தின் கர்த்தா அற்புதசக்திமானாயிருக்கிறான்.

இவ்விதத்தால் ஜகத்தின் கர்த்தா சர்வவல்லமையுள்ளவன்.

3. அவன் சுதந்திரன். ஏனெனின் ஸ்வல்பசக்தியுள்ளவன் பராதீன னாவன்; ஸர்வசக்தியுள்ளவன் பராதீனனாகான். ஆதலால் அவன் சுதந்திரன்.

இவ்விதத்தால் ஜகத்தின் கர்த்தா சர்வஞ்ஞனாயும் சர்வசக்தனாயும் சுதந்திரனாயு மிருக்கிறான். அவனையே ஈசுவரனென்பா.

* (1) அசுதகாரணவாதிகள் ஜகத்துக்குக் காரணமில்லை யென்றும், (2) சிலர் ஜகத்துக்குக் காரணம் அபாவமென்றும், (3) சிலர் சூனியமென்றும், (4) வையாபிகர் கள் பரமானுவென்றும், (5) சிலர் காலமென்றும், (6) சர்வாகாசன் ஸ்வபாவமென் னும், (7) மீமாம்ஸாக்கள் அநிருஷ்டமென்றும், (8) பிரத்தியக்ஷாதிகள் யதிருச்சை யென்றும், (9) பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணவாதிகள் பிருதிவிமுதலிய பஞ்சபூதங்களென்றும், (10) சாங்கியமதஸ்தர்கள் பிரகிருதியென்றும், (11) யோகிகள் ஹிண்யகர்ப்பாதிரூப

336 ஈசுவரன் சர்வஞ்ஞன் சர்வசக்திமான் சுவதந்திரன். (குறவன)

372. அற்பஞ்ஞனம் (அற்ப அறிவுடையவனும்) அற்பசக்தியுள்ளவனும் பாதினனு (தன்வசமில்லாதவனு) மாபுள்ளவன் ஜீவனெனப்படுகிறான்.

அற்பஞ்ஞத்தன்மை முதலியன ஜீவனிடத்திலும் பாமார்த்தமாயில்லை. என்றாலும் அவித்தையா லுண்டாகும் மித்தையான அபஞ்சத்தன்மை முதலியன ஜீவனிடத்தில் தோன்றுகின்றன; அதனால் ஜீவனிடத்திற் சொல்லப்படுகின்றன.

அவித்தையா லுண்டாகும் அற்பஞ்ஞத்தன்மை முதலியவற்றின் பிராந்தியே ஜீவத்தன்மைபாம்.

அந்த அற்பஞ்சத்தன்மைமுதலிய பிராந்தி ஈசுவரனிடத்தில் இல்லை. ஆனால் மாயையாலுண்டாகும் சர்வஞ்ஞத்தன்மை முதலியன ஈசுவரனிடத்தில் இருக்கின்றன. இது பின் விஸ்தாரமாய்ப் பிரதிபாதிக்கப்படும்.

இவ்விதத்தால் ஐந்தின் நாகத்தா ஜீவனல்லன்; ஈசுவரனே.

அசங்கபுருஷனென்றும், (12) சிலா காலாதிகடையோகமென்றும், (13) சிலர் பரிணாம புருஷஜீவனென்றும், (14) சிலா பிரஹ்மமென்றும் இவ்விதமாக ஐகத்துக்குக் காரணத்தைப் பலர் பலவிதமாகச் சொல்லுகின்றனர். இவையகா ஒவ்வொன்றிலும் தோஷமுண்டு. எப்படிபெனின், (1) ஜாததிகுக் காரணமில்லாவிட்டால் கடமும் காரணமில்லாமல் உண்டாகக்கூடும் ஆகையால் அகாரணத்தில் பிரததியுஷ்விதோதரூப தோஷமிருக்கிறது. (2) அபாயம் காரணமானால் அபாவத்திலிருந்து பாவம் உண்டாகுதல் பிரததியுஷ்விதோதரூபத்தோஷம். (3) குணியம் காரணமானால் விதையின்றித் தானியமுண்டாகக்கூடும் ஆகையால் இதில் உரம்பவரூபதோஷமாம். (4) நிரவயவமாயும் ஜடமாயிருக்கிற பரமானுவதின் சமயோகம் அசம்பாவிதமாம். (5) காலம் எப்போதுமிருந்தும் சகலகாரியங்களும் எப்போது முண்டாகாதபடியால் அகாரணரூப தோஷம் சம்பவிக்கிறது. (6) மலடியிடத்தில் வீரியம் சேர்ந்தால் கர்ப்பத்தை உண்டாக்கும் அதன் ஸ்வபாவம் காணப்படாததினால் ஸ்வபாவம் காரணமன்று. (7) அதிருஷ்டம் காரணமானால் இன்னகாரணத்தால் இன்ன காரியத்தான் ஆகும் என்னும் நிச்சயமில்லாமற்போம். (8) யதிருச்சை காரணமானால், பிருதிவியாதி பூதங்களின் நிச்சகத்து உற்பத்தியாவது அசம்பாவிதம். (9) ஜடப்பிருதிவியாதி பூதங்களே காரணத்தை அபேக்ஷிப்பதால் ஸ்வயம் காரணங்களாகா. (10) ஜடமான பிரகிருதி ஸ்வயம் பிரகிருத்திக்கமாட்டாது. (11) புருஷன் அசங்கஞ்ஞன் எப்படிச் காரணமாவான். (12) காலாதிகளோ ஜடமானதால் அவைகள் காரணமாகா. (13) ஜீவன் காரணமானான் என்பது மூலத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (14) நிர்விகாரமான பிரஹ்மம் காரணமாகமாட்டாது. இவ்விதமாக மேற்ண்ட 14 மதங்களிலும் தோஷமிருக்கிறது. மாயாவிஷ்ட பிரஹ்மம் காரணமென்று சொல்லுவதில் யாதொரு தோஷமுமில்லை.

373. ஈசுவரன் வியாபகனும் நித்தியனுமாவனெனல்.

அந்த ஈசுவரன் ஓரிடத்திலில்லாமல் எங்கும் வியாபகமாயிருக்கிறான். ஓரிடத்திலிருப்பதாகக் கொள்ளின், எந்த வஸ்துவிற்குத் தேசத்தால் அந்தமுண்டோ அதற்குக் காலத்தாலும் அந்தமுண்டு. ஆதலால் அது அநித்தியமாகும்.

எது அநித்தியமாகுமோ அது கர்த்தாவின் பெறப்படுவதால், ... னால் ஈசுவரனுக்கும் கர்த்தாவை யங்கீகரிக்க நேரும்.

அந்த ஈசுவரனுக்குக் கர்த்தாவுண்டெனல் பொருந்தாது. ஏனெனின்,

1. தான் தனக்கே கர்த்தாவாதல் பொருந்தாது. தனக்குக் கர்த்தா தானேயென்று கொள்ளின், ஜம்மாசீயதோஷ முண்டாகும்.

தானே கிரியைக்குக் கர்த்தாவு (ஆசிரியமு)ம் தானே கிரியைக்குக் கர்மமு (கிரியைக்கு விஷயமான காரியமு) மாயின் அப்போது ஜம்மாசீயமாகும். குயவன் கிரியைக்குக் கர்த்தா. கடம் காமம். அதுபோல் கிரியைக்குக் கர்த்தாவும் காமமும் வெவவேறு யிருக்கின்றன; ஒன்றாதல் பொருந்தாது. ஆதலால் ஜம்மாசீயதோஷ மிருக்கிறது.

காரியத்துக்குப் பெயர் கீழம்.

காரியத்தின் விரோதிக்குப் பெயர் தோஷம்.

ஆத்மாசிரியம் காரியத்துக்கு விரோதியாகையால் தோஷமாம்.

2. ஆதலால் ஈசுவரனுக்குக் கர்த்தாவாக வேறொன்றை யங்கீகரிக்கும்படி நேரும். அந்த வேறு காததாவும் முதற காத்தாவைப்போல கர்த்தாவின் லுண்டாகத்தக்கதெனல் உண்டாகும். அந்தக் காததாவையும் முதற் கர்த்தாவிற்குப்போல் இரண்டாம் கர்த்தாவுக்குப் பின்னமாகச் சொல்லலாகும். அந்த முதற் கர்த்தாவான ஈசுவரனை இரண்டாவது கர்த்தாவின் கர்த்தாவாகக்கொள்ளின் அந்நியோந்நியோசீயதோஷ முண்டாகும்.

3. ஆதலால் வேறு முன்றாவது கர்த்தாவை யங்கீகரிக்க நேரும். அம் முன்றாவதற்குக் கர்த்தா இரண்டாவது கர்த்தாவெனக் கொள்ளின் அந்நியோந்நியோசீய தோஷமுண்டாகும். முதலெனக் கொள்ளின் கங்கீகரிக்காதோஷ முண்டாகும்.

சக்கரத்தின் சுழற்சிபோல்,

- (1) முதற்கர்த்தா இரண்டாவதற் றேன்றத்தக்கதும்,
- (2) இரண்டாங்கர்த்தா முன்றாவதற் றேன்றத்தக்கதும்,
- (3) முன்றாங்கர்த்தா முதலாவதற் றேன்றத்தக்கதும்,

(4) அம்முதற்கத்தா மறுபடி இரண்டாவதாற் றேன்றத்தக்கதுமாம்.

இவ்வாறு காரிய காரணத்தன்மைகளின் சுழற்சியுண்டாகும். சக்கிரிகா ஸ்தானத்தில் எதுவும் சித்திக்கிறதில்லை. எல்லாம் பரஸ்பரபேகைகூடியுள்ளவை களா யிருக்கின்றன.

4. அநநியோர்சியாசியத்தில் இரண்டற்குப் பரஸ்பரபேகைகூயுண்டு. ஒன்று சித்திக்காமல் மற்றொன்று சித்திக்கிறதில்லை. ஆதலால்,

(1) எப்படிச் சூயவனுக்குக் கர்த்தா தானாகாது அவனது பிதாவா வனோ, அதுபோல முதல் சசுவாகர்த்தாவுக்கு வேறு கர்த்தா இருக்கவேண்டும்

(2) சூயவனுடைய பிதா தன் புத்திரனிடத்தினின்றும் பிறக்கிற தில்லை. ஆனால் வேறு பிதாவினின்றும் பிறக்கிறான். அதுபோல் இரண்டாவது கர்த்தா முதற்காததாவினின்றும் உண்டாகா மல் வேறொரு காததாவின்றே உண்டாவதாகச் சொல்ல வேண்டும்.

(3) சூயவனுடைய பாட்டன் சூயவனிடத்தினின்றும் அவன் பிதா வினிடத்தினின்றும் பிறக்காமல் நான்காவது சூயவனது பிர பிதாமகனிடத்தினின்றும் பிறக்கிறான். அதுபோல் மூன்றா வது கர்த்தாவும் முகலாவது இரண்டாவது கர்த்தாக்களி னின்றும் முண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் நான்காவதான வேறொரு கர்த்தாவை யங்கீகரிக்கவேண்டும்.

(4) அந்த நான்காவதற்கு ஐந்தாவதான வேறோர் கர்த்தா அங்கீ கரித்தலாகும்.

இதனால் அநவஸ்தானோஷ முண்டாகும்.

அநவஸ்தையென்பது தானா (தொடர்ச்சி).

கர்த்தாவின் தானையை அங்கீகரித்தால் எந்தக் கர்த்தா ஜகத்தை யுண்டு பண்ணினாரென்னும் சிச்சயமுண்டாகாது.

5. எவனோனு மொருவரை ஜகத்திற்குக் கர்த்தாவாகக் கொள்ளுதலில் ஒரு யுகதியுமில்லை. அந்த யுகத்திபின் அபாவத்திற்கே விநிஃமனவிரகமென்று பெயர்.

6. சிலர் தானாக்கு ஒரிடத்தில் ஆறுதலை அங்கீகரிக்கின், எந்தக்கர்த்தா யில் தானாக்கு முடிவுண்டாகிறபிதா அந்தக் கர்த்தாவையே ஜகத்கர்த்தாவாகக்

நாட்கள்.] அக்கிருத்தேவனது நான் யார்? என்பதன் விடை 359

கொள்ளுதல் தகுதியாம். அதற்கு முற்பட்டவை யாவும் பயனில்லாதனவாகும். இதனையே பிராக்லோபம் என்பர்.

பின்னுள்ளவற்றின் அபாவத்திற்கும் பிராக்லோபமென்று பெயர்.

இவ்விதத்தால் ஈசுவானுக்குத் தேசத்தால் முடிவுண்டென அங்கேரிகின் உற்பத்தியை அங்கேரிக் கவரும். உற்பத்தியை அங்கேரிகின் ஆத்மாவிரயாதி ஆறு தோஷங்க ளுண்டாகின்றன. ஆகலால் ஈசுவானுக்குத் தேசத்தால் அந்தம் இல்லை. ஆனால் ஈசுவரன் வியாபகன்; இதனாலேயே நித்தியன்.

374. ஈசுவானுக்கும் ஜீவனுக்கும் சொரூபமாகப் பேதமில்லையெனல்.

அந்த வியாபக ஈசுவானுக்கும் ஜீவனுக்கும் சொரூபமாகப் பேதமில்லை; உடம்பால் பேதமுண்டு. ஏனெனின,

1. அவசரசேவாதததில்,

(1) மாயாவிசிஷ்ட சேதனம் ஈசுவானெனப்படும்.

(2) அவிததியாவிசிஷ்ட சேதனம் ஜீவனெனப்படும்.

2. ஆபாஸவாதததில்,

(1) மாயை ஆபாஸன் எனப்பவற்றோடு கூடிய சேதனம் ஈசுவானெனப்படும்.

(2) அவித்தை ஆபாஸன் என்பவற்றோடு கூடிய சேதனம் ஜீவனெனப்படும்.

1. ஆபாஸவாதததில் ஆபாஸசகித அவித்தைக்கும் ஆபாஸசகித மாயைக்கும் பேதமுண்டு; சேதனங்களுக்குப் பேதமில்லை.

2 அபாபடியே அவசரசேவாதததிலும் அவிதனுக்கும் மாயைக்கும் பேதமுண்டு. சொரூபமாகச் சேதனத்துக்குப் பேதமில்லை.

3. (1) அஞ்ஞானத்திலுள்ள சேதனப்பிரதிபிம்பம் ஜீவனும்.

(2) பிம்பம் ஈசுவானும்.

இத்குப் பகூததிலும் சேதனத்துக்குச் சொரூபமாகப் பேதமில்லை. ஆனால் ஓரே சேதனத்தில் ஜீவததனமையும் ஈசுவாததன்மையும் கற்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இது * மேற்சொல்லப்பட்டது.

இவ்விதத்தால் ஐகத்தின் கர்த்தா சர்வஞ்ஞனையும் சர்வசத்தனையும் சுதந்திரானுபிரிந்துக்கிற ஈசுவானே.

* இவ்வார்த்தை மேல 433-வது முகல 443-வது பரியாதமான இலக்கங்களிற் சொல்லப்படும். இது முன்னாவது பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதமாக.

பொருளாகவான் விபாபகன். அவனுக்கும் ஜீவனுக்கும் விசேஷணமாத்திரம் உத்தரத்தாகும். ஸ்வரூபமாகப் பேதமில்லை. இவ்வாறு இரண்டாவது கேள்வியின் உத்தரஞ் சொல்லப்பட்டது.

(3 “மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் யாது?” என்பதன் உத்தரம் 375-406.)

375. மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் ஞானம் எனல்.

“மோக்ஷத்துக்குச் சாதனம் ஞானமா? அல்லது கர்மமா? அல்லது உபாஸனையா? அல்லது இரண்மோ?” எனனும் கேள்விக்கு உத்தரஞ் சொல்லுகிறோம்:—

முக்திக்குக் காரணம் கர்மமும்ன்று; நியானமு (உபாஸனையு) மன்று; ஆனால் ஞானமே காரணமாம். ஏனெனின், ஆத்மாவின்னிடத்தில் பந்தம் சத்தியமாயிருந்தால் அதன் நிரிந்திருப்ப மோக்ஷம் ஞானத்தினால் லாண்டாகாது; கர்மம் அல்லது உபாஸனையா லாண்டாகும். அநுப பந்தம் ஆத்மாவின்னிடத்தில் சத்தியமாயில்லை; ஆனால் ரஜ்ஜுசர்ப்பமபோல் மித்தைபா யிருக்கிறது. அந்த மித்தை அதிஷ்டான ஞானத்தினற்றான் நிரிந்திருப்பதால் கூடும்; கர்மம் அல்லது உபாஸனையால் நிரிந்திருப்பதாகாது. ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம் எந்தக் கிரியை உண்டும் நிரிந்திருக்கி யாகாமல் கேவலம் ரஜ்ஜுஞானத்தினால் நிரிந்திருப்பாகி லுண்டபோல் ஆத்மாவின் அஞ்ஞானத்தினால் தோற்றம் பந்தத்தின் பிரதிதியும் அஞ்ஞானமும் ஆத்மாவின் ஞானத்தினற்றான் நிரிந்திருப்பாகும்.

376. கர்மமும் உபாஸனையும் மோக்ஷசாதனங்கள் அன்றெனல் (376-379)

1. கர்மத்தின் பலன் மோக்ஷமானால் மோக்ஷம் அநித்தியமாகும். ஏனெனின், நிருஷியாதி கர்மங்களின் பலன் அன்னாதிக்கள்; அவை அநித்தியம்; யஞ்ஞாதி காமங்களின் பலனாகிய சுவாக்காதிகளும் அநித்தியம் என்பது நியமம். மோக்ஷமும் காமபலனைக் கொள்ளின் அது அநித்தியமாகும். ஆதலால் * கர்மத்தின் பலன் மோக்ஷமன்று.

“எப்படி இக்கர்மத்தா லாக்கப்பட்ட உலகம் நன்கிறதோ அப்படியே அப்புகு ன்னாத்தா லாக்கப்பட்ட உலகமும் நன்கிறது. இவ்வாறு கர்மத்தா லாக்கப்பட்ட உல கக்கலா அநித்தியமென்றறிந்து அவற்றினின்றும் பிரஹ்மணன் (பிரஹ்மமாதற்கு இச்சையுடைய முழுக்ஷ) வைராகியத்தை யடையக்கடவன். செய்யப்பட்டதாகிய கர்மத்தால் செய்யப்படாததாகிய மோக்ஷமுண்டாகிறதில்லை.” என்னும் கருதியினாலும் “பாவனை (உபாஸனை)யால் பெறப்படும் பயனும் கர்மத்தின் பயனும் ஸ்திரம் (நில யடையன்) என்று மறிக்கத்தக்கனவன்று. திராவிடதேசவாசி ஜனங்களில் சேர்க்கை மையப்போல்” என்னும் சரேசுவரராமராயாது வாக்யரூப ஸ்மிருதியினாலும் கர்மத்தின் அல்லது உபாஸனையின் பலம் மோக்ஷமன்று என்னும் அர்த்தம் நிச்சயமாம்.

நா.சி.கி.1] அக்கிருததேவ-மோக்ஷகார-யாதிரி என்ப-லிடை. 34]

2. உபாஸனையின் பலனென அங்கேகரிக்கினும் மோக்ஷம் அபித்தியமாகும். ஏனெனில் உபாஸனையும் மானதகர்மமே. கர்மபலன் அபித்தியமாயிருத்தலால் உபாஸனாருப கர்மபலனும் மோக்ஷமன்று.

377. கர்மத்தைச் செய்கிறவனுக்குக் கர்மத்தினால் கீர்த்துவித-உபயோகங்கள் உண்டாகின்றன—

1. பதார்த்தத்தினுற்பத்தி, 2. பதார்த்தத்தின் நாசம், 3. பதார்த்தத்தின் பிராப்தி, 4. பதார்த்தத்தின் விகாரம், 5. சமஸ்காரம் என்பனவாம்.

அன்னியருபத்தை யடைதலே விகாரமாம்.

சமஸ்காரம் மலத்தின் நிவிருத்தி குணத்தின் உற்பத்தி என்று இருவகைத்தாம்.

இவ்வைந்துவித உபயோகங்களும் கர்மத்தினால் உண்டாகின்றன. அவை எவையும் முழுக்ஷுவுக்குப் பொருந்தா. ஆதலால் முழுக்ஷு ஞானத்துக்குச் சாதனமான சிவானுகளிற்றான் பிரவர்த்திக்கிறான்; கர்மத்தில் பிரவர்த்திக்கிறதில்லை.

1. குலாலனுடைய கர்மத்தினால் குலாலனுக்குக் கடத்தின் உற்பத்தியாகிய உபயோகமுண்டாகிறது. அதுபோல முழுக்ஷுவுக்குக் கர்மத்தினால் மோக்ஷத்தின் உற்பத்தியாகிய உபயோகமில்லை. ஏனெனின், அனர்த்தத்தின் நிவிருத்தியும் பரமாநந்தத்தின் பிராப்தியும் மோக்ஷமாம்.

(1) அந்த அனர்த்தத்தின் நிவிருத்தி ஆகாவினிடத்தில் * நித்தியசித்தமா யிருக்கிறது. அது ஜஜ்-வினிடத்தில் சர்ப்ப நிவிருத்தி நித்தியசித்தமா யிருப்பதுபோலாம்.

(2) ஆகமா பரமாநந்தஸ்வரூபியா யிருத்தலால் பரமாநந்தப்பிராப்தியும் † நித்தியசித்தமாம்.

இவ்விதத்தால் ஸ்வபாலசித்த (இப்பலாய்ப் பெறப்பட்ட) மோக்ஷம் கர்மத்தாலுண்டாதல் பொருந்தாது.

* ஜஜ்-வினிடத்தில் வியாவகாநிகசததையுடைய சர்ப்பத்தின் அபாவமாகிய சர்ப்பத்தின் நிவிருத்தி நித்தியசித்தமா யிருப்பதுபோல ஆகமாவில் பரமாநந்தசத்தையுடைய காரியத்தோடுகூடிய அஞ்ஞானமாகிய அனர்த்தத்தின் அத்தியந்தாபாவமடைந்த நிவிருத்தி நித்தியசித்தமாம்.

† மறந்துபோன கழுத்திலணிந்துள்ள நகையின் அடைவு அல்லது வீட்டில் புதைக்கப்பட்டிருக்கிற நிலையின் (தனத்தின்) அடைவு நித்தியசித்தமா யிருப்பதுபோல நிஜநிஜ பரமாநந்தத்தின் அடைவும் எல்லோருக்கும் நித்தியசித்தமாம்.

எந்தவஸ்து முன்னிருக்கவில்லையோ அது கர்மத்தா லுண்டாகும். முன்னரே உள்ள வஸ்துவிற்கு உற்பத்தி யுண்டாகாது.

378. வேதாந்த சிவனமும் மோக்ஷத்தின் உற்பத்தியின்பொருட்டுச் சொல்லப்படவில்லை. ஆனால் “ஆத்மா நித்தியமுத்தன்; கர்த்தவ்வியம் (செய்ய வேண்டியது) சிறிதுமாதிரிமுயில்லை” என்பதை உயரிவதற்காம் சிவனாம். இதை யரிவதனால், செய்யவேண்டும் என்னும் கர்த்தவ்வியப் பிராந்தி நிவிருத்தியாய்விடுகிறது.

வேதாந்த சிவனத்துக்குப் பின்னும கர்த்தவ்வியம் எவனுக்குத் தோற்றுகிறதோ அவன் தத்துவா அறிந்தவனல்லன் இக்காரணத்தினால் நித்தியநிவிருத்தியான அநாதகத்தின் நிவிருத்தியும் நித்தியப்பிராப்தமான ஆகந்தத்தின் பிராபதியும் வேதாந்த சிவனாததின் பயனென்று தேவகுருவால் (மண்டலமிசரசென்னும் ஐயைப்பெயாபூண்ட ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகள சிஷ்யாகிய சுரேஸ்வராசாரியர்) வைஷ்ணவமயிதறி நூலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆதலால் மோக்ஷத்தின் உற்பத்தி நப கர்மத்தினுபயோகம் முமுக்ஷாவுக்காகாது.

379. 2 எப்படித் தடியாலடிததலவடிவ செய்கைக்குக் கடநாசருப உபயோக முண்டாகிறதோ உப்படியே முமுக்ஷாவுக்குக் காமததினால் எந்தப் பதார்த்தத்தின் நாசருப உபயோகமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், அன்னிய பதார்த்தங்களின் நாசம் முமுக்ஷாவால் இச்சிக்கப்பட்டாடாது. பந்தநாசமே கர்மத்தினுபயோகமாகச் சொல்லவேண்டும் அந்தப்பந்தம் ஆதமாவில் இல்லை; மித்தையாகத் தோற்றுகிறது. அந்த மித்தியாப்பிராந்தி காமததினால் நாசமாகாது. ஆதமாவின் யதார்த்தஞானததினால் மித்தியாப்பிராந்தி நாசமாகும். ஆதலால் முமுக்ஷாவுக்குப் பதார்த்தத்தின் நாசருப உபயோகமும் காமததினால் பொருந்தாது.

3. நடத்தல்வடிவ கர்மத்தினால் கிராமம் அடையப்படுவதுபோல் மோக்ஷப்பிராபதியுப உபயோகம் காமத்தினாலாகாது. ஏனெனின், நித்திய முத்தனான ஆதமாவுக்கு மோக்ஷப்பிராப்தி சொல்லுதல் பொருந்தாது. எவனுக்குப் பந்தமிருக்கிறதோ அவனுக்கு மோக்ஷத்தின் பிராப்தி சொல்லுதல் கூடும். ஆதமாவில் பந்தமில்லாததினால் மோக்ஷப் பிராப்தி நபமான கர்மத்தினுபயோகம் முமுக்ஷாவுக்குப் பொருந்தாது.

* இங்கே இது ஸ்மிருதியோடும்:—“ஞானமிருத்ததினால் திருப்பதியடைந்த கிருத கிருத்தியனாகிய யோகிக்குச் சிறிதும் மோக்ஷத்தின் கர்த்தவ்வியமில்லை. இருக்குமாயின் அவன் தத்துவஞானியல்லன்.”

4. சமையல்வடிவ கர்மத்தினால் அன்னத்தின் * விகாரரூப உபயோகம் சமயற்காரனுக்கு உண்டாகிறதுபோல் முழுக்ஷூவுக்குக் கர்மத்தினால் விகாரரூப உபயோகமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், வேறு எவ்விகாரமும் பொருந்தாது. ஆதலால் முதலிற பந்தத்தை யங்கீகரித்து மோகூதசையுல் சதுர்ப்புஜாதி விலக்ஷணரூபத்தின் அடைவு அங்கீகரிக்கின், உந்நியரூபத்தின் பிராப்திரூபவிகாரம் முழுக்ஷூவுக்குக் கர்மத்தினுபயோகமாதல் பொருந்தும். அந்ந அன்னியரூபத்தின் பிராப்தி ஆத்மாவில் அங்கீகாரமில்லை. ஆதலால் காமத்தால் விகாரவடிவ உபயோகமும் முழுக்ஷூவுக்குப் பொருந்தாது.

5. எப்படி வஸ்திரத்தைத் தேய்த்தல்வடிவ கர்மத்துக்கு மலநிவிருத்தி (அழுக்கு நீங்குதல்) வடிவ சம்ஸ்கார முண்டாகிறதோ, அப்படியே மலநிவிருத்திரூப சமஸ்காரமும் முழுக்ஷூவுக்குக் காமத்தினால் உபயோகப்படுகிறதில்லை. ஏனெனின்,

- (1) வேறொன்றன் மலநிவிருத்தியோ முழுக்ஷூவிற்கு இச்சிக்கப்படுவதன்று; ஆத்மாவின் மலநிவிருத்தியே சொல்லவேண்டும். அந்ந ஆத்மா நிதநியசுத்தம்; அதனிடத்தில் மலமில்லை. ஆதலால் மலநிவிருத்திரூப சமஸ்காரம் பொருந்தாது.
- (2) அந்தக்காணத்திலுள்ள பாபரூபமலம் எதுவோ அதன் நிவிருத்தி கர்மத்தினால் உபயோகமெனின், இவ்வார்த்தை சத்திபமாம. ஆனால் சுத்த அந்தக்காணமுடைய முழுக்ஷூ எவனோ அவனை விசாரிக்குமிடத்து அவன் அந்தக்காணத்திலும பாபமில்லை. அதனால் பாபரூபமலத்தின் நிவிருத்தியாகிய சம்ஸ்காரமும் முழுக்ஷூவுக்குக் கர்மத்தினால் உபயோகமாகல் பொருந்தாது.
- (3) அநுஞானத்தை மலமெனின், அநுஞானம் ஆத்மாவிலிருக்கிறும் அதன் நிவிருத்தி காமத்தினால் உண்டாகாது. ஏனெனின், அநுஞானத்துக்கு விரோதமானது ஞானமாம்; கர்மமன்று. ஆதலால் முழுக்ஷூவுக்கு மலநிவிருத்திரூப சம்ஸ்காரம் கர்மத்தினால் உபயோகமாதல் பொருந்தாது.

* முன்றூபத்தை விட்டு வேறுரூபத்தை ஆடைதல் விகாரம் எனப்படும். அதுவே விகீரீயை யென்றும் பரிணாமமென்றும் சொல்லப்படும்.

இவ்வாறு உயர்ந்தவர்களுடைய தோஷமே தவிர வேறு எதுவும் இல்லை.

கர்மத்திற்கு இவ்வைவகைப் பலன்களைத்தவிர வேறுபலன் உண்டாகி
தில்லை. அவ்வைந்துவித கர்மபலனும் முழுக்ஷுவுக்குப் பொருந்துகிறதில்லை.
ஆனால் முழுக்ஷு-கர்மத்தைவிட்டு ஞானத்துக்குச் சாதனமான சிவனத்தி
லேயே பிரவர்த்திக்கூறுன்.

இப்பிரகாசத்தில் உபயோகமென்பது பயனுக்காம்.

கர்மத்திற்கு இவ்வைவகைப் பலன்களைத்தவிர வேறுபலன் உண்டாகி
தில்லை. அவ்வைந்துவித கர்மபலனும் முழுக்ஷுவுக்குப் பொருந்துகிறதில்லை.
ஆனால் முழுக்ஷு-கர்மத்தைவிட்டு ஞானத்துக்குச் சாதனமான சிவனத்தி
லேயே பிரவர்த்திக்கூறுன்.

உபாஸையும் மானதகர்மமேயாம். ஆதலால் அதைக் கண்டித்தலில்
வேறயுக்தி சொல்லப்படவில்லை.

இவ்விதத்தால் கேவலகர்மமாவது உபாஸையாவது மோக்ஷத்துக்கு
ஹேதுவன்று; கேவலஞானமே மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாம்.

**380. ஆக்ஷேபம்:—கர்மமும் உபாசனையும் ஞானத்திற்கு
ஏதுவா? மோக்ஷத்திற்கு ஏதுவாவெனல் 380-383.**

[பூர்வபத்யை:—] *சிலர் கர்ம உபாஸைகளோடுகூடிய ஞானத்தை மோ
க்ஷத்துக்கு ஹேதுவாக அங்கீகரிக்கிறார்கள். அதில் யுக்திதிருஷ்டார்தங்க
ளஞ் சொல்லுகிறார்கள்.

1. திருஷ்டார்தம்:—ஆகாசத்தில் ஓரிடத்தைப் பகடிகளால் பறக்கமுடி
யாது. ஆனால் இரண்டு இடங்களைப் பறத்தல் உண்டாகிறது. அதுபோல்
மோக்ஷலோகத்துக்கும் ஞானமும் ஒருபக்ஷத்தால் போகமுடியாது. உபா
ஸைகளிதகர்மம் ஒருபக்ஷம். ஞானம் இரண்டாவது பக்ஷம். உபாஸையும்
மானதகர்மமே. ஆதலால் கர்மமும் உபாஸையும் ஒருபக்ஷமாகச் சொல்லப்
பட்டன.

**381. 2. வேறு திருஷ்டார்தம்:—சேதுதரிசனத்தால் பாபம் நிவாரண
மாகிறது. உச்சேதுதரிசனமும் பிரத்தியக்ஷமான ஞானம். சித்தாபத்தியு**

**உபத்திரூபிப்பஞ்சுரென்றும் பிரானேவிருத்திகளால் (பிரஹ்மகுத்திரத்தின் உரைக்
குறித்தா) சமூகப்பவாதிபாவார்; அவரை அதுசரித்தவர்கள்.**

கேவலஞானத்தினால் மோகத்தமுண்டாகுமென்று அங்குகள்கூறுகின்றனர். கர்ம உபாஸனைகளை ஞானத்துக்கு ஹேதுவாக நினைக்கிறான். சத்தமாயுமுள்ள சலமாபுமுள்ள அந்தக்காணத்தில் ஞானமுண்டாகிறது. அந்த அந்தக்காணம் சபகர்மத்தினால் சத்தமாகிறது. உபாஸனையால் நிசலமாகிறது.

382. எப்படி ஞானத்துக்கு ஹேதுவாகக் கர்ம உபாஸனைகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அப்படியே ஞானத்தின் பயனாகிய மோகசுத்திக்கு ஹேதுவாகவும் அங்கீகரிக்கப்படுவது தகுதியாம்.

இவ்விதததால் கம்மம் உபாஸனை ஞானம் என்னும் மூன்றும் மோகத்தி
துக்கு நேரதுக்களா யிருக்கின்றன. ஆதலால் ஞானியுங் கம்மஞ் செய்ய
வேண்டும்.

44

3. வேறொரு சீர்த்தாந்தம்:—சம்ஸ்காரத்தால் சுத்தம் பண்ணப்பட்ட இடத்தில் வேதாத்தியயனம் செய்யும் பிரஹ்மசாரி வசிக்கிறான். எக்காரணத்தினாலாவது சுத்தம் பண்ணப்பட்ட இடமும் அசுத்தமாகும்புகூதத்தில் அவன் அவ்விடத்தை விட்டுக்கொள்ளான். அதுபோல் கர்மத்தை விடுவதினால் மலினமும் உபாஸனையை விடுவதினால் சஞ்சலமும் யிருக்கிற அநந்தகரணத்தில் ஞானம் தங்கமாட்டாது. ஆதலால் காமமும் உபாஸனையும் ஞானத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஹேதுக்களாகின்றன

இவ்விதத்தால்,

1. கர்மம் உபாஸனை ஞானம் என்னும் முன்றையும் மோகூத்துக்கு ஹேதுவாக அங்கீகரித்தலாலும்,

2. அல்லது காமோபாஸனைகளை ஞானாகூளைக்கு ஹேதுவாயும் கேவலம் ஞானத்தை மோகூதனுக்கு ஹேதுவாயும் அங்கீகரித்தலாலும்,

இவ்விருபுகூதங்களினும் ஞானிகளுக்காமோபாஸனைகள் அனுஷ்டிக்க வேண்டியனவாம். இது * சமூச்சயவாந மெனப்படும்.

384. கர்ம உபாசனைகளோடு ஞானத்திற்கு விரோத முண்டெனல் 384-386.

[சித்தாந்தி:—]அது (சமுச்சயவாதம்) நலமுடையதன்று. ஏனெனின், தேகத்துக்கு வேறாக ஆதமாவை யறியாததால் காமம் உண்டாகிறதில்லை. ஏனெனின் ஜன்மாநந்திரதானது போகத்தின்பொருட்டுக் கர்மத்தைச் செய்கிறான். தேகமோ அக்கினியில் தகிக்கப்பட்டுப்போகிறது. அதனால் ஜன்மாந்தரபோகம் பொருந்தாது. ஆதலால்,

1. சரீரத்துக்கு வேறான ஆத்மாவின் ஞானம் கர்மத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது. அப்படிச் சரீரத்துக்கு வேறாயினும் ஆத்மாவின் காத்தா போக்தா வடிவத்தால் ஞானம் காமத்துக்கு ஹேதுவாகிறது. “நான் புண்ணிய பாபங்களைச் செய்கிறேன், அவற்றின் பலன் எனக்குண்டாகும்” என்று எவனுக்கு ஞானம் இருக்கிறதோ அவன் கர்மத்தைச் செய்கிறான். ஞானியோ ஆதமாவை இப்படி யறிகிறதில்லை. ஆனால் “புண்ணிய பாபங்கள் சுகதுக்கங்களின்றிய அசங்கமான பிரஹ்மரூபமாய் ஆதமா இருக்கிறது” என்னும் ஞானம் வேதாந்தவாக்கியத்தா ளுண்டாகிறது. அந்த ஞானம் கர்மத்துக்கு ஹேதுவன்று.

* இம்மதம் விருத்திப்பிரபாகரத்தின் மூன்றாவது பிரகாசத்தில் செவ்வையாகச் செவ்வப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் மாறாக விரோதியா யிருக்கிறது. ஆதலால் ஞானியினால் கர்மமுண்டா கிறதில்லை.

2. கித்தா கர்மபலன் என்பவற்றின் பேதலான கர்மத்துக்கு வேறுத லாம். அந்தக் கர்த்தாவும் கர்மபலனும் ஆத்மாவுக்கு வேறாக ஞானிக்குத் தோற்றுக்கிடக்கின்றன. எல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபமாகவே தோற்றுகின்றன. இதனாலும் ஞானியினால் கர்மமுண்டாகிறதில்லை.

ஞானிக்குக் கர்மம் இல்லையென்பதைப் பாஷியகாரர் அனேகவிதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். கர்மத்துக்கும் ஞானத்துக்கும் பலத்தால் விரோத முண்டு. இதனாலும் ஞானகாமங்களின் * சமுச்சயம் கூடாது.

1. கர்மத்தின் பலன் அநித்தியசமுசாரமாம்.

2. ஞானத்தின் பலன் நித்தியமோக்ஷமாம்.

385. 3. ஆத்மாவில் ஜாதி பூச்சிரமம் அவஸ்தை என்பவற்றின் அந்தி யாஸம் கர்மத்துக்கு வேறுதலாயிருக்கிறது. ஏனெனின், ஜாதியாசிரமாவஸ்தை களுக்குத் தகுந்தபடி வெவ்வேறுவித கர்மங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால் ஜாதிமுதலியவற்றின் அததியாஸம் கர்மத்துக்கு வேறுதலாய் இருக்கிறது.

* வேதத்திலும் சிலவிடத்து ஞானகாமங்களின் சமுச்சய மெழுதியிருக்கிறது. அவ்வன்மாயினும், சமசமுச்சயம் கிரமசமுச்சயம் என்னும் பேதத்தால் அச்சமுச்சயம் இருவகைத்தாம்.

1 ஞானத்தின் சாதனங்களாகிய சிவானுதித்யையும் கர்மத்தின் சாதனங்களாகிய அக்கினிஹோத்திர முதலியவற்றையும் ஒரேகாலத்தில் அதுஷ்டித்தற்குச் சம சமுச்சயமென்று பெயர்.

2. முதலில் அந்தக்காண சததியின்பொருட்டு ஜிஞ்ஞாஸை (ஞானவிரூபம்) வரையில் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும் பின் காமவிதிகளை ஆதரியாது ஞானத்திற்குச் சாதனமாகிய சிவானுதிகளின்வாயிலாக ஞானத்தைச் சம்பாதித்தல்வேண்டும். இதற் குக் கிரமசமுச்சயமென்று பெயர் அவற்றில்,

1 சமசமுச்சயம் நீக்கத்தக்கது.

2. கிரமசமுச்சயம் கொள்ளத்தக்கது.

இது வேதத்தின் தாற்பரியமாம். ஆதலால் இவ்வுச் சமசமுச்சயம் கண்டிக்கப் பட்டது; கிரமசமுச்சயம் கண்டிக்கப்படவில்லை.

தேசம் கர்மபாஷைகளோடு ஞானத்திற்கு விரோத- [சுருவக

பாதி ஆசிரம அவஸ்தைகள் தேசதர்மங்கள். கர்மிக்குத் தேசத்தில் ஆத்ம பதவி இல்லை. ஆனால் கர்மி தேசத்துக்கு வேறான ஆத்மானைக் கர்த்தாவாக அடிகாண. இது முன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ஆத்மாவின் பதவி ஆசிரம அவஸ்தைகளின் தோற்றம் கர்மிக்கும் பொருந்தாது. அங் கணமாயினும் கர்மிக்குத் தேசத்திற்கு வேறான ஆத்மாவின் அபரோகூ ஞானமில்லை. ஆனால் சாஸ்திரத்தினால் பரோகூஞானமிருக்கிறது. தேசத் தில் ஆத்மஞானம் அபரோகூமாயிருக்கிறது. தேசத்துக்கு வேறான ஆத்மா வின் அபரோகூஞானமிருக்குமாயின் அது தேசத்தில் அபரோகூ ஆத்ம ஞானத்துக்கு விரோதமாகும். பரோகூஞானத்துக்கு அபரோகூஞானத் தோடு விரோதமில்லை. ஆதலால் தேசத்துக்கு வேறான கர்த்தாவாகிய ஆத்மா வின் ஞானமும் தேசத்தில் ஆத்மபுத்தியும் இரண்டும் ஒருவனுக்குப் பொருநது தின்றன.

நிருஷ்டாந்தம்:—மூர்த்தியில் ஈசுவரஞானம் சாஸ்திரத்தினால் பரோகூமா யிருக்கிறது. பாஷாணபுத்தி (கல்லுணர்வு) அபரோகூமாயிருக்கிறது. அவற் றிற்கு விரோதமின்று இரண்டும் ஒருவனுக்கே யுண்டாகின்றன. ரஜஜுவில் எவனுக்குச் சர்ப்பத்தினும் வேறான அபரோகூஞானமிருக்கிறதோ அவனு க்கு அபரோகூ சர்ப்பப்பிராந்தி திருத்தியாகிறது.

இதனால் அபரோகூப்பிராந்திக்கு அபரோகூஞானத்தோடு விரோத ம்நீண்டு பரோகூத்தோடு விரோதமில்லையென்னும் நியமம் சித்திக்கிறது. ஆத லால் தேசத்துக்குப் பின்னமான ஆத்மாவின் பரோகூஞானமும் தேசத்தில் அபரோகூஞானமும் பொருநதுகிறது. அவ்விரண்டும் கர்மத்துக்கு ஹேதுக்க ளாம்.

1. ஆத்மா தேசத்துக்கு வேறான கர்மத்தினாலேன்னும் ஞானம் கர்மத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது. அந்த ஞானம் பிராந்திரூபமாயிருக்கிறது. வித்துவா னுக்குப் பிராந்தி இல்லை. ஆதலால் வித்துவானுக்குக் காமாதிக்காரமில்லை.

2. தேசத்தில் அபரோகூ ஆத்மபுத்தி இருக்குமாயின் அப்போது தேசத் தின் தர்மங்களாகிய ஜாதி ஆசிரம அவஸ்தைகள் பிரதிதியாகும். அந்தத் தேசத்தினுண்டாம் ஆத்மபுத்தியும் வித்துவானுக்கில்லை. ஆனால் பிரஹ்மரூப மாக ஆத்மாவின் அபரோகூஞானம் இருக்கின்றது. ஆதலால் ஜாதி ஆசிரம அவஸ்தைகளின் பிராந்தி இல்லாததினாலும் வித்துவானுக்குக் காமாதிக்கா ரமில்லை.

“உபாசனையும் நான் உபாஸகன் (உபாஸனைசெய்வோன்), தெய்வம் உபாஸி யம் (உபாஸிக்கத்தக்கது)” என்னும் புத்தியால் உண்டாகிறது. வித்துவானுக்கு அஷ்வபாஸி உபாஸகபாவங்கள் தோற்றுமெனில்லை. “என்னுடைய தேசாதி

சங்காதங்களும் தெய்வத்தின் தேகாதிசங்காதங்களும் சொப்பனம்போல் கற்பிதங்கள்; சேதனமொன்றேயுள்ளது. இது வித்துவானுடைய நீச்சயம். ஆதலால் ஞானத்திற்கும் உபாஸனைக்கும் விரோதமுண்டு.

386. பசுதியின் பறத்தல் திருஷ்டாந்தம் பொருந்தாது. ஏனெனின், பசுதியின் இரண்டிறகுளும் ஒரேகாலத்தி லிருக்கின்றன. அவற்றிற்குப் பரம்பரம் விரோதமில்லை. ஞானத்திற்கோ காமோபாஸனைகளோடு விரோதமுண்டு; ஒருகாலத்தில் பொருந்தாது.

387. ஞானத்தில் கர்ம உபாஸனைகளின் அபேகையில்யெனல் 387-390.

சேதுஞான திருஷ்டாந்தமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், சேதுதரிசனம் திருஷ்டபலத்துக்கு ஹேதுவன்று; ஆனால் அதிருஷ்டபலத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது.

1. பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படும் பலம் திருஷ்டபல மெனப்படும். அது சாப்பாட்டின் பலனாகிய திருபதி பிரத்தியக்ஷமாயிருந்ததால் போஜனம் திருஷ்டபலத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதுபோலாம்.

2. இப்படிச் சேதுதரிசனத்தால் பிரத்தியக்ஷபலன் பிரதிதியாகிறதில்லை. ஆனால் பாபத்தின் நாசரூபபலன் சாஸ்திரத்தினால் அறியப்படுகின்றது. எது பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதிதியாகிறதில்லையோ அது அதிருஷ்டபல மெனப்படும்.

ஆதலால் யஞ்ஞாதிகர்மம் ஸ்வர்க்காதி அதிருஷ்டபலத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதுபோலச் சேதுதரிசனமும் பாபநாசரூப அதிருஷ்டபலத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது. எது அதிருஷ்டபலத்துக்கு ஹேதுவாகிறதோ அது எவ்வளவு பலத்தின் உற்பத்தியில் சாதனமென்று சாஸ்திரம் போதித்திருக்கிறதோ அதனோடு கூடியது பலத்துக்கு ஹேதுவாகிறது. கேவலம் தான்மாதிரம் ஹேதுவாகிறதில்லை. ஆதலால் சித்ததை நியமாதிக்களுடன் கூடிய சேதுதரிசனம் பாபநாசரூப பலத்துக்கு ஹேதுவாகிறது. சித்ததை நியமாதிக்களில்லாத சேதுதரிசனம் பாபநாசரூப பலத்துக்கு ஹேதுவாகிறதில்லை. ஏனெனின், சேதுதரிசனத்தினால் பிரத்தியக்ஷமான யாதொருபலனும் பிரதிதியாகிறதில்லை. கேவலம் சாஸ்திரத்தினால் பயன் அறியப்பட்டிருக்கிறது. அநதச் சாஸ்திரம் சிரத்தாதிக்களோடு கூடிய சேதுதரிசனத்தால் பலத்தைப் போதிக்கிறது. கேவலம்

* இராமசுந்தரர் இராமேசுவரமுதல் இலங்கைசுவரையில் சமுத்திரத்தில் அனைக்கடியிருக்கிறார். அது சேதுவாம்.

பிரதம அமைச்சர்களின் அபேக்ஷையில்லை. [சுவாமிநாதன்] பிலேற்பத்திக்கு யாதொரு பிரமாணமும் இல்லை. ஆதலால் பிலேற்பத்தியில் சேதுதரிசனம் சொத்தை பத்தி நிபுணர்களை அபேக்ஷிக்கிறது.

388. பிரஹ்மவித்தை தன் பிலேற்பத்தியில் கர்மோபாஸனைகளை யபேக்ஷிக்கவில்லை. ஏனெனின், பிரஹ்மவித்தையின் பயனும் சுவர்க்கம்போல் லோகவிசேஷமான அதிருஷ்டமாயின், லோகவிசேஷமும் கேவலப் பிரஹ்மவித்தையார் கிடைப்பதாகச் சாஸ்திரம் போதித்திராமல் கர்மோபாஸனை யோகேடிய பிரஹ்மவித்தையால் போதித்திருக்குமாயின், பிரஹ்மவித்தை யும் சேதுதரிசனம்போல் பிலேற்பத்தியிற் கர்மோபாஸனைகளை யபேக்ஷிக்கும். அந்தப் பிரஹ்மவித்தையின் பயனாகிய மோக்ஷம் சுவர்க்கம்போல் லோகவிசேஷரூப அதிருஷ்டமோவன்று. ஆனால் மோக்ஷம் நிததியப் பிராப்தமாயிருக்கின்றது. பிராந்தியம் பாகதம் பிரதிதியாகிறது. அந்தப் பிராந்தியின் நிவிருத்தியே பிரஹ்மவித்தையின் பயனும் அந்தப் பிராந்திவிருத்தி கேவலம் பிரஹ்மவித்தையால் எமக்கு (பிரஹ்மவேததாவாகிய ஞானிகளுக்குப்) பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிறது ரஜஜ்ஞானததால் சாப்பப்பிராகதியின் நிவிருத்தி எல்லோருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாம். ஆதலால் பிராகதி நிவிருத்தி அநிஷ்டானஞானத்தின் திருஷ்டபலனாம்.

திருஷ்டபலோற்பத்தி எவ்வளவு சாமக்கிரிந்நால் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதிதியாகிறதோ அச்சாமக்கிரிகள திருஷ்டபலத்துக்கு ஹேதுக்களெனப்படுகின்றன.

1. துரி தத்து வேமாக்ந்நால் படத்திறுற்பத்தி பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிறது. ஆதலால் துரி தத்து வேமாக்ந்நால் படத்துக்கு ஹேதுக்களாகின்றன.

2. கேவலம் போஜனத்தினால் திருபதித்ரூபலன் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதிதியாகிறது. ஆதலால் கேவலபோஜனம் திருபதிக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது.

அதுபோலக் கேவல அநிஷ்டானஞானத்தினால் பிராந்திவிருத்தி பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதிதியாகிறது. ஆதலால் கேவல அநிஷ்டானஞானமே பிராந்தி நிவிருத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது.

ரஜஜ்ஞானம் பிராகதிவிருத்தியில் வேறென்றையும் அபேக்ஷியாதது போலப் பந்தப்பிராந்திக்கு அநிஷ்டானமான நிததியமுக்த ஆத்மாவின் ஞானமும் பந்தப்பிராந்தியின் நிவிருத்தியில் கர்மோபாஸனைகளை அபேக்ஷிக்கிறது.

உ துரியென்பது தறி பட்டத்தின் உபாதானகாரணமான தூல் தத்து. வேமா என்பது ஸடா அசுவது தூல்வைக்கும் குழல். இதனை தூளுழி யென்பர்.

389. 1. ஞானத்தின் பலமாகிய மோக்ஷத்தைச் சுவர்க்கம்போல் லோகவிசேஷமான அதிருஷ்டமென அங்கீகரிக்கின் அது ஷேஷமாகியத் துக்கு விருந்தமாய். ஏனெனின், ஞானியின் பிராணன் எந்தலோகத்துக்கும் போகிறதில்லையென்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

2. லோகவிசேஷத்தை அங்கீகரிப்பதினால் ஸ்வர்க்கம்போல் மோட்சம் அநித்தியமாகும். ஆதலால் மோட்சம் லோகவிசேஷரூபமன்று.

3. * லோகவிசேஷத்தை மோக்ஷமென அங்கீகரிக்கின் அவனுக்கும் கேவலம் ஞானத்திலேயே மோக்ஷலோகத்தின் அடைவு அங்கீகரிக்கத் தக்கது. ஏனெனின், சாஸ்திரத்தினால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அர்த்தம் சாஸ்திராணுசாரமாகவே அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. அர்த்தச் சாஸ்திரமானது மோக்ஷம் கேவலம் ஞானத்தினு லுண்டாவதாகச் சொல்லுகிறது. ஆதலால் கேவலஞானம் மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாம். காமம் உபாஸனை ஞானம் என்னும் மூன்றும் ஹேதுவனது.

390. விருக்ஷதிரஷ்டாந்தமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், ஜலம்விடுதல் விருக்ஷத்தின் உற்பத்திக்கும் ரக்ஷணைக்கும் ஹேதுவாயிருக்கினும் விருக்ஷத்தின் ப்லோரபத்தியில் காரணமன்று முதிர்நமாத் துக்கு ஜலம் விடுதல் விருக்ஷத்தின் ரக்ஷணையின்பொருட்டாய், பலத்தின் பொருட்டன்று. ஜலத்தாற் செழித்த விருக்ஷமே பலத்துக்கு ஹேதுவாம்; ஜலம் விடுதல் ஹேதுவன்று. அதுபோலக் கர்மோபாஸனைகளும் ஞானத்தின் உற்பத்தியில் உபயோகமாய்; மோக்ஷத்திலில்லை. ஆகலால் ஞானேற்பத்திக்கு முன்னேயே அந்தக்கரணத்தின் சுத்தியின்பொருட்டும் நிச்சலத்தன்மையின்பொருட்டும் கர்மோபாஸனைகளை யனுஷ்டிக்க வேண்டியது. ஞானமுண்டானபின் மோட்சத்தின்பொருட்டு இவற்றை யனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை.

ஞானத்தின் உற்பத்திக்கு முன்னும எதுவரையில் அந்தக்கரணத்தில் மலவிசேஷங்கள் இருக்கின்றனவோ அதுவரையிறுந் கர்மோபாஸனைகளை யனுஷ்டிக்க வேண்டியது. எவனுடைய அந்தக்கரணம் சுத்தமாயும் நிச்சலமாயுமாகிறதோ அந்த ஜிஞ்ஞாசுவானவன் சிவணத்துக்கு விரோதமான கர்மோபாஸனைகளைத் தள்ளவேண்டியது. மலமென்பது பாவம். அது அசுபவாஸனைக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது. எதுவரையில் மலமிருக்கிறதோ அதுவரை

* இவ்வு தூர்ஜனதோஷ நியாயதால் லோகவிசேஷத்தை மோக்ஷமெனக் கொள்ளினும் அந்த மோக்ஷம் ஞானமின்றி யுண்டாகாது என்னும் வார்த்தையைச் சித்தாந்தி சொல்லுகின்றார். எஃங்னம்: ஒருவனுக்குப் பிரபலத்தற உளனாயின், அவன் தனது வலியின்றிய சத்தருவிற்கு முதலில் அடிக்க உத்தரவுகொடுத்துச் சந்தோஷமடைவித்துப் பின் அவனைக் கொல்லுகின். அதற்குத் தூர்ஜனதோஷ நியாயமென்று பெயர்.

இந்த அளவிற்குக் கர்மோபாஸனை உபயோகிக்கலாம். (ஆதலால் அந்த அளவிற்குப் பிறகுக்கூட எப்போது அசுபஸ்சின் யுத்தங்களிலேயோ அல்லது பதமின்மை நிச்சயிக்கப்படுகின்றன. அந்தக்காணத்தின் கஞ்சலத் தவறாமையும் ஓரக்கிரத்தன்மையும் அதுபவசித்தமா பிறுக்கின்றன. ஆதலால் அந்தக்காணத்திற்குக்வுக்கும் வித்தவானுக்கும் கர்மோபாஸனைகள் நிஷ்பிரபோச னமாக விருக்கின்றன.

391. கர்மோபாஸனைகளால் ஞானத்தின் இரகசிப்புண்டாகாதெனல்.

“ஞானத்தைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுக் கர்ம உபாசனைகளைச் செய்ய வேண்டும். இலத்தினால் உண்டாகும் விருக்டம் ஜ்ஞாதினால் இரகசிக்கப்படு கிறது. இலசம்பந்த மில்லாமற்போனால் முகிந்த மாமும் பட்டுப்போகிறது. அதுபோலக் கர்மோபாஸனைகளா லுண்டாகும் ஞானமும் கர்மோபாஸனை களால் இரகசிக்கப்படுகிறது. ஞானி கர்மோபாஸனைகளைச் செய்யாவிடின், அந் தக்காணம் மறுபடியும் மலினமும் சஞ்சலமுமாய்விடும். அந்த மலினசஞ்சல அந்தக்காணத்தில், நீரிலா நிலத்தின் மரம்போல், முன்னமே உண்டாயிருந்த ஞானமும் நஷ்டமாய்விடும் ஆகையால் ஞானியும் கர்மோபாஸனைகளைச் செய்யவேண்டும்.” என்று முன் சொல்லப்பட்டது

19 பொருந்தாது. இங்கு பூர்வபக்பியை நோக்கி இது கேட்கவேண் டாம். ஆபாஸகதி அல்லது சேதனசக்தி அந்தக்காணத்தின் “நான் அசங்கப் பிரஹ்மம்” என்னும் விருத்தி வேதாந்தத்தின் பலருப ஞானமாம். கர்மோ பாஸனைகளைச் செய்யாவிடின் அவ்விருத்தருபஞானத்தின் நாசமாகுமா? அல் லது சேதனசொருப ஞானத்திற்கு நாசமுண்டாகுமா?

இதற்கவன் இங்ஙனங் கூறுவான்: “சொருபஞானமோ நித்தியமாம். ஆதலால் அதற்கு நாசமும் இரகசிப்பும பொருந்தா. ஆனால் வேதாந்தத்தின் பயனாகிய பிரஹ்மவித்தைவடிவஞான மெதுவோ அது கர்மோபாசனைகளால் உற்பத்தியாகிறது. கர்மோபாஸனைகளை விடுதலால் உற்பத்தியாகிய வித்தை யும் நஷ்டமாய்விடும். ஆதலால் அதன் ரகசிப்பின்பொருட்டுக் கர்மோபாஸனை களைச் செய்யவேண்டு” மென்று கூறின்,

அது பொருந்தாது. ஏனெனின்,

1. ஒருமுறை யுண்டாகிய அந்தக்காணத்தின் பிரஹ்மாகார விருத்தி யால் அஞ்ஞானம் பிராக்ரி என்பவற்றின் நாசரூபபலன் அதேசமயத்தின் நித்திக்கிறது. அஞ்ஞானப் பிராக்ரிகளின் நாசத்துக்குப் பிறகு மறுபடியும் விருத்தியை ரகித்தலின் உபயோகமில்லை.

2. கர்மோபாஸனைகளால் அந்தக்காண விருத்தியை இரகசித்தது உண்டெனின், கர்மோபாஸனைகளை யதவ்யுக்கின், அப்போது உ

மோபாசனைகளினது சாமக்கிரிகளின் விருத்திருப ஞானமே உண்டாகும்; பிரஹ்மத்தின் ஞானமுண்டாகமாட்டாது. வேறு விருத்தியுண்டாதலால் முதல விருத்தி தவறாது. ஆதலால் கர்மோபாஸனைகள் ஞானேற்பத்திக்குப் பரம்பரையாய் ஹேதுக்களாம். உண்டானவிருத்திக்கு விநோதிகளாகின்றன. ஆதலால் கர்மோபாஸனைகளால் ஞானம் ஓங்கிக்கப்படமாட்டாது.

392. ஞானிக்குப் பாபமும் சஞ்சலத்தன்மையு மின்மையால் கர்மோபாஸனைகளின் உபயோகமில்லை பெனல் 392-393

“ஞானிக்குக் கர்மத்தை விடுவதனால் பாபமுண்டாகிறது” என்று முன் சொல்லப்பட்டது.

அது பொருந்தாது ஏனெனின்,

1. சுபகாமத்தவிரிதலுப் பாபத்துக்கு ஹேதுவாகாது, நிஷித்தகாமத் தை பனுஷ்டித்தலே பாபத்துக்கு ஹேதுவாக இருப்பது பாஷிபகார வேரு ளிகளாய் பிரதிபாதித்திருக்கிறது. ஆதலால் காமத்தை விரிதலால் பாபமுண்டாகிற்றில்லை

2. ஞானிகளோ எவ்விதத்திலும் பாபமுண்டாகாது ஏனெனின், புண் ணியபாபங்கள் அவற்றின் ஆசையான அநந்தநாணா என்பவை பாபமாத்த மாக இல்லை. அவ்விதத்தாலுமிதத்தையாப்பிரதிபாதின்றன. அந்த அவித்தை யும் மிதத்தையாப்பிரதிபாதின்றன ஞானவாதுவிலலை ஆதலால் சுபகாமத்தை விடுவதாலேனும் அசுபகாமத்தையு விடுவதாலேனும் ஞானிக்குப் பாப முண்டாகாது

393 இவ்விடத்தில் இது சித்தாந்தம்.—ஞானம்: 1. மந்தம், 2. திடம் என இருவகைத்து.

1. சமுசயாதிகளோடுகூடிய ஞானம் மந்தமெனப்படும்.

2. சமுசயாதிகளில்லாத ஞானம் தீடமெனப்படும்.

திடஞானமுள்ளவனுக்குச் செய்பவேண்டிய பிழைமையில்லை. ஒரு தட வையுண்டாகிய சமீபசயவிலலாக அநந்தகரணத்தின் விருத்திருப ஞானமே அவித்தனையை நசுஞ்செயதுவிகிறது. அந்த (விருத்திருப) ஞானம் நசு மானாலும் நன்றாய்விப்பட்ட அந்தமாவில் மறுபடியும் பிராந்தியுண்டாகிற் தில்லை. ஏனெனின், பிராந்திக்குக் காரணமான அவித்தை ஒருமுறையுண் டான ஞானத்தால் நஷ்டமாய்விட்டது. ஆதலால் பிராந்தியும் அவித்தையு மில்லாததினால் மறுபடியும் விருத்தி ஞான முண்டாவதிலேயே பிரயோசனமு மில்லை.

393 ஞானிக்குக் காமோபாஸனை யுபயோகமாகாமை. (புறவது)

ஜீவன்முத்தியின் ஆனந்தத்தின்பொருட்டு ஒருவன் விருத்தியின் ஆவி நுத்தியை யபேஷிக்கும் அடிக்கடி வேதாந்த அர்த்தத்தைச் சிந்தனை செய்ய வேண்டும். வேதாந்தார்த்தத்தைச் சிந்திப்பதனாலேயே அடிக்கடிப் பிரஹ்ம ஶாயிருத்தி யுண்டாகிறது. காமோபாஸனைகளால் பிரஹ்மாகாவிருத்தி யுண்டாகாதிதலை. ஏனெனின், காமோபாஸனைகள் அர்த்தக்காணத்தின் சுத்தி நிச சலத்தன்மை என்பவற்றின்வாயிலாகவே ஞானத்திற் குபயோகப்படுகின்றன. வேறுவிதமாக அவை குபயோகப்படுகிறதில்லை. வித்துவானுடைய அந் தக்காணத்தில் பாபமும் சஞ்சலத்தன்மையுமில்லை. ராகத்துவேஷங்களின் வாயிலாகப் பாபத்துக்குஞ் சஞ்சலத்தன்மைக்குங் காரணம் அவித்தையாம். அந்த அவித்தை ஞானத்தால் நாசமாகிறது. ஆதலால் வித்துவானுக்குப் பாபமும் சஞ்சலத்தன்மையு மில்லாமையால் காமோபாஸனைகளின் உபயோக யில்லை.

394. ஞானிகளினது பிராரப்தத்தின் வேறுபாடும் அவர்களுக்கு ஜீவன்முத்தி சுகத்தின்பொருட்டும் உபாஸனையிற் பிரவிருத்தியுண்டாகாமையும்.

“ராகத்துவேஷாதிகள் அர்த்தக்காணத்தின் சகஜதர்மங்கள். எதுவனாயில் அர்த்தக்காணமிருக்கிறதோ அதுவரையில ராகத்துவேஷங்கள் ஞானிக்கு எவ்விதத்தாலும் நாசமாகா. அந்த ராகத்துவேஷங்களால் ஞானியின் அர்த்தக் காணமும் சஞ்சலப்படும. ஆதலால் சஞ்சலத்தன்மையை நீக்குதற்பொருட்டு ஞானியும் உபாஸனையை யனுஷ்டிக்கவேண்டியது.

அர்த்தக்காணத்தின் சஞ்சலத்தன்மையால் ஞானிக்கு விதேகமோக்ஷத் தில் ஹானியில்லைபாயினும், சஞ்சலமான அர்த்தக்காணத்தில சொரூபாரந்தம் விளங்காதானின் சஞ்சலத்தன்மை ஜீவன்முத்திக்கு விரோதியாம். ஆதலால் ஜீவன்முத்தியின்பொருட்டுச் சஞ்சலத்தன்மையைப் போக்க உபாஸனை செய்ய வேண்டும்” என்று ஒருகால் இவ்வாறு கூறின்,

அது பொருத்தது. ஏனெனின் திடபோதம் எவ்வன் அர்த்தக்காணத்தி லுண் பாயிருக்கிறதோ அவனுக்குச் சமாதியும் விக்ஷேபமும் சமமாம். ஆதலால் அர்த்தக்காண நிசசலத்தன்மையின்பொருட்டு வித்துவான் யாதொரு பிரயத் தினமுஞ் செய்யவேண்டியதில்லை. அபீஷ்ணமாயினும், வித்துவானுடைய பிர விருத்தியும் நிரிருத்தியும் பிராரப்தத்தின் ஆநீனமாயிருக்கின்றன. பிராரப்த கர்மம் எல்லோருக்கும் வெவ்வேறாயிருக்கிறது.

1. ஜனகாதிகள் போல் ‘சில வித்துவான்களுக்குப் பிராரப்தம் பேசுந் துத்த னேதுவாகிறது.

2. சுதேவர் வாமதேவர்கள் போலச் சிலருக்குப் பிரார்த்தனை நிகழ்த்து
க்கு ஹேதுவாகிறது.

1. எவன் பிரார்த்தனை போகத்துக்கு ஹேதுவாகிறதோ அவனுக்குப் பிரா
ர்த்தத்தால் போக இச்சையும் போகசாதனத்தின்பொருட்டுப் பிரார்த்தனை மு
முண்டாகின்றன.

2. எவன் பிரார்த்தனை நிவர்த்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறதோ அவனுக்கு
ஜீவனமுத்தியினை ஆனந்தத்தின் இச்சையுண்டாகிறது. மற்றப் போகத்தின்
அருவருப்புண்டாகிறது.

ஜீவன்முத்தி ஆனந்தத்தின் இச்சையுள்ளவன் பிரஹ்மாகாவிருத்தி
அடிக்கடி யுண்டாகுப்பொருட்டு வேதாந்த அர்த்தத்தைச் சிந்தித்தலே செய்ய
வேண்டும்; உபாஸனை செய்யவேண்டியதில்லை. ஏனெனின், அந்தக்காணத்
தின் நிசசலத்தன்மைமாத்திரத்தால் பிரஹ்மானந்தம் விசேஷமாய் விளங்கி
மாட்டாது; பிரஹ்மாகாவிருத்தியாற்றான் விளங்கும். அந்தப் பிரஹ்மாகா
விருத்தி வேதாந்தசிந்தனையாலேயே யுண்டாகிறது; உபாஸனையா யுண்டாகி
தில்லை.

அந்தக்காணத்தின் சஞ்சலத்தன்மையும் வித்துவானுக்கு வேதாந்தத்
தனையினாலேயே நீங்கிவிடுகிறது. ஆதலால் அந்தக்காணத்தின் நிசசலத்தன்
மையின்பொருட்டும் உபாஸனையில் பிரவிருத்தியுண்டாகாதிதில்லை.

இவ்விதத்தால் எவனுக்குத் திடபோத முண்டாயிருக்கிறதோ அவனுக்
குக் கர்மோபாஸனைகளில் பிரவிருத்தியுண்டாகாதிதில்லை.

**395. திட அதிட ஞானிகளுக்கும் உத்தமமந்த ஜிஞ்ஞாவாக்
களுக்கும் கர்மோபாஸனையில் அதிகாரமில்லை
யெனல் 395-396.**

1. எவனுக்கு மந்தபோதமிருக்கிறதோ அவனும் மனனநித்தியாஸ
னங்களையே செய்யவேண்டும்; கர்மோபாஸனைகளைச் செய்யவேண்டியதில்லை.
ஏனெனின், எவனுக்கு மந்தபோத முண்டாயிருக்கிறதோ அவன் உத்தமமந்த
நாச. அவனுக்கு மனனநித்தியாஸனங்களையிட வேறொன்றும் செய்யவேண்ட
ியதில்லை. இது சாரீரகத்தில் சூத்திரகாரராலும் பாஷியகாரராலும் பிரதிப
திக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விதமாகக் கர்மோபாஸனை யுபயோகமாகாமை. (புறவது

வித்துவானாகத் துணைநிதித்தியாஸனங்களும் * செய்யவேண்டிய
தெய்வம். ஜீவன்முத்தியின் "ஆரத்தத்தின்பொருட்டு மனனநிதித்தியாஸனங்
களில் வித்துவான் பிரவர்த்திக்கிறான். அவனும் தன் இச்சையாற் பிரவர்த்
திக்கிறான். "நான் வேதத்தின் ஆளுநாற்படி. நடக்காதபடித்தில் எனக்கு
நினைமாறுதி சமுசாரமுண்டாகும்" என்னும் புத்தியால் செய்யப்படும் கர்
மம், கீதவ்ய மெனப்படும். ஜன்மாதிகளின் உணர்ச்சி வித்துவான்களுக்கு
நுண்புகிறதில்லை. ஆகலால் தன்னிச்சையால் வித்துவான் மனனநிதித்
தியாஸனங்களைச் செய்கின்றான். அது கர்த்தவ்யமன்று

இவ்விதத்தால், மருதபோதம் அல்லது திடபோத முண்டானவனுக்குக்
கர்மோபாஸனைகள் கர்த்தவ்யமன்று

396. 3. எவனுக்குப் போதமுண்டாகவில்லையோ, ஆனால் ஆத்மா
வை அறியவேண்டுமென்னும் நியமான இச்சையிருக்கிறதோ, போதத்தில்
இச்சையிலேயோ, அவனுடைய அந்தக்கரணம் சுதந்தரமாக இருக்கிறது. ஆத
லால் அவனும் உதகபரிஞாசுதான அவனுக்கும் போதத்தின்பொருட்டுச்
சிரவணத்தினை செய்யவேண்டியவனவாம்; கர்போபாஸனைகளன்று. ஏனெ
னின், கர்மோபாஸனைகளின் பலன் எதுவோ அது அவனுக்குச் சித்தித்திருக்
கிறது.

4. ஞானத்தின் சாமானிய இச்சையால் எவன் சிரவணத்திற் பிரவர்த்
திக்கிறானோ, எவன் அந்தக்கரணம் போதத்தில் ஆசத்தியுடையதாக இருக்கிறதோ
அவன் மந்திர்ந்திருக்கிறான். அவனும் சிரவணத்தின்பொருட்டு மறுபடியும் கர்மோபாஸனை
களிற் பிரவர்த்திக்கவேண்டியதில்லை. கர்மோபாஸனைகளின் பலன்களாகப்
அந்தக்கரணத்தின் சுத்தியும் நிரசலத்தன்மையும் அவனுக்குச் சிரவணத்தினு
லேயே உண்டாய்விடும். சிரவணத்தின் ஆவநுத்தியால் அந்தக்கரணத்தின்

1 "தத்துவத்தினையறியாதவர்களுடைய எவர்களுடைய அவர்கள் சிரவணத்தைச் செய்யக்
கூடாது தத்துவத்தை அறிந்தபின்; எவர்களுடைய தால் சிரவணத்தைச் செய்யவேண்டும்"

2. "சம்சயத்தை யடைந்தவர்களுடைய எவர்களுடைய அவர்கள் மனனத்தைச் செய்யக்.
சம்சயமில்லாத யான் மனனத்தைச் செய்யேன்"

3. "விபரியத் (விபரிதத்)தை யடைந்தவன் எவனோ அவன் நிதித்தியாஸனத்தைச்
செய்க. நான் தேசத்தில் ஆதமதன்மையின் ஞானவடிவ விபரியத்தை ஒருபோதும்
அடைகிறதில்லையாகலின் எனக்கு விபரியமின்மையால் என்னதியான யிருக்கின்
றது? ஒன்றுமில்லை".

இவ்வாறு பஞ்சதசியின் திருப்திநிபத்தில் வித்யாஸனப்பகவாமின் வித்யாஸனுக்குக்
கர்த்தவ்ய மின்றென்பதனை விவரமாக எழுதியிருக்கின்றனர்.

தோஷம் நீக்கி இந்த ஜன்மத்திலாவது அல்லது வேறு ஜன்மத்திலாவது
லது பிரஹ்மலோகத்திலாவது ஞானமுண்டாகும்.

சூவிரூத்தியென்பது அடிக்கடி யென்பதாம்.

சிரவணத்தை விட்டுக் கர்மோபாஸனைகளிற் பிரவிரூத்திக்கிறவன்
சூருடபதிந் எனப்படுகிறான்.

1-2. இவ்விதமாக ஞானகீதம் உத்தமஜிந்நாகவுக்தம் கர்மோபாஸனைகளின்
அதிகாரமில்லை.

3. வேதாந்தசிரவணத்தில் பிரவாத்தித்துள்ள மந்தஜிந்நாகவுக்தம்
அதிகாரமில்லை.

4. எவனுக்கு ஞானத்தின் இச்சையிருந்தும் போகத்தில் புத்திபற்றி
யிருக்கிறதோ, அதனால் சிரவணத்தில் எவன் பிரவிரூத்திக்கிறதில்லையோ,
அந்த மந்தஜிந்நாகவுக்த நிஷ்காமகாமததிலும் உபாஸனையிலும் அதிகார
முண்டு.

5. போகத்திலேயே எவனுக்கு ஆசையிருக்கிறதோ ஞானத்தில் இச்
சையிலேயே அவன் பகிமுகன். அவனுக்கு ஸகாமகாமத்திலும் அதிகார
முண்டு.

ஆதலால் ஞானிக்குத் கர்மோபாஸனைகளில் அதிகாரமில்லை. கர்மோ
பாஸனைகளுக்கு ஞானம் விரோதியாம்.

397. திடஞானத்திற்குக் கர்மோபாசனைகள் விரோதியன்று.

ஆனால் மந்தஞானத்திற்கு விரோதியாமெனல் 397-399.

கர்மோபாஸனைகளும் அநாதகரணத்தின் சுதய நிச்சலத்தன்மைகள்
வாயிலாக ஞானோபததிகளுக்கு ஏதுகளாகும். ஆனால் ஞானோபததிக்குப் பின்
கர்மோபாஸனைகளைச் செய்யின் உண்டான ஞானமும் நஷ்டமாய்விடும்.
ஆதலால் அவை ஞானத்துக்கு விரோதிகளாம், ஏனெனின்,

1. “நான் கரீததா. யஞ்ஞாதிகள் எனக்குச் செய்யவேண்டியன. யஞ்
ஞாதிகளுக்குச் சுவர்க்காதிகள் பயன்.” என்னும் பேதபுத்தியால் கர்மஞ்செய்
யப்படுகிறது

* மோக்ஷத்தின் ஏணியிலேறி அங்கிருந்து கீழே விழுவோனுக்கு கர்மநிஷ்ட
நியாயம் (உள்ளக்கையிலுள்ள இவட்டுகத்தை பெயிந்துவிட்டுக் கையைக் குறியென்
திருஷ்டாந்தம்) கிடைக்கிறது. இது பஞ்சதஸியின் தியானதிபமென்னும் ஒன்பதாவது
பிரகரணத்தின் விபாகவியானத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அவ்வாறு உணர்ந்து, தெய்வம் உயர்வாயும், உயர்வாய் பெறுபவர்களுக்கும் உயர்வு உண்டாகிறது.

அவ்வாறு உணர்ந்து புத்திகளும் 'எல்லாம் பிரதமமாயும்' என்னும் புத்தியை மிகப்பெரிப்பதென்றன. ஆதலால் எம்மோபாஸிஸ்கள் ஞானத்துக்கு விரோதிகள்.

ஆனி ஆத்மாவை அசங்குகை அறிந்தாலும் தேகத்தின் போஜனாகி விபவ வாய்க்காப்பேனும், அல்லது ஜனகாதிகளின் விபவகாரங்களைப்போல் அதிகமாக வாய்க்காப்பாகுதி விபவகாரங்களைப்பேனும் செய்கிறீர். அந்த விபவகாரத்திற்கு ஞானம் விரோதியன்று. விபவகாரமும் ஞானத்துக்கு விரோதியன்று. எனினின், எந்த ஆத்மன்வரூபம் ஞானத்தால் அசங்கம் என்று அறியப்படுகிறதோ அந்த ஆத்மாவில் விபவகாரம் பிரதிபலிப்பதால் விபவகாரத்திற்கு ஞானமும் ஞானத்துக்கு * விபவகாரமும் விரோதியாகும். வித்த ஞானத்துக்கு ஆத்மாவில் அந்த விபவகாரம் பிரதிபலிக்கிறதில்லை. எல்லா விபவகாரமும் தேகாதிகளை ஆசிரயிதனாகக் கொண் டிருக்கின்றன. ஆத்மாவில் விபவகாரங்களைத் தேகாதிகளின் சம்பந்தமில்லை. இந்தன்மைய புத்தியோடு ஞானி சகல விபவகாரங்களைப்புறந்திருக்கிறான். இக்காரணத்தால் வித்துவா ஞானபுரியிருத்தியும் சிவருக்கிறேன் பொன்படுகிறது.

* இவ்வந்தத்தினை விதவியாணயசகாயி என நிரூபித்தபத்திலும் இவ்வாறு எழுதி விருத்திசெய்துள்ளார்:—

1. "பிராபத்தம் எப்போது ஜகத்தின் சத்தியதன்மையைச் சம்பாதித்ததுப் போகத் தைக் கொடுக்கின்றதோ அப்போது விதவகரது விவோதியாகின்றது போகமாந் திரத்தால் விஷயத்திற்குச் சத்தியதன்மை உண்டாகிறதில்லை"

2. "வித்தை (ஞானம்) எப்போது ஜகத்தை ஒடுக்குகின்றதோ அப்போது பிராபத் தத்திற்கு விவோதியாகும் மித்தியாதன்மையின் ஞானத்தினாலோ அதற் (ஜகத்திற்கு) விவமுண்டாகிறதில்லை". இவ்ருப் பிராபத்தசத்தத்தால் அதன்வாசியமாயிவி விபவகார மும் கொள்ளப்படும்.

3. அங்னமே தியானத்திபத்திலும் "விபவகாரம் எதுவோ அது பிரபஞ்சத்தின் சத்தியத்தன்மையினையும் ஆத்மாவின் ஜகதன்மையினையும் அபேகை செய்கிற தில்லை; ஆனால் இச்சாதனங்களையே அபேகிடுகின்றது."

4. "மனம் வாக்கு சரீரம் அவற்றிற்குப் புறம்பான பொருள்கள் (வீடு, நில முதலி யன) எவையோ அவை விபவகாரத்திற்குச் சாதனங்களாம். அவற்றைத் தத்துவஞானி மித்தையென அறிவிக்கிறான். ஆனால் சொருபமாக காண்பெய்கிறதில்லை. ஆதலால் இவ் னுக்கு (ஞானிக்கு) விபவகாரம் ஏன் உண்டாகாது? (உண்டாகவே செய்யும்)."

இவ்வாற்றால் ஞானத்திற்கும் பிராபத்தத்திற்குமுள்ளும் விபவகாரத்திற்கும் விவோதமில்லை.

Page 1 of 1

398. வேறு விபவகாரங்கள் ஞானத்துக்கு விரோதியானவை. கர்மோபாஸனைகளையும் அன்னிய பரிர்முக புருஷர்களைச் செய்கின்றவர்களுட் டு ஆத்மாவை வசக்கமென்றறிந்தும், கிரியையைத் தேகம் கார்த்தியாகக் கண்ணம் என்பவற்றை யாழியித்ததாய் அறிந்தும் செய்கின் ஞானத்துக்கு அவை விரோதியாகா. ஏனெனின், வித்துவான் அசக்கமென்றறிந்த ஆத்மாவைக் கர்த்தாவென்று அறிந்து கர்மோபாஸனைகளைச் செய்கின், அப்போது ஞானத்துக்கு அவை விரோதியாம். அந்த ஆத்மாவின் அசக்கவடிவ திடநிச்சயம் கர்மோபாஸனைகளால் வித்துவானுக்கு நீங்குகிறநிலை. ஆதலால் * ஆபாஸூபமான கர்மோபாஸனைகள் திடஞானத்துக்கு விரோதியாகா. இவ் வாரணத்தால் ஜனகாதிகள் ஆபாஸூபகர்மஞ் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஆத்மாவை யசங்கமென்றறிந்து மற்ற விபவகாரங்கள்போல் தேகாதிகளின் தர்மங்கடையுமறிந்து வித்துவான் செய்யுஞ் சபக்கிரியைகள் ஆபாஸநூபகம்மிக் கொணப்படும். அவற்றிற்கு ஞானதேதாடு விரோதமில்லை. பாஷிபகாரக் கர்மோபாஸனைகளுக்கு ஞானதேதாடு எந்த விரோதஞ் சொல்லியிருக்கிறதோ, அது ஆத்மா கர்த்தாவென்னும் புத்தியினால் எந்தக் கர்ம உபாஸனைகள் செய்யப்படுகின்றனவோ அதற்கு ஞானதேதாடு விரோதம் சொல்லியிருக்கிறதே; ஆபாஸநூபத்தாற் சொல்லவில்லை.

399. அங்கணமாலும், மந்திபொதத்துக்கு ஆபாஸுபகர்மோபாஸனைகளும் விசேதிகளாய். வனெனின் சமுசயாநிகளோடு கூடிய போதம் ஈந்த போத மெனப்படும். எவன் அந்தக்காணத்தில் “ஆதீமா அசங்களு? அல்லது அசங்கனன்று?” என்று ஒருகால் சந்தேக முண்டாகிறதோ அவன் அடிக்கடி “ஆதமா அசங்கன், எனக்குச் செய்யவேண்டிய தொன்றுமில்லை” என்னும் அந்தந்தக்கைச் சிந்தனை செய்யவேண்டியது. அப்போதே சமுசயம் நீங்கித் திடீர்போத முண்டாய்விடும். அப்படிச் செய்யாமற் கர்மோபாஸனைகளைச் செய்தால் உண்டான மந்திபொதமும் நீங்கி “நான் கத்தா போக்தா” என்னும் விபரீத நிச்சயமுண்டாகும். ஆகலால் மந்திபொத முண்டாவதற்கு முன்னேயே கர்மோபாஸனைகளைச் செய்யவேண்டும்; பிறகு அவைகளைச் செய்யவேண்டியதில்லை.

மந்திரோதரமுள்ளவன் கர்மோபாஸனைகளைச் செய்தால் உண்டான புகழ்
மும் ஸத்வமாய்விடும்.

[illegible]

நுஷ்டார்த்தம்:—பகி தன் முட்டைகளை இறகு முளைக்குமன் அவயங் காகின்றது; இறகு முளைத்தபின் காக்கிறதில்லை. இறகு முளைத்தபின் னும காக்குமாயின் முட்டையிலுள்ள ஜலத்தினால் குஞ்சின் மிருதுவான இறகு கரைந்துபோகும். அதுபோல் ஞானோற்பத்திக்கு முன்னேயே கர்மோபா ஸனைகளை யனுஷ்டிக்கவேண்டும்; ஞானோற்பத்திக்குப் பின் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை. ஞானத்தின் உற்பத்திக்குப் பின்னும் கர்மோபாஸனைகளை யனுஷ்டிக்கின் குஞ்சு நஷ்டமாவதுபோல் மந்தஞானமும் நஷ்டமாய்விடும். முதிர்ந்தபகி முட்டையின் சமபக்கத்தினால் நஷ்டமாகாததுபோலத் திட போதம் நஷ்டமாகாது. முதிர்ந்த பகிக்கு முட்டைபோல திடபோதத்துக்குக் கர்மோபாஸன்களால் பிரயோஜனமுமில்லை.

இவ்விதத்தால் மோகத்தின் பொருட்டு ஞானித் துச் செப்பவேண்டியுள யாதொன்றுமில்லை. இவ்வாறு மன்னுவது பிரசினத்தின் உத்தரவு சொல்லப் பட்டது.

400. முற்கூறிய பொருள் சகலவேதத்தின் ராமாமெனல்.

சிஷ்யனுக்கு ஆசாரியா கூறியவிடை வேதா ப்ரகாசமாகச் சொன்னதாம். ஆதலால் இது யதார்த்தமாகாமெனக் கூறுகின்றா:—

சிஷ்யனே! யான் உனக்குச் சொல்லியது முழுவதும் வேதத்தின் சா மாம். ஆதலால் இதனை நீ நம்புவாயாக. இதை யுணர்வதனால் சிவமயிழை அபாரமான ஜனனமாணஸ்ப சமுதாயம் நாம் நாம் நாம்.

401. பாஷையின் சமீபரதாயம்

402. உபதேசித்த அர்த்தத்தின் சுருக்கம் (402-404).

“ஜகத்கர்த்தா ஈசுவரன் அவன் உனக்கு வேறல்லன். நீ சுகிதானந்த ரூபப் பிரஹ்மம்” என்று ஆசாரியா முன்னுபதேசித்ததை மறுபடியும் தபையுடன் சிஷ்யனுக்குச் சொல்லுகிறா. சிஷ்யனே! தினததன்னாடைய விட்டு உன் ஸ்வரூபத்தைப் பார. நீயே ஜனனமில்லாத சுகதாபிரஹ்மம். பாக கப்படுபவைகளை யெல்லாம் பிரகாசஞ் செய்கிறாய். உன் அஞ்ஞானத்தால் ஜகத் தையெல்லாம் நீ சிருஷ்டித்ததற்கு மறுபடியும் எல்லாவற்றையும் நாசஞ் செய்து நீ நாசமற்றவனாகிடுகிறாய். மித்யாப் பிரபஞ்சத்தைப் பார்த்துக் கொஞ்சங்கூட மனவருத்தத்தை அடைகிறதில்லை. நீ தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனுபிருக்கிறாய். நீ சுகாசியாயிருக்கிறாய். மாயையினால் உன்னிடத்தில் ஜீவன் ஜகத்து ஈசுவரன் மூன்றும விளங்குகின்றன. அது அஜ்ஜாணில் சாப்ப மும் கிளிஞ்சலில் வெள்ளியும் விளங்குவதுபோலாம்.

* இப்பிரச்சன்கள் ஹிந்திபாஷையின் சம்பிரதாயத்தைக் கூறுகின்றது. அஃது இவ் குத் தமிழில் உபதோகமின்மையால் மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை.

403. ஞானசாதனத்தைச் சொல்லுகிறேன்:—சிஷ்யனே ! ராகமாகிய தாரத்தத்திலுள்ள திடமான ஆசக்தியைத் தகித்துவிடு. லோபத்தை யொழித்துவிடு. துவேஷத்தைக் கொன்றுவிடு. காமத்தை நீக்கிவிடு.

* ராகம் லோபம் துவேஷம் காமம் என்பவற்றைக் கொள்வதனால் சகல ராஜஸ்தாமஸ விருத்திகளும் கொள்ளப்படுகின்றன. இதனால் சகலமான ராஜஸ நாமஸ விருத்திகளையும் நாசஞ்செய்கலென்னும் ஆததம் சித்திக்கிறது. இராஜஸநாமஸவிருதிகள் ஞானசாதனங்கே விரோதிகளாயிருக்கின்றன. அவைகளை நாசஞ்செய்யாமல் ஞானமுண்டாகிடுதல்லை. ஆதலால் அவற்றின் விருத்தி ஜிஞ்ஞாசவினால் அபேக்ஷிக்கப்படுவதாம்.

விவேகம் வைராக்கியம் சமாதிஷ்ட-கசமபததி முமுக்ஷுத்துவம் என்றும் நான்கும் ஞானசாதனங்களாம். அவற்றில் விவேகம் முக்கியமானது. எனினும், விவேகத்தினால் வைராக்கியாக ஞாண்டாகின்றன. ஆதலால் ஜகாரியா இப்போது விவேகத்தை யுபதேசிக்கிறா.—

சிஷ்யனே ! பாவாவரமாகிய சமுதாரத்தைக் கானல் ஜலத்துக்குச் சமானமாக மிதந்தெய்ன்று நீ யடிகடி ஆறிவாயாக.

1. பாவாவரமென்பது சமுதாரத்திறகாம்.

2. அபாவாவரமென்பது ஆக்மாவிறகாம்

பாவாவரம் மிதத்தெய்ன்றதனால் அபாவாவரம் மித்தையன்று சத்தியமாம் என்பது ஆததத்தினால் சொல்லப்பட்டது.

விதத்தையடி பண்ணும் ஜாலவிதத்தைகளைப் பார்க்கும் மகனைப்பார்த்துத் தகப்பன் “மகனை” விசுவாசபாயாற காண்பிக்கப்பட்ட இடமாமமுதலியன

* 1. வீஷ்டபதில் தோஷத்திருஷ்டிதனால் ராகம் நாமஸ்கூறுது.

2. ஆததத்தில் அனாததத்தைக் காணுதலால் லோபம் நாசமாகின்றது.

3. காமாபாவத்தால் குரோதமாகிய துவேஷ முண்டாகிடுதல்லை.

4. பதார்த்தங்களைச் சிந்தித்தலாகிய சகதற்பயில்லாமையால் இச்சையாகிய காம முண்டாகிடுதல்லை

இவ்வாற்றால் அந்நிய ராஜஸ நாமஸ விருத்திகளினது நாசத்தின் உபாயமும் சரஸ்விரத்தாற் கண்டுகொள்க.

அல்லது பாகவதத்தின் ஏகாதசஸ்கந்தத்தின் 13-வது அக்கியாயத்திற் கூறிய தேசகாலாதிவாடிவ பததுச் சாத்துவிக பதார்த்தங்களைச் சேவித்தலால் சத்துவகுணத்தின் விருத்திவாயிலாகச் சகல ராஜஸ நாமஸ விருத்திகளின் நாச (திரஸ்கார) முண்டாகிறது.

முழுமையும் பொய்” என்றான். இப்படிச் சொன்னதினால் வித்தையாடி பொய்யனென மகன் நினைக்கிறதில்லை. ஆனால் அவனைச் சத்தியமாகவே அறிகிறான். அதுபோல ஜகத்து மித்தையென்று சொல்லுதலால் ஆக்மா சத்தியமென்று அறிந்துகொள்ளுவான் என்னும் அபிப்பிராயத்தால் ஆசாரியர் பரவார (சுமுசார)த்தை மித்தையாகச் சொன்னார்.

இவ்வித்ததால் ஜகதது மித்தையாம்; ஆக்மா சத்தியமாமென்று குர்விவேகத்தை யுபதேசித்தார்.

அந்த விவேகத்திற்கு வேறான சாதனங்கள் தாமாகவே யுண்டாகின்றன. ஆதலால் விவேகத்தின் உபதேசத்தால் சகல சாதனங்களின் உபதேசமும் அாதத்தினால் சொல்லப்படாது.

ஞானத்தின் பகிர்வகசாதனங்களைச் சொன்னோம்.

இனி அந்தாங்கசாதனமான சிவணத்தைச் சொல்லுகிறோம்:—சிஷ்யனே! ஞானரூப சூரியனைச் சிவணத்தினால் சம்பாதித்து அஞ்ஞானரூப தமஸை நாசஞ்செய்

தமஸைபது இருளிற்கும் அஞ்ஞானத்திற்கும் பெயராம். இருள் உபமானம். அஞ்ஞானம் உபமேயம். எதற்கு உபமை கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அது உபமேயம்; எதன் உபமை கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அது உபமானமெனப்படும்.

404. ஞானத்தின் சொரூபம் அங்கிய (சாவகமம் நியாயமுதஸிய) சாஸ்திரங்களில் நானாவிதமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஆதலால் மகாவாக்கியாருசாரமாக ஞானத்தின் சொரூபத்தைக் கூறுகின்றோம் —

சிஷ்யனே!

1. சீவ ஈசுவரர்களில் அவித்தைமாயைப் பாகங்களாகிட்டு அவற்றின் பேதத்தேதற்றம் எதுவோ அதனை நீக்கி,

2. சீவேசுவரர்களிடத்துள்ள வேதன (ஞான) மாகிய சேதனபாகத்தைப் பேதமின்றியதென்று அறி.

இப்படிக் கூறுதலால் மகாவாக்கியங்களில் பாகத்தியாகலக்ஷணையினால் ஜீவஈசுவரகளு ஏகத்துவத்தைக் காண்க.

வேதத்தின் சாரத்தை விசாரித்து உன்னை நீ காத்துக்கொள். தாஸனிடத்து ஆசைவை. இதனை (ஐப்பிரபஞ்சத்தைப்) பாராதே.

முற்கூறியதனையே சுருக்கிக் கூறுவாம்:—சிஷ்யனே! அழியத்தக்க சங்காதமாகிய தேகாதி நீயல்ல. ஆனால் அழியாத பிரஹ்மம் நீ. * விருக்ஷரூப சம்சாரம் மித்தை. ஆகாதத்தில் நீலவாண்மும் கூடாரரூபமும் உண்மையிலில்லாமல் மித்தையாகப் பிரதிதியாவதுபோலச் சமுசாரமும் ஆத்மாவில் இல்லாமல் மித்தையாகப் பிரதிதியாகிறது.

சுருதிஸ்மிருதிகளில் சமுசாரத்தை விருக்ஷரூபமாகச் சொல்லியிருத்தலால் இவ்விடத்திலும் விருக்ஷரூபம் சமுசாரத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

405. வேறுவகையால் மோக்ஷத்திற்குச் சாதனம்

ஞானமாமென்று கூறுதல் (405-406).

மோக்ஷத்திற்குச் சாதனம் ஞானமாமென்னும் பொருளை வேறுவகையாக் கூறுகின்றார்.—

- * 1. எல்லாவற்றினும் மேலானதா யிருத்தலால் உயரமாயுள்ள மாயாவிசிஷ்ட பரப்பிரஹ்மம் எதற்கு மூலமா (கோ) யிருக்கிறதோ,
2. மகத்தனாவும் எதற்கு முனையா யிருக்கிறதோ,
3. அகங்காரம் எதற்கு முனையா யிருக்கிறதோ,
4. பஞ்சதன்மாத்தினால் எதற்கு மேம்பா யிருக்கிறதோ,
5. கூறிய மகத்தனாவற்றமுதலியன யாவும் காரியதன்மையால் தாழ்வுடையன வாயிருத்தலின் எதற்கு கீழ்நிலைகள் எனப்படுகின்றனவோ,
6. வேதமுதலிய சாஸ்திரங்கள் எவையோ அவை மிக இனிமையைத்தரும் வாகியவகளால் இதன் அநீதநியததன்மைமுதலிய தோஷங்களை மூடுகின்றனவாகலின் அசசாஸ்திரங்கள் எதற்கு மேல்களா யிருக்கின்றனவோ,
7. நான்கு புருஷாதசமும் எதற்கு மூலமா யிருக்கின்றதோ,
8. தர்மாதாமம் எதற்குப் புஷ்பமோ,
9. ஜனனமாஸ்தி துகள்கள் எதற்குப் பழமோ,
10. அஞ்ஞானமுடைய ஜீவானாகிய பசுபுகள் எதன் போக்தாவாகின்றனவோ,
11. வைராக்ஷியத்தினால் தீட்டப்பட்ட ஞானமாகிய கோடரி எதனை வெட்டுவதாயிருக்கின்றதோ,

அத்தன்மையதாம் இச்சம்ஸாராவடிவ அசுவத்தவிருக்ஷம் (அரசமரம்).

இவை முதலிய அகேவதங்கனாகச் சாஸ்திரங்கள் சமஸாரமாகிய விருக்ஷ வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சிஷ்யனே' தேகாபிராணியான அஞ்ஞானியும், ஞானியும் பந்தமோக்சங்களுக்கு இருப்பிடங்களாவா.

1. அந்நானியோ பந்தத்துக்கிருபபிடம்.

2. ஞான மோக்சத்துக்கிருபபிடம்.

ராகமும் விராகமும் அவாகாறு கொடிகள். எப்படிக்கொடி ராஜாவின் பட்டணத்துக்கு அடையாளமாயிருக்கிறதோ அப்படி அஞ்ஞானிகட்கு ராகமும் ஞானிகட்கு விராகமும் அடையாளங்களாயிருக்கின்றன.

1. அஞ்ஞானிக்கு விராகம் குறி.

2. ஞானிகட்கு விராகம் குறி.

அஞ்ஞானியினிடத்து விராகம் முண்டாகிறது அதனால் ஞானிக்கு அஞ்ஞானியின் வேறான விராகம் சொல்லப்படாது நடுகிறது. சிஷ்யனே! சபதாநி விஷயங்களில் சத்திபுத்தனமையின் பிராப்தியும், மரூதாபயமபோல விஷயம் பிரமவடிவமென்றும் சிவபரமபெயருதியும் காற்றைக்கொடியையாட்டுவது போல ராகவிராகங்களை யாட்டு (சஞ்சலப்படுத்து) கின்றன, அவற்றைத் தள்ளிவிடுகிறதில்லை.

1. விஷயத்தில் சத்தியபுத்தியால் ராகத்தின் தளாச்சி நீங்குகிறது.

2. விஷயத்தில் பிரமபுத்தியால் விராகத்தின் தளாச்சி நீங்குகிறது.

406. விஷயம் அசத்தியம். அதனால் அதில் உண்டாம் சத்தியபுத்தி பிராகிருபமாம். பிராகிருஞானமும் அதற்கு விஷயமான மித்தியாவென்றுவும் இரண்டும் பிரமமெனப்படுமே. இம்மனம் கூறியதனால் அஞ்ஞானியின் விராகத்துக்கும் ஞானியின் விராகத்திற்கும் பேரம் சொல்லப்பட்டது. ஏனெனின், அஞ்ஞானியின் விராகம் விஷயத்தில் மித்தியாபுத்தியாலுண்டான தன்று ஆதலால் அது மந்தபாயிருக்கிறது. “விஷயம் மித்தை” யெனலும் புத்தி அஞ்ஞானிக் குண்டாகிறதில்லை.

1. சாஸ்திரத்தினாலும் ஈதத்தியினாலும் விஷயம் மித்தைபென்று அஞ்ஞானியும் அறிந்திருந்தாலும் விஷயம் மித்தைபென்னும் அபரோகூபுத்தி ஞானிக்கே யுண்டாகிறது; அஞ்ஞானிக் குண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் அஞ்ஞானிகட்கு விஷயத்தினாலான பரோகூபமான மித்தியாபுத்தியால் அபரோகூபமான சத்தியப்பிராகதி நிகிருத்தியாகிறதில்லை இவ்வித்ததால் அஞ்ஞானிகட்கு விஷயத்தில் விராகமுண்டாகும்போது பரோகூப மித்தியாபுத்தியு மிருக்கிறது. ஆனால் பரோகூப மித்தியாபுத்தியினைப் பிரபலமாக அபரோகூப சத்தியபுத்தியிருக்கிறது. ஆதலால் அஞ்ஞானிகட்குப் பரோகூப மித்தியாபுத்தி விராகத்

துக்கு ஹேதுவனது. ஆனால் பிரபலமான சத்தியபுத்தியால் விஷயத்தில் ராகமேயுண்டாகிறது. விராகமுண்டாயினும் அம்மித்தியபுத்தியினாலுண்டாகிறது. ஆனால் விஷயத்தில் தோஷத்திருஷ்டியால் உண்டாகிறது.

2. ஞானி சர்வபிரபஞ்சத்தை அபரோக்ஷவடிவத்தால் மித்தையாக அறிகிறான். அவ்வபரோக்ஷ மித்தியாபுத்தியால் அபரோக்ஷ சத்தியபுத்தி நிவிருத்தியாய்விடுகிறது. ஆதலால் ராகத்திற்கு ஹேதுவான விஷயத்திலுள்ள சத்தியபுத்தி ஞானிக்கிருக்கிறதில்லை விராகத்துக்கு ஹேதுவான விஷயத்தில் மித்தியாபுத்தி ஞானிக்கிருக்கிறது. ஞானிக்கு விஷயத்தில் சத்தியபுத்தி மறுபடியும் உண்டாகுமா? ராகமும் மறுபடியும் உண்டாகி விராகம் நிவிருத்தியாம். அவ்வபரோக்ஷமாய் மித்தையென்றறிந்த பதார்த்தத்தில் மறுபடியும் சத்தியபுத்தி புண்டாகிறதில்லை அபரோக்ஷமாய் மித்தையென்றறிந்த ரஜஸூகியுள்ள சரப்பத்தில் சத்தியபுத்தி மறுபடியும் உண்டாகாதது போல ஞானிக்கு மறுபடியும் சத்தியபுத்தி புண்டாகிறதில்லை. இவ்விதத்தால் ஞானிக்கு ராகத்தின் உற்பத்தியும் விராகத்தின் நிவிருத்தியும் உண்டாகிறது. ஆதலால் ஞானியின் விராகம் திடமாம்.

தோஷத்திருஷ்டியால் அஞ்ஞானிகளுடாகும் விராகமோ நிவிருத்தியாய்விடும். ஏனெனின், எந்தப் பதார்த்தத்தில் தோஷத்திருஷ்டி புண்டாகிறதோ அந்தப் பதார்த்தத்திலேயே வேறு காலநிலையில் நல்லதெனும் புத்தியு முண்டாகிறது அது எல்லாப் புருஷாருக்கும் பசுதாமத்தின் முடிவில் ஸ்திரீயினிடத்தில் தோஷத்திருஷ்டி புண்டாய்க் காலநிலையில் மறுபடியும் நல்லதெனும் புத்தி புண்டாவது போலாம். இவ்விதத்தால் தோஷத்திருஷ்டி நீங்கும் போது அஞ்ஞானியின் விராகமும் நீங்குபோம். ஆதலால் அஞ்ஞானிக்குத் திடமான விராகமுண்டாகிறதில்லை.

இவ்விதத்தால் ராகமும் விராகமும் அஞ்ஞானிக்கும் ஞானிக்கும் சின்னங் (குறி) களாய்ச் சொல்லப்பட்டன.

* அஞ்ஞானிக்குத் திடவிராகமுண்டாகாது என்னும் அபிப்பிராயத்தால் கீதையில் பசுவான் இது கூறியிருக்கின்றனா. -- தோஷம் (வெளியில் விஷயங்களைவிட்டவ) ஞானியே (ஜ்ஞாந) எவனோ அபுலகது ரஸமின நிபதன்மை எவ்வாறுண்டாகுமோ அவ்வாறு விஷயம் நிவிருத்தியாகின்றது. அவ்வாறு அவனுக்கு விஷயங்களிலுள்ள ஸதூலராகமெதுவோ அது நீங்குகின்றது ஆனால் ரஸமென்றும் சொற்பொருளாகிய வாசனையடிவ குக்ஷமராகம் எதுவோ அது மனில் பிறக்கிறது. இப்பருஷனது அவ்விதம் (குக்ஷமராக)மும் பரப்பிரஹ்மத்தைப் பாக்கி (அபரோக்ஷமாயிய) நீங்குகின்றது.

வேறு சின்னங்களையும் சொல்லுகிறோம்:—சிஷ்யனே! வீட்டின்பேரில் யானே முதலியவைகளின் மூர்த்திவடிவங்கள் இருப்பதுபோலப் பந்தமோக்ஷங்களுக்கு இருப்பிடங்களுக்கிட அஞ்ஞானி ஞானிகளின் அநாதகரணங்களில் சாக்ஷப (சாக்ஷிபாலறிப்படுவன) சாக்ஷியென்னும் மூர்த்திகள் இருக்கின்றன.

1. 'அஞ்ஞானியின் அந்தக்கரணத்தில் சாக்ஷியுருபமீதி'யுள்ளது.
2. ஞானியின் அந்தக்கரணத்தில் சாக்ஷியுருபமீதி இருக்கின்றது.

சாக்ஷிக்கு விஷயமான பிரபஞ்சத்தினைச் சாக்ஷியென்பர்.

1. சாக்ஷியுருபமாததி மலிசமாயி நுகுகிறது.

2. சாக்ஷியுருபமாததி சுந்தரியிருக்கின்றது. இவற்றுள் சாக்ஷியத்தில் அமுந்தியவர்கள் இரண்டு. சாக்ஷியில் அமுந்துவோர் தியாகி விராகிகள். சஞ்சலப்பிரமத்தை விடவடிவமென்றறிந்தவன அகமாயிப கிணற்றில் முழுகுகிறான். அசலப் பிரஹ்மத்தை விடவடிவமென்றறிகிறவன் ஆரத்த ஸ்வரூபத்தை யடைகிறான்.

407. இலக்ஷணை முன்றலிந்தமாம் (407-409).

பாகத்தியாகலக்ஷணையினால் என்று நினைவது பிரபஞ்சத்தில் விசேஷமாகச் சொல்லப்படாதிருக்கிறது. அதில் எதுவைக் கூறுகிறது இலக்ஷணையின் பேரத்தைக் கூறுவாய்.—

பண்டிதர்களாகிய புத்திரர்கள் இரண்டுலக்ஷணை (விட்டலகக்ஷணை) அஜஹதிலக்ஷணை (விட்டலகக்ஷணை) பாகத்தியாகலக்ஷணை (விட்டலகக்ஷணை) என்று லக்ஷணை முன்றலையொழுகக் கூறுகின்றனர் அவற்றுள் முதல் இரண்டும் மகாவாகியதிற்பொருத்தா. பாகத்தியாகலக்ஷணையினால் தவறு சொரூபமாகிய பிரஹ்மரூபத்தை யறிவிக்கின்றது.

408. சிஷ்யன் கேட்கின்றான் —சாமானிய ஞானத்திற்குப் பிறகு விசேஷத்தின் ஞானமுண்டாகும். சாமானியமாயப் பிரஹ்மனானென்றறிந்தபின் அவனுடைய சர்க்குலவதன் [* திராவிடனென்றல்] முதலிய விசேஷத்தின் ஞானமுண்டாவதுபோல லக்ஷணையின் சாமானிய ஞானத்துக்குப்பின் ஜஹதி முதலிய விசேஷவடிவங்களின் ஞானமுண்டாகும். லக்ஷணையின் சாமானிய வடிவ மறிந்தாலன்றி ஜஹதிமுதலிய விசேஷ வடிவங்களின் ஞானமுண்டாகாது.

இவ்வப்பிராயத்தால் சிஷ்யன் கூறுகின்றான் :— லக்ஷணை யென்பது யாது? இதுவே அறியேன். ஆதலால் லக்ஷணையின் சாமானியரூபத்தைக் காண்பித்துப் பின் ஜகதிமுதலிய லக்ஷணைகளின் மூன்றுபேரத்தைச் சொன்

திராவிடன் = தமிழன் முதலிய என்பதனால் தெலுங்கன், மகாராஷ்டிரன், வைஷ்ணவன் என்றல் முதலியனவுங் கொள்ளப்படும்.

னால் விசேஷமாயிருக்கும். ஆதலால் அவற்றின் தனித்தனி லக்கணங்களைக் காட்டியருளவேண்டும்.

409. குருவாக்கியம்.

சிந்தியனே' எனக்கிசுத்தததுடன் நான் சொல்வதைக் கேள். லக்கணையையும் அவற்றின் பேதங்களையும் அறிவாய். பதநுகுக்கும் அர்த்தத்துக்குமுள்ள * சம்பந்தம் விருந்தி பெனப்படும அது இருவகைத்து. ஒன்று

* 1 கன்றிற்துப் பசுவோடு சம்பந்தமிருக்கிறது அறனால் அது அநேக பசுக்களின் மதவிலிருக்கிற தன் சாயாகிய பசுவினிடத்துப் பிரவிருத்திகிறது. சம்பந்தமின்றிப் பிரவிருத்தியாது இதுனால் கன்றிற்தும் மாட்டிற்தும் ஜந்திபஜ்ஜக்கபாவ சம்பந்தம் அறியப்படுகிறது. அந்த ஜந்தியுடையவரூபத்தின் ஞானத்துக்கு நேறதுவாகிய கன்றிற்தும் கோவினிடத்துண்டாகும் பிரவிருத்தி எதுவோ உதவும் சம்பந்தம் மெனப்படும

2 அதுபோலச் சந்தவருக்குத் தத்தம் அததத்தில் உண்டாம் பிரவிருத்தி எதுவோ அதுவம ஓர சம்பந்தமின்றி யுண்டாகாது. ஆதலால் சந்தத்திற்குத் தன் வாச்சியவடிவ அதத்தத்துடன் வாச்சிய வாசகபாவ (சொல்லப்படுவது சொல்லுவதெனும் தன்மை) சம்பந்தமும், வசுதிப வடிவ அதத்தத்துடன் லக்ஷணங்கபாவ (லக்கணையினால் அறியக்கூகது லக்கணபாலறிவிப்பது எவ்வாறான) சம்பந்தமும் அறியப்படுகின்றன.

இவ்விருவகைச் சம்பந்தத்தினையே ஸமாய ஸமாதபாவநுப்சம்பந்த மென்றும் கூறுபெற்றனா

(1) வாச்சியவடிவ அல்லது லக்ஷியவடிவ அததம் எதுவோ அது பந்தத்தினால் ஸமாயக (தினேச)த்தக்கதாம் ஆதலால் அது ஸமாயம் (தினேசத்தக்கது) எனப்படுகின்றது

(2) வாசகவடிவ அல்லது இலக்கவடிவமான பதம் எதுவோ அது அவ்வர்த்தத்தை ஸமாணந்தசெயலிப்ப (தினேப்பூட்டுவது)தாம் ஆதலால் அது ஸமாயகம் (தினேப்பூட்டுவது) எனப்படுகின்றது

அவ்விருவகைத் தமயில் ஸமாய ஸமாதபாவநுப்சம்பந்தமிருக்கிறது. அச்சம்பந்தத்தினையறிதற்கேதுவான சந்தத்திற்குத் தன் அச்சத்திலுண்டாம் பிரவிருத்தி எதுவோ அதுவும் சந்தத்திற்கு அர்த்தத்தோடுள்ள சம்பந்தம் மெனப்படுகிறது. அந்தப் பிரவிருத்திவடிவ சம்பந்தத்தினையே சந்தத்தின் விருத்தியென்றும் கூறுவா.

அந்த விருத்திருப சம்பந்தம் சிலவிடங்களில் சந்திரபாமாகிய சில விடங்களில் லக்ஷணரூபமாகிறது இதனைப் பிரசங்கத்தினால் அறிந்துகொள்க

- 1 சாஸ்திரத்தில் விருத்தியென்பது அந்தகாரணத்தின் அல்லது அவிதையின் பரிணாமத்திற்குமாய்
- 2 அவ்வாறே இருப்பதின் பெயரும் விருத்தியாம்
- 3 அவ்வாறே பிணைப்பிற்கும் விருத்தியென்று பெயர்
- 4 அவ்வாறே பிராணன்களது செயலாகும் விருத்தியென்று பெயர்.
- 5 அவ்வாறே ஓர் வியாகரணத்தின் பிரவிறகும் விருத்தியென்று பெயர்.

அவற்றன் எதுவும் இவரு விருத்தியென்றும் சொல்லிற்குப் பொருளெனக் கொள்ளத்தக்கதில்லை. ஆனால் சந்தத்திற்கு அதத்ததோடுள்ள சம்பந்தம் எதுவோ அது இவரு விருத்திசெய்தத்திற்குப் பொருளெனக் கொள்ளத்தக்கதாம்

இச்சந்தத்தினது விருத்தியின் வாணனம் வேதஸ்துதியின் ஸாவயார்த்தத்திலும் விருத்திரதாவலிலும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது

* சக்திவிருத்தி; மற்றையது லக்ஷணவிருத்தி. அவற்றின் அர்த்தத்தை விவேகத (லக்ஷணத) தோடு கேட்பாயாக.

* சப்தததிலுள்ள தன் ஆததததையறிவிக்கும் சாமாததியம் சபத்தந்தன் சக்தி (ஆற்றல்) எனப்படும்.

அந்தச் சக்திவிருத்தி இரண்டு சபாலங்களின் இடையிலுள்ள காலசைபோகத திளைப்பாலும், காரியகாரணங்களின் மதயிமிலிருக்கும் சமவாயசமபதம் அல்லது தாதாதியசமபதம்போலும் சபதம் ஊகதம் என்றும் இரண்டறதும் மததியிலிருக்கிறது. ஆதலால் அந்தச்சக்தி சபதசக்தி ஆததததோடுள்ள சக்திவிருத்தியடிவ சாக்ஷாத் சம்பந்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

இந்தச் சாக்ஷாத் சபதசதா சக்திவிருத்தி 1 போகம் (காரணம்), 2. ரூப (இமகுறி), 3 போதரூப (காரண இமகுறி) என்ற மூவகையாம்.

1. எந்தச் சப்தத்தில் தன் அடிப்படை முண்டைய யோகம் கிய சோககையினால் அர்த்தஞான முண்டாகும் சாமாதிபபிருக்கிறதோ அந்தச் சப்தததற்குத் தன் அர்த்தத்துடன் யோகக்கூட்டுப் சம்பந்த மிருக்கின்றது அதுவே சப்தத்தின் யோகவிருத்தி எனப்படுகின்றது எங்ஙனம் பாதரூபம் பதததில் பாதம் பாதரூபமெனவும் இரண்டு அடியவகையுண்ணி அவற்றை மாகசகையால் பாத்ததை முட்களினின்றும் காப்பாற்றும் செருப்பு, தோடு, கட்டை பெண்பும் அதனான முண்டாகிறது ஆகையால் பாதரூபமெனவும் சபதசதா சபதசகையால் பாத்தததெனவும் அதன் அர்த்தத்திற் பாதரூபக்கூட்டுப் சம்பந்த மிருக்கிறது.

2. எந்தப் பதததில் அடியவகையால் அர்த்தஞான முண்டாகிறதுவெனயோ, ஆனால் “இப்பதத்திற்கு இதுவே பொருளாம்” என்ற பொருளசெய்யும் சபதசகதம் (பரிபாஷை வந்தப்பதத்தி லிருக்கிறதோ, அந்தப் பதததில்) தன் அர்த்தத்தோடு ரூபசக்தி ரூப சம்பந்த மிருக்கிறது. அதுவே சப்தத்தின் ரூபவிருத்தி எனப்படுகிறது எங்ஙனம்: பாஷையெனவும் பதததில் அதன் அடியத்தின்பிறம் யாதொரு அர்த்தஞானமு முண்டாகிதில்லை ஆனால் பாதரூபமெனவும் பதததில் தலையிற் சுற்றதல் வடிவ அர்த்தம் உலகத்தில் சுவகேதததால் விளங்குகிறது அந்தப் பாஷையெனவும் சப்தத்திற்குத் தலையிற் சுற்றதலாகிய தன் அர்த்தத்துடன் ரூபசக்தி ரூப சம்பந்தம் மிருக்கிறது.

3. எந்தப் பதததிற்கு அடியவகையாலும் அர்த்தசக்தி ஞானமுண்டாகிறதோ உலகத்தாரின் சுவகேதமுகிலிருக்கிறதோ அந்தப்பதத்திற்குத் தன் அர்த்தசக்தி யோக ரூப பெண்ணும் இருவடிவ சக்திவிருத்தி உறுது. எங்ஙனம் அங்ககைகை பெண்பும் பதததில் அங்கம் ரக்கைபென இரண்டு அடியவகையால் இருக்கின்றன அவற்றின் சோககையால் சட்டை என்னும் அர்த்தஞானமுண்டாகிறது பாதமாகிய அங்கத்தை ரசியாகும் “பாதரூபத்தின் அங்கம் எனும் சொல்லலாகாது ஆனால் இச்சட்டையினையே அங்ககைகை பென்ற சொல்லவேண்டும்” என்று இடையங்ககை சப்தத்தில் உலகத்தாரின் சுவகேதமுகிலிருக்கிறது ஆதலால் அங்ககைகை பெண்ணும் பதததில் தனது அர்த்தத்தோடுள்ள யோகரூப உபயவடிவ சக்திமய சமபத மிருக்கிறது.

சப்தத்தின் மூவகை சக்திவிருத்தி எதுவோ அதனையே முக்கியவிருத்தி யென்றும் கூறுவர்.

† 1. சப்தத்தின் சக்திவிருத்தி ரூப சம்பந்தத்தால் அறியப்படுகிற சப்தத்தின் சாக்ஷாத் சமபதமுண்டைய அர்த்தம் சக்தியாதித்தம் எனப்படும்.

2. இந்தச் சக்தியார்த்தத்தின் சம்பந்தியாயும் சொல்லுவோனுடைய தாற்பரியததற்கு விஷயமாயிருக்கிற வேறு அர்த்தத்தில் சப்தத்துக்குள்ள பரம்பாசம்பந்தமெதுவோ அது சப்தத்தின் லக்ஷணவிருத்தி எனப்படும்.

410. நியாயக்கிரமமான சக்திலக்ஷணம்

(நகுவரேச்சை)

ச க் தி ல க்ஷ ண ம்.

இந்த கடப்பதத்தைக் கீழ்க்கிவ இந்நா ளல்லாக் கலசரூபப் பொருள் ஞானம் எல்லிநாநுகம உண்டாகுக என்பது ஈசுவர இச்சை. இதனை நிபாய சிவஸ்திரத்தில வக்ஷி யென்பார்.

இ ஆந்த ஸ்ரீராம நகரம் அமைப்பில் மிகவுடையதாய் சப்தத்திற்குப் பரமனாயாச (சுகுமார நகரிலாக) சம்பந்தமுடைய அந்தம் எதுவோ, அது சப்தத்தின் ஸ்ரீராம நகரம் மெனப்படும.

1. பிதாவெண்ணம் சொல்லிவந்து சுகநிலிருத்திவடிவ சாக்ஷாத் சம்பந்தம் ஐந்தாறிய அசத்தவையி இருந்திவந்து ஆதலால் பிதா சபதசந்திரச சுகநிலிருத்திவடிவ சம்பந்தபதி ஸிறிப்பபதி மியல்புடைய பிதாவெண்ணம் சொல்லிவந்து சாக்ஷாத் சம்பந்தமுடைய ஐந்தாறிய அசத்தம் எதுவோ அது பிதாவெண்ணம் சொல்லிவந்துக்கியாய்ந்த மனெப்பம

இதுசங்கடமைய சுககிமார்க்க சம்பந்தியம் ஓர் பெருகாளில் எல்லோருக்கும் முதலில் புகுவ ரிடத்து மொகாராகு செய்மென்று பௌத்திரனை நேககிப் போதிக் கிறவனுமே புகாவ்றும் பருகிதா த் தாறுபடுமசுதிறிற் றவியகாசின்ற பிதாமண் (பாட்டன்) வடிவ ப்மெறுபெருநா எளையா அறிவுறா பிதாமென்னும் சொல்லின் பட்டணைச் சபபத்தம் பிதாமென்னும் சொல்லிற் றலுணுவிர்த்தியாம்.

இதுதவறாமல் தகுதியான ஆய்வுப்பணம் இயல்படையதாய் பிதாவென்னும் சொல்லிப்பகுப் பரம்பரைமிக (நாடுமேவ சகயாசகரவிலாகி) சம்பந்தமுடையதான பிதாமகன் என்னும் பொருள் எதுவோ ஆதி பிதாவென்னும் சொல்லின் லக்ஷ்யமீதேயுமா.

எவ்வாறத்தோடு எதற்கு மேல் சம்பந்தமில்லாமல் ஒன்றன்வாயிலாகச் சம்பந்தமிருக்கின்றதோ அப்போதுதத்தோடு அதற்குப் பரம்பரைச் சம்பந்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

பெளத்திரனுடைய மூன்றாவது புருஷனாகத் திமாமகனாகிய முதற்புருஷனோடு சாக்ஷாத் சம்பந்தம் (ஆசாயங்கக்ஷாயசம்பந்தம்) இல்லா ஆனால் புக்திரானுக்கதனது பிதாய், நிசயமாத (திரிபுரங்கடா) நிருதகின்றார். பிசு வந்தும் பிதாமகனோடு சம்பந்தம் நிகழ்கின்றது. ஆனால் பெளத்திரனுக்குப் பிதாமகப்பெற்ற பிதாவின்வாயிலாகச் சம்பந்தம் நிகழ்கின்றது. இது பரம்பரைச் சம்பந்தமாம்.

அப்படினாலே சப்தத்திற்குத் தனது சாக்ஷாத் சம்பாதிப்பாகிய சக்யியாதத்தத்தினும் வேறான சக்யியாதத் சம்பாதி எதுமோ அதுமேலே சாக்ஷாத் சம்பந்தமில்லை. ஆனால் சப்தத்திற்குச் சப்தபிரபுசப்தம் சப்தியாதத்ததோ டிருக்கின்றது. சக்யியாதத்தத்திற்குச் சக்யோம்மதவிடமடிய யாதேனும் டாபண்ச சம்பந்தம் வந்தாலி (சொல்லிலானது) தாற்பத்யம் விக்ஷயமடிய தனது சம்பாதிப்பாகிய வேறு பொருளோடுகின்றது ஆதலால் அசக்யிசம்பாதிப்பான வேறுபாடுகளோடு சப்தத்திற்குச் சக்யியாதத்தாலிலாகச் சம்பந்தமிருக்கின்றது ஆதலால் அது பரம்பணாச் சம்பந்தம் மெனப்படும்.

[illegible]

411. சித்தாந்தத்தின்படி சக்திலக்ஷணம். (பதத்திலுள்ள அர்த்தஞானத்தை யுண்டுபண்ணுதலுக்காக சாமந்தியம்.)

கடபதத்தைக் கேட்கிறவனுக்குக் கலசரூபப் பொருளின் ஞானத் தையுண்டுபண்ணும் கடபதத்திலுள்ள சாமந்தியமே கடபதத்திற்கு சக்தியம்.

2. அதுபோலப் படபதத்தைக் கேட்கிறவனுக்கு வஸ்கிரூபப் பொருளின் ஞானமுண்டுபண்ணும் படபதத்திலுள்ள சாமந்தியமே படபதத்திலுள்ள சக்தியிருந்தியாம்.

இப்படியே எல்லாப் பதங்களிலும் அறிபவையுடையது.

நிருஷ்டாந்தம்:—ஒருப்பில் தன்னொடு சேர்தல்மாதிரித்தால் பதார்த்தத்தைத் தகிக்கும் சாமந்தியரூபசக்தி இருக்கிறதுபோல், சகோதரவின் கண்ணத்திரியத்துடன் சேர்தல்மாதிரித்தால் வஸ்துவின் ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும் பதத்திலுள்ள சாமந்தியம் சக்தி யென்பபடி.

சாமந்தியம், பலம், வலி, ஆற்றல என்பன பரியாயபதங்கள்.

அங்கினியில் தகிக்கிற சக்தி இருப்பிடத்தில் ஜலத்தில் நீனக்கிற சாமந்தியமும் தகத்தைத் தணிக்கும் சாமந்தியமும் பொருளைத் திரட்டும் சாமந்தியமும் உண்டு. அச்சாமந்தியமே சக்தி யென்பபடி.

இவ்வந்தமாக எல்லாப் பதார்த்தங்களிலும் தன் தன் காரியத்தைச் செய்யும் சாமந்தியமிருக்கிறது. அதுவே சக்தியாம். இது வேதத்தின் சித்தாந்தம். இதனை நிச்சயமாய் மனதிற்கொள்ளுவாயாக. நியாயசித்தாந்தம் தள்ளத்தக்கதாம்.

412. பிரசினம்:—வாஸதமுதாயத்தினும் வேறுகச் சக்தி

யில்லையாகலின் ஈசனது இச்சை சக்தியாமெனல்.

அப்படியானால் அக்கினியில் அதன் சொரூபத்துக்கு வேர்க்கச் சக்தி காணப்படுகிறதில்லை தகப்பதற்கெதுவான அக்கினியிலுள்ள சாமந்தியமே அக்கினியில் சக்திபெற்று முன் சொன்னது பொருளாகுது. ஏனெனின், தாகத்திற்குக் காரணபதநன்மை கேவலம் அக்கினியில் முனிநுக்கிறது. பிரசித்தமல்லாத சாமாந்தியம் அக்கினியில் இருக்கிறதாகக் கொண்டு அதில் காணத்தன்மைபைக் கற்பித்தலாகும் பிரசித்தமான அக்கினியிலுள்ள காரணத்தன்மைபை விதித்தலாகும் ஒரு பிரயோஜனமுமில்லை. எப்படித் திருஷ்டாந்தத்தில் சக்தி சம்பவிகரவிலையோ அப்படியே பதத்தினிடத்திலும் அசுநாசமுதாயமாகிய பதத்தின் ஸ்வரூபமாகுது வேறுகச் சக்தி விளங்குகிறதில்லை. அச்சக்திக்குப் பிரயோஜனமுமில்லை. அதனால் ஈசனது இச்சாரூபமான நியாயமதத்திற்கு எல்லைய சக்தியே என புதநிக்கு ஒத்திருக்கிறது.

(முற்கேட்ட பிரசினத்தின் உத்தரம் 413-427.)

413. சித்தாந்தத்தின்படி அக்கினி முதலியவற்றில்
தாகமுதலிய காரியத்தை யுண்டுபண்ணும் சாமர்த்தியவந்து
சக்தியுண்டென்று கூறல் 413-414.

குருவானவர் சொல்லவற்றார்.

நன்பனை! பிரதிபந்தம் (தடை)களுள்ளபோது நெருப்பினால் தாகமுண்டாகிறது. உத்தேஜகம் (மாற்று)கள் சமீபத்தில் இருந்தால் நெருப்புடன் சேர்த்த பதார்த்தம் பிரதிபந்தமானபோதும் எரிக்கப்படுகிறது. சக்தியின் தீக்கேவலம் அக்கினியே தத்தெறிகுக் காரணமாகாயின், எப்போதும் அதாவது பிரதிபந்தமில்லாத காலத்தின்போல் உத்தேஜகங்களில்லாது பிரதிபந்தங்களிருக்கும்போதும் தாகமுண்டாகவேண்டும். ஏனெனின், எரிக்குங் காரணமான கேவலம் அக்கினி அங்காவுடைய இரத்தெறிகு. எட்டிமுடைய மதத்திலோ இரத்தத் தோஷமில்லை. ஏனெனின், எட்டிமுடைய மதத்தில் அக்கினியின் சக்தி அல்லது சக்தியொடுக்கூடிய அக்கினி எரித்தற்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது. கேவலம் அக்கினி ஹேதுவன்று.

பிரதிபந்த மிருக்குமிடத்துப் பிரதிபந்தத்தால் அக்கினிக்கு நாசம் அல்லது திரோதானம் (மறைவு) உண்டாகாவிடாமல், அக்கினியின் சக்திக்கு நாசமாவது அல்லது மறைப்பாவது உண்டாகிறது. ஆகலால் எரிப்பதற்கேதுவான சக்தி அல்லது சக்தியொடுக்கூடிய அக்கினி இல்லாததினால் தாகமுண்டாகித்தல்லை.

எவ்விடத்தில் பிரதிபந்தத்துக்குச் சமீபத்தில் உத்தேஜகம் வந்திருக்கிறதோ அவ்விடத்தில் பிரதிபந்தமானது அக்கினியின் சக்தியை நாசமாக்கிவிட்டது அல்லது மறைத்துவிட்டது. ஆனால் உத்தேஜகம் மறுபடியும் சக்தியை உண்டாக்குகிறது அல்லது வெளிப்படுத்துகிறது. ஆகலால் பிரதிபந்தங்களிருக்கும் உத்தேஜகங்களுடைய மனையால் எரிக்குஞ் சக்தி அல்லது சக்தியொடுக்கூடிய அக்கினி இருந்தால் தாகமுண்டாகிறது.

இவ்விதமான பிரதிபந்தத்தால் நாசமாவதும் உத்தேஜகத்தாலுண்டாவதுமான அக்கினியின் சக்தி நாகத்திற்கு ஏதுவாயிருக்கிறது.

1. காரியத் துக்கு திரோதானமிருப்பது பிரதிபந்த மெனப்படும்.

2. பிரதிபந்தமிருக்கக் காரியத்துக்குச் சாதகமாயிருப்பது உத்தேஜக மெனப்படும்.

1. அக்கினிஸ்தானத்தில் பிரதிபந்தமும் உத்தேஜகமும் யணிபுத்திர ஓளவுதங்களாம்.

எந்த மணி அல்லது மந்திரம் அல்லது ஓளவுதம் சமீபத்தில் இருத்தலால் தாகமுண்டாகித்தலையோ அது பிரதிபந்தமாம்.

2. எந்த *மணிமந்திர ஒளவுதங்களின் சன்னிதானத்தால் பிரதிபந்தங்க னிருக்கவும் தாகமுண்டாகிறதோ அது உத்தேஜகமாம்.

414. குருவாக்யம்.

சிஷ்யனே! அக்கினியிற் போல் நிலமுதலிய சகல பதார்த்தங்களினு முள்ள சக்தியை நீ யறி. சக்தியின்றி எந்த ஹேதுவினாலும் எக்காரியமு மாகிறதில்லை.

இவ்விதமாகச் சக்தியின் பிரயோஜனஞ் சொல்லப்பட்டது.

“அக்கினிக்கு வேராகச் சக்தி காணப்படவில்லை” யென்று முன் சிஷ்யன் கேட்ட கேள்விக்குச் சமாதானஞ் சொல்லுவதற்காகச் சக்தியின் அநுபவத்தைக் காட்டுவாம்:—

இப்போது (கடையுள்ளபோது) இடில் (பிரகாசிக்கின்ற நெருப்பில்) சக்தி (தாகசாமீந்தியம்) இல்லை. மறுபடியும் உதேஜகமிருக்குவதால்தான் அந்த வேறு சக்தியுண்டாகின்றது. உதேஜ சக்தியின் பிரதிபந்த அநுபவம் மகாநாதர் முதலியோரது விநோதகதைப் பாப்பவர்களெல்லோருக்கும் இருக்கின்றது. அந்த உலகாநுபவத்தைச் சிஷ்யனே! நீ எந்தவிதத்திலு மழைப்பாய். அதுமிதப்பிரமைவடிவ இவ்வநுபவத்தினை எவ்விதமானும் கெடுக்கமுடியாது.

சித்தாந்தத்தின்படி சக்தியின் சொரூபமும் பிரமாணமும் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டன.

415. அந்நியமதங்களின் சக்திபங்கண்டித்தல் 410-427.

† பதசக்தி ஈசுவானது இசாரூபமென்று சொன்னது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஈசுவானுடைய இசை ஈசுவானுடைய தர்மமாம். ஆதலால் அது ஈசுவானிடத்திலிருக்கிறது. ஆகையால் ஈசுவானிடத்துள்ள இசையே பதசக்தியென்று சொல்லுவது பொருதாகாது. சக்திபானது பதத்தின் தர்மமாயின் பதத்தின் சக்தியென்று சொல்லக்கூடும். ஆதலால் புத்தியின் சாமீந்தியம்

* இங்குப் பிரதிபந்தவடிவ எந்த மணிமந்திர ஒளவுதங்கள் உண்டவா அவற்றால் எந்த அக்கினியின் தாக்குச்செய்யும் சக்தியின் நாகம் அல்லது மறைப்பு உண்டாகிறதோ, அத்தன்மைய உத்தேஜகவடிவ மணிமந்திர ஒளவுதங்கள் எவ்வோர் அவையும் அவற்றால் எந்த அக்கினியின் சக்தியினது உற்பத்தி அல்லது வெளிப்படுத்தல் உண்டாகிறதோ அதுவும் மகாநாதர் முதலியோரிடத்துப் பிரசித்தம்.

† னாயாயிகன் பதசக்தி அதாவது பதத்தின் சக்தி சொல்லியிருக்கிறான்.

ரூபமே பதத்தின் சக்தியாம். ஈசவானுடைய * இச்சை பதத்தின் சமீபத்திலுமில்லை. அதைப் பதத்தின் சக்தியென்று சொல்லுதல் பொருந்தாது.

416. வையாகரண முறைப்படி சக்திலக்ஷணம் (பதத்திலுள்ள அர்த்தத்தின் யோக்கியதை).

பதத்தினிடத்திலுள்ள அர்த்தத்தின் யோக்கியதை அதாவது அதார்த்த ஞானமுண்டாக்கும் ஹேது எதுவோ அவேதுதன்மை பதத்தில் சக்தி போம். கட்பதத்தில் கலசரூப அர்த்தஞானத்திற்கு ஏதுவாதன்மையாகிய யோககியதையிருக்கிறது; அதுவே சக்தியாம். இது வையாகரணபூஷணக் காகததில [†] ஹரியின் காரிகையை மேற்கோளாகக் கொடுத்துச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

அல்லது வையாகரணபூஷணமாதலால் அதாவது உத்தமவையாகரணமாதலால் ஹரியின் காரிகையை (சிலோகத்தை)ப் பார்த்துச் [‡] சொல்லுகிறது.

416. வையாகரணமதம் பிரமாண சக்தியின்கண்டநம் 417-418.

ருருவாக்மிபம்.

சித்தப்பனே! வையாகரண மதகதில ஒரு பிரபலமான தோஷமிருக்கிறது. அதைக் கேள். அர்த்தஞானத்திற்கு ஏதுவாதன்மைவடிவ யோக்கியதை

* ஈசவானது இச்சை ஈசவானது தாமமம் ஆதலால் அது ஈசவானது ஆசிரிதமாயிருத்தலால் (ஈசவானது சமீபமாயிருக்கிறது; இதனால்பே அது ஈசவானது சம்பந்தியாயிருத்தலால்) ஈசவானது சக்தியாம். அபவிச்சைக் கடைபதங்களின் தர்மமன்று. ஆதலால் பதங்களின் சமீபத்தில் இத்தாலையே பதங்களின் சம்பந்த மில்லாததாயிருத்தலால் அது பதங்களின் சக்தியன்று எவ்வளவு குலவனுக்குச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையிருக்கிறது அது குலவனது தாமமம்; கடத்தின் தாமமன்று. அது போல “இந்த (கட) பத சிறு இதை (கலச வடிவ) அர்த்தமுண்டாருக” என்னும் சம்பந்தத்தை முன்னிட்ட ஈசவானது இச்சை எதுவோ, அது ஈசவானது யாசிரித்த தர்மமாம்; இதனால் ஈசவானது சக்தியாம்; பதங்களின் தர்மமன்று; ஆதலால் அது பதங்களின் சக்தியன்றென வறிக.

† ஹரியின் காரிகையென்றது ஹரிபண்டதாரர் செய்யப்பட்ட ஏறக்குறைய 700 சிலோகமுள்ள வியாகரணனால் அவ்வடிவப் பிரமாணத்தினை எழுதி வையாகரணபூஷணமென்னும் நூலில் சீக்கி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

‡ இது வையாகரணபூஷணகாரர் மதம். மஞ்ஞஷாகிரச்சத்தில் யோகபாவதியத்தின்படி வாசஸிவாசகத்தன்மைகளுக்குக் காரணராகிய சொல்லிற்கும் பொருளிற்குமுள்ள தாதாத்மிய சம்பந்தமெதுவோ, அதுவே சக்தியென்று கொண்டிருக்கின்றனர். இச்சக்தியினையே யோகமசக்தியும் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்வாச்சிய வாசகங்களின் தாதாத்மியவடிவ சக்தியின் கண்டம் மேல் பட்டமதப்பிரசங்கத்திற் செய்யப் படும.

சக்தியென்று சொல்லும் வையாகாணியை உன்னுடைய மதத்தில் பதத்திற் சாமர்த்தியமிருக்கிறதா? இல்லையா? என்று கேட்கவேண்டும். சாமர்த்தியமிருக்கிறதென்னும் முதற்பகைத்தைக் கூறின் நமமுடைய மதத்தின்படி சக்தியே சித்திக்கிறது. வையாகாணி பதத்தில் சாமர்த்திய மிருக்கிறதாகச் சொல்லும்பகைத்தில் இந்த லோகப்பிரித்த சாமர்த்தியரூப சக்தியினையே பதசக்தியாகக் கொள்ள வேண்டும். பதத்தில் அத்தனானத்தை யுண்பெண்ணுத்தன்மையான யோகப்பதை சக்தியாகக் கொள்ளலாகாது.

இதன் கருத்தென்னவெனில், எவன் பகத்தில் ஒரு சாமர்த்தியத்தை பங்கேரிக்கின் றானே, அவனுக்கு அசாமர்த்தியமாக ஒரு வேறுகூச சக்தியைக் கொள்வது தகுதியன்று. சாமர்த்திய ரூபே சக்தியெனக்கொள்வது தகுதியாம். ஏனெனின் சாமர்த்தியம், பலம், வலி, ஆற்றல், சக்தி இய்வைத்தும் ஒரே வஸ்துவக்ரூப பெயர் என்பது லோகரூபப் பிரித்தம்.

ஆற்றலில்லாதவனை உலகத்தில் பலமில்லாதவனென்று அல்லது சாமர்த்தியமில்லாதவன் என்றும் வலியில்லாதவன் என்றும் அல்லது சக்தியில்லாதவன் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அன்றியும் வறும்கப்பட்ட விதைபைப் பார்த்து இதில் முளைக்குபடியான சாமர்த்தியமில்லை, பலமில்லை, சக்தியில்லை, வலியில்லை, அல்லது ஆற்றலில்லைபென்று சொல்லுகிறார்கள்.

இவ்விதத்தால் சாமர்த்தியமும் சக்தியுமொன்றென்பது லோகப்பிரித்தம்.

அக்கினியிலும் சாமர்த்தியரூபமே சக்தியென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டதாம். ஆதலால் பதத்திற் சாமர்த்தியரூபமே சக்தியென்று கொள்ளுவது யுத்தம். பதத்தில் சாமர்த்தியத்தைப் பார்க்கிறது அது ஒரு வேறான யோக்கியத்தைபைச் சக்தியாகக்கொள்வது உலகவழக்கி ஒரு விவாதமேயல்லாமல் வேறு பயனில்லை. கெவலம் உலகப்பிரித்தவின விவாதமே பயனும்.

418. சாமர்த்தியத்தினையே யார் யோக்கியபகையாகக் கொள்ளுந் றோமென்று வையாகாணி சொல்லும்பகைத்தில் நமமுடைய மதமே சித்திக்கிறது.

சாமர்த்தியத்தை பங்கேரித்தார் சாமர்த்தியரூபசக்தி பதத்திலிருக்கக் கூடும். அச்சாமர்த்தியத்தை நாம் அங்கேரிக்கிறதேயில்லை. ஆதலால் அத்தனானத்தை யுண்பெண்ணும் வடிவினதாகிய யோக்கியபகையே பதத்தில் சக்தியாமென்று வையாகாணி சொல்லும்பகைத்தில் அவனை இது கேட்கவேண்டும்:--

சாமர்த்தியமின்மையைக் கேவல பதத்திலேயே அங்கீகரிக்கிறாயா? அல்லது நெருப்புமுதலிய சகல பதார்த்தங்களிலும் அங்கீகரிக்கிறாயா?

இரண்டாவது பகஷத்தைக் கூறின், நெருப்புமுதலிய பதார்த்தங்களில் சாமர்த்தியரூப சக்தியிருப்பதாகப் பிரதிபாதித்தலிற் சொன்ன யுக்திகளால் இஃத ஆசேஷபங் கண்டிகட்பபடுகிறது.

முதற்பகஷத்தைக் கூறின், அதில் இரண்டாவது பகஷத்திற் கூறிய தோஷ மில்லை. ஏனெனின், அங்குமினி முதலிய சர்வபதார்த்தங்களிலும் சாமர்த்திய வடிவசக்தி ஒப்பாவிடின், பிரதிபந்தகத்தால் தாகமின்மை யுண்டாகலாகாது. இது இரண்டாவது பகஷத்தில் தோஷமாம். அந்தத் தோஷம் முதற்பகஷத்தி லில்லை. ஏனெனின், நெருப்புமுதலிய சர்வபதார்த்தங்களிலுமோ சாமர்த்திய வடிவசக்தியே நுகர்கிறது. ஆதலால் பிரதிபந்தகத்தினால் தாகத்தின்மை சம் பவியாதெனல் இல்லை. ஆனால் பந்தத்தில் அத்ததஞானத்தை யுண்டுபண்ணுந் தன்மைவடிவ யோக்கிபகைக்கு வேறான சாமர்த்தியவடிவ சக்தியில்லை. ஆனால் பந்தத்தில் அத்தததின் யோக்கிபகையே சக்தியாமென்பது முதற் பகஷம். அதில் பிரதிபந்தகத்தால் தாகம் சம்பவியாதெனல் தோஷமோ இல்லை.

வங்ஙனமாயினும், பந்தத்திலும் வாரியின்போலச் சாமர்த்தியத்தினை அவசியம் கொள்ளவேண்டுமென்பதனைச் சொல்லுவாம்:—பதத்தில் சாமர்த்தியத்தின் அவசியமில்லையாயின், சாமர்த்தியமில்லாத பதம் யோக்கியமாம் அநாவது அத்ததஞானத்தை யுண்டுபண்ணுவதாம் என்பது மதத்தின் நிச்சய மாம். அது அசங்கதர். ஏனெனின், பதம் அசமர்த்தம் அத்தத் தானத்தை யுண்டுபண்ணாததக்கடென்று சொல்லுவது நபுமசகனுக்கு அநோகவிரிய மிருக்கிறதென்று சொல்லுவதுபோல சொல்லுமபொழுதே விரோதமுடைய தாயிருக்கிறது.

1. சாமர்த்தியத்தோடுகூடியது சமர்த்தமாம்.

2. சாமர்த்தியமில்லாதது அசமர்த்தமாம்.

அசமர்த்தத்தால் ஒரு காரியமும் ஆகிறதில்லை யென்பது உலகப்பிரசித் தம். இதனால் அசமர்த்தபந்த ரீதியும் அத்தததின் ஞானமாகிய காரியம் பொருந்தாது. ஆதலால் பந்தத்தில் சாமர்த்தியத்தைக் கொள்ளாதல் தகுதியா ம். சாமர்த்தியபந்தை பந்தத்தில் அங்கீகரித்தல் அப்போது சக்தியும் பந்தத் தில் சாமர்த்தியவடிவேயெனக் கொள்ளுதல் தகுதியாம்.

இவ்விதத்தால் அத்ததஞானத்தை யுண்டுபண்ணுதன்மைவடிவ*யோக் கியதை பதத்திற் சக்திபன்று; ஆனால் சாமர்த்தியரூபமே சக்தியாம்.

* வறுமத் தவிரையினைப்போலச் சாமர்த்தியமில்லாத பந்தத்தில் அத்ததானத் தினை யுண்டுபண்ணுதன்மையு மின்மையால் அந்த யோக்கியதை பந்தத்திற் சக்தி யன்று. ஆனால் அந்த யோக்கியதை எதச் சாமர்த்தியத்தினால் உண்டாகிறதோ, அச் சாமர்த்தியமே உலகப்பிரசித்த சக்தியாம்.

சக்தி பரபராசாரண மதத்தில் வேறு தோஷங்களைப் பார்க்கவேண்டுமானால் சக்தி விருபணத்தில் தர்ப்பணக்கிரந்தத்தைச் சோதிக்கவேண்டியது. தூஷணம் கடினமாயிருப்பதால் அக் கிரந்தத்தினிற் கூறியது இங்கு எழுதப்படவில்லை.

419. * பட்டர் மதப்படி சக்தி லக்ஷணம் 419-421.

(பதத்திற்கு அர்த்தத்தோடுள்ள பேதாபேதவடிவ தாதாத்மியம்.)

பதத்திற்கு அந்நகத்துடனுள்ள தாதாத்மிய சம்பந்தத்தினைச் சக்தி யென்று பட்டர் மதத்தை யனுசரிக்கவாகா சொல்லுகிறார்கள். இதைச் சக்தி அறி. அந்தத் தாதாத்மிய சம்பந்தம் தோடு பேதாபேதரூபமென்று சொல்லுகிறார்கள். இது அவர்களுடைய அபிப்பிராயமாயிற்று.

1. அக்கினியென்னும் பதத்துக்கு நெருப்பு என்னும் அர்த்தத்தோடு அத்தியந்தம் பேதமில்லை. அப்பேதம் பேதமிருந்தாயின், எப்படி அக்கினிபதத்தினாலும் அத்தியந்தம் பிண்ணமான ஜலமுதலியவைகள் இருக்கின்றனவோ அவை அக்கினிபேதம் பதத்தால் தெரிகிறதில்லைபோ. அவ்வாறு அக்கினிபதத்தால் அக்கிரூப அபேதமுமொன்று பதத்துக்கு அத்தியந்தம் பிண்ணமான அத்தம் பிரதிபலிப்பதில்லை.

2. பதத்துக்குத் தன்னிச்சத்துடன் அத்தியந்தம் பேதம் இல்லாதது போல் அத்தியந்தம் அபேதமுமில்லை. அத்தியந்த அபேதம் வாசகிபவாதகங்களுக்குருந்தால் அக்கினிபதத்தின் வாசகமான நெருப்பினால் முகம் சுடப்படுகிறதுபோல் நெருப்பின் வாசகமான அக்கினிபதத்தை அசரிப்பதனாலும் முகம் (வாய்) சுடப்படவேண்டும். ஆனால் பதத்தை அசரிப்பதினால் முகம் சுடப்படுகாதினில்லை. ஆதலால் அத்தியந்த அபேதமுமில்லை.

ஆனால் அக்கினிபதத்துக்கு நெருப்பு வடிவ அபேதத்துடன் பேதத்தோடு கூடிய அபேதமிருக்கிறது.

1. பேதமிருத்தலால் முகம் சுடப்படுகாதினில்லை.

2. அபேதமிருத்தலால் அக்கினியென்னும் பதத்தால் ஜலமுதலியவற்றிற்குப் போல் நெருப்பின் பிரதிபலிப்பதாயும் விருக்கிறதில்லை.

* சக்திவடிவத்தில் குமாரிப்பட்டுவென்றும் பட்டபாதவென்றும் சொல்லப்பட்டவரும், மண்டனயிர பிரபாகர்களுடைய குருவாய்ருந்தவரும் ஜ்ஜமீதியாத் செய்யப்பட்ட பூர்வமீமாம்ணைக்கு வார்த்திகம் செய்தவரும் எவரோ அவர் இவ்விடத்தில் பட்டவெனப்படுகின்றார்.

† இத்தாதாத்மிய சம்பந்த லக்ஷணம் பின் வருதல் காண்க.

எப்படி அக்கினிபதத்துக்கு நெருப்புவடிவ் அர்த்தத்துடன் பேதசகித அபேத மிருக்கிறதோ, அப்படியே உதகம், வனம், நீர், ஜீவனம் என்னும் பதங்களுக்கு ஜலரூப அர்த்தத்துடன் பேதசகித அபேதமிருக்கிறது.

1. அத்திபந்தம் பேதம் இருந்தால் எப்படி உதகமுதலிய பதங்களுக்கு அத்தியந்தம் பின்னமாயுள்ள அக்கினி முதலியவைகள் உதகமுதலிய பதங்கள் ளால் பிரதிதியாகுகிறதில்லையோ, அப்படியே ஜலரூப அர்த்தமும் உதகமுதலிய பதங்களால் பிரதிதியாகாது. அதனால் அத்தியந்தம் பேதமில்லை.

2. அத்தியந்தம் அபேதமுமில்லை. அத்தியந்த அபேதமிருந்தால் ஜலத்தால் முகத்தில் குளிர்ச்சி யுண்டாகிறதுபோல உதகமுதலிய பதங்களை யுச்சரிப்பதனாலும் முகத்தில் குளிர்ச்சி யுண்டாகவேண்டும். ஆனால் பதத்தினால் குளிர்ச்சி யுண்டாகுகதில்லை. ஆதலால் அத்தியந்த அபேதமில்லை.

ஆனால் பேதசகித அபேதமிருப்பதால் இரண்டு தோஷங்களுமில்லை.

இவ்விதத்தால் எங்கும் தததம் வாச்சியங்களுடன் வாசகபதங்கட்குப் பேதசகித அபேதமிருக்கிறது. அருதப் பேதசகித அபேதத்தினையே பட்டரையனுசரித்தவர்கள் நாதாத்மியசம்பந்தமென்று சொல்லுகிறார்கள். பேதா பேதமென்றும் சொல்கிறார்கள். அருதப் பேதாபேதரூப தூதாத்மியசம் பந்தமே சகல பதங்களிலுமுள்ள தததம் அர்த்தத்தைக் கொடுக்குஞ் சக்தியாம். தாதாத்மிய சம்பந்தத்துக்கு வேறுகச சாமர்த்தியரூப சக்தி இல்லை. பேதாபேதத்தில் யுக்தி சொல்லப்பட்டது.

420. இஹிப் பிரமாணத்தைச் சொல்லுவாய்—மாண்கேகிய முதலிய வேதவாக்யங்களில் “ஓம் அக்ஷரம் பிரஹ்ம”மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு கியாகரணத்தின்படி பிரகாசரூபமாய் எல்லாவற்றையுங் காப்பாற்றுவது ஓம் அக்ஷரத்தின் அர்த்தமாம். இத்தன்மையது பிரஹ்மம். ஆதலால் ஓம் அக்ஷரம் பிரஹ்மத்தின் வாசகமாம். பிரஹ்மம் வாச்சியமாம்.

1. வாச்சியீவாசகங்களுக்குத் தம்மில் அத்திபந்தம் பேதமிருந்தால் வாசகமான ஓம் அக்ஷரத்துக்கும் வாச்சியமான பிரஹ்மத்திற்கும் மாண்கேகியாதி உபநிஷத்துக்களில் அபேதஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “ஓம் அக்ஷரம் பிரஹ்ம”மென்று அபேதஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் வாச்சிய வாசகங்களின் அபேதத்தில் வேதவசனம் பிரமாணமாம்.

2. எல்லா ஜனங்களின் உணர்ச்சியினாலும் வாக்கிய வாசகங்களுக்கூட பேதஞ் சித்திக்கிறது. எப்படியெனின், அக்கினிமுதலிய பதங்கள் வாக்கி

என்றன. நெருப்புமுதலிய அவற்றின் அர்த்தங்கள் வாக்குக்கு வெளியில் அபெப்பு முதலியவிடங்களில் இருக்கின்றன. அதுபோல் ஒமென்னும் அக்ஷரரூப பதம் வாக்கிலிருக்கிறது. அதன் அர்த்தமாகிய பிரஹ்மம் வாக்கில்லை; ஆனால் வாக்கிற்கு வெளியில் அதாவது தன் மகிமையி் லிருக்கிறது. பிரஹ்மம் வியாபகமா யிருத்தலால் வாக்கிற்குப் பிரஹ்மத்தின் அபாவமில்லை. பெனிலும், பிரஹ்மத்தில் வாக்கிருக்கிற தையல்லாது வாக்கிற்குப் பிரஹ்மமில்லை. இவ்விதத்தால் பதம் வாக்கிலும் அர்த்தம் வாக்குக்கு வெளியிலும் எல்லோருக்கும் விளங்குகின்றன. ஆதலால் பதத்துக்கும் அர்த்தத்துக்கும் பேதம் லோகப்பிரசித்தமாம்.

1. இவ்விதத்தால் வாச்சியவாசகங்களின் பேதத்தில் சர்வலோகானுபவமும் பிரமாணமாம்.

2. அவற்றின் அபேதத்தில் வேதவசனம் பிரமாணமாம். ஆதலால் பதத்துக்கு அர்த்தத்துடன் பேதாபேதரூப தாதாதமிய சம்பந்தம் அபேதமானமன்று. ஆனால் பிரமாணசுகந்தமாம்.

421. பிரசங்கத்துக்கு அன்னிய ஸ்தானங்களிலும் பேதாபேத தாதாதமிய சம்பந்தத்தைக் காண்பிப்பாய்:—

1. ரூபம் ரஸம் கரும முதலியவை தூஷணம். அவற்றின் ஆசிரயம் துணுபெய்யும். அது ரூபாதிகளின் ஆசிரயமான பூமி குணியாயிருப்பதுபோலாம்.

2. அனேகங்களிலிருக்கிற ஒரு தாயம் ஜாக்யெனப்பெய்யும்.

எங்ஙனம்: எல்லாப் பிராமணசாரிகளிலுமே ஒரு பிராமணத்துவமிருக்கிறது. எல்லாச் சூததிராக விடத்திலுமே சூததிரத்துவமிருக்கிறது. எல்லா ஜீவர்களிடத்திலுமே ஜீவத்துவமிருக்கிறது. புருஷர்களிடத்தில் புருஷத்துவம் இருக்கிறது. எல்லாக் கடங்களிலுமே கடத்துவமிருக்கிறது உலகத்திலெதற்குப் பிராமணத்துவம், சூததிரத்துவம், ஜீவத்துவம், புருஷத்துவம்,

சொற்பதேசத்திலிருப்பது வியாப்யம் மெனப்பெய்யும். அதிகதேசத்திலிருப்பது வியாபக மெனப்பெய்யும் எங்ஙனம்: கடம் சொற்பதேசத்திருத்தலால் வியாப்யமாம். ஆகாசம் அதிகதேசத்திருத்தலால் வியாபகமாம்.

வியாப்யம் வியாபகத்தினுள்ளும் வியாப்யம் வியாப்யத்துக்கு வெளியிலிருக்கின்றன. கடம் ஆகாசத்தினுள்ளேயே யிருக்கின்றது. ஆகாசம் கடத்தின் வெளியிலிருக்கின்றது. அவ்வாறே வாக்குப் பிரஹ்மத்தினும் சொற்பதேசத்திலிருத்தலால் வியாப்யமாய்ப் பிரஹ்மத்தினுள்ளிருக்கிறது. பிரஹ்மம் வாக்கினும் அதிகதேசத்திருத்தலால் வியாபகமாதலின் வாக்குக்கு வெளியிலும் சொல்லப்படுகிறது.

கடத்துவ முதலியவற்றைச் சொல்லுகிறார்களோ அந்தப் பிராமணர் சூத்திரர் முதலிய சரீரங்களிலேயே பிராஹ்மணதனவமுதலிய ஜாதிகள் இருக்கின்றன. ஜாதிக்கு ஆசிரயமான பிராமணன் முதலியன வியக்தியெனப்படும்.

3. போதல் வறுதல் முதலியவை கிரியைக் கொள்ளப்படும். அதனை யுடையது அகாவது கிரியைகாசிரயம்'காததாவாம்.

இவ்வாறுபதார்த்தங்களுக்குத் தாதாத்மியசம்பந்த மிருக்கிறதென்பதை நீ யறிந்து காண்காரியங்களைக் குணகுணியாதுகன்றிச் சோகக.

அபேதபிராமண இவ்வாம்:—

1. குணகுணியுடையபோலக் காண்காரியத்திற்கும் தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கிறது.

2. இவ்வாறும் தாதாத்மியத்திற்கும் தமயில் தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கிறது.

3. ஜாதீக்கும் வியக்தீக்கும் தமயில் தாதாத்மிய சம்பந்தமிருக்கிறது.

4. அவ்வாறே கிரியைக்கும் கிரியையுடையதற்கும் தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கிறது.

காணதனுக்கும் காரியத்துக்கும் தாதாத்மிய சம்பந்தமிருக்கிறது.

* தாதாத்மிய மென்பது பேதசக்தி அபேதமாம்.

நிமித்தகாரணத்துக்கும் காரியத்துக்கும் பேதபேதரூப தாதாத்மிய மில்லை. ஆனால் அதனபேதம் பேதமிருக்கிறது. அவ்வாறாயினும், உபா தான காரணத்துக்கும் காரியத்துக்கும் பேதபேதரூப தாதாத்மியமே சம் பந்தமாம். கடத்துக்கு நிமித்தகாரணம் குலாலன் தண்டம் முதலியன. அவற் றிற்குக் கட்டுப்பாடுகாரியக்கோடு அதனபேதபேத மிருக்கிறது. ஆனால் உபா தானகாரணமான மண்பிண்டத்திற்கும் கடமாகிய காரியத்துக்கும் பேதசக்தி அபேதமிருக்கிறது.

1. மண்பிண்டத்தினும் கடம் அத்தியந்தம் வேறாயின் மண்பிண்டத்தி னும் அத்தியந்தம் பின்னமான தைலமுண்டாகாததுபோலக் கடமுமுண்டா காதது.

* குணகுணியுடைய இவ்வாறும் பட்டனாப்போல வேதாந்திகளும் தாதாத்மியசம்பந்தம் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் வேதாந்தத்தில தாதாத்மியசம்பந் தத்தின் லக்ஷணம் பட்டமதத்தினும் வேறாகச் சொல்லப்படாதிருக்கிறது. அது மேற் சமீபத்திலேயே சொல்லப்படும். இந்த நான்கிடத்திலும் நையாடிகா சமவாயசம்பந்தம் கொள்ளுகிறார்கள். நித்தியசம்பந்தத்தினைச் சமவாய மென்பர்.

2. உபாதானகாரணத்துக்குக் காரியத்தோடு அந்தியந்தம் அபேதமிருக்கி ன்மண்ணினின்றும் கடமுற்பத்தியாகாது. ஏனெனின், தன் ஸ்வரூபத்தி னின்ற தன்னுற்பத்தி யுண்டாகாது.

1. ஆதலால் உபாதானகாரணத்துக்குக் காரியத்தோடு பேதசகித அபேத மிருக்கிறது; அதனால் பேதபக்ஷத்தின் தோஷமில்லை.

2. பேதமிருக்கிறது. அதனால் அபேதபக்ஷத்தின் தோஷமில்லை

இவ்விதத்தால் உபாதானகாரணத்துக்குக் காரியத்தோடு பேதாபேதம் யுத்தியாற் சித்திகின்றது.

1. பிரதிநியினாலும் உபாதானகாரணத்துக்கும் காரியத்துக்கும் பேதா பேதம் சித்திக்கின்றது. “இது மடபிண்டம் இது கடம்” எனனும் பின்னப் பிரதிநியால் பேதம் சித்திக்கிறது

2. விசாரித்துப் பாக்குமிடத்துக் கடத்துக்குள்ளும் புறமும் மண்ணை விட வேறென்றும் பிரதிநியாகுறதில்லை. ஆனால் மண்ணை பிரதிநியாகுறது. ஆதலால் அபேதம் சித்திக்கிறது

இவ்விதத்தால் உபாதானகாரணத்துக்கும் காரியத்துக்கும் பேதாபேத ரூப தாதாத்மியசம்பந்த மிருக்கிறது.

அதுபோலக் குணத்துக்கும் குணிக்கும் பேதாபேத மிருக்கிறது.

1. கடத்தின் ரூப(நிறம்)த்துக்குக் கடத்தோடு அந்தியந்தம் பேதமிருந் தால், எப்படிக் கடத்தோடு படததுக்கு அத்தியந்தம் பேதமிருக்கிறதோ, அந்தப் படம் கடத்தை யாசிரியிக்காமல் சுதநிரமாயிருக்கிறதோ, அப்படியே கடத்தின் ரூபமும் கடத்தை யாசிரியிக்காமல் இருக்கவேண்டும்.

2. குணத்துக்கும் குணிகக்கும் அந்தியந்தம் அபேத மிருந்தாலும் கடத் தின் ரூபம் கடத்தை யாசிரியித்ததாதல கூடாது. ஏனெனின், தானே தனக்கு ஆசிரமாயிராது.

ஆதலால் குணகுணிகளுக்குப் பேதாபேதரூப தாதாத்மியசம்பந்த மிருக்கிறது.

இந்தயுத்தியினை ஜாதிக்கும் வியக்கிக்கும் அப்படியே கிரியைக்கும் கிரி யையுடையதுக்குமுள்ள பேதாபேதரூப தாதாத்மியசம்சந்தத்தில் அறியவே ண்டும். கண்டாஞ் செய்யப்படும் மதம் எதுவோ அகில் அநேக யுத்திகளைச் சொல்லுவதனால் பிரயோஜனமில்லையாகலின் வேறு யுத்திகளை எழுதவில்லை.

422. பட்டர்மத கண்டனம். 422-427.

ஒரு வஸ்துவுக்கு ஒரேயிடத்தில் பேதாபேதமிருப்பது விருத்தம். ஆதலால் முழுவதும் பிசகென்று யுக்திமான்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

இதன் அபிப்பிராயம், இதுவாம்:—

ஒரு கடத்தில் தன் அபேதமும் பிறவஸ்துக்களின் பேதமுமிருந்தாலும்,

1. எதன் அபேதமிருக்கிறதோ அதன் பேதமில்லை; எதன் பேதமிருக்கிறதோ அதன் அபேதமில்லையென்னும் அபிப்பிராயத்தால் ஒரு வஸ்துவிற்குப் பேதம் அபேதம் விருத்தமெனப்பட்டது.

2. ஒரு வஸ்துவிற்கே அதாவது கடத்திற்கே தன்னிலபேதமும் பிறிதில் பேதமுமிருக்கின்றது. ஆனால் எதில் அபேதமிருக்கிறதோ அதில் பேதமில்லை; எதிர்பேதமிருக்கிறதோ அதில் அபேதமில்லையென்னும் அபிப்பிராயத்தால் ஒருவஸ்துவின் பேதமும் அபேதமும் ஒன்றில் விருத்தமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பேதாபேதங்கள், தம்மில் விரோதிகளாம். ஒரு வஸ்துவில் எதற்குப் பேதமிருக்கிறதோ அதற்கு அபேதமும் எதற்கு அபேதமிருக்கிறதோ அதற்குப் பேதமும் விரோதமுடையனவாம். ஆதலால் வாச்சியவாசகங்கள், குணகுணிகள், ஜாதியகதி, கிரியை கிரியையுடையது, உபாதானகாரணம் காரியம் என்பவற்றிற்குப் பேதாபேதரூப தாதாதமியசம்பந்தம் அங்கீகரிக்கின் அது அசத்தமாம்.

423. 1. “வாக்கில் வாசகமும் வெளியில் வாச்சியமும் இருத்தலால் பேதமும்.

2. சுருதியில் ஓம் அக்ஷரம் பிரஹ்மமென்று சொல்லியிருத்தலால் அபேதமுமாம்” என்று முன்(420)வாச்சியவாசகங்களின் பேதாபேதத்தில் பிரமாணமாக எது சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ

அதற்குச் சமாதானம்.— பிரணவவர்ணமாகிய ஓம் அக்ஷரத்துக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் வேதத்தில் அபேதரூப சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வேதவசனத்துக்கு வாச்சியவாசகங்களின் அபேதத்தில் கருதவில்லை. ஆனால் அதில் வேறு இரகசியமான அபிப்பிராயமிருக்கிறது. அந்த அபிப்பிராயத்தைப் பட்டர் அறியவில்லை. எந்தவிடத்தில் ஓம் அக்ஷரம் பிரஹ்மமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, அவ்வாக்கியத்தின் ஓம் அக்ஷரத்துக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் பேதமில்லையென்பது அவ்வாக்கியத்தின் தாற்பரியமன்று. ஆனால்

உபாஸித்தைப் பிரஹ்மரூபமாக உபாஸனை செய்யவேண்டிய” சென் தாற்பரியம், எப்படி உபாஸனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படியே உபாஸிப்பதின் சொரூபமு மிருக்கவேண்டுமென்னும் நியமமல்ல. ஆனால் வஸ்துவின் சொரூபத்தைவிட்டு வேறு ஸ்வரூபமாகவும் அதனிடத்தில் உபாஸனை செய்யப்படுகின்றது.

1. சாஸகிராமத்தையும் பாணத்தையும் விஷ்ணுரூபமாயும் சிவரூபமாயும் உபாஸிக்கும்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்குச் சங்குசக்கராதிகளுடன் கூடிய சதுர்ப்புஜமூர்த்தி சாஸகிராமத்திலில்லை கங்கையாலலங்கரிக்கப்பட்ட ஜடைமுடி, உடுக்கை, தோல, கபாலமென்பவற்றோடு கூடப் பத்திராமுத்திரையால் சாணைபோதவர்களுக்குத் திரிகுணாகிதமான ஆத்மோபதேசம் செய்யும் மூர்த்தி பாணத்திலில்லை. ஆனால் சாஸகிராமமும் பாணமும் சிலாருப (கலவடிவ) வகளாம். சாஸ்திரத்தின் ஆநுரூபால் அவற்றின் சிலாருப திருஷ்டிபைவிட்டுச் சாஸகிராமபாணவகனில் முறையே விஷ்ணுரூபமும் சிவரூபமும் உபாஸிக்கப்படுகின்றன. ஆதலால் உபாஸனை உபாஸிப்பதினது ஸ்வரூபத்தின் அநினமாகிறதில்லை. ஆனால் விதியின் அகினமாயிருக்கிறது. சாஸ்திரவசனம் விதிக்கிறபடி உபாஸனையைச் செய்ய வேண்டும்.

2. சந்தோக்கிய உபநிஷத்தின் பஞ்சாகினி வித்தியாப்பிரகரணத்தில் சுவர்க்கலோகம் மேகம பூமி புருஷன் ஸ்திரீ இவ்வைந்து பதார்த்தங்களுமையும் அக்கிநீரூபமாக உபாஸிக்கும்படி சொல்லியிருக்கிறது சிரத்தை சோமம் மழை அன்னம் வீரியம் இவ்வைந்து பதார்த்தங்களையும் பஞ்சாகினிகளின் ஆகுதிகளரூபமாக உபாஸிக்கும்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் ஸ்வர்க்காதிகள் அக்கினியன்று. சிரத்தாதிகளும் ஆகுதியன்று.

அங்ஙனமாயினும், வேதாஞ்ஞைபால் ஸ்வர்க்காதிகள் அக்கினிரூபமாகவும், சிரத்தாதிகள் ஆகுதிரூபமாகவும் * உபாஸிக்கப்படுகின்றன.

இவ்விதத்தால் ஓம் அக்ஷாததின் பிரஹ்மரூப உபாஸனை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு ஓம் அக்ஷாம பிரஹ்மரூபமன்றெனினும் பிரஹ்மரூபமாய் உபாஸித்தல் பொருந்துகின்றது. உபாஸனைவாக்கியத்தில் வஸ்துவின் அபேதம் அபேக்ஷிக்கப்படுவதின்று. ஆனால் பின்னவஸ்துவின்மையும் அபின்னரூபத்தால் உபாஸித்த லுண்டாகின்றது.

* இப்பஞ்சாக்கினிவித்தையின் முழுப்பிரசங்கமும் பஞ்சதசியின் திடானதிபத்தினது உரையின் டிப்பணியிலும், சாந்தோக்கியத்திலும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்துப் பிரஹ்மத்தின் வாசகமான ஓம் அக்ஷரத் துக்குத் தனது வாச்சியமான பிரஹ்மத்தோடு அபேதம் பொருந்தவும் செய்கின்றது. கடாதி அந்நியபதங்களுக்குத் தத்தம் ஜடவடிவ அர்த்தத்தோடு அபேதம் பொருந்தாது. ஏனெனின், எல்லா நாமரூபங்களும் பிரஹ்மத்திற் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிரஹ்மம் அதிஷ்டானமாயிருக்கிறது. ஓம் அக்ஷரமும் பிரஹ்மத்தின் நாமமாம். ஆதலால் பிரஹ்மத்திற் கற்பிதமாயிருக்கிறது. கற்பிதவஸ்து அதிஷ்டானத்துக்கு வேறுகாமல் அதிஷ்டானரூபமாகவே இருக்கிறது. ஆதலால் ஓம் அக்ஷரம் பிரஹ்மரூபமாம்.

கடாதிபதங்களுக்கு ஜடரூப தமது அர்த்தங்கள் அதிஷ்டானமன்று. ஆனால் வாச்சியத்தோடு கடாதிபதங்கள் பிரஹ்மத்திற் கற்பிதமாம். பிரஹ்மம் அவற்றின் அதிஷ்டானமாம். ஆதலால் பிரஹ்மத்தோடு எல்லாவற்றிற்கும் அபேதம் கூடும். ஆனால் கடாதிபதங்களுக்குத் தம் ஜடரூப வாச்சியார்த்தங்களோடு அபேதம் எவ்விதத்தினாலும் பொருந்தாது. ஆதலால் பட்டர்மதத்தில் வாச்சியவாசகங்களுக்கு அபேதம் கூடாது.

424. வாச்சிய வாசகங்களுக்குக் கேவலம் பேதம் அங்கீகரிப்பவர் மதத்தில் இத்தோஷம் பட்டாற் சொல்லப்படாதிருக்கிறது —கடபதத்தின் வாச்சியம் கடபதத்தினும் அததிரதம் பின்னமாயிருந்தால், கடபதத்தினும் அத்திரதம் பின்னமான வஸ்திரரூப அர்த்தம் பிரதிதியாகாததுபோலக் கடபதத்துக்கு அததிரதம் பின்னமான கலசரூப அர்த்தமும் பிரதிதியாகாது. உலலமலும் கடபதத்தினும் பின்னமாக வாச்சியத்தைக்கொண்டு அதற்குக் கடபதத்தால் பிரதிதியை யங்கீகரிக்கின், எப்படி கடபதத்துக்கு அத்திரதம் பின்னமான கலசரூப அர்த்தம் கடபதத்தால் விளங்குகிறதோ அப்படி அததிரதம் பின்னமான வஸ்திரமும் கடபதத்தால் பிரதிதியாகவேண்டும். இரத்ததேதஷமும் சாமாகதிபததை அல்லது இசைவடிவ சக்தியை அங்கீகரிப்பதவர் மதத்திலிருக்கிறது.

சக்தியை யங்கீகரிக்கின் அவர் மதத்தில் தோஷமில்லை. ஏனெனின் கடபதத்தின் வாச்சிய கலசமும் அதன் அவாச்சியமான வஸ்திரதிகளும் அவ்விரண்டும் கடபதத்துக்கு வேறாயிருக்கின்றன. ஆனால் கடபதத்தில் கலசரூப அர்த்தஞானத்தைக் கொடுக்கும் சக்தியிருக்கிறது; வேறு அர்த்தஞானத்தைக் கொடுக்கும்படியான சக்தியில்லை. ஆதலால் கடபதத்தால் கலசரூப அர்த்தத்துக்கு வேறான அர்த்தம் பிரதிதியாகாதிருக்கிறது.

இவ்விதத்தால் எந்தப்பதத்தில் எந்த அர்த்தத்தின் சக்தியிருக்கிறதோ, அவ்வர்த்தமே அப்பதத்தால் பிரதிதியாகிறது. வேறு அர்த்தம் பிரதிதியாகாது.

கெதில்லை. ஆதலால் வாச்சியவாசகங்களின் அத்தியந்தபேதத்தில் தோஷமில்லை. அவற்றிற்குப் பேதசகித அபேதரூபதாதாத்மியசம்பந்தம் பொருந்தாது.

425. பேதமும் அபேதமும் தம்மில் விரோதிகளாம். அப்படியே உபாதான காரணத்துக்குக் காரியத்தோடு பேதசகித அபேதமில்லை; கேவலமே பேதம் இருக்கிறது கேவல பேதத்திற்குச் சொன்ன தோஷம் ரையாயிகமதத்திலும் சக்திவாதியின் மதத்திலும் இல்லை. ஏனெனின் காரண காரியங்களின் அத்தியந்த பேதத்தில் இதே தோஷமிருக்கிறது:—மட்பிண்டத்தினும் அத்தியந்தம் பின்னமான கடமுறபத்தியானால் அத்தியந்தம் பின்னமான தைலமும் மட்பிண்டத்தினின்றும் உறபத்தியாகவேண்டும். அத்தியந்தமபின்னமான தைலத்தின் உறபத்தியாகாவிடின் அத்தியந்தம் பின்னமான கடமும் மட்பிண்டத்தினின்றும் உறபத்தியாகலாகாது.

426. இந்தத் தோஷம் ரையாயிகமதத்திலில்லை. ஏனெனின், சகலவஸ்துக்களினுற்பத்தியிலும் ரையாயிகர் பிராகபாவத்தைக் காரணமெனக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கடத்தினுற்பத்தியில் தண்டம சக்திரும் குலாலன் காரணமாயிருப்பதுபோல் கடத்தின் பிராகபாவமும் கடத்திற்குக் காரணமாம். அப்படியே சகல பதாரததவங்களின் பிராகபாவமும் சகல பதாரததவகளினுற்பத்திக்கும் காரணமாயிருக்கிறது.

1. கடத்தின் பிராகபாவம் கடத்தினுபாதான காரணமான மட்பிண்டத்தில் இருக்கிறது வேறொன்றிலில்லை.

2. எண்ணெயின் பிராகபாவம் எள்ளிலிருக்கிறது; வேறொன்றில் இல்லை.

* சக்திவாதி (சித்தாந்தி) யின் மதத்தில் உபாதான காரணத்திற்குக் காரியத்தோடு கேவல பேதமில்லை ஆனால் அவிர்வசீய தாதாத்மியமிருக்கிறது. அங்ஙனமாயினும், இங்கே காரியகாரணத்தின் எந்தக் கேவலபேதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அது பிரேனடிவாதமாம் பிரேனடி என்பது தனது மேன்மையின் பொருட்டு; காதம் என்பது சொல்லுதலாம் அது பிரேனடிவாதத்தின் கோருபமாம். அதன் இலக்கணம் இதுவாம்:—பிரதிவாதியின் ஊரததைப் பரிசுத்தம் தன்மதத்தின் தோஷத்தை பரிகரித்தலைப் பிரேனடிவாதமென்பா.

இங்குக் காரிய காரணங்களின் பேதபகித்தில் பட்டர் தோஷங்கடறியிருந்தனர். அந்தப் பட்டர்கடறிய தோஷத்தோடுகடிய பகித்தை அங்கேரித்தும் தனது மதத்தின் தோஷத்தைப் பரிகரித்திருக்கின்றனர். ஆதலால் இது பிரேனடிவாதமாம்.

இவ்விதத்தால் சகல காரியங்களின் பிராகபாவமும் தத்தம் உபாதான காரணத்திலிருக்கிறது. எந்தப் பதார்த்தத்தில் எதன் பிராகபாவமிருக்கிறதோ அந்தப் பதார்த்தத்திலிருந்து அதன் உற்பத்தியுண்டாகிறது; வேறொன்றன் உற்பத்தி யுண்டாகிறதில்லை.

1. மட்பிண்டத்தில்* கடந்தின் பிராகபாவ மிருக்கிறது அதனால் மட்பிண்டத்தினின்று கடமே யுற்பத்தியாகிறது; தைல முற்பத்தியாகிறதில்லை.

2. எண்ணெயின் பிராகபாவம் எள்ளிலிருக்கிறது. அதனால் எள்ளினின்று எண்ணெயே யுண்டாகிறது; கடமுண்டாகிறதில்லை.

இப்படிச் சகல காரியங்களிலும் பிராகபாவம் காரணமாயிருக்கிறது. ஆதலால் காரணகாரியங்களுக்கு அததியந்தம் பேதமங்கீரித்தலால் ஸையாயிகமதத்தில் தோஷமில்லை.

427. சாமர்த்தியரூப சக்திவாகியின் மதத்திலும் தோஷமில்லை. ஏனெனின் மட்பிண்டத்தில் கடத்தின் சாமர்த்தியரூபசக்தி யிருக்கிறது; தைலத்தின் சக்தியில்லை. எள்ளில் எண்ணெயின் சாமர்த்தியரூபசக்தி யிருக்கிறது; கடத்தின் சாமர்த்திய ரூபசக்தியில்லை ஆதலால் மட்பிண்டத்தினின்று கடமே உண்டாகிறது; தைல முண்டாகிறதில்லை. அப்படியே எள்ளினின்று எண்ணெயே யுண்டாகிறது; கட முண்டாகிறதில்லை.

இவ்விதத்தால் உபாதானகாரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் அத்யயந்தம் பேதத்தைக் கொள்ளுதலில் தோஷமில்லை. பேதாபேதம் அசங்கதமாம்.

பேதத்திலும் அபேதத்திலும் பட்டாற் சொல்லப்பட்ட இருபக்க தோஷங்களும் பட்டர்மதத்தில் நிசசயமாயுண்டு. ஏனெனின், பட்டர் பேத சக்தி அபேதத்தை அங்கீகரித்திருக்கிறார். இதனால் காரண காரியங்களுக்குப் பேதமுமிருக்கிறது அபேதமுமிருக்கிறதென்னும் பொருள் சித்திக்கிறது.

1. பேதமிருத்தலால் பேதபக்கத்திற் சொன்ன தோஷமுண்டாம்.

2. அபேதமிருத்தலால் அபேதபக்கத்திற் சொன்ன தோஷமுண்டாம்.

ஆதலால் பேதாபேதம் அசங்கதமாயிருக்கிறது.

திருடனுக்குத் திருட்டுதோஷமும் சூதாடிகுக்குச் சூதாட்டதோஷமும் உண்டு. இவ்விரண்டியும் அனுஷ்டிக்கிறவனுக்கு இவ்விருதோஷங்களும் சம்பவிக்கின்றன. அதுபோல் குணகுணி முதலியவற்றின் பேதாபேதங்களை ஒப்புக்கொள்ளுதலாலும் பேதபக்கத்திலும் அபேதபக்கத்திலுஞ் சொன்ன இரண்டு தோஷங்களு முண்டாகின்றன.

சக்திவாதியின் மதத்தில் கேவலம் பேதத்தை அங்கீகரிப்பதனால் தோஷமில்லை. ஏனெனின் குணியில குணத்தைத் தரிக்கும் சக்தியிருக்கிறது; வேறொன்றன் சக்தியில்லை. ஆதலால் பேதபகூத்தில், கடத்தின் ரூபாதிகள் கடத்துக்குப் பின்னமாயிருப்பதுபோல் படாதிகளும் கடத்துக்குப் பின்னமாயிருக்கின்றன; ரூபாதிகள்போல் படாதிகளும்' கடத்திலிருக்கவேண்டும்; அல்லது படாதிகள்போல ரூபாதிகளும் இருக்கலாகாது எனனும் தோஷம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தோஷம் சக்தியை அங்கீகரிப்பதன்வன் மதத்தில் கேவலம் பேதத்தை யொப்புக்கொள்ளுவதினாலும் தோஷமில்லை.

1. மாறாகப் பட்டமதத்தில் பேதாபேதங் ளரிவாட்டையும் ஒப்புக் கொள்ளுவதினால் இவ்விடம் பகஷங்களின் தோஷங்களும் மேற்கூறிய திருஷ்டாந்தங்களால் இருக்கின்றன.

2. பேதமும் அபேதமும் விரோததம்வங்காதலின் அபம்பவதோஷம் இருக்கிறது.

அப்படியே ஜாதிவிபக்திகளுக்கும் கிரியை கிரியையுடையவற்றிற்கும் கேவலம் பேதமிருக்கிறது. அங்ஙனமாயினும், விபக்தியில் ஜாதியைத் தரிக்கும் சக்தியிருக்கிறது. கிரியையுடையதில் கிரியையைத் தரிக்கும் சக்தி இருக்கிறது; வேறொன்றைத் தரிக்கும் சக்தியில்லை.

இவ்விதத்தால் உபாதானகாரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் அப்படியே குணகுணி முதலியவற்றிற்கும் பேதாபேதரூப தாதாத்மியசம்பந்தம் அஸங்கதமாம்.

எல்லாவற்றிற்கும் தம்மில் பேதம் அங்கீகரித்தலில் பட்டாத சொல்லப் பட்ட தோஷத்தைச் சக்தி விழுங்குகிறது.

வேதாந்த சித்தாந்தத்திலும் காரியம் குணம் ஜாதி கிரியை என்பவற்றிற்கு உபாதானகாரணம் குணி விபக்தி கிரியையுடையது என்பவற்றோடு அத்தியந்தம் பேதமில்லை. ஆனால் தாதாத்மிய சம்பந்தமே யங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமாயினும், வேதாந்தமதத்தில் பேதாபேதரூப தாதாத்மிய சம்பந்தமில்லை. ஆனால் பேதாபேதங்களுக்கு விலக்ஷணமான அதிர்வசகீய வடிவ தாதாத்மியசம்பந்தமிருக்கிறது.

1. பேதத்துக்கு விலக்ஷணமாயிருத்தலால் அபேதபகூத்தின் தோஷமில்லை.

2. அபேதத்துக்கு விலக்ஷணமாயிருத்தலால் பேதபகூத்தின் தோஷமில்லை.

இவ்விதத்தால் பேதாபேதங்களுக்கு விலக்ஷணமான அநிர்வசனீய தாதாத்மிய சம்பந்தமிருக்கிறது.

ஆனால் பேதாபேதரூப தாதாத்மியசம்பந்தம் அசங்கதமாம். ஆதலால் “வாசசியவாசகங்களின் பேதாபேதரூப தாதாத்மியசம்பந்தமே சக்தி” யென்று சொன்ன பட்டரைச சாந்தவர்களின் மதம் நலமுடையதன்று. ஆனால் பதத்தைக் கேட்டமாதிரிததில் அர்த்தஞானத்தை யுண்பெண்ணும் பதத்திலுள்ள சாமந்ததிரபே பதத்திற் சக்தியாம்.

இவ்விதமாகச் சக்தி நிரூபிக்கப்பட்டது.

428. சக்கியலக்ஷணம்.

லக்ஷணையின் ஞானத்தில் சக்தியத்தின் ஞானம் உபயோகியா யிருக்கிறது. ஏனெனின், சக்தியசம்பந்தம் லக்ஷணையின் ஸ்வரூபமாம். சக்தியத்தை யறியாமல் சக்தியசம்பந்தரூபலக்ஷணையின் ஞானமுண்டாகாது. ஆதலால் சக்தியத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறோம்.

* கேவலம் பேதமுள்ளிடத்தத தாதாத்மியம் பொருந்தாது ஏனெனின், அபேத ஊர்ச்சியின் விஷயத்தினாலு பெயரே தாதாத்மியமாம். ஆதலால் கேவல பேதமிருக்குமபொழுது அபேதச்சோற்ற முண்டாகாது அதனால் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தில் அபேதத்தின் அபேதையிருக்கிறது அன்றியும் கேவல அபேதமுள்ளவிடத்துச் சம்பந்த முண்டாகாது ஏனெனின், இரண்டு பதாததங்களுக்குச் சம்பந்தம் கூடும் தனது சொருபத்தோடு தனது சம்பந்தம் சம்பவியாது ஆதலால் எல்லாச் சம்பந்தத்திலும் பேதத்தின் அபேதையுமுண்டு அதனால் தாதாத்மியமும் சம்பந்தமோ அதனால் அறில் பேதத்தின் அபேதையுமுண்டு இவ்வாற்றால் பேத அபேத மிரண்டு மின்றித் தாதாத்மியசம்பந்தம் பொருந்தாது. பேதாபேதங்களுக்கு ஓரிடத்திலிருத்தல் விரோதமாம்

புங்ஙனமாயினும், இங்குக் கற்பிதபேதத்தோடு கூடிய வாஸ்தவ அபேதத்திற்குத் தாதாத்மியசம்பந்தமென்று பெயர் இவ்ருப் பேத அபேதத்திற்கு விலக்ஷணம் தாதாத்மியமென்றதின் அபிப்பிராயம் இதுவாம் —

1 பேதத்திற்கு விலக்ஷணமென்று சொல்லுதலால் வாஸ்தவ பேதமில்லாத தென்ப்பட்டது. அதனால் கற்பிதபேதத்தோடுகூடிய தென்பதறிவிக்கப்பட்டது

2 அபேதத்திற்கு விலக்ஷணமென்றதனால் கற்பித அபேதமில்லாத தென்ப்பட்டது. இதனால் வாஸ்தவ அபேதமென்பது அறிவிக்கப்பட்டது

இவ்வாற்றால் சித்தாந்தத்தில் கற்பிதபேதத்தோடுகூடிய வாஸ்தவ அபேதம் தாதாத்மியசம்பந்த மெனப்படுகின்றது இங்னையே அநிர்வசனீயதாதாத்மியசம்பந்த மென்பது.

எந்தப் பதத்தில் எந்த அர்த்தத்தின் சக்தியிருக்கிறதோ அந்தப்பதத் தின் அவ்வர்த்தம் சக்சியமென்று அறியத்தக்கது. சக்சியார்த்தத்தையே வாச்சியார்த்தமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

எவ்வளம்: அக்கினிபதத்தில் நெருப்புவடிவ அர்த்தத்தின் சக்தியிருக்கிறது. ஆதலால் அக்கினிபதத்துக்கு நெருப்பு சக்சியார்த்தம் அல்லது வாச்சியார்த்த மெனப்படுகிறது.

வாச்சியார்த்தத்தைப் போதிக்கிற பதம் வாசகமெனப்படும்.

429. லக்ஷியார்த்தம் லக்ஷணையென்பவற்றின் சாமானியரூபம் இனி லக்ஷணையும் ஜஹதிமுதலிய பேதத்தின் லக்ஷணமும்.

சக்சியமெனப்படும் வாச்சியார்த்தத்தின் சம்பந்தம் லக்ஷணையின் ஸ்வரூபமாகிய லக்ஷணமாம்.

எந்த அர்த்தம் பதத்தின்சக்சியால் அறியப்படவில்லையோ, ஆனால் லக்ஷணையால் அறியப்படுகிறதோ அது பதத்தின் லக்ஷியார்த்தம் எனப்படும்.

430. 1. ஜஹதி, 2. அஜஹதி, 3. பாகத்தியாகலக்ஷணை என்பவற்றின் லக்ஷணம் 430-432.

1. எங்கு வாச்சியார்த்தம் முழுவதும் விடப்பட்டும் அதன் சம்பந்தம் பிரதிதியாகிறதோ, அங்கு ஜகதிலக்ஷணை சொல்லப்படுகிறது. ஒருவன் “கங்கையில் கிராமமிருக்கிற”தென்று சொல்லுகிறவிடத்தில் கங்கையென்னும் பதத்துக்குக் கரையில் ஜஹதிலக்ஷணை இருக்கிறது. ஏனெனின், கங்கையென்னும் பதத்துக்கு வாச்சியார்த்தம் கங்காநதியின் பிரவாகமாம். அப்பிரவாகத்தில் கிராமமிருப்பது அசம்பவமாம். ஆதலால் வாச்சியார்த்தம் முழுவதையும்விட்டுக் கரையில் கங்கையென்னும் பதத்துக்கு ஜகதிலக்ஷணை இருக்கிறது.

வாச்சியத்தின் சம்பந்தத்துக்கு லக்ஷணையென்று பெயர். “கங்கையில் கிராமம்” என்னுமிடத்தில் கங்காபதத்தின் வாச்சியமான பிரவாகத்துக்குக் கரையோடு சையோகசமபந்தமிருக்கிறது. ஆதலால்,

(1) கங்காபதத்தின் வாச்சியத்துக்குக் கரையோடுள்ள சம்பந்தம் லக்ஷணை யாம்.

(2) வாச்சியம் முற்றிலும் விட்டிருக்கிறது. ஆதலால் † ஜகதிலக்ஷணை யாம்.

* இதனையே அபித்யோயார்த்தமென்றும், ரூக்சியார்த்தமென்றும் கூறுவர்.

† ஜஹதிலக்ஷணையின் எளிதான உதாரணம் இதுவாம்:—எந்த வானது (மாய் பிள்ளையின்) பிதா பாதேசம் போயிருக்கிறதோ அந்த வான் மாமியார் வீட்டில் விவா

431. 2. வாச்சியார்த்தத்தோடு வாச்சியத்தின் சம்பந்தியின் ஞானம் எந்தப்பதத்தினால் உண்டாகிறதோ அந்தப்பதத்தில் அஜகதிலக்ஷணை கொள்ளப்படுகிறது.

“சிவப்பு ஒடுகிறது” என்று ஒருவன் கூறுமிடத்து அங்குச் சிவப்பு என்னும் பதத்துக்குச் சிவப்பு வர்ணத்துடன் கூடிய குதிரையில் அஜகதிலக்ஷணையாம். ஏனெனின், சிவப்பு என்பது வர்ணம் அநதக்கேவல வர்ணத்தில் ஒடுகல் சம்பவியாது. ஆதலால் சிவப்பு என்னும் பதத்தின் வாச்சியமான சிவப்புவர்ணத்துடன் கூடிய குதிரையில் சிவப்பு என்னும் பதத்துக்கு அஜகதிலக்ஷணை யிருக்கின்றது.

குணத்துக்கும் குணிக்கும் தாதாத்மியசம்பந்தம் சொல்லப்படுகிறது.

சிவப்பும் நிறத்தின் பேதமாதலால் குணமாம். ஆதலால்,

1. சிவப்பு என்னும் பதத்தின் வாச்சியமான சிவப்புக் குணத்துக்குச் குணிபாகிய குதிரையோடுள்ள தாதாத்மியசம்பந்தம் லக்ஷணையாம்.

சுததின் பொருட்டுப் பிதாவோடு பிறத்தவன்முதலிய சம்பந்திகளை உடன்கொண்டு சென்றான். அங்கு வஸ்திரமணிவிகதும் சமயத்தில் ஒருவன் “பாப்பின்னாயின் தகப்பனுக்கு வேஷ்டி போர்த்துங்கள்” என்று சொன்னான் இந்த வார்த்தையில் பிதாவென்னும் சொல்லின் சுகசியாதமாகிய மாப்பின்னாயின் ஐக்கன (பெற்றவன்) எவனோ அவன் அங்கு இல்லை ஆதலால் ஐக்கவடிவ சுகசியார்த்தத்தில் சொல்லுவோனது தாற்பரியம் சம்பவியாது. ஆனால் பிதா சப்தத்தின் சுகசியார்த்தமாகிய ஐக்கனை முழுவதும்விட்டு அவன் சம்பந்தியாகிய பிதாவின் சகோதரனைக் கொள்ளவேண்டும். ஆதலால் ஜஹதிலக்ஷணையாம்.

இங்கு ஐக்கசுகசியார்த்தத்திற்குப் பிதாவின் சகோதரனோடு சகோதரத்தன்மைச் சம்பந்தமிருக்கிறது. அது லக்ஷணையாம் அந்த லக்ஷணையால் அறியப்படும் பிதாவின் சகோதரனாகிய அர்த்தம் பிதாவென்னும் சொல்லின் லக்ஷியமாம்.

அல்லது ஒருவன் “கிணறு நடக்கிறது” என்று சொன்னான் அங்குக் கிணறு என்னும் சொல்லின் சுகசியார்த்தமாகிய ஜலநிறைந்த குழி எதுவோ அதில் நடத்தலாகிய தொழில் இல்லாமையால் சொல்லுவோனது கருகதுச் சம்பவியாது ஆனால் கிணற்றின் சப்தம்முன்ன இரண்டு மாடுகளோடுகூடிய தோற்சாலில் சொல்லுவோனது கருத்திருக்கின்றது. ஆதலால் கிணறுவடிவ சுகசிய (வாச்சிய) முழுவதனையும் விட்டு, அதன் சம்பந்தியான இரண்டு மாடுகளோடு கூடிய தோற்சால் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆதலால் ஜஹதிலக்ஷணையாம். இவ்வாறு “வழி தொலைந்தது” “அடுப்பு எரிகிறது” என்றல் முதலிய வாகசியங்களிலும் ஜஹதிலக்ஷணை அறிந்துகொள்க.

இந்த ஜஹதிலக்ஷணைப் பற்றி ஞானசிரியர் இவ்வாறு சித்தாந்தத்தில் உபயோகம் காட்டியிருக்கின்றனர்:—“இவ்வெல்லாம் நிச்சயமாகப் பிரஹ்மம்” என்றல் முதலிய

3. வாச்சியத்தினையிடாமல் அதிகத்தைக் கிரகிப்பது. ஆதலால் * அஜ கதீலக்ஷணமாம்.

432. 3. பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்தில் ஒரு பாகத்தைவிட்டு ஒரு பாகத்தைக் கிரகிப்பது பாகத்தியாகலக்ஷணம் யெனப்படுகிறது. அகணையே ஜகதி அஜஹதிலக்ஷணயென்றும் கூறுவா.

முன்பார்த்த பொருளைப் வேறிடத்தில் பார்த்து “அது இதுதான்” என்று ஒருவன் சொல்லுவானாயின் அங்ஙனப்பாகத்தியாகலக்ஷணம் இருக்கிறது. ஏனெனின்,

(1) சென்றகாலத்திலும் வேறிடத்திலுமிருக்கும் பொருள் ‘அது’ எனப்படும். ஆதலால் சென்றகாலத்துடனும் வேறிடத்துடனும் கூடிய பொருள் “அது” என்றும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்.

சுருதிவாக்கியங்களில் சகல ஜகதிற்கும் பிரஹ்மவடிவத்துவம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு அநீதசியத்தன்மை, துருசியச்சுன்னம், விசாரமுடைமை, ஜடசன்மை, துகவடிவத்தன்மை முதலிய விபித தாமசனோடு கூடிய நாமரூபமய ஜகதின் நித்தியம் திருவடா, அவிசாரி, சேதன்மை, ஆகாச முதலிய சொரூபப் பிரஹ்மமென்று சொல்லுவது விருத்தமாம். அநில சுருதிவாக்கியங்களின் தார்பரியம் சமவயிதாம். ஆனால் பாதசாமானுபிவிசயத்தின்படி நாமரூபத்தைப் பாதித்து எஞ்சியிருக்கும். அதன் சம்பந்தியாகி அநிஷ்டா சேசன்மை பிரஹ்மமாம் என்றும் அதாவது சுருதிவாக்கியங்களுக்குத் தார்பரியமாம் ஆகலால் பிரஹ்மமென்னும் சொல்லிற்கு வாச்சியமாகிய நாமரூப ஜகதது முடிவதனோம் விட்டு அகன் சம்பந்தியான அஸத்பாதிப்பிரியவடிவ அநிஷ்டானத்தைப் பிரஹ்மவடிவாகக் கொள்ளவேண்டும் ஆதலால் ஜஹதி லக்ஷணமாம்.

இங்கு ஆரோபிக்கப்பட்ட நாமரூபத்திற்குத் தனது அநிஷ்டான சேசனத்தோடுள்ள தாதாதமியசம்பந்தமெதுவோ, அது லக்ஷணமாம் அதனால் அறியப்படும் அநிஷ்டானசேசனம் லக்ஷியார்த்தமாம்.

முககிய சித்தாததத்திலோ அநிஷ்டானதொகவிட்டு ஆரோபித்ததின் பிரதிதியுண்டாகிறதில்லை. ஆனால் அநிஷ்டானத்திலும் வேறுகாததாய் ஆரோபிதம் சொற்று கிறது. ஆகலால் அஸதிபாதிப்பிரியவடிவ நாமரூபம் எல்லாம் என்னும் சொல்லிற்காவது ஜகதது என்னும் சொல்லிற்காவது வாச்சியார்த்தமாம். அநினின்றும் நாமரூபபாகத்தைவிட்டு எஞ்சியிருக்கும் அஸதிபாதிப்பிரியவடிவ அநிஷ்டான பாகமெதுவோ, அது பிரஹ்மமாம் இவ்வாறு முறையிய சுருதிவாக்கிபதனுள்ள எல்லாமென்னும் பதத்தில் பாகத்தியாகலக்ஷணம் அங்கொடுக்கப்படும்ருக்கின்றது.

இவ்வாற்றால் ஜஹதிலக்ஷணயின் உதாரணம் சொல்லப்பட்டது.

* அஜஹதிலக்ஷணக்கு இவை உதாரணங்களாம்:—

1 “காகங்களினின்றும் தயிரைக் காகக் (எறும்புகளைப் போக்கும்பொருட்டு வெயிலில் தயிரைவைத்து உங்கு ஓர் வேலைக்காரனை உட்கார்வைத்து ஐயுடனான் சொல்லும் காகங்களினின்றும் தயிரை இரகிப்பே)” என்னும் வாக்கியத்தில் காகமென்னும் சொற்பொருளாகிய காகங்களுக்கிய பகுவிகள் எவையோ அவற்றினின்றும் தயிரை இரகித்தலில் சொல்லுகின்றவனது தார்பரியமில்லை ஆனால் தயிரை உண்

(2) நிகழ்காலத்திலும் சமீப இடத்திலுமிருக்கும் பொருள் இது எனப் படும். ஆதலால் நிகழ்காலத்துடனும் சமீபதேசத்துடனுங்கூடிய வஸ்து “இது” என்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்.

சென்றகாலத்துடனும் வேறிடத்துடனும் கூடிய பொருளை நிகழ்காலத் துடனும் சமீபதேசத்துடனும் கூடியிருக்கிறது என்பது “அதுவே இது” என்னும் வாசகசமுதாயத்தின் வாச்சியார்த்தமாம் அது சம்பவியாது. ஏனெனின்,

(1) சென்றகாலத்துக்கும் நிகழ்காலத்துக்கும் விரோதமிருக்கிறது.

(2) அப்படியே அன்னியதேசத்துக்கும் சமீபதேசத்துக்கும் விரோத முண்டு.

பன்வாயிருந்தலால் மிகத்திறகு, ஸஜாதீய இனமான பூனைமுதலியவற்றினின்றும் தயிரை இரகுகசெவென்பது சொல்லுவோனது தாற்பரியமாம் ஆதலால் காகமென்னும் சொல்லின் வாச்சியமாகிய காகைகளாகிய பகிகளுக்குப் பூனைமுதலியவற்றோடு ஸஜா தீயசம்பந்தமிருக்கின்றது. அது இலக்ஷணையாம். வாசசியத்தை நீக்கது அதிகத்தைக் கொள்ளுதலால் அலுக்நீலக்ஷணையாம்

2. அங்ஙனமே வயலகைகளாகும்பொருட்டிக கட்டில் உட்கார்திருக்கும் புரு டன் பகிகளை ஒட்டிதற்குக் கதவானாயின் அங்கு ஒருவனை நோக்கி ஒருவன் “மஞ் சவ கூவுகின்றது” என்று சொல்லுகின்றான் அங்கு மஞ்சமென்னும் பதத்திற்கு மஞ் சத்தில் உட்கார்திருக்கும் புருடனிடத்து அலுக்நீலக்ஷணையாம் ஏனெனின் மஞ்சு பதத்தின் வாசசியமாகிய மஞ்சத்தில் அழைத்தல் சம்பவியாதாகலின் மஞ்சபத் திற்கு வாசசியமாகிய கட்டில் எதுவோ அதனோடுகூடிய புருஷனிடத்தில் மஞ்சபத் திற்கு அலுக்நீலக்ஷணையிருக்கிறது இங்ங மஞ்சபதத்தின் வாசசியமாகிய மஞ்சம் எதுவோ அதற்குத் தன் ஆதேயம் (இடத்து நிச்சிப்பொருள்) ஆகிய புருஷனோடு ஆதே யத்தன்மைச் சம்பந்தமிருக்கின்றது. அது லக்ஷணையாம். வாசசியத்தைவிடாமல் அதிகம் கொள்ளப்படுகின்றமையால் அலுக்நீலக்ஷணையாம்.

3-4. அங்ஙனமே “கவிகையாளா செல்லுகின்றனா” “விறகை உள்ளே விடு” என்றல்முதலிய வாககியங்களிலும் கவிகையாளா என்னும் பதத்திலும் விறகு என்னும் பதத்திலும் தமது வாசசியமாகிய குடையோடுகூடிய புருஷன் கட்டைகளின் கூட்டம் என்பவற்றோடு அவற்றின் சம்பந்தியாகிய குடையின்றிய புருஷானையும் விறகுதாங் கிய புருஷனையும் குறையே கொள்ளவேண்டும் ஆதலால் வாசசியத்தை விடாமல் அதி கம் கொள்ளப்படுதலின் அலுக்நீலக்ஷணையாம்.

இவ்வாற்றால் எங்குச் செருதிவாககியத்தில் ஆக்மாவின் சத்துமுதலிய விசேஷணங் களினுள் ஒன்றல்லது இரண்டு விசேஷணங்களைச் சொல்லியிருக்கின்றதோ அங்கு அவற்றோடு சொல்லப்படாத ஏனைய எல்லா விசேஷணங்களையும் கொள்ளவேண்டும். ஆதலால் அங்கு (அத்தன்மையவிடத்தில்) சித்தார்த்தத்திலும் அலுக்நீலக்ஷணையின் உப யோகமிருக்கின்றது

ஆதலால் இரண்டு பதங்களிற்முள்ள தேசகாலங்களாகிய வாச்சிய பாகம் விடீட்டு வஸ்துமாத்ரிதத்தில் இரண்டு பதங்களுக்கும் * பாகத்தியாக லக்ஷண இருக்கிறது.

(மகாவாக்கியங்களில் லக்ஷண 433-449.)

“தத்துவமணி” என்னும் மகாவாக்கியத்தில் ‘லக்ஷணையைக் காண்பித் தற்காகத் “தத்” “துவம்” என்னும் பதங்களின் வாச்சியார்த்தங்களை வர்ணிப் பாம்:—

433. “தத்” பதத்தின் வாச்சியார்த்தம்.

1. சர்வசக்திமானும் (எல்லா ஆற்றலுடையவனும்),
2. சர்வஞ்ஞனும் (எல்லா முணாபவனும்),
3. விபுலம் (வியாபகனும்),
4. நசனும் (எல்லாவற்றையும் நடத்துவோனும்),
5. கந்தந்தீநனும் (கர்மாதீனமில்லாதவனும்),
6. பரோக்ஷனும் ஜீவபரிததியகூத்திற்கு விஷயமாகாதவனும்),
7. மாயீயும் (மாயையைச் சுவாதீனமாகவுடையவனும்),
8. பந்தமோக்ஷமின்றியவனுமாகிய (பந்தமுள்ளதற்கு மோக்ஷமுளதாம்).

உ “அவனே இவன்” என்னும் வாக்யத்திலுள்ள “அவன்” “இவன்” என்னும் இரண்டு பதங்களுக்கும் ஒன்றற்கொன்றுள்ள சமான (ஒரு) வேற்றுமையின் வலியால் ஒரு பொருளுடைமைவடிவ சமானாதிக்காணியசம்பந்தமிருக்கின்றது. அதன் வலியால் அவற்றின் வாச்சியார்த்தமாகிய பரோக்ஷவஸ்து அபரோக்ஷவஸ்துக்க ளெவையோ அவற் றிற்கு ஏகத்துவம் தோற்றுக்கின்றது அவவிரண்டு வாச்சியங்களும் விரோதிதர்ம முடையனவாயிருத்தலின் அவற்றிற்கு ஐக்கியம் சம்பவியாது. ஆதலால் இவரு லக்ஷண செய் தல் தருதியாம். இதில் ஐக்கி அவஸ்து அஐக்கிலக்ஷணையோ பொருந்தாது. ஆனால் பாகத்தியாகலக்ஷணை பொருந்துகின்றது. ஆதலால் “அவன்” என்னும் பதத்தின் வாச் சியமாகிய பரோக்ஷத்தன்மையோடு கூடிய வஸ்து “இவன்” என்னும் பதத்திற்கு வாச் சியமாகிய அபரோக்ஷத்தன்மையோடு கூடிய வஸ்து என்பவற்றினின்றும் பரோக்ஷ தன்மை அபரோக்ஷத்தன்மைப் பாகத்தைவிட்டு அவிரோதியாகிய வஸ்து மாத்ரிதம் கொள்ளப்படும்.

1. இவ்ருப் பரோக்ஷத்தன்மை அபரோக்ஷத்தன்மைப் பாகங்கட்கு வஸ்துவோடு ஜீவியத்தன்மைச் சம்பந்த மிருக்கின்றது.

2. வஸ்துபாகத்திற்குத் தனது சொரூபத்தோடு தாநாத்மியசம்பந்தமிருக்கின்றது.

இவ்வெல்லா வாச்சியபாகத்திற்கும் வஸ்துவோடுள்ள ஆசிரயத்தன்மைத் தாநாத்மிய சம்பந்தமெதுவோ அது லக்ஷணையாம்.

1. ஒன்றற்கொன்று விரோதியாகிய பரோக்ஷத்தன்மை அபரோக்ஷத்தன்மை வடிவ வாச்சியபாகங்களை விட்டு,

ஈசுவரன் பந்தமில்லாதவனாகலின் அவனிடத்து மோகநமுமில்லை.)

இத்தனை தாமங்களுடன் கூடிய ஈசுவரசேதனம் “தத்” பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்.

434. “துவம்” பதவாச்சிய நிருபணம்.

ஈசுவரதம்ங்களுக்கு விபரீதமான தாமங்கள் எதனிடத்திலிருக்கின்றனவோ அந்த ஜீவசேதனத்தைத் துவம்பதத்தின் வாச்சியமாக அறி. இதன்கருத்து இதுயாம் —

- 1 ஜீவன் அறபச்சுதிமான்;
2. அறபஞ்ஞன்;
3. பரிசுதினனன்,
- 4 அநீசன்;
5. காமாநினன்;

2 அவரோதியான கேவல வஸ்துவடிவ வாச்சியபாகம் கொள்ளப்படுகின்றது.

ஆதலால் இது பாகத்தியாகலக்ஷணையாம்

அங்கனமே “தத்” முசலிய மகாவாக்கியங்களிலுள்ள ஜீவேசர்கூனின் வாசகமான இரண்பதங்களுக்கும் ஒன்றறதொன்று சமானவேற்றுமையின் வலியால் ஒரு பொருளுடைமைடிவ சாமாநுபேதணயசம்பந்த மிருக்கின்றது. அதன்வலியால் அவற்றின் வாச்சியமாகிய ஜீவேசரங்களுக்கு ஏகத்துவம் தோற்றுவின்றது அவவிரண்டமே விரோகிதாமமுடையனவாயிருத்தலின் அவற்றிற்கேகத்துவம் சம்பவியாதாகலான ஆண்டு லக்ஷணை அங்கீகரிக்கத்தக்கதாம் அநில முன்சொல்லுவ கிரமமாக ஜகதி அல்லது அஜகதி லக்ஷணையோ சம்பவியாதது, பாகத்தியாகமே சம்பவிகின்றது ஆதலால் எல்லா மகாவாக்கியங்களிலும் இரண்டிரண்டு பதங்கட்கு வாச்சியமான ஜீவேசுவரர் எவர்களுடைய அவாகனினின்றும்,

- 1 தத் ததோடுகூடிய உபாதிவடிவ விரோதியான வாச்சியபாகத்தை விட்டு,
2. அவரோதியான சேதனபாகம் கொள்ளப்படும்

1 இவ்ருத தாமகதோடுகூடிய மாயை அவிததைகளுக்கு அதிஷ்டானத்தன்மைச்சம்பந்த மிருக்கின்றது

- 2 சேதனபாகத்திற்குத் தன்னோடு தாதாத்மியசம்பந்த மிருக்கின்றது

இவ்வெல்லா வாச்சியத்திற்கும் சேதனபாகத்தோடுள்ள அதிஷ்டானத்தன்மைத் தாதாத்மியசம்பந்தமெதுவோ அது லக்ஷணையாம்.

1. விரோதியாகிய வாச்சியபாகத்தை விட்டு,
2. அவரோதியான சேதனபாகம் கொள்ளப்படும்.

ஆதலால் இது பாகத்தியாகலக்ஷணை எனப்படுகின்றது.

6. அவித்தியாமோகிதன்;

7. பந்தமோக்ஷமுடையவன்,

8. பிரத்தியபக்ஷன். ஏனெனின், தன் ஸ்வரூபம் உருவனுக்கும் பரோக்ஷமன்று; பிரத்தியபக்ஷமேயாம். ஈசுவரனுடைய ஸ்வரூபம் ஈசுவரனுக்குப் பிரத்தியபக்ஷமாயிருந்தாலும் ஜீவர்களுக்குப் பிரத்தியபக்ஷமன். 9. ஆதலால் பரோக்ஷமெனப்படுகிறது. ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜீவனும் ஈசுவரனும் இருவரும் அறிவர். ஆதலால் * பிரத்தியபக்ஷ மெனப்படுகிறது.

இவ்வளவு தர்மங்களுடன் கூடிய ஜீவசேதனம் “துவம்” பதத்தின் வாச்சிய மெனப்படுகிறது.

435. வாச்சியார்த்தத்தில் ஏகத்துவத்தின் விரோதமும், லக்ஷணை செய்யவேண்டுமெனலும்.

ஸாமவேதத்தின் சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் உத்தாலகமுனி தன் புத்திராகிய ஸ்வேதகேதுவுக்கு ஜகத்தை யுண்டுபண்ணும் ஈசுவரனைக் காட்டித் தத்துவமஸி (அது நீ) யென்று சொன்னார். அதன் வாச்சியார்த்த மிது ஸாம்:—

1. “தத்” என்பது அது அதாவது ஜகத்தை யுண்டுபண்ணும் சர்வசக்திமானாயும் சர்வஞ்ஞத்துவமுதலிய தர்மசக்தியுபயிருக்கிற ஈசுவரன்.

2. “துவம்” என்பது நீ அதாவது அற்பசக்தி அற்பஞ்ஞத்தன்மை முதலிய தர்மங்களோடு கூடிய ஜீவன். “அஸி” பென்பது இருக்கிறாய்.

இங்கு “அது நீயாயிருக்கிற” யென்று சொல்லுவதனால் ஈசுவர ஜீவர்களின் ஒருமை வாச்சியார்த்தத்தால் விளங்குகிறது. அது பொருந்தாது. ஏனெனின்,

* ஜீவன் தன்னுடைய நிஜரூபமான அகம்பதலக்ஷியமான கூடஸத்தை மாத்திரம் அறியாமலிருந்தாலும், அகம்பதத்தின் வாச்சியமான அநதக்கரணவிரிஷ்டசேதன அல்லது ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சங்காதவிரிஷ்டசேதனவடிவத்தால் நான் என்று அறிகிறன். ஆதலால் ஜீவனுக்கு விவேகத்துக்கு முன்னும் விரிஷ்டாத்மவடிவத்தால் தான் என்று சொருபத்தின் ஞானம் பிரத்தியபக்ஷமாம்.

† “தத்துவமஸி” என்று ஸாமவேதத்தின் சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தினது 6-வது அத்தியாயத்துள்ள மகாவாக்கியத்தினைச் சுவேதகேதுவாகிய புத்திரானுக்கு உத்தாலகராகிய பிராவானவர் எப்படி 9 முறை உபதேசஞ்செய்திருக்கின்றனரோ அவ்வெல்லாக்கிரமமும் தத்துவமஸி மகாவாக்கிய உபதேசமென்னும் தூலிற் கூறியுள்ளது. விரூபபுடையோர் ஆண்டுக் கண்டு கொள்க.

‡ இங்கு வாச்சியார்த்தத்தோடு ஏகத்துவத்தின் வினக்கம் கூறப்பட்டது. அது “தத்துவம்” என்னும் இரண்டு பதங்களின் சாமானூதிகரணயவடிவ சம்பந்தத்தின் வலியார் சொல்லப்பட்டது. சாமானூதிகரணயத்தின் உதாரணத்தோடுகூடிய லக்ஷணத்தை 140-வது பக்கத்தில் † இக்குறியுள்ள டிப்பணத்திற் காண்க.

1. சர்வசக்திமான் அற்பசக்திமான்.

2. சர்வஞ்ஞன் அறாந்ஞன்.

3. விபாபகன் பரிசகின்னன்.

4. சுதந்திரன் கர்மநின்னன்.

5. பரோக்ஷன் பிரத்தியக்ஷன்.

6. மாயையை ஸ்வாதீனத்தில் வைத்திருப்பவன் அவித்தியாமோகிதன் என்னும் இத்தன்மைய இருவரும் ஒன்றெனச் சொல்லுவது “நெருப்புக்குளிர்ந்திருக்கிற” தென்பதற்குச் சமானமாகும். ஆதலால் நல்லபுத்தியுள்ளவனே லக்ஷணையால் லக்ஷியார்த்தத்தை யறி; வாச்சியார்த்தத்தில் விரோத்யமிருக்கிறது.

என் அன்பே! மகாவாக்கியத்தில் ஜகதிலக்ஷணையும் அஜகதிலக்ஷணையும் பொருந்தா. ஆதலால் பாசக்தியாகலக்ஷணையை மகாவாக்கியத்தில் அறியவேண்டியது. அதனால் விரோதம் பரிகாரமாகும்.

436. 1. மகாவாக்கியத்தில் ஜகதிலக்ஷணையின் அசம்பவம்.
ஜகதிசம்பவியாதென்பதைச் சொல்லல்.

சகல வேதாந்தத்தாலும் அறியத்தக்கவை சாக்ஷிசேதனமும் பிரஹ்ம சேதனமுமே. அச்சாக்ஷிசேதனமும் பிரஹ்மசேதனமும் துவம்பத தத் பதங்களின் வாச்சியார்த்தங்களில பிரவேசித்திருக்கின்றன.

ஜகதிலக்ஷணை யிருக்குமிடத்தில் வாச்சியம் முழுவதனையும் விட்டு வாச்சியத்தின் சம்பந்தி வேறு ஞேயமாம். ஆதலால் மகாவாக்கியத்தில் ஜகதிலக்ஷணையை ஒப்பினால் வாச்சியத்தில் வந்த சேதனத்தைவிட வேறு புதிதான ஒன்று ஞேயமாகும். சேதனத்துக்கு வேறானது அசத்து ஜட சூக்க ரூபமாம். அதை அறிகிறதினால் புருஷார்த்தம் சித்திக்கிறதில்லை. ஆதலால் மகாவாக்கியத்தில் ஜகதிலக்ஷணையிலலை.

437. 2. மகாவாக்கியத்தில் அஜஹதி சம்பவியாமை.
அஜகதிலக்ஷணை சம்பவியாதெனக் கூறல்.

அன்பே! அஜகதிலக்ஷணையிருக்கும் இடத்தில் வாச்சியார்த்தம் முழுவதாயிருக்க, வாச்சியத்திற்குதிசுமும் கிரகிக்கத்தக்கதாம். மகாவாக்கியங்களில் அஜகதிலக்ஷணையை அங்கீகரித்தால் வாச்சியார்த்தம் முழுவதாயிருக்கும். வாச்சியார்த்தம் மகாவாக்கியங்களில் விரோதத்தோடு கூடியதாயிருக்கிறது.

437. மகாவாக்கியத்தில் பாகத்தியாகத்தை யங்கீகரித்தல். (ஆபாஸம்)

வினோதத்தை நீக்குவதற்காக லக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. அஜகநி லக்ஷணையை யங்கீகரிப்பதால் மகாவாக்கியங்களில் வினோதம் நீங்குகிறதில்லை. ஆதலால் அஜகநியின் கிரமத்தை மகாவாக்கியங்களில் விடுக.

438. 3. மகாவாக்கியத்தில் பாகத்தியாகத்தை அங்கீகரித்தல்.
பாகத்தியாக லக்ஷணையின் கிரமம்.

அன்பனே ! தப்பததின் வாசசியம் ஈசுவரன் ; துவம்பத்தின் வாச்சியம் ஜீவன். இவர்களுக்குத் தடயிலுள்ள வினோதத் தங்களை விட்டுச் சுததமாயும் அசங்கமாயுமிருக்கிற சேதனத்தை லக்ஷணையால் அறிக. இது பாகத்தியாக லக்ஷணை. இவ்விடத்தில் இருதச சித்தாந்தமுண்டு. ஜீவேசுவர்களுடைய ஸ்வரூபங்கள் அனேகவிதமாக அதனுவைத் கிரந்தங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

1. விவரணக்கிரந்தத்தில்

(1) அஞ்ஞானத்திற் பிரதிபிம்பம் ஜீவன் என்றும்

(2) பிம்பம் ஈசுவரனென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

2. வித்தியாரண்யஸ்வாமிகள் மதத்தில்

(1) சுத்தசத்துவகுணஸக்திமாயையில் ஆபாஸம் ஈசுவரனென்றும்

(2) மலினசத்துவகுணஸக்தி அநதக்கரணத்தின் உபாதானகாரணமான அவிதயாமசத்தில் ஆபாஸம் ஜீவனென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

439. ஜீவேசுவரர்களின் ரொநுபத்தில் பஞ்சதசிகாரர்
விவரணகாரர் முதலியோர்களின் மதம்.

(ஆபாஸப் பிரதிபிம்ப அவச்சேதவாதங்கள் 439-443.)

பஞ்சதசிகாரத்தத்தில் வித்தியாரண்யஸ்வாமிகள் அநதக்கரணத்தின் ஆபாஸனை ஜீவனென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அபிநவமாயினும், அநதக்கரணத்தின் ஆபாஸனை ஜீவனென்று கொள்ளின், சுமுத்தியில் அநதக்கரண மிருப்பதில்லை. ஆதலால் சுமுத்தியில் ஜீவனுமில்லாதிருக்கவேண்டும். பிராஞ்ஞரூப ஜீவன் சுமுத்தியிலிருக்கிறது. ஆதலால் வித்தியாரண்யஸ்வாமிகளுக்கு இது அபிபிராயமாம் :—

அநதக்கரணரூப பரிணாமத்தையடையும் அவித்தையினம்சத்திலுள்ள ஆபாஸன் ஜீவன்; அநத அவித்தையினம்சம் சுமுத்தியிலுமிருக்கிறது. ஆதலால் பிராஞ்ஞனது அபாவமில்லை.

* கேவலம் ஆபாஸங்களே ஜீவசுவர்கள் அன்று. ஆனால்,

1. மாயையின் அதிஷ்டான சேதனமும் மாயாசகித ஆபாஸமும் ஈக வானம்.

2. அவித்தியாம்சத்தின் அதிஷ்டான சேதனமும் அவித்தியமும்சத்தி யோடுகூடிய ஆபாஸமும் ஜீவனம்.

1. ஈகவரவுபாதியில் சுத்தசத்துவகுணமுண்டு. ஆதலால் ஈகவானிடத் தில் சர்வசக்தி சர்வஞ்ஞத்தன்மை முதலிய தர்மங்கள் இருக்கின்றன.

2. ஜீவனுடைய உபாதியில் மலினசத்துவகுணமுண்டு. ஆதலால் ஜீவனிடத் தில் அற்பசக்தி அற்பஞ்ஞத்தன்மை முதலிய தர்மங்க ளிருக்கின்றன.

இதனை ஆபாசவாதம் என்பர்.

440. விவரணமதத்தில் ஜீவசுவர்களுக்கு உபாதி ஒரே அஞ்ஞானமாம். ஆதலால் இவ்விருவரும் அற்பஞ்ஞானையிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமாயினும், எந்த உபாதியில் பிரதிபிம்ப முண்டாகிறதோ அதன் சுபாவம் இதுவாம்:— பிரதிபிம்பத்தில் தன் தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது, பிம்பத்தி லுண்டு பண்ணுகிறதில்லை.

கண்ணாடியாகிய உபாதியில் முகத்தின் பிரதிபிம்ப முண்டாகிறது. கழுத் தின்பேரிலிருக்கிற முகம் பிம்பமாம் அங்கு கண்ணாடியாகிய உபாதியின் பொன்மை கருமை செறுமை முதலிய பல தோஷங்கள் பிரதிபிம்பத்தில் தோற்றுக்கின்றன; கழுத்தின்பேரிலிருக்கும் பிம்பத்தில் தோறுகிறதில்லை. அதுபோல் கண்ணாடிவ்நீனதது அஞ்ஞானத்திலுள்ள பிரதிபிம்பருபமான ஜீவனிடத்தில் அஞ்ஞானத்தாலுண்டான அற்பஞ்ஞத்தன்மைமுதலிய தோ

* கேவலசிதாபாசரோ ஜீவேசுராகனவல... என்னென்ன தனது தாதாதிய சம்பந்தத் தால் அதிஷ்டானத்தினும் வேறுகாததாய் எது தோற்றுக்கின்றதோ அது ஜுரோபித மெனப்படுகின்றது. ஆரோபிதம் அதிஷ்டானத்தினும் வேறுத்தன்மையாகத் தோற்று கிறதில்லை. எங்ஙனம்: ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம் ஆரோபிதமாயிருத்தலால் அது ரஜ்ஜுவின் வேறுபுத் தோற்றுக்கிறதில்லை. ஆனால் ரச்சவின் வேறுகாததாய் ரச்சவின் சொரூபத்தை மறைத்துச் சர்ப்பம் தோற்றுக்கிறது அங்ஙனமே மாயை அவித்தையிலுள்ள ஆபாசக் களும் ஆரோபிதானையிருத்தலின் அவர்களுக்கு அதிஷ்டான கூடஸ்தபிரஹ்மசுருக்கு வேறுகத்தோற்றுதல் சம்பவியாதது. ஆனால் அவ்விவரணத்தும் தனது அதிஷ்டான கூட ஸ்தபிரஹ்மங்களோடு தாதாதிய சம்பந்தவடிவ வகத்துவத்தை யடைந்து அவற்றின் சொரூபத்தை மறைத்தே தோற்றுக்கின்றது. ஆதலால் அதிஷ்டான சேதனமும் உபாதி யோடுகூடிய சிதாபாசனும் ஜீவன் அல்லது ஈகவானும்.

392. ஜீவேசுரசொருபத்தில் விவரணைகாரர்கள் மதம். [ஜீவந்
தம்மம் இருக்கின்றன. பிம்பரூப * ஈசுவரனிடத்தில், தோஷங்களில்லை;

1. ஈசுவரனிடத்தில் சர்வஞ்ஞத்தன்மை முதலியவை பிறுக்கின்றன.

2. ஜீவனிடத்தில் அற்பஞ்ஞத்தன்மை முதலியவை இருக்கின்றன.

441. ஆபாஸத்துக்கும் பிரதிபிம்பத்துக்கும் இவ்வளவு பேதமுண்டு—
ஆபாஸத்துத்தில் ஆபாஸன் மிக்கை. பிரதிபிம்பத்துத்தில் பிரதிபிம்பப்
மிக்கையன்று; சத்தியமாம். ஏனெனின்,

பிரதிபிம்பவாதியின் சித்தாந்தம் இதுவாம்:—கண்ணாடியில் தோற்றப்
பொருளின் பிரதிபிம்பம் முகத்தின் சாயையன்று. ஏனெனின்,

1. சாயையின் சபாவம் இதுவாம்:— எந்தத் திசில் சாயையுடைய
வன் முகமும் பின்புறமும் இருக்கின்றனவோ அந்தத் திசிலேயே சாயை
யின் முகமும் பின்புறமும் இருக்கின்றன.

2. கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பத்தின் முகமும் பின்புறமும் பிம்பத்துக்கு
விரோதியிருக்கின்றன. ஆதலால் கண்ணாடியில் சாயாரூபப் பிரதிபிம்பமில்லை.
ஆனால் கண்ணாடியை விஷயமாக்குவதற்காக நேத்திரவாயிலாகப் புறப்பட்ட
அந்தக்காணத்தின் விருத்தி கண்ணாடியை விஷயமாக்கி அதேகாலத்தில் கண்
னாடியினின்றும் திரும்பிக் கழுத்திலிருக்கும் முகத்தை விஷயமாக்குகிறது.

சுற்றும் வேகத்தினால் கொள்ளிக்கட்டையின் சக்கரத் தோற்றுகிறது;
அது சக்காமன்று. அதுபோலக் கண்ணாடியையும் முகத்தையும் விஷயமாக்கு
வதில் விருத்தியின் வேகத்தால் முகம் கண்ணாடியிலிருக்கிறதாகத் தோன்று
கிறது. ஆனால் முகம் கழுத்தின்பேரிலேயே இருக்கிறது; அக்கண்ணாடியி
லில்லை; சாயையுமன்று. விருத்தியின் வேகத்தால் கண்ணாடியில் உண்டாகும்
முகத்தின் தோற்றம் எதுவோ அதுவே பிரதிபிம்பமாம்.

இவ்விதத்தால் கண்ணாடியாகிய உபாதியின் சம்பந்தத்தால் கழுத்தின்
பேரிதுள்ள முகமே பிம்பரூபமாயும் பிரதிபிம்பரூபமாயும் தோற்றுகிறது.
விசாரித்துப் பார்க்குமளவில் பிம்பப்பிரதிபிம்பப்பாவங்களில்லை. அதுபோல்
அஞ்ஞானரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் அசங்கசேதனத்தில் பிம்பப்போ

* பிரதிபிம்பவாதத்தில் சுத்தப்பிரஹ்மமே ஈசுவரனும். அதில் சர்வஞ்ஞத்தன்மை
முதலிய தர்மங்களும் சம்பவியா. அவ்வளவாயினும், ஜீவனது அற்பஞ்ஞத்தன்மை முத
லிய தர்மங்களை யிப்பகித்துச் சுத்தப்பிரஹ்மத்தில் பிம்பத்தன்மை ஈசுவரத்தன்மை சர்
வஞ்ஞத்தன்மை என்றல் முதலிய தர்மங்களின் ஆரோபமுண்டாகின்றது. வான்நவ
மாக ஜீவேசுவரன் இருவரும் சுத்தப்பிரஹ்மவடிவம். அதில் சுத்தநீர்மமும் சம்பவியாது.

எனது ஈசுவரபாவமும் பிரதிபிம்பஸ்தானத்து ஜீவபாவமும் பிரதிதியாகின்றன. விசாரித்துப்பார்க்குமானால் ஈசுவரத்தன்மையும் ஜீவத்தன்மையும் இவை.

அஞ்ஞானத்தால் சேதனத்தில் உண்டாம் ஜீவத்தன்மையின் பிரதிபிம்பமும் அஞ்ஞானத்திலுள்ள பிரதிபிம்ப மென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆதலால் பிரதிபிம்பபாவமும் பிரதிபிம்பப்பாவமும் மித்தையாம். ஸ்வரூபமாகப் பிரதிபிம்பங்கள் சத்தியம். ஏனெனின், பிம்பப்பிரதிபிம்பங்களின் ஸ்வரூபம் பிரதிபிம்பத்தத்திலோ முகமாம்; தார்ஷ்டாந்தத்திலோ சேதனமாம். அந்த முகமும் சேதனமும் சத்தியமாம்.

1. இவ்விதத்தால் பிரதிபிம்பம் ஸ்வரூபமாகச் சத்தியமாயிருத்தலால் சத்திய மெனப்படுகிறது.

2. ஆபாஸத்தின் ஸ்வரூபம் சாயையெனக் கொண்டிருக்கின்றனர்; ஆதலால் மித்தையாம்.

இது ஆபாஸப்பிரதிபிம்ப வாதங்களின் * பேதம்.

* இங்கு ஓர் விசேஷமுள்ளது:—ஜலநிறைந்த அநேக கடங்களில் சூரியனது அநேகப் பிரதிபிம்ப (ஆபாச)ங்களுள் அவற்றுள்,

(1) ஒவ்வொரு பிரதிபிம்பம் வியஷ்டி யெனப்படும்.

(2) எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு சமஷ்டிப்பிரதிபிம்ப மெனப்படும்.

அவற்றினிடையில் எந்தப் பிரதிபிம்பம் ஜலத்தின் அபாவத்தால் அபாவமாகின்றதோ அதற்குச் சூரியனோடு அபேதம் சொல்லப்படுகின்றது; பிறவற்றிற்கில்லை. இவ்வாறு எல்லாப் பிரதிபிம்பங்களுக்கும் எப்போது அபாவமுண்டாகிறதோ அப்போது அச்சமஷ்டிப் பிரதிபிம்பத்திற்குச் சூரியனோடு அபேதம் சொல்லப்படுகின்றது.

அங்ஙனமே கூறிய இவ்வாபாசவாதியின் பட்சத்தில்,

1. அநேக புத்திவடிவ அல்லது அவித்தையின அநீசவடிவ ஜலத்தில் பிரஹ்மத்தின் அநேகப் பிரதிபிம்ப (ஆபாச)ங்களுள் அவற்றில் ஒவ்வொரு பிரதிபிம்பம் வியஷ்டியெனப்படும்.

2. எல்லாஞ் சேர்ந்து ஒரு சமஷ்டிப்பிரதிபிம்ப மெனப்படும்.

அவற்றில்,

1. அநேக வியஷ்டிப்பிரதிபிம்பம் ஜீவர்களாம்.

2. ஒரு சமஷ்டிப்பிரதிபிம்பம் ஈசுவரனாம்.

அவற்றினிடையில் எந்தச் சிவனுக்கு உபாதியின் அபாவத்தால் அபாவமுண்டாகின்றதோ அதற்குப் பிரஹ்மத்தோடு உபசாரமாதிரிமான அபேதம் சொல்லப்படுகின்றது.

இவ்வாறு எல்லா ஜீவர்களின் அபாவம் எப்போதுண்டாகின்றதோ அப்போது அச்சமஷ்டிப் பிரதிபிம்பவடிவ ஈசுவரனுக்கு விதேகமோகமுண்டாகும்.

442. சில கிரந்தங்களில்,

1. சுத்தசத்துவகுணசகித மாயாவிசிஷ்டசேதனம் நகலானெனப்படு
கின்றது.

1. இகசப் பட்சத்தில் ஜகப்பிரஸாங்குகளின் அல்லது ஜீவப்பிரஸாங்குகளின் அபேதத்தைப் போலிக்கும் கருதிவாக்கியங்களில் பாசத்தியாகவட்சீணயின் அங்கீகாரமில்லை. ஆனால் "சர்வஜன சேவம்" என்றும் வாக்கியத்தினைப்போல வாச்சிபமுமு வதினாயம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் சர்வஜனசேவம் என்றதனால் ஜகதிலகூணயின் அங்கீகாரமுணியே பதாபகூடஸதிகவிதிக்கேவல பத்தியோமகூடிய அல்லது அவித்தைமேலகூடிய ஆபாசனை ஜீவனெனது கொள்ளும் ஓர் வேதாந்தத்தின் வகதேசியாகிய ஆபாசாதிபின் பதமாம்.

2. இந்தப் பட்சத்தில் புருஷநாசக் (மோக்ஷ) ததின் பொருட்டிப் பிரயத்தனஞ் செய்யும் ஜீவன் மோட்சதசையில் இல்லையாகலின், “வட்டிக்காசைப்பட்டு முதலுநிழல் தான்” என்பதனைப்போல மோட்சத்தை யடையும்பொருட்டிப் பிரயத்தனஞ்செய்யும் ஜீவனது சொருபம் கெட்டமாகும் என்றும் அநாதத்தை யறிந்து இச்சித்தகாதத்தில் எம்முமுக்ஷாவந்தும் பிரவிருத்தியுண்டாகாது

ஆதலால் இப்பட்சம நலமுடையதன்று

பஞ்சதசியிலு ம இவ்விகாரசாகரமுதல்ப னால்களிலும்,

1. அதிப்தான கூடஸ்தனோடு சாபாஸப்தி அல்லது அவததை ஜீவனைக் கொள்ளப்படுகிறது

2 அதிஷ்டாநப பிரஹ்மதேதாடு சாபாஸமாயை ஈகவரணெனக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

இதில் வாச்சியபாத்தின் ஏகேதசத்தை விடும் ஏகேதசத்தைக் கொள்ளுதலால் மகாவாக்கியமுதலிய விடங்களுள் சித்தார்த்தமமதமான பாகதநியாகலகூணையே கொள்ளப்படுகின்றது

இந்தப்பட்டத்தில் முக்கிய ஆகாததின் திருஷ்டாந்தமே அங்கீகாரமாம். அவ்
வாகாச திருஷ்டாந்தத்தின் விஸதாரவாணம் பஞ்சசகியின் சித்திரீபத்திலும்
தூலின் நான்காவது தரந்ததிலும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்தப் பட்சத்தின்படி,

1. ஆகாயத்தின் அல்லது முகமுகவியவற்றின் பிரதிபிம்பத்திற்கு அறிஷ்டான வடிவ உபாதானம் கடாசாசம் அல்லது கண்ணடி முதலியனவாம்.

2. பரிணாம உபாதானம் ஜலம் அவிததை முதலியனவாம்.

3. நிமித்தகாரணம் மகாநாசமும் முகமுதலிய பிம்பமும் உபாதிமின் சந்திப்பு.

அந்தப் பிரதிபிம்பத்தைப் பாதிக்கத் தாது பிம்பமாகிய சூகமுதலியவற்றோடு அபேதமுண்டாகிறது அங்ஙனமாயிலும், ஜலம் கண்ணாமூதலிய பிம்பத்தின் சந்திவடிவ நிமித்தங்கள் எதுவரையில் உண்டாவா, அதுவரையில் பாதிக்கப்பட்ட பிரதி பிம்பத்திற்கும் அதுவிருத்தி (பிரதி) உண்டாகின்றது. இதுவே பாதிநாடு விநாதி பெண்பர்.

அங்குலமே,

1. சிதாபாசவழிவ லீவனது உதிவட்டானவழிவ உபாதானம் கூடஸ்தனம்.

2. பரீனம் உபாநானம் நானாபுததி அல்லது அஞ்ஞான அம்சமாம்.

2. மலினசத்துவகுணசகித அந்தக்காணத்தின் உபாதானம் அநித்யம். அநித்யம் அம்சவிசிஷ்டசேதனம் ஜீவனென்று சொல்லப்படுகிறது.

இதனை அவச்சேதவாத மென்பர்.

8. பிராரப்தம் நிமித்தகாரணமாம்.

அவற்றினின்றும் எந்தச் சிதாபாசன் புத்தி அல்லது அஞ்ஞான அம்சமாகிய உபாதி யாகுகூடிய தனது சொருபத்தைப் பாதித்து யான் என்றல் முதலிய ஜீவவாசக பதங்களின் லட்சியார்த்தமான கூடஸ்த அதிஷ்டானமாகிய தனது நிஜரூபமெதுவோ, அதன் அபிமானத்தால் அவ்வகம்பதத்தின் லட்சியமான கூடஸ்தனது பிம்பவடிவப் பிரஹ்மத்தோடு முன்னமே சித்தித்துள்ள ஏகத்துவத்தை அறிகின்றாளுே அவன் முத்த னுகின்றான். மற்றையவன் பெத்தனுகின்றான்.

முற்கூறிய “அகம் பிரஹ்மாஸ்மி” என்னும் ஞானம் உண்டாகுந் காலத்திலேயே அவித்தவடிவ உபாதானத்தின் நாசத்தால் அதன் காரியமான ஜகத்தோகூடிய சிதா பாசனது பாதம் உண்டாகின்றது. அஃங்கனமாயினும், எதுவரையிலும் பிராரப்தமாகிய நிமித்தயிருக்கின்றதோ அதுவரையில் பாதமாகிய (மித்தையென்றறிந்த) தேகமுதலிய ஜகத்தோடு சிதாபாசனது அதுவருத்தி (பிரதிதி) உண்டாகின்றது. எப்போது பிரார ப்தத்திற்கு முடிவுண்டாகுமோ அப்போது அந்தப் பிரதிதியின் அபாவமுண்டாகின்றது. அதுவே அதன் விநேகமோக்ஷமாம். முற்கூறிய பக்ததினும் இப்பக்தம் உத்தமமாம்.

பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதத்தின்,

1. பிரதிபிம்பத்தின் அதிஷ்டானமாகிய உபாதானம் பிம்பமாம்.

2. பிணுமீஉபாதானம் முகமுதலிய பிம்பத்தின் அஞ்ஞானமாம்.

3. அதன் நிமித்தகாரணம் கண்ணாடி பிரதிபிம்பங்களின் சந்நிதி (அண்மை) முதலியனவாம்.

பிம்பப்பிரதிபிம்பங்களின் அபேகஞானத்தால் பிரதிபிம்பத்தன்மையின் நிவிர்த்தி உண்டாகின்றது. ஆனால் எதுவரையில் பிம்பகண்ணாடிகளின் சந்நிதியாகிய உபாதி (நிமித்தம்) இருக்கின்றதோ அதுவரையில் மித்தையென்றறிந்த பிரதிபிம்பத்தன்மை யின்றிய பிரதிபிம்பத்தனது சொருபத்தின் பிரதிபிம்புண்டாகின்றது எப்போது கண் னாடி முதலியவற்றின் ஈகமுண்டாகின்றதோ அப்போது பிரதிபிம்பத்தினது பிரதிதி க்கு அபாவமுண்டாகின்றது.

1. அஃங்கனமே ஒரே அஞ்ஞானத்தால் சுததப் பிரஹ்மமாகிய பிம்பத்தில் ஜீவ வடிவப் பிரதிபிம்பத்தன்மை தோற்றுகின்றது அதன் உபாதானம் அஞ்ஞானமும் அதிஷ்டானம் சுததப்பிரஹ்மமும்.

2. நிமித்தகாரணம் அநிருஷ்டமாம் எப்போததப் பிரதிபிம்பத்திற்குத் தனது பிம்பமாகிய பிரஹ்மத்தோடு தனது ஏகத்துவம் தோற்றுகின்றதோ அப்போது அதன் பிரதிபிம்பத்தன்மை (ஜீவதன்மை) நீங்குகின்றது ஆனால் எதுவரையில் பிராரப்த வடிவ உபாதி (நிமித்தம்) இருக்கின்றதோ அதுவரையில் பாதிக்கப்பட்ட ஜகத்தோடு இச்சேவனது ஜீவத்தன்மையல்லாத சொருபத்தின் பிரதிபிம்புண்டாகின்றது எப்போது பிராரப்தத்திற்கு அந்முண்டாகுமோ அப்போது அந்தப் பிரதிதிக்கு அபாவமுண் டாகக் கேவல சுததப்பிரஹ்மம் எஞ்சியிருக்கும் அதுவே அதன் விநேகமோக்ஷ மாம்.

இத்தப்பக்தத்தில் சொப்பனத்தினைப்போல முக்கியமான ஒரு ஜீவனது அஃக்கா ரமாம். எந்த நாகா ஜீவர்கள் தோற்றுகின்றனரோ அவர்கள் ஜீவாபாசர்கள். இதில்

403 நான்கு மகாவாக்கியத்தும் பாகத்தியாகத் காட்டல். [பூதவது]

வேதார்த்தத்தின் பிரக்கிரிப்பைகள் * எல்லாமுமே அத்வைத ஆத்மாவை யறிவித்தற் பொருட்டாம். ஆதலால் எந்தப்பிரக்கிரியையால் ஜிஞ்ஞாசவுக்குப் போதமுண்டாகுமோ, அந்தப் பிரக்கிரியையே அவனுக்கு நலமுடையதாம். அங்ஙனமாயினும் வாக்கியவிருத்தியிலும் உபதேசஸஹஸ்ரி என்னுங்கொந்தத்தி லும் பாஷிபகாரால் ஆபாஸவாதமே எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஆதலால் ஆபாஸவாதமே முக்கியமாம்.

443. நான்கு மகாவாக்கியங்களிலும் பாகத்தியாகத்தைக் காட்டுதல்.

அதன்படி

1. (1) மாயை

(2) மாயையிலுள்ள ஆபாஸன்

(3) மாயையின் அநிஷ்டான சேதனம்

இம் மூன்றுஞ் சேர்ந்து சர்வசக்தி சர்வஞ்ஞத்தன்மைமுதலிய தர்மங்க ளுடன் கூடிய நகவான் எனப்படும். அதுவே தப்பத்தின் வாக்கியமாம்.

2. (1) கிபஷ்டி அவித்தை

(2) அதில் ஆபாஸம்

(3) அதன் அநிஷ்டான சேதனம்

இம்மூன்றுஞ் சேர்ந்து அறபாச்சி அறபஞ்ஞத்தன்மைமுதலிய தர்மங்க ளுடன் கூடிய கீவன் எனப்படும். அது துவம்பத்தின் வாக்கியமாம்.

இவ்விரண்டன் ஏகத்துவத்தையும் தத்துவமஸிவாகக்யம் போதிக்கிறது. அது பொருத்தான ஆதலால்,

1. ஆபாஸசக்திமாவை, மாஸபாஸுண்டான சர்வசக்தி சாவஞ்ஞத் தன்மைமுதலிய தாடங்கள் என்னும் இதனுனை வாசசியபாகங்களைவிட்டு, சேதனபாகத்தில் தத்தபதத்திருப் பாகத்தியாகலக்ஷணை தெதிக்கிறது.

மூன்று சததையின் அங்கீகாரமுண்டு ஆதலால் இதுவும் வியாவகாரிகபகஷ் மெனப் படும். ஆனால் மந்தேஷ்வர் வியாவகாரிக பகஷங்களுள்ளும் இப்பகஷ் உததமமானது.

இவ்வாற்றால் ஆபாஸவாதப் பிரதிபிம்பவாதவகளுக்குப் பேதமுண்டு.

உ எல்லாம் என்னும் உத்தரால் காரியகாரண உபாதிவாதம், அவச்சின்ன அநவச் சின்னவாதம், திருஷ்டி சிருஷ்டிவ தமுதலிய பகஷங்கள் கிரகிகத தக்கனவாம். வேதார்த்தத்தினது அகேச பகஷங்களின் அதுவாதம் அப்பய்யநீகிதராய் செய்யப்பட்ட சித்தார்த்தஸேயம் என்னும் கிரகததிலும் ஸ்ரீ விருத்திப்பிரபாகரம் என்னும் கிரக்தத் தின் எட்டாவது பிரகாசத்திலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

2. அப்படியே ஆபாஸகித அவித்தியாம்சமும் அவித்தையாஜஸ்டானுப்சக்தி அற்பஞ்ஞத்தன்மைமுதலிய தர்மங்களுமாகிய துவம்பதத்தின் வாச்சியபாகத்தைவிட்டுச் சேதனபாகத்தில் துவம்பதத்திற்குப் பாகத்தியாகக்ஷணை சித்திக்கிறது.

இவ்வாறு பாகத்தியாகக்ஷணையால்,

1. ஈசுவர ஜீவர்களின் ஸ்வரூபத்திலுள்ள லக்ஷியமான சேதனபாகங்களின் ஒருமையைத் * “தத் துவமஸி” என்னும் மகாவாக்ஷியம் போதிக்கிறது.

2. அதுபோல † “அயம் ஆத்மா பிரஹ்மம்” என்னும் மகாவாக்ஷியத்தில்,

(1) ஆத்ம பதத்துக்கு ஜீவன் வாச்சியம்.

(2) பிரஹ்ம பதத்துக்கு ஈசுவான் வாச்சியம். பிரஹ்மபதத்துக்குச் சுததம் வாச்சியமன்று ஈசுவரனே வாச்சியமென்பது நாலாவது தாங்கத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

முன்போல் இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணையிருக்கிறது.

(3) லக்ஷியார்த்தம் பரோக்ஷமன்று என்னும் பொருளை அறிவித்தற்காக உட மென்னும் பதமிருக்கிறது. “அயம்” (இந்த) அதாவது எல்லோருக்கும் ‡ அபரோக்ஷமான ஆத்மாவே பிரஹ்மமென்பது வாக்கியத்தின் அர்த்தமாம்.

* இந்தத் “தத் துவமஸி” என்னும் வாக்கியம் உபதேசவாக்ஷிய மெனப்படும். இதனின் வேறுகிய மூன்றாம் ஆலுபவவாக்ஷிய மெனப்படும்.

† இது அதாவணவேதத்தின் மாண்டேகிய உபநிஷத்திலுள்ள மகாவாக்ஷியமாம். இதன் விசேஷப்பிரசங்கம் ஸ்ரீ பஞ்சததியினது மகாவாக்ஷிய விவேகத்தின் டிப்பணியிலும் மாண்டேகியத்தின் உரையிலும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

‡ அபரோக்ஷம் இருவுகையினதாம் —

1. ஒன்றே சுவயம்பிரகாசமாதலால் புத்திவடிவ ஞானத்தின் விஷயமாகிய ஆத்மாவின் சொரூபம் எவ்வோ அது அபரோக்ஷமாம்.

2. மஹையநு “யான் சொப்பிரகாச ஆத்மா” என்று புத்தியினால் பார்த்தல் எதுவோ அதுவும் அபரோக்ஷ மெனப்படும்.

அவற்றில், முதலாவது அபரோக்ஷம் நித்தியமாம் (எப்போது யிருப்பதாம்); இரண்டாவது (புத்தியிருத்திவடிவ) அபரோக்ஷம் அநித்தியமாம் (எப்போதாயினும் உண்டாவதாம்.)

3. * “அஹம் பிரஹ்மாஸம்” என்னும் மகாவாக்யத்தில்,

(1) அஹம் பதத்துக்கு ஜீவன் வாச்சியமாம்.

(2) பிரஹ்ம் பதத்துக்கு ஈசுவான் வாச்சியமாம்.

விவரிப்பது பதங்களுக்கும் சேதனபாகத்திஷ் லக்ஷணையுண்டு.

‘நான் பிரஹ்மம்’ என்பது வாக்கியத்தின் வரித்தமாம்.

பிரஹ்ம் “பிரஹ்மானம் ஆனந்தம் பிரஹ்மம்” என்னும் மகாவாக்யத்தில்,

(1) பிரஹ்மானபதத்துக்கு ஜீவன் வாச்சியம்;

(2) பிரஹ்ம்பதத்துக்கு ஈசுவான் வாச்சியம்;

இலக்ஷணை முன்போலாம்.

(3) இலக்ஷியமான பிரஹ்மாத்மா ஆனந்தருணமுடையதன்று;

ஆனந்தருபமே என்னும் அர்த்தத்தை அறிவித்தற்பொருட்டு

ஆனந்தம் என்னும் பதமிருக்கிறது.

ஆத்மாவுக்கு அபின்னமான பிரஹ்மம் ஆனந்தருபமென்பது வாக்கிய வரித்தம்.

மகாவாக்யத்தில் பாகத்தியாகலக்ஷணை இருக்கிறது. அதுபோல அரசியவாக்யங்களிலும் சந்தியம் ஞானம் ஆனந்தம் என்னும் பதங்கள் சுத்தப் பிரஹ்மத்தைப் பாகத்தியாகலக்ஷணையால் போதிக்கின்றன; சக்தியால் போதிக்கிறதில்லை; ஏனெனின் சுத்தப்பிரஹ்மம் எந்தப் பதத்துக்கும் வாச்சியமன்றென்பது சித்தாந்தம். ஆதலால் பதங்களெல்லாம் விசிஷ்டத்தின் வாசகங்களும் சுத்தத்தின் லக்ஷகங்களு (இலக்ஷணையிற்ற பொருளுணர்த்து வனவு) மாம்.

1. மாயையின் ஆபேக்ஷிகசத்தியநான்மையும் சேதனத்தின் நிரபேக்ஷிகசத்தியத்தன்மையும் சேர்ந்து சந்தியமென்றும் பதத்தின் வாச்சியமாகிறது. நிரபேக்ஷிகசத்தியம் லக்ஷியமாம்.

இது யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரணியக உபரிஷத்திலுள்ள மகாவாக்யமாம். இதன் விசேஷப்பிரசங்கம் ஸ்ரீ பஞ்சதசியின் மகாவாக்யத்தின் டிப்பணியிலும் பிருகதாரணியகத்தின் உரையிலும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

† இது இருக்குவேதத்தின் நிரோயவுபரிஷத்தின் மகாவாக்யமாம். இதன் விசேஷப்பிரசங்கம் ஸ்ரீ பஞ்சதசியின் மகாவாக்யவிவேகத்தின் டிப்பணியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

2. புத்திவிருத்திருபஞானமும் ஸ்வயம்பிரகாசஞானமும் இரண்டுஞ் சேரின் ஞானபதத்தின் வாச்சியமாம்; ஸ்வயம்பிரகாசபாகம் லக்ஷியமாம்.

3. விஷயசம்பந்தத்தாலுண்டாம் சுகாகாரமான சாத்துவிக அந்தக்காண் விருத்தியும் பாமப்பிரேமைக்கிடமான ஸ்வரூபசுகமுமாகிய இரண்டிம் பாகம் ஆனந்தபதத்தின் வாச்சியமாம். விருத்திபாகத்தை விட்டு ஸ்வரூபமான லக்ஷியமாம்.

இவ்விதமாகச் சகல பதங்களுக்கும் சுத்தப்பிரஹ்மத்தில் லக்ஷணைக் கோபசாரீரத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

444. முற்கூறிய பொருளின் சுருக்கம்.

கங்கையி லிடைச்சேரி யென்னுமிடத்து ஜகதிலக்ஷணையை யறி. “சிவப் பு ஒடுகிறது” என்னுமிடத்தில் அஜகதிலக்ஷணையை அறி. “அதுவே இது” என்னுமிடத்தில் பாகத்தியாகலக்ஷணை யிருக்கிறது. இதற்கு ஜகதி அஜகதி லக்ஷணையென்பது வேறு பெயர். “தத்துவமஸி” முதலிய மகாவாக்கியங்களில் ஜகதிலக்ஷணையையும் அஜகதிலக்ஷணையையும் நீக்கிப் பாகத்தியாக லக்ஷணை காட்டப்பட்டிருக்கிறது. பிரஹ்மம் எந்தப் பதத்துக்கும் வாச்சிய மல்லவென்று வேதஞ் சொல்லுகிறது. ஆதலால் எல்லாப்பதங்களிலும் நீ இப்படியே அறியவேண்டியது. மாயையின் ஆபேக்ஷிகசத்தியத்துவமும் சைதன் னியத்தின் நிரபேக்ஷிகசத்தியத்துவமும் சோந்து சத்தியபதத்தின் வாச்சியமாகின்றன. இவற்றில் நிரபேக்ஷிகசத்தியத்துவமும் லக்ஷியம். ஸ்வயம்பிரகாச ஞானமும் புத்திவிருத்திஞானமும் சோந்து ஞானபதத்தின் வாச்சியமா மென்று அறி. இவற்றில் ஸ்வயம்பிரகாசஞானம் லக்ஷியம். ஆத்மசுகமும் விஷயசுகமும் சோந்து ஆனந்தபதத்தின் வாச்சியமாம். இவற்றில் விஷய சுகத்தைவிட்டு ஆத்மசுகத்தை ஆனந்தபதத்தின் லக்ஷியமாக அறி.

445. பிரசினம்:—இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணையை அங்கீகரித்தல் நிஷ்பிரயோஜனமாம்.

மகாவாக்கியங்களில் விரோதத்தை நீக்குதற்காக இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அங்கு ஒருபதத்தில் லக்ஷணையை அங்கீகரிப்பதினாலேயே விரோதம் நிவிர்த்தியாய்விடும். இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணையை அங்கீகரிப்பது நிஷ்பிரயோஜனமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இதன் தாற்பரியம் இதுவாம்:—சர்வஞ்ஞத்தன்மை முதலியவற்றோடு கூடியதற்கு அற்பஞ்ஞத்தன்மை முதலியவற்றோடு கூடியதோடு ஏகத்துவம் பொருந்தாது. என்றாலும் ஒருபதத்தின் லக்ஷியமாகிய சுத்தத்துக்கு விசிஷ்டத்துடன் ஏகத்துவம் பொருந்தும்.

நிருஷ்டாந்தம்:—

1. “சூத்திரமணிதன் பிராஹ்மணன்” என்றிவ்வாறு சூத்திரத்துவ தர்மத்துடன்கூடிய மணிதனுக்குப் பிராஹ்மணத்துவ தர்மத்தோடுகூடியவ னுடன் ஏகத்துவஞ் சொல்வது விருத்தமாம்.

2. மணிதன் பிராஹ்மணன் என்றிவ்வாறு சூத்திரத்துவ தர்மமில்லாத சுத்த மணிதனுக்குப் பிராமணத்துவத்தோடு கூடியதன்மையைச் சொல்லுவ தில் விரோதமில்லை.

அதுபோல,

1. அற்பஞ்ஞத்தன்மை முதலிய தாமங்களுடன் கூடிய சேதனத்துக் கும் சர்வஞ்ஞத்துவமுதலிய தாமங்களுடன்கூடின சேதனத்துக்கும் ஏகந துவம் விருத்தமுமாம்.

2. ஜனல் ஜீவேசுர வாசகபதங்களுக்குச் சேதனத்தில் லக்ஷணையால் சேதனமாத்நிரித்துக்குச் சர்வஞ்ஞத்தன்மைமுதலிய தாமங்களுடிகூடிய தோடாவது அற்பஞ்ஞத்தன்மைமுதலிய தாமங்களுடன்கூடியதோடாவது ஏகத்துவம் சொல்லுவதில் விரோதமில்லை.

ஆகலால் இரண்டு பதங்களில் லக்ஷணையை அங்கீகரிப்பதில் யாதொரு யுக்தியுமில்லை.

(முன் பிரதிபாதித்தின் உத்தரம் 446-450.)

446. சமாதானம்:—இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணை பயனுடையதாமெனல்.

ஒரு பதத்தில் லக்ஷணையை அங்கீகரிக்கிறவனை இரண்டு பதங்களில் எந் தப்பதத்தில் லக்ஷணையிருக்கிறது என்று கேட்பாம்.

1. எல்லா மகாவாக்கியங்களின் முதற்பதத்தில் லக்ஷணையுண்டு; இரண் டாவதில் இல்லை.

2. அல்லது இரண்டாவது பதத்தில் லக்ஷணை எல்லாவாக்கியங்களிலு முண்டு முதற்பதத்திலில்லையென்று சொல்லுவானாயின், சிஷ்யனே! அவனைப் பார்த்து இது சொல்வாயாக. மூடனே! முதற்பதத்திலாவது இரண்டாம் பதத்திலாவது நியமமாக லக்ஷணை எல்லா வாக்கியங்களிலும் இருக்கிறதாகக் கொள்ளப்படுகத்தில் வாக்கியங்களுக்குப் பாஸ்பரம் விரோதமுண்டாகும். ஏனெனின்,

1. மூன்று வாக்கியங்களிலும் அதாவது

(1) “அஹம் பிரஹ்மாஸம்”

(2) “பிரஞ்ஞானமாநந்தம் பிரஹ்மம்”

(3) “அயமந்மா பிரஹ்மம்” என்னும்

இம்மூன்று வாக்கியங்களிலும் முதலாவது பதம் ஜீவவாசகமாம்.

(4) “தத்துவமஸி” வாககியத்தில முதற்பதம் ஈசுவரவாசகமாம்.

(1) முதற்பதத்தில் எல்லா வாககியங்களிலும் லக்ஷணையை அங்கீகரித்தால சேதனம் சாவஞ்ஞாதன்மை முதலியவற்றோடு கூடிய ஈசுவரவாசகியத்தென்று முதலமூன்று வாக்கியங்களுக்கும் அர்த்தமாகும்.

(2) சேதனம் அற்பஞ்ஞாதன்மை முதலியவற்றோடுகூடிய சமுசாரியாகிய ஜீவரூபமென்று தத்துவமஸி என்னும் வாககியத்துக்கு அர்த்தமாகும். ஏனெனின், மூன்று வாக்கியங்களிலும் முதற்பதம் ஜீவவாசகம் அதற்குச் சேதனபாகத்தில் லக்ஷணையுண்டு. இரண்டாவதாகிய ஈசுவரவாசகபதத்துக்கு வாசகியம் இரகிககப்பட்டிருக்கிறது.

“தத்துவமஸி” யில் முதலாவது ஈசுவரவாசகபதம். அதற்குச் சேதனபாகத்தில் லக்ஷணையுண்டு. இரண்டாவது ஜீவவாசகபதம். அதன் வாசகியம் கொள்ளப்படுகிறது.

இவ்விதமாக லக்ஷணையை நியமஞ்ஞெயின் வாக்கியங்களுக்குப் பாஸ்பாம் விரோதமுண்டாகும்.

அப்படியே எல்லா வாககியங்களின் இரண்டாவது பதத்தில் லக்ஷணையை யங்கீகரிக்கின்,

1. மூன்று வாககியங்களிலும் முதலாவதாகிய ஜீவபதத்திற்கு வாச்சியத்தையும் இரண்டாவதாகிய ஈசுவரபதத்துக்குச் சேதனபாகத்தில் லக்ஷணையையும் கொள்கலால் அற்பஞ்ஞாதன்மை முதலியவற்றோடு கூடிய சேதனமிருக்கிறது என்று மூன்று வாககியங்களுக்கும் அர்த்தமாகும்.

2. “தத்துவமஸி” வாககியத்தில் முதலாவதாகிய ஈசுவரபதத்திற்கு வாச்சியத்தையும் இரண்டாவதாகிய ஜீவபதத்துக்குச் சேதனபாகத்தில் லக்ஷணையையும் அங்கீகரிப்பதினால் சாவஞ்ஞாதன்மை முதலிய தர்மங்களோடு கூடிய சேதனமிருக்கிறதென்று “தத்துவமஸி” வாககியத்துக்கு அர்த்தமாகும். இதனால் பாஸ்பாம் விரோதமேயுண்டாகும்.

406 இருபதங்களிலும் லக்ஷணை பயனுடையதெனல். [புறவது

இவ்விதத்தால் முதற்பதத்திலாவது இரண்டாவது பதத்திலாவது லக்ஷணை யின் நியமம் பொருந்தாது. ஆதலால் நல்லிலக்கண ஆசிரியர்கள் இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணையைக் கூறுகிறார்கள்.

447. ஈசுவரவாசகபதத்தில் லக்ஷணை புண்டென்பதன் உத்தரம்.

முதற்பதத்திலாவது இரண்டாவது பதத்திலாவது லக்ஷணையிருத்திற னென்பதும் நியமஞ்செய்யாது, எல்லா வாக்கியங்களிலும் ஈசுவரவாசகபதத் தில் லக்ஷணையிருக்கிறதென்னும் நியமத்தைச் செய்யின், அந்த ஈசுவரவாசக பதம் முதற்பதமாகவாவது இரண்டாவதாகவாவது இருக்கக்கூடும்; அதனால் வாக்கியங்களுக்குப் பாஸ்பரம் விரோதமில்லை என்று கூறின.

ஆதிக் சாநாநம்:— ஈசுவரவாசக பதத்தினையே லக்ஷகமெனின், சர்வ அர்த்தங்களும் அற்பஞ்ஞத்தன்மை பாரதினத்தன்மை ஜனனமாணமுதலிய துக்கசாதனங்களுமாகிய இவற்றிற்கிருப்பிடமான சமுசாரி ஜீவன் சுருதி ணத்தியங்களில் ரூபமா (அறியத்தக்கதா) கின்றது. அதனால் மோக்ஷத்துக்கு ஹானியுண்டாம்.

இதன் தாற்பரியம் இதுவாம்:—ஈசுவரவாசகபதத்திலேயே லக்ஷணையை அங்கீகரிக்கின் மகாவாக்கியங்கட்கு இந்த அர்த்தமுண்டாகும்:—“தத்பதத் துக்கு லக்ஷியமான அத்வயமாயும் அசங்கமாயும் மாயாமலமில்லாததாயும் இருக்கிற சேதனமே கரம கர்ம அவித்தைகளின் அநினமாய் அற்பஞ்ஞத்தன் மை, அற்பசக்தி, பரிச்சின்னம், புண்ணியபாவங்கள், சுகதுக்கங்கள், ஜனன மாணங்கள், சமனாகமனங்கள் முதலிய அநேக அர்த்தங்களுக்குப் பாத்திர மாம்”. மகாவாக்கியத்துக்கு இது அாததமாயின், ஜிஞ்ஞாசுவிரு இருத அர்த் தத்தில் புத்தியை ஸ்திரபபடுத்துமாபடி நேரிடும், எதில் புத்தி நிலைக்கிறதோ பிராணவியோகத்துக்குப் (பிராணன் பிரிந்த) பிறகு அதனையே அடைகிறான். இதனால் வேதவாக்கிய விசாரத்தால் முமுகநூவுக்கு அர்த்தமே பிராப்த் மாகும்; ஆனந்தம் அடைப்படமாட்டாது. ஆதலால் ஈசுவரவாசகபதத்தில் லக்ஷணை இருக்கிறது, ஜீவவாசகபதத்தில் லக்ஷணை இல்லை யென்னும் நியமம் அசங்கதமாம்.

448. ஜீவவாசகபதத்தில் லக்ஷணை யிருக்கிற தென்பதன் உத்தரம்.

எல்லா மகாவாக்கியங்களிலும் ஜீவவாசகபதத்தில் லக்ஷணையுண்டு; ஈசுவர வாசகத்தில் இல்லை. ஆதலால் புருஷார்த்தத்திற்கு ஹானி யில்லை. ஏனெனின், ஜீவவாசகபதத்தில் லக்ஷணையை ஒப்புக்கொள்ளுவதில் “துவம்பதத்தின்

லக்ஷியமான சேதனபாகம் சர்வசக்திமானாயும் சர்வஞ்ஞானாயும் சதந்திராயும் ஜன்மாதி பந்தாகிதாபு மிருக்தே ஈசவரூப” மென்று மகாவாக்கியத்துக்கு அர்த்தமாகும். இந்த அர்த்தத்தில் புத்தியை நிறுத்துவதனால் ஜிஞ்ஞாஸுவுக்கு மிக வுத்தமமான ஈசவரபாவமே பிராப்தமா (அடையப்படுவதா)கும். ஆதலால் ஜீவவாசக பதத்தில் லக்ஷணையின் நியமஞ்செய்யப்படும். சாஸ்திர கூறின்,

அதன் சமாதானம்:—துவம் பதத்தின் லக்ஷியமாகிய சாஸ்திரை ஈசவர ரூபமாகச் சொல்வது சரியன்று. ஆதலால் யதீசுவரோத்தமர்கள் இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணையைக் கூறுகிறார்கள்.

இதன் தாற்பரியம் இதுவாம்:—ஜீவவாசகபதத்தில் லக்ஷணையை யங்கீ கரித்து ஈசவரவாசகத்தில் லக்ஷணையை அங்கீகரியானாயின், அவனை 1. துவம் பதத்தின் லக்ஷணை வியாபகசேதனத்தி லிருக்கிறதா? 2. அல்லது எவ்வள விடத்தில் ஜீவனுடைய உபாதி இருக்கிறதோ அவ்வளவிடத்திலுள்ள சாஸ்திர சேதனத்தி லிருக்கிறதா? என்று கேட்கவேண்டும்.

1. வியாபகசேதனத்தில் துவம்பதத்தின் லக்ஷணையைக் கூறின் பொருந் தாது. ஏனெனின், வாச்சியார்த்தத்தில் எது பிரவேசிக்கிறதோ அதில் பாகத்தியாகலக்ஷணை சம்பவிக்கிறது. வாச்சியத்தில் வியாபகசேதனம் பிர வேசிக்கிறதில்லை. ஆனால் ஜீவத்தன்மையின் உபாதிவிலிருக்கிற சாஸ்திரசேதனம் வாச்சியத்திற் பிரவேசிக்கிறது. ஆதலால் சாஸ்திரசேதனத்திலேயே துவம்பதத் தின் லக்ஷணை இருக்கிறது; வியாபகசேதனத்தில் இல்லை. அந்தச் சாஸ்திர சேதனத்தில் எல்லோருடைய இருதயங்களையும் பிரேரித்தல் சர்வப்பிரபஞ் சத்திலும் வியாபித்திருத்தல் முதலிய ஈசவரதர்மங்கள் சம்பவியா. சாஸ்திர எப்போதும் அபிரோக்ஷமா யிருக்கிறது. அதனிடத்தில் பரோக்ஷத்தன்மை முதலிய ஈசவரதர்மங்கள் சுத்தமா யிருக்கமாட்டா.

2. மாயையில்லாததனை மாயையோடு கூடியதென்பது சம்பவியாது. தண்டயில்லாதவனைத் தண்டி. என்று சொல்வதும், சம்ஸ்காரயில்லாத துவிஜிச் சிறுவனைச் சமஸ்கார முடையவனாகச் சொல்லுவதும் சம்பவியாது. ஆதலால் சாஸ்திரசேதனத்திற்கு ஈசவரனோடு அபேதங்கூறின் மகாவாக்கியம் அஸம்பவ அர்த்தத்தைப் பிரதிபாதிப்பதாகும்.

449. இரண்டு பதங்களிலுமுள்ள லக்ஷணையும்

ஒதப்புரோதபாவமும்.

இரண்டு பதங்களிலும் லக்ஷணையை ஒப்புக்கொள்ளுமிடத்துத் தோஷ மில்லை. ஏனெனின், ஏகத்துவ விரோதியான தர்மங்க ளெல்லாவற்றையும்

410 இரூபதங்கனி-லக்ஷணையும் ஒதப்புரோதபாவமும். [ஐறவது

விட்டு இரண்டு பதங்களிலுமுள்ள பிரகாசரூபசேதனமாகிய வாச்சிபாகம் எனவோ அவ்வெல்லாத் தர்மங்களுமின்றிய சேதனத்தில் இரண்டு பதங்களுக்கும் இலக்ஷணையாம்.

உபாதிவினாலும் உபாதிவினாலாகிய தர்மங்களாலும் சேதனத்துக்குப் பேதமிருக்கிறது; ஸ்வரூபமாக இல்லை. உபாதிவையும் உபாதிவினாலுண்டாகும் தர்மங்களையும் விடுவதனால் இரண்டு பதங்களின் லக்ஷியமான சேதனத்திற்கு ஏகத்துவம் சம்பவிக்கிறது. கடாகாசத்தில் கடதிருஷ்டியை விட்டு மடவிசிஷ்ட ஆகாசத்தோடு ஏகத்துவம் சம்பவிக்கிறதில்லை. மடதிருஷ்டியையும் விடுவதனால் ஏகத்துவம் பொருளுகிறது.

எல்லாவாகியவகளிலும் “தத துவம்”, “துவம் தத” என்றவ்வாறு * ஒதப்புரோதபாவத்தின் காமததை அறிக. இந்ந ஒதப்புரோதபாவத்தைச் செய்தலால் வாக்கியத்தின் அாததத்தில் பரோக்ஷத்துவம் பரிசுசின்னத்துவ பிராந்தி செகிடுறது.

* போசகுஷீர்ப் பழகமில்லாத மாகமம் செய்வையாய விளங்காததுபோல ஒதப்புரோதபாவமினதிச் செய்வையான அபேதஞான முண்டாகாத ஆலால் மாகமங்கியத்தின் உபதேசத்திற்குப்பின் ஜிஞ்ஞாக ஒதப்புரோதபாவஞ் செயயவெண்ணிடம் இன்னையே அந்வயமெனதும் வியதிக்கா மெனதும் கூறுவா.

† இங்கே இது பிரதிபலிப்பு:—மாகாவாகிய உபதேசத்தின்பின் ஜிஞ்ஞாகவிற்குப் பிரஹ்ம ஆதமாகளில் பரோக்ஷத்துவ பரிசுசின்னத்துவ பிராந்தி தோற்றுகின்றது. அது காரணமின்றிசம்பவியாதது. அவருவேதெதுவும் பிராந்திக்கு காரணமாதல்கூடாது ஆனால் பிரஹ்மத்திலுள்ள மாகமையும் ஆதமாவிலுள்ள அவித்தையும் பிராந்திக்குக் காரணமாதல் கூடும். அம்மாயை அவித்தை பிரஹ்மாத்மாவின் ஆசிரிதமாய் முன்னிருந்தன. அவை பிராண்மம் ஜிஞ்ஞாக தத் துவம் பதார்த்தங்களின் சோதனைசெய்தகாலத்து நஷ்டமாயின.

எவ்வனம் கடசொருபத்தை விசாரிக்கக் கடத்திலுள்ள அவித்தை யிருப்பதில்லையோ, அவ்வனம் பிரஹ்மாதமாகை விசாரிக்க அவற்றிலுள்ள மாயை அவித்தைக ளிருப்பதில்லை. ஆனால் அவ்வதிகாரியின் திருஷ்டியினால் பாதிசுக்கப்படுவனவாகினதன. மூன்றாவது சேதனமில்லை சேதனமின்றி அநிய ஜடவஸ்துவை ஆசிரியித்து மாகம அவித்தைகளிரா. மாயை அவித்தைகளின் ஸ்திதியின்றி முற்கூறிய இருவகைப்பிராந்தி சம்பவியாதது. ஜிஞ்ஞாகவின் சித்தத்தில் தோற்றுகின்ற பிராந்தி வையையோ அவற்றிற்கு மாயை அவித்தைகளின்றி வேறு கதி (காரணம்) சம்பவியாதது. இவ்வாததாபத்திப்பிரமாணத்தால் மாயை அவித்தைகளின் ஸ்திதியின் கற்பனைபுண்டாகின்றது. ஆலால் மாகாவாகியத்தின் உபதேசத்திற்குப்பின் அம்மாதையவிததைகள் எங்கே நிலைபெற்றுப் பரோக்ஷத்தன்மை பரிசுசின்னத்தன்மைப் பிராந்திகளை ‘உண்டாகதும்’ என்பது பிராண்மம்.

1. “தத் துவம்” என்று சொல்லுவதினால் தத்பதத்தின் அர்த்தத்துக்குத் துவம்பதத்தின் அர்த்தத்தோடு அபேதஞ் சொல்லப்பட்டது. அத் துவம் பதத்தின் அர்த்தமாகிய சாஸ்திரித்திய அபரோகூதமாயிருக்கிறது. அதனால் பரோகூத்தன்மைப் பிராந்தி கெடுகிறது.

2. “துவம் தத்” என்பதனால் துவம்பதத்தின் அர்த்தத்துக்குத் தத்பதத் துவம் அர்த்தத்துடன் அபேதஞ் சொல்லப்பட்டது. அத் தத்பதத்தின் அர்த்தம் வியாபகம். ஆதலால் பரிசுசின்னததன்மையின் பிராந்தி கெடுகிறது.

1. அதுபோல

- (1) “அகம் பிரஹ்மம்”
- (2) “பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மம்”
- (3) “ஆதமா பிரஹ்மம்” என்னும்

இவற்றால் பரிசுசின்னததன்மை கெடுகிறது.

2. அன்றியும்,

- (1) “பிரஹ்மம் அகம்”
- (2) “பிரஹ்மம் பிரஞ்ஞானம்”
- (3) “பிரஹ்மம் ஆதமா” என்னும்

இவற்றை பரோகூததன்மை நிமிருத்தியாகிறது.

சிஷ்யனே ' எவரு வேதவாக்கியங்களும் ஸ்மிருதிவாக்கியங்களும் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ, அங்கு முழுதும் பாகத்தியாகதையே யதார்த்தமாயறிக.

450. கிரத்தத்தின் (333-ல் கூறியதின்) சமாப்தி.

இவ்விதமான குருபதேசத்தைக் கேட்டுச் சிஷ்யன் உடனே கிருதகிருதத் திபஞ்ஞான இகன் யதார்த்தத்தைவிசாரிக்கிறவனுடைய துக்கமெல்லாம் நசித்துப் போகும். பிதாசுதயான குருவினால் சம்ஸ்கிருத பாஷையில் இக்கிரந்த முபதேசிக்கப்பட்டது. இதைக் கேட்கிறதினால் அஞ்ஞானம் நிவிருத்தியாய்விடுகிறது. இது அந்தக்கிரந்தத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகச் செய்யப்பட்டது. அக் கிருததேவனுக்குச் சொப்பனத்தில் இவ்வுபதேசத்தைக் குரு செய்தார். அதனால் துக்ககாரணமான நிதிதிபாவனத்தின் சொரூபம் நசிக்கவில்லை.

குறிப்பு குறி உத்தரமாம்— பதார்த்த சோதனத்திற்குப்பின் விசாரித்தறியப்பட்ட பிரஹ்மாத்மாக்களிலோ மாயை அவித்தை சம்பவியாவெனினும், மகாவாக்கியத்தின் அர்த்தமாகிய பிரஹ்மாத்மாக்கியம் எதுவோ அது செவ்வையாய் அறியப்பட்டதாகாது; ஆனால் அறியப்படாததாம் அப்பைக்கியத்தில் மாயை அவித்தை நிலத்திருந்து பரோகூத்தன்மைவடிவமும் பரிசுசின்னததன்மைவடிவமுமாகிய பிராந்தியை உண்டு பண்ணுகின்றன. அந்தப் பிராந்தியை நீக்குதற்பொருட்டு ஒதப்புரோதபாவம் செய்ய வேண்டியதாம் ஒதப்புரோதபாவம் செய்ய ஐக்கியத்தின் செவ்வையான ஞானமுண்டாய் மாயை அவித்தைகளின் நிவிருத்தியாயிலாக பரோகூததன்மை பரிசுசின்னததன்மை வடிவப் பிராந்தியின் நிவிருத்தியுண்டாகின்றது.

மீது குறுகிய மித்தியாகுருவின் பரிசாரம். (452)
 452. பிரசினம்:—பொருளோடு நுலைப்படித்தாலும்
 துக்கத்திற்குக் காரணமானவன்ம் தோற்றுகிறதேயெனல்.
 அக்கிருதேவ வாக்கியம்.

ஸ்வாமி! நாம் அர்த்தத்தோடு இந்நுலைப் படிப்பித்தீர்கள். அது என
 க்கு வந்தது. ஆனால் துக்கத்துக்குக் காரணமான வனம் எனக்கின் னும் விளங்
 கிக்கொண்டிருக்கிறது. எந்த வுபாயத்தால் அது நசித்துப்போகுமோ அதைச்
 சொல்லியருள்க.

(முன் பிரசினத்தின் உத்தரம். 452—453).

452. வனத்தின் நாசத்திற்கு ஏது இதுவே (முற்கூறியதே)
 யாமெனலும், அக்கிருதேவனது சொப்பனத்தின்
 சமாப்தியும் (நாசமும்).

சிஷ்யன் வார்த்தையைக் கேட்டுக் குரு சொல்லுகிறார்;—சிஷ்யனே!
 வனம் நசிக்கும்படியான உபாயத்தைக் கேள். இத்தன்மைய வேறு உபாய
 மில்லை. வனத்தைக் கெடுக்கும் ஏது இதுவேயாம்:—மகாவாக்கியத்தின் அர்
 தத்தை விசாரித்து “நான் அக்கிருதன்” என்று நிச்சயித்துச் சொல்லென்
 றார். சிஷ்யன் அப்படியே வாக்கியத்தை விசாரித்து “நான் அக்கிருதன்”
 என்று உரத்துச் சொன்னான். நித்திரையொழிந்து கண் விழித்துக்கொண்
 டான். அக்கணமே வனம் கிரந்தம் குரு எல்லாம் மறைந்துவிட்டன. வன
 துக்கத்தை மறந்து தான் அக்கிருதன் என்று தெரிந்துகொண்டு சுகியானான்.

453. மித்தியாகுருவேதங்களால் அஞ்ஞானஜந்நிய
 மித்தியாஜகத்தின் பரிசாரமுண்டாகிறது.

அக்கிருதேவனாகிய எனக்கு நித்திரையால் எவ்விதமாய் வனதுக்க
 முண்டாயிற்றோ, அப்படியே ஆதமாவின் அஞ்ஞானத்தால் ஜகத்துக்கம் பிர
 தியாகிறது. எப்படி மித்தையான குருவினாலும் கிரந்தத்தினாலும் மித்தை
 யான வனம் நசித்ததோ அப்படி மித்தையான குருவினாலும் வேதத்தின
 லும் மித்தையான ஜகத்துக்கம் நசித்துப்போகிறது. வாக்கியங்களின் லக்ஷி
 பார்த்தத்தை யறிந்து ஜிஞ்ஞாச பூர்ணகிருதகிருத்தியனாகிறான். தீனதயாளு
 வாயும் நிராவரணமாய் மிருக்கிற தாதுவே நான்.

குருவேதாதிசாதன மித்தியாவர்ணனமென்னும்

ஆருவது தாங்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ விசாரசாகரம்.

ஏழாவது தரங்கம்.

ஜீவன்முக்தி + விதேகமுக்தி வர்ணனம்.

454. ஞானிக்கு வியவகாரத்தில் நியமமில்லைபெனல்.

உத்தம மத்தியம கணிஷ்டாநிகாரிகளான மூவரும் இவ்வாறு குருபதே சத்தைக் கேட்டு யாதொரு சமுசயமுமின்றி ஆத்மாவே பிரஹ்மமென்னும் உத்தமமான ஞானத்தை யடைந்தார்கள். குரு மூவருக்கும் ஒரேகாலத்தி லுபதேசஞ் செய்தாலும் குருவுபதேசத்தால் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரம் உத்தம மான தத்துவநிருஷ்டிக்குண்டாயிற்று.

காய்ந்த அரசஞ்சருகுகள் காற்றினால் அங்குமிங்கும் பறந்து ஓடுகிறது போல் எஞ்சிய கர்மமான பிரார்த்தத்தால் ஞானி கிரியைகளைச் செய்கிறதாகக் காணப்படுகிறான். ஒருகாலத்தில் குகிரைவண்டியிலேறித் தோட்டமுதலிய வைகளைப் பார்க்கிறான். ஒருகால் காலில் ஒன்றுமில்லாமல் நடக்கிறான். அவன் படுக்கையோ அனேகவிதம். போக போஜனாதிகள் ஒருகாலத்தி லுத்தமமா யிருக்கின்றன. ஒருகால் போஜனமின்றி மலையின் சூகையி லிருந்துகொண்டு கற்றையிற் படுத்துக்கொண்டு இரவைப் போக்குகிறான். ஒருகால் இவனை ஆயிரம் பெயர்கள் நமஸ்கரிக்கிறார்கள். ஒருகாலத்தில் இவன் உபயலோகப் பிரஷ்டன் என்று கர்மியால் சிந்திக்கப்படுகிறான். எவன் இவனைப் பூஜிக்கி ருளோ அவன் சுசுருதத்தை யடைகிறான். தோஷநிருஷ்டியுடன் இவனைப் பார்க்கிறவன் பாவத்தையடைகிறான். இவ்விதமாக ஞானியின் வியவகாரம் நியமமின்றி யிருக்கிறது. தத்துவத்தைப் பூர்ணமா யறிந்தவனுக்குப் பிரமமும் சந்தேகமு முண்டாகா. அவனுக்குச் செய்யவேண்டியது யாதொன்றுமில்லை. அவனுடைய பேதற்பிரமங்களெல்லாம் நசித்துப்போயின. வேதப்பிரமாணத் தால் ஸ்வயம்பிரகாசமான அத்துவயப் பிரஹ்மத்தின் ஞானம் உண்டாயிருக் கிறது.

* ஜீவன்முக்தியின் லக்ஷணம் மேல் 470-வது பிரசங்கத்திற் சொல்லப்படும்.

† விதேகமுக்தியின் லக்ஷணம் மேல் 475-வது பிரசங்கத்திற் சொல்லப்படும்.

(ஞானியின் வியவகாரத்தில் நியமத்தை
ஆகேபித்தல் 455-473.)

455. ஞானி சமாதி சரீரநிர்வாக மென்பவற்றினும்
அதிசமான காரியத்தில் பிரவிருத்திக்கலாகா
தென்பதன் ஆகேபம் 455-458.

ஞானிக்கு வியவகார நியமமுண்டென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். திரிபுடியைத் துக்கத்துக்குக் காரணமென்று கண்டு நீக்கிச் சமாதியில் ஞானி பொருந்துகிறான். சொற்பவியவகார மிருக்குமானால் அது பிசசைவாங்கியுண்ணுதலும் நீர் குடித்தலுமாம். சமாதி சுகத்தை மறக்கிறதில்லை. திரிபுடியினின்றும் அருவருப்புண்டாகிறது. இக்காரணத்தால் ஞானி சமாதிக் குப் பிரயத்தனம் அடிக்கடி பண்ணுகிறான். சமாதி சுகத்தைவிட்டுப் பிரயிக்கிறவன் நாய் கழுதை பிரேதத்திற் கொப்பாவன. கௌடபாதாகாரியா நுடைய காரிகையில் சமாதிப்பிரகாரம் விவரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமாய் ஞானியானவன் விசேஷபததைப் போக்கிச் சுகஸ சுகசாரத்தையும் அடைகிறான். சமாதிசுகம் அஷ்டாங்கமின்றி யுண்டாகிறதில்லை. சமாதி சுகத்திற்குக் காரணம் அவைபே அசசமாதிக் கனுக்லமான அவற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேள்—இயமசியமாகிகள் ஐந்தைநது, அனேகவித ஆஸனங்கள், அநேகவிதப் பிராணபாமம், அநேகவிதப் பிரதநியாகாரம், தாரணை, தியானம், ஸவிகரபசமாதி எனபன. இவ்வஷ்டாங்க சாதனங்களால் நிர்விகர்பசமாதி அனுஷ்டிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு சமாதியை யனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதைக் கேட்டு, இவர்கள் பேய்பிடித்தவாகன்போல பிதற்றுகிறார்கள் என்று நினைத்துத் தத்துவதிருஷ்டியானவன் ஒன்றும் பேசாமல் சிரித்தான்.

இதன் தாற்பரியம்:—ஞானியின் சரீரவியவகாரத்திற்கு நியமமில்லை. ஏனெனின், ஞானியின் வியவகாரத்தில் அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமான பேதப்பிராந்தியும் அப்படியே பேதப்பிராந்தியின் காரியமான ராகத்துவேஷங்களுமோ இல்லை. ஆனால் ஞானிக்கும பிராரப்தகர்மத்தின் சேஷமிருக்கிறது. அதனே அவனுடைய வியவகாரத்துக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. அப்பிராரப்தகர்மம் புருஷபேதத்தால் நானவிதமாயிருக்கிறது. ஆதலால் ஞானியின் பிராரப்த கர்மஜந்நிய வியவகாரத்தில் நியமமில்லை. இது சீத்தாந்த படிபடி.

* சிலர் இவ்வாறு சொல்லுகிறார்கள்:—ஞானியின் வியவகாரத்தில் எந்தக் கர்மத்தின் நியமமுமில்லை. ஆனால் ஞானிக்கு நிகிருத்தியின்பொருட்டு நியமமுண்டு. பிரவிருத்தியுண்டானால் தேகஸ்திதியின் பொருட்டுப் போஜனத்துக் காகப் பிசுஷையிலும் மானங்காக்கக் கௌபினக் கிரகணத்திலுந்தான் பிரவிருத்தியுண்டாகிறது. வேறு பிரவிருத்தி யுண்டாகிறதில்லை. ஏனெனின், ஞானமுண்டாவதற்குமுன் ஞானவிருப்பகாலத்தில் விஷயத்தில் தோஷதிருஷ்டியால் வைராக்கிய முண்டாகிறது. அந்த வைராக்கியம் ஞானமுண்டான பிறகும் தோஷதிருஷ்டியாலும் விஷயத்தில் மிததியாபுத்தியாலு மிருந்து கொண்டிருக்கிறது.

1. அபரோக்ஷமாகப் பொய்பென்றறிந்த பதார்த்தங்களில் சத்தியபுத்தியுண்டாகிறதில்லை.

2. தோஷதிருஷ்டியால் ராக முண்டாகிறதில்லை. பிரவிருத்தி ராகத்தாலுண்டாகிறது. ஞானிக்கு ராகம் சம்பவியாமைபினால் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறதில்லை.

சரீர போஷணையின்பொருட்டுப் போஜனானுகுணிலுண்டாம் பிரவிருத்தியோ ராகமின்றிப் பிராபந்த காமத்தாலுண்டாகிறது. கர்மம் மூன்றுவிதம்:—

1. சஞ்சிதம், 2. ஆகாமி, 3. பிராபதம். அவற்றில்,

1. சென்ற சரீரங்களிற் செய்யப்பட்டுப் பலனுக்கு வராமலிருக்கும் கர்மம் சஞ்சிதமாம்.

2. எதிர்காலத்துக் (வர்த்தமான சரீரத்திற் செய்யப்படும்) கர்மம் ஆகாமியாம்.

3. முன் சரீரங்களிற் செய்யப்பட்டு வர்த்தமான சரீரத்துக்கு ஏதுவாயிருக்கும் கர்மம் பிராபதமாம்.

அவற்றில்,

1. சஞ்சிதகீழ்மம் ஞானத்தால் நசித்துப்போகிறது.

2. ஞானிக்கு ஆத்மாவில் கர்த்தருதனுவப்பிராந்தி இல்லை. ஆதலால் அவனுக்கு ஆகாமிகீழ்மமில்லை.

* கேவல சாநிடாசியினையே ஞானத்திற்கு முக்கிய அதிகாரியெனக் கொள்ளும் காரணத்தால்வாயி முதலியோர்.

3. அந்தப் பிராப்தகர்மமானது ஞானியின் சரீரத்தை யாரம்பித்திருக்கிறதோ அந்தப் பிராப்தகர்மம் சரீரத்திற்குக் காரணமான பிணை முதலிய வற்றிற் பிரவிருத்தியை யுண்டாக்குகிறது. பிராப்தகர்மம் போகமின்றி நசுமடைபாது.

ஸெவிடங்களில் (அபரோக்ஷாதபூதி கிவேகருடாமணிமுதலிய கிரந்தங்களில்), “சஞ்சித ஆகாமி கர்மங்களைப்போல் ஞானிக்குப் பிராப்தகர்மமும் இல்லை. ஆதலால் போஜனமுதலிய பிரவிருத்திகளும் ஞானிக்குச் சம்பவியா” என்று எழுதியிருக்கிறது. அதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—ஞானியின் திருஷ்டியால் ஆத்மாவில் கர்மம் அதன் பலன் என்பவற்றின் சம்பந்தமில்லை. ஆதலால் ஆத்மாவில் எல்லாக் கர்மங்களும் கிரேஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் அபிப்பிராயத்தால் பிராப்தம் கிரேஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஞானத்துக்கு முன்செய்த பிராப்தத்துக்கு ஞானியின் சரீரத்தில் போகமுண்டாகாதென்றும் அபிப்பிராயத்தால் பிராப்தம் கிரேஷ்டிக்கப்படவில்லை. ஏனெனின்,

1. ஞானியின் கஞ்சீதகர்மம் ஞானத்தால் நசுமடைகிறது

2. ஆகாமியின் சம்பந்த முண்டாகுகில்லை

3. பிராப்தம் போகத்தால் நசித்துப்போகிறது

என்று குத்திரகாரர் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆதலால் பிராப்தபலத்தால் சரீரபோஷனை சம்பந்தமான கிரியைகள் மாத்திரம் ஞானியினிடத்தில் உண்டாகின்றன; அதிகமானவை யுண்டாகித் தில்லை.

456. ஆனால் கர்மம் அநேகவிதமாம். எங்கு ஒரு கர்மம் அநேக சரீரங்களை யுண்டுபண்ணுவதாகிறதோ அங்கு அத்தன்மைய கர்மத்தாலுண்டான முதல் சரீரத்தில் ஒருவனுக்கு ஞானமுண்டானால் அங்கு ஞானிக்கு வேறு சரீரத்தின் பிராப்தியுண்டாகலாகாது. ஏனெனின், எது பலத்தைக் கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறதோ அது பிராப்தம் மென்னப்படும். அது போகமின்றி நசித்துப்போகுகிறதில்லை. அநேக சரீரங்களுக்கு நேரதுவான கர்மம் ஒன்று. அதனாலுண்டான முதற்சரீரத்திலேயே ஞானமுண்டாயின், ஞானத்துக்குப் பிறகும் அந்தக்கர்மத்துக்குப் பலனாகிய அநேக சரீரங்க ஞானமேவென்றபடியாகப் பிரகடிகின்றன. ஆதலால் ஞானிக்கும் வேறு சரீரங்களின் அடைவு உண்டாகவேண்டும்.

457. பிரார்த்தகர்மத்தின் பயனாக எத்தனை சரீரங்களுண்டாகவேண்டுமோ அத்தனை சரீரங்களும் ஞானிக்குண்டாக்கும். பிரார்த்திப்பதாகத்துக்கு அதிகம்மானது உண்டாகிறதில்லை. இதனால் ஞானமும் ஸபலமாகிறது என்று ஓநவன் கோல்லுவானாயின் அது பொருந்தாது. ஏனெனின் இது * வேதத்தின் முாசாம்:— ஞானியின் பிராணன் வேறு லோகத்திலாவது இவ்வுலகத்தின் வேறு சரீரத்திலாவது போகிறதில்லை. ஆனால் அவ்விடத்திலேயே அந்தக்காணமும் இரத்திரிபங்களோடு ஒடுங்கிவிடுகின்றது. பிராணன் போகாமல் வேறு சரீரம் அடையாபடுகிறதில்லை. ஆகலால் ஞானிக்குப் பிரார்த்திசேஷத்தால் வேறு சரீரமுண்டாகுமென்று சொல்லுவது சம்பவியாத.

ஆனால் இது சமாநானமாம்:—எங்கு ஒரு கர்மத்தால் அனைக சரீரங்களுண்டாகின்றனவோ அவருக் கடைசிபான சரீரத்திற்குள் ஞானமுண்டாகும்; முன் சரீரங்களி லுண்டாகாது. ஏனெனின், அனைக சரீரங்களை யுண்டு பண்ணும் பிரார்பதமே ஞானத்துக்குப் பிரதிபந்தகமாம்.

1. விஷயத்தில் ஆசக்தி (பற்ற)

2. புரதமத்தத்தன்மை

3. நேபதவாதிவசனத்தில் விசுவாசம் என்னும்

இவைகள் ஞானத்துக்குப் பிரதிபந்தகனாம். அதுபோல் † விவசுணப் பிரார்பதமும் ஞானத்துக்குப் பிரதிபந்தகமாம்.

ஞானத்தின் பிரதிபந்தகங்களுக்கு எங்கு ஞானசாதனங்களான சிவனான திர லிருக்கின்றனவோ அவருப் பிரதிபந்தகம் கிளருத்தியாகவே முதல் ஜன்மத்தில் செய்த சிவனான திர லிலேயே வேறு சரீரத்தில் ஞானமுண்டாகிறது. என்னும் ‡ வாமதேவர் பூர்வஜன்மத்தில் சிவனான திர லைச் செய்தார். அப்

பிறகு ஞானியின் பிராணன் வெளியில் செலுசெறதில்லை ஆனால் இவ்ரு மரிகருமத்தாலேயே ஒடுங்குகின்றது.” எனறல் முதலியன வேதவாக்கியங்களின் முாசாம்

† ஞானத்தின் மூலகம் பிரதிபந்தகங்களை விவருத்தியின் உபாயத்தோடு உபயவண்ணம் பூரி பஞ்சகரியின் தியானநீபதலில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. முன் பிற்பாடு தாயத்தின் டிப்பணியில் அதன் பெயர் எத்திரம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

‡ ஜன்மாதிரததத்த ஏதுவான பிரார்பதசேஷம்

§ இவ்ரு வாமதேவர் என்னும் சொல்லால் ரிஷபதேவர் புத்திராராவிய பாதாஜ்ஞம் சொன்னப்பெயர். பாதாஜ்ஞம் முன்று ஜன்மத்திற்கு ஏதுவான பிரார்பதசேஷம் இருந்தது. அதனால் சாதன சாமவிரிசினிருத்தம் ஞானமுண்டாகவில்லை. பின் முன் ஞானவது ஜன்மத்தில் உபதேசமின்றியே முன் செய்யப்பட்ட விசாரத்தால் ஞானமுண்டாயிற்று.

பிரார்த்தனை பலனாகிய ஓருசரீரம் எஞ்சியிருந்தபடியால் ஞான முண்டாகவில்லை. சிவனுதிகள் செய்துகொண்டிருக்க வர்த்தமான சரீரம் பெறப் வேறு சரீரம் அடையவே முன் ஜன்மத்தில் செய்த சிவனுதிகளினால் வேறிய அவருக்குக் காப்பத்தில் ஞானமுண்டாயிற்று. ஆதலால் ஞானத்துக்குப் பின் வேறு சரீரத்தின் சம்பந்த முண்டாகாது. வர்த்தமான சரீரத்தின் சேஷ்டைகள் பிரார்த்தனையில் உண்டாகின்றன. அங்குச் சரீர போஷணைக்கு எவ்வளவு கிரியைகள் வேண்டுமோ அவ்வளவே உண்டாகின்றன. ராகத்தா லுண்டாம் அதிக சேஷ்டைக ஞாண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் சகலப் பிரவிருத்தி யும் இல்லாதவன் ஞானியாகிறான்.

458. இவ்விதமாக நிவிருத்திப் பிரதானமாகிய ஞானியின் வியவகார முண்டாகிறது.

இதில் இத்தன்மைய சங்கையிருக்கிறது:—மனதின் சுபாவம் அதிக சுஞ்சல மானது. மனதின் ஸ்திதி நிலைமையா (ஆசிரயமில்லாததா) கிறதில்லை. யாதேனும் ஓர் ஆலம்ப (ஆசிரய)த்தால் மனதின் ஸ்திதி யுண்டாகிறது. ஆதலால் மனதின் யாதேனும் ஓர் ஆலம்பனத்தின் அடைவன்பொருட்டும் ஞானிக்குப் பிரவிருத்தியுண்டாகும்.

அதன் சமாதானம் இதுவாய்:— சமாதியில்லாத புருஷனது மனம் சுஞ்ச லப்பட்டாலும் சமாதியால் மனம் ஜயிக்கப்படும். ஞானி சமாதியில் நிலைக் கிறான். அதனால் ஞானிக்குப் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறதில்லை.

459. சமாதியின் அஷ்டாங்கங்கள்—459-465.

அச் சமாதி எட்டு அங்கங்களா லுண்டாகின்றது. அவைபாவன:—

1. இயமம், 2. நியமம், 3. ஆசனம் 4. பிராணபாயம், 5. பிரத் தியாகாரம், 6. தாரணை, 7. தியானம், 8. ஸனிகற்பசமாதி என்பன.

460. 1. அஹிம்சை, 2. சத்தியம், 3. திருடாமை, 4. பிரஹ்மசூரியம், 5. அபரிக்கிரகம் என்னும் இவ்வைந்தாம் * இயமமெனப்படும்.

* இவ்வியமமாதிகளின் லக்ஷணம் பாகஞ்சலருத்திரத்திலும் ஹடயோகப்பிரதி பிகையின் டிப்பணியிலும் விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமயோகானுசார னுய் அவற்றின் அர்த்தம் ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியருடைய அபரோக்ஷாநுபூதி கொத்ததிலும் ஹடயோகப்பிரதிபிகையின் டிப்பணியிலும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

461. 1. செளசம், 2. சந்தோஷம், 3. தவம், 4. ஸ்வாத்நியாயம், 5. ஈசுவரப்பிரணிதானம் என்னும் இவ்வைந்தும் நியம மெனப்படும்.

ஞானசமுத்திரக் கிரந்தத்தில் பத்துவித இயமமும் பத்துவித நியமமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அது புராணக்கிரமமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேதாந்த சம்பிரதாயத்தில் இயமநியமங்கட்கு ஐந்து ஐந்து பேதங்களேயுள்ளன.

462. ஆசனங்களின் பேதம் அநேகம். அவற்றில், 1. ஸ்வஸ்திகம், 2. கோமுகம், 3. வீரம், 4. கூாமம், 5. பதமம், 6. குக்குடம், 7. உத்தானம், 8. கூாமகம், 9. தனுஷம், 10. மதஸ்யம், 11. பசுமிகானம், 12. மயூரம், 13. ஸவம், 14. சிமஹம், 15. பதாம், 16. சித்தம் என்றல் முதலிய 84 ஆசனங்கள் யோககிரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றின் லக்ஷணங்களும் அங்கு எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. கிரந்தம் விரியுமென்னும் பயத்தினாலும் வேதாந்தத்தில் அவைகளினுபயோகம் அதிகமாயில்லாததினாலும் அவற்றின் லக்ஷணங்களை இவ்விடத்தில் எழுதவில்லை. மேற்சொல்லிய ஆசனங்களிலும் சிமஹம், பதாம், பதமம், சித்தம் என்னும் நான்கும் முக்கியமானவை.

மேற்சொல்லிய நாலு ஆசனங்களிலும், சித்தாசனம் மிகவும் சிரோஷ்டமானது. அதன் லக்ஷணம் இதுவாய்.— இடது குதிகாலை குதலிங்கங்களின் மத்தியான யோனியில் அழுத்திக்கொண்டு வலது குதிகாலை விங்கத்தின்பேரில் அழுத்திக்கொண்டு புருவங்களின் மத்தியில் திருஷ்டியை வைத்துக் கட்டைபோல நிமிர்ந்து சலனமின்றிச் சரீரமிருப்பது சித்தாசனமாம்.

சிலர் இதன் லக்ஷணத்தை வேறுவிதமாகவும் சொல்லுகிறார்கள்.— இடது குதிகாலை யோனிஸ்தானத்தில் வைக்காமல் விங்கத்தின்பேரில் வைத்து அதன்பேரில் வலது குதிகாலை வைக்கவேண்டியது. மற்ற லக்ஷணங்கள் முன்போன்றனவே. இந்தச் சித்தாசனமே அதிக சிரோஷ்டமானது. ஏனெனில், சில ஆசனங்கள் நோகநாசத்திற்கு ஏதுவாம். சில ஆசனங்கள் பிராணாயாமாதி காமாதி அங்கங்களுக்கரசு சாதகங்களாயிருக்கின்றன. சித்தாசனம் சமாதிகாலத்திலாகிறது. ஆதலால் இது அதிக சிரோஷ்டமானது. இதனையே லஜ்ஜாஸன மென்றும் முத்தாஸன மென்றும் துத்தாஸனமென்றும் கூறுவர்.

463. ஆசனசித்தியின் பிறகு பிராணபாமமும் செய்வேண்டியது. அந்தப் பிராணபாமம் அநேகவிதம். அங்கனமாயினும் அதன் லக்ஷணம் அருக்கமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றது:—

முக்கின் இடது துவாரத்தின் வழியாய் இடையென்னும் நாடியால் ஸாஷ்வைப் பூரிக்கவேண்டும். இது பூரகம் எனப்படும்.

2. முக்கின் வலது துவாரத்தால் காற்றை விடவேண்டும். இது ரேசக மெனப்படும்.

3. சுழுமுனையால் காற்றை யடக்கவேண்டும். இது தும்பக மெனப்படும்.

இவ்வாற்றால் பூரக ரேசக சூம்பகங்களுக்குப் பிராணாயாமமென்று பெயர். அந்தப் பிராணாயாமம் இருவகைத்து. (1) ஒன்று அகர்ப்பம். (2) மறறென்று ஸகர்ப்பம்.

1. பிரணவோச்சாரணமின்றிச் செய்யும் பிராணாயாமம் அகர்ப்பமெனப்படும்.

2. பிரணவோச்சாரணத்தோடுகூடிய பிராணாயாமம் ஸகர்ப்ப மெனப்படும்.

464. 1. விஷயங்களினின்றும் சகல இந்திரியங்களையும் தகைப்பது பிரத்தியாகார மெனப்படும்.

2. அந்தராயமி (இடையி)ன்றி அந்தக்கரணம் நிலைதல தாரணை யெனப்படும்.

3. அந்தராயத்தோடுகூடிய அத்துவிதீயவஸ்துவினிற் செல்லும் அந்தக்கரணத்தின் பிரவாகத்திற்குத் தீயானமென்று பெயர்.

465. எழுந்த சம்ஸ்காரங்களின் திரஸ்காரமும் அடங்கிய ஸம்ஸ்காரங்களின் பிரகடமுமுண்டாய் அந்தக்கரணம் ஏகாகிரமாய்ப் பரிணமிததல் சமாதி யெனப்படும். அசசமாதி இருவகையாம். (1) ஒன்று ஸவிகற்பசமாதி. (2) மறறென்று நிர்விகற்பசமாதி.

1. ஞாதா ஞான ஞேயரூப திரிபுடி விளக்கத்தோடுகூடிய அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தினுள்ள அந்தக்கரணவிருத்தியின் நிலைமை ஸவிகற்பசமாதி யெனப்படுகின்றது. அந்த ஸவிகற்பம் இருவகைதாம்:—(1) ஒன்று சப்தாநுவித்தம். (2) மறறென்று சப்தாநுவித்தம்.

(1) அகம்பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் சப்தத்தோடு அதுவித்தம், அதாவது கூடியது சப்தாநுவித்த சமாதியாம்

(2) சப்தத்தோடுகூடாதது சப்தாநுவித்தசமாதியாம்.

2. திரிபுடித்தோற்றமில்லாத அகண்டப் பிரஹ்மாகாரமான அந்தக்கரண விருத்தியின் நிலைமைக்கு நிர்விகற்பசமாதி யென்று பெயர்.

இவ்விதத்தால் ஸவிகற்ப நிர்விகற்ப ரூபத்தால் சமாகி இருவகையாகிறது. அவற்றுள், (1) ஸவிகற்பசமாதி சாதனமாம். (2) 'நிர்விகற்பசமாதி' பல னாம்.

1. சாதனரூப ஸவிகற்பசமாதியில் திரிபுடிரூபத்துவைதம் பிரதிதியாகிறது. அங்ஙனமாயினும் அநதத்துவைதம் பிரஹ்மரூபமாகப் பிரதிதியாகிறது. மண் விகாரத்தை மண்ரூபமாக அறிதலால் விவேகிகு மண்ணின் விகாரமான கடாதிகளும் பிரதிதியாகின்றன. ஆனால் மண்ரூபமாகவே பிரதிதியாகின்றன. 'அதுபோல் ஸவிகற்பசமாதியில் திரிபுடித்துவைதம் பிரஹ்மரூபமாகவே பிரதிதியாகிறது.

2. நிர்விகற்பசமாதியிலும் ஸவிகற்பசமாதியிற் போல் திரிபுடியாகிய துவைதமிருந்தாலும் அது பிரதிதியாகிறதில்லை. அது ஜலத்தில் உப்பைக் கரைத்தால் உப்பு இருந்தும் நேத்திரததுக்கு அது முறையும் பிரதிதியாகாதது போலாம்.

இவ்விதத்தால் ஸவிகற்ப நிர்விகற்ப சமாகிகளுக்கு இப்பேதஞ் சுத்தித் தது:—

1. ஸவிகற்பசமாதியில் பிரஹ்மரூபமாகத் துவைதம் பிரதிதியாதல்.
2. நிர்விகற்பசமாதியில் திரிபுடியாகிய துவைதம் பிரதிதியாகாமை.

466. சுழுத்திக்கும் நிர்விகற்பசமாதிக்கும் பேதம்.

அவ்வாறே சுழுத்திக்கும் நிர்விகற்ப சமாகிகளும் இது பேதமாம்:—

1. சுழுத்தியில் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி பிரஹ்மாகாரமாகிறதில்லை.
2. நிர்விகற்பசமாதியில் பிரஹ்மகாரமான அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி இருக்கிறது; அதன் அபாவமில்லை.

இவ்விதத்தால்,

1. சுழுத்தியில் விருத்தியோடு கூடிய அந்தக்கரணத்தின் அபாவமுண்டாகிறது.
2. நிர்விகற்பசமாதியில் விருத்தியோடு கூடிய * அந்தக்கரணமிருந்தும் அது பிரதிதியாகித்தல்லை.

* சமாதியில் அந்தக்கரணம் இல்லையாயின், யோகியின் தேகம் தூங்குவோனைப் போல விழவேண்டும்; விழுக்கிறதில்லை. ஆதலால் சமாதியில் அந்தக்கரணமுண்டென்றறியவேண்டியது.

நிர்வகற்பசமாதியில் அந்தக்காணத்தின் எந்தப் பிரஹ்மாகார விருத்தியுண்டாகிறதோ, அதற்கு ஏது சவிகற்பசமாதியின் அப்பியாஸமாம். ஆதலால் சாதனரூப எட்டங்கங்களில் ஸவிகற்பசமாதி எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. நிர்வகற்பசமாதி பயனும்.

467. நிர்வகற்பசமாதி இருவகைத்தெனல்.

அந் நிர்வகற்பசமாதியும் இருவகைத்தாம்:—(1) ஒன்று அத்துவைத பாவனரூபம், (2) மற்றொன்று அத்துவைதாவஸ்தானரூபம்.

1. அத்துவைதப் பிரஹ்மாகாரமான அந்தக்காணத்தின் அஞ்ஞாதவிருத்தியோடு கூடியதாயின் அது அத்துவைதபாவனரூப நிர்வகற்பசமாதி யெனப்படும்.

2. இந்தச் சமாதியில் அப்பியாசம் அதிகமாவதனால் பிரஹ்மாகார விருத்தியும் சார்தமாய் விடுகிறது. ஆதலால் விருத்தியிலலாததான நிர்வகற்பசமாதி அத்துவைதாவஸ்தானரூபநிர்வகற்பசமாதி யெனப்படும்.

எப்படிச் காய்ச்சின இரும்பின்பேரில் விடப்பட்ட ஜலத்திவலை அவ்விரும்பிலேயே பிரவேசிக்கிறதோ அப்படி அத்துவைதபாவனரூபசமாதியின் திடமான அப்பியாஸத்தால் அத்தியந்தப்பிராகாசமான பிரஹ்மத்தில் விருத்தி ஸம்பாதினது.* "அது † அத்துவைத அவஸ்தானரூப நிர்வகற்பசமாதிகுஞ்ச சாதனமாயிருக்கிறது.

468. அத்துவைத அவஸ்தானரூபசமாதிக்கும் சுழுத்திக்கும் பேதம்.

அத்துவைத அவஸ்தானவடிவசமாதிக்கும் சுழுத்திக்கும் இவ்வளவு பேதமுண்டு:—

1. சுழுத்தியில் விருத்தி அஞ்ஞானத்தில் லயமாகிறது.

2. அதவைத அவஸ்தானரூபசமாதியில் விருத்தி பிரஹ்மப்பிராகாசத்தில் லயமாகிறது.

* ஆதலால் அந்த அதவைதபாவனைவடிவசமாதி.

† இந்த அதவைதாவஸ்தானவடிவ நிர்வகற்பசமாதியே ஞானத்தின் ஏழாவது பூமிக்கவடிவ யோகத்தின் பரம அவதியாம்.

‡ இவ்வு இது இரகசியமாம்:—முற்கூறிய சமாதியில் இராஜத தாமதகுணங்கள் அடியோடு நீங்குதலால் ஆவிற்பவித்த சுத்தசத்தவகுணவடிவ உபாதானத்திலேயே விருத்தியின் லயம் சம்பவிக்கிறது; நிர்விகாரப் பிரஹ்மப்பிராகாசத்தில் இல்லை.

1. சுமுத்தியின் ஆனந்தம் அஞ்ஞானவிருதமாயிருக்கிறது.
2. சமாதியில் ஆவரணமில்லாத பிரஹ்மானந்தம் விளங்குகிறது.

469. நிர்விகற்பசமாதியின் லயம், விக்கேஷபம்,

கஷாயம், ரஸாஸ்வாதம் என்னும் நான்கு.

விக்கினங்கள் 469—472.

ஆனால் நிர்விகற்பசமாதியில் நான்கு விக்கினங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை நீக்கும்பொருட்டு அவற்றின் சொருபத்தைச் சொல்லுகிறேன்:—
1. லயம், 2. விக்கேஷபம், 3. கஷாயம், 4. ரஸாஸ்வாதம் என விக்கினங்கள் நான்காம்.

1. ஆலஸ்யத்தினாலாவது (நீசம்பலினாலாவது) நித்திரையினாலாவது விருத்தியில்லாமலிருத்தற்கு லய மென்று பெயர். அந்த லயத்தால் சுமுத்திக்குச் சமமான அவஸ்தை யுண்டாகின்றது. பிரஹ்மானந்தம் விளங்குகிற நிலை. ஆதலால் நித்திரை ஆலஸ்யமுதலிய நிமித்தங்களால் எப்போது விருத்தி தனது உபாதானமான அநதக்கரணத்தில் லயமாகிறதோ, அப்போது யோகி சாவதானப்பட்டு நித்திரை முதலிபவற்றைத் தகைந்து விருத்தியை எழுப்பவேண்டியது. இவ்வாறு லயரூபவிக்ஷிணத்துக்கு விரோதியான நித்திரை ஆலஸ்யங்களின் நிரோதததோடுகூடிய விருத்தியின் பிரவாகவடிவ ஜாகரணம் (எழிப்பு) எதுவோ அது கௌடபாதாசாரியாற் * நீத்தசம்போதனை மெனப்படுகின்றது.

470. 2. விக்கேஷபத்தின் அந்தம் இதுவாய்:—பூனை முதலியவைகளின் பயத்தால் சிட்டுக்குருவிகள் விட்டுகொள் பிரவேசிக்கின்றன. அப்போது பயக்கேசைகளுக்குக் கிரகத்திற்குள் தற்காலம் இடம் காணப்படுகிறது.

காயத் திரும்பில் நீர்த்துளி லயமாதலின் திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டது. அங்கும், விசாரதிருஷ்டியினால் பிருதிவியின் சாரியமான திரும்பில் நீர்த்துளி லயமாகிறது. அதற்குக் காய்ச்சிய திரும்பில் உபசாரம் (சொல்லுதல்) உண்டாகிறது அங்ஙனமாயினும், பிரஹ்மப் பிரகாசத்தின் விளக்கவடிவ நிமித்தத்தால் விருத்தியின் லயமுண்டாயிருக்கிறது. ஆதலால் உபசாரத்தினால் பிரஹ்மப் பிரகாசத்தில் லயம் சொல்லப்படுகிறது.

ஆல்ஸது, அந்தச் சமாதியுடைய பிரஹ்மவித்தவரிஷ்டனது திருஷ்டியினால் குண முதலியன தோற்றுக்கொண்டன; ஆனால் சுத்தப்பிரஹ்ம தோற்றுக்கொண்டன அங்கு அந்த (பிரஹ்மவித்த) விருத்தி (திருஷ்டி) யின் அபாவமுண்டாயிற்று இதனாலும், பிரஹ்மப் பிரகாசத்தில் விருத்தியின் லயம் சொல்லப்படுகிறது.

* இவ்வாற்தம் கௌடபாதாசாரியாற் செய்யப்பட்ட மூன்றேகிய உபநிஷத்தின் காரணியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆதலால் மறுபடியும் வெளியே வந்து பயத்தை அல்லது மாண்புபாடுகளை யடைகின்றன. அதுபோல் அநாதம்பதார்த்தங்களைத் துக்கவேறுதல் வெண் அறிந்து அத்துவைதார்த்தத்தை விஷயமாக்ருவதற்காக அந்தர்முகமாகிய விருத்தி அங்கு விருத்திக்கு விஷயமாகப் சேதனம் அநிகுக்ஷமமா யிருத்தலால் கொஞ்சகாலம் விருத்தி நிலைத்தலின்றி உடனே சேதனஸ்வரூபா லத்தத்தின் லாபமுண்டாகிறதில்லை. அதனால் விருத்தி பகர்முகமாய்விடுகிறது. இவ்வாறு பகர்முகமாம் விருத்திக்கு விஷேபமென்று பெயர். அந்த விருத்தி யின் ஸ்திரத்தன்மையின்றிச் சொரூபானாதம் அடையப்படுகிறதில்லை. ஆத லால் அந்தர்முகவிருத்தி யுண்டானாலும் எவ்வளவுகாலம் விருத்தி பிரஹ்மா காரமாகவிஷையோ அவ்வளவுகாலம் பாஹிய பதார்த்தங்களில் தோஷபாவனை யால் விருத்தியை யோகி பகர்முகமாகவிடுகிறதில்லை ஆனால் விருத்தியின் அந் தர்முகத்தன்மையினையே நிறுததுவன்.

விஷேபரூப விக்ரின் ததுக்கு விஜாதிபான யோகியின் பிரயத்தனத்தைக் கெட்பாபாசாரியர் சமமென்று கூறியிருக்கிறார்.

471. 3. ராகாதிகோஷத்தினைக் கஷாயமென்பர். ராகாதிகோஷங்கள் இருவகையாம்:—(1) பாஹிபம், (2) மறநென்று ஆகதரமாம்.

(1) எவற்றிற்கு (எவ்விதராகாதிக்கு) புத்திரன் ஸ்திரீ தனாதி விஷயங் கள் இருப்பனவாகின்றனவோ, அவை பாஹியமாம்.

(2) சென்றகாலத்தின் அல்லது வருங்காலத்தின் சிந்தனவடிவ மனோ ராச்சியம் ஆகியவைமென்பபும்.

இவ்விருவகை ராகாதினும் சமாதியிற் பிரவிருத்தித்த யோகியினிடத் துச் சம்பவியா. ஏனெனின,

சீத்தத்திற் று ஐந்து பூய்கைகளுண்டு:—(1) கேஷபம், (2) முடத்துவம், (3) விசேஷம், (4) ஏகாக்கிரதனுவம், (5) நிரோதபூயிகை என்பனவாம். அவைகளில்,

(1) * உலகவாசனை. † தேகவாசனை, ‡ சாஸ்திரவாசனை என்றல் முத லிய ரஜோகுணத்தின் பரிணாமங்களாகப் திட அநாதம் வாசனையை கேஷப மென்பர்.

* “என்னை உலகம் நினைக்கலாகாது. எல்லோரும் என்னைத் துதிக்கவேண்டும்” என்னும் ஆக்கிரதனின் திடச் சமஸ்காரத்திற்கு உலகவாசனையென்று பெயர்.

† “ஸ்தூலகுக்ஷம் தேகங்களின் ரோகாதிரூப அல்லது பாபரூப மலங்களை ஒளவுத தாதிக்காலாவது அல்லது தீர்த்தபாததிரையினாலாவது அடியோடு நீக்குவேன் அன்றி யும், அவற்றின்கண் புஷ்டி அழகு முதலியவடிவ அல்லது புண்ணியவடிவ குணத்தைச் சம்பாதிப்பேன்” என்னும் ஆக்கிரதனின் திடச் சமஸ்காரம் தேகவாசனையாம்.

‡ “சீசலசாஸ்திரங்களின் பாடத்தைப்பாவது அர்த்தத்தைப்பாவது அல்லது அந்தச் சாஸ்திரத்திற்குரிய ஆசரணத்தை (நடைபை) யாவது யான் தரிப்பேன்” என்னும் ஆக்கிரதனின் திடச் சமஸ்காரம் சாஸ்திரவாசனையாம்.

(2) நித்திரை ஆலஸ்யமுதலிய தமோகுண பரிணாமங்களை ழடந்தன்மை என்பர்.

(3) தியானத்திற் பிரவிருத்தித்த சித்தம் ஒருகாலத்தில் வெளியே செல்லுவதனை விகேஷிப்பென்பர்.

(4) அந்தக்கரணத்தின் அநீத (சென்ற) பரிணாமமும் வர்த்தமான பரிணாமமும் சமாநாகரமாதலை ஏகாக்கிரதன்மையென்பர்.

இந்த ஏகாக்கிரதன்மையின் லக்ஷணம் யோகசூத்திரத்தில் பதநீசலிபக வஸூல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதன் தாற்பரியம் இதுவாம்:—சமாதிகாலத்தில் யோகியின் அந்தக்கரணத்தில் ஏகாக்கிரதன்மை புண்டாகிறது. அந்த ஏகாக்கிரதன்மை விருதிகியின் அபாவரூபமன்று. ஆனால் சமாதிகாலத்திலுண்டாம் அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமங்களெல்லாம் பிரஹ்மத்தையே விஷயமாக்குகின்றன. ஆதலால் அந்தக்கரணத்தின் அநீதபரிணாமமும் வர்த்தமான பரிணாமமும் கேவலம் பிரஹ்மாகாரமாதலால் சமாநாகரமாகின்றன.

(5) இந்த ஏகாக்கிரதன்மையின் பெருக்கத்தை நிரோதமென்பர்.

இவ்வைந்து பூமிகைகளும் அந்தக்கரணத்தினவாம். பூமிகையென்பது அவ ல்லையாம்.

இவ்வைந்து பூமிகைகளோடுகூடிய அந்தக்கரணத்துக்கு முறையே க்ஷிப்தம், மூடம், விக்ஷிப்தம், ஏகாகிரம், நிருத்தம் என்றும் பெயராம். அவற்றில் (1—2) க்ஷிப்த ழட அந்தக்கரணங்களுக்கோ சமாதியில் அதிகாரமில்லை. (3) விக்ஷிப்த அந்தக்கரணத்துக்கு அதிகாரமுண்டு. (4—5) ஏகாக்கிரநிற்கத் அந்தக்கரணங்கள் சமாதிகாலத்தில் உண்டாகின்றன.

இது யோகசாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ராகாதி தோஷத்தோடுகூடிய அந்தக்கரணம் க்ஷிப்தமாகவே இருக்கிறது. அந்த க்ஷிப்த அந்தக்கரணத்துக்கு யோகத்தில் அதிகாரமில்லை. ஆகையால் ராகாதிதோஷரூப கஷாயம் சமாதிகு விக்கினமென்று சொல்வது பொருந்தாது.

* எந்தப்புருஷனுக்கு இராஜனிடத்தப் போகும் அதிகாரமிருக்கிறதோ, அவனை வாயிலகாப்பவன் ததேதான் என்பது பொருந்தும் என்கிறது அங்குப் போவதற்கே அதிகாரமில்லையோ அவனை வாயிலகாப்பவன் தந்தான் என்பது பொருந்தாது. அஃங்ஙனமே, க்ஷிப்த அந்தக்கரணத்திற்குச் சமாதியில் அதிகாரமுண்டாயின் அதற்கு ராகாதி தோஷவடிவ கஷாயம் சமாதியின் விக்கினமாகும் எதனால் அத் க்ஷிப்த அந்தக்கரணத்திற்குச் சமாதியில் அதிகாரமில்லையோ அதனால் அதற்கு ராகாதிதோஷ வடிவ கஷாயம் சமாதியின் விக்கினமாம் என்று இவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தாது.

அங்ஙனமாயினும் இது சமாதானமாம்:—பாஹியமாகவாவது ஆந்தரமாகவாவதிருக்கும் *ராகாதிகள் சுழிப்த அந்தக்கரணத்திலேயே யுண்டாகின்றன. அந்தக்கரணத்துக்கு அதிகாரமுமில்லை. ஆயினும் அநேக ஜன்மங்களுக்கும் முன் அதுபலிக்கப்பட்ட பாஹிய ஆந்தர ராகத்துவேஷங்கள் எவையோ அவற்றின் ரூக்ஷமசம்ஸ்காரம் விசுழித்தாதி அந்தக்கரணத்தினும் சம்பலிக்கும். ஆதலால் ராகத்துவேஷங்களுக்குக் கஷாயமென்று பெயரில்லை. ஆனால் ராகத்துவேஷாதிகளின் சம்ஸ்காரதத்துக்குக் † கஷாய மென்று பெயர். அந்தச சமுஸ்காரம் அந்தக்கரணமிருக்கும்வரையில் நீங்குகிறதில்லை. ஆதலால் சமாதிகளத்திலும் அந்தக்கரணத்தி லிருக்கிறது. ஆனால் ராகத்துவேஷாதிகளின் உற்பூதசமுஸ்காரம் (புலப்பட்டவாசனை) சமாதிகு விரோதமாம். அநுற்பூதம் (புலப்படாதது) விரோதியன்று.

வெளியானதை உற்பூதம் என்பர்.

வெளியாகாததை அநுற்பூதம் என்பர்.

சமாதியில் பிரவிருத்தித்த யோகிக்கு ராகத்துவேஷங்களினது சம்ஸ்காரங்களின் வெளிப்படுத்தன்மையுண்டாமாயின் விஷயங்களில் தோஷதிரஷ்டியால் அதனை அமுத்திவிடவேண்டியது.

விசுஷிபத்துக்கும் கஷாயத்துக்கும் இது பேதமாம்:—

(1) பாஹிய விஷயாகார விரூத்திக்கு விசுஷிபமென்று பெயர்.

* இங்கு இது பிரக்கிரியையாம்:—1. உத்தியுத்தம், 2. ஆசைவடிவினது, 3. வாசனை அடிவினது என்னும் பேதத்தால் ராகமுதலியன மூவகைத்தாம்.

1. பாசியப்பிரவிரூத்திக்கு ஏதுவான ராகாதிகள் உத்தியுத்த மெனப்படுகின்றன. அவற்றையே பாஹியராகாதிகள் என்பர்.

2. மனோராஜஜியவடிவ ராகாதிகள் ஆசைவடிவின வெனப்படுகின்றன. அவற்றையே ஆந்தரராகாதிகளென்றும் கூறுவர்.

3. ஜன்மாதரத்தில் முன் அதுபலிக்கப்பட்ட ராகாதிகளின் சம்ஸ்காரங்கள் வாசனைவடிவினவாம். அவற்றில் வாசனைவடிவம் உற்புத்த அநுற்புத்த பேதத்தால் இருவகையாம்.

இவ்வர்த்ததை ஜீவன்முத்திவீவேசமென்னும் நூலில் வித்தியாசணியசுவாமிகள் முதியிருக்கின்றனர்.

† இதில் இது திருஷ்டாந்தமாம்:—இராஜாவைச் சந்திக்க வீட்டினின்றும் புறப்பட்ட ஓர் தனிகளை இராஜத்துவாரத்தில் விழித்திருக்கும் துவாரபாலகன் (வாயில்காப்பவன்) தடுத்துவிடுவதுபோலச் சகல விஷயங்களினின்றும் உபாதியடைந்து நிர்விசர்ப சமாதியின் ஆனந்தத்தின்பொருட்டு அர்ச்சர்முகமரகிய யோகியின் மனதை இடையில் (சமாதியாந்தம் கிடைத்ததற்குமுன்) உற்பூத ராகாதிகளின் சம்ஸ்காரவடிவ கஷாயம் தடுத்து விடுகிறது. ஆதலால் அதுசமாதியின் விக்கினமாம்.

(2) யோகியின் பிரயத்தனத்தினால் எங்கு விருத்தி அந்தர்முகமாகியும் ராகாதிகளின் உற்பூத சமுஸ்காரத்தால் அந்தர்முகமான விருத்தியும் தகையப் பட்டுப் பிரஹ்மத்தை விஷயஞ்செய்கிறதில்லையோ அவ்விருத்தியினைத் கஷாய மென்பர். விஷயத்தில் தோஷத்தைப் பார்த்தலோடுகூடிய யோகியின் பிரயத்னத்தினால் கஷாயவிக்கினம் நிவிருத்தியாகிறது.

472. 4. ரஸாஸ்வாதத்தின் பொருள் இதுவாம்:—யோகிக்குப் பரமமானந்தத்தின் அநுபவமுண்டாகிறது. விசேஷபருப துக்கத்தின் நிவிருத்தியின் அநுபவ முண்டாகிறது. சிலவிடத்துத் துக்கநிவிருத்தியினாலும் ஆனந்த முண்டாகிறது.

எவ்வனம்:—சுமையைத் தூக்கும் புருஷனுக்குச் சுமையை இறக்குவதினால் ஆனந்த முண்டாகிறது. அங்குண்டான ஆனந்தத்தில் வேறு விஷயம் காரணமன்று; சுமையாலுண்டான துக்கத்தின் நிவிருத்தியினால் “எனக்கு ஆனந்தமுண்டாயிருக்கிறது” என்று சொல்லுகிறான். ஆதலால் துக்கநிவிருத்தியும் ஆனந்தத்துக்கு ஏதுவாம். அதுபோல் யோகிக்குச் சமாதியில் விசேஷ பத்தாலுண்டான துக்கநிவிருத்தியினால் எந்த ஆனந்த முண்டாகிறதோ அதன் அநுபவத்துக்கு ரஸாஸ்வாதமென்று பெயர்.

இவ்வநுபவத்தினாலேயே யோகி திருப்தி யடைந்துவிட்டால் சகலமான உபாதிகளும்பற்றப் பிரஹ்மானந்தாகாரவிருத்தி அவனுக்குண்டாகாமையால் அதன் அநுபவம் சமாதியில் உண்டாகாது. ஆதலால் துக்கநிவிருத்தியாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தின் அநுபவரூப ரஸாஸ்வாதமும் சமாதியில் விக்கினமாகும்.

இச்சித்த பதார்த்தத்தின் அடைவின்றியும் விரோதியின் நிவிருத்தியால் ஆனந்த முண்டாகிறதென்பதற்கு வேறு திருஷ்டாந்தம்:—பூமியிற் புதையலிருக்கிறது. அது பொல்லாத விஷ சர்ப்பத்தால் காக்கப்பட்டிருக்கிறது. புதையலை எடுப்பதற்கு முன்னும் அதை யடைவதற்குத் தடையாயிருந்த சர்ப்பத்தை யொழிப்பதினாலானந்தமுண்டாகிறது. அங்குச் சாப்பநிவிருத்தியாலுண்டான ஆனந்தத்தில் ஒருவன் திருப்தியடைந்து, புதைபலெடுக்கும் முயற்சியை விட்டுவிட்டால் புதையல் கிடைத்தலாலுண்டாகும் பாமானந்த முண்டாகாது. அதுபோல் அத்துவைதப்பிரஹ்மரூபம் புதையல். தேகாதியநாதமதார்த்தங்கள் பிரதிநிதரூப விசேஷமும் சர்ப்பம். விசேஷபருப சர்ப்பத்தின் நிவிருத்தியால் உண்டாகும் அவாந்தர ஆனந்தரூபரஸத்தின் அநுபவம் ஆஸ்வாதனம். அது புதையல்வடிவ அத்துவைதப் பிரஹ்மத்தை யடைவதாலுண்டாகும் பரமானந்தத்தின் அடைவிற்குத் தடையாயிருத்தலால் விக்கினமெனப்படுகிறது.

அல்லது ரஸாஸ்வாதத்திற்கு இது வேறு பொருளாம்:— ஸவிகற்ப சமாதிக்ருப்பின் நிர்விகற்பசமாதியுண்டாகிறது. சவிகற்பசமாதியில் திரிபுடி பிரதிதியாகிறது. ஆதலால் சவிகற்பசமாதியின் ஆநந்தம் திருப்புகழ்ப உபாதிசக்திமா யிருத்தலால் ஸோபாதிக்க மெனப்படுகிறது. நிர்விகற்பசமாதியில் திரிபுடி பிரதிதியாகிறதில்லை. ஆகையால் நிர்விகற்பசமாதியில் நிருபாதிக்க (உபாதியில்லாத) ஆநந்தமுண்டாகிறது. இவ்விதத்தால் சவிகற்பசமாதிக்ருப் பின்னும் நிர்விகற்பசமாதியின் ஆரம்பத்திலும் சவிகற்பசமாதியின் சோபாதிக்கானந்தம் விடமுடியாது அனுபவிக்கப்படுகிறது. அது ரஸாஸ்வாத மெனப்படும. ஆதலால் விஷேஷபிவிருத்தியாலுண்டாகும் ஆநந்தத்தின் அனுபவம் அல்லது சவிகற்பசமாதியினது ஆநந்தத்தின் அனுபவம் ரஸாஸ்வாத மெனப்படும. அவ்விருவித ரஸாஸ்வாதங்களும் நிர்விகற்ப சமாதியின் பாமானந்தாநுபவத்துக்கு விரோதிகளாதலால் விக்கினங்க ளாகின்றன. ஆதலால் ரஸாஸ்வாதத்தையும் தள்ள வேண்டும்.

இவ்விதமாக நிர்விகற்பசமாதியில் நான்கு விக்கினங்க ளிருக்கின்றன. அந்நான்கு விக்கினங்களும் சமாதியின் ஆரம்பத்தி லுண்டாகின்றன.

473. ஞானிக்குப் பாஷியப்பிரவிருத்தி சம்பவியாதென்னும் ஆகேசபத்தின் சமாதியி.

ஆதலால் சாவதானமாப் நான்கு விக்கினங்களையும் தடுத்துச் சமாதியில் பாமானந்தத்தை வித்துவான் அடைகிறான். அவனையே ஜீவன்முத்தனென்பர்.

இவ்விதத்தால் ஞானியின் சித்தம் பிராலம்பமாயிருக்கிறதில்லை. பிராரப்த பலத்தால் சமாதியினின்றும் எழுந்திருந்தாலும் அப்போதும் சமாதியில் அநுபவித்த பாமானந்தத்தின் ஸ்மிருதி யுண்டாகிறது. ஆதலால் எழுந்த காலத்திலும் ஞானியின் சித்தம் பிராலம்பமாயில்லை.

போஜனாதிகளிலுண்டாகும் ஞானியின் பிரவிருத்தி கேவலம் பிராரப்தத்தாலுண்டாகிறது. ஆனால் போஜனாதி வியவகாரங்களில் ஞானி தூக்கமிருக்கிறதாக நினைத்துப் பிரவிருத்திக்கொள்ள. ஏனெனில் போஜனாதிகளில் பிரவிருத்தியும் சமாதிசகத்திற்கு விரோதியும், போஜனாதி சரீராதீவாகப் பிரவிருத்தியே எவனுக்குத் தூக்கரூபமாயப் பிரதிதியாகிறதோ அவனுக்கு அநிகப் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறதில்லை.

இவ்விதமாக அநேக ஆசாரியர்கள் இந்தப்பக்கத்தையே எழுதியிருக்கிறார்கள். ஜீவன்முத்தியின் ஆநந்தமும் பாஷியப் பிரவிருத்தியி லுண்டாகிறது.

கில்லை. ஆனால் நிவிருத்தியிலுண்டாகிறது. ஆதலால் ஜீவன்முத்தியின் சக்தி யிச்சிக்கிற ஞானிக்குப் பாஹியப்பிரவிருத்தி யுண்டாகித்திலை.

(455-473-ல் நிகழ்ந்த ஆக்ஷேபத்தின் சமாதானம் 474-478)

474. ஞானி நிரங்குச (தடையற்றவ) னாயிருக்கிறான், பிராரப்தத்தால் வியவகாரம் சித்திக்கிறது எனல்.

அங்ஙனமாயினும் ஞானிக்கு நிவிருத்தியிலும் நிபமமிருப்பதாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது. ஏனெனில் நிவிருத்தியிலாவது பிரவிருத்தியிலாவது வேதத்தின் ஆளுநரூபவிதியோ ஞானிகிலை. ஞானிக்கு வியவகாரத்தில் நிபமமில்லாமையால் ஞானி நிரங்குசன். அவன் விபவகாரம் பிராரப்தத்தா லுண்டாகிறது.

1. எந்த ஞானியின் பிராரப்தம் பிக்ஷாபோஜனமாதிரி பலததிற்கு ஏதுவாகிறதோ அவனுக்குப் பிக்ஷாபோஜனமாதிரிததிற பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது.

2. எவன் பிராரப்தம் அதிக போகததுக்கு ஏதுவாகிறதோ அவனுக்கு அதிகத்திறும் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது.

எவன் பிராரப்தம் பிக்ஷாபோஜனமாதிரிதததுக்கு ஹேதுவாகிறதோ அவனுக்குத்தான் ஞானமுண்டாகும். எவன் பிராரப்தம் அதிக விபவகாரத்துக்கு ஹேதுவாகிறதோ அவனுக்கு ஞான முண்டாகாது. ஆதலால் பிக்ஷாபோஜனத்தி விபவகாரங்களைக் காட்டிலும் அதிக விபவகாரம் ஞானிக்குண்டாகாது. எவனுக்கு அதிகப்பிரவிருத்தி யிருக்கிறதோ அவன் ஞானியல்லன் என்று ஒருவன் சொல்லுவானாயின்,

அச்சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனின், யாளுஞ்ஞவல்கியர் ஜனகாதிகள் ஞானிகளெனப்படுகிறார்கள். சபையில் ஜயமடைந்து நனததைச் சேர்க்கும் விபவகாரம் யாளுஞ்ஞவல்கியருக்கும் ராஜ்யபரிபாலன விபவகாரம் ஜனகருக்கும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும், வாசிஷ்டகிரந்தத்தில் அனேகஞானிகளின் விபவகாரம் அநேகவிதமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ஞானியின் பிரவிருத்தியிலாவது நிவிருத்தியிலாவது நிபமமில்லை.

யாளுஞ்ஞவல்கியர் சபையில் ஜயமடைந்தபிறகு † கிதவச்சகரியாசரூப நிவிருத்தியைத் தீர்த்தார். அன்றியும் பிரவிருத்தியில் அருவரூபுக்கு ஹேதுவான அனேக தோஷங்களையும் சொல்லிப் பிறுக்கிறார். அங்ஙனமாயினும், யாளுஞ்

* இப்போது இவ்விருந்து தூலாசிரியா முற்கூறிய ஞானிகளது நிவிருத்தியின் நியமத்தில் உண்டாகிய சகலையின் சமாதானத்தைச் சொல்லுகின்றார்.

† இவ்வித்துவச்சம்யாசமுதலியவற்றின் லக்ஷணத்தை நாரதபரிவிராஜகோடிரிஷ்டத்து குதசங்கதை முதலியவற்றிற்கு காண்க.

ஊனியிருந்ததில்லை யென்று சொல்லுதல் பெருந்தது. ஆனால் ஞானமோ முன்னும் இருந்தது. ஆனால் ஊனியிருந்ததற்கு முன் ஜீவன்முத்தியின் ஆரந்தம் அடையப்படவில்லை. ஆதலால் ஜீவன்முத்தியின் ஆனந்தத்தை யடைவதற்காகச் சேர்த்துவைத்த னையெல்லாம் தியாகம் பண்ணியிட்டார். யாஞ்ஞவல்கியருடைய பிரார்ப்தம் சிறிதுகாலம் அதிகபோகத்துக்கு ஏதுவாயிருந்தது. பிற்காலம் சொற்ப போகத்துக்கு ஏதுவாயிருந்தது. ஆதலால் முதலிலோ யாஞ்ஞவல்கியருக்கு அருவருப்பில்லாத அதிகபோகமும் பின் அருவருப்பால் சர்வபோகத்தியாக மும் உண்டாயின.

1. ஜனகநுடைய பிரார்ப்தம் மாணபரியந்தம் ராஜ்யபரிபாலனாதி விசேஷ போகத்துக்கு ஹேதுவாயிருந்தது. ஆதலால் எப்போதும் தியாகமே சம் பவிக்கவில்லை. போகத்தில் அருவருப்பும் அவருக்குண்டாகவில்லை.

2. வாமதேவாங்களுடைய பிரார்ப்தம் சொற்பபோகத்துக்கு ஹேதுவா யிருந்தது. போகத்தில் அருவருப்பு அவர்களுக்கு எப்போதும் இருந்தபடி யால் பிரயிருத்தியின் அபாவமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

3. சித்திவஜ்ஜனுகீத ஞானததுக்குப் பிறகு அதிகப்பிரயிருத்தி யுண் டாயிருக்கிறதாக வாசிஷ்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விதமாக ஞானிகளுக்கு அநேகவிதமான விலக்ஷணவியவகாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் எல்லோருக்கும் * ஞானம் சமான மாம்:—அதன் பயனாகிய மோக்ஷமும் சமமே. பிரார்ப்தபேதத்தால் வியவ

* ஞானம் எல்லோருக்கும் சமம் என்பதில் அடியிற்கண்ட கலோகத்தைச் சொல்லு வார்கள்.

“க்யூஷோவொயீ ஸாகஸ்யாதி ராஜாநௌ ஜநகராவவள |

வலிஷ்டஃ சுபிகுதபூவ த வனதெ ஜாநிநஃ ஸரோ ||”

“கிருஷ்ணோபோகீ சுகஸ்தியாகீ ராஜாநௌ ஜநகராகவௌ

வசிஷ்ட கர்மசுந்தராச த ஏதே ஞானிநஃ ஸமா” இதன் அர்த்தம்:—

1. கிருஷ்ணன் போகி,
2. சுகரீ தியாகி,
3. ஜநகரும் ராமரும் இராஜாக்கள்,
4. வசிஷ்டரீ கர்மகாததா.

இவ்விதமாக இவர்களுடைய பிரார்ப்தபேதத்தால் வியவஹாரம் வெவ்வேறாக இருந் தாலும், ஞானவிஷயத்தில் அவர்களும் இவர் (இக்காலத்தவர்)ளுமாகிய ஞானிகளா சமானமாயிருக்கிறார்கள் இது சம்பிரதாயமாய் வழங்கும் சுலோகத்தின் பொருளாம். கூறிய அர்த்தம் சித்திரித்திலும் “பிரார்ப்தகர்மம் நாராவாயிருத்தலால் ஞானிகளின் னுடையும் வேறுவேறுவிதமாக (ஒன்றற்றொன்று விலக்ஷணமாய்) இருக்கிறது. அதனால் பண்டிதர்கள் திடஞானத்தால் மோக்ஷத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் சாஸ்திரத்தின் ஆதரத் தில் மயக்கமுடையவராகுதல் தகுதியன்று. அந்தஞானிகள் தத்தம் கர்மங்களின் அறுசார மாக எப்படியோ அப்படி (விலக்ஷணமாய்) இருத்தலைச்செய்து. எல்லோருக்கும் ஞானம் சமமாம் முத்தியும் சமானமாம் என்பது ஸ்திதியாம் (சாஸ்திர வித்வான்களது சிச்சய மாம்.)

தாங்கி) ஞானி வியவகார நியமோக்ஷப்சமாதானம்.

100

காரம் பேதப்படுகிறது. வியவகாரம் குறைவதால் ஜீவன்முத்தியின்சுகம் அதிகப்படுகிறது. வியவகாரம் அதிகரித்தால் ஜீவன்முத்தியின் சுகம் குறைகிறது:

475. ஞானிக்கு விதேகமோக்ஷத்தியாகமும்

பரலோகத்தின் இச்சையுமுண்டாகிறதில்லை எனல்.

இதீர் சிலர் குவ்வாறு * சங்கீகீகின்றனர்:—ஜீவன்முத்தியின் சுகத்தை விட்டுத் துச்சமான போகத்திற் பிரவிருத்திக்கிறவன் விதேகமோக்ஷத்தை யும் விட்டு வைகுண்டாதி லோகங்களை யிச்சித்து அந்த லோகங்களுக்குப் போவான்.

அந்தச் சங்கை பொருந்தாது ஏனெனின்,

1. ஜீவன்முத்திசுகத்தின் தியாகமும் போகத்திற் பிரவிருத்தியும் ஞானியின் பிராரபத பலத்தால் சம்பவிக்கின்றன.

2. விதேகமோக்ஷத்தியாகமும் பரலோகமனமும் சம்பவிக்கிறதில்லை. ஏனெனின்,

1. ஞானியின் பிராணன் வெளியிற் போகிறதில்லை. ஆதலால் பரலோகமனம் சம்பவிக்கிறதில்லை.

2. விதேகமோக்ஷத்தியாகமும் சம்பவிக்கிறதில்லை. ஏனெனின், ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நிவிருத்தியாகப் பிராரபதபோகததுக்குப் பின் ஸ்தூல ரூபம் சரீராகாரமான அஞ்ஞானம் சேதனத்தில் லயமாதலை விதேகமோக்ஷமென்பர். அது அவசிய முண்டாகிறது. மூலாஞ்ஞானம் எஞ்சியிருந்தாலாவது நிவிருத்தியான அஞ்ஞானம் மறுபடியும் உண்டானாலாவது விதேகமோக்ஷம் சித்தியாது. அந்த மூலாஞ்ஞானததுக்கு விரோதியான ஞானமுண்டாகவே அஞ்ஞானம் மிஞ்சியிராது. பிரமாணத்தால் நாசமான அஞ்ஞானம் மறுபடியும் உண்டாகாது. ஆதலால் விதேகமோக்ஷத்தின் அபாவமுண்டாகாது.

3. விதேகமோக்ஷத்தியாகத்திலும் பரலோகமனத்திலும் ஞானியின் இச்சையு முண்டாகாது. எனெனின்,

(1) ஞானிக்கு இச்சை கேவலம் பிராரபதத்தா லுண்டாகின்றது. எவ்வளவு சாமக்கிரிகளின்றிப் பிராரபதபோக முண்டாகிறதோ, அவ்வளவு சாமக்கிரிகளைப் பிராரப்தம் உண்டாக்குகிறது. இச்சையின்றிப் போகமுண்டாகாது. ஆதலால் ஞானியினிச்சையும் பிராரபதத்தின் பலனும்.

* இச்சங்கை துறைவலிவேகத்தில் வித்தியாஷ்ணப்ஸ்வாமிகனால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

வினாக்கள்-விடைகள் **மோகனத்தியாகப்ரலோகேச்சையுண்டாகா. [தேவநாபி]**

(1) அந்நியலோகத்திலாவது அல்லது இந்த லோகத்திலாவது அன்னிய சாரத்தின் சம்பந்தம் ஞானிக்குப் பிராரப்தத்தாலும் உண்டாகிறதில்லை யென்பது முன் இந்தத் தாக்கத்திலேயே பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகலால் ஞானிக்குப் பிராரப்தத்தால் விநேகமோகனத்தியாகத்திலாவது அல்லது பரலோகமனத்திலாவது * இச்சை யுண்டாகிறதில்லை.

* துவைத விவேகத்தில்; முற்கூறிய சங்கவடிவ தர்க்கத்தின் கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ வித்தியாரணிய சுவாமிகளுக்கு “மர்தப் பிராரப்தத்தால் போகமுதலியவற்றில் பிரவருத்தத்தாளுகிரு விநேகமோகனத்தின் திபாகத்திலும் பரலோகத்தின் கமனத்திலும் இச்சையுண்டாகும்” என்னும் அர்த்தத்தில் அபிப்பிராயமில்லை. ஆனால் பிரயத்தினியில்லாத ஞானிகளுக்கு இவ்வுத்தப்படி நடத்தலுக்கு ஏதுவான போகாதிகளின் ஆசையை விடுவித்து ஸ்வீனமுத்தியின் சுதந்திர ஆசை யுண்டாக்குவதில் அபிப்பிராயமாம் ரோகத்தை யுண்டாக்கும் பதார்த்தத்தை யுண்ணும் புத்திரனுக்கு மிக இத்தகை விரும்பும் அவன் தாய் “அப்பா! நீ ஆரோக்கியத்தின் இச்சையைவிட்டுப் பார்த்தல் மாத்திரத்தில் அழகியிருக்கும் இந்த ரோகமுடைய பதார்த்தங்களை விவேகமிழந்து புசிப்பாயானால், அப்போது வஞ்சகர்களாற் செய்யப்பட்ட விஷக்கலந்த இலட்டுகத்தைப் புசிக்கும் விருப்பால் நீ ஜீவித்திருக்கும் இச்சையையும் இழப்பாய்” என்று சொல்லுகிறாள். இவ்வாறு சொல்லும் தாய்க்குப் புத்திரன் உயிரிழக்கலிலும் விஷக்கலந்த இலட்டுகத்தைப் புசிக்கவேண்டுமென்பதிலும் அபிப்பிராயமின்று ஆனால் தர்க்கத்தால் ரோகத்திற்கு ஏதுவான ரோகமுண்டாகும் பதார்த்தங்களைச் சாப்பிடும் ஆசையை நீக்குதலிலும் ரோகமில்லாதிருக்கலில் ஆசையுண்டாகுதலிலும் தாற்பரியமாம்.

அதுபோல வித்தியாரணிய சுவாமிகளுக்கும் “விநேகத்தை விட்டு (உபேகி)து” மர்தப்பிராரப்தத்தின் பலத்தில் சகாயமுள்ள வாசனையினாலாவது அல்லது கேவல வாசனையினாலாவது விநேகத்திற்கு ஏதுவான காமாதிகளின் பாலசத்தனமைவடிவ பிரமாதத்தையடைந்த ஞானிகளுக்கு ஸ்வீனமுத்தியடிவ ஸ்வீனத்தை விடுதலிலும் பரலோகத்தின் போகத்திலும் இச்சையுண்டாகும்” என்னும் அர்த்தத்தில் அபிப்பிராயமன்று. ஆனால் அரிஷ்டத்தைச் சர்ப்பாதித்தல்வடிவ தாகத்தால் அவனுக்கு இவ்வுத்தப்படி நடத்தல்வடிவ ரோகத்திற்கு ஏதுவான போகத்திற்கு பிரவருத்தத்தால் ஒழிந்து ஸ்வீனமுத்தியின் விலகணசகவடிவ ஆரோக்கியத்தின் ஆசையுடையவனுக்குவதில் அபிப்பிராயமாம்.

அன்றியும், திடஞானமுடையவன் மோகனத்தின் இச்சையிலாதவனு யிருந்தாலும் முகதனுகின்றன என்னும் அர்த்தத்தில் பாஷியகாரர் வசனம் பிரமாணமாம்:—“அந் ஞானிக்குத் தேகத்தில் ஆதர்புகதியிருப்பதுபோல எவனுக்குத் தேகத்தில் ஆத்மஞானத்தைக் கெடுக்கும் ஞானம் பிரஹ்மத்திற்கு வேறுகாத ஆத்மாவில் உண்டாகிறதோ, அவன் விருகத்தினின்றும் நடுவிய கையையுடைய நானைப்போல இச்சையாதிருந்தும் முகதனுகின்றான்”

சொப்பனத்தினின்று விபித்த புருஷனுக்குச் சொப்பனப்பிராந்தியின் நீக்கத்தை விடுதலினும் சொப்பனத்திலுள்ள பாலோகத்திற் செல்லதலிலும் இச்சை சம்பவியாததுபோல ஞானிக்குப் பதப்பிராந்தியினீகமாயிய விநேகமோகனத்தை விடுதலிலும் சொக்கமுதலிய பரலோகத்திற் செல்லதலிலும் இச்சை சம்பவியாது.

476. ஞானிக்கு மந்தப்பிராரபத்ததால் ஜீவன்முக்தி சுகத்தின் விரோதியான பிரவிருத்தியுண்டாதல்.

ஜீவன்முக்திசுகத்துக்கு விரோதியான வர்த்தமான சரீரத்திலுள்ள அதிக போகத்தின் இச்சையோ பிஷாபோஜனாதிக்கிறபோல் ஜனகாதிக்குச் சம்பவிக்கிறது.

இதனிடத்தில் இது இரகசியமாம்:—ஞானியின் பாஹிப்பிரவிருத்தி ஜீவன்முக்திக்கு விரோதிபன்று ஆனால் ஜீவன்முக்தியின் விலக்ஷணசுகத்துக்கு விரோதிபாம். ஏனெனின், ஆகமா நித்திய முக்தமாம்; அவித்தை பிணை அதற்குப் பந்தம் பிரதிபாகிறது எந்தக்காலத்தில் ஞான முண்டாகிறதோ அந்தக்காலத்திலேயே அவித்தையாலுண்டான பந்தப்பிரமம் சிவிருகதியாகிறது ஞானமுண்டானபின் பந்தப்பிராகதி யுண்டாகிறதில்லை. சரீரத்தோடு கூடியிருப்பவனுக்கு பந்தப்பிராகதி இல்லாமைபே ஜீவன்முக்திபென்று சொல்லப்படும். தேகாதிக்கின் பிரவிருத்தியிலும் சிவிருகதியிலும் ஞானிக்கு ஆத்மாவின்விடத்தில் பந்தப்பிராகதி யுண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் பாஹியப்பிரவிருத்தியாலும் ஜீவன்முக்தி சிவிருகதிபாகுகில்லை. அங் வனமானாலும் பாஹிப்பிரவிருத்தியில் ஜீவன்முக்தனுக்கு விலக்ஷணசுக முண்டாகிறதில்லை ஏகாக்ஷரதன்மைவடிவ அந்தக்காணபரிணாமத்தினால் சுக முண்டாகிறது. அந்த ஏகாக்ஷரதன்மையையே பரிணாமம் பாஹியவிருத்தியிலுண்டாகிறதில்லை.

இவ்விதமாகப் பிராரபதபேதத்தால் ஞானிகளின் விபவகாரம் அநேகவிதமாயிருக்கிறது. ஆனால் எவனுடைய பிராரபதம் அதிகப் பிரவிருத்திக்கு வேறுவாயிருக்கிறதோ அவனுடையது * மந்தப்பிராரபத மெனப்படுகிறது. ஏனெனின் அதிகப்பிரவிருத்தி ஏகாக்ஷரதன்மைக்கு விரோதியாயிருக்கிறது. ஏகாக்ஷரத்தன்மையினி இருபாதிக்காததும் பிரதிதியாகுகிறதில்லை. இது சமாதிரிபுணத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

* சகலப்பிரதிவியின் இராஜஜிபந்தைபுமடைந்த புருஷனுக்கு வியாதிக்குக் காரணமான பிராரபதகர்மம் விரோதியாயிருத்தலால் மந்தமெனப்படுகின்றது. அதுபோல அவித்தையும் அதன் காரியமுமாகிய சத்துருக்களைச் சங்கரித்துப் பிரஹ்மத்தின் தன்மையைபுடைந்த ஞானிக்கு அதிகப்பிரவிருத்திக்குக் காரணமான பிராரபதம் ஏகாக்ஷரத்தன்மைக்கு விரோதியாயிருத்தலால் மந்தமெனப்படுகிறது.

இங்கு மந்தமென்னும் பதத்திற்குத் தாழ்ந்ததென்பது பொருளாம். சிதைத்ததென்பது பொருளன்று ஏனெனின் முற்கூறிய அரசன் தனந்த பிராரத்தத்தாற்றேன்றிய அல்லது கஷ்டபாத்திபமான ரோகத்தினே மருத்துமுதலிய பியத்தினத்தால் நிவிர்த்தி செய்கிறான் ஆனால் தீவிரதரபிராரத்தத்தாற்றேன்றிய அசாதிய ரோகத்தினே நிவர்த்திதல் அவ்வற கூடாததாம். அதுபோலச் சிதைந்த பிராரத்தத்தின் பயன்வடிவப் பிரவிருத்தியினையோ ஞானி ஜீவன்முக்தியினது சுகத்தின்பொருட்டு வாசனையை (ராகத் துவேஷத்தினே) நீக்குவாகிய பிரயத்தினத்தால் நீக்குகிறான்; ஆனால் தீவிரதரபிராரத்தத்தின் பயன்வடிவப் பிரவிருத்தியானது அதனால் நீக்கக்கூடாததாயிருக்கிறது இவ்வாறு விவஸ்தையைச் செய்யப் பிராரபதமும் புருஷகாரமுமாகிய இரண்டும் பயனுடைபுணவாம். ஆதலால் அதிகப் பிரவிருத்திக்குக் காரணமான பிராரபதம் சிதைத்ததன்று; ஆனால் தாழ்ந்ததாம். இதனால் அது மந்தமெனப்படுகின்றது.

477. ஞானியின் வியவகாரத்திற்கு நியமயில்லாமை. 477-478.

“ஞானிக்குச் சகல அநாத்மபதார்த்தங்களிலும் மித்தியாபுத்தியுண்டாகிறது. அவனுக்கு ராகமுண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் பிரவிருத்தி சம்பவியாகு” என்று சமுன் சொல்லப்பட்டது. அச்சங்கையும் பொருந்தாது. ஏனெனின்,

எப்படித் தேகத்தில் மித்தியாபுத்தி ஞானிக்கு இருந்தாலும் தேகத்துக்கு அதுகூலமான பிசுஷா திகளில் கேவலம் பிராரப்தத்தால் பிரவிருத்தியுண்டாகிறதோ, அப்படியே எந்தஞானிக்கு அதிக போகத்தின்பொருட்டுப் பிராரப்த மிருக்கிறதோ அந்த ஞானிக்கு அதிகப்பிரவிருத்தியு முண்டாகிறது.

எப்படி வித்தையாடியின் வேடிக்கையை மித்தையென்றறிந்து அதைப் பார்க்க எல்லா ஜனங்களும் பிரவிருத்திக்கிரர்களோ, அப்படி ஸர்வபதார்த்தங்களிலும் ஞானிக்கு மித்தியாபுத்தியிருந்தும் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது.

478. “எவனுக்கு எந்தப் பதார்த்தத்தில் தோஷதிரஷ்டியிருக்கிறதோ அவனுக்கு அந்தப்பதார்த்தத்தில் பிரவிருத்தியுண்டாகாது. ஞானிக்கு அநாத்மபதார்த்தத்தில் தோஷதிரஷ்டியிருக்கிறது. அவனுக்கு ராகமில்லை. ஆதலால் பிரவிருத்தியுண்டாகாது” என்று சொல்லும்படியில்லை,

அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், எந்த அபத்தியஞ் செய்வதால் ரோகியால் அந்வயவியதிரேகங்களால் தோஷமிருப்பதாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த அபத்தியஞ்செய்வதில் பிராரப்தத்தால் ரோகிக்குப் பிரவிருத்தியுண்டாகிறதோ, † பிராரப்தத்தால் ஞானிக்குச் சர்வவியவகாரங்

* முன் ஆறாவது தாங்கத்தின் 406-வது பிரசங்கத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

† இங்கு இது விவேகமாம்:—1. மந்தம், 2. தீவிரம், 3. தீவிரதாம் என்னும் பேதத்தால் பிராரப்தமாம் மூன்றுவகையாம்.

* 1. எதன் உபாதேய (கொளளத்தக்க) பலம் பிசுஷையன்னத்தைப்போல அதிகப் பிரயத்தினத்தால் கிடைக்கிறதோ, எதன் அகஸ்மாத்தாகக்கிடைத்த ஹேய (தள்ளத்தக்க) பலம் செவ்வையாய்ச் சாதிக்கத்தக்க ரோகத்தினின்போல அற்பப் பிரயத்தினத்தால் நிவிருத்தியாகிறதோ அப்படிப்பட்ட பிராரப்தம் மந்தப்பிராரப்த மெனப்படும்.

2. எதனது உபாதேயபலம் விருந்து அன்னத்தைப்போல அற்பப் பிரயத்தினத்தால் கிடைக்கின்றதோ, எதனது அகஸ்மாத்தாகக் கிடைத்த ஹேயபலம் கஷ்டத்தாற் சாதிக்கத்தக்க பலத்தைப்போல அதிகப்பிரயத்தினத்தால் நிவிருத்தியாகிறதோ, இத்தன்மைய பிராரப்தம் தீவிரப்பிராரப்தமாம்.

3. எதனது உபாதேயபலம் ஆசனத்தில் (உட்சார்த்திருக்குமிடத்தில்) கிடைத்த அன்னத்தினின்போலப் பிரயத்தினமில்லாமல் தானே கிடைக்கிறதோ, எதனது பலாற் காரமாகக் கிடைத்த ஹேயபலம் ஏருதின் காயத்தைப்போல மாண்பரியந்த முயற்சியினாலும் நீங்காதோ இத்தன்மைய பிராரப்தமானது தீவிரப்பிராரப்தமாம்.

களிலும் பிரவிருத்தித்தல் தோஷத்திருஷ்டியிருந்தும் சம்பவிக்கிறது. இவ்விதத் தால் ஞானியின் வியவகாரத்துக்கு * நியமமில்லை.

இவ்வாறு மந்தமும் தீவிரமுமாகிய பிரார்த்தனின் பலம் பிரயத்தனத்தின் உச்சத் தாம். அந்தப்பிரயத்தனத்திற்கு வேறு சுபாசபவாசனையாம். அந்த வாசனையின் நிமி ருத்தியும் புருஷப் பிரயதனைத்தால் உண்டாகிறது அவற்றை,

1. சுபவாசனையின் நிவருத்தி தற்சங்கமுதலிய முயற்சியால் உண்டாகிறது.

2. அசுபவாசனையின் நிவருத்தி சற்சங்கம் விவேகஞான முதலியவற்றால் உண்டா கிறது.

எதனால் ஞானி சற்சங்கம் விவேகஞானமுதலியவற்றோடு கூடியவனாயிருக்கிறானோ, அதனால் அவனுடைய சித்தத்தில் அசுபப்பிரவிருத்திக்கு ஏதுவான வெவ்வித அசுபவாச னையுமில்லை. ஆனால் சுபப்பிரவிருத்திக்கு ஏதுவான சுபவாசனையேயிருக்கிறது. அதனால் அந்த ஞானியின் மந்தமும் தீவிரமுமான பிரார்த்தன்களின் நிஷித்த பலத்தில் விதி நிஷித்தத்தார் றேற்றிய குணதோஷ புத்தியில்லாதிருக்கவும் சுபவாசனைவடிவ சுபா வத்தினாலேயே வெறுகொண்ட வைஷ்ணவனைப்போலவும் பிராஹ்மணர் முதலியோ ரது குழந்தையினைப்போலவும் பிரவிருத்தி சம்பவியாது; நிவிருத்தியே சம்பவிக்கின் றது.

ரோகிக்கு அவ்வயவியதிரோகங்களால் தோஷம் நிச்சயிக்கப்படும் அபத்தியத் தைக் கொள்ளுதலில் எந்தப் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்றதோ, அது பிரயத்தினசீல ரோகிக்கு உண்டாகிடுமில்லை. ஆனால் நாச்சுவையுள்ள பிரயத்தினமில்லாத ரோகிக்கு அப த்திய சேவனத்தில் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்றது சில பிரயத்தினசீல ரோகிகளுக்கும் அபத்தியத்தைக் கொள்ளுதலில் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்றது. அது தீவிரதாபிரார்த்த தின் பயனும்.

இவ்வாற்றால் தோஷநிச்சயவடிவமும் மித்தியாதந்தன்மைநிச்சயவடிவமுமாகிய திடவிவேகத்தோடு கூடிய ஞானியின் மந்த அல்லது தீவிர பிரார்ப்பதத்தின் பலவடிவ இஷ்டப்படி நடத்தலாகிய நிஷித்தப்பிரவிருத்தி சம்பவிக்கிறதில்லை.

பிரார்ப்பதக்கீர்கள் பிரார்ப்பத்தின் பயன் முற்றும் நீக்கத்தகாதாகலின் புருஷப் பிரயத்தனம் வியர்த்தமாம் என்று கூறுவாராயின் அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தாது. ஏனெனின், இவ்வாறிருக்குமானால் சாவஞ்ஞானால் ஆகக்கப்பட்ட வைத்தியசாஸ்திரம் மந்திரசாஸ்திரம் யோகசாஸ்திரம் முதலிய உபாயங்களை அறிவிக்கும் சாஸ்திரங்கள் நியர் ததமாகும். திருஷ்டபலத்திராகு ஏதுவாகிய உபாயங்களை அறிவிக்கும் அசசாஸ்திரங்களை வியர்த்தமென்று கூறுதல் பொருந்தாது. இவ்விவஸ்தையால் பிரார்ப்பதமும் புருஷகாரமு மாகிய இரண்டும் சபலமாகின்றன. இது வாசிஷ்டமுதலிய உத்தம நூல்களின் மதமாம்.

இங்குச் சில அதிகவிசாரமுண்டு அதனைப் பாலபோதமுதலியவற்றில் காட்டி யிருத்தலால் இங்குப் பிரசங்கத்தால் தன்மைமாத்திரம் அறிவிக்கப்பட்டது

* இங்கு இது அபிப்பிராயமாம்:—சுவாதீனகாரியத்தில் நியமமுண்டாகின்றது. பாதீனகாரியத்தில் நியமம் சம்பவியாது. எதனால் ஞானிகளது சரீரங்களின் வியவகா ரம் நாஷப்பிரார்ப்பதத்தின் அதீனமாயிருக்கின்றதோ, அதனால் கைபினின்றும் விடுபட்ட பானம் வேகத்தின் அதீனமாய்ப் பசுவைத்துளைப்போலப் பிரார்ப்பதத்தின் அதீன மான ஞானியினது தேகத்தின் வியவகாரத்திற்கு நியமம் சம்பவியாது.

ராகமுதலிய வாசனைகளைத் தடுத்துச் சுவாதீனசித்தமுடைய சில ஞானிகள் மந்த அல்லது தீவிர பிரார்ப்பதத்தின் பயனாகிய சரீரத்தின் வியவகாரத்தை நியமமாகவே வைக்கின்றார்கள். அங்ஙனமாயினும்; தீவிரதாபிரார்ப்பதத்தின் பயனாகிய சரீரத்தின்வியவ காரத்தினது நியமம் ஞானியினாலுமாகாது.

479 தத்துவதிரு-தேசாதியபேகையின் நியதேகவீழ்வு. [எழாவது

இந்தப்பக்கம் விஸ்தாரமாய்த்* திருத்திதிபிகையில் வித்தியாரண்யஸ்வாமிகளாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகலால் தத்துவதிருஷ்டியின் வியவகாரம் நியமமில்லாமலிருக்கிறது. சமாதிருப நியமவிதியைக்கேட்டுத் தத்துவதிருஷ்டி சிரிக்கிறது.

479. தத்துவதிருஷ்டியின் தேசாதி அபேகையில்தாதேகவீழ்வு 479-480.

இவ்வாறு சிறிதுகாலஞ் சஞ்சாரஞ்செய்து நல்ல ஞானமடைந்த தத்துவதிருஷ்டியானவன் பிராரத்தபோகங்களை யனுபவித்தான். பிறகு அவன் பிராணன் அவ்விடத்திலேயே லீனமாய்விட்டது.

1. பிராரத்தபோகத்துக்குப் பிறகு ஞானியின் பிராணனுக்குக் கமனமில்லாததினால் தத்துவதிருஷ்டியின் பிராணன் லீனமானதென்று சொல்லப்பட்டது.

2. ஞானி சரீரத்தைவிடுவதில் காலவிசேஷங்களின் அபேகையுமில்லை. உத்தராயணத்திலாவது தக்ஷிணபனத்திலாவது சரீரத்தை விடக்கூடும். எவ்விதத்தினாலும் அவன் முகத்தனே.

3. அப்படியே தேசவிசேஷத்தின் அபேகையுமில்லை காசிமுதலிய புண்ணிய தேசங்களிலாவது அல்லது அததியந்தம மலின (பாவ) க்ஷேத்திரங்களிலாவது ஞானி தேசத்தை விடக்கூடும் எவ்விதத்தினாலும் அவன் † முகத்தனே.

4. அப்படியே ஆஸனவிசேஷங்களின் அபேகையுமில்லை. பூமியில் சவாசனத்திலிருந்துகொண்டாவது சிந்தாசனத்திலிருந்துகொண்டாவது சரீரத்தை விடக்கூடும்.

* ஞானிக்குப் பிரீதியின்றிப் பிராரத்தபோகம் உண்டாகின்றது அந்தப் பிராரத்தம் இச்சை அநிச்சை பரவிச்சை எனும் பேதத்தால் மூன்றுவகையாக என்னும் அந்தத்தை ஸ்ரீ வித்தியாரண்யசுவாமிகள் திருபதிபதகில் 143 முகல் 162-வது சுலோகபரியத்தம் எழுதியிருக்கின்றார்கள். அதனை அறியவிரும்பமுள்ளவர்கள் அங்குக் கண்டுகொள்ள; விஸ்தாரபத்தினால் இங்கு எழுதவில்லை

† இங்கு இது சம்பிரதாயத்தையனுசரித்த வாக்கியமாம்:—“ஞானியன தேசம் காசியில் விழுக அல்லது சண்டாளனத் வீட்டில் விழுக. ஆனால் ஞானமடையுங்காலத்தில் பாதப்பிராந்தி நீங்குதலால் அந்த ஞானி எல்லாவிதத்தாலும் முகத்தனே.”

5. அப்படியே சாவதானமாய்ப் பிரஹ்மசிந்தனை செய்துகொண்டாவது பிராகத்தினால் வியாகூலததையடைந்து ஐயோ ஐயோவென்றவற்றிற்கொண்டாவது தேகத்தை விடக்கூடும். எவ்விதத்தினாலும் முத்தனை. ஏனெனின் எந்தக்காலத்தில் ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நிமிருத்தியாயிற்றோ அந்தக்காலத்திலேயே ஞானி * முத்தனாய்விட்டான்.

ஆதலால் ஞானிக்கு விதேகமோக்ஷத்தில் தேசகால ஆஸனாதிகளின் அபேகையிலலை.

எப்படி ஞானிக்குத் தேகவியோகத்தில் தேசகாலாதிகளின் அபேகையில்லையோ அப்படியே ஞானத்தின் நிமித்தமான சிவணத்தினும் தேசகால ஆஸனாதிகளின் அபேகையிலலை.

430. உபாஸகனுக்குத் தேசகாலாதிகளின் அபேகையுண்டு. பீஷ்மாதிகள் ஞானிகளாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள். பீஷ்மா உததராயணத்திலல்லாமல் பிராணத்தியாகம் செய்பவிலலை. அங்ஙனமாயினும் பீஷ்மாதிகள் அதிகாரிபுருஷர்களாம். ஆதலால் உபாஸகர்களுடைய உபதேசத்தின்பொருட்டு அவர்கள் காலவிசேஷத்தை யபேக்ஷித்தார்கள்.

வசிஷ்டர் பீஷ்மர் முதலியோர் அதிகாரிகளாயிருந்தபடியால் அவர்களுக்கு அநேக ஜன்மங்கள் உண்டாயின. ஏனெனின், அதிகாரிபுருஷனுக்கு ஒரு கற்பபரியந்தம் பிராரபத மிருக்கின்றது. கற்பம் முடிந்தாலல்லது வீதேகமோக்ஷ முண்டாகிடுதலிலை. கற்பத்துக்குள்ளேயே அவர்களுக்கு இச்சையின வலியால் அநேகசரிசங்க ஞண்டாகின்றன. அங்ஙனமாயினும் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் அவர்களுக்கு ஜன்மமரணப் பிராந்தியுண்டாகிடுதலிலை. ஆதலால் அவர்கள் ஜீவன்முகதாகள். இந்த அதிகாரிபுருஷர்களின் விபவகாரம் முழுவதும் பிறருடைய உபதேசநிமித்தமேயாம். ஞானிகளின் விபவகாரத்தில் வேறு யாதொரு நியமமுமில்லை. இந்த அபிபிராயத்தால் தத்துவநிருஷ்டியின் தேகவியோகத்தில் தேச கால ஆசனாதிகள் ஒன்றுஞ் சொல்லப்படவில்லை.

481. அதிருஷ்டியின் தேசாதி அபேகையோடு கூடிய தேகவீழ்ச்சி.

இரண்டாவது சிஷ்பனாக அதிருஷ்டியானவன் அகதங்கைக்கரையை சுபஸ்தானமாகக்கொண்டு ஏகாதமும பந்தகிரமுமான இடத்தில் பிரஹ்மத்தியானம் செய்து சாஸ்திரப்படி தேகத்தைவிட்டு முற்கூறிய மாக்கமாய்ச் சென்று பிரஹ்மத்தையடைந்து அதிக ஆராதத்தை யடைந்தான்.

* இந்த அாதத்தை வித்தியாணபஸவாயிகளும் பூதவிவேகத்தின் முடிவில் எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

உத்தமமான தேசங்களிலும் பிரஹ்மஞான வேறுவாதல். பின்பு
 உத்தமமான தேசங்களுக்குத் தேசகாலங்களின் அபேக்ஷையில்லையோ அப்படி
 உத்தமமான தேசங்களுக்கு அதனினும் விபரீதமாக அறியவேண்டியது.

உத்தமமான தேசங்களிலும் உத்தமமான உத்தராயண நிகாலங்களிலும்
 உபாஸகன் சரீரத்தை விட்டால் அப்போது உபாஸனை பலிக்கிறது.

ஞானிக்கு மாணசமயத்தில் சாவதானத் தன்மையால் ஐயத்தின் ஸ்மிருதி
 யிருக்கவேண்டுமென்னும் அபேக்ஷையில்லை. உபாஸகனுக்கு மாணசமயத்
 தில் தியானிக்கப்படுவதினது ஸ்வரூபத்தின் ஸ்மாணையின் அபேக்ஷை யிருக்
 கிறது.

1. எந்தத் தியேயத்தை முன் தியானஞ் செய்திருக்கிறானோ அந்தத்
 தியேயத்தின் ஸ்மிருதி மாணசமயத்தி லுண்டானால் அப்போது உபாஸனை
 பலிக்கிறது.

2. எப்படித் தியேயத்தின் ஸ்மிருதியபேக்ஷிக்கப்படுகிறதோ அப்படியே
 தியேயப்பிரஹ்மத்தையடைய 5-வது தாங்கத்திற் சொல்லப்பட்ட மார்க்கத்
 தின் ஸ்மிருதியும் வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஏனெனின் மார்க்கசிந்தனையும்
 உபாஸனைக்கு அங்கமாம்.

ஞானத்தின்பொருட்டுச் சிவவணத்தில் தேசகால ஆஸனங்களின் அபே
 க்ஷையில்லை. தியானத்தில் உத்தமமான தேசம் பிரந்தமான காலம் சித்தாதி
 ஆஸனங்கள் முதலியன வேண்டியவைகளாயிருக்கின்றன. அதனால் அதிரு
 ஷ்டிக்கு உத்தமதேசமான கங்காதீரத்திலிருத்தலும் கங்காதீரத்தை மிக
 வும் உத்தமமான இடமாகக் கண்டு அவ்விடத்தில் ஏகாந்தத்தில் பிரஹ்மத்
 தியானஞ்செய்து மாணசமயத்திலும் யோகசாஸ்திரக் கிரமப்படித் தேகம் வீழ்
 தலும் சொல்லப்பட்டது.

தர்க்கதிருஷ்டியின் நிச்சயமும் பதினெட்டுப்
 பிரஸ்தானங்களும் 482-491.)

482. சகலசாஸ்திரங்களும் பிரஹ்மஞானத்திற்கு ஏதுவாதல்.

முன்றாவது சிஷ்யனாகிய தர்க்கதிருஷ்டியானவன் குருமுதமாகவுபதேசம்
 பெற்று, கேட்ட அர்த்தத்தில் பிறசாஸ்திரங்களின் விரோதத்தைத் தள்ளுவ
 தற்காகச் சகல சாஸ்திரங்களின் அபிப்பிராயத்தையும் விசாரித்து இவ்வாறு
 நிச்சயஞ்செய்தான்:—

1. சகல சாஸ்திரங்களின் பாம்பப்பிரயோஜனம் மோக்ஷமாம்.

2. மோக்ஷத்துக்குச் சாதனம் ஞானமாம்.

3. அந்த ஞானம் அத்வயநிச்சயரூபமாகும்.

4. பேதநிச்சயம் யதார்த்தஞானமன்று.

5. சாஸ்திரங்களெல்லாம் சாக்ஷாத் தாகவாவது பாம்பணயாகவாவது பிரஹ்மஞானத்துக்கு ஹேதுக்களாம்.

ஸம்ஸ்கிருத * வைகரிவாக்கின் பதினெட்டுப் பிரஸ்தானங்க ளிருக்கின் றன. அவற்றில்,

1. சில கர்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றன.

2. சில விஷயங்கத்தின் உபாயங்களைச் சொல்லுகின்றன.

3. சில பிரஹ்மதனுக்கு அந்நியமான தேவதைகளி னுபாஸனையைப் போதிக்கின்றன.

4. அப்படியே ஞானத்தின்பொருட்டுள்ள நியாய சாங்கியாதி சாஸ்திரங்களும் பேதஞானத்தையே யதார்த்தஞானமாகக் சொல்லுகின்றன.

ஆதலால் எல்லாவற்றிற்கும் அத்வைதப் பிரஹ்மத்தைப் போதிக்குந்தன் மை பொருந்தாது.

அங்ஙனமாயினும், சகலசாஸ்திரங்களையுஞ் செய்தவர்கள் சர்வஞ்ஞர்களா யும் கிருபாநிதிகளாயுமிருக்கிறார்கள். ஆதலால் அவர்களாற் செய்யப்பட்ட மூலகுத்திரங்களின் அர்த்தம் வேதாநுசாரமாகவேயிருக்கிறது. ஆனால் அவற் றின் வியாக்கியானகாரர்கள் பிராந்தங்களா யிருந்தபடியால் மூலகுத்திரகா ருடைய அபிப்பிராயங்களுக்கு விலக்ஷணமாய் அர்த்தம் பண்ணியிருக்கிறார் கள். அச்சுத்திரங்களுக்கு வேதத்துக்கு விருத்தமான அர்த்தமின்று. ஆனால் சகல சாஸ்திரங்களின் அர்த்தமும் வேதாநுசாரமாகவே யிருக்கிறது. இதைத் தர்க்கதிருஷ்டியானவன் உத்தமசம்ஸ்காரத்தால் நிச்சயம்பண்ணினான்.

483. வித்தையின் பதினெட்டுப் பிரஸ்தானங்கள்.

வித்தையின் 18 பிரஸ்தானங்கள்:—வேதங்கள் 4, உபவேதங்கள் 4, வேதா ங்கங்கள் 6, புராணம், நியாயம், மீமாம்சை, தர்மசாஸ்திரம் என்றிவ்வாறு வைகரிவாக்கு ஸம்ஸ்கிருதபாஷாநுபவித்தையில் 18 பேதங்களாம். அவற்றைப் + பிரஸ்தானங்களென்பர்.

* பரை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என வாக்குகள் நான்காம். அவற்றுள், வைகரி பிற்காலத்திற்குக் கேட்கும் அகராதி எழுத்துவடிவிலுது.

+ வித்தையின் அங்கங்களைப் பிரஸ்தானங்களென்பர். வித்தையின் பதினெட்டுப் பிரஸ்தானங்கள் அக்களிபுராணத்தின் ஆரம்பத்திலும், ஆதிகுதனஸ்வாமி செய்த பிரஸ்தானபேதத்திலும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

484. நான்குவேதங்களும் பிரஹ்மஞானத்தில் தாற்பரியமாமெனல்.

இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என்று † வேதங்கள் நான்காம். அவற்றில்,

1. சிலவசனங்கள் ரூயப்பிரஹ்மத்தைப் போதிக்கின்றன.

2. சில தீயேயத்தைப் போதிக்கின்றன.

3. மறறவை கீரீமத்தைப் போதிக்கின்றன. கர்மத்தைப் போதிக்கும் வேதவசனத்துக்கும் அநதககாணசத்திவாய்லாக ஞானமே பிரயோஜனமாம்.

பிரவிருத்தியில் எந்த வேதவசனத்துக்கும் அபிப்பிராயமில்லை. ஆனால் நிஷித்தத்தில் ஸ்வாபாவிகமாய்ப் பிரவிருத்திபதினினறும் தடுபடையில் அபிப்பிராயமாம். ஆதலால் அபிசாராதி காமத்தைப் பிரதிபாதிக்கிற அதர்வண வேதத்துக்கும் நிவிருத்தியில் தாற்பரியமாம். துவேஷத்தால் சத்துருவைக் கொல்லவேண்டுமென்று ஒருவன் பிரவிருத்தித்தால் அவனை விஷம் கொடுத்தலாலாவது சுடுவதினாலாவது கொல்லாவிருப்பதற்காக அபிசாரகர்மங்களாகிற சிதேயனயாகாதிகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சத்துருவைக் கொல்லும்பொருட்டான கர்மம் அபிசார மெனப்படும். இதன்மையது சிதேயனமென்னும் யஞ்ஞமாம்.

† இருக்குவேதத்தில் 21 சாக்கைகளும், யஜுர்வேதத்தில் 109 சாக்கைகளும், சாம வேதத்தில் 1000 சாக்கைகளும், அதாவணவேதத்தில் 50 சாக்கைகளுமுன். ஒருமரத்தை யுடையவன் தன் பிள்ளைகளுக்கு அதன் கிளைகளைப் பிடித்துக்கொடுப்பதுபோல் வியாச பகவான் வேதத்தை நான்கு பாகங்களாகக்ி அவற்றில் பல சாக்கைகளைக் கற்பித்து ஒவ்வொரு சாக்கைக்குரிய விதிகளையும் ஏற்படுத்தினார் எத்தனை சாக்கைகளுண்டோ அத்தனை யுபநிஷத்துக்களுண்டென முத்திகோபநிஷத்திலும் மகாவாக்கியரதநாவலியிலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது சாக்கைகள் 1180 ஆகையால் உபநிஷத்துக்களும் 1180 உண்டு. இவற்றில் 840 உபநிஷத்துக்கள் காமத்தைப் போதித்துக் கர்மகாண்ட மெனப்படுகின்றன. 232 உபநிஷத்துகள் தியேயப்பிரஹ்மத்தைப் போதித்து உபாசனாண்ட மெனப்படுகின்றன. 108 உபநிஷத்துகள் ரூபப்பிரஹ்மத்தைப் போதிக்கின்றன. இவை வேதத்தின் அக்தியபாகமானதினாலும் வேதத்தின் சாரமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுதலாலும் நேதாந்தமென்றும் ஞானகாண்ட மென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த 108 உபநிஷத்துக்களில் (1) ஈச, (2) கேன, (3) கட, (4) பிரசின, (5) முண்டக, (6) மாண்டகேகிய, (7) தைத்திரீய, (8) இதரேய, (9) சாந்தோகேகிய, (10) பிரகதாரண்யக உபநிஷத்துக்கள் முக்கியமானவை. இவற்றில் இதரேயம் இருக்குவேதத்தினது. ஈசாவாசியமும் பிரகதாரண்யகமும் சுக்லயஜுர் வேதத்தின். கடவலலியும் தைத்திரீயமும் கிருஷ்ணயஜுர் வேதத்தின். கேனமும் சாந்தோகேகியமும் சாமவேதத்தின். முண்டகமும் மாண்டகேகியமும் அதர்வணவேதத்தின்.

சியேனயாகத்தைப் போதிக்கிற வேதவசனத்துக்குச் சத்துருவைக் கால் இச்சிக்கிறவன் சியேனயாகத்தில் பிரவிருத்திக்க என்பது அர்த்தம். ஆனால் சத்துருவைக் கொல்ல இச்சிக்கிறவன் சியேனயாகத்துக்கு வறான விஷங்கொடுத்தல் முதலிய சத்துருவைக் கொல்லும் முபாயங்களின் பிரவிருத்திக்கக் கூடாசென்பதாம். இவ்விதமாகத் துவேஷத்தாற் கிடைத்த விஷங்கொடுத்தல் முதலியவற்றினின்றும் நிவிருத்திப்பதில் சியேனயாகத்தை முறிவிக்கும் வசனத்திற்கு அபிப்பிராயமாம்; பிரவிருத்தியிலில்லை. ஏனெனின் பிரவிருத்தி துவேஷத்தாற் கிடைத்தது. * என அந்நியத்தாற் கிடைத்ததா ன்றதோ அதில் வாக்கியத்திற்கு அபிப்பிராயமாகாது.

இவ்விதமாக அதர்வணவேதம் முழுவதற்கும் நிவிருத்தியில் தாற்பரியமாம். மற்ற மூன்று வேதங்களில் கர்மத்தைப் போதிக்கும் வாக்கியங்களுக்கு அந்தக்காணசத்திவாயிலாக ஞானத்தி லுபயோக முண்டென்பது ஸ்பஷ்டமா யிருக்கிறது.

* 1. “மணஞ்செய்த மனைவியோடு கூடவேண்டும்.”

2. “ருதுவுடைய மனைவியைக் கூடவேண்டும்.”

3. “ஓமஞ்செய்து மிஞ்சிய மாமிசத்தைப் புசிக்கவேண்டும்.”

4. “சூத்திராமணியென்னும் யாகத்தில் கட்டுடித்தல்வேண்டும்.”

இவை முதலிய வேதத்தின் விதிவாக்கியங்களுக்கு வேறொன்றால் (இராகத்தால்) கிடைத்த சர்வஸ்திரீகளையும் கூடுதல், அல்லது எப்போதும் மணந்த பெண்ணைக் கூடுதல் அல்லது மாமிசத்தையும் மதுவையும் உட்கொள்ளுதல் என்பவற்றில் பிரவிருத்தி க் செய்வதில் அபிப்பிராயமன்று. ஆனால் அவற்றின்கண் இயல்பாயுள்ள பிரவிருத்தி எதுவோ அதனைச் சுருக்குதல்வாயிலாக நிவிருத்தியில் அபிப்பிராயமாம். ஆதலால் அவ் வேத வாக்கியங்கள் பரிசுங்கியாவிதிவடிவமாயிருக்கின்றன. நியமவிதிவடிவம் அல்லது அபூர்வவிதிவடிவமன்று.

அதுபோலச் சியேனயாகத்தை அறிவிக்கும் அதர்வணவேதத்தின் வசனத்திற்கும் அந்நிய (துவேஷ)த்தாற் கிடைத்த சத்துருமாணத்திற் பிரவிருத்தித்தலில் அபிப்பிராய மன்று. ஆனால் அந்த இப்ப்பான பிரவிருத்திபாத் தடுத்தல்வாயிலாக அந்த விஷங் கொடுத்தல் முதலியவற்றினின்றும் நீங்குதலில் அபிப்பிராயமாம். ஆதலால் இந்தச் சியேனயாகத்தை யறிவிக்கும் வசனமும் பரிசுங்கியாவிதி வடிவமாம்.

வேறொன்றும் கிடைத்த அர்த்தத்தை அதனைச் சுருக்குதற்பொருட்டு அறிவிக்கும் வேதவசனம் எதுவோ அது பரிசுங்கியாவடிவம் எனப்படுகின்றது.

* இஃது விதிவசனங்ளை விசாரசந்திரோதயத்தின் 16-வது கலையிற் காண்க. இவ்விதிவசனத்தின் விஸ்தாரமான வர்ணனம் வேதாந்த பதார்த்த மஞ்சுஷா என்னும் தூலில் செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

ஆயுள்வேதத்தின் பிரஹ்மஞான தாற்பரியம். [சுவை]

தான் கு உபவேதங்களுக்கும் பிரஹ்மஞானத்தில் தாற்பரியமெனல்.

நான்கு உபவேதங்கள்:—ஆயுள்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், அதர்வவேதம் என்று உபவேதங்கள் நான்காம். அவற்றில்,

1. ஆயுள்வேதத்தின் கர்த்தாக்கள் பிரஹ்மா, பிரஜாபதி, அசுனனகுமாரர்கள், தன்வந்திரி முதலியவர்களாவர். சாகம் வாக்கப்பட்ட முதலிய சிகிச்சா சாஸ்திரங்களும் ஆயுள்வேதமே. வாதஸ்யாயனரார் செய்யப்பட்ட காமசாஸ்திரமும் ஆயுள்வேதத்தில் அடங்கியதாம். ஏனெனின், காமசாஸ்திரத்துக்கு விஷயமான பிந்து ஸ்தம்பநீதிகளும் சாகர்முதலியோரால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஆயுள்வேதத்துக்கு வைராக்கியத்திலேயே அபிப்பிராயம். ஏனெனின், ஆயுள்வேதத்தின்படி ரோகாதிகள் நிவிரூத்தியானாலும் மறுபடியும் ரோகாதிக ளுண்டாகின்றன. ஆதலால் இலேனகிஷுபாயங்களெல்லாம் துச்சமாயிருக்கின்றன. இந்த அர்த்தத்திற்குள் ஆயுள்வேதத்திற்கு அபிப்பிராயம் வன்ஷததானம் முதலியவற்றால் புண்ணியமுண்டாக அந்தக்கரணசத்தி வளபிலாகவும் ஞானத்தில் ஆயுள்வேத முபயோகமாகிறது.

2. விசுவாயித்திராரார் செய்யப்பட்ட தனுர்வேதத்தில் ஆயுதம் நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிறது:—(1) முக்தம், (2) அமுக்தம், (3) முக்தாமுக்தம், (4) யந்திர முக்தம் என ஆயுதங்கள் நாலுவகையாம்.

- (1) சக்கராதிகள் கையால் விடப்படுவதால் முக்தமெனப்படுகின்றன.
 - (2) கத்திமுதலியவை அழக்தமெனப்படுகின்றன.
 - (3) சுட்டிமுதலியவை முக்தாமுக்த மெனப்படுகின்றன.
 - (4) அம்பு குண்டு முதலியவைகள் யந்திரமுக்தமெனச் சொல்லப்படும்.
- இவ்வகையான நால்வகை ஆயுதங்களுண்டு. அவற்றில்,
- (1) முக்தத்தை அஸ்திர மென்பர்.
 - (2) அமுக்தத்தைச் சுஸ்திர மென்பர்.

இந்த நான்குவித ஆயுதங்களுக்கும் பிரஹ்மா, கிஷ்ணு, பசுபதி, பிரஜாபதி, அக்கினி, வருணன்முதலிய தேவதைகளும் மந்திரங்களுக்கு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. கந்திரியகுமாரர்களும் அவர்களை யனுசரித்த பிரஹ்மனாதிகளும் அதிகாரிகளென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். அவர்கள் (1) பதாதிகள் (2) சதாருடர்கள்; (3) அக்ஷாருடர்கள், (4) கஜ்ருடர்களென நாலுவகையினர். யுத்தத்தில் சமூகமங்கலங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(1) இவ்வளவு அர்த்தமும் தனுவேதத்தின் முதற் பாதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(2) ஆசாரியருடைய லக்ஷணமும் அவரிடத்திலிருந்து சாஸ்திரத்தின்கிரகிக்கிற முறையும் இரண்டாம் பாதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(3) குருசம்பிரதாயத்தால் அடையப்பட்ட சஸ்திரத்தின் அப்பிராயம் மந்திரசித்தி தேவதாசிக்களின் பிரகாரங்களும் மூன்றாம் பாதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(4) சித்தியான மந்திரத்தின் பிரயோகம் நான்காம் பாதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வளவு விஷயங்கள் தனுவேதத்தில் இருக்கின்றன. இந்தத் தனுவேதம் பிரஹ்மா பிரஜாபதி முதலியோர்களினின்றும் விசுவாமித்திரருக்குக் கிடைத்தது. அவர் இதைப் பிரசித்தஞ் செய்தார்; விசுவாமித்திரரிடத்தினின்றும் தனுவேத முண்டாகவில்லை. துஷ்டர்கள் திருடர்கள் முதலியவர்களினின்றும் ஜனங்களை யிரகழிக்கும் கூத்தனிரியதர்மத்தைத் தனுவேதப்போதிக்கிறது. ஆகையால் அதற்கும் அர்த்தக்காணசுத்தியால் ஞானவாயிலாக மோகூத்திலேயே அபிப்பிராயமாம்.

3. காந்தீவவேதம் பரதாற் பிரசித்தப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஸ்வர தாள முர்ச்சனைகளோடு கூடிய கீதம் நடனம் வாத்தியம் என்பன விஸ்தரமாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தேவதைகளின் ஆராதனை நிர்விகற்ப சமாதிசித்தி கார்தர்வவேதத்தின் பிரயோஜனமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அதற்கும் அர்த்தக்காணத்தின் ஏகாக்ஷரத்தன்மையால் ஞானவாயிலாக மோகூதே பிரயோஜனமாம்.

4. அர்த்தவேதமும் அநேகவிதமாம்:—நீதிகாஸ்திரம், அசுவசாஸ்திரம், சிற்பசாஸ்திரம், பாகசாஸ்திர முதலிய தனசம்பாதனததுக்கு உபயோகமான உபாயங்களைப் போதிக்கும் சாஸ்திரங்களெல்லாம் * அர்த்தவேத மெனப்படும். தனம் சமபாதிப்பதில் சகலவுபாயங்களை யு மறித்தவனுக்கும் பாக்கியமின்றித் தனங்கிடைக்கறதில்லை. ஆதலால் அர்த்தவேதத்துக்கும் வைராக்கியத்திலேயே கருத்தாம்.

486. நான்குவேதங்களின் ஆறங்கங்களினது அர்த்தத்தோடு கூடிய பிரயோஜனம்,

நான்கு வேதங்களுக்கும் ஆறங்கங்களுண்டு:—1. கிணை, 2. கற்பம், 3. விபரதானம், 4. நிருத்தம், 5. சோதிஷம், 6. பிங்களம் என்னும் இவ்வாறும் வேதத்துக்குப் பிபாஸையிருப்பதால் வேதாங்கங்க ளெனப்படுகின்றன. அவைகள்

2. ஆறங்கங்களின் அர்த்தத்தோடு பிரயோஜனம். [சொல்லு
பொருள்] சிதைவியைச் செய்தவர் பாணினி. வேதத்தின் சப்தங்களில் அக்ஷ
ரத்தின் ஸ்தானங்களின் ஞானமும் * உதாத்தாணுதர்த்தஸ்வரித ஸ்வரங்
களின் ஞானமும் சிதைவியா துண்டாகின்றன. வேதத்தின் வியாக்கியானரூப
அநேகப் பிரதிகாசகையென்னும் கிரந்தங்களுண்டு. அவையும் சிதைக்குட்
பட்டனவாயிருக்கின்றன.

3. அங்கனமே கற்பகுத்திரங்களினால் வேதத்தில் போதிக்கப்படுகிற
கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கும் முறை அறியப்படுகின்றது. யஞ்ஞத்தைச்செய்து
வைக்கும் பிராமணன் நீதிவீக்கென்று சொல்லப்படுகிறான். அவர்களது வேறு
வேறுபுச் செய்யத்தக்க கர்மங்களின் கிரமங்களை யறிவிப்பன கற்பகுத்திரங்க
ளாம். இந்தக் கற்பகுத்திரத்தைச் செய்தவர்கள் காத்தியாயனர் ஆசுவலாய
னர் முதலிய முனிசாஸ்திரம். ஆதலால் † கற்பகுத்திரமும் வேதத்துக்குப்ரியோகி
யாயிருத்தலால் வேதாங்கமாம்.

3. அங்கனமே வியாகரணத்தால் வேதத்தினது பதங்களின் சுத்தத்
தன்மையின் ஞானமுண்டாகிறது. அந்த வியாகரணகுத்திரரூபு எட்டு அத்
தியாயங்கள் பாணினிமுனிவரார் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. காத்தியாயன
ரும் பதஞ்சலியும் வார்த்திகம் பாஷியம் என்கிற வியாக்கியானங்களை அச்சுத்
திரங்களுக்குச் செய்திருக்கிறார்கள். வேறு வியாகரணங்களில் வேதத்தினது
சப்தங்கள் விசாரிக்கப்படவில்லை. ஆதலால் புராணிகளில், அவைக ரூப
யோகமுள்ளனவாம்; ஆனால் வேதத்துக் குப்போகமானவையன்று. பாணினி
யார் செய்யப்பட்ட வியாகரணம் வேதங்களின் சப்தங்களினது சித்தியையும்
செய்கிறது. ஆதலால் வேதத்தின் அங்கமாம்.

4. அங்கனமே யாஸ்கர் என்னும் முனி 13 அத்தியாயவடிவ நீருகித்
தைச் செய்திருக்கிறார். அதில் வேதமந்திரங்களில் பிரசித்தமில்லாத பதங்
களின் அர்த்தங்களைப் போதிக்கும்பொருட்டுப் பெயர்கள் நிரூபிக்கப்பட்
டிருக்கின்றன. ஆதலால் வைதிக அபபிரசித்த பதங்களின் அர்த்தஞானத்தி

1. * உச்சஸ்வரம் உதார்த்தமெனப்படுகிறது. இதனை எதீந்தல் என்பர்.

2. நீச (தாழ்ந்த) ஸ்வரம் அநுதார்த்த மெனப்படுகிறது. இதனைப் பதீந்தல் என்பர்.

3. சமானஸ்வரம் ஸ்வரீதமெனப்படும். இதனை நலிதெனப்பர்.

† கற்பகுத்திரங்கள் ஆறுவகை:—1. ஐஜயினியார் செய்யப்பட்டது ஐஜயினியம்;
2. ஆசுவலாயனார் செய்யப்பட்டது ஆசுவலாயனம்; 3. ஆபஸ்தம்பரார் செய்யப்பட்
டது ஆபஸ்தம்பம்; 4. போதாயனார் செய்யப்பட்டது பொத்தாயனம்; 5. காத்தி
யாயனார் செய்யப்பட்டது காத்தியாயனம்; 6. வைகானகரார் செய்யப்பட்டது
வைகானகம்.

நா.கம்.1 தத்துவதிரௌத்திநிச்சயம் பதினெண் பிரஸ்தானம். 487

லுபயோகியா யிருத்தலால் நிருத்தமும் வேதாங்கமாம். ஸம்ஞானை (பெயரைப்) போதிக்கிற ஐந்து அத்தியாயவடிவ நிகண்டு என்னுங் கிரந்தத்தின்பாஸ்கர் செய்திருக்கிறார். அதுவும் நிருத்தத்துக்கு அந்தர்ப்பூதமாக யிருக்கின்றது. அமரசிம்ஹன் ஹேமன் முதலியோரார் செய்யப்பட்ட பெயர்களைப் போதிக்கும் நிகண்டுகள் யாவும் நிருத்தத்தில் அடங்கியனவாம்.

5. அங்ஙனமே ஆதிதீபர் காக்கர்முதலியவர்களாற் செய்யப்பட்ட சோதிடமும் வேதாங்கமாயிருக்கிறது. ஏனெனின், வைதீக கர்மத்தின் ஆரம்பத்தில் காலத்தின் ஞானம் வேண்டியதாயிருக்கிறது. அந்தக் காலஞானம் சோதிடத்தா லுண்டாகிறது. ஆகையால் வேதாங்கமாயிருக்கிறது.

6. பிங்களமுனிவரால் எட்டு அத்தியாயங்கள் அடங்கிய சூத்திரத்தால் கந்தம் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றால் வேதத்திற் சொல்லிய காயத்திரி முதலிய சந்தசுகளின் ஞான முண்டாகிறது. ஆகையால் பிங்களர்செய்த சூத்திரமும் வேதாங்கமாயிருக்கிறது.

அவ்வாறே இவ்வேதாங்கங்கள் ஆறிலும் வேதத்துக் குபயோகப்படாத அர்த்தங்களும் பிரசங்கத்தால் நிருபிக்கப்பட்டன. அவை பிரதானத்தன்மையாகச் சொல்லப்படவில்லை. ஆதலால் வேதத்தின் பிரயோஜனமே இவ்வாறாகிய கங்களின் பிரயோஜனமாம்; வேறன்று.

487. பதினெண்புராண உபபுராணங்களின் அர்த்தம்.

புராணங்கள் பதினெட்டு. அவை வியாஸரென்னும் முனிவரார் செய்யப்பட்டன. அவை 1. பிரஹ்மம், 2. பத்மம், 3. வைஷ்ணவம், 4. சைவம், 5. பாகவதம், 6. நாரதீயம், 7. மார்க்கண்டேயம், 8. ஆக்ஷேயம், 9. பவிஷ்யத், 10. பிரஹ்மவைவர்த்தம், 11. லைங்கம், 12. வாராஹம், 13. ஸ்கந்தம், 14. வாமனம், 15. கூர்மம், 16. மாத்ஸ்யம், 17. காரூடம், 18. பிரஹ்மாண்டம் என்பனவாம். இப்பதினெண்புராணங்களும் வியாஸரார் செய்யப்பட்டன. காளிபுராண முதலிய வேறு அனேக புராணங்களுமுண்டு. அவை உபபுராணங்களாம். சிலர் உபபுராணங்களும் 18 எனச் சொல்லுகிறார்கள்; அது நியமமன்று. உபபுராணங்கள் அநேகமுண்டு. பாகவதங்கள் 2:—ஒன்று வைஷ்ணவம், மற்றொன்று பகவதீபாகவதம். ஒவ்வொன்றிலும் பதினெண்ணுபிரங் கிரந்தங்களுள், ஒவ்வொன்றிலும் 12 ஸ்கந்தங்களுள். ஆனால் அவற்றில் ஒன்று புராணம்; மற்றொன்று உபபுராணம். இவ்விண்டும் வியாஸராலேயே செய்யப்பட்டன. ஆகையால் இரண்டும் பிரமாணங்களே. வியாஸர் புராணங்களைச் செய்ததுபோல் சில உபபுராணங்களையும் செய்திருக்கிறார். சில உபபுராணங்கள் பாகவத முதலிய வேறு சர்வஞ்ஞமுனிகளாற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் உபபுராணங்களும் பிரமாணங்களே.

செய்ததின் பொருளே புராண உபபுராணங்களின் பொருளாம். இது நியாய பிரதிபாதிக்கப்படும்.

448. நியாய வைசேஷிக சூத்திரங்களின் பயன்.

கொள்கைமுனிவரால் நியாயசூத்திரம் ஐந்து அத்தியாயமாகச் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. அவற்றில் யுக்தி பிரதானம். யுக்திசந்தனத்தால் எவனுக்குத் தீவிரபுத்தியுண்டாகிறதோ அவன் மனனம்பண்ணுவதற் சமர்த்தனாகிறான். ஆகையால் யுக்திப்பிரதானமான † நியாயசூத்திரத்துக்கும் மனனவாயிலாக வேதாந்தஜநியஞானமே பலனாகிறது.

கனாதரென்னும் முனிவர் பத்து அத்தியாயவடிவ வைசேஷிகசூத்திரங்களைச் செய்திருக்கிறார். அவைகளும் நியாயத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன.

489. தர்மமீமாம்ஸை பிரஹ்மமீமாம்ஸை யென்னும் இரண்டு மீமாம்ஸைகளுக்கும் ஸங்கர்ஷணகாண்டத்திற்கும் பயன்.

மீமாம்ஸை இருவகையாம்:—1. ஒன்று † தர்மமீமாம்ஸை, 2. மற்றொன்று ‡ பிரஹ்மமீமாம்ஸை.

1. தர்மமீமாம்ஸையினைப் பூர்வமீமாம்ஸையென்பர்.

2. பிரஹ்மமீமாம்ஸையை உத்தரமீமாம்ஸையென்பர்.

1. தர்மமீமாம்ஸை 12 அத்தியாயம். அது ஜைமினி என்னும் முனிவரால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. கர்மத்தை யனுஷ்டிக்கும் விதி இதற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் விதியுடன் கர்மத்தற் பிரவிருத்திததல் தர்மமீமாம்ஸையின் பயனும். கர்மத்தற் பிரவிருத்திக்கிறதினால் அந்தக்காணசத்தியும் அகினினது ஞானமும ஞானத்தால் மோக்ஷமு முண்டாகின்றன. இவ்விதமாகத் தர்மமீமாம்ஸைக்கு மோக்ஷமே பயனாகிறது. தர்மமீமாம்ஸை

* இந்தவார்த்தை மேல் 510 முதல் 517 பரியந்தமான பிரசங்கங்களிற் சொல்லப்படும். தர்மசாஸ்திரத்தில் கர்மகாண்டத்தின் அர்த்தயிருக்கிறது. பராணங்களில் உபநிஷத்த வடிவ ஞானகாண்டத்தின் அர்த்தயிருக்கிறது. இதனைச் சூதசங்கிதையின் வியாக்கியானத்தில் விததியாரணியசுவாயிகள் எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

† நியாயசூத்திரங்களுக்கு மனனவாயிலாக வேதாந்தஜநியஞானமே பயனுமென்னும் அர்த்தத்தை நியாயத்தின் கரைகடந்த சிரோமணிபட்டாசாரியரும் தமது நூலில் எழுதியிருக்கின்றார். ஆதலால் இவற்றிற்கு முற்கூறிய பயன் சம்பவிக்கிறது.

‡ எதில் தர்மத்தின் மீமாம்ஸை (விசாரம்) இருக்கிறதோ அது தர்மமீமாம்ஸை யெனப்படும்.

* எதில் பிரஹ்மத்தின் மீமாம்ஸையிருக்கிறதோ அது பிரஹ்மமீமாம்ஸையெனப்படும். (மீமாம்ஸை = ஆராய்ச்சி.)

நாங்கள் 1. தத்துவத்திருஷ்டி நிச்சயம் பதினெண் பிரஸ்தானம், தத்துவ
யின் 12 அத்தியாயங்களில் தம்மில் அர்த்தபேதமிருக்கிறது. அது நடினமா
யிருப்பதால் இவ்விடத்தில் எழுதப்படவில்லை. ஜைமினியால் இந்து அத்தியா
யங்களில் சங்கீர்ஷணகாண்டம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதில் உபாஸனை சொல்
லப்பட்டிருக்கிறது. சங்கர்ஷணகாண்டமும் தர்மமீமாம்சையில் அந்தர்ப்பூத
மாயிருக்கிறது.

2. பிரஹ்மமீமாம்சை நான்கு அத்தியாயங்களாகச் செய்யப்பட்டிருக்கி
றது. அதன் கர்த்தா வியாஸர். ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் நானு பாதங்கள்
ஞள்.

1. அங்கு முதல் அத்தியாயத்தில் இவ்வர்த்தமுள்ளது:—எல்லா உபநிஷத்து
வர்க்கியங்களும் பிரஹ்மத்தைத்தவிர வேறொன்றையும் பிரதிபாதிக்கிறதில்லை.

2. உபநிஷத்துவர்க்கியங்களில் மந்தபுத்தியுள்ள புருஷர்களுக்கு விதே
தங்கள் தோன்றுகின்றன. அவற்றின் பரிகாரம் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

3. முன்றுவது அத்தியாயத்தில் ஞானஉபாஸனைகளின் சாதனங்கள் சொல்
லப்பட்டிருக்கின்றன.

4. நான்காவது அத்தியாயத்தில் ஞான உபாஸனைகளின் பலன் சொல்லப்
பட்டிருக்கிறது.

இந்தப் பிரஹ்மமீமாம்சாஸூப சாரீரகசாஸ்திரமே சர்வசாஸ்திரங்களிலும்
பிரதானமானது. முமுக்ஷுஸிற்கு இதுவே கொள்ளத்தக்கது. இதற்கு * வியாக்
கியானஸூபக் கிரந்தங்கள் அனைக்களாயிருக்கின்றன. ஆயினும், ஸ்ரீ சங்கரா
சாரியரார் செய்யப்பட்ட † பாஷ்யஸூப வியாக்கியானமே முமுக்ஷுக்களாற்
கேட்கத்தக்கது. அதற்கு ஞானவாயிலாக மோக்ஷபயன் விளக்கமாகவேயிருக்
கிறது.

* சங்கராசாரியாற்செய்யப்பட்ட பாஷ்யம், ராமானுஜபாஷ்யம், மக்தவபாஷ்யம்,
பாஸ்கராசாரியாற் செய்யப்பட்ட பாஷ்யம், விஷ்ணுஸ்வாமியாற் செய்யப்பட்ட பாஷ்ய
யம், விஞ்ஞானேந்திரபிக்ஷுவாற் செய்யப்பட்ட பாஷ்யம், நீலகண்டபாஷ்யம் என்ற
முதலியன பாஷ்யவழி வியாக்கியானங்கள்.

† இங்குப் ப ஓயிமென்னும் சொல்லால் ஸ்ரீ சங்கராசாரியாது ஷெயப்பிரஸிஷ
யர்களாற் செய்யப்பட்ட அந்தப் பாஷ்யத்தின் வியாக்கியானங்களும் கொள்ளப்படும்.
அப்பாஷ்யவியாக்கியானங்கள் அநேகமாகம். அவற்றின் பெயர்மத்திரம் பஞ்சதரிசு
திருப்பதித்திபத்தினது 101-வது கலோகத்தின் டிப்பணத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.
ஆண்டெக் காண்ட.

490. ஸ்மிருதிமுதலிய நூல்களின் கர்த்தாக்களும் பிரயோஜனமும்.

மனு, பாஞ்ஞவல்சியர், விஷ்ணு, யமன், அங்கிரா, வஸிஷ்டர், தக்ஷர், ஸம்வர்த்தர், சாதாதபர், பராசார், கௌதமர், சங்கர், விகிதர், ஹாரீதர், ஆபஸ்தம்பர், சுக்கிரர், பிரஹஸ்பதி, வியாஸர், காத்தியாயனர், தேவலர், நாரதர் முதலியோர் ஸர்வஞ்ஞர்களா யிருக்கின்றார்கள். அவர்களால் வேதாதுசாரமாக ஸ்மிருதிகளென்னும் கிரந்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவை நமீமசஸ்தீரமாம். அவற்றில் வர்ணாசிரமங்களின் காரியவாசிக மானசிக தர்மங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்கும் அந்தக்காணசத்திவாயிலாக ஞானமுண்டாய் மோகஷம் சித்திப்பதே பிரயோஜனமாயிருக்கிறது. அப்படியே வியாஸரால் மசாபாரதமும் வால்மீகரால் ராமாயணமும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளும் தர்மசாஸ்திரத்தில் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கின்றன.

தேவதைகளை ஆராதிக்கும்பொருட்டுள்ள மந்திரசாஸ்திரமும் தர்மசாஸ்திரத்தில் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கிறது. தேவதைகளின் ஆராதனைக்கு அந்தக் காணசத்தி பிரயோஜனமாம்.

அப்படியே சாங்கியசாஸ்திரம், யோகசாஸ்திரம், வைஷ்ணவதந்திரம், சைவதந்திரம் முதலியவைகளும் தர்மசாஸ்திரத்தில் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கின்றன. ஏனெனின் மானஸமாகிய உபாசனைவடிவ தர்மம் இவற்றிலும்கிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

491. சாங்கிய சாஸ்திரத்தின் பயன்.

கபிலர் சாங்கியசாஸ்திரத்தை ஆறு அத்தியாயவடிவமாகச் செய்திருக்கிறார்.

1. அதன் முதல் அத்தியாயத்தில் விஷயம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
2. இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் மகத்தத்துவம் அகங்காரம் முதலிய பிரதானத்தின் காரியங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.
3. மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் விஷயத்தினின்றும், வைராக்கிய முண்டாதல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
4. நான்காவது அத்தியாயத்தில் விரக்தர்களுடைய சரித்திரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

5. ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் பரபக்ஷம் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

6. ஆறாவது அத்தியாயத்தில் சகல அர்த்தங்களும் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பிரகிருதி புருஷர்களின் விவேகத்தால் புருஷன் அஸங்கன் என்னும் ஞானம் காங்கியசஸ்திரீதின் பிரயோஜனமாம். அச்சாஸ்திரீதிற்கும் துவம்பதத்தின் லக்ஷியார்த்தசோதனைவாயிலாக மகாவாக்கியஜந்நிய ஞானத்தி லுபயோகமாதலால் மோக்ஷமே பலனும்.

492. யோகசாஸ்திரத்தின் பயனும், சாரீரகத்திற் சொல்லியதேரூடு விரோதமின்மையும்.

அதுபோல யோகசாஸ்திரம் பதஞ்சலிமுனிவரால் நான்குபாதவடிவமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவா சேஷாவதாரம். ஒரு இருஷி சந்தியேபாஸனை செய்துகொண்டிருக்கும்போது அவருடைய அஞ்சலியில் தோன்றி பூமியில் விழுந்தபடியால் பதஞ்சலியென்று பெயரிடலாயிற்று.

1. அவர், சரீரத்தின் ரோகரூப மலத்தை நிவிருத்திக்கும்பொருட்டுச் சிகிச்சைநுஸை செய்திருக்கிறார்.

2. அசுத்தபதங்களின் உச்சாரணரூப வாக்கின் மலத்தைப் போக்கப் பாணிநிமுசிவரின் வியாகரணத்துக்குப் பாஷ்யஞ் செய்திருக்கிறார்.

3. விசுஷ்பரூப அர்த்தக்ரணமலத்தைப் போக்க யோகசுத்திரங்களைச் செய்திருக்கிறார்.

1. அதில் முதற்பாதத்தில் சித்தவிருத்தியின் நிரோதரூப சமாதியும் அதன் சாதனமான அப்பியாஸம் வைராக்கியமுதலியவைகளும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

2. அதுபோல இரண்டாவது பாதத்தில் விசுஷ்பப்பட்ட சித்தத்திற்குச் சமாதிசாதனமாகிய இயமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, ஸ்யானம், ஸவிகற்பசமாதியென்னும் எட்டு அங்கங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

3. மூன்றாவது பாதத்தில் யோகத்தின் விபூதி (ஐசுவரியங்)கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

4. நான்காவது பாதத்தில் யோகத்தின் புலனாகிய மோக்ஷம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பஞ்சராத்திர பாசபத தந்திரங்களின் பயன். (முதலாம்)

இந்தத்தால் யோகசாஸ்திரமும் ஞானசாதனமான நிதித்தியாஸனத் தைச் சம்பாதித்தல்வாயிலாக 'மோக்ஷத்துக்கு' ஹேதுவாயிருக்கிறது.

சாரீராகருத்திரத்தில் சாங்கியயோகங்களைக் கண்டித்திருப்பது உபநிஷத் துக்கு விருத்தமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் அவற்றின் வியாக்கியானத்தைக் கண்டித்திருக்கிறது. மூல்குத்திரத்தைக் கண்டணஞ் செய்யவில்லை.

493. பாஞ்சராத்திர பாசபத தந்திரங்களின் பயன்.

அப்படியே நியாய வைசேஷிக சூத்திரங்களின் கண்டனமும் விருத்த மான வியாக்கியானத்தின் கண்டனமாமென்றே கொள்க.

அப்படியே நாரதரால் பஞ்சராத்திரமென்னும் தந்திரம் செய்யப்பட்டிருக் கிறது. அதில் வாசுதேவனிடத்தில் அருதக்கரணத்தை நிறுத்துதல் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதற்கும் அர்த்தக்கரணம் ஸ்திரப்படுதலால் ஞானவாயிலாக மோக்ஷமே பலனும். "வைஷ்ணவக்கிரதங்களுல்லாம் பஞ்சராத்திரத்தில் அடங்குகின்றன. அந்தப் பஞ்சராத்திரம் தர்மசாஸ்திரத்தில் அடங்குகிறது.

அப்படியே பாசபதந்திரத்தில் பசுபதியின் ஆராதனை சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. அதன் காத் தா பசுபதி. அதற்கும் அர்த்தக்கரணத்தின் நிசசலத தன்மை வாயிலாக மோக்ஷசாதனமான ஞானம் பலனும்.

494. சைவநூல் முதலியவற்றின் பயனும் வாமமமார்க்கமும்.

சைவநூல்களுல்லாம் பாசபதந்திரத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன.

அப்படியே கணேசன், சூரியன், தேவி என்னும் இவர்களினுபாஸனை யைப் போதிக்கும் கிரந்தங்களுக்கும் சித்த - ஏகாக்கிரதன்மைவாயிலாக ஞானம் பயனும். இவைகளுல்லாம் 'தர்மசாஸ்திரத்தில் அடங்குகின்றன.

ஆனால் தேவியுபாஸனையைப் போதிக்கும் கிரந்தங்களில் இரண்டு சம் பிரதாயங்களுண்டு. அவற்றிலொன்று தக்ஷிணசம்பிரதாயம்; மற்றொன்று உத் தரசம்பிரதாயம். உத்தரசம்பிரதாயத்தை வாய்மாரீகீ மென்பர். அவற்றில்,

1. தக்ஷிணசம்பிரதாயப்படி எந்த நூல்களில் தேவியுபாஸனையிருக்கிற தோ அவை தர்மசாஸ்திரத்தில் அடங்குகின்றன.

2. வாமமமார்க்கம் எந்நூல்களிலிருக்கின்றனவோ, அவை தர்மசாஸ்திரத் திற்கு விருத்தமாம். ஆதலால் அவை அப்பிரமாணமாம்.

வாமதந்திரம் பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டதாயினும் சகலசாஸ்திரங்களுக்கும் வேதத்துக்கும் விரோதமாயிருக்கிறது. ஆதலால் அது பிரமாணமன்று.

விஷ்ணுவாற் புத்தாவதாரத்திற் செய்யப்பட்ட நாஸ்திகக்கொந்தம் வேதத்துக்கு விருத்தமாயிருப்பதால் அப்பிரமாணமா யிருப்பதுபோல் சிவனாற் செய்யப்பட்ட வாமதந்திரமும் வேதத்துக்கு அத்தியந்தம் விருத்தமாயிருக்கிறது. கள் முதலிய அசுத்தமான பதார்த்தங்களைக் கிரகிக்கலாமென்று இதற் சொல்லியிருக்கிறது. உலகத்தை வஞ்சிக்கும்பொருட்டு உத்தம பதார்த்தங்களின் பெயரை மலினபதார்த்தங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கள்ளிற்குப் பெயர் தீர்த்தம். மாமிசத்துக்குப் பெயர் சுத்தம். மத்தியபான பாதிரத்துக்குப் பெயர் பதுமை. வெண்காயத்துக்குப் பெயர் வியாஸர். வெள்ளைப்பூண்டுக்குச் சுசுதேவரென்று பெயர். கள்ளைக் கடடும் சாணனுக்குப் பெயர் தீக்ஷிதர். வேசியைச் சேவிப்பவனுக்கும் சக்கலிசசிமுதலிய சண்டாளஸ்கிரிகளைச் சேவிப்பவனுக்கும் பிரபாகைசேவிப்பவன் காசிசேவிப்பவன் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். பைரவிசுகிரி மத்தியில் இருக்கிற சண்டாளர் முதலியோரைப் பிரஹ்மணர் என்கிறார்கள். அததியந்தம் வியபிசாரஸ்திரியை யோகினி யென்பர். விபிசாரியை யோகியென்பர். இப்படிப் பலவிதமாய் வர்மமார்க்கத்தின் வியவகாரம் நிஷிதமாயிருக்கிறது. பூஜாகாலத்தில் பலதோஷங்களுடன் கூடிய ஸ்திரீயை உத்தமசுத்தியென்று சொல்லுகிறார்கள். ஜாதியில் சண்டாளியும் அதிவியபிசாரியுமான தூரஸ்திரீயைத் தேவியாகப் பாவித்துப் பூஜிக்கிறார்கள். அவளாற் குடிக்கப்பட்டு மிசசமான மத்தியத்தைக் குடிக்கிறார்கள். அதிகக்குடியால் அவள் வாந்திசெய்தால் அதைப் பூமியில் விடாமல் சிரத்தையுடன் ஆசாரியர்சுகிதமாய் மற்றவர்கள் சாவதானமாய்க் குடிக்கிறார்கள். இவ்வாந்தியைப் பைரவி என்கிறார்கள்.....யில் நீக்கை வைத்துக்கொண்டு மந்திரம் ஜபிக்கிறார்கள். 1. மத்தியம், 2. மாமிசம், 3. மத்ஸியம், 4. முத்திரை, 5. மந்திரம் இவ்வைந்து மகாரங்களையும் போகமோக்ஷத்தின்பொருட்டுச் சேவிக்கிறார்கள். முதலாவது இரண்டாவது முதலிய மகாரங்களை அப்பிரசித்தமான பெயர்களால் வியவகரிக்கிறார்கள். இவைமுதலிய வாமதந்திரத்தின் சகலவியவகாரங்களும் இவ்வுலகத்தினின்றும் பாலோகத்தினின்றும் ஒருவனைப் பிரஷ்டனாக்கிவிடுகின்றன. இக்காரணத்தினற்றான் காது குத்திக்கொண்டிருக்கிற யோகிகள், அவதூதகோசாயிகள், அநேக சந்நியாசிகள், பிரஹ்மணர்கள் முதலியோர்கள் வாமமார்க்கத்தை யனுஷ்டித்தாலும் உலகத்தாலும் வேதத்தாலும் நிரூபிக்கப்பட்டதென அறிந்து, இம்மார்க்கத்தை இரகசியமாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அந்தமாய்ச் சொல்லுவதென்? வாமமார்க்கத்தைக் கேட்ட மிஷேசனும் மயிர்க்குச்சுண்டாகிறது. இப்படி நிந்திக்கப்பட்டதா யிருக்கிறது வாமமார்க்கம். தாழ்ந்தவர்களும் உண்ணாதவற்றையுண்ணுதல்முதலிய எல்லா நிந்திக்கப்படு மார்க்கங்களையும் வாமதந்திரத்தில் கூறுகிறார்கள். மிகத்தாழ்ந்த விவகாரங்கள் எழுதத் தகுந்தவைகளன்றாகலின் விசேஷக்கிரமங்களை எழுதவில்லை. வாமதந்திரம் சர்வவிதத்திலும் தள்ளத்தக்கது.

495. நாவ்ஸ்திகமதம்.

நாவ்ஸ்திகமதமும் தள்ளத்தக்கது. இதில் 1. மாத்தியமிகர், 2. யோகாசாரர், 3. ஸௌத்திராந்திகர், 4. வைபாஷிகர், 5. சார்வாகர், 6. திகம்பரரென ஆறுபேதங்களுள். இவ்வறுவரும் வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளுகிற இல்லை. இவ்வறுவருடைய சித்தார்த்தமும் ஒன்றற்கொன்று விதியாசப்படுகின்றன.

1. மாத்தியமிகன் குன்யவாதி.

2. யோகாசாரனுடைய மதத்தில் சகல பதார்த்தங்களும் விஞ்ஞானத்துக்கு வேறாக இல்லை. விஞ்ஞானமே தத்துவம். அந்த விஞ்ஞானம் கூடினிகமாயிருக்கிறது.

3. ஸௌத்திராந்திக மதத்தில் விஞ்ஞானத்தினாகாரம் பாஹியபதார்த்தமாகிய விஷயமின்றி யுண்டாகுதில்லை. ஆதலால் விஞ்ஞானத்தால் பாஹியபதார்த்தங்கள் அறுமானிக்கப்படுகின்றன. இவ்விதத்தால் ஸௌத்திராந்திக மதத்தில் பாஹியபதார்த்தம் அனுமானப் பிரமாணத்துக்கு விஷயமாம்; பிரத்தியக்ஷமன்று; ஸ்நிரமும்ன்று. ஆனால் எல்லர்ப் பதார்த்தங்களும் கூடினிகமாயிருக்கின்றன.

4. வைபாஷிகமதத்தில் பாஹியபதார்த்தம் கூடினிகமாயிருந்தாலும் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்துக்கு விஷயமாம். இதுவே ஸௌத்திராந்திகத்துக்கும் வைபாஷிகத்துக்கு முள்ள பேதம்.

இந்நான்கும் சுகேத (புத்த) ருடையது.

5. சார்வாகமதத்தில் பதார்த்தம் கூடினிகமன்று. ஆனால் இம்மதத்தில் தேகமே ஆத்மாவாம்.

6. திகம்பரமதத்தில் தேகமாத்மாவன்று. ஆத்மா தேகத்தைக் காட்டிலும் வேறுனது. ஆனால் தேகத்தின் பரிமாணம் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவு ஆத்மாவின் பரிமாணமாம்.

இவ்விதமாக இவர்களுக்குத் தம்மில் முதபேதமிருக்கிறது மற் றும் அநேக பேதங்களுண்டு. எல்லாம் வேதவிருத்தமா யிருக்கின்றன. ஆகையால் இவர்கள் நாஸ்திகராவர். இதனாற்றான் அடமதங்களை விசேஷமாய்ச் சொல்லு மில்லை; கண்டிக்கவுமில்லை.

496. சாகித்திய முதலியவற்றின் தாற்பரிய பூர்வகமான தர்க்கதிருஷ்டியின் சாரத்தைக் கிரகிக்கும் நிச்சயம்.

இவ்விதத்தால் வாமமார்க்க நாஸ்திகமதக் கிரந்தங்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் வேதத்துக்குப் பாஹிபமாயிருக்கின்றன. ஆகையால் வேதாநுசாரியான வித்தையின் பிரஸ்தானங்கள் பதினெட்டேயாம்.

அன்றியும், மம்மடர் முதலியவர்களாற் செய்யப்பட்ட * சாகித்தியக் கிரந்தங்களும் காமசாஸ்திரத்தில் அடங்குகின்றன. அப்படியே சகல காவியங் களுக்கும் † சிலவற்றிற்குக் காமசாஸ்திரத்திலும் ‡ சிலவற்றிற்குத் தர்ம சாஸ்திரத்திலும் அடக்கமிருக்கின்றது.

இவ்விதத்தால் அஷ்டாதச வித்தையின் பிரஸ்தானங்கள் முழுவது பிரஹ்மஞானவாயிலாக மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுக்களாம். § சில சாக்ஷாத் ஞானத்துக்கு ஹேதுக்களாயும் சில பரம்பரையாக ஞானத்துக்கு ஹேதுக்க ளாயும் இருக்கின்றன. இதுவே சகலசாஸ்திரங்களின் ¶ அபிப்பிராயமென்று தர்க்கதிருஷ்டி நிச்சயித்ததான். உத்தரயீமாம்சையொழிந்த பிறசாஸ்திரங்க ளெல்லாம் ஜிஞ்ஞாசுவால் தள்ளத்தக்கவையென்று சாரீரகத்திற் சூத்திரகார ராலும் பாஷியகாரராலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் வேறு சாஸ்திரங்களும் மோக்ஷத்துக் குபயோகமென்று சொன்னது சரியன்று; ஆயினும் சாரத்தைக் கிரகிக்கும் திருஷ்டியால் தர்க்கதிருஷ்டியானவன் மேற் சொல்லிய சாரமான நிச்சயஞ்செய்தான்.

* அலங்கார கிரந்தங்களுக்கு.

† நாயகாபேதமும் ரசபேதமுதலியனவுமாகிய அர்த்தங்களைச் சொல்லும் காவிய தூல்களுக்கு.

‡ பக்வத் சரித்திரத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் காவியகிரந்தங்கள்.

§ பகித்தவர்களுடைய பசியைப் போக்கித் திருப்தியாக்குவதற்குப் பக்குவமாகிய அன்னமே சாக்ஷாத்ஸாதனமாயும் உழவுமுதலிய பயிர்களே பரம்பராஸாதனமாய் மிருப் பதுபோல அஞ்ஞானத்தைப்போக்கி ஆத்மாநுபவதிருப்தியைக் கொடுப்பதற்குச் சில கிரந்தங்கள் நிஷ்காமகர்மத்தைப் போதிகமும் வாயிலாகப் பரம்பராஸாதனமாயும் சில ஞானத்தைப் போதிகமும் வாயிலாகச் சாக்ஷாத்ஸாதனமாய் மிருக்கின்றன.

¶ இது ஓர் சாரத்தைக் கிரகிக்கும் திருஷ்டியுடைய பண்டிதர் வசனமாம்:— “ஹிஜாநெ யத்ருஷ்டொயபுத்ருஷ்டொஃ வராவ்ரோ | உதாநிதாநிவஸ்யுந் ணி ஜீவொஹாரஸ்யுஹைவஃ || “எந்த மதங்களில் விஷ்ணுவின் (வியாபகரண பரமாத்மாவின்) பக்தி அல்லது ஞானமிருக்கிறதோ, பின்னும் எந்தமதங்களில் தானே வேதங்களும் மேலான பிரமாணங்களாய் மிருக்கின்றனவோ, அவ்வெல்லாமதங்களு றோகவாவது பரம்பரையாகவாவது ஜீவர்களது உய்விற்கு ஏதுவாயிருக்கின்றன.

494 ஞானிக்கு இச்சாசம்பவமும் அதனின்மையும். [சுழுவது]

497. தர்க்கதிருஷ்டி. ஓர் வித்துவானோடு சந்தித்தல். *

குருமுகமாகக் கேட்கப்பட்ட அர்த்தத்தில் புத்தி ஸ்திரப்படுவதற்காகச் சகல சாஸ்திரங்களின் அபிப்பிராயத்தையும் விசாரித்தும் தர்க்கதிருஷ்டி க்கு மறுபடியுஞ் சந்தேக முண்டாயிற்று. அதாவது சாஸ்திரத்தின் அபிப் பிராயம் தான் நிச்சயித்ததுதானோ வேறோ வென்பதாம். ஏனெனின் தர்க்க திருஷ்டி கனிஷ்டா கிகாரியென்று சொல்லப்பட்டமையால் அவனுக்கு அடிக்கடி குதர்க்கத்தாற் சந்தேகமுண்டாகிறது. அதனை நிவிர்த்திக்கும்பொருட் டுத் தன்னிச்சயத்தை வேறு வித்வானுடைய நிச்சயத்தோடு ஒத்துப்பார்க் கும்படிப் புறப்பட்டுப்போய் ஓர் வித்வானைச் சந்தித்துத் தன் அபிப்பிராயங் களை அவரிடம் வெளியிட்டான். அப்போது தர்க்கதிருஷ்டியின் வசனத்தைக் கேட்டு நீ சொன்னதெல்லாம் முக்கியசித்தாந்தமென்று வித்வான் சொன்னார். இவ்விதமாகத் தர்க்கதிருஷ்டி. சகலசமுசயங்களுமற்று அபரோகூதமாய்ப் பிரஹ்மத்தை யறிந்து ஜகதது பந்தமோக்ஷங்கள் எல்லாம் மித்தையென்று தெரிந்துகொண்டான்.

498. ஞானிக்கு இச்சை சம்பவிந்தலும் இச்சை யில்லாமையின் அபிப்பிராயமும்.

பிராரப்தம் கொஞ்சம் சேஷமிருந்தபடியால் தாய்தந்தையரையும் தன் வீட்டையும் சிக்கிரத்தில் பார்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையுண்டாயிற்று.

ஞானிக்குச் சகல வியவகாரங்களும் அஞ்ஞானிக்குண்டாவதுபோல் பிராரப்தத்தா லுண்டாகின்றனவென்று முழுவதும் முன் சொல்லப்பட்டன. ஆகையால் இச்சை சம்பவிக்கிறது. ஞானிகு இச்சையுண்டாகிறதில்லை யென்று சில சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்படடிருக்கிறது. அதற்கு ஞானியின் அந்தக்கரணம் பதார்த்தத்தின் இச்சாரூப பரிணாமத்தை யடைகிறதில்லை யென்பது அபிப்பிராயமன்று. ஏனெனின் அந்தக்கரணத்துக்கு * இச்சாதிகள் சகஜதர்மங்களாம்.

அந்தக்கரணம் பூதங்களின் சத்துவகுணகாரியமென்று சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் ரஜோகுணதமோகுணசகித சத்துவகுணத்தின் காரியமாம்; கேவலம் சத்துவகுணத்தின் காரியமன்று. கேவலசத்துவகுண காரியமாயின் அந்தக்கரணத்துக்குச் சஞ்சலிக்கும் சுபாவமிருக்கலாகாது. அப்படியே காமக்குரோதாதி ராஜஸவிருத்தியும் மூடத்துவம் (நித்திரை) முதலிய தாமஸ விருத்தியும் எந்த அந்தக்கரணத்துக்கு முண்டாகலாகாது. அப்படி யுண்

* ஞானியின் பிராரப்த பேர்த்தத்திற்கேதுவான இச்சைமுதலியவற்றை இங்கு அந்தக்கரணத்தின் சகஜதர்மமென்றார்; பந்தத்திற்கேதுவான இச்சையாதிகளை யன்று.

டாவதால் அந்தக்காணம் கேவலம் சத்துவகுணத்தின் காரியமன்று. ஆனால் அப்பிரதானமான ரஜோகுண தமோகுணசகிதப் பிரதானமான சத்துவகுணத் தையுடைய பூதங்களினின்றும் அந்தக்காண முண்டாயிருக்கிறது. ஆதலால் அந்தக்காணத்தில் முக்குணங்களு மிருக்கின்றன. அம்முக்குணங்களும் அந்தக் காண மிருக்கு மிடங்களிலெல்லாம் சமமாகவிலை. ஆனால் ஏற்றக்குறைச்சலா யிருக்கின்றன. ஆகையால் குணங்களின் ஏற்றக்குறைவால் ஒவ்வொருவருக் கும் வெவ்வேறுவித சபாவம் இருக்கிறது இவ்விதத்தால் அந்தக்காணம் முக் குணங்களின் காரியமாயிருக்கிறது.

எதுபரியந்தம் அந்தக்காண மிருக்கிறதோ அதுவரையில் ரஜோகுணத் தின் பரிணாமரூபமான இச்சையில்லாமலிருக்கமாட்டாது. ஆகையால் ஞானி க்கு இச்சையுண்டாகிறதில்லை யென்பதற்கு அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—ஞானி அஞ்ஞானி இருவருக்கும் இச்சை சமானமாகவே யிருக்கிறது. ஆனால்,

1. அஞ்ஞானி * இச்சாதிகளை ஆத்மதர்மமாக அறிகிறான்.

2. ஞானிக்கு இச்சை யுண்டாகுங்காலத்திலும் இச்சையை ஆத்மதர்ம மாக அவன் அறிகிறதில்லை. ஆனால் காமம், சங்கற்பம், சந்தேகம், ராகம், துவேஷம், சிரத்தை, பயம், லஜை, இச்சை முதலியவைகள் அந்தக்காணத் தின் பரிணாமங்களா யிருக்கின்றன. ஆதலால் அவற்றை அந்தக்காணதர்மங்க ளென்று அறிகிறான்.

இவ்விதமாக இச்சைமுதலியன வுண்டாயினும் அந்த இச்சைமுதலியன ஆத்மாவின் தர்மமாக ஞானிக்குப் பிரதிபலிக்காது. ஆகையால் ஞானிக்கு இச்சையில்லையென்று சொல்லப்பட்டது.

அப்படியே மனதிலும் வாக்கிலும் சரீரத்திலும் செய்யப்படும் விவகாரங்களெல்லாம் ஞானிக்கு ஆத்மாவினிடத்திற் பிரதிபலிக்காது. ஆனால் கிரியைகளெல்லாம் மனோ வாகுக் காயங்களி லிருக்கின்றன.

ஆத்மா அசங்கனென்பது (ஞானியின்) அந்தக்காணத்தோடு கூடிய சிதா பாஸனது நிச்சயம். ஆகையால் ஞானி சகலவிவகாரங்களுக்கும் கர்த்தா வாயிருந்தும் அகர்த்தாவே. இக்காரணத்தால் சுருதியில் இவ்வாறு சொல்லி யிருக்கிறது:—“ஞானத்துக்குப் பிறகு இச்சரீரத்திற் செய்யப்படும் சுபாசுப கர்மங்களும் அவற்றின் பலனாகிய புண்ணியபாவங்களும் சம்பந்தப்படுகிற தில்லை” என்பதாம்.

* இச்சையாதிகள் ஆத்மதர்மமாக அறியப்பட்டபோது திடமாய்ப் பந்தத்திற்குக் காரணமாகின்றன. அவையே அந்தக்காண தர்மமென் றறியப்பட்டபோது அதிடமாய்ப் பந்தகாரணமாகாமல் கேவலம் பிராரப்த போகவேதுவான விவகாரமாத்நிரத்திற்குக் காரணமாகின்றன.

பொய்ப்பலத்தால் அஞ்ஞானிக்குண்டாவதுபோல் ஞானிக்கும், சகல விஷயங்களும் அவற்றின் இச்சையும் சம்பவிக்கின்றன.

499. சுபசந்திரராஜாவின் பிரசங்கம். 499-508.

சுபசந்திரராஜாவின் விட்டு மூன்று புத்திரர்களும் புறப்பட்டுப் போனார்கள். அங்குப் புத்திரர்களுடைய சரித்திரம் சொல்லப்பட்டது. இப்போது அவர்கள் தகப்பன் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன்:—புத்திரர்கள் விட்டை விட்டுப்போனபோது ராஜாவுக்குத் தீவிரவராக்கிய மில்லாததினால் அவர்களது பிரிவால் துக்கமுண்டாயிற்று. அப்படி மந்தவராக்கிய மிருந்தபடியால் விஷயபோகத்திற் சுகமுண்டாகவில்லை. புத்திரர்கள் போய்விட்டபடியால் எண்ணமிருந்தும் ராஜ்யத்தை விட்டுப்போக முடியவில்லை. இதனாலும் துக்கமுண்டாயிற்று. தீவிரவராக்கிய மிருந்தால் ராஜ்யத்தை யநாதையாய் விட்டுப் போவான்; வவராக்கியம் தீவிரமின்றி மந்தமாயிருந்தபடியால் ராஜ்யத்தை விட முடியவில்லை. போகத்தில் ஆஸக்தியு மிருக்கவில்லை. ஆகையால் இருவிரத்தினும் துக்கமே யுண்டாயிற்று. யதார்த்தமான தீவிரவராக்கியமில்லை. மந்தவராக்கியத்தின் பலனாகிய உபாஸ்யத்தை (உபாஸிக்கத்தக்கதனை) யறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்னும் இச்சையைக் கூறுகின்றார்:—

500. சுபசந்திர பண்டிதர்களோடு தூங்காமல் விழித்திருக்கும் தேவன் யாவன் என்று பிரசினஞ்செய்தல்.

மந்தவராக்கியம், சுபசந்திரிக்குண்டானதே அவனுக்குப் பெரும்பாக்கியம். இதனால் அவனுக்கு எந்தத்தெய்வம் உபாஸிக்கத்தக்கதென்று அறிந்து கொள்ள இச்சையுண்டாயிற்று; பிறகு சிரேஷ்டவித்வான்களை வரவழைத்து அவர்களைத் தகுந்த ஆஸனங்களில் உட்காரவைத்து அவர்களைப் பார்த்து, புருஷார்த்தத்தை யடைவதற்காக எல்லாஜனங்களாலும் ஆராதிக்கத்தக்கதாயும் தூக்கம் விழிப்பற்றதாயும் பக்தர்களை எப்போதும் பரிபாலனம் பண்ணுகிறதாயுமிருக்கிற தெய்வம் யாது என்று கேட்டான். அரசன் வார்த்தையைக் கேட்டு அப்பண்டிதரில் ஒருவன் அரசனை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினான்:—

501. விஷ்ணுவுபாசகனது உத்தரம்.

கேளும் அரசனே ! சகலவேதாந்தசிரோமணியான வாசுதேவனைச் சிவனும், பிரமனும் நித்தியம் சேவிக்கிறார்கள். வாசுதேவன் பரோபகாரி; பக்தருக்கு ஹிதஞ்செய்ப்பவர்; சங்கு சக்கர கதா பத்மதாரி; மங்களஸ்வரூபி;

தயாதிதி. இப்படிப்பட்ட மகாவீஷ்ணுவானவர் நிஜபத்தர்களை யறிந்து அவர்களுக்குக் கேட்கத்தக்கது யுண்டுபண்ணுகிறார். சக்தி, கணேசர், சூரியன், சிவன் என்னும் இவர்களெல்லாம் அவராஞ்சுரப்படி நடக்கிறார்கள் என்று பாரதமும், பத்மபுராணமும், நிருசிமஹதாபணீ, ராமதாபணீ, கோபாலதாபணீ என்னுமுபநிஷத்துகளும் சொல்லுகின்றன. விஷ்ணுசொருபத்தினின்றும் ஜகத்துமுழுமையு முண்டாகிறது. பீடாதிதிகங்களை அவர் பரிகரிப்பவர். இவரை எல்லோரும் ஆரதிக்கிறார்கள். பல அவதாரங்களைத் தரித்து எல்லாத் தேவர்களுக்குச் சகாயஞ் செய்திருக்கிறார். ஆகையால் விஷ்ணுவே உபாஸிக்கத்தக்கவர். விஷ்ணுவுக்குச் சமானமாய் உபாஸிக்கத்தக்க வேறொரு தெய்வமில்லை. விஷ்ணுவுக்குச் சிவன் உத்தமபக்தனுயிருந்தாலும் அவன் உபாஸிக்கத்தக்க சொருபத்தைத் தரிக்கவில்லை. சிவன் சுவம்போல் அமங்களஸ்வரூபி. ஆகையால் அவனை நாம் இவ்வாறு தியானிக்கலாகாது. சாம்பல், உடுக்கை, யானைத்தோல், மண்டையோடு என்பவற்றைத் தரிக்கப்பட்டவன் யாருக்குத்தான் கேட்கத்தக்கது யுண்டுபண்ணப்போகிறான்? அவன் பிள்ளையாகிய கணங்களுக்கெல்லாஞ் சிரேஷ்டனுயிருக்கிற கணபதியும் அப்படியே விஸக்ஷணமான மனுஷ்யமிருகரூபங்களைத் தரிக்கிறான். சடர் ஹடமாய்த் தேவியைத் தியானிக்கிறவர்கள் அவள் சமானரூபத்தைத் தரிக்கிறார்கள். ஸ்திரீயானவன் நிந்திக்கத்தக்கவனாயும் அசுசியாயும் கணக்கிடப்படாத அவருணசித்திர முடையவனாயும் கபடஸ்வரூபியாயும் பராதினமாய் மிருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட வடிவத்தை விரும்புகிறவன் எவனோ அந்த நான் கழுதையைப் போன்றவனாய் அவனைச் சேவிக்கட்டும். இச்சூரியனோ இராப்பகலாய் ஒய்வில்லாமல் அலைகிறான். இவனை யுபாஸிக்கப்பட்டவனும் இவனைப்போலவே அலைவான். ஆகையால் மற்ற எல்லாத் தேவதைகளையு மொழித்து எப்போதும் விழிப்புள்ளவனாயிருக்கிற மகாவீஷ்ணுவே சேவிக்கத் தக்கவரென்று அறியத்தக்கது. நாரதபாஞ்சராத்நிரத்தில் விஷ்ணுபூஜாததியான விதிகள் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விஷ்ணு உபாஸனையொழிந்த மற்ற நான்குபாஸனைகளும் உலகத்தில் விளங்குகின்றன. அவற்றில் ஒவ்வொன்றையும் நிஷேதித்ததினால் ஸ்மர்த்தஉபாஸனையும் நிஷேதிக்கப்பட்டதாய்விட்டது. ஏனெனின், ஐகது தேவதைகளையும் * சமபுத்தி

* மகாதேவன் ஆத்மாராமாயிருத்தலால் சகல பதார்த்தங்களிலும் சமம் அதாவது மிக்கை என்னும் புத்தியிருக்கிறது. அல்லது சம (ஏக=பிரஹ்ம) புத்தியிருக்கிறது. ஆதலால் அவர் சகல விபூதிகளிலும் விரத்தராய்த் தோல் கபால முதலிய நிக்நிக்கப்படும் பொருள்களையே தரிக்கின்றார். இதனை மஹிம்மமென்னும் ஸ்தோத்திரத்தில் புஷ்பதர்சாசாரியரும் சொல்லியிருக்கிறார்:—“வரதனை ! இத்திராதிதேவர்கள்தம்முடைய புருவத்தினால் இரகதிக்கப்பட்டவர்களாய் அந்தர்தச் செல்வத்தைத் தரிக்க

புடன உபாஸித்தற்கு ஸ்மார்த்தவுபாஸனையென்று பெயர். சிவன்முதலிய நாலுதேவதைகளும் விஷ்ணுவுக்குச் சமானமாகாரென்று நிஷேதிக்கப்பட்டிருத்தலால் ஸ்மார்த்தவுபாஸனையும் நிஷேதிக்கப்பட்டதாயிற்று.

502. சிவவுபாஸகனது உத்தரம்.

சிவ உபாஸகராகிய முநி மேற்சொன்னதைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்டு கண்சிவந்து சொல்லுகிறார்:—அரசனே¹ என் வார்த்தையைக் கேளும். நான் சொல்வதற்கு அனேக கோடிப் பிரமாணங்களுண்டு. கேட்கப்பட்டவையெல்லாம் கொடுத்தருளும் பரமசிவனுக்குச் சமானம் யா? மகாவிஷ்ணுவால் யாசிக்கப்பட்டுத் தன்னுடைய சகலஃசுவரியங்களையும் கொடுத்துத் தான் பஸ்மத்தைத் தரித்தார். இக்காரணத்தினாலேயே தோலையும் மண்டையோடடையும் தரித்தார். அவருக்கு நல்லது பொல்லாதது கிடையாது. அவருக் கெல்லாஞ் சமந்தான் நக்கினமாயிருந்துகொண்டு வைராக்கியத்துக்குச் சமானமான சுகங்கிடையாது என்று உபதேசிக்கிறார். இவ்விதமான பெருங்கொடையளிக்கின்றார்:—நானும் நாரியும் காசியில் மரணமடைந்தால் சிக்கிரத்தில்² சாயுஜ்யமோக்ஷத்தை யடைகிறார்கள். கர்ப்பவாச சங்கடத்தை யடையார். அவர்கள் சிவனுக்குச் சமானமாகிச் சர்வதிவ்விய போகங்களை யு மனுபவிக்கிறார்கள். அப்போது விவகசரீரத்தை விட்டுப் பிரஹ்மத்தை யடையும்படியான அத்தைவதீபாதத்தைப் பரமசிவன் செய்கிறார். உயர்வு தாழ்வு, சிறிதும் பாராமல் எல்லோருக்கும் அவர் முக்தியளிக்கிறார். அவருக்குச் சமானமான தாதா ஒருவருமில்லை. பக்தியுள்ளவர்களையும் இல்லாதவர்களையுஞ் சமமாயிராக்கிறார். விஷ்ணுவின் சுபாவத்தை நாம் கேள்விப் படுகிறோம்:—அவர் பக்தர்களைமாததிர மிராக்கிறாரென்பது உலகப்பிரசித்தமாயிருக்கிறது. ஹரி சேவகன் ஹான் சேவியனென்று வியாஸர், கந்தபுராணத்திற் சொல்லியிருக்கிறார். இராமேச்சுரத்தில் இராமசந்திரன் பரமசிவனைப் பூஜித்திருக்கிறார். பாரத பத்மபுராணங்களிற் சகலதேவர்களையும் விட ஹரிசிரேஷ்டரென்று சொன்னதற்குத் தாற்பரியம் அப்படியன்று. ஏனெனின், பாரததாற்பரியநூலைப் பார்க்குமிடத்துச் சிவனுக்கே ஈசரத்துவம் பிர

கிறார்கள். தம்மிடத்தில் குடும்பத்தின் சாதனமாக நந்திதேசுவரர், கட்டுவாங்கம் (நான்கு கால் ஒருபட்டிவடிவமரமயமான சஸ்திரம்), கோடரி, யானைத்தோல், பஸ்மம், பாம்பு என்பனவுள். இதனால் அறியத்தக்கதாவது சுவாத்தாராம புருஷனை விஷ்வவடிவ கானற் சலம் பிரமிக்கச் செய்கிறதில்லை.”

¹ சிவசமான ஃசுவரியத்தோடுகூடிய சிவலோகத்தை.

திதியாகிறது. இவ்வாறு அப்பயதீக்ஷிதரென்னும் வித்துவான் சகலபூரணங்களுக்கும் இஹிஹாஸங்களுக்கும் தாற்பரியம் எழுதியிருக்கிறார்.

அங்குப்பாரதத்தில் உள்ள பிரசங்கம் இதுவாம்:—அசுவத்தாமாவால் நாராயணஸ்திரமும் ஆக்கினையூஸ்திரமும் பிரயோகப்படுத்தப்பட்டபோது வெகுசேனைகள் மரித்தும் பஞ்சபாண்டவர்களில் ஒருவரும் மரிக்கவில்லை. அப்போது ரதத்தைவிட்டுத் தனுவேததையும் ஆசாரியரையும் திரஸ்கரித்து வளத்துக்குப் போனா. அப்போது வியாஸர் அவரைச் சந்தித்துச் சொல்லுகிறார்:—“ஓ! பிராஹ்மண! நீ ஆசாரியரையும் வேததையும் நிர்திக்கலாகாது. இந்த அர்ச்சனனும் கிருஷ்ணனும் நரநாராயணரூபங்கள். இவர்கள் சிவனை மிகப்பூஜித்திருக்கிறார்களாதலின் இவர்களுடைய பக்திக்கீழ் நமஸ்கரிக்கிறிருக்கிறாயான மகாதேவன் இவர்களுடைய ரதத்துக்கு முன்னின்று இவர்கள் பேரில் பிரயோகிக்கப்படும் சஸ்திராஸ்திரங்களின் சாமர்த்தியத்தை நாசஞ்செய்கிறார்.”

இவ்விதத்தால் மகாபாரதத்தில் மகாதேவருடைய கிருபையால் நாராயணரூப கிருஷ்ணனுக்கு விபூதியுண்டாயிருக்கிறதென்பது சித்திக்கிறது. ஆதலால் விஷ்ணுசரித்திரத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் கிரந்தம் சிவனுடைய ஆதிக்கியத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறது. ஏனெனின் அக்கிரந்தத்தில் விஷ்ணு சேவியனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார். பாரதப்பிரசங்கத்தால் அந்த விஷ்ணு சிவபகதன். ஆதலால் எந்தச் சிவபகதிபால் விஷ்ணு சேவியனானாரோ அந்தச் சிவனை பரமசேவியனாகிறார். இவ்விதமாக அப்பயதீக்ஷிதர் சகலவைஷ்ணவக் கிரந்தங்களிலும் சிவனை பிரதிபாதிப்பாராகச் சொல்லப்பட்டவரென்று சொல்லியிருக்கிறார். ஹரியானவா பகதர்களுக்குள் உததமமானவர். சிவனுக்கே மகாதேவனென்றும் மகேசனென்றும் பெயர். மற்றத் தேவர்களுக்குத் தேவரென்றும் ஈசரென்றும் பெயர். சிவமென்பதற்கு மங்களமென்று பொருள். சிவத்துக்கு அந்நியமானதெல்லாம் அசிவம். சிவனுக்கு அன்னியமான தெய்வங்களெல்லாம் அசிவங்கள் அதாவது அமங்கலஸ்வரூபிகள். இந்த அமங்கலரூப தெய்வங்களைவிட்டு மங்களஸ்வரூப சிவனை யுபாஸிக்க வேண்டியது. விஷ்ணுதைப் பார்த்து மற்றெல்லாத் தேவர்களுக்கும் பயமுண்டாயிற்று. அப்போது அவ்விஷ்ணுதைக் கண்டததிற்கொண்டு பயத்தைப்போக்கிறார். இவருடைய குமாரான கணேசர் சகல விகினைங்களையும் உடனே

* இப்பண்டிதர் சிவகாஞ்சிபுரியில் இருந்தார் அவர் பெரிய சிவஉபாசகராயிருந்தார். இவர் சித்தாந்தலேசமுதலிய வேதாந்த நூல்களையும் செய்திருக்கிறார்.

பெருந்திருர். காரியத்தில் காரணகுணமிருத்தலால் விக்கினங்களை யெல்லாம் காரணபுணுகிறவர் சிவனென்றறியவேண்டியது. ஜன்னமாரணங்களுகிற விக்கிருப் விக்கினங்களெல்லாம் சிவத்தியானத்தால் நாசமாமென்று அறியத்தக்கது. இவ்விதமாகச் சேவிக்கத்தக்கவன் சதாசிவனே. விவேகியானவன் சமாதியோடு விழிக்கக்கடவன். பாசுபதத்தீர்த்தில் சிவபூஜாவிதிகள் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விதிப்படிப் பூஜித்துத் தியானஞ்செய்க. நாரதபாஞ்சராதீரமதம் பொய். அது சூத்திரபாஷியத்திற் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனை யனுசரித்த இராமானுஜாதி நவீன வைஷ்ணவர்கள் மதமும் * கல்பதருவின் உரையாகிய பரிமளத்திற் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் சிவசேவையில் சித்தத்தைச் செலுத்தி விரும்பிய புருஷார்த்தத்தினை அடைக.

503. கணேசபூஜகனது உத்தரம்.

கணேசன் சிவன் புத்திரனென்று சொன்னதையும் காரணத்தின் குணம் காரியத்திலிருப்பதாகச் சொன்னதையுங் கேட்டுக் கணேசபூஜகன் கோபத்துடன் சொல்லுகிறான்:— “அரசனே! நான் சொல்லும் பதார்த்தத்தைக் கேட்க. இவ்விருவரும் பொய்யை நிஜமெனச் சாதிக்கிறார்கள். கணேசன் சிவ புத்திரனென்றும் பராதினென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவ்விஷயமாய் வியாஸர் புராணத்திற் சொல்லியிருக்கிற ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன். கேட்பீராக:— திரிபுரசங்காரஞ்செய்ய ஹரி ஹராதி எல்லாத் தேவர்களும் போனார்கள். கணேசனைப் பூஜிக்காதவரையில் திரிபுர்கள் சிறிதும் தோல்வியடைய வில்லை. பிறகு மனவருததமுற்று எல்லோரும் கணேசனை யாராதித்துத் திரிபுர்களை ஜயித்தார்கள். எவனைப் பூஜித்ததினால் இவர்கள் ஜயமடைந்தார் களோ அவனே சேவிக்கத்தக்கவனென்று அறியவேண்டியது. தசரதனுக்கு ராமன் புத்திரனாயிருந்ததுபோல் பாமசிவனுக்குக் கணபதி புத்திரராயிருந்து விக்கினங்களைப் போக்கினார். கணேசபுராணம் வியாஸர் செய்திருக்கிறார். அது எல்லாவற்றிற்கும் கணேசனே காரணம் என்று காட்டியிருக்கிறார். அவருடைய துதிக்கையிலிருந்து அரி அரன் விதி ரவி சக்தி முதலியோர் யாவரும் ஜனித்தார்கள். எவாகள் கூடினமாதிரி இவரைத் தியானிக்கிறார் களோ அவாசளுடைய விக்கினங்களெல்லாம் உடனே ஒழிகின்றன. இப்படி இரவும் பகலும் விழிப்புள்ளவராயிருக்கிற விராயகக்கடவுளைப் பக்தியுடன் நிஷ்காமமாய்ப் பஜிக்கவேண்டியது.

* ஸ்ரீ சங்கராசாரியரார் செய்யப்பட்ட பிரஹ்மசூத்திரபாஷியத்தின்பேரில் வாசஸ்திபிசிரர் செய்தது பாமநிரிபந்தனமென்னும் உரையாம். அதன் உரைக்குக் கல்ப தருவென்று பெயர். அதற்குப் பரிமளமென்று ஒருரையிருக்கிறது. இப்பரிமளவியாக் கிழிநம் அப்பயதிகுதி ஸ்வாமிகளால் செய்யப்பட்டதென்பது பிரசித்தம்.

504. தேவிபக்தனுடைய உத்தரம்.

கணேசன் சக்திக்குக் காரணமென்று சொன்னதைக் கேட்டுப் பகவத்பக்தன் கர்ச்சித்து அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினான்:—அரசனே! என் சக்தியுமாய் வசனத்தைக் கேட்பிராக. இம்முவருஞ் சொன்னதெல்லாம் அப் பிரமாணம். சக்தியில்லையாயின், தேவர்களெல்லாம் கொல்லப்பட்ட பிண்த்துக்குச் சமானமாவரென்று அறிக. சக்தியில்லாதவர் அசமர்த்த ரொனப்படுவர். அவர்கள் எப்படிச் சாரியத்தை யுண்பெண்ணுவர். எவர்கள் அதிகமாய்ச் சக்தியை யுபாசித்தார்களோ அவர்கள் சகலத்திற்கும் அதிகாரியானார்கள். ஹரி ஹான் சூரியன் கணபதி முக்கியமானவர்கள். இவர்களிடத்தில் நானாவதமான சக்தி காணப்படுகிறது. பிரபஞ்சத்தில் எதைச் சக்தியென்று சொல்லுகிறார்களோ அதனைப் பகவதியின் ரூபமென்று அறிக. பகவதிக்கு இரண்டு ரூபங்கள்:—1. ஒன்று சாமானியம், 2. மற்றொன்று விசேஷம்.

1. எல்லாப் பதார்த்தங்களிலுமுள்ள தத்தம் காரியத்தைச் செய்யுஞ் சாமர்த்தியரூப சக்தி எதுவோ அது பகவதியின் சாமானியரூபமாம்.

2. அஷ்டபுஜாதிகளுடன் கூடிய மூர்த்தி விசேஷரூபமாம்.

சாமானியரூப சக்தியின் அம்சங்கள் எண்ணிறந்தவை. எவனிடத்தில் சக்தியின் அம்சம் குறைவாயிருக்கிறதோ அவன் அற்பசக்திமான்; அசமர்த்தன் எனப்படுகிறான். எவனிடத்தில் சக்தியின் அம்சம் அதிகமாயிருக்கிறதோ அவன் சமர்த்தன் எனப்படுகிறான். விஷ்ணு சிவன் முதலியவர்களிடத்தில் சக்தியின் அம்சம் அதிகமாயிருக்கிறபடியால் அவர்கள் அதிக சமர்த்தரென்று சொல்லப்படுகிறார்கள்.

இவ்விதமாய்ப் பகவதியின் சாமானியரூப சக்தியம்சத்தின் மிகுதியால் விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், சூரியன் என்னும் இவர்களுடைய மகிமை பிரசித்தமாயிருக்கிறது. பிராணனின்றிய சரீரம் அமங்களமாவதுபோல் சக்தியின்றிய சகலதேவர்களும் அமங்களஸ்வரூபிகளாவார்கள். ஆதலால் எந்தச் சக்தியின் மிகுதியால் தேவர்களுடைய மகிமை பிரசித்தமாயிருக்கிறதோ அம்மகிமை சக்தியினதே; தேவர்களதன்று. விஷ்ணு சிவன் முதலியோர் பகவதியின் சாமானியரூப சக்தியை விசேஷமாயுபாஸித்தபடியால் அவர்களிடத்தில் சக்தியின் அம்சம் அதிகமாயிருக்கிறது.

பகவதியினுடைய பிராகாரரூப சக்திக்கு அனேக அம்சங்களிருப்பது போல ஸாகாரரூபசக்திக்கும் அனேக அம்சங்களுண்டு. அச்சாகார அம்சங்களில் காளீரூபம் பிரதானம். மாகேசுவரீ, வைஷ்ணவீ, கௌரீ, கணேசீ,

* ஹரிஹான் முதலியோர் தத்தம் அதாவது வைஷ்ணவி முதலிய பகவதின் அம்சமான அபகவதின் கிருஷையினும் பெறுகின்றனர் என்னும் பொருள் தேவி பாகவதத்திற் வெளிப்படையாகப் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

தரிக்ரவன் இச் சரித்திரியேயே யோக்யாகத்தை யடைகிறது. விபரம் பரவததன்னகச் செய்திருக்கிறார். உபபுராணத்திற் கள்ளினை வளர்த்திருக்கிறார். பகவதியின் பக்திதான் மேலாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூரீ விதிகள் எல்லாவற்றையும் அறிவித்திருக்கிறார். ஹரி ஹரன் சூரியன் சனைசன் முதலியோர் பகவதியைத் தியானஞ் செய்கிறவர்களாய்ச் செல்கிறார்கள். மதியுடைபோர் யாவரும் முதல் மகாரத்தைக் குடித்து முழுகிய மனதுடையவர்களாய்ப் பகவதியைப் பூஜிக்கிறார்கள். ஜகத்ஜனனியாகிய தேவியே விழிப்புள்ளவளா யிருக்கிறாள். இவளைச் சேவிப்பவன் பரமானந்தத்தை யடைகிறான்.

505. சூரியபக்தனுடைய உத்தரம்.

சூரியபக்தன் பகவதியின் மாகாத்மியத்தைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்டு சொல்லுகிறான். அரசனே ! என்னுண்மையான வசனத்தைக் கேட்க. நான் சொல்வது பொய்யன்று. கோடி சபதம் செய்கிறேன். அவர்களுடைய மதங்க ளெல்லாம் மிகவும் பாபமுள்ளனவும் இழிவானவைகளாயும் இருக்கின்றன. ஜகத்திற் சொல்லப்படும் கெட்ட குணங்களெல்லாம் தேவிமார்க்கத்தில் உத்தமமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மலினமான மத்தியம் தீர்த்தமென்றும், மாமிசம் சுத்தமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. விபரீதத்தைச் சொல்லும் * சம்புதந்திரம் அனுஷ்டிககத் தக்கதன்று. தக்ஷிணசம்பிரதாயம் சிரேஷ்டமாகையால் எல்லோராலும் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதா யிருந்தாலும் இவர்க ளுடைய மனது எதில் கட்டுப்படுகிறதோ அந்தச் சூரிய நிலையாயின் எல்லோரும் அந்தகராவர். எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கிறவன் சூரியன். அவன் இல்லாவிட்டால் எவரும் இருள் கவிந்துகொள்ளும் ஜகத்திலுள்ள மற்றப் பிரகாசங்கொடுக்கும் வஸ்துக்களெல்லாம் சூரியனுடைய அம்சங்களே. சூரியனைப்போல் ஒருவனும் ஹிதஞ் செய்கிறவனில்லை பிறருடைய ஹிதத்தின் பொருட்டுத் தான் ஆகாசத்தில் ஓயாமல் அலைகிறான். சகல காரியங் களும் காலாதினமா யிருக்கின்றன. அதனையே சென்றகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலமென்று மூவகையாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆசசரியம்! இச்சூரியன் சூத்திரமாய்க் கிரியைகளைச் செய்கின்றான். இவ்விதியாக எல்லாம் சூரியனின் விருந்தே யுண்டாகின்றன. அவர் கோபத்தால் எல்லாம் பல்மமாகின்றன. இவருக்கு லாகாரம் நிராகாரமென இரண்டு ரூபங்களுண்டு. நிராகாரப்பிரகாசம் சகலமாம் ரூபங்களிலும் வியாபித்திருக்கிறது எதை வேதாந்தி பாதி சப்தத் தால் வியவகரிக்கிறானோ அது நிராகாரப் பிரகாசரூபமான சூரியனுடைய

* சம்புதந்திரமென்பது பாம்புருஷாளுக்கும் ஓரிடத்து ஆசையிருக்கவேண்டுமென்னும் அபிப்பிராயத்தால் வாமமார்க்கத்தைக் கூறும் சிவ (வாம) தந்திரமும். இதுனைச் சேவிக்கின்றவனது புத்தி யுத்திப்பிரமாணங்களாற் சூரியமாதவால் வெகுண்ட யானதாம்.

சூரியனுடைய சூமானியருபமாம். அது அகத்துக்கெல்லாம் அதிஷ்டானமாம். அதன் பரிபாததினால் ஜகத்துவடிவ விவர்த்தமுண்டாகிறது. அந்த நிராகாரப் பிரகாசமே அந்தக்கரணவிருத்தியிலுள்ள பிரதிபிம்பத்தோடு ஞானமென்று சொல்லப்படும். “அகம் பாணு (யான் சூரியன்)” என்று அந்தக்கரணவிருத்தி பிரகாசத்தின் பிரதிபிம்பத்தோ ண்டாகும்போது அஞ்ஞானம் நிவிருத்தி யாக ஜகத்தும் நிவிருத்தியாகிறது.

சூரியனுடைய ஸாகாரரூபத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்க:—பிராதக் காலத்தில் அவருடைய தேஜசு பிரகாசிக்கிறது. சந்திரன் நகசுத்திரம் தீப முதலிய அநேகம் அதன் அம்சமே நிராகாரஸாகார பேதத்தால் சூரியனுக்கு இரண்டுரூபமுண்டு. அவற்றுள் நிராகாரரூபம் ரூபம்; ஸாகாரரூபம் தியேயம். இதுவே *வேதாந்தங்களில் நிர்த்துணசகுண பேதத்தால் இருவகைப் பிரஹ்ம ளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எச் சூரியனிடத்தில் ஒரு காலத்திலும் அந்தகாரம் லேசுமில்லையோ அவரைப் பார்த்தே எல்லோரும் தங்கள் கர்மத் தைச் செய்கிறார்கள். ஒருபோதும் தூங்காது விழித்திருக்கின்றார். அவரைத் தியானஞ் செய்வதனால் அந்தகாரம் ஒழிந்துபோம். மற்றத் தேவதைகள் விழிப்புள்ளவர்களென்று சொன்னது மித்தையென்று அறியவேண்டியது.

506. முற்கூறிய மதத்தின் அறுவாதத்தோடு ஸ்வமார்த்தமதம்.

ஐந்து உபாஸகர்களும் பாஸ்பரம் விருத்த வசனங்களைச் சொன்னது போல் அநேக, பண்டிதர்களும் தங்கள் தங்கள் புத்திக்கெட்டியபடி விருத்த மாகவே பேசினார்கள்.

இவ்வைவர் மதமும் ஒன்றற்கொன்று விரோதிப்பதுபோல ஸ்வமார்த்த பண்டிதன் மேற்கண்ட ஐந்து தேவதைகளிடத்திலும் பேதபுத்தி கொள்ளா விட்டாலும் அவனுடைய மதமும் இவர்கள் மதங்களுக்கெல்லாம் விரோதமா யிருக்கிறது. ஏனெனின்,

வைஷ்ணவனுடைய மதம் இதுவாம்:—விஷ்ணுவுக்குச் சமனமான வேறு தெய்வமில்லை. எல்லோரும் விஷ்ணு பகதர்களே. விஷ்ணுவின் ராம கிருஷ்ண நாராயண முதலிய நாமங்களுக்குச் சமானமாய்ப் பிறதெய்வங் களின் நாமங்களை எவன் நினைக்கிறானோ அவன் † நாமாபராதி. அவனுக்கு

* வேதத்தின் அந்த (கடைசிப்) பாகமாகிய உபநிடதங்களில்.

† எவனுக்குப் பத்த நாமாபராதங்களில் யாதேனுமோர் அபராதமிருக்கின்றதோ அவன் நாமாபராதி யெனப்படுவன். அப்பத்தாபராதங்கள் இவையாம்:—

1. சத்புருஷர்களின் நிந்தை, 2. அசத் புருஷர்களிடத்தில் நாமத்தின் மகிமையைச் சொல்லுதல், 3. விஷ்ணு சிவன் என்பவர்களிடத்தில் பேதஞானம், 4. சுருதிவாக்கியத்தில் அபிரக்தை, 5. சாஸ்திரவாக்கியத்தில் அபிரக்தை, குருவாக்கியத்தில் அபிரக்தை.

ராமாதி நாமோச்சாரணங்களின் யதார்த்தபல ஹண்டாகிறதில்லை. இப்படியே சைவமதத்திலும் சிவனுக்குச் சமானமான வேறு தெய்வமில்லை. சிவனுடைய நாம உச்சாரணத்தின் பலன் விஷ்ணுநாம உச்சாரணத்தா ஹண்டாகிறதில்லை. இவ்விதமாக எல்லோருடைய மதங்களிலும் அவரவர்களின் உபாஸிய தெய்வத்துக்குச் சமானமாய் வேறு தெய்வமில்லை. ஸ்மார்த்த மதத்திலோ எல்லாத் தேவர்களும் சமமே, ஆதலால் ஸ்மார்த்த மதமும் மேற்சொல்லிய மீனாட்சி மதங்களுக்கும் விருத்தமா யிருக்கின்றது.

507. ஆறு சாஸ்திரங்களும் ஒன்றற்கொன்று விரோதமாதல்.

1. சாங்கியம், 2. பாதஞ்சலம், 3. நியாயம், 4. வைசேஷிகம், 5. பூர்வமீமாம்சை, 6. உத்தரமீமாம்சை என்னும் இவ்வாறு சாஸ்திரங்களின் மதங்களும் பரஸ்பரம் விருத்தமாம். ஏனெனின்,

1. சாங்கியசாஸ்திரத்தில் ஈசுவரன் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. சமாதியடிவ யோகத்தின் அபேகைப்பின்பிக் கேவலம் பிரகிருதி புருஷர்களின் விவேக ஞானத்தால் மோக்ஷமுண்டாவதாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

2. பாதஞ்சலசாஸ்திரத்தில் ஈசுவரனும், சமாதியால் மோக்ஷமும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் சாங்கியமும் பாதஞ்சலமும் ஒன்றற்கொன்று விருத்தமாம்.

3-4. நியாயமதத்தில் நான்கு பிரமாணம், வைசேஷிகமதத்தில் இரண்டு பிரமாணம் என்பன விருத்தம். இவ்வாறே நியாய வைசேஷிகங்களுக்குத் தம்மில் மற்றும் அநேக விரோதமுண்டு. ஜிஞ்ஞாசுவால் அவைகள் விரும்பப் படுவன வாகாமையின் அவற்றை இங்கெழுதவில்லை.

5. பூர்வமீமாம்சையில் ஈசுவரனும் மோக்ஷரூப நிததியசுகமும் அங்கீகரிக்கப்பட்டவில்லை. ஆனால் கர்மத்தாலுண்டாகும் விஷ்ணுசுகமே புருஷார்த்தமாயிருக்கின்றது.

6. உத்தரமீமாம்சையில் மோக்ஷமும் ஈசுவரனும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

7. நாமத்தில் அர்த்தவாதப் பிரமத்தின் அறுஷ்டாணம். 8. அநேக பாபங்களை நாசம்பண்ணுகிற நாமம் தனக்கு இருக்கிறதென்னும் புத்தியினால் நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்தல். 9. பெரும் புண்ணியத்தை யுண்டிபண்ணுவது நாமமென்னும் புத்தியினால் விசித கர்மங்களை விசிதல். 10. மற்றத் தர்மங்களைவிட நாமத்தைச் சமானமாயறிதல் என்னும் இப்பத்தும் சிவ விஷ்ணுக்களின் ஜபத்தில் நாமாபராதங்கள். இதனாலேயே ஓர் மகாத்தீராவானவர் "இராமா இராமா வென்று சொல்லுகிறார்கள்; ஆனால், பத்துத் தோஷங்களின்றி எவரும் சொல்லுகிறதில்லை. ஒருமுறை புத்துத் தோஷயின்னிக் கூறியவார்களின் கோடியாகத்தின் பயனுண்டாம்" என்று ஹரிதிபாஷையில் கூறியிருக்கின்றார்.

விவரமும் புறநூலார்த்தமன்று. உத்தரமாமசையின் மதம் இக் கிரந்தத்தில் விவரமாகக் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் சர்வசாஸ்திரங்களின் மதங்களும் இதற்கு விருத்தமாம். வேறு சாஸ்திரங்களிலும் பேதவாதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே பேதம் கண்டிக்கப்பட்டு அபேதம் சொல்லப்பட்டு யிருக்கிறது.

இவ்விதத்தால் சகல சாஸ்திரங்களின் சித்தாந்தமும் பாஸ்பரம் விருத்தமாம்.

508. தர்க்கதிருஷ்டி பிதாவைச் சந்தித்தல்.

இவ்விருத்த வசனங்களைக் கேட்டு அரசனுக்கு * நூதன சமுசயங்க னுண்டாயின. இவர்களுள், யார் சொல்லுவதுங்ளமை. எல்லோரும் யுக்திபிர மாணங்களுடன் பேசுகிறார்கள். இவ்வித சமுசயமாகிற் சோகததினால் துக்க முற்ற அரசன் மனதில் உபாசிக்கத தக்கதெய்வம் இன்னதென்று தோன்ற மற்போயிற்று. இச் சந்தேகத்தை எவனிடத்திற் சொல்லுகிறது. ஜகத்தி லுள்ள சாஸ்திர நுபுண பண்டிதர்கள் சொல்லும் விருத்த வசனங்களைக் கேட்டு வெகுதாலம் யோசனையில் முழுகியிருந்தான். இப்படி யிருக்குமபோது தர்க்க திருஷ்டி தகப்பனிடம் வந்தான். இருவரும் பாஸ்பரமாவிக்ளனஞ் செய்து கொண்டனர். புத்திரன் தகப்பனை விதிப்படி நமஸ்கரித்தான். தகப்பன் பிரியத் துடன் ஆசீர்வதித்து ஆசனங்கொடுத்தான்.

தர்க்கதிருஷ்டி பிதாவைநோக்கி உபதேசித்தல் (509-522)

509. காரணரூபம் உபாசிக்கப்படுவதாதலும் காரியரூபம் தாழ்ந்ததாதலும்.

தகப்பன் சிந்தையில் முழுகியிருப்பதைக் கண்டு, 'ஐயா' தங்கள் சித்தத்தி லுள்ள வியாகடலம் யாது? என்ன யோசனை? முகம் பிரசன்னமாயில்லையே? என்று தர்க்கதிருஷ்டி வினாவினான்.

புத்திரன் வசனத்தைக் கேட்டுத் தன் கவலைக்குக் காரணமான சகல் விருத்தாந்தங்களையும் அவனுக்குச் சொன்னான். எந்ததெய்வம் உபாசிக்கத் தக்கதென்று தெரியவில்லை யென்றான்.

* ஒரு ஸ்திரீயின் அங்கணத்தில் பூனை இறந்து கிடந்தது. அதனை அவன் தாழ் வாரத்தின் வாயிலைதிறந்து போட்டுவிட்டு ஊருக்கு வெளியில் கிடத்திப்போயினான். அங்கு அதன்பிறகு ஓர் னேய்கொண்ட ஓட்டகம் அவன் அங்கணத்தில் துழைந்து இறந்து போய்விட்டது. அதனால் அந்த ஸ்திரீக்கு எப்படிப் பெருந்த சுவலை யுண்டாயிற்றோ அப்படிச் சபாந்ததி ராஜாவும் உபாசிய தெய்வத்தின் அறியாமையை நீக்குவதற்குப் பண்டிதர்களை நேக்கி வினாவினான். அதனால் புது சம்சயமுண்டாயிற்று. அதனை நிவர்த்திக்க அவனுக்குப் பெருங்கவலை யுண்டாயிற்று.

தர்க்கதிருஷ்டி தகப்பன் வார்த்தையைக் கேட்டு அவ்வினுக்குச் சுபமும் டாகக் கருதிச் சொல்லுகிறான். காரணரூபம் உபாஸ்யமென்றும் காரியரூபம் துச்சமென்றும் அறிக. காரணரூபத்தின் நாமங்கள் பல. இது வேதத்தின் முக்கிய சித்தாந்தம். இதிஹாச புராணங்களில் வியாசர் சொல்லிய சித்தாந்தம் இதுவே; வேறில்லை. இந்த மர்மத்தைப் பண்டிதர்களறியாமல் பிறர் மதத்தைக் கண்டிக்கிறார்கள். பாரதத்துக்கு வியாக்கியான மெழுதின நீல கண்ட பண்டிதர் அவ்வியாக்கியானத்தின் ஆரம்பத்தில் இப்பிரசங்கத்தைச் செய்திருக்கிறார். அவ்விடத்திலேயே உத்தமமான சுருதி சித்தாந்தங்களை யு முள்ளபடி சொல்லியிருக்கிறார்.

510. புராணத்திற் சொல்லிய ஸ்துதி நிந்தைகளின் வியாசர் அபிப்பிராயம்.

சகல புராணங்களின் சுந்ததா வியாசர் ஒருவரே. அவர் ஸ்கந்த புராணத்திற் சிவனுக்கு ஸ்வதந்திராதி ஈசுவர தர்மங்களுண்டெனச் சொல்லியிருக்கிறார். மற்றத் தேவதைகளுக்குச் சிவ கிருபையால் எல்லா விபூதிகளும் கிடைக்கிறதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் இவர்களுக்கு ஜீவதர்மம் சொல்லப்பட்டது. அப்படியே விஷ்ணுபுராண பதம்புராணங்களில் விஷ்ணுவுக்கு ஈசுவரத்துவஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறே சிலரைப் புராணங்களிலும் சிலரை உபபுராணங்களிலுமாக விஷ்ணு சிவன் என்பவர்களுக்கு வேறான கணைசாதி தேவதைகளுக்கு ஈசுவரத்துவஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதத்தால் வியாசர்வாக்கியத்தில் விரோதம் காணப்படுகிறது.

அதற்குச் சமாதானம் இதுவாம்:— எல்லோரும் ஈசுவரர்கள்தாம். எந்தப் பிரகாசனத்தில் பிறுதெய்வம் நினைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதன் நிந்தையால் அதன் உபாசனையை விடுதலில் வியாஸருக்கு அபிப்பிராயமில்லை. ஆனால், வைஷ்ணவ புராணத்திற் சிவாதி தேவதைகளின் நிந்தை விஷ்ணுவின் ஸ்துதியினால் விஷ்ணுவுபாசனையிற் பிரகிருத்திததற்கு ஹேதுவாம். அவ்வாறே சிவபுராணத்திற்செய்த விஷ்ணுவாதிகளின் நிந்தையும் அவற்றின் உபாசனைகளை விட்டுவிட வேண்டுமென்னும் கருத்தன்று. ஆனால் அந்நிந்தை சிவ உபாஸனையிற் பிரகிருத்தி யுண்டாகுமென்பாருட்டேயாம். ஒரு பிரகாசனத்தில் பிறதேவதையின் நிந்தை அதன் உபாசனையைத் தள்ளுவதற்காக யிருக்கும் பகஷத்தில் ஏல்லாத் தேவதைகளி னுபாஸனைகளையும் தள்ளும்படி நேரிடும். ஆகையால் அன்னிய தேவதையின் நிந்தை ஒன்றனது ஸ்துதியின் பொருட்டாம்; மற்றதினுபாஸனையை விட்டுவிடுவதற்காகவன்று.

* எல்லோரு மென்றதால் விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியன் முதலிய இவ்வெந்து தேவதைகள்.

தருப்பரத்தம்:—வேதத்தில் அக்கினிஹோத்திரத்துக்கு இரண்டு காலங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று சூரியோதயத்துக்கு முன்னும் மற்றொன்று சூரியோதயத்துக்குப் பின்னுமாம். அங்கு முற்காலபிரசங்கத்தில் பிற்காலம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிற்காலபிரசங்கத்தில் முற்காலம் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது அங்கு அக்கினிஹோத்திரத்தை விட்டு விட வேண்டுமென்னும் அபிப்பிராயம் நிரதைக்கருக்குமாயின், இவ்விரண்டு காலங்களிலும் ஹோமத்தை விட்டுவிடும்படி நேரிடும் நித்திபகம்த்தை விடுதல் பொருந்தாது. ஆகையால் முற்காலத்தினது ஸ்துதியின்பொருட்டுப் பிற்கால நிரதையும் பிற்கால ஸ்துதியின்பொருட்டு முற்காலநிரதையுஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதுபோல், ஒரு தெய்வத்தி னுபாஸைப்பிரசங்கத்தில் பிற தேவதையின் நிரதைக்குத் தாற்பரியம் அத்தெய்வத்தின் துதியிலாம்; பிற தெய்வத்தின் நிரதையிலன்று.

511. ஐந்துதேவதைகளி னுபாஸகரும் ஒரே (பிரஹ்மலோக) பலனை யடைதல்.

சுகாபேதத்தால் சிலர் உதயத்துக்கு முன் ஹோமஞ் செய்கிறார்கள்; சிலர் உதயத்துக்குப்பின் செய்கிறார்கள். இருவருக்கும் பலன் ஒன்று அது போல் இச்சாபேதத்தால் ஐந்து தேவதைகளுக்குள் எதை யுபாஸித்தாலும் ஐந்துபாஸைகளாலும் பிரஹ்மலோகமே யடையப்படும். அவ்விதத்தில் போகங்கள் அதுபவிக்கப்பட்டு விதேகமோகமும் சித்திக்கிறது. விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளி னுபாஸையால் வைகுண்டாதி லோகங்கள் அடையப்படுமென்று புராணங்களிற் சொல்லியிருக்கிறது; பிரஹ்மலோகம் அடையப்படுவதாய்ச் சொல்லப்படவில்லை. என்றாலும் உத்தமஉபாஸகர்கள் விதேகமுகத்திக்கு அதிகாரிகளாயிருப்பதால் தேவயானமார்க்கமாக எல்லோரும் பிரஹ்மலோகத்துக்கே போகிறார்கள். ஆனால் ஒரே பிரஹ்மலோகம் விஷ்ணுஉபாஸகனுக்கு வைகுண்டரூபமாயும் அங்குள்ளவர்கள் சதுர்ப்புஜங்களோடு கூடினவர்களாயும் பிரதிபுகிறார்கள். தானுஞ் சதுர்ப்புஜனாகவே யாகிறான். அப்படியே சிவோபாஸகனுக்குப் பிரஹ்மலோகமே சிவலோகமாகவும் அங்குள்ளோர் திரிசேத்திர ஸ்வரூபிகளாகவும் பிரதிபுகிறது. தன்னையும் அப்படியே காண்கிறான். இவ்விதமாக எல்லாஉபாஸகர்களுக்கும் பிரஹ்மலோகமே தமது உபாஸயத்தின் லோகமாகக் காணப்படுகிறது. ஏனெனின் இது நியமமாம்:—

* தேவையான மார்க்கமின்றி வேறுமார்க்கத்தாற் போகிறவன் மறுபடியும்

* 1. தேவயானம், 2. பிதர்யானம், 3. ஜாயஸ்வமியியஸ்வம். யென்னும் பேதங்களால் சமுசாரமார்க்கங்கள் மூன்றும்.

1. சூரியமண்டலத்தைப் பேதித்தக்கொண்டு பிரஹ்மலோகத்துக்குப் போகும் மார்க்கம் தேவயானமார்க்கமாம் இன்னையே அக்ஷீரமார்க்கமென்றும் கூறுவர்.

சமுசாரத்திற்கு வருகிறான். தேவயானமார்க்கமொன்றே பிரஹ்மலோகத்துக்குப் போவதாம். ஆகையால் விதேசமோகத்துக்கு யோக்கியர்களான உபாஸகர்களெல்லாரும் பிரஹ்மலோகத்துக்குப் போகிறார்கள். அந்தப் பிரஹ்மலோகத்தில், உபாஸகனுடைய இச்சாதுசாரமாகச் சகலசாமக்கிரகளுடன் கூடியதாக அப்பிரஹ்மலோகமே உபாஸகனுக்குப் பிரதிதியாகும்படியான இத் தன்மைய அற்புதமகிமையிருக்கிறது.

இவ்விதத்தால் ஐந்துதேவதைகளின் உபாஸனைக்கும் பலனொன்றே.

512. ஒரே பரமாத்மாவினிடத்தில் நாநா நாமரூபங்கள் சம்பவிக்குமாறு.

அதில் இச்சங்கை யுண்டாகிறது:—ஐந்து தேவதைகளுக்கும் நாமரூபங்கள் வெவ்வேறாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஈசுவரனே ஒருவன். ஒரு ஈசுவரனுக்கு நாமரூபங்கள் சம்பவியா.

அதற்குச் சமாதானம் இதுவாம்:—பரமார்த்தமாக நாமரூபங்கள் எவையும் பரமாத்மாவினிடத்திலில்லை. மந்தபுத்தியுள்ளவர்களது உபாஸனையின் பொருட்டு நாமரூபாகித பரமாத்மாவிற்கு மாயையினாலாக்கப்பட்ட கற்பித நாமரூபங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையால் ஒரே பரமாத்மாவினிடத்தில் மாயையாற் கற்பிக்கப்பட்ட நாமரூபங்கள் அநேகம் பொருந்துகின்றன. இவ்விதத்தால் சர்வபுராணவாக்கியங்களின் விரோதமும் நிவிரூபதியாய்விடுகிறது.

513. எல்லாப் புராணங்களுக்கும் காரணகாரியப் பிரஹ்மங்களினது உபாஸனையின் கிரமத்தால் கொள்ளப்படுந்தன்மையிலும் தள்ளப்படுந்தன்மையிலும் தாற்பரியமாதல் (513-514)

புராணவாக்கியங்களில் விரோதசங்கைக்கு முக்கிய சமாதானம் இதுவாம்:—விஷ்ணு சிவன் கணேசன் தேவி சூரியன் முதலிய ஒவ்வொரு நாமமும் காரணபிரஹ்மத்தினதாம். காரியப்பிரஹ்மத்துக்கும் இந்நாமங்களுண்டு. மாயாவிசுஷ்டகாரணத்தைப் பிரஹ்மமென்கிறார்கள். காரியமான ஹிரண்யகர்ப்பத்தையும் பிரஹ்மமென்கிறார்கள். இவ்விதமாகக் காரணப் பிரஹ்மத்தையும் காரியப்பிரஹ்மத்தையும் விஷ்ணு சிவன் முதலிய பதங்

2. சந்திராண்டலத்தைப் பெதித்துக்கொண்டு இந்திரலோகரூபமான பிரஹ்மலோகத்துக்குப் போகும் மார்க்கம் பிதீரியானமாரீகீகமாம். இதனையே தூமமாரீகீகமென்றும் கூறுவர்.

3 அடிக்கடி ஜனனமரணங்களுக்குக் காரணமான மிருத்தியுலோகத்துக்கு வரும் மார்க்கம் ஜாயஸ்வமிரிஷஸ்வமாரீகீகமாம். இம்மூன்றும் சமுசாரமார்க்கங்களாம். நான்காவதாகிய பிரஹ்மஞானரூபமார்க்கம் மோகடிமாரீகீகமாம்.

அறிவிக்கின்றன. இப்படியே இவ்வவந்து பதங்களுக்கும் காராயணன் சிவனிடம் விக்கினேசன் சக்தி பானுமுதலிய அநேகப் பிரதிபதங்களுண்டு. அவையாலும் காரணகாரியப் பிரஹ்மங்களிரண்டையும் போதிக்கின்றன. சிவவிடத்துக் காரணப்பிரஹ்மத்தையும் சிவவிடத்துக் காரியப்பிரஹ்மத்தையும் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்தபடி போதிக்கின்றன. திருஷ்டாந்தம்:—கைசர தவரீதம் குதிரையையும் உப்பையும் அறிவிக்கிறது. போஜன சந்தர்ப்பத்தில் அது உப்பையும் கடைசந்தர்ப்பத்தில் குதிரையையும் அறிவிக்கின்றது. அதுபோல் வைஷ்ணவபுராணத்தில் விஷ்ணு காராயணன் முதலிய பதங்கள் காரணப்பிரஹ்மத்தையும், சிவன் கணேசன் முதலியபதங்கள் காரியப்பிரஹ்மத்தையும் போதிக்கின்றன.

514. 1. ஆதலால் வைஷ்ணவநூல்களில் விஷ்ணுஸ்துதிக்கும் சிவாதி களின் நினைதக்கும் வியாஸா அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—காரணப்பிரஹ்மம் உபாஸிக்கத்தக்கது; காரியப்பிரஹ்மம் உபாஸிக்கத்தக்கதன்று.

2. ஸ்கந்தபுராணத் தைவநூல்களில் சிவன் மகேசன் முதலிய பதங்கள் காரணப்பிரஹ்மத்தையும் விஷ்ணு கணேசன் தேவி சூரியன் முதலிய பதங் கள் காரியப்பிரஹ்மத்தையும் போதிக்கின்றன. ஆகையால் இந்தப் புராணங் களிலும் காரணப்பிரஹ்மத்தின் ஸ்துதியும் காரியப்பிரஹ்மத்தின் நினைதையும் இருக்கின்றன.

3. அப்படியே கணேசபுராணத்தில் கணேசபதம் காரணப்பிரஹ்மத்துக் கும் விஷ்ணு சிவன் முதலிய பதங்கள் காரியப்பிரஹ்மத்துக்கும் வாசகங் களாயின. ஆகையால் காரணத்தின் ஸ்துதியும் காரியத்தின் நினைதையும் இருக் கின்றன.

4. அப்படியே காளிபுராணத்தில் காளிதேவி முதலிய பதங்கள் காரணப் பிரஹ்மத்தையும் விஷ்ணு சிவன் சூரியன் முதலிய பதங்கள் காரியப்பிரஹ் மத்தையும் போதிக்கின்றன. ஆகையால் காரணத்தின் ஸ்துதியும் காரியத்தின் நினைதயு மிருக்கின்றன.

5. இப்படியே ஸௌபுராணத்தில் சூரியன் பானுமுதலிய பதங்களால் காரணப்பிரஹ்மமும் விஷ்ணு சிவன் முதலிய பதங்களால் காரியப்பிரஹ்மமும் போதிக்கப்படுகின்றன; ஆகையால் காரணப்பிரஹ்மத்தின் ஸ்துதியும் காரியப் பிரஹ்மத்தின் நினைதயு மிருக்கின்றன.

இவ்விதமாகச் சகலபுராணங்களிலும் காரிய காரணங்களின் பெயர்வடிவ சங்கேதபேத மிருக்கிறது. எடுத்துக்கொள்ளும்படியாயும் தள்ளும்படியாயு மிருக்கிற அர்த்தத்தில் பேதமில்லை. சகலபுராணங்களிலும் காரணப்பிரஹ்மத்தி னுபாஸனை எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கது. காரியப்பிரஹ்மத்தி னுபாஸனை தள்ளத்தக்கது. ஆகையால் சகல புராணங்களும் ஒரே காரணப்பிரஹ்மத்தி னுபாஸனையைப் போதிக்கின்றன. இவற்றிற்குத் தம்மில் விரோதமில்லை.

515. மூர்த்திப்பிரதிபாதனத்தின் அபிப்பிராயம் (515-516)

சதூர்ப்புஜ திரிநேத்திர ஸதுண்டமூர்த்தி அஷ்டபுஜமூர்த்தி முதலியவை மாயையின் பரிணாமமாயும் சேதனத்தின் விவர்த்தமாயும் இருப்பதால் காரியங்களாயிருக்கின்றன. அவற்றின் உபாஸனையுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங் வனமாயினும் அந்தச் சதூர்ப்புஜாதிமூர்த்திகளின் மாயாவிசிட்டகாரணத்தை விசாரித்துப் பார்க்குமளவில் யாதொரு பேதமுமில்லை. ஆகையால் அவ்வா காரங்களைப் பாதித்துக் காரணரூபத்தால் அவற்றை உபாசிப்பதில் கருத்தாம். ஏனெனின் ஆகாரம் காரியம். ஆகையால் அது துச்சமாம். காரணம் சத்திய மாம்; எவனுடைய மனதப்பிரஞ்ஞை ஆகாரத்திலேயே ஸ்திரமாயிருக்கிற தோ அவன் சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய ஆகாரத்தையே உபாஸிக்கவேண்டியது. அதனாலும் பிரஞ்ஞை நிச்சலமாகக் காரணப்பிரஹ்மத்தி னுபாஸனையில் ஸ்திரப்படுகிறது.

516. காரணப்பிரஹ்மஉபாஸனை இவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:— பிரஹ்மம் ஜகத்தின் காரணமாம். சத்தியகாமன், சத்தியசங்கற்பன், சர்வஞ்ஞன், சதநதிரன், சர்வப்பிரேகன், கிருபாஞ்ஞன் இப்படி ஈசுவரதர்மங்களைத் தியானிக்கவேண்டியது. மூர்த்தியைத் தியானிக்கவேண்டுமென்பது சாஸ்திரத்தின் கருத்தன்று. சாஸ்திரத்தில் அநேக மூர்த்திகளைப்பற்றிச் சொல்லியது உபாஸனையின் பொருட்டன்று. ஆனால் எல்லா மூர்த்திகளுந் காரணப்பிரஹ்மத்தி னுபலக்ஷணங்களே. எந்தவஸ்து எதன் ஏகதேசத்திலும் ஏககாலத்திலும் இருந்து வியாவர்த்தகமாயிருக்கிறதோ அது உபலக்ஷண மெனப்படும்.

“காகமுட்கார்திருப்பது தேவசுததன்வீடு” என்னும் வாக்கியத்தில் தேவதத்தன் வீட்டுக்குக் காகம் உபலக்ஷணமாயிருக்கிறது. ஏனெனின் வீட்டின் ஒருபக்கத்திலும் எப்போதாவதொருகாலத்திலும் காகம் உட்காருகிறது எப்போதும் உட்காருகிறதில்லை. மற்றக் கிரகங்களினின்றும் தேவதத்தனது கிரகத்தை வேறுபிரிததறிவிப்பதாம். அதுபோல் ஜகததின் காரணம் பிரஹ்மம். அதன் ஏகதேசத்தில் எப்போதாவது மூர்த்தியிருக்கிறது. சதூர்ப்புஜாதி மூர்த்திகள் காரணப்பிரஹ்மத்திலேயே இருக்கின்றன; வேறிடத்தில் இல்லை. ஆகையால் வியாவர்த்தகங்களாயிருத்தலால் உபலக்ஷணங்களாயிருக்கின்றன.

உபலக்ஷணத்தின் பிரயோஜனம் இதுவாம்:—விசேஷி வஸ்துவின் து ஸ்வரூபத்தின் ஞானமுண்டாம். எப்படிக் காகத்தால் தேவதத்தன் வீடு அறியப்படுகிறதோ வேறு பிரயோசனமில்லையோ, அப்படியே சதூர்ப்புஜாதி ஆகாரங்களால் நிராகாரமான காரணப்பிரஹ்மத்தின் ஞானமே உபாஸனையின் பொருட்டு மூர்த்தியைச் சொல்லுதலின் பிரயோஜனமாம்; வேறில்லை.

517. ஆகாரங்களில் ஆக்கிரகமுள்ள சைவ ராதிபர் துன்புறுதல்.

மத்தப்பிராஞ்ஞையுள்ளவர்கள் சாஸ்திரத்தின் கருத்தையறியாமல் அந்த ஆகாரங்களில் ஆக்கிரகஞ்செய்கிறார்கள்; சிபாலஸாரமேயறியாததால் பாஸ்பாம் கலகஞ்செய்கிறார்கள்.

மனையியின் சகோதரனைச் * சியாலனென்பர். நாயினை ஸாரமேயமென்பர். திருஷ்டார்த்தத்தினை நியாயமென்பர். ஒருவனுடைய சிபாலனுக்குப் பெயர் உத்பாலகன். அவன் விரோதியின் பெயர் தாவகன். அப்புருடன் வீட்டிலிருந்த நாய்க்குப் பெயர் தாவகன். மற்றொருவன் வீட்டிலிருந்த நாய்க்குப் பெயர் உத்பாலகன். அங்கு அப்புருஷனுடைய ஸ்திரீ முதல்முதல் வந்தாள். அப்போது இரண்டுநாய்களும் தம்மில் எப்போதும் சண்டையிட்டுக் கொள்ளும். அங்கு அந்தஸ்திரியின் பதி மாயியார் முதலியோர் உத்பாலகனை வைது தன் தாவுகனைப் பெருமைப்படுத்துவார்கள். அப்போது அந்தஸ்திரிக்கு என் சகோதரனை வைது அவன் சதாநுரைப் பெருமைப்படுத்துகிறார்கள் என்னும் மயக்கமுண்டாயிற்று. அதனால் தூஷிக்கப்பட்டவளாய்க் கணவனோடு பிணங்கினாள். எப்படி அவர்களது அபிப்பிராயத்தை யறியாமல் சமமான பெயரார் பிரமித்து ஸ்திரீ துக்கித்தானோ அப்படி வைஷ்ணவக்கிரந்தத்தில் சிவன் முத்தலிப பெயர்களால் காரியப்பிரஹ்மம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்னும் அபிப்பிராயத்தையறியாமல் சைவர் முதலியோர் துக்கிக்கின்றனர். அப்படியே விஷ்ணுநாமத்தால் காரியப்பிரஹ்மம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதையறியாமல் வைஷ்ணவர்கள் துக்கிக்கிறார்கள். சகல புராணங்களுக்கும் அபிப்பிராயம் யாதெனின், காரணப்பிரஹ்மம் ஐயாசிக்கத்தக்கது. காரியப்பிரஹ்மம் தள்ளத்தக்கது.

1. மாயாவிஷ்டுட்சேதனம் காரணப்பிரஹ்மம்.

2. மாயையாலுண்டான காரியவிஷ்டுட்சேதனம் காரியப்பிரஹ்மம். இவ்வந்ததமே பாரதவியாக்கியானததின் ஆரம்பத்தி லெழுதப்பட்டிருக்கிறது. சகல வேதாந்தங்களின் இததாந்தமும் இதுவே.

518. உத்தரமீமாம்சை பிரமாணமாதலும் மற்றவை அப்பிரமாணமாதலும் (518-520)

சுபசந்தி தன் குமாரன் வார்த்தையைக் கேட்டுப் புராணங்களின் விரோத சங்கைக்குச் சமாதானமடைந்து மனதிற் சுகமடைந்தான். ஆறு சாஸ்திரங்களின் பரஸ்பர விரோதசங்கை நீங்காமையால் விசேஷசுகமடைய

நில்லை. அதனால் எந்தச் சாஸ்திரார்த்தத்தை யங்கீகரிக்கலாமே? அச்சத்தியமான சாஸ்திரம் யாதென மைந்தனை வினாவினன்.

519. தர்க்கதிருஷ்டி தன்தகப்பன் வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரமப் பிரமாணமான வார்த்தையைச் சொன்னான். உத்தரமீராமசையி னுபதேசம் கொஞ்சங்கூட வேதவிரুদ্ধ மல்லவென்றான். மற்ற இருது சாஸ்திரங்களும் வேதவிரুদ্ধங்களை யிருப்பதால் அவற்றை அசுத்தமென் றறியவேண்டியது. அவைகளில் சில அம்சங்கள் வேதாநுசாரிகளா யிருப்பதால் மந்தாதிகாரிகள் அவற்றை யனுஷ்டிகிறார்கள்.

1. சாங்கியத்தின் கர்த்தா ஈபிலீ
2. பாதஞ்சலத்தின் கர்த்தா பதஞ்சலி. இவர் சேஷாவதாரம்.
3. நியாயசாஸ்திரத்தின் கர்த்தா நௌநயர்.
4. வைசேஷிகத்தின் காததா கணுநர்.
5. பூர்வமீராமசையின் கர்த்தா ஜைமினி
6. உத்தரமீராமசையின் கர்த்தா ஸ்யாசபகவாள்

இவ்வெல்லோரது மாகாத்மியமும் பிரசித்தம். ஆதலால் இவர்களுடைய வசனவடிவ சாஸ்திரங்கள் முழுவதும் சமானப் பிரமாணங்களாய் இருக்க வேண்டியது. ஆபினும் சகல வாக்கியங்களினும் வேதவாக்கியம் பிரபலப் பிரமாணமானது. ஏனெனின,

1. வேதத்தின் கர்த்தா சர்வஞ்ஞான ஈசுவரன். அவரிடத்தில் பிரமம் சந்தேகம் முதலிய தோஷங்கள் கிடையா.

2. இச் சாஸ்திரங்களின் கர்த்தாக்கள் ஜீவர்கள். இவர்களிடத்திற் பிரமமுதலிய தோஷங்கள் உண்டாகலாம்.

1. சாஸ்திரகாரர்களும் சாவஞ்ஞானாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அவர்களுடைய சாவஞ்ஞான யோகமாகாத்மியத்தா லுண்டாயிருக்கிறது. ஆதலால் அவர்கள் யுஞ்சானயோகிகள்.

2. ஈசுவரனுடைய சர்வஞ்ஞத்தன்மை ஸ்வபாவமாயிருக்கிறது. ஆகையால் ஈசுவரன் யுக்தயோகி.

1. சித்தனை செய்வதில் பதார்த்தஞான முண்டாகிவனுக்கு யுஞ்ஞான யோகி யென்று பெயர்.

2. எவனுக்கு, எப்போதும் ஏகாசமாய் எல்லாப் பதார்த்தங்களும் அபரோகாமாய் பிரதிபிதிகிறதோ அவனுக்கு யுக்தயோகியென்று பெயர். இத்தனமையன் ஈசுவரன்.

1. யுக்தயோகியால் செய்யப்பட்ட வேதத்தான் பிரபலம்.

அதன் மூலம் சாஸ்திரங்களை விருத்தி செய்து, அதன் மூலம்
புத்திரம் பெறும்படி செய்து, அதன் மூலம்
புத்திரம் பெறும்படி செய்து, அதன் மூலம்

520. ஆகையால் வேதாநுசாரமான சாஸ்திரமே பிரமாணம். வேத
யிருத்தம் அப்பிரமாணம். ஐந்து சாஸ்திரங்கள் எப்படி வேதயிருத்தமாமென்
பது சாஸ்திரங்களைத் தங்களில் விவரமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. உத்தர
மீதாமாம்சை எவ்விதத்திலும் வேதயிருத்தமன்று. 'ஆகையால் அது பிரமாண
மானது. மற்றச் சாஸ்திரங்களும் சில அம்சங்களில் வேதத்தை யனுசரித்
திருக்கிறதைப் பார்த்து மந்தபுத்தி யுள்ளவர்கள் அவற்றில் விசுவாசம் வைக்
கிறார்கள். ஆனால் அநேக அம்சங்களில் அவை வேதயிருத்தங்களா யிருப்ப
தால் தள்ளத்தக்கனவாம். சில அம்சங்களில் வேதாநுசாரிகளா யிருப்ப
தால் முழுமையும் அங்கீகரிக்கத் தக்கவையென்று சொல்லும்படித் தில்
ஜைனசாஸ்திரமும் அஹிரம்சம்சத்தில் வேதாநுசாரியா யிருக்கிறது. அதுவும்
அங்கீகரிக்கத் தக்கதாகும். ஆனால் ஜைன சாஸ்திரமோ தள்ளத்தக்கதே;
அங்கீகரிக்கத் தக்கதன்று.

சுகதர் ஈசுவரனுடைய அவதாரம். அவரைப் புத்தரென்றுஞ் சொல்லு
வார்கள். அவருடைய வசனமும் வேதத்துக்குச் சமானமாய்ப் பிரமாணமா
யிருக்கவேண்டியது. அந்நவமாயினும் புத்தர் வஞ்சிக்கும் இச்சையாகிய
நிமித்தத்தால் ஆனார். ஆதலால் அவருடைய வசனம் எவ்விதத்தாலும் அப்பிர
மாணமே. ஆகையால் எல்லா அம்சங்களிலும் வேதத்தை அநுசரித்திருக்கிற
உத்தரமீதாமாம்சையே எவ்விதத்தாலும் முழுமையாக அங்கீகரிக்கத்தக்கது.

உத்தரமீதாமாம்சை வியாசரால் சூத்திரரூபமாகச் சொல்லப்பட்டு அதன்
வியாக்கியானமும் அநேகரால் அநேகவிதமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும்
பூஜ்யபாதரான சங்கராற் செய்யப்பட்ட வியாக்கியானமே வேதாநுசாரியா
யிருக்கின்றது. ஆகையால் மற்ற ஐந்துசாஸ்திரங்களும் அப்பிரமாணங்களே.

521. அந்நியசாஸ்திரங்களை விடுதலில் திருஷ்
டாந்தமும் ஏதுவும் (521-522).

இந்தத்தாங்கத்தில் முன் சகலசாஸ்திரங்களும் மோக்ஷத்துக் குபயோக
முன்னனவென்று சொன்னது தர்க்கதிரஷ்டியின் 'சாரத்தைக் கிரகிக்கும்
விவேகத்தார் கூறியதாம். ஒருவன் சத்துரு கத்தியால் அவனை வீசிஞன். அத
னால் இரத்தம் வெளிப்பட்டு இவனது ரோகம் நிவர்த்தியாயிற்று. அப்போது
சாரத்தைக் கிரகிக்கும் புருஷன் கத்தியை வீசினவன் தனக்கு உபகாரஞ்செய்த
தாக நினைக்கிறான். அதுபோல அந்நிய சாஸ்திரங்களாலும் எவ்விதத்திலாவது
அந்தக்கரணத்தின் சுத்தியும் நிச்சலத்தன்மையும் உண்டாகிப் புருஷன் நி
ருத்தியடைந்து வேதாநுசாரமான நிச்சயம் செய்தால் மோக்ஷமுண்டாகும்.
முற்றும் அவற்றிலேயே ஆக்கிரகஞ்செய்யின், அந்தகோலங்கூல நியாயப்படி.

அவன் அர்த்தத்தை யடைவான். ஆகையால் சகல சாஸ்திரங்களையுந் தன்னி
அத்தை விபாக்கியானத்தின்படி உத்தரமீரம்சையே அங்கீகரிக்கத்தக்க
தாம்.

522. அந்தகோலங்கூல நியாயம்:—ஒருபணக்காரனுடைய ஆபரணம்
பூண்ட புத்திரனைத் திருடர்கள். காட்டுக்குக் கொண்டுபோய் ஆபரணங்களைப்
பிடுங்கிக்கொண்டு அவன் கண்ணையுங் கெடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.
அப்போது அழுதுகொண்டிருந்த அப்பையனைத் தயையற்ற வஞ்சனையுள்ள
ஒருவன் சந்தித்து ஒரு கொழுத்த காளையின் வால் அவன்கையிற் கொடுத்து
இதை விடாமற் பிடித்துக்கொண்டு போனால் ஊர்போய்ச் சோலாமென்றான்.
அத்துயருற்ற பையன் அவன்வார்த்தையை நம்பிப் பெருந்துக்கமடைந்து
நஷ்டமானான். அதுபோல் விஷயரூப சோரன் ஒருவன் விவேகரூப நேக்கிரத்
தைக் கெடுத்துச் சமுசாரரூபவனத்தில் கொண்டுபோய் விடுகிறான். அப்போது
தயையற்றவனையும் வஞ்சகனாயிருக்கிற *பேதவாதி அந்நிய சாஸ்திரங்களின்
சித்தாந்தத்தில் அவனுக்கு விசுவாசம் வரும்படி செய்து என்னுடைய உப
தேசமே உனக்குப் பரமசுகதுக்குக் காரணமாகும் அதை விடாதேயென்று
சொல்லுகிறான். அவன் வார்த்தையை நம்பிப் புருஷார்த்தசுகத்தை யிழந்தவ
னாக ஜனமரணரூப மகத்தான துக்கத்தை யனுபவிக்கிறான். ஆகையால்
அந்நியசாஸ்திரங்கள் தள்ளத்தக்கன.

523. இராஜன் இறந்து பிரஹ்மலோகத்தை யடைதல். (523-524)

இவ்விதமாகச் சுபசந்தி யென்னும் அரசன் தாக்கதிரஷ்டியின் வச
னத்தைக் கேட்டுச் சகல சீநீதகங்களும் துக்கங்களும்ற்றவனாய்ப் பூர்ணானந்
தத்தைபடைந்தான். காரணப்பிரஹ்ம வுபாசனையில் சித்தத்தை ஸ்திரப்பித்தி
னான். தாக்கதிரஷ்டியைத் தன்னுண்மையான குருவாகப் பாவித்து ராஜ்ய
முழுமையும் அவனுக்குக் கொடுத்தான்? தாக்கதிரஷ்டி புத்திரனாயிருந்தாலும்
உத்தமமான உபதேசத்தைச் செய்தபடியால் அவன் குருஸ்தானத்தையடைந்
தான். இது பிரஹ்மவித்தையின் மாகாத்மியம்.

* பேதவாதி ஆசாரியர்கள் அவர்களது சாஸ்திரங்களிற் கூறிய பாமேசுவரனும்
மோஷமுமாகிய அவற்றின் அபரோக மில்லாதவர்களாயிருக்கின்றார்கள். கிரமமாய்ச்
சொல்லப்பட்ட உபாசனைமுதலியவடிவமோகத்தின் சாதனங்க ளில்லாதவர்களாயினும்
கிரவியத்தைக்கவருகிறோருட் டி உலகத்திற்குத் தமது சம்பிரதாயத்தின் சின்னங்களோடு
சங்கேதமாயுள்ள மந்திரவுபதேசங்களைத் தருகின்றனர். நம்முடைய உபதேசத்தால் இந்த
சன்மார்த்தத்தினின்றும் விலக்கப்பட்டு இவர்கள் ஜன்மமுழுவதும் வியர்த்தமாகும். இங்
னும் இரக்கம் அவர்களுக்குண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் தயையில்லாத வஞ்சகராவர்.

524. சொஞ்சகாலங் கழிந்தபின் அரசன் பிராணனைவிட்டு முரிநாடையும் பிரஹ்மலோகத்தை யடைந்தான். அரசனுடைய மாணகாலத்துக்குக் தேசகாலங்கள் சொல்லப்படவில்லை. அதற்கு அபிப்பிராயம் இதுவாம்:— உபாசகனுடைய மாணத்தில் தேசகாலங்களின் அபேகை யில்லை. பகலில் மரித்தாலும் இரவில் மரித்தாலும் தக்ஷிணாபனத்தில் இறந்தாலும் உத்தராயணத்தி லிறந்தாலும் சதத இடத்தில் அல்லது அசுததமானவிடத்திற் செத்தாலும் எவ்விதத்தினாலும் உபாசனையின் பலத்தால் தேவபானமார்க்கவாயி லாகப் பிரஹ்மலோகத்தின் அடைவுண்டாகிறது. அதிருஷ்டியின் பிரசங்கத்தில் முன் எந்தத் தேசகாலங்களின் அபேகைக் சொல்லப்பட்டதோ அது போகத்தோடுகூடிய உபாசகனுக்குக் கூறியதாம். கேவலம் ஈசுவரனைச் சரண மடைந்த உபாசகனுக்குத் தேசகாலங்களின் அபேகையிலலை. இந்த அந்த தத்தைச சூத்திரகாரரும் பாஷியகாரரும் பிரதிபாதித்திருக்கிறார்கள்.

525. தர்க்கதிருஷ்டியின் தேகம் வீழ்தலும்
பரமாத்மாவேடு அபேதமாதலும்.

அப்போது தாகத்திருஷ்டி இராமகாரியங்களெல்லாம் சாவதானமாய்ச் செய்தான். அதில் சிறிதும் பறவிலலை. பிரஹ்மசிசுபததைபே கொண் டிருந்தான். பிராரப்தம் முடியவே நிசரல வீடையடைந்தான். ஆதமா (கூட ஸ்தசாக்ஷி) பரமாத்மாவிற்குச் சேர்ந்தது. தேகம் சாமபலில் ஓடுங்கிப்பது, கூடஸ்த னுக்குப் பரமாத்மாவுடன் எப்போதும் அபேதமிருந்தாலும் உபாதிபா லாகிய பேதமுண்டு. உபாதிபயத்தால் அதனால்கிய பேதமுமில்லாமற் போகிறது.

பரமாத்மாவுடன் அபேகஞ் சொன்னதற்கு அபிப்பிராயம் இதுவாம்:— விதேகமுக்தியில் ஈசுவரனோடு அபேதஞ் சித்திக்கிறது. சததசேதனமாகிய பிரஹ்மத்துடன் அபேதஞ் சித்திக்கிறதில்லை. இது சாரீரகபாஷியத்தில் 4-வது அத்தியாயத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு இது பிரசங்க மாம்:—

1. விதேகமுக்தியில் சத்தியசங்கற்பாதிகளின் அடைவு ஐஜம்நிமதத்தற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

2. ஓளடுலோமீ மதத்தில் சத்தியசங்கற்பாதிகளின் அபாவஞ் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

3. சித்தாந்த மதத்தில் சத்தியசங்கற்பாதிகளின் பாவாபாவங்களிரண் டஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—விதேக முக்தியில் ஈசுவரனுடன் அபேதமுண்டாகிறது. ஈசுவரனுடைய சத்திய சங்

கற்பாதிகள் முக்தனிடத்து அந்நியஜீவர்களால் வியவகரிக்கப்படுகின்றன. அந்த ஈசுவரன் பரமார்த்ததிருஷ்டியாற் சுத்தர். அவரிடத்தில் ஒரு குணமுமில்லை. ஆனால் அவர் நிராகுணர். ஆகையால் சத்தியசங்கற்பாதிகளில்லை.

சமுசாரதசையிலும் ஜீவன் பரமார்த்தமாக நிர்க்குணமும் சுத்தமுமாயிருந்தாலும் அவனுக்குச் சமுசாரதசையில் அவித்தையால் கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவங்கள் பிரதிதியாகின்றன.

ஈசுவரனுக்கு எக்காலத்திலும் தன்னிடத்திலாவது வேறிடத்திலாவது சமுசாரம் பிரதிதியாகும்தில்லை. ஆகையால் ஈசுவரன் எப்போதும் அசங்கன்; நிர்க்குணனும் சுத்தனுமாகின்றான். ஆகவே ஈசுவரனுடன் எந்த அபேத முண்டோ அந்த அபேதமே சத்தபிரஹ்மத்தோடுள்ளதாம்.

ஈசுவரேனாள்ள அபேதத்தினைச் சத்தபிரஹ்மத்தோடுள்ள அபேத மெனக் கொள்ளாவிடின், ஈசுவரனுக்குச் சத்தபிரஹ்மத்துடன் யிசக்யம் ஒருகாலத்து மாகமாட்டாது. ஏனெனின், ஜீவனைப்போல ஈசுவரனுக்கு உப தேசத்தா லுண்டாகும் ஞானமும் விதேகமோக்ஷமும் ஒருகாலத்திலு முண்டாகமாட்டா. எப்போதுமுள்ள அவருடைய ரூபம் சத்தமன்று ஆதலால் ஜீவ னைக்காட்டிலும் குறைவாக ஈசுவரனும் சதாபதத்தினன்று சித்திக்கும். ஆகையால் இது மதிக்கத்தக்கதாம்:—

1. ஈசுவரனுக்கு ஆவரணமில்லை. ஆகையால் உபதேசஜந்யஞானத்தின் அபேகையிலில்லை.

2. ஆவரணமில்லாமையாற் பிராந்தியிலில்லை. ஆதலால் ஈசுவரன் நித்திய ஸ்வஞ்ஞன் நித்தியமுதன்.

3. மாயையும் அதன் காரி பமும் ஆகமாவிரிடத்திற் பிரதிதியாகும்தில்லை. ஆகையால் சதா அசங்கன். இதனாலேயே சுத்தன்.

இங்விதத்தால் ஈசுவரேனாண்டாம் அபேதமே சத்த சேதனத்தோடுண்டாம் அபேதமாம்.

திருஷ்டார்த்தததாலும் ஈசுவரேனாண்டான் அபேதம் சித்திக்கின்றது. மடத்திற் கடமில்லாமற் போகும்போது மடாகாசத்தில் கடாகாசம் லயமாகிறது; மகாகாசத்திலயமாகும்தில்லை. அதுபோல் விததுவானுடைய சரீரம் ஈசுவரனாற் செய்யப்பட்ட பிரஹ்மாண்டத்தில் நஷ்டமாகிறது. பிரஹ்மாண்டமெல்லாம் ஈசுவரசரீரமாகிய மாயையில் அநதாப்பூதமாயிருக்கிறது. வித்துவா னுடைய ஆத்மர் 'விதேகமோக்ஷத்தில் பிரஹ்மாண்டத்துக்கு வெளியே போகுகும்தில்லை. ஆதலால் ஈசுவரனுடன் அபேதஞ் சித்திக்கிறது. ஆனால் எப்படி மடாகாசத்துடன் கடாகாசத்துக்கு அபேதஞ் சித்திக்கிறதோ அந்த மடாகாசம் மகாகாசரூபமாகவே இருக்கிறதோ அப்படி ஈசுவரனுடன் அபேதஞ்

செய்திருந்தது. இந்த ஈசுவரன் * சுத்தப்பிரஹ்மமே. ஆனால் சுத்தப்பிரஹ்மத்தின் அடைவுண்டாகிறது.

526. இப்பாஷை நூலைச் சொல்லுவதின் பிரயோஜனம்:—

இவ்விதமாக அநேக இரத்தினங்கள் அடங்கியதும் இரகசியமான வேத சித்தாந்தங்கள் அடங்கியதுமான விசாரசாகர மெழுதப்பட்டு விடுவதெனத் துடன் பிரகடனஞ் செய்யப்பட்டது. வியாகரணசாஸ்திரம் முழுமையும் பார்த்தேன். சாங்கிய நியாயசாஸ்திரங்களையும் வெகு சிரமப்பட்டுப் பார்த்தேன். அத்து வைதக் கிரந்தங்கள் முழுமையும் பார்த்தேன். பார்க்காத கிரந்தமொன்று மில்லை. கடினமான அந்நிய மதஸ்தர்களுடைய சித்தாந்தங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தேன். வேதங்களையும் முழுக் பார்த்தேன். அப்படிப்பட்ட என் னால் இந்தப்பாஷாகிரந்தம் செய்யப்பட்டது. இதை எழுதுவதில் நான் வெட் கப்படவில்லை. பரோபகாரசிந்தையே இதை எழுதியதற்குக் காரணமாம். வியாகரணமின்றி ஸமஸ்கிருதகிரந்தங்களை † மந்தபுத்தியுள்ளவர்கள் படிக்க

* இங்கு இது இரகசியமாம்:—ஞானயான்களது திருஷ்டியால் விதேகமோஷத் திற்குமுன் பிரஹ்மாண்டமுதலிய ஜகதது எதுவும் இல்லை; ஆனால் சுத்தப் பிரஹ்மமே இருக்கிறது. ஆனால் அவனுடைய திருஷ்டியினாலோ சுத்தப் பிரஹ்மத்தோடுதான் அபேதமுண்டாகிறது அதனே ஈசுவருக்குச் சுத்தத்தின் அடைவாம்.

அஞ்ஞானிகளின் திருஷ்டியால் பிரஹ்மாண்டமுதலியன எப்படியோ அப்படியே (உள்ளவாறே) தோற்றுகின்றன ஆகலால் அவர்கள் திருஷ்டியினால் ஞானிக்கு ஈசுவர னே (ஈசுவரனது தேகவடிவ பிரஹ்மாண்டத்தோடு) அபேதமுண்டாகிறது. அந்த ஈசுவரன் உன்னமயில் சுத்தப்பிரஹ்மமே. இதனாலும் ஞானிக்குச் சுத்தப்பிரஹ்மத்தின் பரப்பியுண்டாகிறது

முற்கூறிய விதேகமோஷத்தில் ஞானியாகிய ஜீவனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடுண்டாம் அபேதமெதுவோ அதில் ஜீபாசுவாதமுதலிய வெவவேறு வேதாந்தபகுவர்களின் எவ் விசாரங்களுவோ அவை விருத்திப்பிரபாகரத்தின் எட்டாவது பிரகாசத்தில் விஸ்தார மாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவை இந்நூலின் ஆறாவது தாங்கத்தள்ள 441-வது பிரசங்கத்தின் டிப்பணியிலும் சுருக்கமாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

† எவனிடத்தில் கயிறும் செம்புயிருக்கிறதோ அவன் கிணற்று ஜலத்தைக் குடிக்கக் கூடியவனாகின்றான். எவனிடத்தில் அந்தச் சாமக்கிரிகளில்லையோ அவன் கிணற்று ஜலத்தைக் குடிக்கக்கூடியவனாகான் அவனானமாயினும் வாலியின் ஜலத்தைப்பாவது அல்லது மதுமான எரியின் ஜலத்தையாவது அநாயாஸமாகக் குடிக்கக்கூடியவனாகின் றான். அதுபோல எவனுக்குக் காயியம் கோசம் வியாகரணவடிவசாமக்கிரியிருக்கின்றன வோ அவன் சம்ஸ்கிருதநூல்களின் அர்த்தத்தைத் தாற்பரியத்தோடு அறியக்கூடும். எவனிடத்த அச்சாமக்கிரிகளில்லையோ அந்தப்புருஷன் மந்தபுத்தியுடையவனாவன். ஆகலால் அவன் சம்ஸ்கிருதநூல்களின் பொருளை அறியக்கூடாதவனாயினும் அந்த மந்த புருஷன் இப்பாஷை நூலின் அர்த்தத்தைப் பிரயாசையின்றி யறிவான். அதனால்

முடியாது. இந்தக் கிரந்தத்தை வருத்தமின்றிப் படித்துப் பரமானந்தத்தை யடையக்கூடும்.

527. மங்களாசரண பூர்வகமான கிரந்தசமாப்தி.

தில்லீமாநகரத்தின் மேற்குத்திசையில் பதினெட்டுயோசனை (32-மைல்) தூரத்தில் * கிஹடோலியென்னும் ஊரில் இந்நூல் முற்றுப்பெற்றது.

* ஞானிகள் விதேகமுக்தியில் எதிலேயு அபேதமாகின்றாரோ அந்தத் தாது வாகிய காரணவடிவரை நான்கு வேதங்களும் துதிக்கின்றன. நாமருபமான வியபிசாரியில் உட்கலந்துள்ள ஏகமான உவமையற்ற அஸ்திபாதிப்பிரியவடிவம் தாதுபதத்தின் இலக்ஷியமாம்.

அவன் பரமானந்தத்தையடைகவேன்னும் முதன்மைபெற்ற தயையும் தர்மமுமாகிய காரணத்தால் இரூபப்பாஷைநூலாகிய வாவியை (இறங்குகின்றன), அல்லது ஏரியைச் செய்தருளினர். அதன் விருத்தியின்பொருட்டும் அதிக மதாரமுண்டாதற்பொருட்டும் அதற்கு இந்த டிப்பணிவடிவ வாய்க்கால்கள் ஆக்கப்பட்டன. அவையும் பாஷையறிபவர் களுக்கு விசேஷ சுகத்தைத் தருவனவாயிருத்தலின் இதத்தைச் செய்வனவாம்.

* கிஹடோலிக்கிராமத்தில் ஸ்ரீ நிச்சலதாஸரது குருபரம்பரை யிருக்கிறது. அங்கு இப்போதும் அவர்கள் து சிஷ்யகிளைகளுமிருக்கின்றன; அவர்கள் சங்கிரகஞ் செய்திருந்த நூல்களும் இருக்கின்றன.

ஜீவன்முக்தி விதேகமுக்தி வர்ணனமென்னும்

ஏழாவது தாங்கம் முடிந்தது.

ஸ்ரீ விசாரசாகரம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ விருத்திப் பிரபாகரம்.

விலை ரூபா 4.

[விசாரசாகர நூலாசிரியராகிய சாது ஸ்ரீ நீச்சலதாஸரவர்கள் ஹிந்திபாஷையில் விவற்றியருளிய அரிய வேதாந்த நூலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வசனம்.]

[இ] இந்நூலில் வுட்சாஸ்திர முணாந்தவரும், அறபுத் ப்ரஹ்ம நிஷ்டருமாகிய மகாத்மா ஸ்ரீ நீச்சலதாஸரவர்கள் ஜீவாக்ஷபேரில் க்ருணைகூர்ந்து, வியாக்ஷண, நியாய, வைசேஷிக, மீமாம்சா, வேதாந்த முதலிய பல நூல்களை நுணர்விய அறிவோடு பலகாலும் பயின் னுணர்ந்தற்கரிய சித்தாந்தங்களை மந்த்ரும எளிதி லுணருமாறு உள்ளவகை நெல்லிக் கனிபோல் காட்டியிருக்கின்றன இவ்வியதூலில் பிரமாணங்கள் ஆறும், அவற்றில் மத வாதிக்கள் அபிப்பிராயம் சித்தாந்தங்களைக் முதலியனவும், அததியாச லக்ஷணநாதம், அவற்றின் மதபேத சித்தாந்த முதலியனவும், வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் பல நூலாசிரியர் அபிப்பிராயமும், அவற்றிற்கு மேல் அந்விதீப ப்ரஹ்மத்தில் தாசுபரிய முணமையும் விஸ தாரமாயச சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன இவ் விலையும், இத்தகைய முண நூலாசிரியரார் செய்யப்பட்ட விசாரசாகர நூலையும் கந்தப்பா நியாய வைசேஷிக சித்தாந்தங்களையும், குத்திரம் பாஷ்யம் அவற்றின் வியாக்ஷியானங்கள் என்பன முதலாக இற்றைவரையுமுள்ள எல்லா மதவைத நூல்களையும் நன்குணர்ந்தவராவா இத்தகைய பெருமை பொருத்திய இந்நூல் ஹிந்திபாஷையில் ல்ருத்தலபற்றி அக்ஷணத் தம்மீகாட்டாருக் குபயோகமாகரு வாண்கருதி விசாரசாக்ஷிரோதபம், சாக்ஷசுமுகி, ஹடயோகபிரதீபிகை முதலிய நூல்களின் மொழிபெயர்ப்பாகிரியராகிய துஞ்சைமாத்ரம் ஸ்ரீமத் வே துப்புலவாமி ராஜா அவர்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றன

[இ] [இது டிம்மீ 8-யேஜு அளவில் 100 பக்கம் கொண்டிருக்கிறது. உயர்ந்த கடி தத்தில் அச்சிடப்பட்டு, கோத்தியான கால்கோ பயிண்டு செய்து அழகாய்க் கிவிட்டுப் போட்டுள்ளது. விலை ரூபா 4]

(இந் நூலின் அநுக்கிரமணிகை)

[முதற் பிரகாசம்]
பிரத்தியக்ஷபிரமாண நீருபணம்

[2-வது பிரகாசம்]

அதுமானப்பிரமாண நீருபணம்

[3-வது பிரகாசம்]

சுத்தப்பிரமாண நீருபணம்

[4-வது பிரகாசம்]

உவமானப்பிரமாண நீருபணம்

[5-வது பிரகாசம்]

அர்த்தபத்திப் பிரமாணம்.

[6-வது பிரகாசம்]

அதுபலத்திப் பிரமாணம்

[7-வது பிரமாணம்]

விருத்திபேதம், அந்நாயகியக்கியாதியின் மண்டனம், கியாதிகண்டனம். தானே பிர மாணமாந் தன்மைப் பிரமாண நீருபணம், சித்தாந்த சமமதமான அந்நாயகியக்கியாதி யின் கிரமம், சதகியாதியின் கிரமம். மூவ கை அசத்தகியாதியின் கிரமம், ஆத்மக்கியா தியின் கிரமமும் கண்டனமும், அந்நாயகாக கியாதியின் கிரமமும் கண்டனமும், அக்கி யாதி வாத்ததின் கிரமமும் கண்டனமும்,

பிரமாதசனமை அபபிரமாதசன்மைகளின் சொருபமும், உற்பத்தியும், ஞானத்தின் சனமையும்

[8-வது பிரகாசம்]

அஞ்ஞானத்தின் விசாரம், ஜீவேசுவராக ளிடத்தது விசாரம், வேதாந்தத்தின் சித்தாந தத்தில பிரக்கிரியையின் பேதம், வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் நான்பிரக்கிரியையின் தாத பரியம், பிரதிபிம்பத்தில் விசாரம், சொப பனத்தில் விசாரம், திருஷ்டி சிருஷ்டி, சிருஷ்டி திருஷ்டி வாதங்களின் பேதம், மித்தியாப் பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாதன மையின் சுவகை சமாதானம், சந்நியாசம் ஞானத்திற்கு சாதனமாடுமனப்பில் விசா ரம், ஷத்திரிய வையியாக்களுக்குச் சந்நியா சத்திலும் சிவவணத்திலும் அதிகாரத்தை விசாரித்தல், மனிதா மாசத்திரத்திற்குப் பகதிஞானங்களின் அதிகாரமுண்டெனல், விஷய ஞானங்களின் அபரோக்ஷத்தன்மை யில் விசாரம், விருத்தியின் பிரயோசனத் தைக் கூறுதல், கற்பித்ததின் நிவிருத்தியில் விசாரமுதலியன.

ஸ்ரீ பக்தலீலாம்ருத வசனம்.

[82 பத்தர்களின் சரித்திரம்: உயர்ந்த கிவிட்டு பயிண்டு: விலை ரூபா 3.]

[இ] ரிபன் புஸ்தகசாலை, 87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

ஸ்ரீ விசாரசாகரத்தின்

அகராதி அட்டவணை.

டி என்பது டிபபணியைக் குறிப்பிடுகிறது.

அ		அசலம்	401
அகர்த்தா ஆத்மா	340	அசாதாரண காரணம்	199
,, ஞானி	276, 384, 498	,, பிராயுச்சித்தம்	55
அகாப்ப பிராணபாமம்	463	அசித்தி துவைதத்தின்	242
அகாரத்தின் லக்ஷியாத்தம்	302	,, தேசகாலத்தின் (டி)	317
,, வாசகியாத்தம்	301, 302	,, பிரபஞ்சத்தின் (டி)	318
அகோதோபாஸினை (டி)	68	அசுபகாமம்	79
[அககியாதி	130	அசுபவாசனா நிவிர்த்தி (டி)	361
,, மதமண்டனம்	131, 132	அசுபசாஸதிரம்	485
,, வாதகண்டனம்	243, 244	அசுவினி குமாரர்கள் உபவேதகர்த்	
அககிர * தேவன	331	[தாசன்	485
,, றெடினுடைய ஸ்வப்நம்	330, 452	,, கிராணதேவதைகள்	286
அக்கினி உபாசனை	423	அஜபாமந்திரம் (டி)	5
,, வாடகின் தேவதை	286	அஜனமா ஆத்மா	366
,, ஹேரத்திரம்	53	அஜஹா லக்ஷணை	431
அங்கம் சமாதியின்	459, 465	,, மஹா வாக்மியத்தில்	437
,, தைஜஸனுடைய	288	,, திருஷ்டாந்தம் (டி)	431
,, விசுவனுடைய	285	அஜாதவாதம் (டி)	277
,, விராட்டின்	285	அஞ்ஞானம்	5, 171, 179, 181
,, யேதத்தின்	486	[247, 270, 279	
அங்கிராஸபிருதி	490	அஞ்ஞான அகிஷ்டாநம்	165, 188
அங்கிகாரம் திருஷ்டி கிருஷ்டி		,, அபிமானி ஆசிரயம்	188
[வாதத்தின்	329	,, அவஸ்தை (டி)	234
அசங்கன் ஆத்மா	309	,, அவ்ரோதம்	65
,, சுதந்தேசனம்	242	,, ஆசிரயம்	188
அசுத (டி)	242, 267, 355, 133	,, ஒன்று	246, 247
,, கியாதி	126, 319	,, கலப்தகாரணம்	142
அசுத்தியம் பிரபஞ்சம்	352	,, சுகத்	138, 179
,, ஜாக்ரத் பதார்த்தம்	330	,, சமஷ்டி	170
அசுத்வாபாதக சக்தி	179	,, ஜீவ உபாதி	170
அசம்பாவனை	18	,, துக்க சாதனம்	63
,, வேதாந்த வாக்மியத்தின்	56	,, நாமபேதம்	171, 242, 279

,, நிவிர்த்தி	155
,, பிரபஞ்சகாரணம்	36, 62, 68
,, மூல்கிய ஆசிரயம்	85, 188, 246
,, வியஷ்டி	170
,, விரோதம்	85, 155
,, விஷயம்	188, 243, 246
அஞ்ஞானியின் சின்னம்	275
அணு ஆத்மவாதம்	350
,, ஆத்மாகண்டனம் (டி)	351
அதர்மம்	79
அதர்வண வேதம்	484
,, மஹாவாக்கியம்	443
அதலாதி லோகங்கள்	259
அதிகாரி	4
,, ஆயுதத்திற்கு	485
,, ஒங்காரத தியானத்திற்கு	291
,, கனிஷ்டன்	304
,, கண்டனம்	34
,, கிரத்தத்துக்கு	5, 23
,, சகாம காமதத்துக்கு	396
,, சமாதிகு	471
,, ஞானதத்துக்கு	15, 6, 8, 394, 396
,, நிஷ்காம சர்மத்துக்கு	396
,, புருஷன்	487
,, மண்டனம்	61, 71
,, மனுஷ்யன் தான் (டி)	70
,, மோகூதத்துக்கு	71
அதிதேய்வம் 286, 290, 34, (டி)	
,, துக்கம்	34
அதிபுதம் (டி)	286, 290, 34
,, துக்கம்	34
அதிரஷ்டம்	79, 88
,, பலன்	88, 387
,, பலகாரணம்	100
அதிஷ்டான ஆதாரபேதம்	140
,, இருவகை	151
,, ஜகத்சின்	148
,, பிராந்தி சார்பம்	136, 145
,, ஞானத்தின்	136, 145
,, புத்தியின்	165
,, மூன்றுவித உபாதிகளின்	291
,, வியஷ்டி அஞ்ஞானத்தின்	165, 188
,, ஸவந்ததின்	311
அது என்பதின் வாசனியார்த்தம்	432
அததியந்த நிவிந்தி	62, 142, 314
,, உபாயம்	63
அததியஸ்தம்	354
அததியாசம் (டி)	45, 81, 135, 180

,, காரண நிருபணம் (பு)	50
,, காரிய நிருபணம் (ஹ)	47, 49
,, சாமக்கிரி	46
,, தோஷப்பிரதிபாதனம் (டி)	84
,, நிவிர்த்தி (பு)	45, 51 (சு) 92
அததியாதம் (டி)	286, 290, 34
,, தாபம்	34
,, துக்கம்	34
அத்வைத அவஸ்தானரூப நிர்விகல்ப	சமாதி 467
அத்வைத அவஸ்தானரூப சமாதிகுக்கும்	சஷுப்திக்கும் பேதம் 468
அத்வைதபாவரூப நிர்விகல்பசமாதி	467
அநந்தம் (டி)	181
அநாததம்	26
,, நிவிர்த்தி நித்தியஸித்தி	412
,, இருவகை (டி)	32
அநவஸ்தா தோஷம்	373
அநாதி	82, 242
,, அநந்தம் (டி)	82
,, சாந்தம் (டி)	82
,, பாதாந்தம்	82
,, பிரபஞ்சம்	82
,, மாயை	242
அநாதமா	45, 304
அநித்தியம்	364, 357
,, அநாதமா	357
,, விஷயசுகம்	65, 70, 220
அநியமம் வியவஹாரத்தில்	[ஞானிக்கு 474, 478]
அநிர்வசனீயம்	133, 242
,, கியாதி	133, 146, 321, 220, 222
,, லேஷுக்கும் அன்னியதா கியா	[நிக்கும் பேதம் 321]
,, சாப்பம்	133
,, தாதாத்மிய சம்பந்தம்	427
,, பதாந்தம்	133
,, மாயை	242
,, ஸவந்தம்	309
அநீசன்	443
அநுகூலஞானம்	70
அநுபந்தம்	4
,, சாமானிய நிருபணம்	4, 32
,, பிரயோஜனம்	4
,, விசேஷ நிருபணம்	33, 93
அநுபலப்தி பிரமாணம்	196

„ பிரமாண நிருபணம்	163	அன்னியோன்னிய ஆசிரயதோஷம்	373
அறுபுவம்	37	அபாப்பிரம்மம்	282
அந்மானப் பிரமாணம் (டி)	192, 18	அபரமாரததருபம்	292
அநேகம் அநதககரணம்	347	அபரிககிரகம்	460
„ ஆந்மா	342, 345	அபரோகம்	210
„ சாக்ஷி	41, 44	„ இரண்திவிதம் (டி)	443
„ ஜீவன்	39, 313	„ ஞானம்	20, 22, 66, 181, [190, 211]
„ ஜீவசாக்ஷி	75	அபக்யம்	368
அநதகோலாங்குல நியாயம்	522	அபாரம்	1
அநதககரணம்	254	அபானன்	255
„ அநேகம்	347	அபாநுபாதக சக்தி	179
„ அவிஷயம் இந்திரியத்துக்கு	41	அபாவப்பிரமை	199
„ தன் விருததிக்கு	42	அபிராஃகாமம்	484
„ ஏகாக்ஷரம்	471	அபிநுநாபிரத்தியகம்	307
„ சாததா போகதா	347	அபிகேய அாததம் (டி)	428
„ ஸ்டிகு விசேஷணம்	72, 73	அபிந்வேசம் (டி)	39
„ சமசாரிகு	73, 201	அபிப்பிராயம் ஆயுர்வேதத்தின்	485
„ சாக்ஷிக்கு உபாதி	72, 201	„ ஜகதநுபத்தி	240
„ சுததி	320	„ தனுாவேதத்தின்	485
„ தாமம்	41	„ புராணங்களின்	517
„ தோஷம்	5, 68	„ மூர்த்தி பூஜையின்	515
„ நிவிர்த்தி	5, 68, 396	„ வேதவசனத்தின் (டி)	484
„ நிருத்தம்	471	ஸதுதி நிரதையின்	510
„ பரிணாமம்	187, 254, 311, 498	அபிமான ஆசிரயம்	184
„ பரிமாணம்	247	அபாவம்	79
„ பிரகாசம்	204	அபேத சாதகயுத்தி (டி)	18
„ பிரமாதாவின் விசேஷணம்	201	அபேதம் ஈசுவானுக்கும் ஜீவனுக்கும்	374
„ மத்தியமபரிணாமம்	347	„ ஈசுவாசாக்ஷிக்கும் ஜீவசாக்ஷிக்கும்	365
„ மூடம்	471	„ ஈசுவானுக்கும் பிராஞ்ஞு	290
„ விர்த்தி ஆசிரயம்	42	„ சேதனத்துக்கும் அநாதமா	301
„ „ விஷயம்	42	„ ஈனக்கும் இஷ்டதேவதை	1
„ விஷயம் சாக்ஷிக்கு	43	„ தைஜஸனுக்கும் ஹிரணிய	289
„ விக்ஷிப்தம்	471	„ பிஹ்மத்துக்கும் ஆதமா	285, 364, 365
„ க்ஷிப்தம்	471	„ „ ஈசுவானுக்கும்	172
அந்தரங்கம்	16	„ „ ஓங்காரத்துக்கும்	284
„ சாதனம்	15, 16, 403	„ „ சாட்சிக்கும்	75
„ „ முக்கியம்	18	„ „ ஜீவனுக்கும்	72, 76, 165, 175
அந்தர் பிராஞ்ஞன்	288, 290	„ விசுவனுக்கும் தைஜஸனுக்கும்	285
அநதர்யாமி	171, 269	„ „ விராட்டிக்கும்	288
அநுமிதிப் பிரமை	199	„ ஜாக்ஷா ஸ்வப்பங்குளின்	307, 325
அன்னம்	259	அபேதக் தேசகாலங்களின்	317, 328
அன்னமயகோசம்	260, 270		
„ ஈசுவானுடைய	260		
„ ஜீவனுடைய	15, 260		
„ ஆகமா	261		
அன்னியதா	128, 129		
„ கியாதிமதம்	128, 129, 319, 320, 321		
அன்னியபிரயோஜனம் சமபந்தம்	[தின் (டி) 25]		

„ மாணக்கூக்கு	479, 480
அபேகதா ஞானி	276
அப்பயங்கிதா (டி)	477
அப்பியமாண மதம்	214, 215
„ வாமமாரகக உபாசனை	475
அமரசிமீரார	486
அமாத்திரை	202
அமுத்தம்	445
அமசம் சாமானியம்	86, 367
„ பதாரகத்தின்	363
„ பிராந்தியின்	367
„ மோகூத்தின்	36, 63, 64
„ விசேஷம்	80, 367
அயம்	413
„ ஆத்மா பிரஹ்மம் (டி)	413
அாததம் ஓம் அக்ஷரத்தின்	420
„ பிராணை சப்தத்தின் (டி)	19
அாதத்தவாதம் (டி)	337, 18
அாததவேகம்	485
அாததாதியாசம் (டி)	45
அாததாததிபதபிரமாணம்	195
„ பிராணம்	199
அாபபணம் சரீரத்தின்	102
„ தனத்தின்	104
„ மனத்தின்	103
„ வாகத்தின்	105
அலபசகத்திமான்	372, 434
அலபசுஞன்	372, 434
அவசசேதவாதம்	201, 359, 442, 85
அவதாரம் சங்கராசாரியருடைய	214
„ இராமகிருஷ்ணதிகளின்	207
அவன்னை ஆபாசனுடைய	178, 471
„ அஞ்ஞானத்தின் (டி)	234
அவாந்திர பரயோஜனம்	26
„ வாகத்தியம்	20, 22, 66
அவித்தை அநாதி	82
„ அவிரோதம்	85
„ காரியகாரணரூபம் (டி)	39
„ ஜீவனுடையது	39
„ நாமபேதம்	171, 247, 279
„ பரிணாமம்	133, 134, 135, 324, 325
„ பேதஞானகாரணம்	70
„ ஸவபாவம்	171
அவித்தியா பிரதிபிம்பிதன்	170
„ மோஷிதன்	434
அவிரோதம் அஞ்ஞானத்தின்	85
„ ஆசமாவின்	85
„ பரஸ்பர	361
„ மாயையின்	247

„ வியவஹாரத்துக்கு	397
அவிவேகம்	342
அவிஷயம் அத்தக்காரண விாததிகு	42
„ இலகியததகு	41
அவ்நியவஹிதம்	22, 70
அனாதக ஆத்மா	369
அபிபதம்	435
அஸி	368
அஸுதிரம்	485
அஸுதிரை	39
அஹம்	175, 184
அஹங்காரம் அத்தக்காரணவிாததி	251, 185
„ பதம்	45
„ பிரதிநிதி ஸவரூபம்	312
அஹங்காரத்தியானம்	280
„ பிரணவத்தின்	281, 299
அஹங்காரத்த வசதி பாரதம்	167
„ வாகசமாரகதம்	167, 443
„ அாததங்கள் இரண்டு	185
அபிமனை	440

ஆ

ஆகமாயி	357, 358
ஆகாசத்தின் பேதங்கள்	159
„ நிகதிபாசையின்கண்டனம் (டி)	443
ஆகாசப்பிரதிபிம்பம்	161
ஆகாசமிததை	337
ஆகாசாதி பூதங்கள்	253
ஆகாமி காமம்	455
ஆகாரம்	283
ஆகனையபுரணம்	487
ஆசனங்கள்	462
ஆசாரியா	95
„ சேவை	100
„ மறகளாசாரணம்	336
ஆசா ரூபராகம் (டி)	471
ஆசிரமங்கள்	385
ஆசிரமம் அஞ்ஞானத்தின்	85, 188
„ (டி)	246
„ அத்தக்காரண விாத்தியின்	2
„ அபிமான	188
„ அவரணத்தின்	138
„ சமசயததகு	197
„ தோஷம்	373
„ பிரமாதாவக்கு	197
„ பிராந்திக்கு	197
„ முாயையின்	243
„ முகத்திய	85, 188

ஸ்மிருதிக்கு	197
ஆசனவாத ரூபமங்கலம்	333
ஆனானசேவர்	220
ஆதார அறிவுடான பேதம்	149
ஆதார ஐக்கரின	148
நாமரூபங்கள்	1
ஆதிதரியா	486
ஆக்கங்கியாதி மதம்	127
ஆதமஞானம்	154
ஸ்வரூபம்	86, 364, 525
ஆதமா அகாததா	340
அசுவகன	339
அணு	350
அன்னமயகோசம்	201
அநேகம்	342
அவிசுரிபாதிஷ்டானம்	365
அவிசுரிதம்	85
ஆந்தக	1, 116, 340, 360, 363
ஆந்தமயகோசம்	206, 268
இந்தரியமே	193
இரண்டிருபம்	86, 149, 292
உபாசக மதப்படி	1
ஏகம்	341
குணங்கள்	343
சத	355
சச்சிதானந்தம்	340
சாங்கிய மதப்படி	342
சாமானியரூபம்	85, 149
சித்	356, 359
சிதாபாசனுக்கு அவிஷயம்	205
ஜனம் பிலஸாததி	366, 368
துக்கரகிதம்	120, 155
தேகரகிதம்	340
தவம்பத லக்ஷியாததம்	365
தாசுகிரியாரகிதம்	7
நாலு பாதுகண்	285
நித்தியமுகதம்	273
நையாயிக மதப்படி	208
பட்டா மதப்படி	266
பரமார்த்தரூபம்	232
பிரதிபிம்பம்	117
பிரத்தியககு	48, 165
பிரபாகர மதப்படி	208
பிராணமயகோசம்	263
பிரம்மஸ்வரூபம்	364
புத்தியே	265
மதநியம பரிமாணம்	267
மனோமயகோசம்	348
மாதநியமிக பெளத்தமதப்படி	264
மாதநியமிக பெளத்தமதப்படி	267

லக்ஷியார்த்தம்	165
வாசகியார்த்தம்	445
வாத்திககாரபட்டமதப்படி	266
விசேஷரூபம்	86, 119
விஞ்ஞானமயகோசம்	265
வியாபகம்	71
விர்த்திககு விஷயம்	205
விவேகம்	260, 271
விஷய	48
கண்ணிக விஞ்ஞானரூபம்	127
வையம்பிரகாசம்	205
அணந்தகிரி	207, 282
ஆந்தக	290
ஆந்தம்	364, 368
ஆந்தமயகோசம்	260, 265, 270
சசுவர ஹுடைய	260
ஜீவஹுடைய	260
ஆந்தம் ஆத்மஸ்வரூபத்தின்	117
ஸோபாநிகம்	472
ஞானி அஞ்ஞானிகளின்	119
நிருபாநிகம்	472, 476
யோகத்தின்	117
ரூபஆதமா	360
ரூபம் பிரஹ்மத்தின் (டி)	181
விஷயத்தின்	117
வாசகியார்த்தம். பியார்த்தங்கள்	443
ஆந்தாராகம் (டி)	471
நிர்விகல்ப சமாதி (டி)	18
ஆபஸதமப ஸமிருதி	490
ஆபாசகர்மம்	398
ஆபாசன்	167, 117
ஏழு அவஸ்தைகள்	177, 178
காமி	174, 175
சமஸாரியன்று (டி)	169
சாஹிககு விஷயம்	187
பந்தமோகச சகிதன்	171
பலதாதா	174, 175
ஆபாசவாதம்	85, 202, 359, 438, 442
ஆபாச பிரதிபிம்பவாத பேதங்கள்	441
ஆபாச பிரதிபிம்ப அவசசேத	[வாதங்கள் 439, 442]
ஆபாசவாத கிரேஷ்டதை	203
வாணனை (டி)	427
ஆபேகநிக வியாபகதை	172
சத்தியம் (டி)	283
ஆயுத அதிகாரி	485
தேவதை	485
பேதம்	485
ஆயுள்	79

ஆயுள்வேதம்	485
ஆசாஸ்திரங்கள்	507, 519
,, சமாதரி	9
,, சம்பத்தி	9
,, பதார்த்தம் அனாதி	82
,, பிரீமா	199
,, பிரமாணம்	190, 196
,, வஸ்துக்கள் அனாதி	82
,, விகாரம்	364
ஆரூபத்தின்	396
ஆரோபத்தின் பிரயோஜனம்	240
ஆரோபிதன் (டி)	461
ஆவயவிரூபான தாரை	265
ஆவரணம் அஞ்ஞான + கதி	138, 178, 181
,, அந்தக்கரண தோஷம்	5, 68
,, ஆசிரியம்	138
ஆவிர்த்தி	396
ஆவஸலாயனர்	486

இ

இச்சை அனுபவித்ததில்	37
,, ஈசுவரனுடைய	252
,, ஞானியின்	498
,, தியானஹேது	280
,, விஷய ஜந்நிய சுதத்தில	65
இத சமாளிய அம்சம்	43, 86, 357
,, ,, ரூபம்	149
,, பதத்தின் வாசகியம்	432
இந்திரன் சுகம்	220
,, துக்கம்	70
,, பாணிதேவதை	286
இந்திரிய ஆதமவாதிமதம்	262
இந்திரியங்களின் அவிஷயம்	41
,, தேவதை	286
,, விஷயம்	41
,, காமசாதகம்	256
,, ஞானசாதகம்	256
இரண்டுவீத அபரோகம் (டி)	443
,, ஆத்மவிமுகன்	119
,, ஞானம்	393, 181
,, சமாதரி	405
,, பிராயச்சித்தம்	55
,, சும்ஸகாரம்	377
,, துவேஷம் (டி)	39
இருகவேதம்	484
,, மஹாவாக்கியம்	413
இஷ்டதேவதையின் மங்களாசரணம்	1
இருவித அஞ்ஞானசக்தி	179

,, அதிஷ்டானம்	151
,, அந்தக்கரண பிரகாசம்	204
,, அம்சம்	283, 367
,, ஆதமரூபம்	86, 149, 292
,, உபாசனை	282
,, கர்மம்	82
,, காரணம்	199, 248
,, குருசேவை பலன்	106
,, சதனை	317, 328
,, சமாதரி	465
,, சவிகல்பசமாதரி	465
,, சாதாரண பிராயச்சித்தம்	56
,, சிவவணம்	66
,, சூரியரூபம்	504
,, சைதனஸியம்	85
,, ஞானம்	393
,, தாரை	265
,, நீலவிகல்பசமாதரி	467
,, நிவிதரி	142, 314
,, பாகவதம்	455
,, பிரத்தியக்ஷம்	307
,, பிரமமம்	282
,, பிராணாயாமம்	463
,, பிராயச்சித்தம்	55
,, கர்மத்தின் முளை	88
,, ரசச ரூபம்	149
,, ரூபம்	86
,, வாசனை	88
,, வியாபகம்	172
,, விததி	499
,, வேதவாகியம்	20, 338
இரேழிதீப நிவாயம்	174

ஈ

ஈசன் (டி)	339, 398
ஈசுவரன் அக்குருரன்	251
,, அனாதி	82
,, அநாதாயாமி	171, 269
,, அபேதம் ஜீவனுக்கு	374
,, ,, பிராஞ்ஞனுக்கு	290
,, ,, பிரம்மத்துக்கு	172
,, இச்சை	252
,, ஈசன்	433
,, உபாதி	290
,, கலபிதன்	1
,, காரணசரீரம்	260
,, குணங்கள்	343
,, கோசங்கள்	260

சுருணம்	303
சதாமுத்தன்	171
சத்திசங்கற்பன்	207
சப்தஸ்வபாவம்	172
சமதிருஷ்டிமான்	251
சரீரம்	260
சர்வசத்திமான்	371, 433
சர்வஞ்ஞன்	171, 248, 371, 433
சாங்கியமதப்படி	342
சாதாரண காரணம்	199
சாக்ஷி	75, 285, 365
கிருஷ்டி	310, 233
சுதந்திரன்	371, 433
சூட்சுமசரீரம்	261
சேவைபலன்	100
ஜகத்கர்த்தா	248, 370
தத்தலக்ஷியம்	269
தத்பதவாசசியம்	171, 433
நித்தியமுகதன்	171
நித்தியன்	343, 371
பந்தமோக்ஷாகதன்	433
பரோக்ஷம்	433
பிரணிதானம்	461
மங்களாசாரணம்	1
மாயி	433
யதார்த்த ஸ்வரூபம்	219
விசேஷணம்	371
வியாபகம்	343, 373
ஸ்வரூபம்	171, 248
ஸதுலசரீரம்	260

உ

உகாரத்தின் லக்ஷியார்த்தம்	302
வசுசெயார்த்தம்	301, 302
உதகம்	162
உதாசினகர்மம்	52
உதார்த்தஸ்வரம் (டி)	486
உதாஹரணம் (டி)	25
உதானன்	29
உத்தமஜிஞ்ஞாஸு	241, 395, 396
	[(டி) 70]
அங்கம்	101
உததம் அனிகாரி	109
உபதேசசிறுபணம்	212
பாமர (டி)	69
விஷயீ (டி)	69
உததாசமபிரதாயம்	494
மிமாம்சை	489

மதம்	507
பிரமாணம்	518, 520
ராமாயணம்	215
உத்தரம்	318
கணேசபூஜகளுடைய	503
தேவி	504
உத்தராயண மார்க்கம்	300
உததான ஆசனம்	328
உததாலகா	104, 435
உததேஜகம்	413
உததூதம்	471
உபகிதம்	72, 201, 253
உபகிதம் (டி)	19
உபதேசம்	115, 154, 175, 271
	[276, 402]
உபதேச சஹஸ்ரம்	442
உபநிஷத்தா (டி)	67
உபபுராணம்	487
உபமானம்	403
உபமானப் பிரமாணம்	194
உபமிதிப்பிரமை	199
உபமேயம்	403
உபயோகம் கர்மத்தின்	379
உபரதி	12
உபலக்ஷணம்	516
உபவாயு	255
உபவேதம்	485
உபஸ்தேதநிரியம்	256
உபஸமஹாரம் (டி)	18
உபாஸகமதம்	
உபாஸனாகாண்டம்	484, 496
கிரந்தங்கன	493
உபாஸனை அககினி	423
	282
இருவகை	
ஒங்கார	281, 303
கணேச	503
காரணப்பிரஹ்ம	516
சுருண	283
சூரிய	505
சைவ	502
தேவி	504
நிாகுண	288, 293
பலன்	376, 390
பரம் அவதி	504
மானசிககாமம்	379
விஷ்ணு	501
விஷேகபரிவிர்த்தி	5, 68
ஸமார்த்த	506
உபாநாசனகாரணம்	248

உபாதி	72, 201, 353
,, அதிவீட்டானம்	291
,, அநாதக்கரணத்தின்	853
,, இராகாதினின் (டி)	403
,, ஈசுவரனுடைய	290
,, சாக்ஷியின்	72, 201
,, ஜீவனுடைய	160, 170
,, ஞானத்தின்	324
,, கைஜஸனுடைய	291
,, பிராஞ்ஞனுடைய	201
,, பேதகாரணம்	143
,, விசுவனுடைய	291
,, விராட்டின்	285
,, ஹிரணியகாப்பனுடைய	289
,, ஸவபாவம்	410
உபாயம் அதநியந்திலிர் ததிகு	63
,, ஆவரணநிவிர்த்திக்கு	5, 68
,, பொய்யின் நிவிர்த்திக்கு	229
,, மலநிவிர்த்திக்கு	5, 68
,, விக்ஷேப ஷை	.
உலகவாசனை	471
உற்பத்தித்தனபிரயோஜனம்	240, 327
,, சிதர்பாசனுடைய	165
,, ஜகததின்	240
,, பதாரத்தத்தின்	321, 377
,, தாமாதர்மங்களின்	79

எ

எட்டு அங்கங்கள் சமாதியின்	459
,, குணங்கள்	313
,, சாதனங்கள்	14

ஏ

ஏகதேசவர்த்தியாயை	172
ஏகதேசி (டி)	21
ஏகபவிக்வாதம்	51, 58
ஏக ஆதமா	341
,, சாக்ஷி	76
,, ஜீவ (டி)	441
,, பிரம்மம்	39
,, மாயை	242, 246
,, வாத (டி)	342
ஏகாகிராதை	471
,, நிருபாதி ஆந்தகாரணம்	403
ஏழு அங்கங்கள்	285
,, அவஸ்தைகள் (டி)	178, 22
,, கீழ் லோகங்கள்	259

,, சாதுக்கள்	331
,, மேல் லோகங்கள்	259

ஐ

ஐந்து அந்தக்கரண பூமிகைகள்	471
,, அம்சங்கள்	368
,, உபயோகம்	377
,, காடேந்திரியங்கள்	256
,, கிலேசங்கள்	39
,, குணங்கள்	253
,, கோசங்கள்	260
,, ஞானேந்திரியங்கள்	184
,, தன்மாதந்திரைகள்	342
,, நியமம்	461
,, பிராணன்கள்	255
,, புத்தங்கள்	253
,, பேதங்கள்	95
,, மகாரவர்கள்	491
,, விகாரங்கள்	368

ஒ

ஒன்று அஞ்ஞானம்	216
,, ஈசுவராக்ஷி	751

ஓ

ஓம் அக்ஷரத்தின் ஆதரம்	420
ஓங்காரம் ஆதமஸவரூபம்	285, 292
,, இரண்டு ஸவரூபம்	292
,, உபாசனை	281, 303
,, சாவ ஸவரூபம்	283
,, சிந்தனை அநிகாரி	291
,, தியானபலன்	295
,, பரமாராத ஸவரூபம்	292
,, பிரணவம்	281
,, பிரமஸவரூபம்	281, 284, 423
,, மஹாவாக்யங்களின்	
[ஆதீதம் ஒன்று]	302
,, லயசிந்தனை	293
,, லக்ஷியார்த்தம்	301, 302
,, வாசகியாராதம்	302
,, ஸவரூபம்	283
ஒதப்புரோதபாவம்	449

க

கடவல்லி	216
---------	-----

கடாகாசம்	160
கணபுக் (டி)	192
கணகர்	192, 488
கணேசபூசை	503
கணடனாசி கிரச்சம்	211
கணடனம் அககியாதிமத்ததின்	134, 132
,, அதிகாரியின்	34
,, அணை ஆதம மததரின் (டி)	351
,, அன்னியமத சகதியின்	415
,, ஆகாசத்தின் நித்தியத் தன்மையின்	(டி) 343
,, ஆக்மாலில் பேதத்தின் (டி)	342
,, இலத்திரிய ஆதமவாதின (டி)	310
,, நாடா ஆக்மா உபபக (டி)	346
,, பிரயோஜனத்தின்	45, 59
,, பட்டமத்தரின்	422, 427
,, மனது நித்தியம் என்பதின் (டி)	343
,, விபோசன சித்தாத்ததன்	(டி) 201
,, விவதத்தின்	39, 41
,, சம்பந்தத்தின்	60
,, சாங்கிய மதத்தின் (டி)	342
,, கதனம் அன்னிபோன்னிய பிர	
,, மோஜன சம்பந்தத்தின் (டி)	25
கதை சுபசந்தியின்	109, 199
,, சுந்தரிகத்த தைத்திரியாகரின்	(டி) 218
,, பர்ச்சுவின்	217, 227
,, பொய்யை நிவர்த்திக்க	229
,, மகாபாரதத்திலுள்ள (டி)	213
கபிலர்	103, 491
கரணம்	109, 254
கரமலேடி நியாயம்	313
கருடபூரணம்	487
கருத்த தைத்திரியத்தின்	220
,, வேதத்தின்	240
கரணகோளம்	72, 211
காததவலியம்	21, 395
சகுண உபாஸனா (டி)	303
காததா—இரத்தம் —	
(1) அசுவின்ரி குராராகர்—	
,, வைத்திய சாஸ்திரம்	485
(2) அப்பயதிக்கிதா—சித்தாத்த லேசம்	
	477
(3) அமரசிமமா—சம்ஞாபேதகோசம்	
	486
(4) ஆகித்தியர்—ஜோதிடம்	486
(5) ஆபஸ்தம்பா—ஆபஸ்தம்பி கல்பகு	
திரம்	486

(6) கீணைதர்—வைசேஷிகம்	488
(7) கபிலா—சாங்கியம்	301
(8) காததிரியாண—காததிரியாண	
,, கல்ப குத்திரம்	493
(9) கார்த்தியர்—ஜோதிடம்	486
(10) கௌடபாதாசாரியா காரிலை	455
(11) கௌதமர் நியாயம்	488
(12) சங்கரர்—அபரோக்ஷாநுபூதி	258
,, உபதேச சஹஸ்திரம்	442
,, பாஷ்யம் பல்விடங்கள்	
,, வாக்கியவிர்த்தி	442
,, விவேககுடாமணி	455
(13) சுரேசுவராசாரியம்—	
,, வைதிகம்மிபித்தி	378
,, பஞ்சேகரணம் 241, 255, 281,	
	[282]
(14) ஜைமினி—கர்மகாண்டம்	49
(15) தனவாதிர்—வைத்தியம்	485
(16) நாரதா—பாஞ்சரத்திரம்	493
(17) பஞ்சுலி—யோகசாஸ்திரம்	493
,, வியாகரண பாஷ்யம்	486
(18) பரதா—பரதசாஸ்திரம்	34
(19) பாணினி—சிகை	186
,, வியாகரணம்	486
(20) பிரகாசாத்மகா—விவரணம்	243,
	[438]
(21) பிரஜாபதி—யுத்தசாஸ்திரம்	487
,, வைத்தியம்	485
(22) மதுகுதனசுவாமி—அத்வைதத்தி	
	[213]
,, சம்கேபசாரிகம் 84, 247,	
	[443]
,, சித்தாத்தபித்த	347
(23) மம்மபா—சாதித்திய சாஸ்திரம்	
	[496]
(24) யாங்கர்—நிருத்தம்	486
(25) வாத்திரியாண—கல்பகுத்திரம்	
(26) வாலமிகா—உத்தராமாயணம் 215,	
,, வாசிவதம்	215, 259
(27) விசுவாமித்திரா—யுத்தசாஸ்திரம்	
	[485]
(28) வித்திரயாணயசுவாமி—ஜீவன	
,, முகதிவ்வேக	
,, பஞ்சசுப்பிரகரணம் 144,	
	[203, 255, 316, 438]
(29) வியாசர்—பகவத்திதை	87, 215
,, பிரமமஞ்சுத்திரம்	1
,, புராணங்கள்	487
(30) வைதானசர்—கல்பகுத்திரம்	486

(31) ஸ்ரீ ஹ்ருஷிமிகிராசாரியர் கண்டன
[கிரந்தம் 215]

(32) உபநிஷதங்கள்:—

„ கடவுல்லி	216
„ சாந்தோகியம்	216
„ [123, 435]	
„ தைத்திரியம்	220, 240, 317
„ நிருக்ஷிமதாபி	294
„ மாண்டுகியம்	207, 281, 282, 283

(33) இத்ரகிரந்தம் —

அத்யைத்திரியை	213
ஞானசூத்திரம்	461
நாபபண்கிரந்தம்	418
வேதாந்தமுக்தாபி	243
கீர்த்தாபோக்தா அபிசாரணம்	347
„ அந்தகரண விசிஷ்டன்	72
„ ஆதமாவனம்	310
„ ஆபாசன்	173
„ ஆரசாஸ்திரங்களின்	519
„ சமசாரி	72
„ ஜீவன்	250
„ போக்தா	201
„ பிரமந்தா	201

காத்தாவுககு கர்மத்தில் 5-வது உபயோகம்

காமகாண்டம் 338, 484

கர்மதேவர் 220

கர்மம் 79, 250

„ அசுபம்	79
„ அபிசாரம்	484
„ ஆகாமிய	455
„ ஆபாசரூபம்	598
„ இரத்திரியத்தின்	256
„ இருவகை	52, 70
„ உதாசினம்	52
„ உபயோகம்	377
„ காமியம்	55
„ காமிகம்	79
„ சஞ்சிதம்	455
„ சுபம்	68, 79
„ ஜடம்	158
„ நித்தியம்	53
„ நிவிர்த்தி	45
„ நிஷித்தம்	52
„ நிஷ்காமம்	313
„ ஸம்மித்திகம்	53
„ பலன்	55, 58, 79, 87, 92, 377, 384, 390

„ பஹிரங்கம்	15, 16
„ பிராயசசித்தம்	53
„ பிராப்தம்	455
„ மானசிகம்	79, 379
„ ஸ்ரீமான்	88
„ ஸோக்யபாதகம்	370, 379
„ வாசகம்	79
„ விபித்தம்	52, 53
காமவாசகியம்	378
காமாநின்	434
காமமெவ்விபம்	256
கலபஞ்சிதம்	485, 486
கலபந்ரு	502
கலப்தம் அந்நானகாரியம்	142
கலப்தன் சகலன்	1
கலபித நிவிர்த்தி	139, 142
கனம்	290
கனிக்ஷட அகொரி	304
„ ஜிஞ்ஜலம்	
„ பாமர (உ)	69
„ விப்தம் (டி)	69
கந்தாயம்	471
கந்தாயவிசேஷப்பேதம்	471
காந்தியாயனா	486
„ குத்திரம்	486
„ காரத்திகம்	486
„ ஸமிருதி	487
காதந்தவேதம்	485
காமசாஸ்திரம்	485, 496
காமம்	413
காமியகர்மம்	53
காமிய பராப்சித்தம்	56
காமிககர்மம்	79
காயத்திரி	486
காரணம் அசாதாரணம்	199
„ அத்நியாசம்	59, 85, 86
„ அவிசகை (டி)	39
„ உபாதானம்	248
„ சாதாரணம்	190
„ ஜகத்தின்	36, 62, 156, 342
„ பிராத்திரிவிர்நிபின் (டி)	440
„ பேதஞானத்தன்	70
„ நிமித்தம்	248
„ நிருபாதி	472
„ லபத்தின்	142
„ விஷய ஆந்தத்தின் (டி)	300
காரணசாரம் சகலவாஸ்தவம்	260
„ ஜகந்நுடைய	260
„ பிராமம்	318, 317

காரண உபாசனை	516	சாதனம் மித்தை	304, 453
காரிதை	455	கூடம்	168
காரியப்பிரம்மம்	513	கூடஸ்தன்	165, 168
காரியம்	356	அஹம்பதலகியம்	167
காரியத்தியாசம்	47, 48, 77, 84	ஆசமா	165
காரீரியாகம்	53	உறபத்கியற்றவன்	165
காக்கியர்	486	ஜீவசாக்ஷி	165
காளிபுராணம்	487	துவம்பதலகியம்	167
கியாதி	126	நாண	167
அக்ஷுயாதி	130	நீலநுபன	165
அசுத	126	நீலகாரி	168
அநிவசனீய	133, 146, 321	பிரமமரூபம்	165
அன்னியதா	128, 129, 319	பிரததியக	165
ஆதம்	127	கூடாரம்	84
கிரகன்	255	கூடாராததம் அக்கிரததேவதையின் (டி)	331
கிரத உதிகரரி	45	கூமரசனம்	462
ஆரம்பபிரதிஞ்ஞை	94	கூமபராணம்	214, 494
சம்பந்தம்	4, 21	கூமண	255
பிரயோசனம்	4, 26	கேசர்முதகிர	224
மகிமை	2, 3, 66, 67, 99	கேவலபிராயசகித்தம்	56
மங்கலாசரணம்	1	கேவலசேதனம்	171
முடிவு	48, 450, 527	கோசம்	260
விஷயம்	4, 25	அன்னமயம் (அ)	
கிரமசமுசயத்தின் கிராஹிதை	424	ஆந்தமயம் (ஆ)	
கிரியாகித	242	பிராணமயம் (பி)	
கிரியை	421	மனோமயம் (ம)	
கிருத்திருகதியன்	71, 271, 277	விஞ்ஞானமயம் (வி)	
கிருஷ்ணாதி	277	கோரலிவேசனம்	270
கிலேசம் பித்த	39	கோமுகாசனம்	463
கிறமெனலி பட்டணம்	527	கௌடபாதாசாரியா	455, 469
கிதைபின் அபிப்பிராயம் திருட		கௌதயா	194, 324, 490
[வைராகியதில் (டி) 406]			
5 ல 3 சுலோகங்கள் (டி)	276		
குருகுடாசனம்	402	சகாப்பிராணாயாமம்	463
குடநிர்வாரியாயம்	338	சகாமகாமம்	303
குணமாதசுவரனுடைய	343	அநிகாரி	306
ஜீவனுடைய	343	சகுணமசுவரன் (டி)	68, 303
பஞ்சாதவகளின்	273	உபாசனை (டி)	283, 303
மாயையின் சுவ	218	பிரமம்	282
தமஸ்	253	வஸதுமங்களம்	335
ரஜஸ்	250	சகியாராததம்	428
குப்தாசனம்	42	சகிகிராதேவதம்	373
குமபகம்	457	சகதி 17), 410, 411, 416, 419	
குரு	95	சகதி அசுவாயாதக	179
சேவை	100	அஞ்ஞான	138, 179
பலன்	100, 106-8	அபாநாசக	179
பகதிபலன்	97	அன்னியமதகண்டனம்	415
குருவேதாதி வியாவஹாரிகபர்		சித்தாததப்படி	411
திபாதனம்	213, 270		

,, நாமபேதங்கள்	411	சந்தேகம் பிரமாணசதின்	18, 66, 158
,, நியாயமதப்படி	410	,, பிரமேயத்தின்	18, 66, 157
,, பட்டாமதப்படி	410	சந்தோஷம்	461
,, பிரமமரூபம் (டி)	279	சுவ ஆனம்	462
,, மாயையின்	285	சப்த பிரதிபிம்பம்	162
,, கிர்த்தி	410	பிரமாணம்	193
வையாகரணமதப்படி.	416	,, சந்தி (டி)	409
சங்கம்	369	,, ஸவபாவம்	22
சங்கராஷபம்	2, 189	சப்தாதி (சுருதிகள்)	253
,, மதம் பிரமாணம்	214	சப்தாந்னுவிததசமாகி	465
சங்கராவதாரம்	214	சப்தாந்னுவிதத சமாதி	465
சங்கராந்தஸவாமி (டி)	455	சமசத்தை	232
சங்கர்ஷணநாண்டம்	49	சமபுத்தி மகாநிதவருடைய (டி)	502
சங்கஸமிருதி	49	சமம்	9
சசுசிதரந்தம்	314	சமவாயம் (டி)	421
சஞ்ஞதகாமம்	455	சமவெடி குஞ்ஞானம்	170
சஜாதிபேதம்	315	பிரதிபிம்பம் (டி)	441
,, சம்பந்தம்	369	சமாதானம்	11
,, சம்பந்த சகிதம்	39	சமாதி	9, 18, 465, 133
சடன் (டி)	25	,, அங்கம்	459, 465
சட்டி	84	,, உதிசரி	471
சத்	242, 355, 364	,, சப்தாந்னுவிதத	465
,, ஆத்மா	324, 355	,, சப்தாந்னுவிதத	465
சத்தாபேதங்கள் இரண்டு	317, 28	,, சவிகலப	465
,, மூன்று	232	,, சாக்ஷா சகாரரூபம் (டி)	18
சத்தாஸ்பாத்தி	171, 318	,, நிர்விகலப	465
சத்தியம்	460	,, பரஸ்பரசஹகாரிதவம் (டி)	13
,, ஆத்மா	355	,, க்ஷணம்	469
,, பந்தம்	45, 50	,, விஷயரூப	119
,, பிரமம்	405	சமாதி சுஷுப்தி பேதம்	466
,, சங்கலபன்	88	,, விடகசம்பத்தி	6, 9
,, லக்ஷி டாத்தம்	413	சமானம்	255
,, லோகம்	259	சமாநுதிகரணம் பாதா	185
,, வாசுதேவார்த்தம்	443	,, முககிய	185
,, வேதகுருவின் (டி)	236	சமுசயவாதம்	380, 383
சததை சம்	282, 221	சமசயம் (டி)	18, 19
,, பாரமார்த்திக	235, 316	,, சாக்ஷி ஆசிருத	197
,, பிராதிபாவிக	234, 316	,, பிரமாணகத	18, 158
,, வியாஹாரிக	233, 316	,, பிரமேயகத	18
,, விஷயம்	236	,, நிர்வாத்தி	18
சதரூபம் ஆத்மாவின்	86, 149	சமசாரம் (டி)	114, 169
,, ரசசுவின்	149	,, முனம் மார்க்கம்	511
சத்வம்	254	,, விருக்தம்	404
சத்வகுணம் சத்தம்	171, 250	சமசாரி அநதகரண விசிஷ்டன்	72, 73, 74, 82, 202
,, மலினம்	171, 250	,, ஆபாசன்	174, 175
,, ஸவபாவம்	171	,, ஆபாசனன்று	169
சத்தமாரர்	63	,, காத்தா போகதா	72
சத்தஸ்	486	,, ராகததுவேஷரகிதன்	74
சத்திரன் மனதேவதை	266		

சுமஞ்சாஸ்திரம்	486
சுமபந்தம்	499
„ கிரகத்தின்	424
„ சஜாதிமம்	369
„ தாதாதமியம்	419
„ வாச்சுமாராதத்தூடன்	429
„ வாணனை	24
„ விஜாதிமம்	369
„ வாச்சியவாசக (டி)	499
„ ஸ்வகத	569
சுமபந்தி ஆறு	9, 11
சம்பிரதாயம் உத்தர	491
„ தசுதினை	491
சுமபு ததிரம (டி)	509
சுமயேர்கசுமபந்தம்	430
சுமவாதத ஸ்மிருதி	513
சுமஸ்காரம்	80, 379
„ உபயோகரூபம்	377
„ சத்தியம்	46
„ மிததை	78
சும்ஸ்கார ஜன்னியஞானம்	188
சுமகேபசாரீரகம்	84, 248, 443
சுரகம்	485
சுரீரம் அர்ப்பணம்	102
„ காமபலன்	70
„ காரண	260
„ சூட்சுமம்	260
„ திரியக்	70
„ ஹகசுக்காரணம்	70
„ தேவதைகளின்	70
„ தோஷம் (டி)	122
„ பசுவின்	70
„ பசுவின்	70
„ போகஸ்தானம்	259
„ மஹுவியாதளின்	70
„ மூன்றுவிதம்	261
„ விவேசனம்	270
„ ஸதூஸ்சுரீரம்	260
சர்வசக்திமான	371, 483
சாவஞ்ஞன்	171, 248, 371, 433
சர்வஞ்ஞாத்மா	149
சாவபிரபஞ்சமும் ஈசுவரரூபம்	277
சர்வசாஸ்திரமும் பீரம்மஞானத்துக்கு	432
சவிகல்ப சமாதி	465
சவிகல்ப நிர்விகல்பசமாதிபேதம்	465
சஸ்திரம்	485
சாகித்திய சாஸ்திரம்	496

சாங்கிய மதப்படி அவிவேகம்	342
„ அஹங்காரம்	342
„ ஆத்மா அசுவகன்	342
„ „ அநேகம்	1, 342
„ ஈசுவரன்	342
„ சாஸ்திர காந்தர	491
„ ஜகத்	342
„ தசதவகன்	342
„ பஞ்சதனமா சதிரைகள்	342
„ பஞ்சமோக்ஷங்கள்	342
„ பிரதிபதி	342
„ பிரதானம்	342
„ பிரமாணம்	193
„ பிராந்திரப்பகாரணம்	130
„ புருஷன்	342
„ மதகண்டனம் (டி)	342
„ மஹாத்வம்	342
„ விகிருதி	342
„ விவேகம்	342
சரதகம்	282
சாதகயக்தி அபேதத்தில் (டி)	18
சாதனம் அந்தரங்கம்	15, 403
„ அந்தரங்க பற்றிரங்கம்	15, 16
„ „ முக்கிய	18
„ சாக்ஷத்	20
„ ஞான	14, 18, 20, 23, 66, 403
„ துருக	63
„ நான்கு	6
„ பரம்பரா	18
„ பற்றிரங்க	16, 403
„ பொய் நிவிரதநிக	229
„ முக்கிய அந்தரங்க	18
„ மோக்ஷ	36, 66, 115, 154, 375, 389
சாதாதபலவிகிருதி	499
சாதாரணகாரணம்	199
„ பிராயசசித்தம்	55
„ இருவகை	56
சாதத்யசாதனசம்பந்தம் (டி)	24
சாதத அனாத (டி)	82
சாந்தோக்கியம்	33, 240, 423, 485
சாப்த பிரமமா	199
சாமக்கிரி அத்தியாசத்தின்	46
சாமாதத்யம்	417
சாமவேதம்	464
„ மகாவாககியம்	443
„ „ வாச்சியார்த்தம்	435
சாமானுதிகரணியம் (டி)	181
சாமணியம்	86
„ அனுபந்தம்	1, 32

சாமானியம் அச்சம்	86, 367	சித்தாரதம் (டி)	29
,, சிற்றகாரம் (டி)	39	,, நிராயததின்	343, 344
,, சைசன்னியம்	85, 247	,, பிரகிமபவாநியின்	441
,, ஞ்னம்	46, 267	,, விநோசன	261
,, ஞ்னம் ஆசமாவின்	86, 149, 179	,, வேதககின்	66, 441, 324
,, ,, சூரியனுடைய	505	,, 'வேதாத்ததின்	79, 188, 427
,, ,, பகவதியின்	504	சித்தாரத பித்து	347
,, ,, மச்சலின்	119	சித்தாரத லயஞ் பம்	277
,, ,, லக்ஷணியின்	429	சித்தாமணரி மதம்	129
சாமானிய விசேஷஞ்ஞம்	50, 8	சினமுக்குரை	109
சாபீயமுத்தி (டி)	218	சினனம் ஞ்ரானி அஞ்ஞானிகளின்	
சாபை	171, 174	[119, 275, 404	
சாயுஜ்ய மோகம்	298	சிமஹாசனம்	462
சாரமேய	517	சியாலசாரமேயநியாயம்	517
சார்வகன்	415	சிரத்தை	11
,, மதப்படி ஆதமா	261	சிரவணம்	14, 18
,, ,, பிரமாணம்	190	,, இருவகை	66
சாஸ்திரங்கள் ஆறு	517	,, பலன	274
சாஸ்திரவாசின் (டி)	471	,, பிரயோஜனம்	15, 18, 23, 66
,, மரியாதை (டி)	70	சிருஷ்டி	239, 271
சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் (டி)	111	,, அததம்	317
சாக்ஷாதகாரம் (டி)	211	,, ஈசுவர	233, 316
சாக்ஷாத சாதனம்	20	,, கதனப்பிரயோஜனம்	240
சாக்ஷியம்	274, 406	,, காமாதின்	219
சாக்ஷி அநேகம்	41 44	,, ஞ் - சுமம்	253, 257
,, உவச்சேதவாதப்படி	201	,, ஜீவ	316
,, ஆபாசவாதப்படி	202	சிவ	193, 302
,, இலஸ்	40	சிவசேவக உத்தரம்	502
,, உபாதி	72, 201	சிறப்பாஸ்திரம்	485
,, ஏகம்	76	சிஷ்யஸக்ஷணம்	96
,, சேதனம்	416	,, வாஞ்சிதமங்கலம்	335
,, ஜீவதலகதியம்	76	சிக்ஷா சாஸ்திரம்	486
,, பாவியம்	134, 316	சுககிரமம்	220
,, ப்ரமமா பேதம்	75	சுகதா	192, 495, 519
,, விஷயம்	43, 76 187	சுகதுககம் அநுதககரணதாமம்	74, 169, 352
,, ஸவயம்பிரகாசம்	187	,, சிகாபாசனுடைய	168
,, ஸவஞ் பம்	72, 74, 145	சுகதேவா	394
சிக்சா சாஸ்திரம்	485	சுகம்	1
சிக்ரதவஜன்	47	சுககிரஸியிருதி	490
சிகாபாசன	167	சுகநிரன்	371, 433
,, அவஸ்தை	178	சுகலலோகம்	359
,, உற்பத்திசக்தின்	165	சுகந்தவஞ்ஞம்	171, 250
,, நிரலிகாரி	169	சுகதபிரமமம்	1
,, பிரயோஜனம்	138	சுக்தி அநுதககரணத்தின்	390
சித்	356	சுகந்த நிகந்தகதை (டி)	218
சித்தசம்போதின்	469	சுகபர்மம்	68, 70
சித்தம்	254	சுகபக்தியின் கதை	109, 499
,, இந்துபூமிசை	471	சுகவாசுஞ் நிவிததி (டி)	478
சித்தாசனம்	462	சுகுதி ப்ரமாணம் குருபடியில் (டி)	113

ம (டி)	338
சேகரமாராபுரம்	241, 255, 281, 378
ரோசுதிரேந்திரியம்	72, 201, 346
வழங்கு சமாதபேதம்	466, 468
ஞானம்	85
சுவாகபிராப்தி	79, 97
சுவாகலோகம்	259
சுவேதசேது	433
சூத்திரம் (டி)	2
சூனனியாதிமதம்	126, 267
சூரியன் உபாசனை	505
சூருவகைநுபம்	505
தேசகிரதேவந்த	286
சூகூலமசரியம்	260
சிருஷ்டி	253, 257
ஹதம்	253
டோகம்	2-8
சேதனம் கூடஸ்த	165
சாமானியம்	85
நான்குவிதம்	159, 200
பிரதிபிமபம்	167
பிரமாணாதி	200
பேதம்	143
விசேஷ	85
விவர்த்த	135, 311, 318, 324
சேதுநாசனம்	381
சேவை குருவின்	100, 101
பலன	101, 106
சைதனனியம் சாரணியம்	85
விசேஷம்	85
சைவ உபாசனை	512
கிரந்தம்	494
புராணம்	487
மதம்	506
தந்திரம்	400
சோகம்	180
நாசம்	182
சோதனை தத்துவம் பதார்த்த	14
சோகிடம்	486, 487
சோபாதிச ஆரத்தம்	472
சோமயாகம்	53
சௌசம்	461
சௌத்திராங்கிகம்	495

ஜ.

ஜகத்து	210, 251, 259
அதிஷ்டாணம்	148
ஆதாரம்	148

உற்பத்தி சதனபிரயோஜனம்	241
சாரணம்	62, 156, 243, 342, 372
திரவ்டர்	151
நாகசிரியா சகிதம்	7
ஜகரஜகாலக்ஷண	432
ஜகாலக்ஷண	430
ஜடம்	356, 357
ஜனகம்	24
ஜனகா	394, 474
ஜனலோகம்	259
ஜனமாதி விகாரம்	363
சூகம்	120
ஜனமாந்திர காமிய கரம்பலன்	57, 92
ஜன்னியம்	24
ஜயின்மதம்	97, 215
ஜலாகாசம்	161
ஜாககிர ஸவபக சமதை	.
(1) ஞானம் பிரததியகூதம்	429 4 2
(2) தரிபுடி தோற்றம்	440, 443
(3) அவித்தியாபர்ணமம் சேதன	[விவாதம்] 310
(4) லேசசத்தை	312, 317
(5) தேசகாலங்கள் அகாரணம்	317, 322
(6) அஸ்திரம்	323, 325
(7) அவித்தியாகாரியம்	325, 326
(8) சுருதி கருத்து	327
ஜாதி	84, 313, 385, 421
ஜாயஸவ மிரியஸ்வ மாககம் (டி)	511
ஜிஞ்ஞாச	61, 70
உதகம்	395, 396
கணிஷ்ட (டி)	70
மந்த	396
ஜீவன் அனாதி	82
அனீசன	434
அனேகம்	39
அலபசுத்திமான்	372, 434
அலபஞ்ஞன	372, 434
அவளதை விழு	178
அவித்தியா பிரதிபிப்பிதன்	[170, 250]
மோஹிதன்	434
அஹமபத வாச்சியம்	167
உபாதி	166, 170
கர்த்தா	250
காமாதின்	434
காரணசீரம்	260
கிலேசசகிதன்	39
குணங்கள்	39
கோசங்கன்	280

ஜீவன் சாக்ஷி	165, 285, 365
„ சிருஷ்டி	816
„ கு - சு ம ச ரீரம்	22 260
„ தவம்பதவாசகியம்	103 434
„ நான்	113, 434
„ பந்தமோக்ஷாதிகள்	171, 434
„ பதினாண்டு குணங்கள்	353
„ பராதினம்	372
„ பரிசுசின்னம்	89, 434
„ பாரமார்த்திக (டி)	311
„ பிரத்திபக்ஷம்	434
„ பிரதிபாலிக (டி)	311
„ புத்த பிரதிபிம்பதன்	170
„ முகதன்	473
„ „ நிச்சயம்	271
„ முகதி	471
„ மூன்றுவிதம் (டி)	312
„ லக்ஷியாததம்	76
„ வாண்னை	106
„ விசேஷணம்	73
„ வியவஹாரிக (டி)	311
„ ஸதூலாசரீரம்	260
„ ஸவரூபம்	73, 166, 250
ஜீவ ஸ்வரூபேதம்	371
„ „ அபேதம்	176
„ „ சாக்ஷி	75, 365
ஜீவப்பிரமம் அபேதம்	1, 72, 76, 273
ஜோமினி	687
ஜோர்	417

ஞ

ஞானகாண்டம்	484
ஞானசமுத்திரம்	461
ஞானத்யானபேதம்	280
ஞானயோககிய அதிகாரி	63
ஞானம் 60, 85, 113, 154, 156, 324, 505	
„ அஞ்ஞானநாசகம்	5, 68
„ அஞ்ஞானவிரோதம்	155
„ அதத்யாசம் (டி)	13
„ அனுக்ஷலம்	70
„ அபரோகக்ஷம்	20, 181, 190
„ „ (டி)	211
„ அவாநகிர பிரயோஜனம்	26
„ ஆவரணநாசம்	5, 68
„ இந்நிரிய	256
„ இருவகை	393, 181
„ உபாதி	321
„ காம உபாதிசனைகளுக்கு விரோதம்	
„ „ [334, 386	

„ சுமஸ்கார ஜன்னியம்	188
„ சாதனம்	15, 28, 403
„ „ சாக்ஷத்து	20
„ முககிப அநந்தரவக	18
„ சாமாஸிய	46, 367
„ சுஷுப்தியின்	85
„ ததவம்	343
„ திடம்	393
„ பரோகக்ஷம் 20, 22, 60, 181, 190,	
„ „ [212	
„ பலன்	384
„ பிரதிக்ஷலம்	70
„ ப்ரதிபந்தம்	19, 66, 279, 457
„ பிரத்யிக்ஷம்	190, 210, 211
„ பிரமாண ஜன்னியம்	188
„ பிராநதிகர்ப்பத்தின்	131
„ பிராந்திருபம்	198
„ மந்தம்	393
„ முகதிரை (டி)	122
„ மோக்ஷாதனம்	26, 66, 154
„ யதார்த்தம்	205
„ யோககிய அதிகாரி	68
„ லக்ஷிபார்த்தம்	443
„ வாசகியார்த்தம்	443
„ விசேஷம்	46, 149
„ வியவஹாரவிரோதம் (டி)	397
„ வியவஹாரம்	22
„ விரோதம்	391, 396
„ விஷயாதீனம்	141, 319
„ ஸமிருத்திருபம்	190, 307, 211
„ ஸவபாவம்	45
„ ஸவரூபம்	404
„ வேறு	19
ஞானேந்நிரியம்	256
ஞானி அபோநதர்	276
ஞானி அஞ்ஞானிபேதம்	119, 275, 404
ஞானிகு விஷயத்திலுள்ள சமாதி	119
„ நிவிர்த்தியில் நியமமில்லை	474
„ விவஹாரத்திலுள்ள	454
ஞானியின் இசை	498
„ ததவமறதி	119
„ வியவஹாரம் பிரார்த்தனம்	474
ஞெயம்	505
„ வேதாந்தத்தின்	436

தசமன் கதை	22
„ பிரத்தியக்ஷஞானம்	211
தத்துவம்	342

ததுவஞ்ஞம்	343
,, ஸ்ரீயோஜனம்	15
,, விஸ்வரணை (டி)	129
ததுவஞ்ஞம் வாக்நியத்தின் லக்ஷியாரத்	[சம 442
,, வாசகியாரத்	435, 442
ததுவம் பதார்த்தகோத்திரை	14
ததுவத்தின் லக்ஷியாரத்	171, 269,
	[285, 365
,, வாசகியார்த்தம்	171, 269, 433,
	[183, 442
ததுவோபதேசம்	175, 271, 276
ததுவ அபபணம்	104
ததுவ சங்கு துக்கம்	226
ததுவஞ்ஞம்	255
ததுவ நாசம்	222
ததுவோபதேசம்	485
ததுவோபதேசம்	462
ததுவ மாதிரை	342
ததுவ ஸ்வரூபம்	1, 86, 115, 184
ததுவோபதேசம்	259
ததுவ	9, 11, 18
ததுவோபதேசம் பரிஞ்ஞம்	471
,, ஸ்வபாவம்	189
ததுவோபதேசம்	488
,, முத்திரை (டி)	122
ததுவோபதேசம்	418
ததுவோபதேசம்	491
ததுவோபதேசம்	223
ததுவோபதேசம்	469
ததுவோபதேசம்	41
ததுவோபதேசம்	74
,, விசேஷத்தின்	209
ததுவோபதேசம்	70, 79, 88, 199, 352
ததுவோபதேசம்	259
ததுவம்	461
ததுவம்	490
ததுவம்	491
ததுவோபதேசம்	174, 175
ததுவோபதேசம்	421
ததுவோபதேசம்	331
ததுவோபதேசம்	484
ததுவோபதேசம்	485
,, காந்தாவேகத்தின்	485
,, சாக்நிய சாஸ்திரம்	491
,, சுருதி	338, 481
,, சைவ கோத்திரம்	493
,, ததுவோபதேசம்	485
,, ததுவோபதேசம்	489

,, நான்குவேதங்களின் (டி)	458
,, நியாயசாஸ்திரம்	458
,, பாஞ்சராத்திரம்	493
,, பிரம்மமீமாம்சை	489
,, புராணம்	487
,, மங்ளாசரணம்	1
,, மகாவாக்நியம்	1
,, யோகசாஸ்திரம்	492
,, ஸமிருதிகள்	490
ததுவோபதேசம்	464
ததுவோபதேசம்	285
ததுவோபதேசம்	348, 495
ததுவோபதேசம்	893
ததுவோபதேசம்	394
,, போதம்	9, 24
,, திதிக்கை	280, 464
ததுவோபதேசம்	280, 299
,, பிரதீகம்	280, 299
,, திடியோபதேசம்	280
ததுவோபதேசம்	280
ததுவோபதேசம்	505
ததுவோபதேசம்	280
ததுவோபதேசம்	214, 217, 228,
	[337
ததுவோபதேசம்	503
ததுவோபதேசம்	288
,, பதினான்கு	286
,, பிரஞ்ஞுண்டம்	290
,, மூன்று	144
,, விக்ஷுண்டம்	286
,, ஸ்வபதத்தின்	309
ததுவோபதேசம்	70
ததுவோபதேசம்	274
ததுவோபதேசம்	274
ததுவோபதேசம்	460
ததுவோபதேசம்	100, 388
ததுவோபதேசம்	151
ததுவோபதேசம்	431
,, அஜ்ஹாலக்ஷணையில் (டி)	471
,, கவதாயத்தில (டி)	430
,, ஜ்ஹா லக்ஷணையில் (டி)	167
,, பிரம்மபிரதிபம்பதத்தில்	171
,, மலின சததுவகுணத்தில் (டி)	167
,, ஸப்திகத்தின்	183
,, சுதக்ஷததுவகுணத்தில்	81, 317, 328
ததுவோபதேசம்	1
ததுவோபதேசம்	343
ததுவோபதேசம்	79

துக்கம் சாதனம்	33	தோஷம் திருஷ்டி	406
,, ஜன மரணரூபம்	26	,, நிவீர்த்தி	5, 68
,, தனத்தால்	226	,, பிராக்ஸோபம்	373
,, தாக்குண ஸதிரியால்	221	,, பிரமாண	41, 53
,, நாசம்	62 63	,, பிரதேய	48, 84
,, பலன்	70	,, புத்தியின்	18, 19
,, புத்திரனாள்	225	,, மனதின் (டி)	122
,, மூன்றுவீதம்	33, 34	,, மூன்றுவீத	46
,, ரூபவதியால்	221, 224	தோஷத்திருஷ்டி	405
துக்கத்திதம் ஐதமா	120, 155	தவம்பதலத்தியார்த்தம்	167, 295, 305, 448
,, பிரமமம்	63	,, வாச்சியார்த்தம்	167, 434, 138, 412
துசகம்	267	ந	
துரி தத்துவோ	338		
துரியம்	285, 291	நடனசாஸ்திரம்	485
துயேஷம்	70, 19, 450	நமஸ்காரம் (டி)	326
துவைத அபிததி	242	,, சாஷ்டாங்க	6
துல்லாவீததை (டி)	39	,, குருவின்	306
தேகம்	310	நமஸ்கார ரூபபேதங்கள்	335
தேகவாசனை	471	நரகம்	331
தேசகால அபேகை கிருஷ்டிககு	337, 538	,, பிராப்தி	79
மரணத்துக்கு	479, 481	நாகன்	255
தேவகந்தாவா	220	நாசம் காமத்தின்	455
தேவசீரம்	70	,, சோகத்தின்	182
தேவதத்தன்	255	,, தாமத்தின்	223
தேவனத அபுத	485	,, தனத்தின்	222
,, இத்திய	286	,, துக்கத்தின்	62
தேவமாரகம்	300	,, பதாக்கத்தின்	379
,, முக்கிய	220	,, பிரதூவின்	224
தேவயானமாரகம்	511	,, பிராந்தி	182, 449
தேவலஸயிருதி	499	நாமம்	283
தேவீ உபாசனை	514	,, கல்பிதம்	368
,, கிரந்தங்கள்	494	நாமபேதம் அசுதபத்தின்	267
தேஹவீ தீபநியாயம்	174	,, அஞ்ஞானத்தின்	171, 241, 279
தைஜஸன்	285	,, அவீததை	171, 241, 279
,, அங்கங்கள்	286	,, சக்தி	281
,, அந்த பிரஞன்	290	,, ஜோர	434
,, உபாதி	289, 291	,, தாபாதாமம்	79
,, திரிபுடி	288	,, மாயை	241
,, முகங்கள்	288	நாமாபராதம்	506
தைஜஸ் விசுவ பேதம்	258	நாரதா	63
,, ஹிரணியகரப்பேதம்	289	,, பாஞ்சராத்திரம்	493
தோஷம் அதிவியாபதி		,, புராணம்	487
,, அனல்ஸதை	373	,, ஸயிருதி	490
,, அநதகரணத்தின்	5, 68	நான	144, 195
,, அனனியோன்னியாகிரய	373	,, பிரம்மம்	183
,, ஆசமாசிருத	373	,, யார்? என்பதற்கு உததரம்	340, 301
,, சக்திரிகா	373	,, வத்திடாராதம்	167
,, சரீரத்தின் (டி)	122	,, வாச்சியார்த்தம்	167

நான்கு அணுபந்தம்	4	„ பிராந்தி	343
„ ஆகாசம்	159	„ „ நாசம்	343
„ ஆயுசம்	485	„ மனம்	343
„ உபவேதம்	485	„ லோகம்	343
„ சாதனம்	6	„ ரசசுரூபப் பிராந்திகாரணம்	128
„ சேதனம்	159	„ வியாபக்ஷணம்	345
„ பாதங்கள் ஆத்மாவின்	285	„ ஸவத்னம்	305
„ „ ஓங்காரத்தின்	292	„ நியாயம் அந்தகோலங்கூலம்	522
„ „ பிரமத்தின்	285	„ கரமலேடி (டி)	285
„ புருஷர்கள்	69	„ குடஜிஹ்வா	338
„ மஹாவாகியங்கள்	443	„ தாஜனதோஷம் (டி)	389
„ விக்ஷிணம்	469	„ சியாலசாமேயம்	517
„ விாததி	254	„ நிராகுசன்	474
„ வித்திரகம்	53	„ நிரபேக்ஷகவிபாபகத்வம்	172
„ வேதங்கள்	484	„ நீர்சுவரவாதம்	342
„ எஸ்திகமதம்	495	„ நிருகதம்	486
„ பேதங்கள்	495	„ நிருகமஹாதாபனி	294
„ நிகண்டி	480	„ நிருத்தாந்தகரணம்	472, 476
„ நிசயம் ஜீவன்முக்தனுடைய	271	„ நிருபாதிக ஆகதம்	472
„ நிஜரூபம்	165	„ க்ரோதபிழை	471
„ நித்ததியாசனம்	18, 66	„ நீர்க்குண உபாசனை	293, 295
„ „ ஞானசாதனம்	11	„ „ அதிகாரி	294
„ „ பிரயோசனம்	18, 66	„ „ அனதிகாரி	303
„ நித்தியம் ஈசுவர இசை	252	„ பிரமம்	282
„ நித்தியகாமம்	53	„ வஸுமங்களம்	335
„ „ சித்தம் அநாதக நிவிததி	377	„ நிர்விகல்பசமாதி	465
„ „ பரமானந்த பிராப்தி	377	„ இருவகை	467
„ „ நிவிததி	30	„ நிர்விகல்ப சவிகல்ப பேதம்	465
„ „ பதாததம்	343	„ சுஷுப்தி பேதம்	466
„ „ பிரமம்	1	„ விக்ஷிணம்	469, 472
„ „ பிராப்தியின் பிராப்தி	30	„ நிர்விகாரி கூடஸதன்	168
„ „ முகதன்	171	„ „ சிதாபாஸன்	169
„ நிமித்தகாரணம்	248	„ நிவிததி அஞ்ஞான	155
„ நியமம்	461	„ „ அதிபுந்த	62, 142, 314
„ நியாயகுத்திரம்	488	„ „ அதிதியாச	45, 51, 92
„ நியாயமதப்படி—		„ „ அநாத	26, 377
„ ஆத்மா அனுபரிமாணம்	350	„ „ இருவகை	142, 314
„ „ அனேகம்	343, 345	„ „ உபாயம்	63
„ „ குணங்கள்	343	„ „ காமத்தின்	455
„ „ ஜடம்	268, 343	„ „ கலபித்ததின்	328, 142
„ „ மத்தியமபரிமாணம்	318	„ „ சமசயத்தின்	18
„ „ வியாபகம்	315	„ „ அகதத்தின்	62
„ „ ஈசுவரன்	343	„ „ நித்திய	30
„ „ சகதி	410	„ „ பந்தத்தின்	51, 59, 92
„ „ சமசாரம்	343	„ „ பிராந்திசாப்ப	136
„ „ ஜீவன்	313	„ „ „ ஞான	136
„ „ அகம்	313	„ „ பேதத்தின்	145
„ „ நித்தியபதார்த்தம்	343	„ „ ஞாயின்	229
„ „ பிரமாணம்	194	„ „ மலத்தின்	5, 68

விவிர்த்தி மித்தையின்	137	பதினான்கு திரிபுடிகள்	286
,, ஸயரூப	142, 314	,, லோகங்கள்	250
,, வாக்ஷியம்	338	பத்து நாமாபராதங்கள் (டி)	50,
,, விக்ஷேப	5, 68	,, முககிய உபநிஷத சூதங்கள் (டி)	67
நிஷித்த காமம்	42, 53	பதமசானபது முகங்கள்	285
,, பவன்	518	பதம்பாநாசாரிய மதம் (டி)	234
நிஷ்காம காமம்	5, 68, 308	பதம்புராணம்	487
,, அதிகாரி	596	பதமாசனம்	462
நீதிசாஸ்திரம்	485	பதராசனம்	462
நைமித்திக கர்மம்	53	பதம சக்தியம்	45
,, பவன்	54, 87	,, ஜீவநாடைய	171
நைஷ்காமியசித்தி	378	,, நிவாக்ஷி	51, 59
		,, பராக்	48
		,, மிக்ஷை	77, 86
		,, லக்ஷம்	48
பகவதியின் ஸபம்	574	பதமோக்ஷங்கள் சாக்ஷியமதப்படி	312
பகவத்கீதை	87, 214	,, சித்தாந்தப்படி	247, 372
பகிமுதன்	326	,, நியாயமதப்படி	343
பகதி பவன்	97	பதமோக்ஷ சக்திதன்	171, 434
பக	70	,, ரகிதன்	433
பகசித்தான ஆசனம்	462	பரதா	485
பஞ்சககிலேசம்	39	பரப்பிரமம்	282
,, கோசம்	260	பரமப்பிரமோஜனம்	26
,, ,, லவேசனம்	270	பரமஹம்ச சன்னியாசி	294
,, தனமாத்திரை	343	பரமாணு	343
,, மகாநகன்	494	பரமாத்மதத்ததை	235, 316
,, பிராணன்	255	,, ஸபம் ஆதமாவின்	292
,, புத்தங்கள்	253	பரமபராசமபாசம் (டி)	469
,, பேதங்கள்	95	பரமபராசாதனம்	18
பஞ்சராத்திரம்	493	பரஸ்பர அவிரோதம்	364
பஞ்சாக்ஷினி விததை	423	,, காரணகாரியம்	326
பஞ்சிகரணம்	258	,, சஹகாரி (டி)	13
,, கிரந்தம்	241, 255, 281, 282	,, விரோதம்	50, 567
பஞ்சிகிருதம்	258	பராக்	48
பட்டர்மதம் ஆத்மா	266	பராசாரா	487
,, சக்தி	419	,, ஸநிருதி	490
,, பிரமாணம்	196	பராஜினன்	372
புத்தஞ்சலி பாஷியம்	486	பரிசுசினன்	356
,, யோகசூத்திரம்	442	,, ஜீவன்	39
புதார்த்தம் அனாதிபிரவாகுரபமாய்	82	,, ஜீவசாக்ஷி	75
,, அனாதி ஸயரூபத்தில	82	பரிசேசேத்யம்	201
,, அமசம்	368	பரிணாமம்	135
,, உற்பத்தி	324, 377	,, அநாதக்கரண	187, 254, 311, 498
,, சம்ஸ்காரம்	377	,, அவிததை	135, 224
,, சோதனை	11	,, தமோகுண	471
,, நாசம்	379	,, மாயையின்	318
,, நிததியம்	343	,, ரஜோகுண	471
,, பிரணயத்தில் சம்ஸ்காரரூபம்	82	பரிமளம்	502
பதினான்கு குணங்கள்	313	பரிமாணம் மத்தியம்	347

சிவவியாவிதி (டி)	483	பலிர் பிர்ஞ்ஞன்	285, 286, 290
சீராக்ஷ	433, 434	பலிர் பிர்ஞ்ஞன்	396
,, ஞானம் 20, 22, 66, 181, 191, 212		பகதி	7)
சசுவின் கதை	217, 227	பாகசாலகிரம்	455
சதருஹரி (டி)	380	பாகததி, கலக்ஷணை	432, 435, 438
ஸதாசா	172, 174, 175	,, மகாவர்கியத்தில்	435, 442
ஸ்போகதா	173, 175	பாகவதம்	467
ஸம	205	பாகபத தந்திரம்	493
,,	417	பாணினி	486
ஸன் அசாதாரண பிராயச்சித்த	55	பாதகம்	232
,, அபகரம்	79	பாதக யுகதி (டி)	18
,, அகிரகஸ்ட	88, 100, 387	பாதசாமனாதி கரணியம்	185
,, ஈசுவர சிவைய	100	பாதம் ஆதமாவின்	285
,, உபாசனை	391	,, ஒங்காரத்தின்	292
,, ஒங்காரத்தியான	295	,, பிராமத்தின்	285
,, கங்காஸ்தான	56, 90	பாதாளலோகம்	250
,, காந்தியன்	370, 384	பாதி	368
,, காமியகாம	54, 58, 89	பாதை	233
,, ,, பிராயச்சித்த	56	பாபகரம்	70
,, குரு சிவைய	100, 106	பாமன	63, 71
,, குருபகதி	97	பாரமாததிகததை	235
,, கேவல பிராயச்சித்த	56	,, ஜீவன் (டி)	311
,, சருண் உபாசனை	282	பாலனம்	207
,, சாக்ஷி சாஸ்திரத்தின்	491	பாவாகிரத பிரபோஜனம்	2, 3, 99
,, சாதாரண பிராயச்சித்த	55	பாஷ்யம் சங்கர	2, 489
,, சிரவண்	274	,, பதஞ்சலி	486
,, சுபகாம	79	பாஷ்யரிசகம்	471
,, ஜனமாதிர சஞ்சித காமியசரம்	57	,, விரத்தி	285
,, ஞானத்தன்	381	பிஷ்கு குத்திரம்	486
,, திருஷ்ட	100, 387	பிதா சுகம்	220
,, நாமோசசாரண	56	,, யானமாரககம் (டி)	511
,, நித்தியகாம	54	பித்தாசம்	274
,, நிகரண உபாசனை	282	பிம்பம்	157
,, நிஷித்தகாம	54	பிம்பபிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தம்	167
,, நைமித்திக காம	54	,, வாதம்	167
,, பாபகாம	70	பிரகஸ்பதி புத்தி தேவதை	286
,, பஹிரவககாம்	15	பிரகாசம் அநந்தகரணத்தின்	204
,, பிராயச்சித்தகாம	55	பிரகிருதி	342
,, பிராரப்தகாம	58	,, மாயையே	279
,, பிராமமவிததை	388	பிரசன்னதை	277
,, புண்ணியகாம	70	பிரஜாபதி	485
,, மிசரகாம	70	,, உபஸத தேவதை	286
,, யஞ்ஞம்	15	,, சுகம்	220
,, யோகத்தின்	452	பிரணவம் அஹங்கிரஹ தியானம்	281
,, வாசஞ்ஞமே	88	,, உபாசனை	281, 303
,, விவேகத்தின் (டி)	19	,, ஒங்காரம்	281
பலிஷ்பத புராணம்	487	பிரணிதானம்	461
பஹிரவககாம	16	பிரஞ்ஞன் அநாதர	288, 293
,, சாதனம்	16, 403	,, பஹிர	290

பிரஞ்ஞானகன	290, 413	பிரமாணம் சப்த	198
பிரமாணம்	279, 342	,, சம்சயம்	18, 65, 158
பிரதக்ஷலஞானம்	70	,, சேதனம்	200, 205
பிரதிபந்தம்	413	,, தோஷம்	46, 49, 84
,, ஞான	18, 279, 457	,, நீருபணம்	191
பிரதிபாதம்	24	பிரதயியக்ஷம்	191, 199
பிரதிபாதிய	24	பிரமாதம்	53
பிரதிபாஸம்	234	பிரமாதி அவச்சேதவாதப்படி	211
பிரதிபிம்பம்	157	,, ஆபாசவாதப்படி	202
,, ஆதமா	117	,, சேதனம்	200
,, சப்த	161	,, தோஷம்	46, 49, 84
,, சேதன	167	,, விசேஷணம்	201
,, காம	441	பிரமிதி	200
பிரதிபிம்பவாத ஆபாசவாதப்பேதம்	411	பிரமேயம்	
பிரதயியக்	48, 165	,, சமேதகம்	18 66, 157
பிரதயியபிஞ்ஞா பிரதயியக்ஷ	367	,, சேதனம்	200 205
பிரதயியக்ஷம்	307, 431	,, தோஷம்	78, 84
,, அபிஞ்ஞா	317	பிரமை	135
,, பிரதயியபிஞ்ஞா	807	பிரமேயனம் அபிசாரகாரம்	484
,, ஜீவன்	431	,, அனுபந்த சதுஷ்டய	4
,, ஞானம் 41, 50, 70, 85, 187, 193, [319]		,, அவாந்தர	26
,, பிரஹ்மத்தின்	206, 212	,, உற்பத்தித்தன	240, 333
,, பிரமாணம்	191, 199	,, கண்டனம்	59, 45
,, ஸ்வபன்னத்தின்	367	,, காமகாண்ட	484
பிரதயியாகாரம்	464	,, கிரந்த	4, 26
பிரதீகதகியானம்	280, 279	,, சம்பந்த	
பிரபஞ்சம் அசத்தியம்	330	,, சிதாபாசன்	138
,, அஞ்ஞானகாரியம்	18, 63	,, சிவண	15, 18, 23, 66
,, அநாதி	62	,, தத்தவஞான	15
,, ஆரோபப் பிரயோஜனம்	210	,, நித்தத்தயாசனம்	255
,, காரணம்	26, 62	,, பரம்	26
,, துக்கசாதனம்	63	,, பாவாகிரந்தம்	99
,, மனோமயம்	316	,, பிரபஞ்ச ஆரோபணம்	240
,, மி. தை. டி)	84	,, பிரமமலச்சேஷணம்	23
பிரபாகர மதப்படி ஆதமா	268	,, மங்கனாசரண	333
,, பிரமாணம்	195	,, மண்டன	77, 92
,, சாப்ப பிராந்தி	130	,, மனன்	18
பிரமா ஆறுவிதம்	199	,, முக்கிய	59
,, சேதனம்	200, 205	,, லபசித்தனை	241, 277
,, ஞானம்	197	,, விாததி	138, 144
பிரமாணம்	341, 197, 200	,, விவேகாதி	7, 15, 23
,, அர்த்தாததி	195	,, மஹாவாககியத்தின்	21, 23
,, அனுபலங்கி	196	பிரளயம்	249, 252
,, அனுமானம்	192	பிரவாணரூப அனுகி	82
,, ஆறுபேதம்	25	பிரவிர்த்தி பிராரத்தாதின்	394
,, உத்தர மீராமச்ச	518, 520	,, வாககியம்	337
,, உபமானம்	194	,, விஞ்ஞானதாரை	265
,, சங்கரமதம்	214	பிரகஸ்ப்திசுவனயாகம்	
		,, ஸ்மிருதி	490

பிரஸ்தானம் விதையின்	483	பிரஹ்மசரியம்	460
பிரஸ்தானத்தரயம்	215	பிரஹ்மபுராணம்	447
பிராக அபாவம்	426	பிரஹ்மபுராணம்	447
பிரலோபம்	373	பிரஹ்மமீமாம்சை	489
பிராஞ்ஞன	170, 255	பிரஹ்மவித்யாபலன்	358
பிரபாகி	290, 291	பிரஹ்மவீரவாத்தபுராணம்	487
பிரசுவர அபேதம்	291	பிரஹ்மவேதகமராககம்	297
பிரபுடி	290	பிரஹ்மம்	129, 172, 365, 364
பிராணன்	255, 308	பிரகண்டம்	276
பிராணமயசோசம்	260	பிரசங்கம்	241, 276
பிரகாம	263	பிரஞ்ஞானசரியம்	85, 86
பிராணயாமம் இருவகை	463	பிரஞ்ஞானம்	276
பிராகிபாவிசுத்ததை	234, 313, 315	பிரஞ்ஞானம்	82, 276
பிராகி	180, 181	பிரபர	282
பிராகி சாப்டமம் சாப்ட்நாணமும்		பிரதம் அபேசம்	364
[அத்யக்ஷாணம்]	136, 145	பிரதம் அபேதம்	172
பிராகிவசனியம்	133, 134	பிரதம்	59, 276
பிராகிவசனியம் பரிணாமம்	135	பிரதம்	516
பிராகி பரிணாமம்	134	பிரதம்	510
பிரதன விவாதம்	135	பிரதம்	241
பிரதம்	182	பிரதம்	39
பிரதாதி	136, 146	பிரதம்	282
பிரதாதி	148	பிரதம்	264
பிராகிஜ்ஞாதாத வியம்	24	பிரதம்	3
பிராகி	24	பிரதம்	50, 8
பிராகி சுலாகத்தின்	79, 87	பிரதம்	76
பிராகி	79	பிரதம்	212
பிராகி	377	பிரதம்	1, 63, 220
பிராகி	30	பிரதம்	1
பிராகி	24	பிரதம்	436
பிராகி	53	பிரதம்	365
பிராகி	55	பிரதம்	63
பிராகி	56	பிரதம்	1
பிராகி	53	பிரதம்	1
பிராகி	56	பிரதம்	281
பிராகி	56	பிரதம்	443
பிராகி	56	பிரதம்	282
பிராகி	56	பிரதம்	285
பிராகி	455	பிரதம்	1
பிராகி	55, 56, 67	பிரதம்	211, 212
பிராகி	455	பிரதம்	213
பிராகி	58	பிரதம்	489
பிராகி	58	பிரதம்	172
பிராகி	394	பிரதம்	172
பிராகி	476	பிரதம்	388
பிராகி	474	பிரதம்	1, 39, 172
பிராகி	457	பிரதம்	1
பிராகி	335	பிரதம்	172
பிராகி	368	பிரதம்	480
பிராகி	362	பிரதம்	

புண்ணியசீர்மம்	455
புண்ணியபாபம்	70, 79
.. ஆசிரியம்	92
புத	502
புத்தி	254, 265, 316
.. உதிவட்டானம்	165
.. ஆதார	265
.. ஜீவ உபாதி	166
.. சாமவசன்	74, 352
.. தோஷங்களை	18
புத்திரசக்திசகம்	225
புராணம்	457
.. அபிப்பிராயம்	517
புரீததி	344
புருஷன்	42
.. அதிகாரி	48
.. நான்குவித	69
புருஷாததம்	26, 117
புராலோகம்	259
புனாஜன்மம்	168, 207, 220, 251, 252, 295
புதபஞ்சகம்	253
	63
	471
	483
	253

லோகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

புத்திரசக்திசகம்

(சி) சகரூபம்	117
(11) (ஃ) ஜடம், ஞானம், குணம்	266, [348, 344]
(சி) ஞானம் ஆதம் ஸவரூபம்	269, [357, 358]
(12) (பு) தேகமே ஆதமா (சாரவாக)	261
(சி) கண்டனம்	
(13) (ஃ) பிராணனே ஆத்மா	263
(சி) கண்டனம்	
(14) (ஃ) புத்தியே ஆதமா [விஞ்ஞான வாதி மதம்]	265
(சி) கண்டனம்	
(15) (பு) மனதே ஆதமா	264
(சி) கண்டனம்	
3 (பு) சூக்தி அனுபவிகாத பிராமம்	[சக்திசக உண்டாகமாட்டாது]
(சி) கண்டனம்	
4 (பு) சூக்தி சகரூபலோகசக்திசகம்	[காண எல்லாருக்குமுண்டு]
(சி) ஆதம் சக்திசகம்	65
5. (பு) சூக்தி சகரூபலோகம்	342
(சி) கண்டனம்	
6 (பு) சூக்தி சகரூபலோகம்	99
(சி) கண்டனம்	99
7 சக்தி	
(1) (பு) நியாயமதப்படி	410
(சி) கண்டனம்	415
(2) (பு) பட்டாமதப்படி	419, 121
(சி) கண்டனம்	422, 427
(3) வைபவாரண மதப்படி	416
(சி) கண்டனம்	417, 418
8. (பு) சூக்தி சகரூபலோகம்	47
(சி) சூக்தி சகரூபலோகம்	[சக்திசகம்]
9 (பு) சூக்தி சகரூபலோகம்	77
(சி) சூக்தி சகரூபலோகம்	
10 (பு) சூக்தி சகரூபலோகம்	305, 306
(சி) சூக்தி சகரூபலோகம்	307
11. (பு) சூக்தி சகரூபலோகம்	39, 44, 157, 158, 272
(சி) கண்டனம்	72, 76, 159, 175, 173
12 ஞானம்	
(1) (ஃ) ஆதமாவம் மனதும் சேர்த்து ஞான முண்டாகிறது (நியாய)	343
(சி) கண்டனம்	
(1) (ஃ) துலகம் மனதும் சேர்த்து ஞான முண்டாகிறது (நியாய)	344

(சி) கண்டனம்	22, 15
(3) (பு) ஞானிகு நிவிர்த்தியில் நியம	
[முண்டு 455, 458]	
(சி) நியமமில்லை	474, 4, 8
13 (பு) துக்கம் உபாயத்தால் நிவிர்த்தி	
[33, 36]	
(சி) மூலகாரண நிவிர்த்தியை நியமி	
[நிவிர்த்தியில்லை 62, 63]	
14. (பு) பந்தம் சததியம் ஞானத்தால்	
நிவிர்த்தியாகமாட்டாது காமத	
[தால் நிவிர்த்தியாகும் 45, 5]	
(சி) மிததை ஞானத்தால்தான் நிவிர	
[சததியாகும் 77]	
15 (பு) பிரபஞ்சம் அனந்த சததயம்	
(சி) பிரபஞ்சம் அசததயம்	
16 பிரபந்த	
(1) (பு) அகதியாதி மதம் (சாகுதியம்)	130
(சி) கண்டனம்	131
(2) (பு) அசததியாதி (சூன்யவாதிமத)	126
(சி) கண்டனம்	131
(3) (பு) அனனியதாகுதியாதி நியாய	
[வைசேஷிகமதம்]	128
(சி) கண்டனம்	129
(4) (பு) அனனியதாகுதியாதி மதம்	
[சித்தாந்தமணிக்கார]	130
(சி) கண்டனம்	130
(5) ஆதமகதியாதி (கூணிகவிஞ்ஞான	
வாதி மதம்)	127
(சி) கண்டனம்	130
(6) (பு) சகதியாதி மதம்	
(சி) கண்டனம்	
17 பிரமம்	
(1) (பு) உபநிஷதாநு பிரமமத்தினிடத்த	
தில் சாமானிய ஞானமும் விசேஷ	
அஞ்ஞானமும் சேரமாட்டாது	50
(சி) பிரமம் அஞ்ஞானத்திற்கு	
ஆசிரயம் 85, 86	
(2) (பு) பிரமமத்திற்கு சகதி வேறு	
ஞான அத்தவித்பதவம் சததிகார,	
(சி) கண்டனம்	
(3) (பு) பிரமம் பிரததியகூமாய்	
அநிபந்தமாட்டாது	210, 210
(சி) பிரததியகூஞ்ஞானம் சித்திகார	
	210, 211
18 (பு) மனம் நிதநியம்	343
(சி) கண்டனம்	
19 மஹாவாக்கியம்	
(1) (பு) கோலமஹாவாக்கியத்தால்	
மட்டும் அபரோஹஞ்ஞானம்	
ஜ்ஞானிகமாட்டாது	21
(சி) கண்டனம்	22, 15
(2) (பு) மஹாவாகியத்தில் லக்ஷண	
ஒரு பதத்திலபோதும்	449
(சி) கண்டனம்	446
(3) (பு) ஷே ஈசுவர வாசகபதத்தில்	
போதும்	447
(சி) கண்டனம்	447
(4) (பு) ஷே ஜீவவாசக பதத்தில்	
[போதும்]	445
(சி) கண்டனம்	448
20. (பு) மாயை ஜீவனை ஆசிரயித்தது	
பிரமத்தை விஷயமாகுகிறதது	
(வாசஸபகிமதம்)	244
(சி) கண்டனம்	245
21 மோகம்	
(1) (பு) நிபதிய பிராப்தியின் பிரபந்தி	
[சொல்லக்கூடாது]	28
(சி) கண்டனம்	29, 80
(2) (பு) அநாத நிவிர்த்தியும் பரமா	
நாத பிரபந்திபர பரஸ்பரவிருத்தம்	31
(சி) நிவிர்த்தியே பிரபந்திருப	
[மானதால் விநோதமில்லை]	37
பூவமீடாய்சை	48
" மதம்	50
பூலோகம்	259, 331
பேதம் ஆகாசத்தில்	159
" ஆபுத்தத்தில்	485
" இத்துவித	95
" காரணம்	143
" ஸஜாதி	3, 9
" சேதன	143, 159
" ஞானம்	70
" நாஸ்திக	495
பததி	298
— நக்னாசரண	332
" மீமாசை	489
" விஜாதி	309
" ஸவக்த	369
பேதம் அசவைத அவஸ்சாரூப	
சமாதிகமும் கூடாப்பதற்கும்	468
" அதிகாரி லக்ஷண கதலுள்ள	
இருவித வகைகிரதைகளில்	
" ஆகாசத்தில்	159
" ஆசிரயத்திற்கும் விஷயத்திற்கும்	
" ஆகார அதிஷ்டாநவகளின்	149
" ஆபாசபிரதபிமவாதங்களின்	441
" இராம கிருஷ்ண தீசுருக்கும்	
இசாஜனங்களுக்கும்	207
" உபாதி வைராகியவர்களின்	
" சமாதிக கூடாப்பதற்குள்ள	466

பேதம் சவிகல்ப நாவிகல்பங்களின்	465	மதம் மசதகிடாசி	126
" சாஷாத்தார கீதுத்தியாசனங்	•	" அநோமசுபீப	133, 146
கவின்		" அன்னியபாதாகியாகி	129*
" சேதனத்தில்	159, 200	" அபசுமேசத வாக்மதன்	201
" ஞான விபாணங்களின்	280	" ஆசுமசுடியாகி	127
" ஞான விசதைகளின்	5	" இரத்தரிய ஆரவாதுயின்	262
" ஞானி அஞ்ஞானிகள்	119, 275	" உகரமாமமசு	597
" நாஸ்திகர்களின்	495	" சுஞ்ஞத	192
" நிரகதண சருணங்களின்	282	" கௌதம	194
" நாவிகல்பமாத்ரி சுவதப்பதி		" சுகர	214
களின்	466	" சாகுபி	130, 208, 342
" மீமாமசைகளின்	48	" சரிவாக	190, 261, 495
" விஷேபக்ஷயாயங்களின்	471	" சிந்தாமணிகார	123
" விஜாதியம	345	" சுகத	192, 495
" விசுவதைஜனங்களின்	289	" குணியவாதி	120, 217
பேதவாத கிரஸகாரம	210	" சைவ	491 506
பேதாபேதம்	419	" கௌத்திராதிக	4.5
பொய்யின் தீவிரத்தி	229	" ஜயன்	214
போகம்	258	" துகம்பர	495
போக சாதனம்	260, 285, 286	" நாரத பாருசராதிர	264
" ஸதானம்	251	" நாஸ்தக	195
போக்தா	173, 175	" நிதாய	128, 194, 261, 343
போதம் திடம்	304		151 410, 507
" மதம்	399	" பசுமாதாசாரியருடைய (டி)	234
பெளத்தமதம்	214	" ப. டா	190, 266, 419
		" பிரபாகர	131, 195, 268
		" புரவசீரமசை	489, 57
		" பெளதக	112, 214
		" மதுகுணசுவாமி (டி)	198, 318
			[317, 529]
மகாதலம்	251	" மதுவ	97, 296, 219
மகா டாரதம்	490	" மாததயநிகபெளதத	267, 495
மகாரம்	291, 194	" யோகாசாரி	265, 495, 507
" லகதிராததம்	302	" வாக்மத	214
" வாக்மதாரததம்	301	" ஸ்ஞஞானவாதி	127
மகேசன்	512	" விஷ்ணு	261
மகனாசரணம் ஆசாரியருடைய	315	" வைஷ்ணவிக	128, 597
" ஆசிரவாதாரதம்	333, 335	" வைபவாபிக	475
" இவகட சேவதையின்	1	" வையாகரணி	415
" ஈசுரனுடைய	1	" வைபவணய	596
" இரத்ததன்	1	" வகடசாஸ்திர	507
" சுஞ்ஞ பிரமமசுயின்	335	" ஸமாரகச	506
" சுதக பிரமததன்	1	" ஸ்ரீரணியசுப்ப பாகசக	263
" தாறுபரியம்	1	" கூணிகவிஞ்ஞானவாதி	127
" நஸகாரருபர	336	மதஸய ஆபனம்	462
" நிரகதண பிரமமததின்	335	" புராணம்	487
" ப்ரோஜனம்	330	மத்திப அகிகாரி	213
" பிராதசுஞ்ஞபம்	335	" ஜிஞ்ஞாக (டி)	70
" மூன்று வ. ம	333	" பரிணாம	317
" வதி (டி)	336	" பாமர (டி)	69
" விஷ்ணுவின்	1		
" வகதிராத, சததின்	1		
மதம் அகியாதி	130		

சத்திய விஷயி (டி)	69	,, அனீர்வசனீயம்	241
மகதுபாசாரியர்	97, 98	,, அலீரோதம்	247
மந்தம்	53	,, ஆசிரயம்	243
மந்தகனூனம்	393	,, பாசுவா உபாதி	248
,, ஜிவனாக	390	,, கதேதசுவாததி	171
,, பிரபதம் (டி)	476, 503, 478	,, ஏகம்	241
,, புத்தி (டி)	526	,, சகதி	279
,, போதம்	395, 399	,, நாமங்கள்	171, 247, 279
மந்திரசாஸ்திரம்	485	,, விஷயம்	243
மனம்	254	,, விரோதம்	247
,, அநித்யம் (டி)	313	,, ஸவாசர்ய ஸ்வவிஷயம்	243
,, அரப்பணம்	103	மாரகக்ஷணேடோ புராணம்	487
,, ஆகமா	264	மாரகம் உத்தராயண	300
,, சஞ்சலம்	458	,, தேவ	300
,, தோஷம் (டி)	122	,, பிராமமலோக	297
மனனம்	14, 18	,, வரம்	494
,, ஞானசாசனம்	66	மிச்சுரம்	70
,, பிரயோசனம்	18, 63	முத்தை	184, 242, 311, 317
,, நியாய மதப்படி (டி)	313	,, ஆகாசம்	337
மனுஸிமிநி	490	,, சமஸ்காரம்	78—81
மனுஷ்யபுரம்	70	,, பந்தம்	77, 86
மனுஷ்யபுர அபிசாரி (டி)	70	,, பிரபஞ்சம் (டி)	84
மனோமயனோசம்	260	,, நிவிர்த்தி	17
மனோமயபிரபஞ்சம்	310	மீமாம்சை	489
மமமடா	490	,, பிரமாணம்	519, 520
மயூராசனம்	462	முகப்பிரசன்னதை	277
மரணம்	262	முகம் தைஜஸனுடைய	288
மரணத்திலு தேசகாலங்கள்	479	,, விசுவனுடைய	285
மரிபாதை சாஸ்திரத்தின் (டி)	70	,, விராடின்	285
மலம்	5, 68, 590	முககிப ஆதரங்க சாதனம்	18
மலினசதுவகுணம்	171, 250	,, அரத்தம் (டி)	423
மற்றத்திலும்	242	,, ஆசிரயம்	183
மற்றாலோகம்	250	,, ஆவித்தி (டி)	409
மற்றாகாசம்	163	,, ஜீபநிஷத்தி (டி)	67
மற்றாதேவா	502	,, சாமாஸ்திரசாரணம்	185
மற்றாபாசுரியம்	20, 22, 66	,, தேவன	220
,, உபதேசம்	115—155, 271	,, பிரயோசனம்	59
,, ஒவாரம்	302	,, பிரீதி	352
,, சாமவேதம்	435	,, முக்த	70, 71, 485
,, தாற்பரியம்	1	முக்தன நித்தியம்	171
,, நானு	443	முக்தாசனம்	402
,, பிரயோஜனம்	20, 42	முக்தாமுக்த	485
,, வக்ஷண	443—449	முக்தி காரணம்	375—40
மாண்டேகியம்	207, 281, 282, 285	,, சாமிப்பயாதி (டி)	208
மாத்தியமிக் பெனத்தமதம்	230, 267	முத்திரா தேசரி	224
மாத்திரை	292	,, சின	109
மானசிகாமம்	59, 379	முமுகூதை	6, 14, 13
மானிட கந்தவா	220	முனை காமத்தின்	83
மாயி	433	முனி	24
மாயை அனாதி	241, 242	முட அந்தக்கரணம்	471

மூர்க்கன்	29	யோக சாஸ்தரம்	490, 402
மூர்த்தி பூணை	311, 515	,, சீரோக்ஷம் (டி)	507
,, அபிப்பிராயம்	515	,, டலன்	492
மூல அவிததை (டி)	62, 39	,, பம அவதி (டி)	467
மூன்றாவது அவிததை		,, மகம்	507
,, உபாதிக்கன்	291	,, ராஜ்	308
,, காமம்	455	,, ரு - (டி)	499
,, சததை	232	,, ருட	308
,, சரீரம்	26	பொகாக்கம்	117
,, ஜீவன் (டி)	311	பொகாக்கம்	265, 495
,, திரிபுடி	744	பொகாக்கம்	519
,, துக்கம்	34	யுசாணன்	519
,, தோஷம்	5, 46		
,, பாமாபேதம் (டி)	63		
,, பிரதிபந்தம்	5		
,, வாசனை	471	ரகசம் பகாக்கம்	126—146
மேசாகாசம்	12	ரகசின் குருவித ருபங்கள்	111
மோக்ஷ சாதகம் (டி)	26, 33, 30	ரகசின் குருவித ருபங்கள்	4, 1
63, 64, 66, 115, 151, 370,		,, உபாபம்	255
396, 575, 402—280 (டி)		ரகசின் குருவித ருபங்கள்	259
,, சாயஜ்யம் (டி)	297, 298	ரகசின் குருவித ருபங்கள்	472
,, திராயமத்ததில்	343	ரகசின் குருவித ருபங்கள்	423
,, மாரகம்	511	ருபம் ஆகாரின் சாமானியவீசை	149
,, விதேச	475	,, பரமாரகத	292
		,, குரியானுடைய	505
		,, பகவதின்	504
		,, மசகின்	131
ய		ரகசின் குருவித ருபங்கள்	70, 403, 391 (டி)
யஜுர்வேதம்	484	,, மூன்றாவது	471
,, மஹாவாகியம்	443	ரகசின் குருவித ருபங்கள்	70
யஞ்ஞதிகாமம்	15, 16	ரகசின் குருவித ருபங்கள்	308
யதாரததொனம்	205	ரகசின் குருவித ருபங்கள்	206
யதாரதமுகதம்	485	ரகசின் குருவித ருபங்கள்	1
யமசாமராஜா	216	ரகசின் குருவித ருபங்கள்	97
யமன் இத்திரிபதேவதை	286	ரகசின் குருவித ருபங்கள்	490
யமம்	461	ரிதவிக	486
யமஸமிருதி	400	ருத்திரன் அஹங்காரதேவதை	286
யாகம் அசுவமேத	56	ருத்திரன் (டி)	419
,, காரீர	53	ருபவதியால துக்கம்	221, 224
,, சோம	53	ருத்திரன்	493
,, ஸயேன	454		
யாஞ்ஞவலகியர்	104, 474		
,, ஸமிருதி	490		
யாஸகர்	486		
யுத்தயோகி	519		
,, பேதகண்டன் (டி)	95		
,, பேதபாதக (டி)	312		
யுஞ்சானயோகி	519		
யுவதிசங்க துக்கம்	221		
,, தாமகாசம்	223		
,, பிக்நாசம்	224		
,, தனகாசம்	222		
யோகசகதி			

பணம் குருவின்	95	வாணனை ஆவரண ஸவருபத்தின்	179
" கிரத்தை சாமா நானங்களின்	11	" ஸாகாசத்தின்	160
" ஜஹா	43	" கூடஸத்தின்	165
" சகதியின்	410	" ஜலாகாசத்தின்	161
" சமதமதின்	10	" ப்ரியோநுனத்தின்	26
" சமநானத்தின்	11	" மஹாகாசத்தின்	162
" சிவ்யனுடைய	96	" மோகாசத்தின்	163
" நிஷாந்தின்	70	" விப்யுத்தின்	25
" நிதிநகியின்	13	" ஸம்பந்தத்தின்	24
" தமதின்	10	" ஸாமாநியபிஷேகத்தின்	298
" பாசகியாக	432, 133	வாணநாணம்	423
" பரத்தியபிஷேகாபிஷேகத்தின்	317	வாணநாணம்	462
" பிரதேசக் குணத்தின் (பி)	211	வாணநாணம்	487
" பிரமாணத்தின்	197	வருணன் நிஷேகத்திய தேவதை	286
" ப்ரியோநுனத்தின்	433-419	வருணன்	333
" ப்ரியோநுனத்தின்	11	" நிஷேகசுருபமநகலம்	1
" விவேகத்தின்	7	" நிஷேகத்தின்	82
" விவேகத்தின்	8	" நிஷேகத்தின்	20, 66
" விவேகத்தின்	37	" நிஷேகத்தின்	377
" விவேகத்தின் (பி)	44	" நிஷேகத்தின்	377
" விவேகத்தின்	412	" நிஷேகத்தின்	377
" ததவமசி வாசகியத்தின்	409, 29 (பி)	" நிஷேகத்தின்	20, 66
" அகாரத்தின்	302	" நிஷேகத்தின்	280
" அஹம்	167	" நிஷேகத்தின்	378
" ஆகம்	165	வாசகியவாசதி	442
" ஆகம்	443	வாசகியவாசதி	105
" உகார	302	வாசகியவாசதி	122
" உகார	28, 301, 302	வாசகியவாசதி	485
" உகார	443	வாசகியவாசதி	79
" உகார	76	வாசகியவாசதி	88
" உகார	443	வாசகியவாசதி	471
" உகார	171, 269, 285, 305	வாசகியவாசதி	244
" உகார	167, 285, 365, 448	வாசகியவாசதி	79
" உகார	167	வாசகியவாசதி	214, 259, 323, 474
" உகார	172	வாசகியவாசதி	428, 432
" உகார	302	வாசகியவாசதி	301, 302
" உகார	490	வாசகியவாசதி	432
" உகார	497	வாசகியவாசதி	167, 443
" உகார	490	வாசகியவாசதி	443
" உகார	54	வாசகியவாசதி	443
" உகார	250	வாசகியவாசதி	432
" உகார	471	வாசகியவாசதி	301, 302
" உகார	403	வாசகியவாசதி	342
" உகார	481	வாசகியவாசதி	443
" உகார	490	வாசகியவாசதி	443
" உகார	179	வாசகியவாசதி	443
" உகார	171, 269, 433, 438, 442	வாசகியவாசதி	443
" உகார	167, 434, 442, 438	வாசகியவாசதி	443
" உகார	436, 442	வாசகியவாசதி	443
" உகார	167	வாசகியவாசதி	443

வியாபக் ஜீவன	33
,, நியாயபுத்தத்தில்	345
,, பிரகிருதி	344
,, பிரபாகரமத்தத்தில்	1
,, பிரமமம்	1, 39, 171
வியாவாததந	201
வியாவாதநிப	201
வியாவாகரிகசத்தை	233, 315
ஜீவன் (டி)	311
விநோன	255
விராட	285
,, அங்கம்	285
,, உபாதி	285
,, முகம்	285
விநாட் விசுவ அபேதம்	285
விருக்ஷநப சமாரம்	44
விநோசன மதம் (டி)	201
விநோதம் அஞ்ஞானத்தின்	85, 155
,, அபரோகக்ஞான	385
,, ஜதம்	85
,, வி	299
,, ஞான	384, 385, 391, 392
,, பரஸபர	50 507
,, மந்தபோக	399
,, மாயை	184
விநதி 107, 187, 241, 254, 409, 433	
,, அகசகக்ரண	133
,, அவிஷ்டபம்	42
,, இந்நவதை	409
,, சகதி	409
,, ஞான	200
,, ஞான உபாதி	324
,, பாவநிப	285
,, பிரோசனம்	138, 114
,, முனறுவித	
,, வம் (டி)	468
,, லக்ஷண	422
,, வியாபி (டி)	1, 211
,, விஷ்டபம்	43, 133, 255
,, ஞான பரபதம் (டி)	457
,, ஞானம்	243, 138
,, ரததம்	13, 135, 327
,, சேதனம்	135, 311, 318, 324
வியேக்ஞடாகணி	455
வியேகாதிகன் (டி)	7, 14, 70, 312
,, அநாதரங்க சாதனம்	15
,, பநிநிபகம்	17
,, பரயோசனம் (டி)	19
வியேசனம்	270
விஷ்டமசத்தை	236, 232 (டி)

,, திருஷ்டி	251
,, ஆனினம்	149, 319
,, இச்சை	65
,, சமாத	119
,, சகம்	70, 220
,, சேதனம்	201
விஷ்டபம்	48, 117, 125, 243
விஷ்டபம் அஞ்ஞான	188
,, அநாதக்ரணவாததி	42
,, ஆநதம் (டி)	117, 360, 361
,, இந்நியம்	41
,, கரோசம்	4, 25, 48, 117
,, சாக்ரி	43, 76
,, சேதனம்	200
,, பதம்	48
,, பிராந்திஞான	45
,, மாயை	243
,, விநதி	43, 135
விஷ்டி அநாத	48
,, புருஷன	69, 71
விஷ்டி உபாதி	501
,, பாசதேவதை	286
,, மதக்ரணம்	1
,, ஸந்தி	304
விநிதம் மம்	52, 53, 79
விஷ்டபம்	55, 68, 185
விஷ்டப கஷ்டாயபேதம்	471
,, சமாதவிகினம்	470
,, ஜோஷம்	568
,, பரிமை	471
,, ரஜோகுணம்	255
விநோசனம்	462
வேசுருமிதகை (டி)	236
வேசு 60, 70, 89, 188, 215, 274, 324, 330, 311, 419, 427, 436, 457, 483, 484	
வேதவிருத்திவியாக்ஷியானம்	482, 492
வேதாதகம்	486
வேதாத சாவணபலன	274
,, பிரஸதனம்	214
,, முசதாவளி	243
,, யிக்ஷியம்	20, 38
வைசேஷிக் குத்திரம்	483
,, மகம்	128, 507
வைபாஷிக்	495
வையாகாணிசகதி	416, 8
வைராக்ஷியம்	6, 8
வைஷ்ணவ தந்திரம்	490
,, பாஷ்டம்	487
,, புராணம்	487
,, மதம்	506

வல

ஸ்கந்தபுராணம்	487
ஸதமபவிததை	485
ஸதிரீசங்கதூகம்	221-224
,, கிந்தை	218
,, ஸதுதி	218
ஸ்தூவசரீரம்	250
,, பிரமாண்டம்	260
,, புத்தம்	269
,, ரோகம்	253
,, போக்தா	288
ஸ்பூர்த்தி	285, 285
ஸமாதீத உபாசனை	171, 253
,, மதம்	501
ஸமிருகிகன்	506
ஸ்மிருதி ஞானம்	307, 49
ஸ்யேனயாகம்	19, 211
ஸ்வ	484
ஸ்வகதசர்ப்பத்தம்	213
,, பேதம்	309
ஸ்வதத்தரம்	345
ஸ்வபாவம் அசாதாரண பிராயச்	371, 433
[சுததத்தின் 55]	
,, அவித்தை	171
,, உபாதி	353, 440
,, ஈசுவரபத	172
,, சப்த	22
,, ஞான	45
,, தமோகுண	190
,, பிராமபத	172
,, மனது	458
,, ரஜோகுண	255
,, விசேஷண	353
ஸ்வபன்னம் அதிஷ்டானம்	311
,, அகக்ரிகதேவனுடைய	330-452
,, அநிர்வசனீயம்	39
,, திரிபுடி	509
,, திரியமசப்படி	305
ஸ்வயம்பிரகாசம்	1, 187, 205
ஸ்வரகாஸதிரம்	217
,, பேதம்	480
ஸ்வரூபம் அதியாச	
,, அநாதி பதாரததம்	82
,, ஆத்மா (ஆ)	357, 292
,, ஆகதம்	119
,, ஈசுவர	171, 248
,, காத்தா போக்தா	73

,, சங்கை	135
,, சம்சயத்தின்	173
,, சம்சாரி	53, 74
,, சாக்ஷி	72, 7
,, ஜீவ	73, 166, 250
,, ஞான	153, 156, 474
,, தன்னுடைய	1
,, பிரணவத்தின்	292
,, பிரம்ம	172
,, மோகத்தின்	26
,, ஸவர்க்கம்	157
ஸ்வஸ்திகாஸனம்	462
ஸ்வாசிரய ஸ்வவித்ய பகம்	243
ஸ்வாதத்யோபம்	461
ஸ்வாராசசியத்தி	131

வல

ஹடபிரதிபிகை (டி)	409
ஹடயோகம்	308
ஹரியினகாரிகை	416
ஹரிதஸமிருதி	456
ஹாவதம்	183
ஹிரணயசார்ப்பன்	285, 297
,, உபாசகம்	263
,, உபாதி	289
ஹிரணியசார்ப்பனைஜஸ அபேதம்	290
ஹேது அதிஷ்டானபலத்தின்	110
,, ஜீவன்முகத ஆகதத்தின் (டி)	18
,, திரிஷ்டபலத்தின்	100, 388
,, துக்கத்தின்	70
,, திவிரத்தியில் (டி)	89
,, பிரததியகூ ஞானத்தின்	309
,, முகபிரானந்தத்தின் (டி)	277
,, மோகத்தின்	379
,, யஞ்ஞாதிகர்மத்தின் (டி)	16
,, ஞானத்தின்	19

கூடு

,, கூணிகவிஞ்ஞானவாதம்	1, 127
கூலிபதாந்தக்கரணம்	
கூஷத்திரஞ்ஞன் சித்ததேவதை	
கூஷம்	103, 47
கூஷமூலிகை	47

பூ

பூஹாவமிச்சாராசரியா

210

அகராதி சொல் அட்டவணை முற்றிற்று.

